ANUL XXXVI. IANUARIE 1924 No. 1

REVISTA PADURILOR

UNIFICATĂ CU

ECONOMIA FORESTIERA

ORGANUL SOCIETĂŢEI „PROGRESUL SILVIC"

Apare sub conducerea comitetului de redacţie compus din d-nii:

Dr. M. D. Drăcea, M. P. Florescu, I. Guguianu, N. Iacobescu, Dr. Z. Prsemitky, D. Robănescu, V. N. Stinghe, I. Timoc şi G. Turneanu

Sub preşedinţia d-lui **PETRE ANTONESCU**

Redacţia şi Administraţia Revistei la Casa Pădurilor
(în Ministerul de Domenii)

ABONAMENTUL 150 LEI PE AN

1923 . . . . **Aureliu Eliescu**
Articolul 132 din Noua Constituţie . . . . **Gh. Agapie**
Expoziţia Agricolă dela Iaşi . . . . **I. Simionescu**
Statistica forestieră din 1907 . . . . **P. Antonescu**
Împăduririle din Ocolul silvic Tighina . . . **Gh. Ionescu**
Exploatarea Pădurilor . . . . **Aurel Dumitrescu**
Desbaterile Congresului dela Chişinău, . . . * * *
Exproprierea pădurilor bunurilor private din jud. Ciuc . . . . **M. P. Florescu**
Proectul de lege pentru constituirea pădurilor comunale . . . . **M. Flera**
Numirile poporane ale solului adică a diferitelor soiuri de pământ . . . . **M. Iliu**
Recensie . . . . **I. S.**
Informaţii . . . . * * *
Decizii . . . . * * *

BUCUREŞTI
TIPOGRAFIA „NAŢIONALĂ", JEAN IONESCU & Co.
1, STRADA BURSEI, 1
1924

CONSILIUL DE ADMINISTRAŢIE
AL
SOCIETĂŢEI „PROGRESUL SILVIC"
PE PERIODUL 1921—1925

Recunoscută persoană morală prin Decretul Regal No. 1630 dela 28 Aprilie 1904, cu sediul in palatul Ministerului de Domenii

---

Consilieri:

Ion Aleman
M. Boldur
Al. Constantinescu
Aureliu Eliescu
Mihail P. Florescu
Liviu Marţian
Ion Moldovanu
Const. Opran
Const. Sava-Goiu
Vintilă Stinghe
M. Tănăsescu

Cenzori:

Ovidiu Crattero, C. P. Georgescu şi Xenofon Sculy.

Cenzori Supleanţi:

I. Comanici, Dr. Marin Drăcea şi G. Turneanu.

Broul Societăţei „PROGRESUL SILVIC"

Preşedinte: Al. Constantinescu

Vice-Preşedinţi: Aureliu Eliescu
Liviu Marţian

Secretar: M. P. Florescu
Casier: N. Elefterescu

Ajutor de Secretar şi Casier Emil Niculescu

Anul XXXVI IANUARIE 1924 No. 1

REVISTA PADURILOR

UNIFICATĂ CU

ECONOMIA FORESTIERA

1923

Anul 1923 este anul în care silvicultura românească are de înregistrat cele mai multe evenimente; şi dacă cele mai multe sunt îmbucurătoare şi ar trebui să bucure pe toţi forestierii, unul din aceste evenimente este menit să ne turbure toată bucuria.

In adevăr, după o lungă aşteptare, Inginerii silvici au ajuns să vadă realizându-se o mare parte din cerinţele cari formau „crezul forestier".

Unificarea Inginerilor prin incadrarea inginerilor silvici în corpul technic al Statului s'a realizat în principiu. 1924 ne va da să sperăm, şi realizarea practică.

Corolariu firesc al acestei realizări avem fericirea să constatăm şi unificarea învăţământului în Politechnică. Credite necesare s'au votat pentru înfiinţarea a două secţiuni una la Bucureşti şi alta la Temişoara. Aşa că vechia noastră dorinţă, unificarea învăţământului s'a făcut. Ce va zice viitorul în această chestiune nu ştiu; fiindcă problema nu este definitiv închisă. Eu cred că atunci când ţara, complect refăcută, va avea mijloace suficiente pe lângă secţiunile dela Politechnică, se va înfiinţa un institut forestier, care ar fi pentru Inginerii silvici ceia ce este şcoala de Stat major pentru ofiţerime. De altmintreli trimiterea în străinătate a nouă dintre absolvenţii şcoalei noastre superioare invederează necesitatea unui institut superior de perfecţionare forestieră.

Un rău semnalat de mult şi a cărui înlăturare ar fi adus multe foloase, a fost în parte înlăturat.

Până în anul acesta se discuta, se dispunea, se legifera despre pădure fără să se consulte „Progresul Silvic".

Consecinţele le vedem cu toţii şi le vom resimţi în viitor; desigur dacă la alcătuirea legilor agrare, ar fi fost întrebaţi şi specialiştii noştri, multe anomalii ar fi dispărut.

Anul 1923, pentru prima oară, oficialitatea s'a adresat societăţii noastre; i-am mulţumit şi repetăm această mulţumire, nu pentru măgulirea ce ni se aduce, dar pentru putinţa ce ne dă de a lucra efectiv la propăşirea pădurei.

Desigur dacă această bună măsură ar fi fost luată din vreme, 1923, aşa plin de evenimente fericite pentru pădure şi pentru pădurari, nu ar fi produs, textul art. 132 din Constituţiune care ne umple de grijă pentru viitor.

Fără ca autorii să cunoască realitatea faptelor care fac imposibilă realizarea acestui text, călăuziţi numai de un sentiment umanitarist şi generos, au deschis o poartă pe care poate să intre demagogismul care caută puterea cu orice preţ şi care sacrificând acest bun al statului să ne ducă la dezastru.

Să sperăm că cu măsuri înţelepte, această îngrijorare care întunecă bucuria ce o resimţim pentru activitatea din 1923, se va putea înlătura primejdia.

Această împrejurare să servească de învăţământ şi pe viitor, de câte ori se va dispune despre pădure să se consulte „Progresul Silvic".

Inceputul s'a făcut: în comisiunea economică s'au cooptat ingineri silvici.

In programul de lucrări pentru 1924 ni se spune că va fi şi comercializarea exploatării pădurilor. Desigur că cu formele greoaie ale Ad-ţiei de stat şi cu Legea de contabilitate a statului, o exploatare a pădurilor va suferi totdeauna. O reformă se impune, dar nu vă grăbiţi, luaţi şi avizul celor pregătiţi.

In ordinea administrativă s'au luat unele măsuri care ne arată că suntem spre o îndrumare nu numai practică, dar şi fericită.

S'a reorganizat serviciul amenajerilor şi se înfiinţează direcţiunile regionale, aşa de mult dorite de toţi partizanii descentralizării. Tot în direcţia descentralizării avem de semnalat serviciul împăduririlor; numirea D-lui Dr. Drăcea este o garanţie pentru noi.

Pentru prima dată s'a ţinut un examen, la care s'au prezentat conductorii cari îndepliniau condiţiunile legale.

1923 a fost şi pentru inginerii silvici ca pentru toţi funcţionarii Statului un an de grea încercare; puterea de achiziţie a leului nostru scade îngrozitor; cele mai strict necesare pentru viaţă, alimentele de prima ordine: pâinea, carnea, laptele, ouăle, fasolea s'au scumpit aproape 200 la sută şi salariile rămân pe loc; este o problemă grea de Stat pe care nu o putem analiza într'o ast-fel de recensie, dar care produce efecte dureroase.

Elementele de valoare din corpul silvic al Statului ne părăsesc.

⁂

Congresul nostru anual pe anul 1923 s'a ţinut la Kişinău cu deosebit fast. La acest congres am avut bucuria să salutăm pe bravul General francez Berthelot, el însuşi un absolvent al şcoalei forestiere de la Nancy. Concursul ce ni s'a dat de toţi cetăţenii din Kişinău ne-a înduioşat pe toţi; era revederea dintre fraţi după o lungă despărţire.

Societatea „Progresul Silvic" a mulţumit în mod special prea Sfinţiei Sale Episcopul Gurie, D-lui General de divizie Popovici şi D-lui Primar Pîntea; mulţumiri bine meritate pentru toată atenţiunea bine voitoare cu care au primit pe congresişti.

In acest congres am fost penibil impresionaţi de starea detestabilă în care se găseşte masivul păduresc din Basarabia; măsuri urgente se impun.

De asemenea doleanţele proprietarilor de păduri merită toată atenţiunea. Să nu se uite că trăim încă sub formula de organizarea statului român: familia şi proprietatea sunt bazele statului. Să nu le sguduim prea tare să nu cădem sub ruine.

Actele de bună voinţă, semnalate Societăţii, ne-au făcut să aducem mulţumiri D-lui Ministru Al. Constantinescu.

Fonduri pentru clădirea Palatului forestier, fonduri pentru Revistă, fonduri pentru ameliorarea salariilor arată grija deosebită pe care d-sa o poartă şi societăţii şi corpului silvic al Statului.

Am nădejdea că la Timişoara vom putea anunţa colegilor desăvârşirea dorinţelor noastre: încadrarea în corpul technic, uniformizarea salariilor, comercializarea exploatării şi descentralizare efectivă.

Cu învăţământul silvic, bine organizat, cu o lege bună de organizare a corpului şi a Casei Pădurilor şi cu solidaritatea dintre noi din ce în ce mai afirmată, 1923, ne dă dreptul să aşteptăm cu încredere viitorul.

Aureliu M. Eliescu
Vice Preşedinte

ARTICOLUL 132 DIN NOUA CONSTITUŢIE

Caracterizare. Soluţiuni pentru evitarea relelor urmări la cari poate duce. Probleme ce trebuesc rezolvate cu prilejul aplicărei lui.

In lucrarea de faţă voiu cerca să demonstrez că art. 132 din noua Constituţie pune temelii curat socialiste pentru viitoarele legiferări în materie de producţie şi repartiţie de bunuri forestiere.

Voiu arăta apoi că această categorică orientare va fi dăunătoare naţiunei: şi sub raportul economic, căci va duce la micşorarea producţiunei forestiere şi sub raportul social căci va duce la fricţiuni inevitabile între organicele păturì sociale ale naţiunei.

Voiu propune apoi soluţiuni pentru neutralizarea tendinţelor, dovedit nefaste, ale articolului 132, în caz că nu se poate schimba, şi pentru reaşezarea lucrurilor pe temelii economice şi sociale sănătoase, indicate de ştiinţă, care şi ea este clădită pe experienţa milenară a diverselor organizaţiuni economice şi sociale ale popoarelor.

Voiu termina apoi prin a atrage atenţiunea asupra problemelor, ce se pun şi cer rezolvare, cu ocaziunea legiferărei, la cari dă naştere aplicarea art. 132.

A. *Caracterizare.* Iată textul art. 132:

„In scop de a satisface trebuinţele normale de lemne de foc şi de construcţie ale populaţiunei rurale din vechiul Regat, Basarabia şi Bucovina, Statul e dator ca din pădurile sale din câmpie, deal sau munte să destine suprafeţele necesare în acest scop.

In vechiul Regat şi în Bucovina, acolo unde Statul nu ar avea păduri, într'o rază de 20 kilometri de centrul comunei, pentru satisfacerea trebuinţelor mai sus arătate, el, prin derogare de la art. 7 lit. c. şi art. 8 litera a, b şi c din legea pentru reforma agrară din Oltenia, Muntenia, Moldova şi Dobrogea din 17 Iulie 1921 şi de la art. 5 punctul a, alin. IV şi de la art. 6 şi 7 din legea pentru reforma agrară din Bucovina din 30 Iulie 1921, va putea expropria din pădurile persoanelor juridice, fie publice fie private, cari s'ar afla în această rază şi numai în lipsa acestora, va expropria proporţional, din pă-

durile tuturor proprietarilor particulari, aflate în această rază, însă numai în limita acestor trebuinţe şi în toate cazurile cu respectul unei suprafeţe de una sută hectare de fiecare proprietate.

Nu sunt expropriabile, ori care ar fi proprietarul, pădurile replantate sau în curs de replantare.

Contractele de vânzare spre exploatare a pădurilor expropriabile, cari vor fi în vigoare în momentul exproprierei se vor respecta.

Pădurile astfel expropriate rămân în proprietatea Statului şi se vor administra şi exploata de dânsul spre a satisface, potrivit legei şi în prima linie nevoile de mai sus.

Exproprierea acestor păduri se va face cu dreaptă şi prealabilă despăgubire fixată de justiţie.

Modul de expropriere va fi regulat prin legea specială".

Mai întâi, o curiozitate: de ce art. 132 are în vedere numai vechiul Regat, Basarabia şi Bucovina şi de ce exclude din prevederile lui: Dobrogea, Transilvania şi Banatul?

Una din două: sau starea de lucruri actuală, privitoare la satisfacerea cerinţelor populaţiunei rurale din Dobrogea, Transilvania şi Banat sunt ideale şi atunci Constituţia trebuia s'o ratifice, fixând cadrele actuale, pentru ca să nu mai poată fi modificate şi pentru ca să nu fim expuşi să legiferăm mâine şi asupra acestor provincii, când actuala stare de lucruri va fi schimbată; sau nu este ideală şi atunci nu trebuiau excluse din prevederile constituţionale.

Mărturisesc că-mi pare lucru de neînţeles cum se poate exclude din prevederile constituţionale părţi din cuprinsul unei ţări, pentru că nu ne putem închipui ca o ţară să-şi poată concepe două Constituţii, două regimuri sau o parte să trăiască sub un regim, iar alta fără nici un regim.

Mai relevez, înainte de a intra în fondul chestiunei, ce înţeleg a trata, o neprecizare, ce poate avea urmări imense, când va veni la aplicare art. 132. E vorba de pasajiul: „Nu sunt expropriabile, ori care ar fi proprietarul, pădurile replantate sau în curs de replantare".

Ce este o pădure replantată? Şi mai ales ce este o pădure în curs de replantare?

Pădure replantată, stricto sensu, este o pădure, care a fost defrişată şi apoi restaurată prin plantaţiune sau o pădure, care a fost creată, prin plantaţiune pe terenuri noui, pe care n'a fost pădure. Ce se întâmplă? Nu există în ţară asemenea, păduri; sau, de vor fi existând sunt extrem de puţine. In orice caz această parte a pasagiului, în aplicaţiune, va cuprinde la noi toate pădurile, aşa că toate vor deveni expropriabile.

Dar pădure „în curs de replantare", care poate fi? Presupun şi în primul şi în al doilea caz, că în noţiunea cuvântului „replantare" intră şi noţiunea cuvântului de „însămânţare directă", căci în ambele cazuri intervenţiunea omului în actul regenerărei ori al creaţiunei pădurei este radicală. Ei bine, oricine a avut o pădure, a putut face oarecare ameliorări sub formă de plantaţiuni sau însămânţări; şi ca atare poate invoca argumentul că pădurea se găseşte în „curs de replantare". Această parte a pasagiului, poate scoate aşa dar, de sub expropriere, aproape toate pădurile vizate de art. 132.

Ar reveni, deci, legii speciale sarcina de a preciza înţelesul acestui pasagiu; iar această lege poate restrânge exproprierea sub orice limite sau poate s'o extindă peste orice limite.

Nu avem intenţiunea de a încerca o interpretare sau de a da o precizare acestui pasagiu, fiindcă ori cât de important este acest lucru, în ce priveşte proporţiile ce ar fi să se dea, în aplicaţiune art. 132, găsim că este secundar, faţă de economia întreagă a acestui articol şi mai ales de spiritul în care el înţelege să se legifereze.

In adevăr care este raţiunea fundamentală a art. 132? Evident, raţiunea lui este „de a satisface trebuinţele normale de lemne de foc ale populaţiunei rurale". Şi cum înţelege el să satisfacă aceste trebuinţe? Obligând pe Stat să le satisfacă din pădurile sale şi din pădurile celorlalţi proprietari, cari vor fi expropriaţi în acest scop.

Vasăzică legiuitorul a vrut să vie în ajutorul populaţiei rurale. Foarte bine. Noi ne întrebăm însă de ce? — Cum de ce? poate interveni cineva; — a vrut legiuitorul să facă acest bine şi l-a făcut. Foarte frumos, răspundem noi; numai cât acest bine, pe care legiuitorul l-a făcut populaţiei rurale, să nu fie un rău pentru altcineva, de pildă pentru populaţia urbană şi pentru Instituţiile Statului. Ştiţi povestea cu anteriul lui Arvinte. Prin urmare, de aceea ne întrebăm şi căutăm răspuns, tot noi, fiindcă acest răspuns nu se găseşte nicăieri.

Intrebăm deci, încăodată, se poate face acest bine populaţiei rurale, fără să te atingi de interesele populaţiunei urbane şi ale instituţiunilor Statului?

Anticipăm şi răspundem: nu se poate! Rămânem datori cu acest răspuns, pe care-l vom da mai jos. E permis, în orice caz să căutăm cauzele, plecând dela această ipoteză, că nu se poate.

Şi dacă nu se poate să ajuţi populaţia rurală, decât neglijând sau sacrificând interesele populaţiei urbane — nu mai pomenesc pentru moment de instituţiile Statului — atunci ne întrebăm cari pot fi raţiunile, ce pot motiva o atât de extraordinară intenţiune a legiuitorului? Acum sfera raţionamentelor este mai strânsă şi putem întrezări cauzele. Ele nu pot fi văzute decât din două poziţii, corespunzând la două ipoteze diferite. Anume: sau vezi că legiuitorul admite raţiunea de a fi a populaţiunei urbane sau vezi că nu admite aşa ceva.

— Bine, dar mergi prea departe cu ipotezele, poate interveni iarăşi cineva! Nu este admisibil să atribui cuiva idei atât de extravagante, ca din principiu să fie în contra raţiunei de a fi a populaţiunei urbane! Aş fi şi eu de acestă părere, răspund, dacă art. 132 n'ar face parte din Constituţie şi dacă el mai ales n'ar crea o stare de lucruri permanentă, ci una trecătoare. Ori, nu putem deduce de nicăieri că art. 132 stabileşte ceva temporar. Aşa că, dacă e vorba de sacrificarea de interese a populaţiunei urbane — căci în această ipoteză suntem — apoi această sacrificare nu poate fi şi ea decât tot permanentă. Şi când strâmtorezi pe cineva puţin câte puţin, dar continuu, susţinut, apoi urmarea nu poate fi alta decât anemierea, degenerarea, dispariţia chiar. De aceea ne-am pus întrebarea: cari sunt, cari pot fi vederile legiuitorului în această materie? Şi nu putem răspunde decât prin cele două ipoteze, că legiuitorul admite raţiunea de a fi a populaţiunei urbane sau nu o admite.

In primul caz, când legiuitorul vede un rost în existenţa şi prosperarea populaţiunei urbane, nu putem conchide decât că el a greşit, elaborând art. 132, căci nu şi-a dat seamă, că ajutorul permanent acordat numai populaţiunei rurale, însemnează un sacrificiu permanent al intereselor populaţiunei urbane.

Erare humanum, de altfel. Şi am putea să zicem, complectând cugetarea străbunilor noştri şi indicând totdeodată politica de viitor, în chestiunea, ce ne interesează: *perseverare diabolicum!*

Dacă însă legiuitorul nu vede o raţiune în existenţa populaţiunei urbane, atunci el n'a greşit. A înfăptuit pur şi simplu vederile sale, pe cari le poţi admite sau nu. De respins nu le poţi respinge, fiindcă sunt înfăptuite; dar dacă crezi, că sunt greşite şi poţi dovedi, faci desigur, un real serviciu, pregătind spiritele pentru o viitoare îndreptare.

Pentru aceasta fac următoarea reflexiune: populaţiunea urbană, adică clasa către care se îndreptează toate bogăţiile ţărei spre a fi transformate şi distribuite; clasa unde nasc şi prin care evoluiază ideile; clasa, care radiază luminile culturei asupra întregei ţări, înviorând sufletele şi fecundând munca omului, profesioniştii, intelectualii — creeri ai raţiunei — marile instituţiuni ale Statului: Armata, Instrucţia, Comunicaţiile etc., nu sunt decât ficţiuni, ori pături sociale parazite?

Ajunge simpla enunţare a unei asemenea idei, pentruca absurditatea ei să apară clar în mintea oricărui cugetător.

Raţionamentele de până aci duc, aşa dar, la încheerea că art. 132 stabileşte o nedreptate socială, că provoacă frecări inevitabile între diferitele pături sociale ale naţiunei şi că în fine conţine în el germenii disoluţiunei.

In ce caz? In ipoteza că ajutorul acordat populaţiunei rurale însemnează o sacrificare a intereselor celorlalte categorii sociale. Acest lucru trebue dovedit, sub pedeapsa infirmărei concluziunilor noastre.

Şi ce greutate ar putea să fie, ca să dovedească cineva, că populaţiunea urbană este şi va fi, mai ales în viitor, din ce în ce mai urgisită? Ajunge simpla constatare că art. 132 nu suflă un cuvânt despre această populaţiune. Nici articolul 132 şi niciun alt articol al Constituţiei nu se ocupă de această populaţiune. De unde îşi va procura ea lemnele, de cari are nevoie? O să mai rămâe ceva şi pentru ea ori nu?

Dacă aş intra mai adânc în analiza lucrului îşi poate închipui oricine, că aş isbuti să ilustrez tema cu dovezi şi mai convingătoare, ceeace, de altfel, nu voiu întârzia de a face.

Şi atunci întreb, ce să credem? Să credem oare ca în ţara aceasta se legiferează alandala? Să credem serios, că a putut răsări în capul cuiva ideia de a distruge oraşele şi celelalte pentru a face loc ţăranilor? Ar fi fenomenal! Ar fi să admitem existenţa unei trădări de neam!

Care este deci explicaţia, care este sensul adevărat al reformei puse la cale de art. 132?

Răspundem: art. 132 din noua Constituţie este începutul — nu timid şi nici modest — al unor schimbări radicale în ordinea economică şi socială. Bună? Nicidecum, după cum vom dovedi. Azi a început cu populaţiunea rurală, pe care a dat-o pe mâna Statului, ca s'o „fericească“; mâine Statul va trece şi la cea urbană şi o va „ocroti“ şi pe aceasta. Statul este angajat la un mare tour de vals. El, sau va învârti toate partidele din salon, sau va renunţa la joc, înainte de a deschide balul.

Am tratat chestiunea până aci, privind-o numai în linii generale, pentru a ne putea da seama mai uşor de marile schimbări de cadru, ce se pregătesc pentru ziua de mâine.

Acum, că suntem întrucâtva iniţiaţi, putem pătrunde mai cu înlesnire în structura intimă a art. 132. Va să zică, Statul se obligă să „satisfacă cerinţele normale de lemne ale populaţiunei rurale“. Ne întrebăm: ale întregei populaţiuni rurale? Articolul 132 nu precizează. Intr'o parte a articolului se spune că pădurile persoanelor juridice şi ale particularilor situate în raza de 20 km. pe centrul comunei sunt expropriate pentru satisfacerea cerinţelor populaţiunei, probabil din comuna respectivă. S'ar părea, aşa dar, că art. 132 înţelege să satisfacă numai cerinţele acelei populaţiuni rurale, care este situată în centre păduroase, sau în centre cu păduri.

Numai cât ne întrebăm: se poate aşa ceva? O comună rurală, care are păduri pe teritoriul său, scump ieftin, tot se poate aproviziona cu lemnul pe câtă vreme comunele rurale, lipsite în total, sau cari au prea puţine păduri, nu se pot aproviziona de cât cu sacrificii nemăsurate, fiind nevoite să aducă lemne, de unde vor găsi. De ce, cele dintâi comuni cari au avantajul de a avea lângă ele păduri, să se bucure de sprijinul Statului spre a dobândi lemne, iar cele cari n'au păduri de loc să fie abandonate, să fie excluse din sfera de preocupare a Statului? Mai curând chestiunea se poate pune invers: ca comunele rurale complect lipsite de păduri să formeze preocuparea de căpetenie a Statului, sub raportul aprovizionărei cu lemne.

Dar, chiar dacă ne-am opri la prima interpretare şi am încerca legiferarea pe aceste baze a art. 132, zic, că vom fi nevoiţi de a trece neîntârziat la a doua interpretare, căci populaţiunea rurală, care se găseşte în categoria a doua va reclama şi cu drept cuvânt — ca Statul să întindă şi asupra ei binefacerile art. 132, căci ea se găseşte într'o nevoie mai crudă, mai neagră.

Fiindcă însă nu suntem siguri, că ceeace bănuim se va şi întâmpla, suntem conduşi să vedem, cari sunt sarcinile, ce se pun pe umerii Statului în primul şi în al doilea caz şi apoi să vedem, care poate fi atitudinea Statului faţă şi de cerinţele populaţiunei urbane. Pute-va el să se desintereseze de această ultimă categorie?

Prin urmare: întâi cazul că Statul se simte obligat faţă de populaţiunea rurală situată în centre păduroase şi că se dezinteresează de centrele rurale lipsite de păduri. Care este în acest caz sarcina Statului? Evident, mai redusă ca în al doilea. Cât este de mare, nu pot preciza. Un lucru însă se poate spune cu siguranţă: că acea populaţiune rurală privilegiată de soartă şi sprijinită şi de Stat va consuma mai multe lemne ca azi, căci Statul este obligat să-i satisfacă cerinţele ei „normale". Ştie însă oricine, că cuvântul „normal" nu este un lucru bine definit. El poate fi atât de mare sau atât de mic cât poate să-l impue cel interesat. Cum cel interesat este şi cel puternic, în noua aşezare electorală, îşi poate închipui oricine că cerinţa normală de mâine a ţărănimei va fi mai mare ca cea de ieri. La urma urmei e şi natural, căci cerinţele cresc cu progresul şi noi presupunem că progresăm. Va să zică, pentru populaţiunea urbană, va rămâne mâine mai puţin de cât poate căpăta azi. Şi ce se va întâmpla? Populaţiunea urbană, care are şi ea cerinţe normale, cu toate că nu le *are în vedere* art. 132, va reacţiona şi va cere şi ea dreptul ei sub soare. Dacă nu-l va obţine cu atât mai rău pentru naţiune, care va vedea epuizându-se în nevoie însuşi sistemul ei nervos.

In al doilea caz, evident, sarcina Statului este mult mai mare, iar strâmtorarea populaţiunei urbane şi a Instituţiunilor Statului şi mai pronunţată.

Statul nu se va putea sustrage de la grija, ce e dator să poarte şi populaţiunei urbane şi proprilor sale instituţiuni, afară de cazul când conştient urmăreşte prăbuşirea naţiunei. Cum însă nu se poate admite o asemenea absurditate, trebue să conchidem, că Statul va fi nevoit să se ocupe şi de chestiunea cerinţelor normale ale populaţiunei urbane, precum şi de aceea a aprovizionărei propriilor sale Instituţiuni şi să le satisfacă pe toate.

Iată aşa dar pe Stat, devenit singurul producător şi distribuitor de lemne!

Crede cineva, că exagerez poate? Nici decum. Iată şi o altă faţă a chestiunei, Să presupunem, că în ţară există azi un stoc de material lemnos suficient pentru satisfacerea consumului intern. Sunt optimişti mai ales în afară de Silvicultori cari cred că am avea încă disponibilităţi pentru export. Bine ar fi dacă ar fi. In orice caz, de vor fi, disponibilităţile pentru export nu vor fi mari şi cum populaţiunea rurală îşi va spori consumul — şi bine ar fi — iar populaţiunea urbană va reclama dreptul său egal — şi bine face acele disponibilităţi vor trece, foarte probabil asupra populaţiunei urbane, aşa în cât, practic vorbind, putem spune că disponibilităţi pentru export vor fi puţine sau de loc în cazul cel mai bun.

Ei bine, ţărănimea, care reprezintă cel puţin 75 % din populaţiunea ţărei şi care are şi trebue să aibă gospodării cât mai complecte şi mai bine întreţinute, va face — menţinându-se în raţional — să-i revie 75% din produsele lemnoase. Statul are azi un procent de păduri mult mai mic decât acesta. Pentru nevoile Instituţiunilor sale, el trebue să rezerve suprafeţe respectabile; în cât Statul va expropria, numai pentru satisfacerea nevoilor ţărănimei, toate pădurile sau aproape toate pădurile persoanelor juridice şi particularilor. Dacă ne gândim că Statul nu poate surghiuni restul de 25%, ne vom convinge că mâine va fi nevoit—de vreme ce a apucat pe panta art. 132— să satisfacă şi aceste relativ neînsemnate cerute —sub 25% !—al restului populaţiunei ţărei.

Va să zică: lămurit. *Statul, mâine, va fi, nu se poate să fie altfel, prin aplicaţiunea art. 132, singurul producător şi distribuitor de produse lemnoase.*

Mă rog, ce sistem, ce organizare economică şi socială este aceasta? Evident, organizare socialistă. N'o fi oare mai bine aşa? Nu e mai comod, ca Statul să producă, iar noi muritorii consumăm? Cu plată, bine înţeles, dar Statul este părintele nostru al tuturor şi ne împarte deopotrivă la toţi şi cât mai ieftin posibil.

Ce este deci acest ademenitor sistem? Este el ceva bun şi nou, o genială producţie a noastră sau a fost ori mai este unde va o astfel de organizare?

Să ascultăm în această privinţă pe un specialist, poate cel mai strălucit sociolog până azi: pe Edmond Demolins, autorul celebrei lucrări: „A quoi tient la supériorité des Anglo-Saxons" tradusă şi răspândită în toate limbile mai culte ale globului. „Numai Biblia este răspândită în mai multe graiuri" se exprimă d-l Profesor C. Botez traducătorul acestei opere in limba română.

Iată cum se exprimă acest eminent om de ştiinţă asupra ceeace constitue caracterul Socialismului:

„Negreşit toate aceste Şcoli (e vorba de diversele organizaţiuni socialiste) nu sunt de acord asupra programului şi asupra revindicărilor lor; dar toate sunt de acord asupra punctului esenţial, asupra punctului, care constitue trăsătura caracterică, marca de fabrică a Socialismului, vreau să zic necesitatea de a face să se deslege toate chestiunile sociale prin acţiunea legei sau a Statului, toate vizează o societate, în care Statul să reglementeze şi să organizeze mai mult sau mai puţin munca, proprietatea, salariile şi să se însărcineze să facă fericirea tutulor, şi a fiecăruia în parte, jucând rolul marelui patron universal. Statul este noua providenţă a Socialismului".

Cred că mai desăvârşită coincidenţă între scopurile şi mijloacele indicate de Socialism şi între scopurile şi mijloacele fixate de art. 132 din Constituţia noastră, nici că mai poate exista. Amândouă văd la fel: necesitatea ca Statul să deslege chestiunile sociale, să reglementeze şi să organizeze mai mult sau mai puţin: munca, proprietatea, salariile şi să se însărcineze a face fericirea tuturor şi a fiecăruia în parte.

Dar regimul acesta socialist este el un regim de viitor, un ideal, o concepţie nouă, care ademeneşte, farmecă prin speranţele ce sugerează, sau este un regim care a trăit, pe care deci îl cunoaştem şi pe care am voi să-l reînviăm, pentru că ar fi superior regimului opus, particularist, pe care se sprijină sau tinde a se sprijini societatea de viitor?

Iată ce spune în această privinţă autorul citat:

„Regimul socialist nu este de loc o noutate, aşa precum par a crede pretinşii săi inventatori. El este chiar foarte, foarte vechiu şi prin urmare şi-a făcut proba; se ştie în mod exact, ce ar putea da, examinându-se ceeace a dat în trecut.

Dacă desbrăcăm socialismul de vorbele mari şi late, dacă îl reducem la elementele sale esenţiale, constatăm că el tinde, în definitiv să ne întoarcă la regimul social al popoarelor anticităţei. Vom examina îndată, dacă acesta poate fi regimul viitorului, dar să constatăm mai întâi, că acesta este regimul trecutului.

Socialiştii înţeleg, precum am văzut, să pue în mâinele comunităţei, a colectivităţei, pentru a întrebuinţa noul termen, proprietatea şi instrumentale muncei, într'un cuvânt mijloacele de existenţă. Comunitatea ar avea rolul patronului; ea ar împărţi fiecăruia productele, după munca sa sau după trebuinţele sale".

Să înlocuim cuvântul „Comunitate prin „Stat", aceasta nefiind de alt fel, de cât organul prin care colectivitatea îşi exercită puterea şi vom cădea exact peste regimul creat de art. 132.

„Nu s'a stabilit încă acordul asupra modului distribuirei", după cum, zicem noi, nu se va stabili uşor nici acordul asupra distribuirei lemnelor, în limita cerinţelor normale, tuturor păturilor sociale, după cum cere art. 132.

„Dar mi se pare, că, cunoaştem bine acest tip social. Nu este el, acela care a dominat în antichitate? Cu toate deosebirile lor, toate societăţile acestei epoce prezentau un caracter asemănător; ele se rezemau pe comunitate.

La unii, ca la păstorii nomazi, pământul întreg aparţinea direct colectivităţei locuitorilor, cari îl exploatau prin comunităţi de familii şi de treburi cuprinzând pe toţi cei scoborâţi dintr'un strămoş comun; aceasta este tipul patriarhilor Bibliei. al Arabilor, al Berberilor etc. etc. Când aceste popoare s'au statornicit prin agricultură, ei s'au statornicit, fireşte, în aceiaşi organizare de comunităţi de familii şi de triburi, cari au continuat să stăpânească şi să lucreze pământul în mod colectiv; acesta a fost cazul tuturor popoarelor anticităţei. Unele precum Germanii, Slavii etc. supuneau pământul unor noui împărţeli periodice. In fine mai erau altele la cari proprietatea colectivă a pământului era pusă în mâinele Suveranului, însărcinat, tocmai cum ar vrea socialiştii, să împartă după dreptate munca şi productele sale, să asigure o pensiune văduvelor şi moşnegilor. Vechiul Egipt al Faraonilor a fost expresiunea cea mai înaltă şi mai complectă a acestui din urmă tip“.

Regimul socialist, aplicat în mod atât de variat, în mare ca şi în mic, având ca patron, fie pe capul familiei, fie colectivitatea unui trib, fie pe Suveranul însuşi al poporului, a fost aşa dar regimul tuturor popoarelor anticităţei.

Dar în prezent ce regim social au popoarele?

Se crede, de obicei, că structura socialistă nu există de cât în teorie având doar susţinători fanatici, utopişti ireductibili. In realitate, în diferite proporţii şi diferite forme structura socialistă trăeşte şi azi la cele mai multe popoare ale lumei.

„Dar regimul comunităţei, nu este special numai anticităţei, zice d. Edmond Demolins. El s'a perpetuat până azi într'o parte a lumei. *El este încă şi acum regimul aproape exclusiv al populaţiilor Asiei, Africei de nord şi chiar a întregei Europe.* Ştiţi că în Rusia, comuna sau Mirul nu este de cât o vastă comunitate, care posedă pământul şi-l distribue între comunităţile de familie prin împărţeli periodice, în felul că, fiecare familie n'are la dispoziţia sa de cât o cantitate de pământ proporţională cu numărul braţelor. Munca este deci în comunitate ca şi pământul. Colectivismul se vede deci, că nu este o deslegare nouă; este o deslegare veche, ca şi lumea şi este aplicată de multe popoare şi azi“.

Dar regimul antichităţei a fost numai şi numai cel socialist? Alături de acesta n'a mai fost poate şi regimul actual, opus principial, căruia 'i s'a zis „particularist?“ Dacă a fost, este interesant să se ştie, care a fost desvoltarea popoarelor sub fie care din ele; care este aşa dar concluzia, ce o putem scoate din experienţa trecutului?

Iată ce ne spune, d. Edmond Demolins în această privinţă:

„Intre popoarele anticităţei este unul, care s'a ridicat mai sus de cât celelalte şi care în urmă le-a dominat pe toate: poporul roman. Dar nu este oare demn de remarcat, că în urma unor împrejurări pe care ştiinţa socială le explică, poporul roman este acela, care răuşeşte mai bine să se scuture de comuniate? Nu s'a scuturat cu totul — nici un popor din anticitate nu s'a scuturat complect — dar în sânul său s'a constituit cu mai multă putere proprietatea individuală; acolo omul antic a ajuns la cea mai mare desvoltare a personalităţei sale, acolo el era răspunzător pentru proprietatea şi munca sa şi acolo el trebuia să conteze numai pe propriele sale puteri. Acolo se stabili proprietatea quiritară, care este tocmai contrastul proprietăţei comunistice. Stăpânirea personală a pământului a luat acolo o atât de mare putere, că a fost înconjurată de un respect religios; hotarele ogoarelor erau divinizate... Poporul deci, care s'a ridicat mai sus deasupra popoarelor antice, a fost în acelaş timp şi cel mai puţin comunist".

Cum se prezintă lucrurile actualmente? In ce stare se găsesc popoarele la care domină spiritul de organizare comunist faţă de cele la care domină spiritul particularist? Cum răsbesc ele în viaţă?

„In timpurile moderne, spune autorul citat, societăţile comuniste sunt cele mai înapoiate, cele mai sărace, cele mai slabe; ele sunt întrecute în toate privinţele de către societăţile, cari au proprietatea individuală şi acţiunea personală mai desvoltată".

Intrerup puţin citaţiunea, dar o voiu continua imediat. Vreau numai să fac un apel către cititor, ca în ciuda imperfecţiunei expunerei mele, pe care o împovărez cu reproduceri prea lungi, să se ostenească a le urmări cu toată atenţiunea, asigurându-l că e greu, ca cineva să se încumeteze a rezuma sub o formă cuprinzătoare, şi interesantă pe un autor de talia celui citat.

„Pentru a ne convinge despre aceasta, continuă D-l Edmond Demolins, ajunge să ne deschidem *ochii*, să observăm şi să comparăm pe deoparte societăţile orientului şi pe de alta pe ale Occidentului. Orientul de formaţiune comunistă şi Occidentul de formaţiune mai mult sau mai puţin particularistă. Cel dintâi doarme de atâtea veacuri un somn adânc; cel de al doilea a înaintat într'un mod extraordinar puterea muncii şi valoarea omenească; ele au dat cea mai mare superioritate ce s'a constatat până acum în omenire, superioritate, de care suntem atât de mândri, fără să fi ştiut deosebi în mod exact cauza, înainte de constituirea ştiinţei sociale.

Putem merge mai departe cu constatarea noastră: între societăţile occidentului, care este aceea care întrece pe celelalte prin puterea muncei, prin activitatea agricolă, industrială şi comercială a fiilor săi? Care este aceea, care crează celorlalte popoare concurenţa cea mai de temut şi care cotropeşte mai repede teritoriile încă neocupate din lumea întreagă? Este vreuna, care poate fi comparată cu rasa anglosaxonă, cu această rasă care se revarsă din Anglia asupra lumei întregi şi din care a odrăslit în America acea ramură atât de riguroasă, care se numeşte Statele-Unite? Chiar orbii văd aceasta!

Ei bine, din toate societăţile Occidentului, societatea anglosaxonă este cu mult cea mai particularistă, cea mai depărtată de formaţiunea comunistă; ea a desvoltat în gradul cel mai înalt iniţiativa individuală şi a restrâns în cele mai strimte limite acţiunea puterilor publice, acţiunea Statului.

Astfel cele două societăţi, cari au domnit pe toate celelalte: una în vechime, societatea romană, alta în timpurile moderne, societatea anglo-saxonă, se găsesc, că sunt cele mai depărtate de formaţiunea comunistă".

Şi mai departe zice: „Ce vedem aruncându-ne ochii în jurul nostru? Vedem popoarele Apusului stabilindu-se ca stăpâni în mijlocul diferitelor popoare ale Orientului, înfiinţând acolo colonii şi case de comerţ şi anexându-le fără multă formă. Aceşti comunişti par anume a fi făcuţi, pentru a fi cuceriţi....".

Şi acum câteva cuvinte asupra cauzelor şi asupra metodelor, cari fac ca o societate bazată pe formaţiunea particularistă să ia totdeauna înainte celei întocmite pe baze comuniste:

„Cu cât un om este mai înclinat ca să conteze pe concursul altora, pe concursul comunităţei, a colectivităţei, cu atât iniţiativa sa se desvoltă mai puţin şi cu atât este mai puţin îmboldit să facă sforţări prin el însuşi pentru a-şi câştiga viaţa. Din contră, cu cât este mai prevenit, că nu se poate bizui de cât pe propriile sale puteri, pe munca sa personală, cu atât iniţiativa sa se desvoltă şi cu atât este mai îndemnat să se silească, nu numai pentru a câştiga viaţa se, dar încă pentru a se ridica mereu cât mai sus.

Regimul comunităţei pune pe om în situaţia funcţionarilor de ministere, de administraţie. Se ştie îndestul că această situaţie nu desvoltă puterea de muncă, pentru motivul că acest regim omoară interesul personal pentru bunele rezultate ale muncei".

Cât de adevărat este aceasta o ştim şi o pot verifica toţi acei cari au fost sau sunt angajaţi în vastul ruaj administrativ al Serviciilor Statului.

Se ştie cu câtă seninătate se sacrifică adese elemente, cari — în mod excepţional au servit interesele Statului prin munca lor încordată şi prin priceperea lor — pentru cine ştie ce meschine interese ori vanităţi, cari nu au întru nimic a face cu adevăratele interese ale Serviciilor Statului". Dictonul că „nimeni nu este indispensabil în Serviciul Statului este expresia cea mai sugestivă a stărei aceleia, care —cum se exprimă D-l Demolins — omoară imboldul personal pentru bunele rezultate ale muncei.

„Şi când acest regim continuă D-l Demolins, este întins asupra întregei societăţi, efectele sale se multiplică, în virtutea generalităţei sale; când acest regim este practicat din tată în fiu în şirul mai multor generaţii, efectele sale se accentuează şi mai mult. In virtutea continuităţei sale, puterea de muncă descreşte cu o anumită cantitate la prima generaţie, cu o cantitate puţin mai mare la a doua şi aşa mai departe, până când să ajungă la acea desăvârşită indolenţă a orientalului, care reduce munca sa la strictul necesar pentru a nu muri de foame.

Putem învârti cât vrem şi în toate chipurile faptele trecutului şi ale prezentului, vom ajunge mereu la aceiaşi constatare, că totdeauna şi pretutindeni, regimul comunităţei a avut ca rezultat să creeze neputinţa şi inferioritatea".

Am terminat prima parte a lucrărei mele, pe care am intitulat-o *caracterizare*. Cred că rezultă lămurit că art. 132. este conceput în spirit comunist; şi cred, că din cele tratate se vede de asemenea lămurit unde ne duce cu certitudine un regim conceput în spirit comunist.

(Urmare în No. următor)

Gh. Agapie
Ing. şef silvic

EXPOZIŢIA DIN IAŞI

In anul acesta Iaşului i-a mers mai bine. Sunt semne că cuprinde şi energii constructive.

In vremea războiului a suferit mai mult decât un oraş bombardat; rămăsese numai sdrenţe. In special străzile erau nepracticabile. Pe unele din ele, cele frecventate, nu era chip să te încumeţi a le străbate cu trăsura. Acum nici nu le cunoşti. Prin sforțări lăudabile, învingând piedici din toate părțile, cei din fruntea comunii au ajuns să dreagă, pe cele mai multe. Bazaltul dela Racoș, din județul Târnava Mare, înlocuește „pielea dracului" odată faima Iașului, jupită de bateria grea rusească ori de camioanele împovărate din zilele de cumpănă.

Tot energiei câtorva din cetățenii lui, puțini la număr, orașul jertfelor datorește și câteva clipe de mari nădejdi în viitor. Pe platoul Copoului, ca din pământ, au răsărit cochete clădiri modeste, care înlocuesc bărăcile dărăpănate, ultimele semne ale îngrămădirilor de trupe, care nu mai aveau loc în cazărmi. Lângă parcul sportiv s'a deschis Expoziția agricolă a Moldovei întregite, E o răsplată bine meritată dată orașului care a suferit atâta.

Inițiatorii acestei expoziții, au învins, multe, multe greutăți. ivite chiar de unde nu se așteptau. Cu o săptămână înainte de ziua hotărâtă a inagurării oficiale, nici nu știau încă sigur dacă vor putea-o deschide. Au voit și au învins. E un merit, pentru care, ieșenii, mai târziu, le vor fi recunăscători.

Mai întâi au schimbat fața locului. Pe tapșanul bătătorit de atâta vreme, nefolosind la nimic, azi sunt trase alee năsipite, sunt plantați arbori și sunt clădite pavilioane. Alături de păduricea Copoului, din care n'a rămas dela răsboi de cât teii de pe marginea drumului, se va ridica un parc sistematic de pe urma expoziției de azi, care nu trebue să fie efemeră. Nici nu putea fi ales un loc mai potrivit. Farmecul peisajului care încadrează Iașii, de aici se prinde de minune.

In aceste zile de toamnă cu ceața amurgului lăsată mai de timpuriu, cu lumina blândă ce împânzește orizontul larg, îmbrăcămintea naturii se potrivește în totul orașului bătrân.

Marginea dealurilor înalte, aceleași la Repedea și Mogoșești ca și la Lăpușna ori spre Corneștii din Basarabia, formează zidul de împrejmuire, albăstriu-întunecat în umbra îndepărtării. In interiorul lui vin valurile dealurilor mai mărunte, aceleași la Cetățuia, ca și la Bălți ori Chișinău. Iașii, în adevăr se află în mijlocul cununei de dealuri înalte, care încinge inima Moldovei întregite, sprijinită de munți în apus, pe Nistru în răsărit, cuprinzând Bucovina și Hotinul la nord, ori legând Tutova cu județele Basarabiei centrale spre sud.

Așa încât locul pentru o expoziție a Moldovei lui Ștefan, nu putea fi altul decât în vechea ei capitală. Păcat însă că nu i-au simţit toţi însemnătatea.

Cât s'a lucrat, n'am dat pe la Copou. Dacă e interesant să vezi, în marile expoziţii din apus, cum răsare din pământ un oraş nou, cu palate fermecate, înzorzonate fel şi chipuri, ştiind greutăţile cu care se lucra la Iaşi, aş fi pierdut nădejdea de a o mai vedea isprăvită. Când m'am dus acum, de şi încă scânduri se bat şi tencuielele nu sunt uscate, mi-am plecat capul înaintea minunei adusă de voinţa omenească, fie chiar şi într'un cerc restrâns.

E un grup pitoresc de pavilioane modeste, care evocă, prin mirosul de brad al grinzilor proaspăt cioplite şi mai ales prin stilul lor, restul ţării depărtate. Sunt aşezate cu gust în spaţiul larg, tăiat la mijloc de o aleie centrală.

Din oraşul, rămas în vale, nimic nu se vede. Imprejmuirea imediată o formează arborii păduricei Copoului sau pomii viilor învecinate. Mai departe e zarea dealurilor blânde, peste care în apus de soare se iţeşte Ceahlăul, straja Moldovei iar la capetele aleei se zăreşte deoparte cazarma ca un castel, de alta observatorul astronomic.

Partea principală a expoziţiei o formează un careu de încăperi. Incepe cu bogăţia agricolă, spre a isprăvi cu cea a pădurilor. Aici vezi deosebirea mare în cunoaşterea importanţei unei expoziţiuni sau amestecul patimilor mici locale faţă de interesul depus de cei din depărtare. Judeţele din Basarabia au trimes multe produse, expuse metodic. Iţi dai imediat seama de munca şi sistema în lucrul pământului. Judeţele din Moldova veche, au trimes, puţin, cele mai multe, de mântuială. Unele, ca Dorohoi, nu sunt reprezentate deloc. Inţelegerea nevoii unor expoziţiuni poate vine în joc deosebirea organizaţiei administrative. Dincolo de Prut Zemstvele aveau multă indepedenţă chiar una faţă de alta. Se puneau la întrecere în ce priveşte gospodăria judeţeană. Dincoace, prefecturile sunt la fel, îndrumate cu totul pe altă cărare decât a gospodăriei locale.

Aceiaşi deosebire se prinde şi în celelalte pavilioane, mai cu seamă în acel al fructelor şi viei.

In pavilionul agriculturii te opreşte în loc expunerea varietăţilor de popuşoiu selecţionate de un agricultor din Bolgrad ca şi colţul cu produsul coloniilor de cerşetori şi vagabonzi de sub administraţia ministerului muncii.

Pe urmă vine industria casnică: bogăţia şi frumuseţea lucrărilor e aşa de mare, încât prea sunt îngrămădite spre a le prinde adevărata valoare. Scoarţe şi cusături, ţesături şi crestături în lemn, muncă migăloasă dar cu gust executată, ocupă un spaţiu larg. Indrumarea către motivele naţionale a prins în Bucovinş ca şi în Basarabia ori Moldova veche. De pretutindeni se vede o întrecere spre desăvârşit. Incheierea acestei interesante părţi o fac produsele atelierelor de la Agafton (Botoşani), Văratec şi Agapia, care de care mai frumoase şi mai cu îngrijire lucrate. Urmează apoi pavilionul de apicultură, sericicultură şi piscicultură. E o secţiune mică, ca cuprins, dar bogată, interesantă şi metodic aranjată. Şi aici se remarcă iarăş câteva urme interesante ale activităţii Zemstvelor din Basarabia. E Muzeul din Cetatea-Albă şi mai ales Atelierul de material didactic din Tighina cu produse superioare acelora dela casa Deyrole din Paris, ale cărei tablouri intuitive, bine înţeles cu lămurirea franţuzească, se găsesc până'n şcoala ultimului cătun dela noi.

Şirul paviloanelor se termină cu al pădurilor şi produselor scoase din lemn. Aici şcoala de silvicultură, azi alipită Politechnicului din Bucureşti, ca şi Institutul de Meteorologie au expuneri foarte instructive. Unul, al ministerului de agricultură, cuprinde produsele şcoalelor şi a fermelor; în altul a instalat o frumoasă expoziţie de pictură a tinerelor talente din jurul şcoalei de belearte din Iaşi. Mai încolo e pavilonul industriei metalurgice, unde partea cea mai interesantă revine Reşiţei. Banca Basarabiei şi a clădit pavilon aparte, cu produsele instituţiunilor economice pe care le sprijină. Până şi Şcoala Normală V. Lupu, nu s'a lăsat mai prejos, cu produsele fermei ei. Nu poţi trece cu vederea casa ţărănească din Bucovina, cu mobile lucrate în vestita şcoală de meserii din Câmpulung. Când entuziasmul începutului cuprinsese pe toţi, judeţele au promis fiecare câte o gospodărie ţărănească, care va reprezenta specificul etnografic local. Trecându-se la înfăptuire, entuziasmul se evaporă ca şi roua dimineţii.

Expoziţia e în Iaşi, dar în zadar cauţi participarea localnicilor. Ce impresie frumoasă ar fi făcut un pavilon comun al industriei, bazată pe agricultură, din judeţul Iaşi. Slavă Domnului!

era ce expune. Începând dela fabrica de frânghii care e peste drum de expoziție, până la tăbăcăria sistematică dela Abator ori fabrica de oloiuri din Păcurari, din conlucrarea împreună s'ar fi ajuns la o manifestare vădită a desvoltării industriale ieșene. Toți se plâng de lâncezeală, dar când e vorba pe reacționat, intervin măruntele considerațiuni care ne țin, în toate, pe loc.

Așa cum este însă expoziția din Iași merită să fie vizitată. Dacă n'ar fi pentru moment decât manifestațiunea economică a Basarabiei, mai puțin a Bucovinei și tot ea și-a ajuns scopul. Rămânând cum se promite, permanentă, va servi cu timpul să arate tot ceeace Moldova întregită posedă ca demn de relevat în contribuția ei la economia generală a țării. Incetul cu încetul vor vedea și cei care azi s'au abținut dela ea, că opera în sine e folositoare și că truda înfăptuitorilor merită recunoștința tuturora Energia ce au desfășurat-o, dovedește că nu e în totul adevărată părerea că somnolența ne-a cuprins.

I. Simionescu
Profesor Univesitar

STATISTICA FORESTIERA DIN 1907

Cu prilejul pregătirei lucrărilor pentru expozițiunea jubiliară de 40 ani de domnie a primului Rege al României mici, defunctul Carol I, care expoziție, după cum știm, a avut loc în 1906, Ministerul Domeniilor mi-a făcut onoarea de a mă însărcina cu întocmirea statisticei pădurilor Statului, precum și a unei noui hărți forestiere.

Imprimatele după formularele alcătuite au fost trimise șefilor de ocoale și, după primirea lor la Minister, a trebuit să fie controlate, revizuite și înapoiate unora din șefii de ocoale de câte-va ori, după care numai au putut fi utilizate pentru statistica din 1907.

Spre a corespunde cât mai bine necesităților serviciului silvic din acele vremuri am crezut de cuviință, ca pădurile Statului din fiecare județ al țării să poarte câte un număr curent, care să corespundă cu cel din harta forestieră pe scara $^1/_{400\cdot000}$, iar nu de $^1/_{200\cdot000}$, cum era cea din 1900, care a fost lucrată cu ocaziunea expozițiunei universale din Paris.

Această inovaţiune şi anume ca harta şi statistica să se identifice în mod reciproc prin numere corespunzătoare a fost apreciată, de către specialiştii în materie, ca fiind fericită şi practica propriu zisă a confirmat acest mod de a vedea.

Dar materialul statistic înaintat Administraţiei centrale a serviciului silvic, care pe atunci ţinea locul actualei Case a pădurilor, n'a servit numai la complectarea tablourilor referitoare cu diferitele lor rubrice, ci au fost întrebuinţat, în parte cel puţin, pentru a da cât mai multe referinţe a celora cari s interesă de adevărata situaţie a uneia din cele mai important avuţii naţionale cum sunt pădurile, referinţe cari figurează ca part introductivă la menţionata lucrare.

In acest scop a trebuit fără îndoială, să mă documentez mai întâi cu cunoştinţele necesare, să mă pun la curent cu tot ce se scrisese asupra pădurilor până în anul 1906 şi să consult şi alte uvraje ştiinţifice.

Introducerea în chestiune, care cuprinde mai multe capitole, împrumută lucrării, ce-i drept, un mai mare interes, decât dacă ea ar fi constat numai din cifre, cari, pentru cine nu are deprinderea de a le înterpreta cum se cuvine, pot conduce la concluziuni uneori paradoxale.

Din nenorocire, cei din capul Administraţiunei centrale a serviciului silvic din Minister, ne dându-şi seama de însemnătatea operei în curs de execuţiune, nu numai că nu mi-au dat nici un concurs, punându-mi de pildă la dispoziţie personalul auxiliar trebuitor, precum şi una sau mai multe maşini de calcul cari sunt indispensabile în atari împrejurări, dar Secretarul general al Ministerului care trăieşte încă, dar al cărui nume nu vreau să-l dau în vileag întrebându-mă într'o zi în ce stadiu se află lucrările, după relaţiunile ce i-am dat în această privinţă, mi-a dat următorul răspuns: *„Mi se pare că D-ta prosteşti miliţia"*. Cu alte vorbe: că-ţi pierzi vremea de geaba, că te ocupi cu nimicuri. Şi cu toate acestea la redactare, la controlarea cifrelor, la adunări şi alte operaţiuni meticuloase de calcul, eu lucrasem timp de câţi-va ani consecutivi mai mult singur.

Această nerecunoaştere vădită a unei munci asiduie şi desinteresată nu m'a descurajat câtu-şi de puţin, ci deprins cu obiceiul pământului, mi-am continuat lucrul fără răgaz şi fără tînguiri isbutind la urma urmei a da publicităţei o statistică şi o hartă forestieră care imediat ce a apărut, a fost cerută cu inzistenţă de toate legaţiunile străine din capitală, iar prin dările de seamă făcute aiurea au fost considerate ca o etapă de progres în materie de statistică specială şi de cartografie.

De bună seamă că dacă aşi fi fost secondat în năzuinţele ce mi-am dat, şi dacă nu mi s'ar fi dat ordin ca să pun punct spre a se putea da la tipar, în studiul în care se afla, statistica pădurilor Statului din 1907 ar fi fost desigur şi mai complectă decât este în realitate.

In zilele trecute dând în adevăr peste o parte din materialul adunat cu acea ocaziune, care din împrejurările expuse n'a putut fi dat publicităţii, am crezut necesar a reproduce mai jos capitolul referitor la veniturile încasate în periodul 1889-1905 spre a se putea face o comparaţiune cu veniturile actuale datorite în mare parte cauzelor complexe cari au influenţat asupra fluctuaţiunilor valutare ale leului nostru, precum şi spre a servi ca îndrumare camarazilor cari vor fi chemaţi de a interpreta datele din statistica forestieră ce s'a hotărât a se publica în curând:

Veniturile pădurilor Statului în 1899-1905

Venitul ce Statul îl încasează din pădurile sale îl constitue produsele principale provenite din tăieri localizate şi din cele grădinărite.

In periodul 1899-1905 acest venit s'a urcat la 22.568.684 lei şi 41 bani; ceea ce revine pe an la 3,095.713 lei şi 59 bani şi anume:

Tăierile localizate au produs:
19.472.970 lei 82 b. sau 3.245.494 lei 14 b. anual.
Tăierile grădinărite au produs:
3.095.713 „ 59 b. „ 515.952 „ 26 „ „
Total . . . 22.568.684 „ 41 „ 3.761.447 „ 40 „ anual.

Din produsele secundare, extra-ordinare şi accesorii în acelaşi period s'a obţinut 7,631,173,$_{70}$ lei sau 1.271.862,27 anual astfel:

Din produse secundare extra-ordinare 4.539.975,57 sau 756.662,59 lei anual
„ „ accesorii . . . . . . 3.091.198,13 sau 515.199,68 „ „
Total . . . 7.631.173,70 „ 1.271.862,27 lei anual

Peste tot aşa dar Statul a încasat în timp de 6 ani 30.199.858,11 lei sau 5.033.309,68 pe fiecare an.

Dacă descompunem această din urmă sumă după felul produselor din care a provenit, putem exprima în părţi centisimale partea contributivă a fiecăreia dintr'însele.

			Ne dau un procent de
In adevăr, produsele principale rezultate din tăieri localizate cu	lei	19.472.970,82	64,5
Produsele principale rezultate din tăieri grădinărite cu	„	3.095.713,59	10,3
produsele secondare şi extraordinare cu	„	4.539.975,57	15,0
produsele accesorii cu	„	3.091.198,13	10,2
Total . . .	„	30.199.858,11	100

Iar dacă considerăm în mod separat produsele principale de cele secondare şi accesorii întrunite la un loc, găsim următoarele procente:

Produsele principale cu	22.568.684,41	reprezintă	74.7
„ secondare, extraordinare şi accesorii cu	7.631.173,70	„	25.3
Total . . .	30.199.858,11	„	100.0

Cu alte cuvinte aceste din urmă produse alcătuiesc aproape 1/3 parte din valoarea produselor principale.

Suprafaţa exploatată prin tăieri localizate în ultimii 6 ani fiind de 56.028,22 ha. iar venitul realizat de 19.472.970,82 lei, rezultă că valoarea medie a hectarului de pădure a fost de 347 lei şi 65 bani.

Din această suprafaţă, tăierile grădinărite s'au practicat pe o întindere de 29.476,24 ha. şi au produs 3.095.713,59 lei. Unitatea de suprafaţă a raportat aşa dar 105,92 lei, ceeace ne indică că exploatările în pădurile de reşinoase, unde de regulă se efectuează atari tăieri, au fost destul de intensive.

Intregul domeniu forestier al Statului fiind de 1.061.535,69 ha, iar venitul anual, exclusiv valoarea delictelor, de 5.033.309,68 lei, rezultă că hectarul de pădure a produs un venit brut de 4,74 lei pe an şi pe hectar, adică cu 1.09 lei mai mult ca în deceniul precedent (1889—1899) [1].

Cel mai mare venit brut l-a produs judeţul Ilfov cu 14.89 lei pe an şi pe hectar, iar cel mai mic l-a produs judeţul Tulcea cu 1.18 lei pe an şi pe hectar.

---

[1] Vezi Statistica pădurilor din 1900 pag. 202.

Intre aceste 2 limite extreme, în diferitele judeţe el a variat, după abondenţa căilor de comunicaţie existente, după apropierea sau depărtarea centrelor de consumaţie, după densitatea populaţiei, după speciile ce au intrat în compoziţia pădurilor respective precum şi după proporţia lemnului de lucru ce ele au coprins.

Din acest punct de vedere judeţele pot fi clasificate după cum urmează:

Judeţul	Ilfov	a dat un venit brut pe an şi pe hect. de lei	14,89
„	Prahova	„ „ „ „ „ „ „	13,00
„	Oltul	„ „ „ „ „ „ „	11,21
„	Ialomiţa	„ „ „ „ „ „ „	10,39
„	Dâmboviţa	„ „ „ „ „ „ „	10,26
„	Vlaşca	„ „ „ „ „ „ „	10,20
„	Fâlciu	„ „ „ „ „ „ „	9,41
„	Brăila	„ „ „ „ „ „ „	9,22
„	Tutova	„ „ „ „ „ „ „	8,24
„	Vasluiu	„ „ „ „ „ „ „	8.20
„	Teleorman	„ „ „ „ „ „ „	7,91
„	Covurluiu	„ „ „ „ „ „ „	7,51
„	Romanaţi	„ „ „ „ „ „ „	7,46
„	Dorohoi	„ „ „ „ „ „ „	7,24
„	Iaşi	„ „ „ „ „ „ „	7,21
„	Botoşani	„ „ „ „ „ „ „	6,12
„	Roman	„ „ „ „ „ „ „	5,86
„	R.-Sărat	„ „ „ „ „ „ „	5,77
„	Dolj	„ „ „ „ „ „ „	5,07
„	Neamţ	„ „ „ „ „ „ „	4,25
„	Suceava	„ „ „ „ „ „ „	3,95
„	Tecuciu	„ „ „ „ „ „ „	3,93
„	Muscel	„ „ „ „ „ „ „	3,19
„	Bacău	„ „ „ „ „ „ „	3,16
„	Mehedinţi	„ „ „ „ „ „ „	3,08
„	Argeş	„ „ „ „ „ „ „	2,86
„	Vâlcea	„ „ „ „ „ „ „	2,25
„	Constanţa	„ „ „ „ „ „ „	2,10
„	Putna	„ „ „ „ „ „ „	2,02
„	Buzău	„ „ „ „ „ „ „	1,87
„	Gorj	„ „ „ „ „ „ „	1.49
„	Tulcea	„ „ „ „ „ „ „	1,18

Un număr de 19 judeţe au raportat, aşa dar, un venit brut pe an şi hectar mai mare ca venitul brut mediu din întreaga ţara, care a fost, după cum s'a arătat mai sus, de 4,78 lei, iar 13 judeţe mai puţin.

Ordinea de clasificare a judeţelor în chestiune se schimbă bine înţeles, dacă avem în vedere valoarea mijlocie, cu care s'a vândut hectarul de pădure exploatat prin tăieri localizate astfel:

Locul	1	îl ocupă	judeţul	Prahova	unde valoarea medie de vânzare a unităţei de suprafaţă a fost de:	lei	731,32
„	2	„	„	Tecuciu		„	702,96
„	3	„	„	Dâmboviţa		„	686,48
„	4	„	„	Ilfov		„	558,11
„	5	„	„	Neamţ		„	552,81
„	6	„	„	Botoşani		„	516,39
„	7	„	„	Argeş		„	494,42
„	8	„	„	Suceava		„	470.43
„	9	„	„	Vaslui		„	455,36
„	10	„	„	Muscel		„	431,79
„	11	„	„	Tutova		„	422,27
„	12	„	„	Dorohoiu		„	418,53
„	13	„	„	Iaşi		„	418,43
„	14	„	„	Fălciu		„	408,51
„	15	„	„	R. Sărat		„	378,75
„	16	„	„	Bacău		„	372,71
„	17	„	„	Roman		„	354,47
„	18	„	„	Olt		„	353,11
„	19	„	„	Vâlcea		„	342,62
„	20	„	„	Gorj		„	287,34
„	21	„	„	Romanaţi		„	283,46
„	22	„	„	Vlaşca		„	276,31
„	23	„	„	Mehedinţi		„	257,47
„	24	„	„	Putna		„	254,44
„	25	„	„	Teleorman		„	214,39
„	26	„	„	Covurlui		„	200,67
„	27	„	„	Dolj		„	199,06
„	28	„	„	Buzău		„	166,72
„	29	„	„	Ialomiţa		„	165,51
„	30	„	„	Brăila		„	115,91
„	31	„	„	Tulcea		„	100,12
„	32	„	„	Constanţa		„	57,92

Intr'un număr de 17 judeţe s'a încasat, prin urmare, pentru hectarul de pădure vândut un preţ mai mare decât valoarea medie socotită pentru întreaga ţară, iar pentru restul de 15 judeţe unul mai mic.

Este asemenea interesant a cunoaşte cum s'a vândut unitatea de suprafaţă împădurită în cele 4 subdiviziuni principale ale României (vechiul Regat).

Din acest punct de vedere iată care este ordinea de clasificare a diverselor judeţe:

In Moldova:

Judeţul	Tecuciu	cu	709.96	lei
„	Neamţ	„	552.81	„
„	Botoşani	„	516.39	„
„	Suceava	„	470.43	„
„	Vaslui	„	455.36	„
„	Tutova	„	422.27	„
„	Dorohoi	„	418.53	„
„	Iaşi	„	418.43	„
„	Fălciu	„	408.51	„
„	Bacău	„	372.71	„
„	Roman	„	354.47	„
„	Putna	„	254.44	„
„	Covurlui	„	200.87	„

După cum vedem, numai în ultimele 3 judeţe s'a obţinu pentru hectarul de pădure mai puţin ca valoarea medie totală a unităţei de suprafaţă care pentru întreaga ţară a fost de 347 lei şi 65 bani.

Oltenia *(partea Munteniei dincolo de Olt):*

Judeţul	Vâlcea	cu	342.62	lei
„	Gorj	„	287.34	„
„	Romanaţi	„	283.46	„
„	Mehedinţi	„	257.47	„
„	Dolj	„	199.07	„

Cu alte cuvinte în nici unul din aceste 5 judeţe nu s'a atins preţul mediu calculat pentru întregul Regat.

Muntenia *(partea dintre Olt şi Milcov:)*

Judeţul	Prahova	cu	731.32	lei
„	Dâmboviţa	„	686.48	„
„	Ilfov	„	558.11	„
„	Argeş	„	494.42	„
„	Muscel	„	431.79	„
„	R. Sărat	„	378.75	„
„	Olt	„	353.11	„
„	Vlaşca	„	276.31	„

Judeţul	Teleorman	cu	214.39	lei
„	Buzău	„	166.72	„
„	Ialomiţa	„	165.51	„
„	Brăila	„	115.91	„

După cum vedem în 7 judeţe s'a încasat mai mult decât valoarea medie totală, iar în 5 mai puţin şi în fine:

Dobrogea:

Judeţul	Tulcea	cu	100.12	lei hectarul
„	Constanţa	„	57.12	„

Preţul aşa de mic obţinut în Dobrogea pentru unitatea de suprafaţă în ultimii 6 ani (1899-1905) se explică prin împrejurarea că pădurile sale lasă mult de dorit din punctul de vedere al constituirei lor.

Datele relative la veniturile în chestiune sunt luate după registrele serviciului silvic din Administraţia centrală a Ministerului în cari după aprobarea rezultatului licitaţiunilor ţinute, se înscria preţul produselor principale şi prin urmare venitul anual din acele produse pentru întregul period de vânzare, considerând condiţiunile normale, adică că se vor exploata în fiecare an câte un parchet şi anume în ordinea lor de numerotare prevăzută în studiele de punere în exploatare.

In realitate cea mai mare parte din cumpărătorii respectivi, spre a da mai multă impulsiune comerţului lemnelor, mai cu seamă în vederea exportului, ştiut fiind că în urma crizei agricole din 1899 şi 1900 construcţiele civile încetase aproape cu totul în ţară, au cerut şi Ministerul Domeniilor a aprobat pentru un timp limitat, ca să se taie în loc de unul mai multe parchete pe an.

Din cauza aceasta veniturile încasate au fost de fapt în anii respectivi mai mari, decât în cazul când nu s'ar fi făcut nici o derogare la previziunile studiilor de scoatere în vânzare în ce priveşte mersul regulat al tăierii parchetelor.

Surplusul de încasări a mai provenit afară de aceasta din oare cari intervertiri, cu prealabila autorizare a Ministerului, în numerotarea parchetelor vândute, considerându-se că aceasta nu ar prezenta inconveniente din punctul de vedere cultural, precum şi din procentele ratelor întârziate şi anume atunci când valoarea parchetelor vândute nu fusese plătite la termenele fixate prin condiţiunile generale.

Consultând şi registrele serviciului comptabilităţei Ministerului în cari sunt trecute sumele, astfel cum s'au încasat în realitate în fie care din cei 6 ani ai periodului 1899—1905, am constatat că din vânzarea diferitelor produse lemnoase din pădurile Statului s'a încasat:

In exerciţiul financiar	1899/1900	5.748.133,13 lei
„ „ „	1900/1901	7.158.299,92 „
„ „ „	1901/1902	5.651.577,96 „
„ „ „	1902/1903	5.571.497,53 „
„ „ „	1903/1904	5.606.280,78 „
„ „ „	1904/1905	5.590·392,17 „
	Total	35.326.181,49 „

Pe când după registrele serviciului silvic acest venit trebuia să fie numai de . . . . 30.199.858,11 lei

De unde o diferenţă în plus la încasări de 5.126.323,38 „ care se justifică după cum s'a arătat mai sus.

Dacă acum la cifra de 35.326.281 lei şi 49 bani mai adăogăm şi valoarea delictelor, care în ultimii 6 ani s'a urcat, după datele serviciului comptabilităţei, la suma de 249,094 lei şi 70 bani, ajungem la totalul de 35.575.276 lei şi 19 bani sau la un venit anual de 5.929.212 lei 70 bani în termen mediu.

Astfel se termină darea de seamă succintă despre veniturile încasate de Stat din pădurile sale în intervalul 1899-1905, care expunere urma să figureze, după cum s'a menţionat deja, în statistica pădurilor Statului din 1907 şi anume într'un capitol special.

Petre Antonescu

IMPADURIRILE ARTIFICIALE DIN OCOLUL SILVIC TIGHINA

Lipsa lemnului, din ce în ce mai simţită în Basarabia, a făcut ca „Problema Reîmpădurirei Basarabiei“, să constitue preocuparea de căpetenie a ultimului congres silvic.

Una din soluţiunile propuse şi care se impune imediat, este refacerea celor existente prin lucrări artificiale.

Cum însă problema nu se rezumă numai la Basarabia, hotărârile congresului capătă o şi mai mare importanţă.

Deaceea găsim util, ca orice manifestare, orice realizare practică în acest sens, să fie cunoscută şi, dacă prezintă părţi bune, chiar adoptată.

In acest scop, credem necesar să dăm la lumină câteva observaţiuni de ordin general, asupra plantaţiunilor din ocolul silvic Tighina, cu atât mai mult, cu cât d-l Dr. Z. Preşemetchi, şeful ocolului Tighina, e o personalitate ştiinţifică, bine cunoscută în lumea silvicultorilor.

Preocupările atât de asidue ale silvicultorilor ruşi, relative la împădurirea stepelor, s'au extins şi în Basarabia. Astfel la ocolul Tighina, împăduririle au început de mai mult de jumătate secol şi arboretele create, sunt exemple vii, cari arată că prin muncă şi perseverare, se pot face multe în această ramură.

Pădurile degradate de păşunatul abuziv şi de tăierile neregulat făcute, în decursul răsboiului şi mai ales în perioada tulbure ce i-a urmat, sunt treptat, treptat înlocuite. Luând de bază frumoasele rezultate obţinute, amestecul stejarului cu alte esenţe, refacerea pădurilor din câmpia română, sunt probleme ce ar putea fi uşor rezolvate.

⁂

Trecând mai departe, găsesc necesar a consemna în mod succind modul de împădurire, care deasemenea este foarte avantajos pentru stat.

Pregătirea solului, fie pentru plantarea salcâmului, fie pentru plantarea stejarului, se face în modul următor: Solul este cu cel puţin doi ani înainte, bine mobilizat prin arături adînci şi cultivat în primul an cu pepeni, iar după aceea cu plante prăşitoare, mai ales cu porumb. Cultura agricolă se face cu locuitorii din satele vecine, cari pentru folosinţă plătesc arendă 100 lei anual de hectar. Plantarea se face toamna şi primăvara, în urma unei noi arături, de către locuitorul care a cultivat pământul.

Scoaterea din pepinieră, toaletarea, transportul şi punerea în gropi, se fac de locuitori, supravegheaţi de personalul ocolului, cu o deosebită grijă. Buturugile ce rezultă cu prilejul desfundărei, se vând tot lor, după tarif. Trebue să menţionez, că buchetele existente, cari pot fi de folos noului arboret, sunt ocolite cu plugul, iar pentru a reduce la minimum umbra ce o fac, arborii sunt curăţiţi pe o bună parte din lungimea trunchiului, de crăcile lacome. Creşterea viguroasă a acestor buchete, în urma culturei agricole intermediare, se datoreşte mobilizărei solului.

Salcâmul, anul acesta, s'a plantat în gropi făcute cu hârleţul (lopata), la distanţa 0.75 m. pe rând şi 2 m. între rânduri, iar stejarul la 0,71 m./1,43 m. (un arşen/doi arşeni).

Pichetarea locului se face foarte regulat, fiecare locuitor având o măsură pentru determinarea rândurilor şi o sfoară însemnată cu aţe, pentru hotărârea gropilor pe rând. Organizarea muncei în fiece familie, este făcută ca să dea maximum de rendement.

Deşi pichetarea este pedantă, totuşi e justificată, prin faptul că munca cheltuită în plus, nu aduce niciun prejudiciu ocolului, fiecare locuitor având o suprafaţă determinată, obligat a o împăduri, indiferent de numărul zilelor întrebuinţate.

Prăşitul plantaţiunilor, atât de necesar tinerelor plante, se obţine gratuit, prin cultivarea printre rânduri de plante prăşitoare. Tot în sarcina locuitorilor cad şi complectările, şi cum în general actualul cultivator, e unul şi acelaş cu cel care a plantat, deducem imediat interesul pe care-l are, ca plantarea să se facă în condiţiunile cele mai bune posibile.

Prăşitura făcută în doi ani consecutivi, asigură puieţilor răuşita şi desvoltarea lor, afirmaţiuni ce se pot verifica la faţa locului. Astfel, deşi dau un exemplu negativ, în 1915, s'a plantat o suprafaţă de aproape 100 hectare de stejar, care, însă, din cauza evenimentelor şi a lipsei de fonduri, n'a putut fi îngrijită. Adăogându-se şi păşunatul, plantaţia citată se prezintă într'o rea stare de vegetaţie şi complect îmburuienită. Se impune pentru salvarea ei, după recepare, cultura agricolă intermediară şi apoi complectări.

Problema refacerei pădurilor din Basarabia, trecând din domeniu teoretic în faza practică, graţie şi stăruinţei din ce în ce mai energice a oficialităţei noastre, d-l Inginer şef Preşemetchi a procedat la pregătirea solului pe o scară din ce în mai mare. Dacă ar fi fost materialul necesar (puteţi), în toamna aceasta se putea reîmpăduri minimum 200 hectare salcâmi. Spre remedierea acestui rău, d-sa, pe lângă cele două pepiniere existente, a dispus înființarea unei a treia, în pădurea Chițcani, având o suprafață de 3 ha., în apropierea bălței Zaharna, spre a facilita instalarea unui sistem de irigare.

Cu puieții primiți dela alte regiuni și cu cei scoși din pepinierele pădurilor, s'a reușit a se planta în toamna aceasta 30 hectare salcâm și a se face complectările necesare în plantanțiunele din anii precedenți.

Pe lângă aceasta, cu puieți obținuți din pepiniera No. 2 a ocolului Tighina, s'a plantat în pădurea Gârboveț, 60 hectare de stejar. Dacă vremea ar fi fost prielnică, și cum în pepinieră sunt puieți pentru încă 40 hectare, s'ar fi putut atinge suprafața de 100 hectare de stejar.

De reținut e faptul, că lucrările de împădurire sunt foarte puțin oneroase pentru stat, toate cheltuelile reducându-se la recoltarea seminții și întreținerea pepinierei.

⁂

Metoda culturei stejarului, prezentând un interes deosebit, vom rezuma observațiunile făcute, precum și explicațiunile d-lui Dr. Preșemetchi, ce a binevoit să ni le dea.

Impădurirea stepelor a fost una din problemele ce a preocupat silvicultura rusă, încă de acum un secol. Numeroși silvicultori ruși și-au consacrat toată viața, pentru soluționarea acestei probleme. Statul le-a pus la dispoziție fondurile necesare pentru stațiunile de experimentație și toate încercările au fost făcute. S'au propus diferite amestecuri, în care stejarul era esența principală și a cărei creștere înceată căuta a se favoriza.

Problema subetajului în pădurile de stejar a fost deasemeni îndelung studiată.

In 1840, se propune așa zisul „tip normal", care era un amestec de stejar, frasin și ulm după dispozitivul următor: stejar, ulm, frasin, ulm, stejar, ulm, frasin etc.

Contând pe ulm ca esență ajutătoare, sistemul eșuează, și astfel dintr'un amestec format în acest mod, s'a obținut următorul rezultat: ulm 83%, frasin 11% și stejar numai 6%.

In 1890 se trece la „sistemul (tipul) simplu de arbust ajutător", care prezinta următorul dispozitiv: caragana, stejar, caragana, frasin, caragana, acer, caragana, stejar. Rezultatele fiind mai bune, problema subetajului capătă o importanță deosebită.

După 1893, Visoțchi propune două amestecuri de arbori cu arbuști.

In primul, numit „sistemul simplu de arbuste ajutătoare", așezarea esențelor erà după formele de mai jos:

α. acer negundo, lonicera, stejar, a. negundo, păr sălbatic, a negundo, lonicera, stejar.

β. ulm, caragana, stejar, caragana, ulm, frasin, caragane, stejar.

γ. mesteacăn, jugastru, stejar, jugastru, mesteacăn, jugastru stejar.

Prin cel de al doilea amestec, numit „sistemul de arbuste ajutătoare dublu", Visotki propune esențele de mai jos, succedându-se astfel:

α. ulm, jugastru, lonicera, stejar, lonicera, jugastru, ulm, păr, jugastru, lonicera, stejar.

β. a. negundo, a. tataricum, alun, stejar, alun, tataricum, alun, stejar.

Cu cel de al doilea tip de amestec, susținut de Visoslk, (B), începe a se contà pe a. tataricum și a. nedundo, ca esențe ajutătoare creșterei stejarului.

Diferitele sisteme propuse, pedante într'o primă aparență, prin matematica alternanță a specilor și complexitatea amestecurilor, se bazează pe exigențele stejarului față de lumină. Se căuta în general, a se asigurà stejarului o lumină din ce în ce mai mare și a i-se favorizà creșterea, cât mai mult posibil.

Deasemenea, efectele luminărei arboretelor pure de stejar, (înerbarea solului, uscarea lui etc), se căutà a se evita prin creearea de subetaje artificiale.

Din observațiunele făcute în decursul vremei și din rezultatele obținute, cultura stejarului în ocolul silvic Tighina, se face în amestec cu a. negundo sau a. tataricum și cu un arbust, de ex.: ligustrum vulgare, pinus mahaleb, prunus malus, pirus communis, cornus sanguineea etc. Dispozitivul este: stejar, stejar esența ajutătoare sau arbust, stejar, stejar etc.

Urmând acest procedeu, în 1910 s'au plantat 35 ha de stejar cu acer negundo și a. tataricum, la distanța 0.60/1.43m. Arboretul se prezintă în condițiuni excelente de vegetație; masivul bine închis, trunchiurile având o înălţime de peste 4m., sunt spălate.

Se remarcă încă de acum, tendinţa stejarului de a domina acerineele ajutătoare. Toate acestea, ne îndrituesc a afirmà, fără teamă de a fi desminţiţi, că masivul şi forma arborelui, ating condiţiunile ideale.

Tot în 1910, s'a făcut o semănătură directă de stejar, punându-se pentru definirea rândurilor, din 5 în 5 metri, puieţi de sânger. Şi acest arboret se prezintă în bună stare de desvoltare.

Pe lângă alte lucrări de împădurire, e remarcabilă o plantaţiune făcută în timpul răsboiului, în 1916, de stejar cu a. negundo şi tataricum, precum şi cu ligustrum vulgare. Fiind îngrijită, cu toată lipsa de fonduri, trunchiurile ating 3m. înălţime şi solul e bine acoperit.

Din exemplele înşiruite în acest mic studiu, pe lângă celelalte cari fac cinste ocolului Tighina, vedem că s'au încercat aproape toate sistemele elaborate de silvicultura rusă. Şi aici, ca şi în alte părţi, unele au dat greş, dar găsesc scuză în aceea, că toate se făceau cu „titlu de încercare".

Astfel acum 40 ani, s'a făcut o plantaţie de frasin cu salcâm în rânduri alterne. Salcâmul, esenţă eminamente de lumină, a fost complet eliminată. Masivul de azi, pur de frasin, se prezintă în bună stare de vegetaţie şi bine închis.

In 1901, se face o plantaţie de stejar cu frasin, arţar şi ulm, stejarul fiind în proporţie de 20%. Distanţa pe rând era 0.71 metri şi între rânduri 1.43m (un arşen pe doi arşeni). Sămânţa de frasin a fost culeasă din pădure „Hagimus", de pe malul Nistrului. Stejarul a fost aproape eliminat, iar frasinul, deşi masivul bine închis, prezintă trunchiuri şerpuite (strâmbe). O imediată explicaţie. ar veni din presupunerea că masivul n'a fost bine închis. Fenomenul se prezintă mai complicat, prin faptul că pădurea de frasini „Hagimus", acum în exploatare, deasemenea bine închisă, prezintă trunchiuri absolut identice.

Explicaţia prin neregularitatea stărei de masiv cade, rămânând a se găsi o alta în natura solului, fresc şi foarte bogat în săruri minerale solubile.

⁂

In închiere, ţin a sublinià importanţa instructivă a lucrărilor de împădurire făcute în raza ocolului Tighina.

Azi, când această problemă se impune din ce în ce mai mult, când fondurile necesare nu se mai precupeţesc, spre a se evità greşelile, care sunt nu numai oneroase pentru stat, dar constituesc şi o pierdere de timp, găsim binevenită experienţa ori de unde ar venì.

Condiţiunele similare de climă şi sol, din stepa rusă, cu cele din Basarabia şi câmpia română, constituesc înrudirea dintre silvicultura rusă şi cea română.

Experienţele cele dintâi în această materie, ne sunt de cel mai real folos. Cei cari cunosc limba rusă, au datoria de a traduce cât mai mult posibil, spre a face lucrările de specialitate ruse, accesibile silvicultorilor români.

Casei Pădurilor, îi revine deasemenea datoria de a înlesni şi susţine asemenea manifestări.

Gh. I. Ionescu
Inginer silvic

EXPLOATAREA PADURILOR.

Intr'un referat supus Casei Pădurilor, găsim concluziunea:

„Din observările făcute asupra modului cum se fac exploatările pădurilor de către autorităţile şi cooperativele, cărora li se aprobă exploatări, pe baza legii speciale, reese că:

1) *Exploatările directe de către autorităţi,* nu se pot face, ne fiind pregătite a le efectua în bune condiţiuni. Ele au nevoe a recurge la interpuşi, la aşa numiţi *concesionari,* cari le oferă condiţiuni oneroase, cu intenţiunea de speculare.

2) *Cooperativele forestiere* le-ar putea exploata în mai bune condiţiuni, fără intenţiune de speculă, dacă ar avea o mai bună organizare şi un control mai eficace.

3) *Exploatările în regie, prin ocoalele silvice,* rămân deocamdată cel mai propriu mijloc la îndemâna Casei Pădurilor, pentru a distribui produsele sale la câţi mai mulţi, spre satisfacerea legii citată mai sus. Când cooperativele însă vor fi organizate, ele ar putea avea exclusiva exploatare a pădurilor, rămânând inginerii silvici cu partea technică.

Concluziunea acestui referat, mi se pare punerea la punct a chestiunii exploatării pădurilor statului.

Este o necesitate obştească ca lemnul, atât de necesar fiecăruia şi pe care statul îl deţine aproape exclusiv, să ajungă la dispoziţiunea celor mulţi, cu cea mai mare uşurinţă şi pe un preţ, la îndemâna şi a celor mai nevoiaşi.

Pentru a ajunge la acest rezultat, la care *trebue* să ajungă, pe lângă mijloacele de exploatare de mai sus, statul ar avea *sistemul exploatărilor prin întreprinzători pe cale de licitaţie publică.*

Şi, acest sistem de exploatare, este tocmai acel care surâde mai multe statului.

Căci el, având nevoe de venituri mari, jocul concurenţii îi oferă preţuri chiar peste prevederi.

Dar cum statul nu trebue, prin desfacerea produselor ce deţine, să urmărească *fiscalitatea,* acest sistem se înlătură de la sine, în aceste timpuri de nevroză pentru speculare şi repede îmbogăţire.

Este cert că exploatările direct prin autorităţile şi chiar cele prin cooperative speciale, nu dau bune rezultate, corespunzătoare scopului.

In această privinţă, referatul este rezultatul unei constatări temeinice.

Exploatarea directă în regie, ar fi, cel puţin deocamdată după autorul referatului, cea mai avantagioasă, nu atât statului, care încasă mai mult prin sistemul licitaţiilor, ci populaţiunii.

Şi statul în primul rând trebue să se gândească la satisfacerea populaţiunii sale.

Dar a exploata, fie şi deocamdată, pădurile statului în regie directă — cât va ţine aceasta deocamdată nu se ştie –, nu este posibil fără mari neajunsuri profesionale,

S'a adus, şi fără a face direct atâtea exploatări, învinuire Casei Pădurilor, şi i-se aduc şi acum nu de puţini, „că este o instituţiune cu organizare mai mult comercială, care mai mult „vinde lemne şi cumpără păduri“, că lasă problemele silvice pe al doilea plan, din care cauză silvicultorul—bietul silvicultor preparat din belşug ştiinţificeşte, nu-şi mai găseşte adevăratul rost, pentru a putea pune în practică cea-ce a învăţat în şcoală“.

Invinuirea a fost şi este întemeiată.

Nu acesta este rolul silvicultorului.

Nu acesta este sacerdoţiul pe care trebuie să-l îndeplinească omul de ştiinţă care se chiamă silvicultor.

Oficierea, pe care zilnic trebue să o facă în templul pădurii, nu exclusiv spre doborârea arborilor trebue îndreptată, ci şi spre creşterea şi îngrijirea lor.

A ameliora pădurile existente, a le crea din mâna sa acolo unde lipsesc, a le pune în măsură să îndeplinească marele rol ce au de îndeplinit în natură din punctul de vedere climateric, hidrologic şi igienic şi a ne da în timp de pace lemnul necesar la numeroase nevoi şi îndeletniciri, iar în timp de războiu elementele de glorie,—perpetuându-le şi ameliorându-le...... pentru a le transmite ast-fel urmaşilor,

Iată menirea silvicultorului, pentru care s'a pregătit, împins de pasiunea şi cultul pădurii.

Nevoile timpului reclamă însă să se facă abstracţiune de toate acestea, şi să fie numai exploatator.

Dacă este bine această activitate unilaterală, generaţiunile viitoare ne vor judecà la timpul lor, când le vom transmite patrimoniul, mai secătuit de cât cum l-am primit.

Pentru a ni se uşurà situaţiunea faţă de responsabilitatea ce avem, se impune, să impăcăm neapărat, aceste două cerinţe:

1) Ingrijirea ştiinţifică a pădurilor, pentru a putea da maximul de utilitate fizică ce li se poate cere şi

2) Exploatarea lor pentru a da maximul de utilitatea a materiei lemnoase.

Cu alte cuvinte să se împace partea ştiinţifică cu cea practică, pentru ca pădurile să prospereze, să dea tot ce se reclamă de la ele, dar şi silvicultorii să nu fie abătuţi de la menirea lor.

Această chestiune prezintând multă importanţă, la rezolvarea ei ar trebui să concureze cât mai mulţi, ba chiar toţii colegii, fără deosebire de grade şi atribuţiuni.

Aşi provoca chiar un referendum, ca fie-care să-şi spună părerile şi să dea soluţiunile.

Dacă această se împărtăşeşte şi de alţii, îi rog a-mi trimete propunerile, pentruca, văzându-le, să formulăm soluţiunile cele mai nimerite pentru binele pădurilor, al Corpului silvic şi al ţării.

Aurel Dumitrescu
Inginer Inspector Silvic

AL 35-lea CONGRES AL INGINERILOR SILVICI ŢINUT LA CHIŞINAU

Ziua I. 27 Septembrie

— In vederea congresului inginerilor silvici au sosit în localitate peste 150 de ingineri din toate unghiurile ţării mulţi din ei cu soţiile.

In gară congresiştii au fost primiţi de d. Pântea, primarul oraşului, care le a urat bun sosit.

D. N. Gh. Popovici a răspuns în numele inginerilor silvici

După încartiruirea în oraş, congresiştii au vizitat muzeul de istorie naţională.

Ziua II. 28 Sept.

Sosirea generalului Berthelot

Cu trenul de dimineaţă, a sosit în Chişinău generalul francez Berthelot, unul dintre apărătorii neamului nostru în vremurile cele mai critice ale răsboiului de întregire a ţărei.

Trimis în fruntea misiunei franceze ca să ajute cu sfatul şi experienţa sa la reorganizarea armatelor noastre retrase în Moldova, generalul Berthelot a desvoltat o muncă uriaşă pentru a face dintr'o armată decimată de răsboi, de boală şi de lipsuri, o armată nouă, în stare să oprească năvala lui Mackensen. Şi când puhoiul german năvăli la Mărăşeşti şi Oituz, întâlni în faţa sa, o oştire pregătită nu numai sufleteşte să reziste şi să infrângă, ci înzestrată cu materialul, organizarea şi ştiinţa necesară

Iar mai târziu când armatele franceze dela Salonic porniră spre Dunăre să se unească cu armatele noastre din Moldova pentru a colabora la Victoria cea mare, în fruntea celor dintâi trupe care au trecut bătrânul Istru, se găsea generalul Berthelot. Stând în mijlocul nostru şi învăţând să ne cunoască în clipe tragice, când energiile naţiunei dădeau suprema lor sforţare, generalul Berthelot a învăţat să ne şi iubească.

Cetăţean al României şi împroprietărit, ca recompensă naţională, în una din cele mai frumoase regiuni ale Transilvaniei. vine pentru prima dată în capitala Basarabiei pentru a ne cunoaşte a noi acasă. Primirea ce i s'a făcut în gară, de către autoritățile civile şi militare şi mai ales de populație, care a fost de un entuziasm neîntrecut, a mişcat adânc pe eroul Franței şi al României.

In onoarea sa s'au arborat drapele şi s'au făcut recepții demne de un astfel de distins amic al românizmului. Ca fost elev al şcoalei de ape şi păduri dela Nancy a ținut să ia parte la acest congres silvic.

D. general Berthelot, este însoțit de d-nii miniştri Al. Constantinescu şi Inculeț, precum şi de toți deputații şi senatorii Basarabiei.

In gară s'a pregătit o frumoasă primire generalului Berthelot. D. primar Pântea a urat bun venit şi a prezentat tradiționala pâine şi sare.

Te-deum-ul dela Catedrala

După recepția din gară, întreg cortegiul, în frunte cu d-nii miniştri Al. Constantinescu, Ion Inculeț şi generalul Berthelot, s'a îndreptat spre Catedrală, unde s'a oficiat de către episcopul Gurie şi întreg clerul, un Te-Deum în memoria inginerilor silvici foşti ofițeri şi morți în război.

După Te-Deum a vorbit episcopul Gurie, urând spor la lucru congresului silvic.

D. *Al. Constantinescu*, mulțumeşte episcopului Gurie pentru cuvintele frumoase adresate congresului şi apoteozează prezența generalului Berthelot la acest congres.

D. *General Berthelot*, mulțumeşte pentru atențiunea ce i se dă şi urează prosperitate României.

In curtea Catedralei, unde armata şi publicul făceau careu, vorbeşte d. general Popovici, comandantul militar al Basarabiei, prezintând armatei pe marele general francez. Apoi după ce aduce omagii M. S. Regelui şi face cunoscut prezența în Chişinău a corpului inginerilor silvici, veniți pentru congres, trece în revistă trupele.

In aceiaşi zi la ora 4 p. m. a avut loc în sala Eparhială, deschiderea congresului inginerilor silvici, sub preşedinția d-lui Ministru de Domenii Al. Constantinescu.

Au luat parte d-l General Berthelot, d-l ministru Constantinescu, d-l Inculeț, Ministrul Basarabiei, General Popovici, Comandantul Militar al Basarabiei, I. P. S. S. Arhiepiscopul Gurie al Chişinăului şi Hotinului, Husărescu Inspector General de Siguranţă, Oprea Prefectul Poliţiei, etc., precum şi un număr de aproape 150 ingineri silvici parte din ei cu soţiile, din toate unghiurile ţărei.

La sosirea d-lui General Berthelot şi a miniştrilor, asistenţa isbucneşte în aplauze entuziaste şi în strigăte de „Vive la France".

Primul ia cuvântul d-l ministru Constantinescu, care vorbeşte astfel adunărei :

Domnilor,

Cu înaltă satisfacţie sufletească am păşit pragul Adunării Dvs, de azi şi cu vie mulţumire văd pe silvicultorii din toate unghiurile ţării şi din toată erarchia corpului silvic, întruniţi la olaltă în acest Congres, împrejurul aceleiaş idei, sau mai bine zis, legaţi prin acelaş simţământ înalt şi generos: dragostea pentru Pădure.

Numai un asemenea resort sufletesc, numai un asemenea sentiment, — păstrat şi apoi desvoltat de Dvs, zi cu zi, ani de ani, printr'o activitate continuă — cu puterea lăuntrică a lui, îmi lămureşte şi taina preocupărilor Dvs. de azi şi în acelaş timp, arată că pentru Dvs, munca zilelor de Congres este un apostolat, ca şi îndeletnicirea zilnică a fie căruia dintre Dvs, în cercul competinţii sale administrative, precum şi că activitatea Dvs, nu are în ea nimic din biurocraţia mecanică, rece sau automată, ci isvoreşte din adâncul neclintitei dragoste pentru podoabele naturii, ridicându-se apoi până la înălţimea unei misiuni naţionale şi morale în acelaş timp.

Aceiaşi chemare tainică pentru păstrarea mândrelor bogăţii ale pădurilor, v'a adunat şi azi în Congres, de la cele patru hotare, ale ţării şi sunt mândru că mi-aţi dat prilejul acestei bucurii sufleteşti, pentru care vă aduc expresiunea îndemnurilor mele, cele mai călduroase.

De altfel regăsesc, Domnilor, în acelaş timp, în mijlocul Dvs, pe colaboratorii mei cei harnici şi simt atunci că salutul şi îndemnul meu, regăseşte aceleaşi inimi şi aceleaşi minţi pregătite pentru înfăpturea binelui obştesc, în această ramură, aşa cum le-am cunoscut în activitatea îndelungată ce am consacrat acestei mândre bogăţii a ţării noastre şi harnicilor ei străjuitori şi fraţi.

Când vitejia ostaşilor noştri şi înţelepciunea conducătorilor lor şi ai ţării, ne-a adus isbânda asupra vrăjmaşului şi cu ea întruparea visului nostru de veacuri, în hotarele neclintite ale României Mari, — providenţa ne-a adus în acele hotare şi pe tovarăşul de suferinţă, pe mângâetorul durerilor fraţilor noştri de dincolo, întregindu-ne şi codrii.

De la un capăt la altul al ţării, s'a ridicat atunci un singur freamăt de bucurie, şi, pădure de pădure s'au înfrăţit şi legat laolaltă, în sânul Patriei mândre.

Din ziua aceia, mi-a răsărit în minte şi în suflet, o nebănuită grijă, grijă de frate, grijă de părinte: grija pădurilor şi a pădurarilor noştrii.

Şi cu colaborarea nepreţuită a Dvs, am desprins atunci print'un studiu amănunţit, dar mai ales luminat de dragostea neclintită pentru această podoabă şi bogăţie a naţiunii —, am desprins, zic, din grija de frate pentru păduri, îndrumarea ce trebueşte dată pentru folosinţa cât mai înţeleaptă a acestei bogăţii, precum şi pentru nesfârşita ei păstrate.

Am înţeles atunci că cea dintâiu nevoie era ca cei ce îşi vor inchina munca lor pentru pădure, să înveţe de la primele începuturi, taina ştiinţei silvice, aşa cum civilizaţia şi propăşirea veacului şi timpurilor în care trăim, cereau imperios de la noi, — iar în acelaş timp, să se însufle în inima viitorilor străjeri şi fraţi ai pădurilor, nu numai ştiinţa organică a ei, dar şi dragostea pentru ea, căci dacă silvicultura este o ştiinţă, ea este în acelaş timp şi o artă, care cere suflet şi inimă pentru ea.

Din acest simţământ am plănuit şi am realizat organizarea învăţământului silvic.

Dar silvicultorul eşit de pe băncile şcoalei, cu ştiinţa limpede şi cu dragostea caldă pentru Pădure, trebuia să-şi găsească cărarea activităţii lui limpede şi existenţa sa stabilă şi asigurată, astfel ca să se poată consacra definitiv şi neturburat obiectului integral al preocupărilor sale: Pădurea.

Pentru acest scop, am alcătuit noua organizare a Corpului silvic, unitară de la un capăt la altul al ţării, care aduce astfel nouă şi nepreţuită contribuţie la solicitudinea ce am arătat totdauna pădurilor şi ţării şi tovarăşilor ei.

Dar Domnilor, opera nu era completă.

Pădurea, acest organism viu, — şi puţini sunt Domnilor, aceia *cari cunosc cât de intim, de adânc și de nebănuit este strecurată ea în satisfacerea tuturor nevoilor și bucuriilor din viața noastră de toate zilele — Pădurea zic, era îmbucătățită de regimul juridic a legilor sub care trăia, se desvolta și producea, cea ce dădea naștere la multe conflicte dăunătoare și ei și economiei generale a țării, ca consecință, precum știm, a trecutului odios sfărâmat de înfăptuirea Unirii.*

De aceia am căutat a încorona această operă a mea și a-mi ușura în acelaș timp și grija ce aveam, procedând la Unificarea Legislației silvice.

Domnilor, concursul pe care cu toții mi l'ați dat pentru înfăptuirea acestei însemnate opere, mi-a fost scump și l'am apreciat totdeauna.

Iar astăzi, găsindu-vă pe toți adunați pentru complectarea și îndeaproape studierea chestiunilor complinitoare silvice, vă aduc salutul meu de mulțumire pentru colaborarea Dvs, întru desăvârșirea operei comune.

Știindu-vă deci, adunați aici pentru a merge mai departe pe drumul propășirei și realizărilor silvice, am venit în mijlocul Dvs, pentru a vă asigura încodată că găsiți în mine acelaș neclintit prieten și frate al Pădurii.

Alături de mine, a venit și ilustrul soldat al Franței, Generalul Berthelot, spre a vă aduce salutul său.

Astăzi, când România Mare, pășește la înfăptuirea operei de indisolubilă legătură națională, prin soluționarea vitalelor probleme silvice, când Congresul silvicultorilor își aduce nepretuitul său prinos de muncă Patriei, pentru care oștile noastre și dragostea aliaților și-au închinat zile întregi și nopți întregi de grije și de sacrificii, salutul bravului General Berthelot, este o consfințire nepretuită precum și un frățesc îndemn, pentru care îi aduc viile mele mulțumiri.

Astfel fiind Domnilor, doresc ca preocupările Dvs, însuflețite de dragostea pentru bogățiile și podoabele țării, să găsesc cea mai prielnică îndrumare și înfăptuire, iar munca Dvs. să fie cu rodul însutit, pentru binele și propășirea sfintei noastre Patrii.

Căci să nu uităm Domnilor, că cel ce a fost leagăn al copilăriei poporului nostru, este Codrul. Iar când națiunea română, încă plăpândă, era amenințată de puhoaie vrăjmașe și cutropitoare, să nu uităm că tot Codrul i-a fost adăpost și reazim și *tot el i-a călăuzit, cel dintâiu, paşii dealungul izvoarelor şi în răcoarea văilor.*

Clătinarea Codrului, la aripa vântului, în înaltul văzduhului a legănat visul de veacuri al Românului, iar freamătul stejarilor şi murmurul izvoarelor au îngânat, cu el, tot suspinul durerilor şi al doinilor lui. — In toiul luptelor si al frământărilor, când duşmanii ţării din afară sau din năuntru, se năpusteau în nădejdea că vor sugruma naţia Română, — la chemarea străbună a buciumelor, la zăngănitul armelor şi la strigătul vitejilor,— Codrul se lupta alături cu naţia română împotriva vrăjmaşului: el era adăpost şi vizuine nepătrunsă, era pavăză, era paloş ucigător, era mreajă, era pentru duşman furcă de spànzurătoare şi chiar lo de mormânt.

Iar când, în liniştea vremilor, sub seninul cerului, porneau voinicii călare, frământaţi de obida împrejurărilor sau a dorurilor în umbra stejarilor, prin tăria codrilor, glasul tainic şi adierea lină a freamătului le mângâia sufletul, le potolea para din inimă şi le liniştea mintea . . .

Să ştim astfel, Domnilor, să fim recunoscători Codrului care ne-a crescut fiinţa, care ne-a ajutat la grea cumpănă şi ne-a bucurat la izbândă.

Prin munca rodnică a Dvs, din aceste zile, veţi aduce un nou prinos de închinare Codrului, şi mă simt fericit că nu numai că n'aţi uitat nici odată, dar totdauna aţi pornit la muncă cu lozinca sfântă care este şi a mea „Codru-i frate cu Românul.“

Cuvântarea d-lui Ministru Inculeţ.

Doamnelor şi Domnilor,

Cu adâncă emoţiune salut congresul Domniilor-Voastre, salut prezenţa fraţilor de la Nistru până la Tisa care încă odată dovedesc realizarea aspiraţiunilor noastre seculare.

Mi-aduc aminte că în toamna anului 1917, aci în sala aceasta, a fost proclamată autonomia Basarabiei şi a fost proclamată într'un ceas bun, fiindcă nu a mai trecut multă vreme şi congresele Românilor de pretutindeni a devenit un eveniment aproape obişnuit.

Dacă însă, Domnilor, avem bucuria aceasta, suntem fericiţi cu toţii, că avem ocaziunea să aducem prinosul nostru de recunoştinţă şi de adâncă mulţumire aliaţilor noştri şi în deosebi

Franței, al cărui ilustru reprezentant se află astăzi în mijlocul nostru. (Aplauze prelungite).

Profit de această ocaziune, ca încă şi încă odată, să aducem noi, Românii dintre Prut şi Nistru mulțumirile noastre armatei române (aplauze frenetice) care a răspuns la chemarea noastră şi ne-a pus pe noi românii stăpâni în țara noastră strămoşească.

Odată intrați în sânul României Mari, noi ceştia de aici, am prins a gândi ca să păstrăm bogățiile strămoşeşti şi între altele am aflat, că o mare bogăție a noastră națională, pădurile, se află într'o stare dezastruasă. Pe când ştiința spune, că în mod normal trebue să fie 25 % din suprafața țărei acoperită de păduri, la noi de abia 8—8 % din suprafață este acoperită de această podoabă a lui D-zeu şi atunci ne-am gândit că această moştenire strămoşească s'o luăm pe seama statului, fiindcă am crezut că numai statul va fi acela care va şti şi pe care îl va durea inima, ca să păstreze acest avut strămoşesc.

Aci țin să aduc mulțumirile noastre d-lui Ministru Constantinescu, care în toate împrejurările şi mai ales în împrejurarea aceasta, când a trebuit să întărim articolul din lege, ca să putem să luăm păduri pe seama statului, prin constituție, ne-a dat cel mai binevoitor şi cel mai cald ajutor. (Aplauze prelungite).

Iată dar că acum, pădurile, fără nici o excepție, se află pe seama statului şi în mâna D-v a inginerilor silvici stă, ca să renască pădurea, această bogăție a țărei noastre şi încetul cu încetul să ajungem la cele 25 % normale.

Cu covingerea, că inginerii silvici după cum şi-au făcut datoria şi pe front şi pretutindeni şi o vor face şi a ci, pe terenul desvoltărei pădurilor din Basarabia, vă zic: Bine-ați venit în capitala Basarabiei şi D-zeu să vă ajute în munca Domniilor Voastre.

(Aplauze prelungite şi îndelung repetate).

Cuvântarea I. P. S. S. Arhiepiscopul Gurie:

Domnule General,
Domnilor Miniştri,
Domnilor Ingineri Silvici şi Onorată Adunare.

Ca Arhiepiscop al Chişinăului, mă bucur că D-v ați sosit în eparhia mea pentruca să discutați chestiunile care privesc pădurile noastre din Basarabia. Din istorie am auzit, că au fost păduri mari în ţinutul Tighinei, Orheiului, despre care se povestea în totdeauna, ca despre nişte păduri unde nu a pătruns niciodată piciorul omenesc, dar astăzi, când plecăm în vizită canonică, vedem că codrii aceia nu mai există şi de aceia provincia noastră a perdut mult din frumuseţea ei de odinioară.

Ne bucurăm cu toţi că aţi luat pădurile din mâini nesigure şi care nu se prea îngrijeau de ele şi credem că de acum vom avea lemne şi orăşenii şi sătenii. Tot aşa nădăjduesc că veţi lua măsuri, ca pădurile să se înmulţească şi să avem cu toţii lemne, cum aveam în trecut.

Suntem convinşi că minţile D-v luminate, ştiinţa D-v şi experienţa D-v, vă vor face să puteţi veni în ajutorul Basarabiei şi dacă nu veţi putea să faceţi ca înainte, să întoarceţi codrii din ţinutul Tighinei şi Orheiului, cel puţin cele care sunt acuma, să le păstraţi, ca ele să crească şi să înfrumuseţeze provincia noastră.

Cu aceste cuvinte, ca un român plin de dragoste către ţara noastră întreagă şi către provincia mea în special, salut sosirea D-v în mijlocul nostru şi binecuvintez acest al 35 cont gres în Basarabia, ca el să lucreze cu mult spor şi cu mul folos pentru ţara noastră şi pentru pădurile noastre.

Bine-aţi venit în mijlocul nostru. (Aplauze).

D-l Aurel Eliescu vice preşedintele Soc. Progresul Silvic, citeşte darea de seamă a activităţei societăţei pe anul expirat.

Iubiţi Colegi,

După 36 de ani de existenţă, societatea „Progresul Silvic“ descinde astăzi, pentru prima oară, în Chişinău Capitala Basarabiei; Venim astăzi pentru prima oară, în această parte de Ţară, scumpă parte din trupul nostru, care ne fusese ruptă la 1812.

Pentru norocul nostru, acelor din generaţia de acum şi cari în tinereţe, am aspirat după unitatea Naţională, ne-a fost dat să ţinem congresele noastre la Cluj, Cernăuţi şi acum la Chişinău; să consfinţim ast-fel prin activitatea noastră culturală şi economică, Unitatea politică datorită sacrificiilor Ţărei şi virtuţilor soldatului Român.

Anul ce a expirat a fost unul din cei mai norocoşi pentru societatea noastră, activitatea noastră s'a desfăşurat în toate direcţiunile, iar rezultatele obţinute ne dau dreptul să credem că viitorul va încorona cu succes deplin sforţările noastre.

Şi-acum să enumărăm câte-va din momentele deosebite ale activităţei noastre.

La 27 Aprilie 1923, în localul societăţei Politechnice din Bucureşti, Colegul nostru Inginer Şef Gh. Agapie a desvoltat o foarte importantă conferinţă: *Reforma Agrară şi problema Agro-Silvică* care a interesat pe toţi specialiştii; conferinţa s'a publicat şi în Revista Pădurilor.

Anul acesta, din iniţiativa mai multor membri ai societăţei, în toată Ţara, s'a dat o deosebită atenţie sărbătoarei *„Sădirea Arborilor"*.

Asemenea sărbători sunt menite să răspândească dragostea de Pădure şi să mărească în genere grija ce trebue să purtăm arborilor. Sărbările de acest fèl constituesc mijlocul cel mai sigur pentru a se vulgariza cultul Pădurilor.

Tot în acest scop s'au scris articole de specialitate; iar în gazetele cotidiane s'au publicat diferite articole de propagandă şi vulgarizare pentru a se menţine viu interesul publicului cu chestiunile pădureşti.

Două manifestaţiuni de dragoste şi admiraţiune care onorează de opotrivă pe sărbătoriţi ca şi pe cei ce o sărbătoreau.

Societatea noastră a ţinut ca în mod public să aducă prinosul său de admiraţiune pentru Colegul Marin Drăcea. Dânsul, cel dintâiu dintre Români, a reuşit să obţină titlul de doctor în ştiinţele Silvice de la Facultatea din München. Domnul Drăcea, cu o muncă dintre cele mai stăruitoare a reuşit să acumuleze întreg capitalul ştiinţific referitor la cultura Pădurilor. Şi, modest ca toţi oamenii de merit, a venit să pună la dispoziţiunea Statului Român acest capital. Iar Societatea, mândră de meritele acestui Coleg, a ţinut să-l sărbătorească şi este fericită să constate că la această sărbătoare s'au unit şi technicianii şi intelectualii Ţărei.

Un gest nobil şi care înalţă pe Inginerii care l'au făcut este sărbătorirea Inginerului Elie Radu.

Patru zeci şi cinci de ani de muncă cinstită, pricepută şi rodnică fac din Elie Radu una din personalităţile cele mai distinse ale Corpului de Ingineri Români. Societatea noastră a fost fericită să ocupe locul de cinste pe care colegii Ingineri din

Corpul technic, l'au oferit „Progresului Silvic" la această serbare.

De altmintreli legăturile noastre cu Asociaţiunea generală a Inginerilor Români devin din ce în ce mai strânse şi mai Cordiale.

Când Corpul Ingineresc, atins de criza acută prin care trece ţara, a crezut că este timpul să ia o atitudine, s'a adresat şi Colegilor Ingineri Silvici..

La 27 şi 28 Aprilie 1923 Inginerii Silvici au fost covocaţi în adunarea generală extraordinară; şi după ce au fixat linia de conduită ce era de urmat, au mers la adunarea generală convocată de Asociaţiunea Generală a Inginerilor Români. Maturitatea, Obiectivitatea şi Urbanitatea cu care Colegii noştri au discutat chestiunile iritante ce se desbăteau, au impresionat mult şi au determenat soluţiuni demne şi de situaţiunea excepţională a Inginerilor şi conforme cu interesele superioare ale Statului Român.

Printre soluţiunile admise, „Progresul Silvic" fericit să constate că technicianii Români, după ce au constatat aceleaşi studii şi aceleaşi îndatoriri la Inginerii Silvici ca la toţi ceilalţi Ingineri din Corpul technic, au reclamat egala îndreptăţire şi prerogative pentru Inginerii Silvici ca şi pentru Inginerii din alte ramuri.

Această recunoaştere colegială va hotărâ, credem noi, egalizarea regimului la care trebuesc supuşi toţi membri Corpului technic.

Tot ca dovadă de strânsă colegialitate, Inginerii Silvici au fost invitaţi în mod special la Congresele Generale ale A. G. I. R.

Societatea noastră a fost reprezentată în mod special iar colegi de-ai noştri au participat ca referenţi la chestiuni din cele mai importante.

Aşa în Octombrie 1922 la Temişoara colegi de ai noştrii au referit asupra chestiunilor următoare:

Istoricul şi importanţa Pădurilor de: G. P. Antonescu

Imbunătăţirea regimului apelor prin lucrările de stingerea torenţilor şi de împădurirea bazinelor lor de recepţiune. . . . . Petre Antonescu

Imbunătăţirea regimului Apelor prin lucrări de stingerea ravenelor (răpilor) şi împădurirea bazinelor lor de recepţiune . . Victor Precup

Intervenţia Statului în gestiunea pădurilor particulare . . . . M. P. Florescu

Necesitatea limitărei lemnului ca combustibil. . . . . M. P. Florescu

Sporirea producţiei forestiere şi în special a lemnului de lucru . . . . M. P. Florescu

Auul acesta la congresul Inginerilor ce trebue să se ţină la Cernăuţi se vor discuta următoarele cestiuni:

1) Viţiile şi defectele lemnelor în raport cu întrebuinţarea lor industrială.

2. Mijloacele de conservarea lemnului.

3. Transportul lemnelor pe apă şi uscat.

5. Politica noastră vamală din ultimul timp şi mişcarea Comerţului exterior în ce priveşte importul şi exportul lemnelor.

Dealmintrelea discutarea în comun a chestiunilor de specialitate silvică în raport cu technica generală este asigurată printr'un organ special.

In sânul asociaţiunei generale a Inginerilor Români s'a format o secţiune specială silvică pusă sub direcţiunea harnicului şi savantului nostru coleg Domnul Consilier Silvic Petre Antonescu; această secţiune este asigurată de o muncă rodnică,

Rezultatele deja obţinute sunt din cele mai meritorii:

Colegii noştri Domnii M. P. Florescu, Pap, G. P. Antonescu şi Andrei Ionescu au prezintat comunicări dintre cele mai importante. Aceste comunicări s'au tipărit într'un număr special al revistei Pădurilor.

Revista noastră care este în al 35-lea an de existenţă a întreţinut acelaş spirit de solidaritate şi muncă printre membri societăţei noastre.

Suntem cu toţii datori să aducem mulţumiri Comitetului de redacţie; nu mă pot opri de a semnala atenţiunea D-voastră, în mod special pe Domnul P. Antonescu Prezidentul acestui Comitet şi pe D l M. P. Florescu secretarul acestui Comitet.

O revistă care să apară lunar şi în mod regulat cere o muncă dintre cele mai aprige. Şi mulţumind în mod special D-lor Antonescu şi Florescu ne îndeplinim o adevărată îndatorire.

Dar nu numai munca intelectuală este necesară pentru întreţinerea regulată a unei reviste; în vremurile grele prin care trecem, greutăţile materiale sunt foarte mari. Reviste şi ziare dispar sub povara greutăţilor materiale. Şi dacă astăzi suntem fericiţi că revista noastră poate să ducă mai departe lupta pentru apărarea pădurei, aceasta o datorim în mare parte D-lui Preşedinte care i-a acordat o largă subvenţiune.

Anul trecut la Congresul dela Cernăuţi, am trimes o adresă prin care explicam motivele care mă împedecau să viu la acel Congres.

Aceste motive constituiau o imputare ce aduceam Presidentului nostru. Anul acesta sunt fericit să retrag toate cuvintele de nemulţumire şi să-l rog ca împreună cu mine şi în mod excepţional, să ne arătăm recunoştinţa către Preşedintele nostru.

Graţie concursului şi moral şi material ce ne-a dat, societatea noastră şi-a asigurat în veci existenţa. In afară de subvenţia pentru gazetă D-l Preşedinte a donat 3 000.000 pentru Construcţia Palatului societăţii noastre şi 2 milioane pentru construcţia secţiunei Forestiere din Institutul Politehnic.

Cu aceste sume putem spera să avem cele două clădiri atât de necesare existenţei noastre. „Progresul Silvic" pe lângă adăpost va avea şi camere la dispoziţie fie pentru colegii din provincie, fie pentru copii colegilor care vor urma Invăţământul Silvic.

Inaugurarea Palatului nostru pe care am dori-o cât mai apropiată va constitui de sigur evenimentul cel mai fericit din viaţa „Progresului silvic".

Deasemenea construcţiunea la Politehnică a clădirei proectate ne face să sperăm că Invăţământul nostru Forestier se va bucura în curând de tot ce este necesar pentru a fi cât se poate mai complect.

Şi toate aceste realizări şi toate aceste aspiraţiuni le datorim D-lui Alexandru Constantinescu, Ministrul Pădurilor şi preşedinte al societăţei noastre. Actele expuse până aci formează un tablou admirabil represintând activitatea personală a D-lui Ministru în folosul societăţei noastre şi pentru care îi suntem etern recunoscători.

Şi totuşi tabloul nu este complect.

Domnul Ministru a dat societăţei noastre mai mult de cât toate milioanele; i-a dat dovadă publică şi indiscutabilă nu numai de dragostea dar şi de consideraţiunea ce-o are pentru societatea „Progresul Silvic". De la începutul ei, societatea noastră a reclamat organizarea Corpului şi organizarea Invăţământului Silvic. Aceste două mari cerinţe au devenit o realitate. Cele două legi au fost votate. Desigur că în cestiuni atât de importante ideile conducătoare pot să se deosebească.

Cu cât convingerile sunt mai puternice, cu atât conflictul este mai violent. In corpurile legiuitoare s'a ivit conflictul. Domnul Ministru a ştiut să-l rezolve graţie unei îndelungate experenţe. Cu această ocaziune D-sa mărturisit în faţa Ţării că proectele pe care le susţinea nu era, decât realizarea în practică a desideratelor des repetate emise de „Progresul Silvic".

Acest Omagiu public adus societăţei noastre, într'un moment solemn, constitue pentru societatea noastră cea mai mare avuţie.

Ţara întreagă, prin glasul Ministrului a recunoscut grija şi priceperea cu care societatea noastre cercetează problemele Pădureşti.

Pentru ceia ce a făcut până acum vom păstra Domnului Ministru o vejnică recunoştiinţă. Şi cred că sunt expresiunea a D-voastră a tuturor rugând pe D zeu să-i dea vieaţă lungă şi putere ca să desăvârşască opera începută spre binele Pădurei şi al Ţărei.

După atâta înviorare şi speranţă de viitor, cu inima îndurerată trebue să vă anunţ că în cursul anului trecut au plecat dintre noi următorii Ingineri Silvici.

Victor Beghenau, Inginer Inspector Silvic, pensionar şi fost maestru de Vânătoare al M. S. Regelui Ferdinand I.

Mladin Rancu, Inginer Inspector Silvic dela Şebeşul Săsesc.

Virgiliu Beraru, Inginer Inspector Silvic dela Lipova.

I. C. Elefterescu, Inginer Inspector Silvic pensionar, şi membru fondator al societăţei noastre.

Vasile Bălăceanu, Inginer Silvic.

Societatea noastră a ţinut să-şi facă ultima datorie; a fost represintată la moartea fiecărui dintre colegii noştri decedaţi şi printr'un represintant s'a împlinit această tristă datorie.

Aci ar trebui să închei. Prezenţa Generalului Berthelot, mă face să adaog câte va cuvinte.

Este o mare cinste pentru societatea noastră că ilustrul

General vine să înalțe cu prezența Sa, lucrările Congresului nostru.

Şeful misiunei Militare cu concursul căruia s'a desăvârşit opera de refacere a armiei Române nu poate să fie de cât bine venit în mijlocul ori cărei societăți Româneşti.

De aceia în numele societăței noastre spui Domnului General: Bine ai venit

„Progresul Silvic" este fericit că poate astă-zi să salute pe Generalul care întrupează Generozitatea, Cavalerismul şi Curajul francez.

„Progresul Silvic" fericit de presența Domnului General Berthelot salută Franța Mare şi generoasă. Şi în elanul său de admirațiune, privind pe General şi gândind la Franța iubită, Salută pe General strigând „Trăiască Franța".

Apoi, adresându-se generalului Berthelot, adaogă în franțuzeşte:

Prezența în mijlocul nostru a ilustrului reprezentant al Franței, generalul Berthelot, mă face să adaog câteva cuvinte

Şeful misiunei militare franceze, cu concursul căruia s'a desăvârşit opera de refacere a armatei române, nu poate decât să fie binevenit în mijlocul oricărei societăți româneşti. „Progresul Silvic" este fericit că poate să salute Franța în persoana marelui general şi gândindu-se la Franța mare şi generoasă, salută pe general, strigând: Trăiască Franța.

Fără îndoială, după călduroasele cuvinte ale d-lui ministru, orice cuvânt este inutil, dar nu uitați, Domnule General, că Miniştrii care au vorbit, sunt consilierii Regelui Ferdinand, sunt miniştrii țărei şi prin urmare sunt ținuți la rezerve, la reticențe, la care noi, simpli particulari nu suntem ținuți, astfel că putem să spunem noi, amici ai Franței dinainte de Marna, amici de totdeauna, să-i spunem şi să-i arătăm toată recunoştiința şi tot devotamentul nostru.

Forestierii trăesc în general departe de lume şi acolo în fundul pădurei, ei asistă în fiecare zi la procesul grandios şi divin al elaborațiunei vieței. Acolo, inginerii silvici au conştiința, că nu vor putea uita niciodată, că Franța şi-a vărsat până acuma de două ori sângele pentru România. Prima dată sub zidurile Sevastopolului, sub inspirațiunea lui Napoleon, când Franța şi-a dat sângele pentru România, devenită în urmă Regatul României şi a doua oară în războiul mondial şi astăzi, la Chişinău, avem bucuria de a sărbători pe unul dintre fruntaşii, care aşa de mult au contribuit la crearea acestei Românii, după care am aspirat atâtea secole. Ei bine, Domnule General, noi care asistăm la aceasta elaborare a vieţei, nu putem să uităm niciodată, că Franţa nobilă şi generoasă şi-a dat de două ori sângele pentru noi şi omul pădurilor se întreabă: De unde şi pentru ce atâta dragoste a Franţei, de ce atâta solidaritate pentru cauza românească? Pentrucă, prin desvoltarea fatală a legilor istorice, noi am fost timp de mai multe secole bulevardul deschis tutulor năvălirilor barbare, care se năpusteau pe aici ca să ajungă în occident, am fost zidul, citadela inexpugnabilă de care s'au lovit toate hoardele barbarilor năvălitori. Franţa şi a dat seama de pericolul pe care îl reprezenta curentul slav şi germanic şi a vrut ca noi să fim o cetate tare, de care să se isbească loviturile lor.

Din acest interes comun, precum şi din dragostea noastră pentru Franţa şi din dragostea Franţei pentru noi, a isvorât cea mai strânsă legătură, căci este bazată pe interesul comun şi prosperitatea uneia, face siguranţa celeilalte.

Cu această convingere, Domnule General, daţi-mi voe, ca în numele colegilor mei şi în numele meu personal, să salutăm în D-v simbolul acestei generozităţi franceze, care şi-a vărsat sângele pentru civilizaţia omenească şi într-o singură voce, în picioare, să strigăm: Trăiască Franţa şi Trăiască România, unită pentru totdeauna.

(Intreaga asistenţă aplaudă frenetic, în picioare).

Cuvântarea d-lui N. G. Popovici, senator şi profesor la Şcoala Politecnică din Bucureşti (secţia silvică).

Grand et glorieux général,

Permettez à une vieille écorce des Carpathes, de ces Carpathes lesquelles, grâce à la France héroique et glorieuse, ne sont plus une brutale frontière, mais ce qu'ils devait être, l'épine dorsale de la race roumaine, permettez à un vétéran de la 57 ème promotion de vôtre grande et belle École de Nancy, au doyen des forestiers roumains, de vous souhaiter la bien venue, au nom de tous les fagôt de la grande Roumanie, de cette grande Roumanie qui, en apréciabile mesure, est l'oeuvre de la sublime et genereuse France.

Grand ami de notre chère patrie, soyez certain, que nous,

les Roumains, nous oublierons jamais, nous ne savons pas oublier, tous ce que la France aimée et chérie a fail bien de fois pour la Roumanie.

Nous ne pouvons pas oublier, le sang francais qui a coulé pour la cause roumaine, grace auquel c'est realisé notre rêve séculaire et c'est accompli notre idéal national.

Grand et illustre Général,

Votre présence parmi nous, les forestiers roumains, est non seulement un grand honneur, mais aussi un bien grand bonheur, car nous trouvons l'heureuse occasion de vous manifester toute notre recconnaissance, amour et affection, auquelles vous avez tant de droits.

Mon Général,

Permettez, qu'en souvenir des grands services, que vous avez rendu à notre chère patrie, par votre grand génie militaire, nous donnions le nom de „General Berthelot“ au cantonement forestier de Furceni, lequel se trouve dans la zone des champs de glorieuses et victorieuses batailles de Mărăşeşti.

Vive la France sublime et glorieuse;

Vive le noble peuple francaise;.

Vive votre brave et victorieuse armée, dont vous êtes un des grand et illustre chef.

Trăiască marele şi scumpul nostru prieten, generalul Berthelot.

D-l Daniel Clain, Directorul şcoalei de Brigadieri Silvici Brăneşti, în numele Soc. Franche Conté şi Belfort, aduce salutul congresului inginerilor silvici, urându-i să justifice deviza : Vivat, crescat, floreat.

Adresându-se d-lui General Berthelot, în limba franceză, spune că România niciodată nu va uita datoria de recunoştiinţă către nobilul şi marele popor din apus, care în momentele cele mai critice ale existenţei noastre, ne-a dat sprijinul său necondiţionat şi ne-a trimes pe cei mai buni fii ai săi, pentru reorganizarea noastră militară, iar bandele lui Mărăcine, care după spusa poetului Ronsard, s-au dus să ajute Franţa la nevoe vor fi tresărit în mormintele lor, când s'au simţit pe pământul nostru. Daţi-mi

voe să-mi exprim recunoştinţa şi admiraţiunea pentru fiul glorios al marei ţări surori, care ne-a iubit, ne-a susţinut şi ne-a ajutat să vedem înfăptuită unitatea noastră naţională şi care nu încetează nici astăzi de a ne trimete lumina strălucitoare a culturei sale.

Trăiască Franţa şi generalul Berthelot. (Aplauze prelungite)

Comitetul de Direcţiune al Sindicatului Industriaşilor din Basarabia, conform deciziei sale dela 26 Septembrie a. c., a delegat a lua parte la Congresul Inginerilor silvici din România pe reprezentantul acestui Sindicat, D-l Inginer Ion Ganiţki care salută congresul atât în numele Sindicatului Industriaşilor din Basarabia, cât şi din partea Asociaţiei Generale a Inginerilor cercul regional Chişinău, dorind isbândă corpului silvic român şi realizarea dezideratelor cu privire la problema forestieră a Basarabiei (aplauze).

In fine D-l Moşandrei, diplomat al şcoalei de ape şi păduri dela Nancy, promoţia 97 (1923) cel mai tânăr inginer silvic venit din Franţa, rosteşte următoarele:

Illustre général et très cher concitoyen,

Le Corps Technique des Sylviculteurs Roumains a confié aussi au plus jeune d'entre eux, la charge, et le grand honneur, d'interpréter leurs sentiments, d'exprimer leurs hommages à l'Illustre Fils de France, au grand Ami de la Roumanie.

Comment oublier l'immense dette de reconnaissance que nous ne pourrons jamais acquitter sans doute, et que pourra égaler seulement la force des liens forgés en l'ardent foyer des malheurs de la guerre.

Nous n'avions pas encore l'âge de porter les armes, mais notre coeur saignait lorsque notre chère Patrie sous le talon de l'ennemi le plus brutal était terrassée et écrasée.

Comme dans les Contes, vous êtes venu, Prince Libérateur, et vous avez apporté l'espoir qui relève la vaillance qui vainc, l'élan qui emporte les plus diaboliques machines de l'ennemi.

Votre nom est gravé dans tous les coeurs roumains, indélébile, inséparable de la Victoire Nationale, de la grande Famille reconstituée en son intégrité, de la seconde Naissance d'une race délivrée enfin de tout lien de servitude honteuse.

Nos traditions populaires racontent l'histoire du Ban de

Maracine, aïeul de votre poète Ronsard, venu aux temps lointains avec une bande de vaillant chevaliers des rives du Danube offrir leurs épées et leur sang au roi de France en des heures de grande angoisse. Ce beau geste vous l'avez fait aussi, plus grand et plus large encore, et l'ombre du vieux Ban de Maracine a dû tressaillir par delà la tombe en voyant que vous rendiez si magnifiquement sacrifice pour sacrifice, dévoûment pour dévoûment à ses arrière-neveux.

La France aussi en vous plaçant à la tête de la garnison de Strasbourg a rendu un éclatant hommage à celui qui lutta pour les légitimes revendications et les indispensables reprises.

Permettez-nous à nous les plus jeunes des fils adoptifs de la science françaises, car si nombre d'entre nous ne peuvent se rendre en France, c'est avec vos livres que nous étudions, c'est l'echo des leçons françaises qui remplissent notre enseignement permettez-nous d'exprimer notre reconnaissance au grand Ami de la Roumanie, au Fils glorieux d'un Pays qui nous a aimés, soutenus, aidés à réaliser la pleine Victoire de notre Indépendance, et qui ne cesse de nous envoyer les rayons éblouissants de sa chaude lumière.

Vive le général Berthelot!

D-l General Berthelot, în limba franceză:

Domnilor, vă mulţumesc de tot ce aţi spus până acum pentru mine şi pentru ţara mea. Este adevărat, că după cum ne arată istoria, la diferite epoce, de câte ori a fost vorba de a lupta pentru civilizaţie, pentru adevăr şi pentru dreptate totdeauna câteva ţări s'au găsit unite şi luptând cot la cot.

Printre acestea au fost totdeauna ţara mea şi ţara D-v. care deşi a avut aşa de mult de suferit în timpul marelui răsboi, şi-a văzut realizat visul unităţei sale naţionale.

Astăzi, când mă găsesc în mijlocul D-v, îmi amintesc, că şi eu am fost silvicultor, am început şcoala de la Nancy, dar în urmă am părăsit-o şi am luat cariera armelor. Cu toate astea, de atunci mi-a rămas în inimă dragostea şi admiraţiunea naturei şi deşi nu pot contribui la înfrumuseţarea ei, ca D-v, îmi place s'o admir şi să uit ceasurile rele ale existenţei.

Vă urez ca lucrările D-v să fie încununate de cel mai deplin succes, pentru binele ţărei şi să-mi daţi voe să strig: (în româneşte) Trăiască România Mare!

(Aplauze furtunoase, Ovaţiuni)

D-l Ministru Constantinescu, vorbeşte de datoria comitetului de a înscrie pe generalul Berthelot ca membru de onoare al asociaţiei.

Inscrierea e primită cu ovaţiuni.

D. General Berthelot, mulţumeşte pentru cinstea făcută.

D-l Ministru Constantinescu:

Domnilor,

După această şedinţă de deschidere a congresului, vă mulţumesc tutulor, care aţi binevoit să asistaţi şi cred că ziua de astăzi va rămâne în analele societăţei noastre ca o zi festivă memorabilă, căci este cea dintăi reuniune a congresului nostru, în capitala acestei provincii a vechei Moldove, astăzi întregite şi suntem cu atât mai fericiţi, cu cât eri sărbătoream la Iaşi şi inauguram Expoziţiunea Agricolă şi de Industrie casnică a Moldovei.

Ziua de astăzi este cu atât mai frumoasă, cu cât ne-a fost dat să avem în mijlocul nostru pe Generalul Berthelot, care a ţinut să aducă omagiul său şi al Frantei şi fiţi siguri, ca primirea caldă şi frăţească care i s-a făcut aici, o avem şi noi, am avut o totdeauna când ne duceam în Franţa.

Căldura cu care ei ne îmbrăţişează, căldura cu care îi îmbrăţişăm, dovedesc nu numai origina noastră comună dar şi dorinţa noastră comună, de a fi alături cu ei în timp de pace, cum a fost şi în timp de răsboi.

Să ne despărţim astăzi, sub impresiunea frumoaselor momente petrecute împreună şi să-mi daţi voe să ridic şedinţa până mâine dimineaţă, când vom începe în mod efectiv lucrările practice ale congresului nostru.

D-l M. P. Florescu, secretarul societăţei, citeşte următoarele scrisori şi telegrame de adeziune:

D-lui Preşedinte al Congresului silvic Chişinău,

Imprejurări independente de voinţa mea mă silesc de a nu lua parte la al IV-lea congres al inginerilor silvici din Chişinău.

Regret din suflet că nu mă pot afla şi de astă-dată în mijlocul camarazilor iubiţi, totdeauna solidari când a fost vorba de vulgarizarea cunoştinţelor technice silvice în interesul propăşirei economiei generale a ţării.

Urez isbândă deplină congresiştilor în soluţionarea importantelor chestiuni dela ordinea zilei şi salut în special pe colegii din Basarabia, cari luptă cu ardoare pentru înbunătăţirea condiţiilor forestiere ale acestei provincii, care într'un elan sublim de patriotism a stat cea dintâi exemplul alipirei fără condiţii la sânul Românei mari în veci nedespărţite.

Să trăiască membrii celui de al IV congres forestier.

Să trăiască D-l preşedinte al societăţei „Progresul silvic" D-l Alexandru Constantinescu, tovarăşul şi la bine şi la rău ai pădurarilor săi, pe cari întotdeauna i-a ajutat în justele lor revendicări.

Să trăiască distinsul nostru oaspete, marele general Berthelot care a contribuit la făurirea României Noui şi a cărui prezenţă în mijlocul congresiştilor, constituie un eveniment istoric şi în acelaşi timp un imbold de înbărbătare în silinţa ce cu toţii ne dăm pentru prosperitatea pădurilor ţării.

Petre Antonescu
Inginer consilier silvic şi profesor la
şcoala politechnică
Preşedintele comitetului de redacţie
al „Revistei Pădurilor".

D-lui Inspector silvic Mişu Florescu,

Cu trupul aici dar cu inima şi gândul în mijlocul congresiştilor adunaţi pentru unificarea sufletească şi pentru ridicarea giului silvicultorului român doresc spor în ambele, vivat crescat, floreat progresul silvic Ing. silvic Comaniciu.

D-lui preşedinte al societăţi Progresul silvic. Chişinău,

Reţinut de interese de serviciu regret a nu putea lua parte la importantele desbateri ale congresului trimit veneratului preşedinte omagiele mele şi ale silvicultorilor depe domeniile coroanei Malini iar colegilor salutul nostru frăţesc. Şef reg. Ing. insp. g-ral silvic Olimpiu Boiu.

Domnule Preşedinte,

Imprejurările nefavorabile silindu-ne ca să nu putem lua parte la congresul Inginerilor Silvici ce anul acesta se ţine în Chişinău, cu toată inima şi cugetul fiind acolo unde se desbat acum interesantele probleme silvice ale Ţărei Româneşti, vă rugăm să bine-voiţi a transmite tutulor colegilor salutările noastre cordiale, urându-le spor la muncă şi deplin succes în aprobarea dezideratelor—spre binele Silviculturei Româneşti—ce se va lua.

Bine-voiţi vă rog Domnule Preşedinte, a primi asigurarea stimei ce vă păstrăm.

X. K. Sculi
Ing. Inspector g-ral silvic

Horia Lazăr
Inginer Inspector silvic

Bucureşti 27 Sept. 1923.

Stimate Domnule Preşedinte,

Regretând că din cauza unei lungi şi grele boli sunt silit pentru prima dată dela 1909 să lipsesc de la congresul nostru anual, respectos vă rog să luaţi cunoştinţă că sunt totuşi în mijlocul D-v cu gândul şi sufletul şi port acelaşi interes pentru propăşirea societăţei şi corpului nostru, urând deplin succes pentru realizarea scopului ce se urmăreşte în desbaterile pe care D-v la conduceţi cu multă competinţă, dragoste şi bună voinţă.

V. N. Priboianu
Inginer Şef Silvic
Şeful Ocolului Silvic Lucieni
Târgovişte

25 Septembrie 1923

D-lui preşedinte al congresului inginerilor silvici Chişinău.

Reţinut de nevoile serviciului regretăm că nu putem lua parte la lucrările congresului dar suntem cu inima şi sufletul în mijlocul camarazilor congresişti cărora le urăm spor la muncă aderând la moţiunile ce se vor lua fie în interesul promovării ştiinţifice cât şi mai ales înbunătăţirea soartei materiale a corpului silvic cel mai oropsit dintre toate breslele organizate în stat şi cari îşi aşteaptă cu toată încrederea mântuirea numai prin d-v să trăiţi d-le preşedinte, trăiască camarazii congresişti.— Ing. şef silvic Mihail Popescu.

D-lui Mişu Florescu secretarul congresului inginerilor silvici Chişinău.

Cu ocazia sărbătoarei la Chişinău a aceluia care a înfăptuit legea de organizare a corpului silvic şi a învăţământului silvic rog să fiţi pe lângă dânsul interpretul sentimentelor mele de înaltă gratitudine şi admiraţie dorind sănătate şi putere de muncă ca să ne dea autonomia Casei Pădurilor şi descentralizare — a ing. şef. silvic. Cksaktamari.

D-lui preşedinte al cungres. silvic Chişinău.

Prima oara lipsesc dela congres reţinut de interesele serviciului, doresc din toată inima spor lucrărilor congresului. Cu distinsă stimă, Mantea Ştefan inginer şef silvic.

D-lui Preşedinte al congresului silvic Chişinău.

După terminarea congresului d-v, duceţi-vă şi în codrii kapriane acolo Ştefan cel Mare a zidit un sfânt locaş cu minunata poveste de vânătoare. Marelui oaspe pe care îl aveţi în mijlocul d v. omagii şi neţărmurita dragoste ori unde s'ar găsi. Inginer silvic Goga.

Regret mult că sunt absent; urez confraţilor succes la opera frumoasă naţională la care lucraţi în prezent.

Şef reg. silvice Coevari

Congresului inginerilor silvici Chişinău

Succes deplin desbaterile congresului.—Inginerii silvici.

Oradia Mare

26 Septemvrie 1923.

Rog primiți şi din partea mea cele mai vii şi sincere urări de prosperitate. — Guguianu.

La orele 5 jumătate, congresiştii s'au întrunit în fața Mitropoliei, unde au fost fotografiați în grup.

Seara a urmat un banchet, dat de Primăria Oraşului, la Teatrul Popular.

Banchetul dela Teatrul Național dat de Primăria Oraşului Chişinău, în onoarea Inginerilor Silvici

Primăria oraşului Chişinău sărbătoreşte pe d-nul ministru Al. Constantinescu şi general Berthelot, printr'un banchet dat în sala Teatrului Național cu prilejul congresului inginerilor silvici.

Incă dela ora 8 p. m. sosesc domnii ingineri silvici, unii cu doamnele, şefii autorităților din Chişinău şi un important număr de ofițeri superiori şi inferiori.

D-l Ioan Costin, membru al comisiei Interimare a oraşului îngrijeşte de primirea invitaților.

In marea sală a Teatrului Național sunt aranjate şiraguri de mese, toate excelent aranjate.

La ora 9 sosesc d-nii general Berthelot, ministrul Agriculturei Al. Constantinescu şi Ion Inculeț ministrul Basarabiei.

Li s'a făcut o primire care nu poate isvorî de cât din inimă curată de români iubitori şi respectoşi de tot ce-i frumos între oameni.

D-l Pântea, Primarul Oraşului, luând cel dintâi cuvântul vorbeşte astfel adunărei:

Domnilor Miniştri, Domnilor Generali, Onorată Asistență.

Primăria Oraşului Chişinău, considerând că ziua de astăzi este una din cele mai mari sărbători ale acestui oraş, cu atât mai mare cu cât la această sărbătoare ia parte şi d-l General Berthelot, dă această masă modestă aci, unde, la 27 Mart e 1916, s'a făcut unirea Basarabiei cu România.

(Aplauze prelungite).

Am ținut cu orice preț, ca această masă să fie tocmai în această sală, fiindcă la această masă au venit Românii din întreaga Română Mare, a venit întreaga suflare românească, pentruca să facă o a doua unire astăseară, unirea sufletească a tutulor Românilor (Aplauze prelungite şi îndelung repetate).

Avem în mijlocul nostru pe unul din cei mai bravi generali ai armatei franceze, care a fost rândunica de mângăere a neamului românesc în vremurile triste. Acest brav general ve rămâne în sufletul Românului pentru totdeauna şi oraşul Chişinău astăzi este fericit că poate să-l sărbătorească, împreună cu Dv toţi.

Comuna Chişinău, ca să lege şi mai mult populaţiunea acestui oraş şi pe el noi, a hotărât ca strada Chievului, să se numească de aci inainte str. General Berthelot. (Aplauze frenetice).

Dacă nu putem răsplăti munca tutulor, care şi-au făcut datoria cel puţin trebue să ne arătăm prin amintiri şi atenţiune recunoştinţa noastră. Asta este tot ce vă poate oferi deocamdată comuna Chişinău. (Aplauze).

Suntem foarte măguliţi, că la această masă pe care o oferă Primăria Comunei Chişinău, se găsesc oameni făcând parte din toate partidele politice şi cu toate astea, au venit cu toţii să sărbătorească pe reprezentantul marei şi nobilei Franţe şi cred că sunt în asentimentul tutulor, când mulţumesc tutulor acelor, care au uitat că fac politică şi au venit să aducă omagii acelu, om, care merită tot respectul nostru. (Aplauze).

Acum să-mi daţi voe, Domnilor, deşi în mijlocul nostru este un ministru, care aparţine unui partid, să vă mulţumesc fără de consideraţii politice, însă să-mi daţi voe să vă vorbesc şi despre acest ministru, care şi-a făcut cu prisosinţă datoria de bun român.

Imi amintesc, că după ce s'a făcut unirea Basarabiei cu România am venit şi eu, în calitate de deputat, al Sfatului Ţărei la Iaşi. Aci am aflat că acei care declaraseră răsboiul, erau pe cale să fie arestaţi.

M'am interesat şi eu, mai ales că, tânăr, nu auzisem încă ca un ministru să fie arestat. Mi-am luat curajul şi m'am dus la şeful guvernului actual şi l'am întrebat: Ce înseamnă politica aceasta? Căci noi, în Basarabia ne întrebăm că dacă aveţi să fiţi arestaţi, ce ne facem noi?

El mi-a răspuns: D-v staţi linişţiţi; chiar zilele acestea am avut o convorbire cu generalul Berthelot.

Acesta era un semn, căci ştiţi că d-l Brătianu, dacă vorbeşte foarte puţin lucrează foarte mult şi puţin după aceia armata română a triumfat şi a intrat în Bucureşti. Lucruri de acestea rămân pentru totdeauna în sufletul unui om, care s'a interesat de soarta acestei ţări.

Astăzi, când în mijlocul nostru se află Conu Alecu Constantinescu, trebue să recunoaştem cu toţii că, în momentele cele mai grele, a avut curajul să pue chestiunea net şi noi trebue să-i recunoaştem acest merit, căci atunci când era vorba să plece armata română din Iaşi, el a zis: sau armata rămâne în Iaşi, sau eu plec din guvern, iar când unii din miniştri îşi făceau bagajul şi când invaziunea bolşevică covârşise Iaşul, D-l Alecu Constantinescu zicea, că este destul o singură divizie românească, ca să termine cu întreaga armată rusă. (Aplauze furtunoase).

Mai ştim, Domnilor, că atunci când Basarabia se afla într'o situaţiune gravă, din punctul de vedere militar, fiind ameninţată de armatele bolşevice, noi am cerut concursul armatei române că în guvernul de atunci erau miniştri cari, din considerente politice se opuneau la intraree armatelor române, d-l ministru Constantinescu a zis: Armata română trebue să intre în Basarabia; şi armata a venit.

De asemenea, în momentele când chestiunea încoronărei se ventila cu atâta greutate, ştim că cuvântul hotărâtor l'a avut d-l Alecu Constantinescu.

De aceia, Domnilor, să-mi daţi voe să ridic paharul meu în sănătatea acestui mare om de stat si ţărei româneşti, al acestui stâlp al ţărei noastre şi împreună cu D-v toţi, să strigăm; să trăiască întru muţi ani. (Alauze prelungite şi repetate),

Dacă putem astăzi sărbători Românii de la Nistru până la Tisa, dacă putem sărbători înalţi oaspeţi, oaspeţi, care ne-au făcut cinstea de a lua parte la masa noastră, aceasta înseamnă că suntem un stat tare şi în fruntea acestui stat, stă Regele Ferdinand.

In aceste momente de fericire, să-mi daţi voe să ridic paharul şi să strig: Trăiască M, S. Regele tutulor Românilor.

(Aplauze furtunoase şi îndelung repetate).

Discursul d-lui ministru I. Inculeţ.

D-l Ministru Inculeţ spune în franţuzeşte:

Domnule general,

„Suntem foarte fericiți de a avea unul dintre cei mai iluștri fii ai Franței, aci, printre noi, în Basarabia, la 15 kl. de Nistru, frontiera orientală a marei Românii.

Franța amica noastră dovedită odată mai mult, ne vorbește, prin prezența D-stră, de dragostea sa pentru noi.

Fiți bine venit, iubite prieten!

Dacă noi avem cinstea de a sărbători astăzi pe pământul sfânt al Basarabiei, cuprinsă în limitele Statului Român, — este grație asemeni Aliaților noștrii și mai ales Franței.

Toată lumea cunoaște marele ajutor, frățesc și fără rezerve, pe care Franța l-a dat României, care a putut astfel a-și realiza aproape toate aspirațiile sale.

Aș voi numai să reamintesc câteva amintiri, cari ne privesc pe noi Basarabenii.

In 1917 marea revoluție Rusă răsturna regimul țarist, dar ea distrugea asemeni puterea Rusiei care, grație bolșevismului se ruină.

Poporul nostru dintre Prut și Nistru înviea la o viață nouă.

Basarabia rupând toate legăturile cu Rusia, se proclamă Republică Moldovenească independentă.

Trebuia de organizat o armată proprie pentru a ne apăra țara noastră contra soldaților bolșevici cari, abandonând frontul român, fugând spre Rusia, trecând prin Basarabia, și devastau totul în drumul lor.

Atunci d-stră, d-le general, ne-ați trimis câțiva ofițeri francezi cari, având în fruntea lor pe generalul Vuillmin, ne-au ajutat a organiza câteva unități.

Dar era imposibil de a menține încă un front mai mult timp: frontul Ruso-Român.

Poporul Român a fost încercat de timpuri foarte grele. Trei sferturi din România a fost ocupată de boși (nemți).

Ce putem noi să facem?

Ce trebuia să facă mica republică a Moldovei?

Crezând în victoria definitivă a Aliaților noștri, în superioritatea Frantei, reprezentantă sublimă a dreptului și dreptăței, — cel ce vă vorbește, în calitatea sa de președinte al republicei Moldovenești, pentru a modela pașii noștri după cei ai Franței, s'a prezentat la Iaşi, la un alt mare amic francez, d-l Saint-Aulaire.

— Ce-i de făcut? Imi răspunde el. Dar faceţi unirea cât mai repede. Oricari ar fi circumstanţele, Franţa va aproba totdeauna unirea poporului Român.

Unirea s'a făcut.

Dar D-stră, dragi aliaţi, aţi fost nevoiţi să plecaţi, aţi fost constrânşi de a părăsi România, eşind prin această Basarabie, şi spunându-ne la porţile Tighinei: „La revedere!"

D-le general, se spune la noi: Alungă primăvara pe fereastră dar ea va veni pe poarta mare.

D-stră aţi fost nevoiţi să plecaţi prin Tighina, mica fereastră a României umilite de altă dată,—şi v'aţi întors, după puţin timp, ca o adevărată primăvară, prin marea poartă a României Mari.

Fiţi bine venit, printre noi, drag prieten!

In aceste timpuri grele, în care echilibrul mondial încă nu-i restabilit, Franţa îndrumată de oameni curagioşi, ca d. Poincaré, pe un drum bine determinat, probează lumei întregi, că o politică fermă şi regulată, bazată pe dreptate şi justiţie, va putea menţine pacea atât de dorită.

Avem convingerea că Franţa este şi va rămâne mare şi glorioasă. Ea va străluci vecinic, spre triumful întregei umanităţi.

Şi dacă Franţa este puternică şi mare, atunci şi România va fi la fel.

Istoria ne-o probează.

Trăiască Franţa! Trăiască generalul Berthelot.

D-l ministru Inculeţ aduce apoi elogii d-lui ministru Constantinescu ca unui mare, înţelept şi bun român, care nici odată n'a şovăit când a fost vorba de viitorul şi fericirea patriei.

D-l Ministru Constantinescu: Este un privilegiu al vârstei, ca să mergi mai încet şi să rămâi mai la urmă. Acest privilegiu îmi este dat mie astăzi, pentrucă mă consider printre D-v de sigur cel mai bătrân şi fiind cel mai bătrân vorbesc cel din urmă, pentruca letargia mea să se molipsească de entuziasmul celor care mă preced.

Aţi vorbit mulţi şi pe toate coardele fie naţionale sau frăţeşte, fie pline de recunoştiinţă către marea Franţă, al cărei ilustru reprezentant se găseşte astăzi printre noi şi pe care îl salutăm din adâncul sufletului nostru.

Când însă vrem să facem istoria unui neam şi istoria gloriosului lui trecut, ori care ar fi sentimentele şi datoriile noastre de recunoştiinţă, către acei care ne-au ajutat, avem o mare datorie, de'a nu ne micşora noi pe noi înşine.

Opera unirei tutulor Românilor, este jertfa unui popor conştient de menirea lui, este rezultanta a 800000 vieţi, vlăstare ale neamului acesta.

Dacă noi, conducătorii, aveam o mare răspundere, această răspundere era şi mai mare, căci duceam la jertfă cele 800.000 vieţi tinere. Ajutorul moral şi material, ajutorul de suflet dat de aliaţii noştrii sunt mari şi nepreţuite, dar puse în balanţă, mai greu atârnă jertfa neamului nostru.

Voi, pădurarii, aţi dat un tribut de 35°/₀ din numărul vostru, destul de mic şi din care răsboiul a mai redus mult, fiindcă v'aţi jertfit pentru ţară.

Aţi fost şi sunteţi un corp de muncitori intelectuali cari prin felul îndeletnicirei voastre sunt invidiaţi de mulţi alţi profesionişti.

Meseria voastră e una din cele mai utile pentru ţară, destul de grea şi plină de amărăciuni uneori, dar vă puteţi bucura şi de anume momente sufleteşti, pe care mulţi din alţi profesionişti nu le pot avea decât cu gândul.

Eu m'am înhămat cu voi la atâtea şi atâtea lucruri utile şi aveţi recunoştinţa mea pentru concursul preţios ce mi l-aţi dat în alcătuirea atâtor legiuiri de specialitate.

Mă simt legat de voi, până la sfârşitul vieţii mele, v'am iubit şi vă voi iubi, astfel cum ştie să iubească un bătrân şi doamne, ce preţioasă e iubirea cea din urmă a unui om bătrân ca mine!

Am înaintea mea aci adunaţi toţi Inginerii silvici, din tot cuprinsul României Mari, dela tineri la bătrâni, cari au răspuns la apel, unii din voi chiar însoţiţi şi de familiile voastre, aţi păşit unii din voi pentru prima oară în această provincie atât de scumpă nouă şi prin prezenţa D-v în mijlocul fraţilor basarabeni, aţi dat dovadă de înalt patriotism, căci numai astfel ne putem cunoaşte mai bine între noi şi lega acele raporturi necesare azi pentru propăşirea şi buna orânduială a ţărei.

Şi prin prezenţa Generalului Berthelot în mijlocul nostru, azi trăim şi o zi de sărbătoare măreaţă aci în Kişinău, centrul cultural al Basarabiei.

Ridic paharul meu în sănătatea Generalului Berthelot, azi cetăţean român care a venit cu mult drag la această serbare a Societăţei noastre, cât şi tuturor reprezentanţilor Basarabiei, cari ne-au primit atât de frăţeşte.

Vorbeşte apoi din partea inginerilor silvici d-l Aurel Eliescu, vice-preşedinte activ al Societăţei „Progresul Silvic". D-sa fiind înzestrat cu o vervă şi un talent oratoric, vocea îi este deseori acoperită de aplauze.

„Voi, silvicultorii, care trăiţi în contact cu natura, nu se poate să ştiţi a minţi, căci natura nu ştie să mintă.

Acest congres, care s'a deschis astăzi, în capitala mult iubitei şi doritei noastre Basarabii, a avut prilejul fericit, ca să vadă în mijlocul lui pe unul din cei mai bravi ostaşi ai Franţei, Generalul Berthelot.

Prezenţa lui aici este nu numai o întărire a activităţei noastre, dar şi o apreciere a rolului nostru, de organizatori ai avuţiei viitoare a scumpei noastre patrii (aplauze).

Poate că este o întâmplare fericită, ca acest congres silvic să se ţină în capitala Basarabiei, care se plânge de lipsa pădurilor şi care de sigur îşi dă seama de rolul pe care îl au pădurile în propăşirea avuţiei noastre naţionale.

Nu trebue să vedem, Domnilor, în păduri, o bogăţie chemată să ne dea foloase de ordin material, Nu trebue să vedem în păduri numai folosul rezultând din înmulţirea şi întrebuinţarea lemnului, ci în pădure trebue să vedem ceva mai bun, o acţiune pe care nu toţi pot s'o priceapă dar de care fiecare se resimte, trebue să vedem tot ceeace poate să aibă influenţă asupra sănătăţei fizice şi morale a unui popor. Şi acela care ştie să înţeleagă frumuseţile naturei nu se poate să nu aibă un suflet nobil şi să nu iubeaacă pe aproapele lui.

In această pădure în care s'a născut poezia, muzica şi pictura trebue să vedem un dar al naturei, un dar al lui D-zeu, pe care trebue să-l întrebuinţăm în folosul nostru, fără a-i schimba înalta'i destinaţiune.

Nu ştiu, Domnilor, cum să-mi exprim întreaga mea mulţumire sufletească când văd această frumoasă masă, cu care am o activitate de aproape 40 de ani şi care, când mă gândesc ce era acum 40 de ani, când nu ştiu dacă se puteau strânge la olaltă 5 silvicultori, vă mărturisesc că mintea şi sufletul meu sunt cuprinse deo covârşitoare emoţie şi înălţare sufletească.

Mă simt fericit, în cea mai înaltă concepţiune a cuvântului că aşa de plăpânda mlădiţă de acum 40 de ani, a devenit stejarul falnic, care a adăpostit o mulţime de vietăţi.

Ridic paharul meu, în sănătatea tutulor distinşilor comeseni cari prin prezenţa lor au onorat congresul nostru, cari prin aceasta şi-au dat mai bine seama de activitatea modestă, dar atât de folositoare a silvicultorului nostru. Să trăiţi cu toţii (Aplauze frenetice).

După aceasta d-l Popovici Gh. N. profesor la Şcoala Politechnică relevă caşi înaintaşul său, importanţa corpului Silvic şi meritele ministrului de Agricultură, el fiind asemeni răsplătit din belşug cu aplauze numeroase.

Cuvântarea d-lui L. Daus senator de Cetatea-Albă

Domnilor,

Noutatea sosirei d-lui general Berthelot a făcut ca inima şi gândurile noastre să lăcrămeze.

Prezenţa sa printre noi aprinde şi mai mult flacăra recunoştinţei şi dragostei noastre.

Îl revedem aşa cum s'a fixat în istoria noastră.

El vine, — şi speranţa încolţeşte pe toate fronturile.

Generalul Berthelot, în fruntea trupelor noastre, învinge ceia ce avea de învins dintr'o mişcare. El ne-a readus la viaţă. Inimile noastre au reînceput a bate, începând să spere.

Pentru noi „ziua de glorie sosise".

Cântecul patriotic francez răsuna în inimi şi ne făcea să mergem la victorie!

Fie ca valul entuziazmului nostru să ajungă până în Franţa şi să-i lase amintirea prieteniei noastre frăţeşti.

Trăiască Franţa!

Trăiască Generalul Berthelot, marele nostru prieten şi scumpul nostru concetăţean.

D-l general Berthelot, vădit mişcat de dragostea şi prietenia cu care se vorbea de d-sa, răspunde că se simte foarte fericit că este sărbătorit de fraţii pe cari a învăţat să-i aprecieze şi să-i iubească atunci când erau în nevoe. După ce face o frumoasă comparaţie între Franţa şi România, negăsind nici o deosebire între virtuţile, vitejia, sinceritatea şi puterea de sacrificiu a ambelor popoare surori în toate, de la origina Latină până la vitejia fără pereche în istoria popoarelor antice şi moderne, de la înţelepciunea conducătorilor, până la tenacitatea lucrătorilor săteni şi industriali, mulţumeşte că este acoperit cu flori, dar vede că pădurile României au mai multe flori de cât credea.

Soldatul român, închee d-sa, este cel mai demn de admirat şi de pus alături de cel francez. Pentru acest soldat care a renăscut din cenuşa sa, pentru el şi ofiţerii lui beau cu dragă inimă.

Să trăiască armata Română, prin ea şi disciplinn ei trăind şi poporul vostru, care e şi al meu acum !...

(Urale nesfârşite. Muzica cântă imnul francez).

Mai vorbesc apoi d-nii Pşeminski din Tighina, d l Daniil Clain, Inspector general silvic, care, în româneşte şi franţuzeşte, găseşte expresii şi accente ce mişcă, pe comeseni, apoi d-l Macovei N. C., pensionar silvic.

Seria cuvântărilor este încheiată de d-l ministru Al. Constantinescu, mulţumind tuturor celor ce au vorbit.

(Va urma)

O DREPTATE ISTORICA

Pădurile şi moşiile Bunurilor Private, din Jud. Ciuc (Transilvania) în suprafaţă de peste 70000 jugere ce au fost furate din hotarul Moldovei de către Turci şi concedate Ungurilor la 1769, au reintrat azi în domeniul Statului Român

Munţii şi pădurile din jud. Ciuc, până la 1769 aparţineau Moldovei şi printr'o convenţie intervenită între Austria şi Turcia, de pe acea vreme ne-au fost răpite pur şi simplu din trupul Moldovei, dându-se de Turci în posesia Austriei. — Comitetul Agrar prin hotărîrea No. 11 din 26 Februarie 1923, a redat Statului Român (Casa Pădurilor) aceste domenii.

In jurul acestei mari revendicări naţionale s'au angajat lupte şi patimi politice, totuşi onor Comitetul Agrar în faţa campaniei ce s'a dus în mod public atât din punct de vedere istoric cât şi pe motive bine documentate a hotărît definitiv reintrarea Statului Român în drepturile sale.

Dacă s'ar fi făcut toate actele, la fel ca acesta, onoare Comitetului Agrar.

Ţin să afirm aci că fosta Direcţie a Bunurilor private din jud. Ciuc, sub regimul Maghiar de şi arendaşii erau numai jidani, totuşi a conservat destul de bine pădurile din punct de vedere technic forestier, celace 'i face cinste şi e datoria de a le mulţumi acum când pădurile au trecut pe veci în patrimoniul ţărei mame. Iar micele abuzuri ce s'au semnalat pe ici pe colo, sunt comise sub regimul românesc imediat după răsboi.

Fac loc acelei hotărîri a comitetului agrar, în care se oglindeşte tot istoricul acestor domenii de peste 70.000 jugere din care numai pădurile ocupă o suprafaţă de circa 37000 jugere cadastrale şi populate emanimente cu molift, una din cele mai frumoase regiuni din ţară, crezând util de a fi cunoscut de toată opinia publică românească şi în special de cei ce îi interesează istoricul pădurilor noastre.

Mai avem încă de revendicat şi alte păduri căci hotarul vechei Moldove merge pe culmea munţilor, deosebind scursura apelor de către Mureş şi care păduri azi sunt în posesia fie a comunelor fie a particularilor.

Noi specialiştii am avut de luptat mult chiar cu politicianii şi în această chestie. Dar am învins. Rămâne să le scăpăm şi de jidani.

M. P. Florescu
Inginer inspector silvic
Membru în consiliul Tehnic al Cadastrului.

Hotărîrea No. 11 din 26 Februarie 1923

Comitetul Agrar luând în deliberare:

1. Cererile de revizuire introduse de Consilierul agricol-delegat, înreg. la No. 1.748 din 28 Decemvrie 1922 şi 2.064 din 23 Ianuarie 1923;

2. Cererea de revizuire introdusă de agronomul şef de cancelarie, delegat cu susţinerea apelului la comisiunea jud. Ciuc înreg. la No. 2.345 din 3 Februarie 1923, Sc. Tr. Comitetul agrar;

3. Cererea de revizuire a advocatului Statului din jud. Ciuc, înreg. la No. 2.430 din 8 Februarie 1923, prin care se arată, pe motivele acolo menţionate, că Comisiunea jud. Ciuc, prin hotărîrea ei No. 75 bis din 4 Decemvrie 1922, cu greşită interpretare a legii, a socotit bunurile aflătoare azi în folosinţa „Publicului din Ciuc“, fără deosebire de religie şi naţionalitate, drept comunitate de avere cu caracter privat sub denumirea de

„Bunurile private din Ciuc“ aplicându-le dispoziţiunile art. 6 punct. I comb. cu art. 7, lit. *a*, deci le-a expropiat parţial, când de fapt şi de drept,—susţin aceste cereri — trebuia ca aceste bunuri să fie expropriate în întregime, conform art. 6, punct. *a*;

4. Cererea de revizuire a Statului, prin Casa centrală a împroprietăririi, înreg. la No. 2.335 din 3 Fevruarie 1923, prin care arată că bunurile aşa zise ale publicului din Ciuc, sunt de fapt şi de drept proprietatea Statului, după cum se arată din însăşi actele aflătoare la dosarul cauzei, şi în consecinţă, nu poate fi vorba de expropriere totală sau parţială a lor, ci de recunoaşterea dreptului de proprietate al Statului, care îndeplineşte şi va îndeplini şi pe viitor scopurile de interes general pentru care aceste bunuri erau afectate publicului din Ciuc. Astfel fiind, hotărîrea Comisiunii judeţene Ciuc, No. 75 bis din 4 Decembrie 1922, urmează a fi reformată în întregime;

5. Luând deasemenea în deliberare cererea de revizuire introdusă de directorul şi advocatul bunurilor publicului din Ciuc, înreg, la No. 2.306 din 1 Fevruarie 1923 (Secţiunea Transilvaniei, Comitetul agrar), prin care se cere revizuirea hotărîrii Comisiunii judeţene Ciuc cu No. 75 bis din 4 Decemvrie 1922, pe motivul că, prin greşită interpretare a legii s'au atribuit suprafeţe de teren mai mari decât cele legale, pentru păşune şi pădure comunală, comunelor Corbu, Tulghes, Bilw şi Bicaz; de asemenea se susţine că prin violarea legii s'au expropriat intravilane şi terenuri aparţinătoare unor stabilimente industriale — vărăria şi fabrica de cherestea—, cari, în conformitate cu Legea Agrară, n'ar fi trebuit să fie expropriate;

Comitetul Agrar,

Având în vedere că cererile de revizuire ale Consilierului agricol delegat, agronomului-şef de cancelarie şi advocatului Statului, se întemeiază pe motivul de drept că greşit Comisiunea jud. Ciuc prin hotărîrea sa menţionată a socotit administraţia „Bunurilor Publicului din Ciuc“ ca o persoană morală de interes privat şi a expropriat-o parţial, căci ar fi trebuit să o considere, după susţinerile lor, ca o persoană morală de interes public, deci să o exproprieze în întregime, conform art. 6, lit. *a*;

Având în vedere că prin cererea lor de revizuire, Directorul şi advocatul „Bunurilor Publicului din Ciuc“ susţin că s'a violat dispoziţiunile Legii Agrare de către Comisiunea judeţeană, când s'a expropriat mai mult decât ceeace se cuvenia a se expropria dela o persoană morală de interes privat;

Având în vedere că pentru susținerea caracterului de persoană morală de interes privat pentru „Bunurile Publicului din Ciuc“ administrația acestor bunuri invoacă:

1. Dreptul de proprietate absolută prin ocupația strămoşească, precum şi o proprietate liberă alodială, în favoarea descendenților grănicerilor secui asupra bunurilor (munților) aflați azi în folosința publicului din Ciuc;

2. Obligațiunile de ordin privat ce ar incumba a satisface administrația „Bunurilor Publicului din Ciuc“, militând astfel a se considera „Bunurile Publicului din Ciuc“ ca o comunitate de avere de interes privat;

Având în vedere că pentru a se stabili dreptul de proprietate absolută prin ocupația strămoşească, Directorul „Bunurilor Publicului din Ciuc“ susține că la 1769, după ce Austria a luat aceste bunuri (munți) din pământul Moldovei prin rectificarea de graniță atunci intervenită între Austria şi Turcia, munții aceştia ar fi *rămas deocamdată fără stăpâni şi au fost obiectul de posesie liberă şi nemărginită*, pe când câțiva domni ar fi început a face din ei exclusive proprietăți particulare, şi prin fapta aceasta au îndepărtat pe secuii săraci, ceeace a provocat intervenția corpului ofițerilor secui, iar împăratul Iosef al II-lea ar fi decis predarea acestor munți *„în favorul şi progresul familiilor cari formează regiunile de grăniceri“*, ceeace ar conduce, după afirmațiile Directorului bunurilor din cererea sa, la concluzia că în aceste împrejurări istorice se găseşte izvorul de proprietate absolută prin ocupația strămoşească ce invoacă;

Având în vedere că acelaş Director susține că confiscarea dela 1851 a bunurilor amintite, făcute de Impăratul Austriei, în urma refuzului regimentelor secueşti de a-l ajuta împotriva ungurilor în revoluția dela 1848, nu poate să se considere că ar fi modificat sau stins dreptul de proprietate al regimentului de grăniceri secui, *căci acea confiscare ar fi fost ilegală, iar un act nu poate să dea naştere la un drept legal, deci urmează a se considera acea confiscare ca un fapt neintâmplat*, adică nul şi neavenit.

Dar chiar dacă s'ar considera confiscarea de la 1851 ca legală,—susține acelaş Director, prin reînapoierea „Bunurilor Publicului din Ciuc“, conform ordonanței din 1869 s'ar fi restabilit dreptul de mai înainte, astfel că nici o schimbare nu s'ar fi petrecut nici în privința dreptului de proprietate, adică a munților, nici în persoana proprietarului, adică a familiilor grănicerilor secui;

Având în vedere că în ceeace priveşte caracterul privat al obligațiunilor „Bunurilor Publicului din Ciuc", se invoacă de acelaş Director, că aceste obligațiuni ar incumba numai descendenților foştilor grăniceri secui. ca singuri şi exclusivi beneficiari ai bunurilor şi că ele ar consta în satisfacerea cerințelor *militare de înarmare şi îmbrăcăminte ostăşească*, ale acestor familii de grăniceri;

Având în vedere că pentru aprecierea afirmațiunilor făcute de Directorul şi advocatul „Bunurilor Publicului din Ciuc", este nevoie ca ele să fie controlate cu adevărul istoric şi cu cuprinsul actelor însăşi invocate de părți şi astfel a se stabili natura juridică a dreptului publicului din Ciuc, asupra acestor munți;

Considerând că în ceeace priveşte natura juridică a dreptului de folosință al „Publicului din Ciuc", aceasta se deduce din succesivele dispozițiuni imperiale cari au edictat în această chestiune, precum şi din elementele de drept ce le procură cărțile funduare;

Din acest punct de vedere, considerând că prin rectificarea de graniță din 1769, intervenită între Statul austriac şi cel turcesc, se ia din teritoriul Moldovei, legat prin raporturi de vasalitate la imperiul turcesc şi se trec la teritoriul Statului austriac munții din regiunea Ciucului, în suprafață, de aproximativ 70.600 jugăre, cari fac obiectul acestui litigiu şi în consecință, Statul austriac primeşte în patrimoniul său şi devine proprietar exclusiv al acestor munți; deci nu se poate spune că la această dată sau posterior ei, până la rescriptul împăratului Iosef al II-lea, aceşti munți ar fi fost fără stăpâni şi obiectul de posesie liberă şi nemărginită a primului venit—aşa precum susține Directorul „Bunurilor Publicului din Ciuc"—, căci nu se poate considera ca un „res nullius", un teritoriu ce se recunoaşte a fi aparținut întâiu țării Moldovei şi apoi este trecut, printr'o convenție expresă, Statului austriac;

Având în vedere că prin rescriptul împăratului Iosef al II-lea, cu No. 3.680 din 27 Maiu 1783, se dă regimentului I pedestru de grăniceri secui folosința acestor munți, pentru întreținerea lui; deci Statul Austriac dă numai folosința, nu face şi înstrăinarea proprietăţii acestor munţi, cari rămân astfel în patrimoniul Statului austriac şi că această stare de drept rezultă din însuş textul deciziunii împăratului Iosef al II-lea No. 3.680 din 27 Maiu 1783, care spune: *„Ut ejusmodi Alpes Terreni a Moldawis et Valachis Transalpinis recuperata, Militiae duntxat Limi aneae, usui tac emolunento relinquantur. Harumtamen Alpium ac terrenorum pars illa quae ultra Cucureza et ad passum Borgo sita esset...“* ceeace înlătură chestiunea cedării dreptului de proprietate;

Având în vedere că la 1851, împăratul Austriei regretând folosinţa făcută regimentului de grăniceri secui, pentru sperjur militar, face să reintre astfel în patrimoniul Statului şi această folosinţă, care fusese desmembrată din dreptul integral de proprietate al Statului austriac, ceeace rezultă din însuş procesul-verbal din 4/16 Sept. 1868 al celor trei miniştri maghiari, cari făcând istoricul posesiunii acestor munţi în vederea obţinerii dela Impărat a retrocedării folosinţei către populaţia din Ciuc, aminteşte la pagina 10 (vezi broşura tradusă de Carol Ganea, Directorul bunurilor prefecturii Ciuc), că: *a)* Referitor la munţii Ciucului, rămaşi încă sub administraţia financiară a Statului, fostul ministru de finanţe de atunci, susţinând împrejurările cari au servit la ocupare şi confiscare, afară de aceasta, discutând şi un drept al tezaurului, a calificat aceşti munţi ca *„fiscalitate“*;

b) Fondurile de vestminte, pe baza confiscării şi pe motivul că ele şi înainte de aceasta trebuiau să fie considerate ca venit al averii tezaurului, le-a afirmat deasemenea ca avere a tezaurului.

Aşa dar, rezultă in mod neîndoios că dela 1851, data revocării folosinţei grănicerilor secui, până la 1869 când această folosinţă a fost redată publicului din Ciuc în condiţiunile ce vom vedea, aceşti munţi au fost consideraţi de însăş autoritatea de Stat austro-maghiară ca fiscalitate, ca proprietate integrală a tezaurului, adică a Statului, şi că numai la 1869, căutând cu intenţiune de a justifica propunerea de retrocedare, cei trei miniştri maghiari, denaturând adevărul istoric, prezentau populaţiunea Ciucului ca având dreptul de folosinţă chiar înainte de 1769, adică înainte de deslipirea acestor munţi din pământul Moldovei (vezi procesul-verbal sus amintit, pag. 13 şi urm. şi propunerea din 23 Ianuarie 1869 a aceloraş trei miniştri maghiari, tradusă şi tipărită tot de Carol Ganea).

Având în vedere că în anul 1869, în urma propunerii miniştrilor maghiari de interne finanţe şi justiţie, prin decizia din 16 Fevruarie, acelaş an, Impăratul Francisc Iosef I, hotăreşte ca: „toate averile mobile şi imobile pe cari le-a posedat şi folosit dizolvatele regimente pedestre secueşti întâiu şi al doilea şi cari actualmente, după confiscare se folosesc de Stat, având în vedere integritatea dreptului străin, ordon a se reda din graţie aceloraşi scopuri de folos public şi sub aceleaşi condiţiuni cari sunt enumerate în prezenta propunere şi cari sunt apte a promova buna existenţă a neamului, atât a publicului Ciucului cât şi a celui din Trei-Scaune;

Având în vedere că din însăş expresiunile juridice întrebuinţate în ordonanţa imperială din 1869 rezultă că se recunoaşte faptul că fostele regimente grănicereşti de Secui nu au avut decât „posesiunea şi folosinţa" acelora munţi, nu şi proprietatea lor, căci ordonanţa spune clar: *„pe cari le-a posedat şi folosit"*, întocmai ca şi rescriptul împăratului Iosef al II-lea din 1783, care spune că dă aceşti munţi *„Usui ac emolumento"*, fără să fie vorba de vreun indiciu al elementelor dreptului de proprietate integrală şi absolută;

Având în vedere că după ce califică natura juridică a dreptului fostului regiment de grăniceri secueşti, ordonanţa imperială redă publicului din Ciuc dreptul de folosinţă asupra acelora munţi, extinzând această folosinţă dela foştii grăniceri, la totalitatea publicului din Ciuc;

Având în vedere că aceasta rezultă şi din rezerva care se menţionează expres în acea ordonanţă, când se spune că se redă folosinţa acelora bunuri *„cu respectarea integrităţii dreptului străin"*, adică cu respectarea dreptului de nudă proprietate al Statului, pe care şi-l rezervă în mod integral;

Având în vedere că aceasta mai rezultă şi din cărţile funduare, căci în cărţile funduare sunt următoarele intabulări:

1. La foaia B: proprietar de drept este Statul, la partea cea mai mare, înscris pe numele judeţului Ciuc, adică *Csikmegye egyedül* în mod exclusiv, iar la o parte redusă, circumscripţiile politice (prim-pretorate) *„Scaunul Ciuc—Giurgeu şi Cason"* scris în ungureşte: *„Csik-Gyergyó-és Kászon-Szék"*:

2. Având în vedere că uzufructuar este „Publicul judeţului Ciuc", adică întreaga populaţie a judeţului Ciuc, fără deosebire de naţionalitate şi religie şi indiferent dacă ar putea proba des-

•cendența familiilor de grăniceri, înscrisă în cartea funduară pe ungureşte: *„Csikmegye Közönsége;*

3. Proprietățile urbane clădite (18 corpuri de case şi teatrul din Miercurea Ciucului) sunt înscrise pe numele Ministerului tezaurului public maghiar, înscris în cartea funduară pe ungureşte: *„Magyar Kis-Kincstár„.*

Deci rezultă în mod neîndoelnic că prin ordonanța imperială din 1869 nu s'a redat Publicului din Ciuc, decât folosința munților amintiți, iar nu şi nuda proprietate a lor, împreună cu intravilanele arătate, cari au rămas în patrimoniul Statului, conform intabulărilor din cartea funduară;

Având în vedere că a conchide într'altfel însemnează a ignora faptul că la 1869, potrivit legilor atunci în vigoare în Ungaria, nu se putea face o eventuală înstrăinare a dreptului de proprietate aparținând Statului, decât pe cale legislativă, iar nu şi pe cale de ordonanță imperială, deci că prin acea ordonanță nu s'a putut conceda publicului din Ciuc decât o simplă afectațiune a folosinței cu anumite obligațiuni de interes public, nu şi deplina proprietate a acelor bunuri;

Având în vedere că a judeca într'altfel însemnează a ignora şi evoluțiunea dreptului de proprietate sub regimul postfeudal şi a invoca—precum face Directorul „Bunurilor Publicului din Ciuc—" o pretinsă proprietate liberă alodială secuiască, drept proprietate integrală şi exclusivă, însemnează a nu se ține seamă de evoluția istorică a dreptului de proprietate.

Din acest punct de vedere în epoca post-feudală proprietatea a rămas totdeauna în mânile concedentului care era adevăratul stăpân al pământului, iar beneficiarul nu avea decât un drept de folosință asupra bunului, până când acesta era revocat.

Seniorul conserva dreptul său de proprietate, însă el nu ținea pământul care făcea obiectul dreptului, căci beneficiarul, „tenencierul" îl ținea, fără ca să aibă proprietatea. Deaceea se şi spunea: „Feudum est jus fundo alieno utendi fruendi" iar constituirea unui feud (alodiu) era: Translatio utilis dominii, *proprietate retenta* (Molinaeus, de Feudis lib. I proemium şi No. 114).

In felul acesta, presupunând chiar ca conformă cu adevărul istoric afirmațiunea făcută a unui drept de proprietate *alodial* secuesc, el nu se reduce decât la dreptul de folosință, care în doctrina modernă juridică s'ar traduce cam cu uzufructul iar în nici un caz cu proprietatea exclusivă şi integrală.

Având în vedere că în ceeace priveşte ilegalitatea confiscării din 1851, invocată de direcţia „Bunurilor Publicului din Ciuc", se ştie că potrivit legilor în vigoare la acea dată, rebeliunea şi călcarea jurământului de fidelitate, adică trădarea, erau cazuri legale de confiscare a bunurilor vinovaţilor, cum este cazul grănicerilor secui în revoluţia dela 1848/49;

Deasemenea, din acest punct de vedere considerând că însăşi miniştrii responsabili şi împăratul Francisc Iosef I, prin rânduiala lor din 1869, pe care se sprijină dreptul de folosinţă al publicului din Ciuc—recunosc în mod implicit legalitatea acestei confiscări, deoarece folosinţa se dă din nou publicului Ciucului, întâiu „din graţia" împărătească, şi apoi nu se dă cu acelaş cuprins pe care îl avea înainte de confiscare, căci la 1869 se dă cu alte obligaţiuni decât cele anterioare anului 1848,—adică cu respectarea dreptului de proprietate al Statului şi cu scopurile de a îngriji de nevoile agrare, silvice, comerciale, industriale, miniere, culturale, etc., ale întregii populaţii din Ciuc—ceeace însemnează că în mod implicit se recunoaşte legalitatea confiscării, şi se crează apoi un drept nou, de folosinţă cu noui beneficiari, şi cu noui obligaţiuni,—ceeace este în contrazicere cu afirmaţia direcţiunii „Bunurilor Publicului din Ciuc".

Având în vedere deci că susţinerile Directorului şi advocatului „Bunurilor Publicului din Ciuc". arătate prin cererea de revizuire, se sprijină pe afirmaţiuni neprecise şi inexacte din punct de vedere al cuprinsului actelor citate, precum şi din punct de vedere al adevărului istoric;

Având în vedere deci că din cele mai sus arătate rezultă în mod neîndoelnic că natura juridică a dreptului publicului din Ciuc este afectaţiunea folosinţei munţilor în favoarea publicului din Ciuc, în anumite scopuri de interes public, şi aceasta ca o graţie împărătească, iar nu un drept de proprietate, căci acesta a rămas continuu în patrimoniul Statului maghiar, deci în patrimoniul Statului român prin preluarea imperiului asupra ţărilor ardelene;

Apoi din punct de vedere al felului obligaţiunilor ce incumbau administraţiei „Bunurilor Publicului din Ciuc", având în vedere că miniştrii maghiari de interne, finanţe şi justiţie, prin propunerea lor din 23 Ianuarie 1869 către împăratul Francisc Iosef I, de a se da folosinţa acestor munţi publicului din Ciuc, opinează, iar împăratul aprobă prin ordonanţa sa din Fevruarie acelaş an, a se da publicului din Ciuc folosinţa acelor munţi, cu scopul ca venitul anual să se întrebuinţeze la ridicarea nivelului agriculturii, creşterii vitelor, silviculturii, manufacturii şi industriei de fabrică, comerţului şi lucrului în mine, şi pentru instruirea tinerilor fără deosebire de naţionalitate şi religie, ceeace este în contradicţie cu afirmaţia Directorului „Bunurilor Publicului din Ciuc", din apelul său la comisia judeţeană, când spune că obligaţiunea era numai de a susţine cerinţele militare de înarmare şi îmbrăcăminte ostăşească a familiilor grănicereşti şi deci reduce această afirmaţiune la o inexactitate;

Având în vedere, deci, că pentru aceste motive urmează a se respinge cererea de revizuire a administraţiei „Bunurilor Publicului din Ciuc";

Având în vedere că şi Comisiunea judeţeană Ciuc, prin hotărârea sa No. 75 bis din 4 Decemvrie 1922, sprijinindu-se pe aceleaşi motive ca Directorul „Bunurilor Publicului din Ciuc" greşit conchide a se consideră publicul din Ciuc ca o persoană morală de interes privat, având proprietatea exclusivă a munţilor amintiţi, deoarece, pentru considerentele de mai sus, este învederat că proprietatea acestor munţi o are Statul român, iar numai folosinţa condiţionată o aveà publicul Ciucului, şi aceasta pentru îndeplinirea numai a unui interes general, urmează deci să fie reformată hotărârea Comisiunii judeţene Ciuc, care se sprijină pe asemenea motive de drept şi care decide exproprierea parţială a „Bunurilor Publicului din Ciuc";

Dar chiar dacă, per absurdum, s'ar pune ipoteza că aceste bunuri ar aparţine „Publicului Ciucului", încă şi în acest caz ar urmà să fie expropriate în întregime, dat fiind caracterul de ordin public al scopurilor agricole, silvice, comerciale, industriale, miniere şi culturale pentru cari au fost afectate aceste bunuri, în consecinţă chiar în această ipoteză şi în baza art. 6, lit. *a*, hotărârea Comisiunii judeţene sus amintite nu poate stà în picioare, ci trebuieşte reformată în întregime;

Având în vedere că cercetând cererile de revizuire ale Consilierului agricol, agronomului-şef al cancelariei şi avocatului Statului, la lumina elementelor de fapt şi de drept de mai sus,— deşi aceste organe ale Statului nu cer reformarea hotărârii amintite, a Comisiunii judeţene Ciuc, decât pe motivul că publicul Ciucului nu este a se consideră ca o persoană morală de intreres privat;

Având în vedere şi cererea de revizuire făcută de Stat prin Casa Centrală a Improprietăririi, care cere a nu se face expropriere nici chiar totală, ci a se considerà aceste bunuri ca proprietate a Statului;

Comitetul agrar faţă de toate acestea are datoria de a evocà întreg fondul chestiunii;

In consecinţă, având în vedere că din cele mai sus arătate reiese că Statul român este proprietarul bunurilor publicului din Ciuc, ca succesor al suveranităţii Statului maghiar, iar publicul Ciucului nu aveà decât folosinţa acestor bunuri în îndeplinirea scopurilor vorbite mai sus, prin urmare nu este cazul a se procedà la exproprierea bunurilor publicului din Ciuc, deoarece ele aparţin Statului român şi deci cererea de revizuire a Statului făcută prin Casa Centrală a Improprietăririi sub No. 2.335 bis 922, urmează a fi admisă;

Având în vedere că scopurile cari cădeau în sarcina publicului din Ciuc de a întrebuinţà venitul anual al acelor bunuri la nevoile agricole, silvice, industriale, comerciale, miniere şi culturale ale populaţiunii din Ciuc, sunt îndeplinite de Statul român prin diferitele sale organe administrative şi prin fondurile de Stat cu cari întreţine diferitele instituţiuni locale, chemate a satisface nevoile de mai sus; şi prin urmare nevoile publice cari trebuiau să fie îndeplinite de Publicul Ciucului din veniturile acestor bunuri, îndeplinindu-se de Stat, încetează de drept folosinţa Publicului din Ciuc asupra veniturilor acestor bunuri şi prin urmare proprietatea lor rămâne deplină Statului, fără vreun drept de amestec sau pretenţiune de orice natură, a nimănui, încetând prin aceasta, de drept şi pe cale de consecinţă, orice amestec al vreunei alte administraţiuni decât aceea a Statului român;

Având în vedere însă că, potrivit celor mai sus arătate, Statul este deplinul proprietar al acestor bunuri, în consecinţă ele nu se pot expropria astfel precum a procedat Comisiunea judeţeană Ciuc, ci Statul are obligaţiunea de a satisface, din ele, nevoile celor îndreptăţiţi la pământ cultivabil, păşune şi pădure comunală, potrivit dispoziţiunilor Legii Agrare din Transilvania, iar cu ceeace va rămâne să îndeplinească scopurile publice, prin directa lui administraţie;

Pentru aceste motive, Comitetul Agrar, în unanimitate,

HOTARAŞTE:

1. Respinge ca neîntemeiate cererile de revizuire făcute de Directorul şi avocatul bunurilor publicului din Ciuc, înregistrată la No, 2.306 din 1 Fevruarie 1923, contra hotărîrii Comisiunii judeţene No. 75 bis din 4 Decemvrie 1922; a Consilierului agricol delegat, a agronomului regional, şef de cancelarie şi a advocatului Statului, înreg. la comitetul agrar, secţia Transilvaniei sub No. 1,748 din 28 Decemvrie 1923, 2.064 din 23 Ianuarie 1923 şi 2.345 din 3 Fevruarie 1923, contra hotărîrii Comisiunii judeţene Ciuc cu No. 75 bis din 4 Decemvrie 1923;

2. Admite în totul cererea de revizuire făcută de Stat prin Casa Centrală a Improprietăririi înreg. la No. 2.335 din 3 Fevruarie 1923 în contra hotărîrii Comisiunii judeţene Ciuc cu No. 73 bis din 4 Decemvrie 1923, şi prin consecinţă:

Anulează în întregime hotărîrile Comisiunii de ocol din Gheorgheni No. 282 din 18 Septemvrie 1921, 281 din 25 Septemvrie, 280 din 30 Septemvrie, 354 din 26 Octomvrie 1922, precum şi hotărîrea comisiunii judeţene Ciuc cu No. 75 bis din 4 Decemvrie 1922, şi evocând fondul decide că bunurile luate din pământul Moldovei în anul 1769 prin convenţia dintre Austria şi Turcia şi date în folosinţă publicului din Ciuc prin decisul împăratului Francisc Iosef I din 16 Fevruarie 1859, sunt proprietatea absolută şi de drept a Statului român şi prin urmare nu este loc la expropriere; iar Statul român fiind chemat a îndeplini sarcinile de interes general agrare, silvice, comerciale, industriale, miniere, culturale, etc., reintră de drept şi în folosinţa acestor bunuri fără nici o obligaţiune de despăgubire de nici un fel faţă de nimeni, iar administraţia ce ar fi existând asupra acestor bunuri ne mai având nici o raţiune de a fi, trebuie să înceteze trecând asupra Statului proprietar al bunurilor.

Statul român, ca proprietar absolut al acestor bunuri, potrivit Legii pentru reforma agrară din Transilvania, Banat, Crişana şi Maramureş, are îndatorirea de a satisface nevoile locuitorilor îndreptăţiţi la pământ cultivabil, păşune şi pădure comunală, din suprafaţa bunurilor arătate, iar restul va rămâne în directa lui proprietate şi administraţie.

M. P. F.

PROECTUL DE LEGE
pentru
crearea şi administrarea pădurilor comunale

O excepţiune care trebue prevăzută.

Prin proectul de lege pentru expropierea pădurilor din vechiul regat şi pentru crearea pădurilor comunale şi administrarea actualelor păduri comunale din noile provincii alipite, se prevăd principiile şi normele, după cari se va face expropierea pădurilor particulare şi destinarea pădurilor statului în scopul creărei pădurilor comunale.

Această dispoziţiune implică în sine recunoaşterea prealabilă a dreptului de proprietate pe care statul şi particularii îl au asupra pădurilor lor.

In Dobrogea nouă, nu este stabilit nici până astăzi acest drept de proprietate, fiindcă conform legei de organizare a Dobrogei noi, statul urmează să verifice titlurile tuturor locuitorilor proprietari de terenuri rurale, deci şi păduri şi numai după terminarea acestor lucrări de verificare se va putea stabili precis cine este proprietar şi pe ce anume suprafaţă.

Acest motiv a determinat pe legiuitor ca şi cu ocaziunea votărei legei agrare, să amâne exproprierea şi deci împroprietărirea în Dobrogea nouă până la stabilirea dreptului de proprietate.

Aci în cadrilater, nici chiar statul nu poate destina sau ceda din actualele sale păduri, anumite porţiuni pentru crearea de păduri particulare, întrucât hotarele asestor păduri, nu sunt bine fixate, faţă de eventualele recunoaşteri de drepturi ale locuitouilor, dintre cari mulţi stăpânesc în chiar perimetrul pădurilor deţinute astăzi de stat, anumite întinderi, pentru cari o lege specială de comasare va fi de trebuinţă spre a se degreva proprietatea păduroasă şi agricolă a statului, de proprietatea particulară, care urmează să fie aşezată în afara perimetrelor proprietăţilor statului.

A aplica aci, în situaţiunea actuală, legea de expropriere a pădurilor, însemnează a consfinţi, înainte de verificarea proprietăţei prevăzută de legea specială de organizare a Dobrogei noi, drepturile de posesiune actuală ca drepturi de proprietate, căci nu se poate admite a se expropria o persoană căreia mâne prin verificare nu i s'ar recunoaşte calitatea de proprietar a terenului, sau a pădurei expropriate.

Pentru aceste motive, credem că aplicarea dispoziţiunilor din proectul menţionatei legi nu se poate face în Dobrogea nouă decât dupăce în această provincie se va fi terminat cu verificarea titlurilor de proprietate, după care dreptul de proprietate va fi pe deplin recunoscut în favoarea persoanelor cari vor îndeplini condiţiunile legei speciale de organizare a Dobrogei noi.

De aceia va trebui complectat menţionatul proect de lege cu un ultim articol prin care să se prevadă excepţiunea pentru Dobrogea nouă.

Michail Fiera
Inginer silvic

Apel către cititorii acestei reviste.

NUMIRILE POPORANE ALE SOLURILOR, ADECA A SOIURILOR DE PAMANT

(Sol în Sălaj se numeşte: *Glebă*)

Românul din timpuri străbune a fost totdeauna: „robul pământului".

Era prin urmare natural ca el să cunoască bine şi să deosebească diferitele soiuri de pământ, numindu le după însuşirile lor.

In zadar am căutat în literatură aceste numiri: neaflându-le m-am adresat direct poporului, dela care — spre uimirea mea — am aflat în scurt timp o mulţime.

Inşir în cele următoare tot ce am aflat şi rog pe stimaţii cititori să binevoiască — în interesul nomenclaturii ştiinţifice — a-mi întregi această colecţiune de numiri.

1. **Alinătură** = (în Lupşa, judeţul Turda-Arieş) pământ fin negru, adus de apa ploaiei pe pământurile lucrate.

2. **Agiàc** şi **agiòc**, plur. -agiocuri = (în Sărăuad judeţul Sălaj) pământ lutos, fertil. (Verosimil dela ung. agyag).

3. **Argia** pl. -àrgii = (valea boului, Banat) pământul cel mai bun.

4. **Arină**, dar mai des ca: **pământ arinos**, plur. arìne =

(Vale jud. Sibiu şi Mocod, Bistriţa) nisip fin mestecat cu puţin lut şi humos (gunoiu vegetal). E fertil dacă nu domină secetă.

5. **Bènă** pl. -ne = (Vişeul de sus, Maramureş) lut galben şi curat, mestecat cu beuci (cuarţu). Foarte vârtos şi cu totul improductiv

6. **Boázgă** numai singular = (Lupşa, Turda-Arieş) nisipul ordinar.

7. **Clisă** pământ cleios puţin productiv Săcele Sibiu.

8. **Cornèl** pl. -uri = (Mociris, Banat) pământul format din fărămături de stâncă şi amestecat cu acestea, pe el cresc greu şi pădurile.

9. **Crivină** pl. -ne = (Rudăria Banat) pământul mijlociu fără peatră, rabdă destul de bine la ploaie şi secetă.

10. **Ciripiă** pl. -ii, ca paraziu.

11. **Glam** = (Abrud) pământ foarte lutos sau chiar lut.

12. **Hàda** pl. -de (Vărădia, Arad) pământul lăsat de apă ca adaus de ţermure.

13. **Heliciu** pl. -ce = (Petros, Hunedioara) prund mestecat cu nisip, puţin lut şi humă. Petrile heliciului sunt cel mult ca oul de mari.

14. **Humă** pl. -me *a)* (în Vale, Sibiu; Mocod, Bistriţa) pământul vârtos de culoare vânătă, care se află în pături sau în bucăţi rotunde prin prundariu — până la mărimea capului. Se foloseşte de poporul sărac la spoitul caselor în loc de var.

b) (în Suciul sup. Dej) nisip cu puţin lut, care produce dacă timpul e cam ploios.

c) (în literatură) gunoiul vegetal (humus).

15. **Lechiu** pl. -chiuri = (Lupşa, Turda-Arieş) pământ galben, lutos, se lucrează greu.

16. **Lut** pl. -turi = (Transilvania) pământ cleios, de regulă gălbiniu, dacă e curat e improductiv. Se foloseşte la lipit şi facerea vaselor etc.

17. **Măcinal** pl. -le. Această numire deşi există — nu-mi pot da seama unde şi în ce sens.

18. **Mal** pl. -luri (Vale, Sibiu) ca lut, iar pe Jiu şi în Mehadia Banat înseamnează o peatră în lespedioare, neagră, sfărmăcioasă. Tot mal se numeşte şi pământul ce derivă din această peatră.

19. **Meal** pl. -uri (Teiuş), ca: humă.

20. **Mol** pl. -uri — (în Munții apuseni) ca lut; în Mocod, Bistrița: pământul fin adus de ploaie și revărsat peste câmp e foarte fertil.

21. **Măzărat** pl. -te, = pământ lutos, negru, fertil.

22. **Năglaj** și **năglag** pl. -juri — (Palatca, Cojocna) lutul ordinar.; iar sub lut se înțelege un pământ tare „năglăjos“, tot galben, dar bun de lipit, căci uscându-se nu crapă ca năglajul.

23. **Nălap** pl. -uri (Valea boului, Bănat) pământul adus de apă și lăsat la țărmure ca adaos. Vezi: hadă.

24. **Nălie** pl. -lii (Pârnova, Bănat) ca: mol.

25. **Nămol** pl. -luri Sibiu) = pământul fin muiat de apă.

26. **Nisip** pl. -uri (Transilvania) = nisip, pământul constător din părticele fine de peatră. Are mai multe specii după mărimea părticelelor și puritate. In vocabularul Bariț: sabură. Nisipul curat e neproductiv.

27. **Paraziu** pl. -zia și ziuri (Vale, Sibiu) nisipul cel mai fin și mai curat, se amestecă cu var pentru spoit. (Dela ung. parzo ?)

28. **Pesec** pl. -uri = (Bocșa, Banat) nisip lutos fără prund sau petriș de cumit (calit.) mijlociu. In Ezerișul mare Banat se numește: **persec**.

29. **Petriș** pl. -șe = (Transilvania) materialul constătător din petri mărunte până la mărimea unui ou.

30. **Pisoc** pl. -uri = (Mocod, Bistrița): **nisip**.

31. **Prund** pl. -ri (Pe Murăș, Arad) materialul constătător din petricele de mărimea între nisip și petriș.

32. **Prundar** pl. -re — (Lemniu) pământul nisipos depe ape, mestecat cu puțin lut. E foarte ușor de lucrat și destul de mănos.

33. **Prundalău** pl. lae — (Vadul Crișului) gunoiul vegetal cu frunziș uscat, rămurele pe jumătate uscate aduse de ploaie.

34. **Rig** pl. -uri = (Pârvova, Bănat) petriș mărunt bun pe drumuri.

35. **Ruschiu** pl. iuri și șchi — (Slatina, Bănat) pământ nisipos mestecat cu petri. Produce mai rar câte ceva adecă dacă plouă des.

36. **Săgă** pl. -gi — (Gârboveț, Bănat) nisip închegat amestecat cu fărămături mărunte de stâncă, adecă pământul cel mai sec pentru agronom.

37. **Şiclu** pl. -uri = (Corbeşti, Arad) lut tare nisipos, cam negru, uşor de lucrat şi mănos.

38. **Şioiu** pl. oaie = Corbeşti, Arad) lut cu puţin nisip, greu de lucrat, fără petri. Se poate folosi şi la lipit.

39. **Şiper** pl. -re = (Reşiţa, Bănat) ca: pesec. Dela germ. Schiefer.

40. **Şiu** pl. -uri = (Garboveţ. Bănat) pământ alb, lutos fără peatră, puţin roditor, dar produce şi cucuruz, nu cere apă multă.

41. **Smolniţă** pl. -ţe = (Gârboveţ, Bănat) pământul cel mai bun, negru.

42. **Şoar** pl. -re = (Muerău, Cojocna) pământul brun, roditor, uşor de lucrat, nu sufere multă ploaie.

43. **Şuhă** pl. -he = (Valea Someşului, Năsăud) ca: şiclu.

44. **Şuhaiu** pl. -hae = (Sărăud, Sălagiu şi Sudriaş, Bănat) pământul descris: şiclu.

45. **Ţărână** pl. -ni = (Vale, Sibiu) nisip fin mestecat cu ceva lut.

46. **Tiglă** pl. -gle = (Lupşa, Turda-Arieş) lut curat.

47. **Ţirfă** şi **ţifă** s. f. pl. -fe = (Corbeşti, Arad) pământul format din minerale moi. E uşor de lucrat dar sec.

48. **Trivină** sf. pl. -ne = (Gârboveţ. Banat) e: crivina, pământul mijlociu între smolniţă şi şiu.

49. **Ţurguluş** sm. pl. -şuri = (Vadu Crişului) pământ format din sfărâmarea stâncilor, deci slab, cu pătură roditoare subţire. Pe el cresc numai păduri.

50. **Zăvoiu** s. a. pl. -voaie = (Gârboveţ Bănat şi Câmpeni) pământ foarte nisipos amestecat cu humă, adus de apă. E foarte uşor de lucrat şi fertil, ca: arina. In Petros Haţeg să înţelege petrişul grămădit de apă în o parte a albiei. In Câmpu lui Neag să înţelege teritorul format de apă ca insule.

Pentru a adeveri cele mai sus înşirate, amintesc indicatorii: P. Vesa, preot, P. Sabau, preot I. Bora, preot, I. Mâcser, preot, St. Berinde, preot, N. Grecu, pădurar, G. Puica, ţăran Mocod, I. Macu, ţăran Moceriş, P. Brumar ţăran Armeniş etc.

Rog a-mi comunica pe lângă numire şi pluralul Referitor la descriere sunt necesare: *a)* coloarea, *b)* compoziţia (amestecat cu prund, ori petri etc.), *c)* însuşirile: cleios, văros etc., *d)* se lucrează greu sau uşor? *e)* sufere multă apă ori secetă? *f)* cere mult gunoi sau nu? *g)* ce produce: grâu, cucuruz, numai ovăs sau e bun de fânăţ de păşune, în fine e bun numai pentru păduri?

Dacă vre'o numire înşirată nu corespunde în parte locului ca pronunţare sau mai mult ca înţeles, — rog a o aminti ca numire nouă.

Pre lângă exprimarea mulţumitei anticipată — rog ca comunicările să fie adresate subsemnatului.

Cu stimă

Cluj 30 Dec. 1923

Mihail Ittu

ing. insp. silvic., Cluj, str. Bob, 6

RECENSIE

In Encyclopedia agricolă, editată de librăria Baillière & fils din Paris, a apărut în 1921, o lucrare intitulată *„Osiériculture“* şi datorită d-lui Eugéne Leroux, directorul şcoalei naţionale de cultura răchitei şi de fabricarea coşurilor de răchită dela Fayl-Billot din Franţa.

Partea I-a lucrării, cuprinde 234 pagini şi se ocupă cu studiul şi cultura diferitelor feluri de sălcii proprii pentru industria împletiturilor, iar partea 2-a studiază, în 88 pagini, diferitele obiecte fabricate prin împletirea nuelelor de răchită fără a se intra însă în detaliile de confecţionare.

Explicăm că prin *răchită*, (osiers) se înţeleg toate speciile de sălcii cari sunt proprii pentru împletituri.

In partea I, se găsesc 2 metode simplificate pentru determinarea diferitelor specii de răchită: una, — după botanicii A. şi E. G. Camus, — după coloarea coajei; iar alta, — după inspectorul silvic francez Guinier — profesor de botanică la şcoala superioară de ape şi păduri din Nancy, care pentru determinarea speciilor în chestiune, se serveşte de felul frunzelor.

La finele lucrării, se găseşte un tablou complect pentru atari determinări, extras din lucrarea „Monographie des saules“ a d-lor A. şi E. G. Camus.

Scrierea d-lui Leroux, este rezultatul experienţelor făcute la şcoala din Fayl-Billot dela 1905 până la 1921 şi interesează deopotrivă atât pe agronomi cât şi pe silvicultori.

Din punct de vedere ştiinţific, pe silvicultori îi interesează partea I-a a lucrării, unde se găsesc date interesante asupra culturei diferitelor feluri de răchită; iar din punct de vedere economic, întreaga lucrare trebue consultată cu toată atențiunea, de către silvicultori, de oarece țara noastră posedă întinse terenuri proprii pentru răchitării, iar transportul diferitelor produse agricole, inclusiv fructele şi strugurii, necesită o cantitate enormă de diferite feluri de coşuri.

Este locul aci de a face o tristă constatare şi anume că în țara noastră nu s'a dat nici o atențiune şcoalelor de meserii. Ar fi timpul ca să se înceteze cu desăvârşire înființarea de gimnazii şi licee şi să se îndrepteze toată atențiunea guvernanților către învățământul profesional şi comercial care va forma adevărata bază solidă a României de mâine.

O şcoală pentru confecționarea coşurilor şi altor obiecte din nuiele de răchită, ar fi cât se poate de binevenită în vechiul Regat.

Din prima parte a lucrărei, spicuim pentru cititorii prezentei reviste câteva date interesante.

Speciile de sălcii, proprii şi recomandabile pentru împletituri sunt:

Salix fragilis cu 3 varietăți;
Salix viminalis cu 4 varietăți;
Salix triandra cu 3 varietăți;
Salix purpurea var. Helix;
Salix alba;
Salix vitellina;
Salix daphnoides, care creşte pe terenele nisipoase;
Salix repens argentea, care nu creşte decât pe dunele de nisip.

Cele din urmă două specii, sunt recomandate numai pentru că cresc în terene în care nu reuşeşte nicio altă specie de sălcii.

Salix repens var. argentea, este citată numai pentru rădăcinile sale, cari ating 5—7 metri lungime şi sunt de o finețe extremă, putându-se preta la cele mai frumoase împletituri.

D-l Iuliu Prodan, în recenta sa lucrare, asupra Florei României, semnalează existența speciei *Salix repens* cu varietățile *argyrotricha* şi *laeta*, pe colinele nisipoase din Delta Dunărei.

Celelalte specii sunt comune pe marginea râurilor, prin zăvoaie şi ostroave.

Intr'un teren sau mlaştină, unde apa este stagnantă în cea mai mare parte a anului, sălciilor nu le prieşte. De asemenea, terenele prea uscate, calcaroase sau nisipoase la exces, nu le convin.

Răchitei, îi trebue un bun pământ mijlociu, conservând o oarecare freschețǎ în timpul verei. Terenurile argiloase sau argilo-silicioase, sau chiar argilo-calcaroase pot fi recomandate pentru răchitării; de asemenea şi terenurile apoase, când acestea nu sunt prea acide.

Răchita de câmpie, răchita de văi, este diferită de aceea de coline (coteaux); calitatea este pe înălțimi, cantitatea este pe văi.

Grosimea terenului arabil (vegetal) joacă un rol important în cultura răchitei; dacă această grosime este mare, sau dacă deşi este mică, însă este aşezată pe un subsol cu bază de argilă, cultura răchitei este posibilă.

In privința preparărei solului pentru înființarea unei răchitării, se recomandă o arătură de 25 cm. adâncime făcută toamna.

In privința multiplicărei răchitelor:

De şi s'a făcut de mai multe ori, încercări de semănături cu semințe de sălcii, însă, cu toate precauțiunile luate, nu s'a putut obține niciun rezultat practic; facultatea germinativă a seminței, este de scurtă durată.

Multiplicarea prin marcote nu se prea întrebuințează în răchitării.

Multiplicarea prin butaşi, este singura care se practică pentru înființarea răchităriilor.

Se deosebesc 2 sisteme de butaşi: verticali şi orizontali.

Deşi autorul este partizanul sistemului butaşilor orizontali, pe cari de altfel îi descrie cam incomplect, totuşi se poate vedea din datele pe cari le produce, că acest sistem nu are niciun avantaj asupra butaşilor verticali.

In privința butaşilor plantați vertical: diametrul butaşilor este de 5—7 milimetri, iar lungimea: 20 centimetri, îngropați complect; în țările cu clima prea călduroasă, ca Algeria, lungimea butaşilor poate fi până la 40 cm.

Distanța între rânduri: 80 centimetri.

Distanța între butaşi: 10—20 centimetri.

Epoca cea mai bună de plantare sunt lunile: Februarie, Martie, şi Aprilie.

Plantarea butaşilor se face cu plantatorul.

Multiplicarea răchitelor prin plante cu rădăcini, nu se face decât excepţional, şi mai mult pentru complectarea golurilor în vechile răchitării.

Răchităriile trebuesc în permanenţă să fie bine îngrijite, săpându-se şi plivindu-se de burueni, cari sunt un duşman de temut.

O recomandare importantă: să nu se planteze pe acelaş loc decât o singură varietate, sau specie iar când avem mai multe varietăţi de plantat, să fixăm câte o tarla pentru fiecare,

D-l Leroux ne arată însă, în uvrajul suscitat, şi o importantă experienţă făcută la şcoala din Fayl-Billot, şi anume, altoirea sălciilor pe plopi, operaţiune care a reuşit. Experienţele sunt la începutul lor şi nu se poate preciza epoca cea mai favorabilă pentru altoire, modul de altoire, cari ar fi cele mai bune specii de plopi şi sălcii pentru altoire, etc.

Altoirea sălciilor pe plopi va permite:

1. Să se înfiinţeze răchitării în terenurile foarte umede, unde plopilor le merge bine (!) pe câtă vreme sălciile se usucă.

2. să se suprime operaţiunile de întreţinere atât de costisitoare, de oare-ce altoirea făcându-se la înălţimea de 1^m de la sol, buruenile nu vor mai putea înăbuşi lăstarii de răchită, ba din contră se va putea recolta şi fân în asemenea răchitării, căci port-altoii se plantează la distanţe de 2^m între rânduri şi la 1m între pueţi.

I. S.

AVIZ

Aduc la cunoştinţa camarazilor, că planurile şi devizul „*CĂMINULUI SILVICULTORILOR*" întocmite de d-l Prof. Arhitect Eracle Lăzărescu fiind terminate în mod definitiv, primele s'au depus Primării Capitalei spre aprobare, iar devizul va servi pentru a se cere în curând oferte dela diferiţi constructori, în vedere de a se da lucrarea în întreprindere, aşa că în primăvară să se poată începe clădirea.

M. T. M.

Informaţii

Lucrările de evaluarea pădurilor particulare din Basarabia expropriate de Stat au fost terminate şi se ridică la suma de 240 milioane lei, pentru circa 240.000 hectare.

Proprietarii sunt încunoştiinţaţi de Casa Pădurilor şi de Direcţia Creditului Hipotecar să se prezinte pentru a-şi ridica în numerariu — atât dobânda socotită de 5 la sută asupra capitalului dela data exproprierii şi până la 1 Mai 1923 cât şi renta cu cuponul din Mai 1923.

* * *

Au fost numiţi membri în consiliul de perfecţionare al şcolii politechnice din Bucureşti pe timp de trei ani, d-nii:

Inginer-inspector general Anghel Saligny delegat de Academie, inginer-inspector general Elie Radu, preşedinte al consiliului technic superior, ingineri M. Cioc şi C. Orghidan, ca reprezentanţi ai industriei, desemnaţi de min. industriei, Emil A. Pangrati, profesor universitar, delegat al facultăţii de ştiinţe din Bucureşti, C. Opran, administrator al Casei Pădurilor, ca reprezentant al ministerului domeniilor.

* * *

Comitetul inginerilor care vor prepara congresul inginerilor de la Cluj ce va avea loc în luna Mai 1924.

In şedinţa din 4/I/924 consiliul deadministraţie A. G. I. R. a ales următorul comitet de lucrări pentru pregătirea şi strângerea lucrărilor ce se vor prezenta la cel de al 4-lea congres al inginerilor din România ce se va ţine în luna Maiu 1924 la Cluj.

Preşedinte D-l C. Răileanu
Vice preşedinte D-l P. Budu
Secretar D-l St. Mihăescu şi ajutor D-l Al. Budescu.
Raportori şi ajutori la secţiunile.
Transporturri : N. Petculescu, Atanasescu, Zănescu.
Lucr. publ. : C. Costache, I. Demetrescu, T. Mareş.
Mine, industr. şi metalurg : C. Hoisescu, I. Lupaşcu, M. Cioc.
Energie : D. Leonida, I. G. Gheorghiu, Cr. Mateescu.
Chest. Soc. şi profes : P. Budu, M. Nicolau, I. Tomescu.
Silvică : C. P. Georgescu, M. P. Florescu. D. Tomuţa.

* * *

Prin Deciziunea Ministerială Nr. 20355 din 11 Decembrie 1923, s'a instituit la Ministerul Lucrărilor Publice o Comisiune pentru studierea şi elaborarea unui Proect de Lege pentru modificarea Legei asupra organizărei Corpului technic. Sus zisa Comisiune este compusă din Domnii:

Inginer inspector general Elie Radu, Preşedintele Consiliului technic superior;

Inginer inspector general Eugeniu N. Ştefănescu Secretar general al Ministerului;

Gheorghe Nedici, Consilier la Inalta Curte de Casaţie şi Justiţie, Profesor la Şcoala politechnică din Bucureşti;

Inginer Gh. Deleanu, deputat;

Dr. Constantin Motaş, deputat;

Colonel Anastase Negulescu, deputat;

Inginer inspector general Nicolae Vasilescu-Karpen, Director al Şcoalei politechnice din Bucureşti;

Inginer inspector general Constantin Răileanu, Director special în Ministerul Comunicaţiilor;

Inginer Constantin D. Buşilă şi inginer-şef Teodor Atanasescu, delegaţi din partea Societăţei politechnice din România;

Ingineri şefi Petre Budu şi Gheorghe T. Nicolau, delegaţi din partea Asociaţiunei generale a inginerilor din România;

Constantin Opran, Administratorul Cassei Pădurilor din Ministerul Agriculturei şi Domeniilor şi Mihail P. Florescu, inginer inspector silvic, ca delegat din partea Soc. „Progresul Silvic".

Conductorii principali Ion Cornea şi Constantin Dimitrescu Creţu, delegaţi din partea Asociaţiei Generale a conductorilor de Lucrări Publice din România Prima întrunire a Comisiunei a fost fixată pentru Joi 31 Ianuarie 1924.

Domnul Inginer-şef Ioan Dumitrescu a fost însărcinat a îndeplini funcţiunea de Secretar al Comisiunei.

⁂

In consiliul de A-dţie al Asociaţiei Generale a Inginerilor, din partea Inginerilor silvici au fost aleşi:

D-l Inginer Inspector general silvic C. P. Georgescu din partea secţiei I (funcţionari publici) şi D-l Inginer Inspector Silvic M. P. Florescu din partea secţiei II (funcţionari particulari).

⁂

Consiliul de disciplină al Casei Pădurilor s'a alcătuit din D-nii: Ing. consilier silvic V. Teodorescu, Ing. inspectori G-rali silvici: I. Comanici, C. R. Rădulescu, Virgiliu Boeru.

Preşedinte fiind D-l Rătescu Preşedinte la Curtea de Casaţie din Bucureşti.

Membri supleanţi D-nii Ing. Inspectori G-li silvici C. P. Georgescu şi C. Sava Goiu

⁂

Comisia asociației g-le a Inginerilor din România, în ședința dela 29 Ianuarie 1924 a fixat, pentru congresul ce se va ține în luna Mai la Cluj, pentru secția silvică, următoarea chestiune:

Problema exploatărei pădurilor: Statului, persoanelor publice și ale particularilor, în vederea industralizărei produselor lemnoase, pe baza comasărei pădurilor, în legătură cu proectul de lege al comercializării produselor bunurilor Statului.

Membri
C. P. Georgescu
D. Tomuța
M. P. Florescu

Toți D-nii Ingineri Silvici sunt rugați a răspunde apelului A. G. I. R. și a propune din vreme lucrările și trimite cât mai urgent la sediul A. G. I. R. str. Episcopiei 2 București, spre a se putea coordona și tipări din timp.

⁂

In ziua de 1 Febr. 1924, s'a adunat la consiliul Technic Superior al Ministerului Lucrărilor Publice, intreaga comisie numită de Minister, pentru alcătuirea legei corpului technic general român. După ce s'au discutat liniile generale ale legii, s'a numit o comisie compusă din: *Eugen Ștefănescu*, ing. inspector Gl. Secretarul Gl. al M. L. P.; *G. Nedici*, consilier la Curtea de Casație, *Ing. Motaș* deputat, Inginer șef *Budu*, delegatul A. G. I. R. Inginer Inspector silvic *M. P. Florescu*, delegatul Soc. „Progresul silvic," care să alcătuiască proectul de lege, după care se va expune plenului consiliului. Prin noua lege corpul silvic va fi complect încadrat în legea corpului technic general român. Deci și ultimul deziderat dorit de corpul silvic va fi îndeplinit.

⁂

In zilele de 4 și 5 Februarie a. c. se ține în București un congres agricol la care vor lua parte agricultorii fruntași și agronomii din toată țara precum și reprezentaății instituțiilor economice.

Desbaterile acestui congres interesează progresul întregei economii agricole; ele au loc în sala mare de conferințe a palatului din Str. Sf. Dumitru 2, București.

⁂

Consiliul de ad-ţie al Societăţei „Progresul silvic" în şedinţa dela 19 Noembrie 1923, din cauza sporirei cheltuelilor cu tipăritul revistei, a majorat chiar cu începere din anul 1923, abonamentul anual la revistă dela 120 lei la 150 lei, iar cotizaţia anuală de membru al Societăţei la 50 lei; deci în total membrii Soc. Progresul silvic" vor plăti anual 200 lei.

Sperăm că toţi membrii rămaşi în restanţă îşi vor achita la timp datoriile, în interesul apariţiei regulate a Revistei Pădurilor organul nostru de publicitate în care se oglindeşte o mare parte din activitatea noastră forestieră.

⁂

In vederea *ciclului de conferinţe* ce urmează a se ţine în lunile Februarie şi Martie a. c. la Soc. „Progresul silvic", se repetă rugămintea noastră către acei din D-nii colegi, care vor bine voi a se înscrie, anunţându-ne subiectul.

⁂

Premiul de 8.500 lei oferit de Soc. „Progresul silvic" pentru cea mai bună monografie a unui ocol silvic din fondul pus la dispoziţie de D-l ing. Inspector Silvic M, P. Florescu.

S'a prezentat în termen o singură lucrare, cu titlul, Monografia domeniului „Gurghiu" şi având ca motto „câinii latră, caravana trece.

Consiliul de ad-ţie, în şedinţa dela 5 Ianuarie a. c. a delegat pe D-l Inginer Inspector g-l silvic C. P. Georgescu care face parte din comisia examinatoare, de a referi asupra lucrărei.

D-l Referend C. P. Georgescu, în ziua de 16 Ianuarie 1924 şi-a depus raportul f. favorabil acestei lucrări.

Iar pentru ziua de 25 Ianuarie a. c. a fost convocată la Bucureşti întreaga comisie examinatoare a acestei lucrări, spre a-şi da avizul definitiv. Comisia compusă din D-nii Ingineri consilieri silvici: Liviu Marţian, Petre Antonescu, Inginer Inspector general silvic C. P. Georgescu şi Inginer inspector silvic Dr. M. Drăcea, întruniţi la Bucureşti în ziua de 25 Ianuarie 1924, luând în considerare referatul delegatului comitetului pentru premierea lucrărei, cercetând apoi şi lucrarea prezentată, a găsit că această lucrare reprezintă fructul unei munci asidue, că este bine întocmită şi ca atare a fost de părere, a se acorda autorului ei premiul de 8500 lei, instituit de Societatea „Progresul silvic".

Din această comisie a lipsit D-l M. Boldur care s'a motivat ca fiind bolnav, iar D-l Zăvoianu care deşi a fost avizat dar n'a putut participa).

Procedându-se de *birou* la deschiderea plicului sigilat cu motto „Câinii latră, caravana trece" s'a constatat că numele autorului acestei importante monografii silvice, este D-l *G. P. Antonescu*, inginer silvic, şeful ocolului silvic Lăpuşna, jud. Mureş Turda şi conferenţiar la Academia agricolă din Cluj.

Lucrarea se va tipări fie de Minister (Casa Pădurilor) fie de Soc. Progresul Silvic şi se va trimite la timp tuturor membrilor.

MINISTERUL AGRICULTURII ŞI AL DOMENIILOR

CASA PĂDURILOR

DIRECŢIA AMENAJERILOR

DECIZIUNE

Noi Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculturi şi al Domeniior.

Asupra raportului Domnului Administrator al Casei Pădurilor.

Având în vedere articolul 2 din Codul Silvic,

Având în vedere articolul 2 din Legea Modificărilor la Codul silvic publicată în Monitorul Oficial No. 131/920,

Decidem:

Art. I. Se aprobă ne noi amenajamentul pădurii Broşteni pendinte de comuna Broşteni şi Crucea, judeţelul Fălticeni, proprietatea Casei Regale, în suprafaţă de 30635 hectare, împărţită în 3 ocoale silvioe: Ocolul silvic Broşteni cu 7 serii de exploatare şi anume: Seria I Cotârgaş în suprafaţă de 2622 hectare, Seria II Holda-Boldila în suprafaţă de 2048 hectare, Seria IV Căprăriele Pinu de 2948 hectare, Seria V Bradul Toplicioara de 1807 hectare şi Seria VII Obicioara Pâr. Omului de 2416 hectare tratate în codru cu tăeri rase, Seria III Căboaia-Văcăriei de 1665 hectare tratată în codru cu tăeri succesive şi Seria IV Dosul Negrişoarei Arsuri de 2163 hectare.

Ocolul silvic Barnar cu 6 serii de exploatare şi anume:

Seria I Pic. Toancele Barnar Tomnatic de 2251 hectare, Seria II Pic. Tomnatic Pic. Scurt de 1843 hetare, Seria IV Pic. Raței Pic. Rateş de 2405 hectare tratată în codru cu tăeri rase, Seria V Pic. Tisei Pic. Căpriței de 1665 hectare tratată în codru grădinărit şi Seria III Fundul Barnarului de 2426 hectare şi Seria VI Pic. Holdei Pâr. Leşul de 1502 hectare.

Ocolul silvic Crucea: Seria I Crucea Fagul de 1844 hect re. Seria II Chirilu de 2071 hectare, Seria III Bogolinul Isv. Rău de 2096 hectare şi S ria V versantul drept Barnarelu de 1655 hectare tratate în codru cu două tăeri succesive şi Seria IV versi stâng Barnarelu de 2316 hectare tratată în codru cu tăeri rase.

Planul de exploatare arătat în amenajament se aprobă pentru 8 ani de zile, adecă până la 1931 când se va face revizuirea.

Garanția de împădurire 500 lei de hectar.

Art. 2 Toate celelalte dispozițiuni prevăzute în amenajament sunt executorii.

Art. 3. şi ultimul Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 31 Decembrie 1923 în cabinetul nostru.

No. 70006 Minisru

(ss) Al. Constantinescu

Deciziune

Noi, Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculturei şi al Domeniilor.

Asupra raportului Domnului Administrator al Casei Pădurilor.

Având în vedere articolul 2 din Codul Silvic.

Având în vedere articolul 2 din Legea Modificărilor la Codul silvic publicată în Monitorul Oficial No. 131/920.

Decidem:

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul de exploatare al pădurii Ciobănuş pendinte de comunele Asău şi Agaş, județul Bacău, proprietatea Succesiunei N. D. Ghika-Comăneşti, în suprafață de 8560 hectare 6500 m. p. din care 7109 hectare 9300 m. p. pădure.

Şease serii de exploatare.

Regim codru cu tăeri rase.

Revoluția normală 80 ani iar periodul de exploatare 26 an şi cu garanția de împădurire 1500 lei de fiecare hectar; şi *b)* Regulamentul de exploatare al pădurii Supan pendinte de comuna Comăneşti, judeţul Bacău, proprietatea Succesiunei N. D. Ghika-Comăneşti, în suprafaţă de 1762 hectare 2600 m. p. din care 1717 hectare 5500 m. p. numai pădur.

Două serii de exploatare.

Regimul codru cu tăeri rase.

Revoluţia normală 80 ani iar periodul de exploatare 26 ani şi cu garanţia de împădurire 1500 lei de fiecare hectar.

Art. 2. Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în regulamentele respective şi articolul adiţional sunt executorii

Art. 3 şi ultimul. — Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu aducerea la îndeplinire a prezentei deciziuni.

Dată astăzi în 30 Ianuarie 1924.

No. 5431

Ministrul Agriculturei şi Domeniilor
(ss) General Văitoianu

Deciziune

Noi, Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculturei şi al Domeniilor.

Asupra raportului Domnului Administrator al Casei Pădurilor.

Având în vedere articolul 2 din Codul Silvic,

Având în vedere articolul 2 din Legea Modificărilor la Codul silvic publicată în Monitorul Oficial No. 131/920.

Decidem:

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul de exploatare al pădurii Strimtul pendinte de comuna Lereşti, judeţul Muscel, proprietatea D-lor Radu R. Negulici şi Ing. Gr. Balotă, în suprafaţă de 445 hectare. Regim: Cadru cu tăeri succesive Seria I şi Codru cu tăeri rase Seria II a. Revoluţia normală 90 ani, exploatarea în 6 ani pentru ambele serii şi cu garanţia de împădurire 500 lei de hectar Seria I şi 1200 lei de hectar Seria II a.

b) Regulamentul de exploatare al pădurii Suici pendinte de comună Suici, judeţul Argeş, proprietatea D-lui C. Miculescu D-nelor V. Adrian, A Stănescu şi Fl. Cristodorescu, în suprafaţă de 177 hectare 8000 m. p. Regimul codru cu două tăeri succesive. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea în 9 ani şi cu garanţia de împădurire 300 lei de fiecare hectar;

c) Regulamentul de exploatare al pădurii Piteasca-Pasărea Lotul 5, pendinte de comuna Piteasca judeţul Ilfov, proprietatea D lui Matei Z. D. Podgoreanu, în suprafaţă de 31 hectare 2696

m. p. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 10 ani, exploatarea în 3 ani şi cu garaniţia de împădurire 200 lei de fiecare hectar;

d) Regulamentul de exploatare al pădurii Budeasa pendinte de comuna Budeasa, judeţul Argeş, proprietatea D-lui Alex. Demetrescu, în suprafaţă de 62 hectare 3160 m. p. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 16 ani. exploatarea în 2 ani şi cu garaniţia de împădurire 300 lei de fiecare hectar;

e) Regulamentul de exploatare al pădurii Mogodia pendinte de comuna Mogoşani, judeţul Dâmboviţa, proprietatea D-lui Ştefan Stirbulescu, în suprafaţă de 18 hectare 2500 m. p. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 8 ani, exploatarea într'un an şi cu garanţia de împădurire 200 lei de fiecare hectar;

f) Regulamentul de exploatare al pădurii Peşteana pendinte de comuna Peşteana, judeţul Gorj, proprietatea D-lui Loc. N. Manea, în suprafaţă de 54 hectare. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 3 ani şi cu garanţia de împădurire 300 lei de fiecare hectar;

g) Regulamentul de exploatare al pădurii Ludaşi pendinte de comuna Băseştii judeţul Bacău, proprietatea D-lui C. G. Lupescu, în suprafaţă de 231 hectare 6000 m. p. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 8 ani şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar;

h) Regulamentul de exploatare al pădurii Ştirbăţ pendinte de comuna Siliştea, judeţul Fălticeni, proprietatea D-lui Ştefan Buicliu, în suprafaţă de 39 hectare 6915 m. p. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 25 ani, exploatarea în 4 ani şi cu garanţia de împădurire 300 lei de fiecare hectar;

i) Regulamentul de exploatare al pădurii Zăvoiul Crivăţ pendinte de comuna Măneşti, judeţul Prahova, proprietatea D-lui Ioan Calimachi, în suprafaţă de 77 hectare. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 4 ani, exploatarea în 2 ani şi cu garanţia de împădurire 200 lei de fiecare hectar.

Art. 2. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional sunt executorii.

Art. 3. şi ultimul) — Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 30 Ianuarie 1924 în cabinetul nostru.

No. 5129/924 Ministru.

(ss) General Văitoianu

„CREDITUL MINIER"

Societate Anonimă Română pentru Desvoltarea Industriei Minere

CAPITAL SOCIAL 175.000.000 LEI

Sediul Central: BUCURESTI, B-dul I. C. Brătianu, 75
Telefon 39/41 şi 47/36

Sucursala: BUCUREŞTI, Str. Marconi, 3 — Telefon 13/9
Direcţiunea Technică a Petrolului: PLOESTI
Bulevardul Independenţei No. 23

Intreprinde:

Studii, expertize, calcule de rentabilitate, proecte de exploatări pentru dovedirea şi punerea în valoare a zăcămintelor de petrol, gaze naturale, cărbuni, minereuri, cariere şi ape minerale.

Exploatează:

Pe cont propriu şi în participaţie obiecte miniere, terenuri petrolifere, rafinerii de petrol (Aurora-Băicoi) etc.

Acordă credite:

Intreprinderilor existente miniere şi în formaţie.

Cumpără şi vinde:

Produse şi privilegii miniere, redevenţe şi produse petrolifere proprii etc.

Produce:

Benzină uşoară de aviaţie, benzină pentru automobile şi motoare, petrol lampant, motorină, păcură pentru combustibil, uleiuri minerale de prima calitate, etc.

„BANCA ROMANEASCA"

Societate Anonimă pe Acţiuni

CAPITAL LEI 250.000.000 — —
REZERVĂ „ 56.000.000 — —

Bucureşti, Str. Smârdan No. 5
Adresa telegrafică „Româneasca"

Ori-ce operaţiuni de Bancă în general:

Cumpărări şi vânzări de efecte. — Avansuri pe depozite de efecte publice şi acţiuni. — Emisiuni de cecuri şi scrisori de credit pentru orice ţară. Participaţiuni industriale şi comerciale şi orice operaţiuni financiare.

SUCURSALE: *Arad, Braşov, Bălţi, Bazargic, Cluj, Constanţa, Cernăuţi, Chişinău, Galaţi, Ismail, Oradia-Mare, Tg.-Mureş, Timişoara, Tulcea, Tighina, Sibiu, Satu-Mare.*

Bănci afiliate: Banca Ieşilor, Iaşi, Banca Bacăului; Banca Creditul Prahovei, Ploeşti; Banca Durostorului din Silistra; Banca Petrodava, P.-Neamţ; Banca Dunărea Românească, Brăila; Banca Românească a Banatului, Lugoş; Banca Mehedinţului din T.-Severin; Banca Română din Dorohoi; Banca Suceveană, Suceava; Banca Câmpu ungul Moldovenesc, C.-Lung (Bucovina); Banca Ştefan cel Mare, Fălticeni.

G. N. Bagdat, preşedinte; C. G. Cociaşu, adm.-delegat; Al. F. Bădescu, membru; Al. N. Stefănescu, membru; I. Grădişteanu, membru; Gl. Sc. Panaitescu, membru; H. Fulga, censor; Em. Dan, censor; G. I. Stoicescu, vice-preşedinte; D. D. Bragadiru, membru; I. I. Stănculeanu, membru; G. Corbescu, membru; St. C. Pop, membru, D. Matak, censor; V. Ştefan, censor; G. Dimitriu, censor.

Director General: *N. P. Ştefanescu*; Prim-Director: *Ion Săvescu*; Directori: *N. Bănulescu, C. T. Teodorescu, Ion C. Pilidi, Gr. Dumitrescu, Ing. C. Gheorghian.*

UZINELE DE FIER ȘI DOMENIILE

DIN

Telefon 9/39

REȘIȚA

SOC. AN.

Direcțiunea Generală
BUCUREȘTI, STRADA POVERNEI, 2

FABRICATE:

- Fer brut
- Fontă de fer și oțel
- Table, șine și traverse
- Fer în bare și fasonat
- Tablă
- Piese de fer forjat
- Material de cale ferată
- Armament și munițiuni
- Buloane și nituri
- Pluguri și mașini agricole
- Unelte de săpat
- Amoniac sulfuric
- Lemne de foc și construcție
- Mangal, var alb

Mine, Fabrici și Domenii la:

Reșița, Anina, Oravița, Bocsa, Nadrag, etc.

Pentru comenzi a se adresa la:

Direcțiunea comercială, TIMIȘOARA, Str. Lonovici 3
Reprezentanța Creditului Tehnic, București, Str. Marconi, 3

S. C. R.

„Clădirea Românească“

SOCIETATE ANONIMĂ

CAPITAL 60.000.000 LEI

Construește și Transformă,

Cumpără și vinde tot felul de imobile

Înființează și exploatează fabrici de materiale de construcție, cariere, balastiere, etc., etc.

Finanțează sau participă la întreprinderi de acest gen

Primește oferte și studiază orice propuneri relativ la executarea construcțiunilor, procedeuri sau materiale noi, produse perfecționate sau economice, etc.

— Sediul București, Bulev. Domniței, 39 —

„PETROŞANI"

SOCIETATE ANONIMĂ ROMANĂ

PENTRU

EXPLOATAREA MINELOR DE CĂRBUNI

Capital Social Lei 280.000.000

MINELE : Petroşani, Vulcan, Aninoasa şi Dilja
Judeţul Huniedoara, Transilvania

Direcţiunea Generală :

BUCUREŞTI

STRADA AUREL VLAICU No. 22

Adresa telegrafică : „PETROŞANI".

Telefon 39|77

BANCA MARMOROSCH, BLANK & Co.

SOCIETATE ANONIMĂ

Capital social lei 125.000.000 deplin vărsat. = Rezerve lei 177.6000.000

SEDIUL IN BUCUREŞTI

Adresa telegrafică: „BANKBANCA

SUCURSALE şi AGENŢII

IN STRĂINĂTATE :	**IN ŢARA :**
PARIS, Place Vendôme, 20. CONSTANTINOPOL, Galata, Agopian Han, Agenţie în Stambul NEW-YORK, Broadway, 31-33. VIENA, Comandită : ALBERT BLANK & Co. 6, Josefsplatz, 6	BUCUREŞTI: Cal. Victoriei, 42. Cal. Griviţei, Piaţa Sft. Anton, şi Cal. Moşilor (Gura-Oborului) *Arad, Brăila, Braşov; Chişinău, Cluj, Cernăuţi, Constanţa, Ismail, Oradea-Mare Trg.-Mureş.*

OPERAŢIUNI DE BANCĂ

Conturi-curente, Împrumuturi, Lombarde, Sconturi, Schimburi, Scrisori de credit, Cecuri, Avansuri, comercianţilor şi industriaşilor, Emisiuni, Safe, etc.

CREDITUL EXTERN s. a.

Bucureşti — Str. C. A. Rosetti No. 37. — Telefon 14/31 şi 41/16

Execută orice operaţiuni de Bancă

Furnisează din depositele sale şi din fabricile ce reprezintă:

Materiale de cale ferată normală şi îngustă. Materiale pentru atelierele de reparaţii de locomotive şi vagoane. Metale de orice format şi dimensiuni. — Maşini şi scule pentru atelierele mecanice. — Maşini pentru industria lemnului. — Instalaţii complecte şi maşini pentru fabricarea cărămizilor — Camioane-autobuze, pompe, Automobile „Ganz-Bussing". — Explosibile, capse şi fitil pentru industriile miniere. Auto-pluguri „Komnick". Aparate pentru curăţirea apei din cazane sistem „Neckar". Lemne de foc, cărbuni de piatră, Coks metalurgic şi de gaz. — Exportă produsele solului şi subsolului.

Întreposit propriu la Gara Dealul Spirei, Bucureşti

„ARIF" SOCIETATE ANONIMĂ

Pentru Exploatarea de Păduri şi Industria lemnului

Capital social: Lei 30.0000.000, deplin vărsaţi

Preşedinte al Consiliului de Administraţie
CONSTANTIN NEAMŢU
Vice-Preşedinte al Consiliului de Administraţie
Inginer TIBERIU EREMIE

ADMINISTRATORI-DELEGAŢI
Ingineri **Corneliu Bălteanu, C. Orghidan**
Alexandru Zănescu

CONSILIERI:
Ingineri **Gh. Balş, C. Negrescu, I. Purcăreanu,**
D. Rolin şi **J. Selleckaers**

DIRECTOR GENERAL:
Inginer-şef, M. N. Rádulescu
Director technic: Inginer, **D. Stoica**
Director comercial: L. Ciconi
Director forestier: Inginer-şef silvic, **V. Mihălcescu**

Are în exploatare pădurile din munţii Arifului, de pe valea Argeşului. Posedă o fabrica cu 18 gatere in Curtea-de-Argeş Vinde en gros şi en detail, lemne de foc şi cherestea, predate la gara Curtea-de-Argeş. Posedă ateliere mecanice de tâmplărie, fabrică de lăzi, fabrică de parchete. Primeşte comenzi pentru cherestea şi lemne de foc, tâmplărie, mobilier, parchete de stejar şi fag, lazi şi orice fel de ambalaje de lemn etc.

Sediul în BUCUREŞTI STR. MARCONI No. 3
Telefon 2/91

„CARPATINA"

Société Anonyme Roumaine pour l'industrie Forestière

CAPITAL SOCIAL: Lei 100.000.000

entièrement versés

Siège Principal: BUCAREȘT, 21, rue Paris

La Scierie Brezoi (Valcea) *effectue toute commande de bois de charpente de pin et de sapin.*

Section spéciale pour la fabrication de caisses d'emballage, executées sur commande.

Planches sabotées pour planchers.

Grosse production de bois de chauffage, de hêtre et briquettes.

Traverses de hêtre pour voie ferrée.

Les Scieries de Turnu-Măgurele et Stoenești *produisent:*

Tout matériel de bois de charpente. Planches rabinées, caisses d'emballage.

La Scierie, la Manuiserie mécanique et les Ateliers de parquets de Slatina *exécutent toute commande de*:

Toute sorte de matériel de bois de charpente;

Mobilier simple ou de luxe, de bois séché, coupé avant la guerre, en sapin, pin, chêne et autres essences.

Menuiserie pour constructions.

Parquet de chêne de toute dimension, en bois sèché.

Dépôts pour la vente en détail, dans les villes de:

Craiova: 15, Strada Stirbey-Voda,
Strad [illegible] radia,
Bariera Catargiu
Bariera Calafatului
Bariera București
Alexandria (Teleorman)
Roșiori (Teleorman)
Drăgășani (Vâlcea)
Râmnicu-Vâlcea

Les commandes pourons être faites tant aux succursales qu'à la Centrale de Bucarest 21, Strada Paris.

Anul XXXVI FEBRUARIE 1924 No. 2

REVISTA PADURILOR

UNIFICATĂ CU

ECONOMIA FORESTIERA

COMERŢUL DE LEMNE

Suprafaţa păduroasă a ţării a crescut cu aproximativ 5 milioane Ha, prin alipirea provinciilor surori, aşà că desvoltarea ramurilor de ocupaţiune, în legătură cu producţia forestieră, s'a produs cam în aceeaş măsură, făcând pe unii să se bucure, iar pe alţii să clatine din cap, ştiind ce înseamnă: „sporirea producţiunii forestiere".

Inainte de răsboi statul îşi vindea pădurile la diferitele societăţi, cari industrializau lemnul, îl negociau, iar banii îi trimiteau — sub formă de dividende ale acţiunilor — la sediul central al întreprinderilor, fie Viena, fie Buda-Pesta, aşà că asistam la o stare de lucruri foarte interesantă: specialiştii silvici creşteau pădurile, până la vârsta de a fi exploatate, le păziau, exercitau tot felul de acţiuni pentru buna lor oblăduire, iar când veniă timpul să realizeze „recolta" apăreau persoane din afară de cadrul naţional, persoane cari profitau de munca şi necazurile altora.

Dacă lucrurile se petreceau astfel, nu însemnează că vina trebue aruncată împotriva intruşilor, fiindcă aceştia găsiau plasament pentru capitalurile lor, prost valorificate în ţările de origină şi admirabil remunerate în ţara noastră; dar o vină iniţială există şi aceasta ne aparţine nouă, tuturor, ca unii cari am considerat schimbul mărfurilor contra monedă, adică comerţul, ca o îndeletnicire prin definiţie streină şi oare cum nedemnă pentru noi, pacinci locuitori ai României şi născuţi pentru a deveni funcţionari!

BIBLIOTECA
Institutul Forestier

In această concepţie a lucrurilor ne-a surprins răsboiul armelor, pacea şi răsboiul economic, la care asistăm astăzi, căci fiind vorba de noi, în şcoala noastră a pădurarilor, nu s'a găsit necesar să se studieze chestiunile privitoare la negocierea acelor produse, pe cari realizându-le — conform regulelor de ştiinţă — ne revine să le industrializăm şi apoi să le comercializăm.

Pentru ilustrarea gândului ce vrem să exprimăm, vom aminti pe producătorul agricol, care seamănă şi treeră bucatele, dar care şi le negociază. căci ar fi de neadmis să 'şi pună grâul în hambar şi un străin de persoana lui să vină, spre a i le negocià! Deasemeni, producătorii agricoli luminaţi au mers şi mai departe, valorificându-şi produsele câmpului. prin industrializare, adică transformând — aceeaşi persoană — grâul în făină, iar făina în bani.

Forul sau resortul, de care ţin pădurile ţării n'a găsit — în trecut — raţiune să îşi valorifice materialul lemnos, creind fabrici de scânduri, parchete, lăzi, mobile, etc. din motive pe cari nu le cunoaştem sau poate din motivul, că, statul nu poate fi un bun negustor". Unui asemenea motiv — însă — noi am răspunde indicând vecina noastră dela apus, Ungaria, care nu raţionà astfel şi care constituise fabrici — pe seama statului — transformând lemnul pădurilor, în marfă comercializabilă.

De aici înainte statul va trebui să facă comerţul de lemne, el va trebui să construiască fabrici, el va trebui să exploateze produsele pădurii, beneficiind tot el de diferenţele de preţ între valoarea materialului în picioare şi valoarea lui industrializată. Dar, pentru a se puteà ajunge la aceasta va fi nevoe de un personal admirabil pregătit în ramura exploatărilor, industrializării şi comercializării, lucru nu tocmai greu, dacă se vor face specializările Inginerilor de păduri.

Inţelegem prin specializare, creearea unui al 5-lea an de studii (ceeace nu este foarte mult, fiindcă la medicină se fac 6 ani) în care să se predea absolut numai materiile de specializare: cei cari vor dori să se aplice amenajamentelor, vor lucrà în această direcţie, plus studiile de imediată vecinătate, însă în mod absolut profund; cei cari vor dori să îmbrăţişeze transporturile, le vor studià *à fond;* în fine doritorii, cari ar aveà plăcerea şi vocaţiunea, de a se aplicà exploatărilor de păduri, vor studia şi industria plus comerţul de lemne, completând teoria cu practica, în acest din urmă an.

Apoi, o direcţie comercială, înfinţată pe lângă Casa Pădurilor, după cum se află una la C. F. R., va avea să se ocupe numai cu chestiunile referitoare la acest fel de activitate, intrând în atribuţiunile sale şi înfiinţarea ca şi exploatarea fabricilor.

Atunci, dar, când Inginerul de păduri, păzitor din conştiinţă al avutului forestier va fi şi industriaş, ocupându-se mai departe şi cu negocierea produselor, atunci nu ne va mai fi teamă, că domeniul păduros se diminuează, atunci nu vom mai strigà că nu se fac înpăduriri, findcă dorinţà specialistului va fi de a le face, iar budgetul Casei Pădurilor va dà frumoase excedente, plătindu-se omeneşte întregul aparat de funcţionari, care are dreptul la un altfel de tratament, decât cel de acum!

Prin acte pozitive, luând atitudine, în chestiunile privitoare la naţionalizarea întreprinderilor, vom puteà ocupà locul ce ni se cuvine în producţia forestieră, aşà că şueratul locomotivelor de tip îngust nu ne vor mai supărà auzul, când vor pătrunde în inima masivelor româneşti, fiindcă vom şti să facem aşà fel ca aceste locomotive să transporte numai tonagele admise de „creşterile anuale“ ale pădurilor.

Vor fi desigur greutăţi mari la început, cari vor trebui învinse, însă măreţia operei ne va consacra definitiv în ochii lumii, arătând acesteea, că numai ocaziunile au lipsit, spre a ne puteà afirmà ca cunoscători profunzi ai tuturor chestiunilor, cari au lemnul ca subiect.

Horia Manole
Ing. silvic

ARTICOLUL 132 DIN NOUA CONSTITUȚIE

Caracterizare. Soluțiuni pentru evitarea relelor urmări la cari poate duce. Probleme, ce trebuesc rezolvate cu prilejul aplicărei lui.

(Urmare)

B) *Soluțiuni pentru evitarea relelor urmări la cari poate duce art. 132.*

Ca chestiune preliminară, la începutul acestui paragraf, se poate pune următoarea întrebare: dar dacă observațiunile din paragraful precedent și concluziunile sale, nu sunt juste pentru cazul special, pe care-l tratăm: producțiunea și repartițiunea bunurilor forestiere? Căci nici-o regulă, fără excepție. Se poate adică zice: e adevărat, că, în regulă generală, sub regimul comunist, în spiritul căruia legiferează art. 132, producțiunea este mai scăzută, ca în regimul particularist.

Producțiunea forestieră însă are însușirile ei, prin care diferă de celelalte ramuri de producțiune. In adevăr, în orice altă ramură de producțiune, cine seamănă, acela culege. In ramura forestieră însă recoltele se adună la termene lungi și de cele mai multe ori de către altul de cât cel care a investit capitaluri în acest scop.

Și cum nimeni nu vâră cu plăcere capitaluri, a căror fructificare nu-i aparține, pe deoparte, iar pe de alta cum Statul este o ființă cu existență nelimitată, Statul este, în mod firesc, proprietarul forestier cel mai bine indicat. Art. 132, făcând să ajungă pădurile în mâinele proprietarului celui mai indicat, deschide o politică economică bună și rațională.

Să menționăm faptul, că acestea sunt părerile cele mai acreditate azi, la noi cel puțin.

Ar mai rămânea chestiunea repartiției bunurilor forestiere, chestiune, pe care, mărturisesc, nu știu cu ce argumente sănătoase s'ar putea susține de adepții sistemului comunist.

Chestiunea calificărei Statului, ca proprietar de pădure, — abstracție făcând de însușirea, ce i se mai atribue de patron universal sub raportul distribuțiunei — se poate trata, cred prin două metode: *metoda rațională*, constând din căutări de argumente, sprijinite pe anumite postulate, recunoscute, acreditate și *metoda observațiunilor directe*, aceasta cu dublu scop: de a verifica argumentele raționale întrebuințate de prima metodă și de a găsi eventual altele, cari, fie că confirmă, fie că infirmă concluziunile stabilite prin metoda raţională.

O metodă raţională este cea expusă, schematic, mai sus. Vom încerca o analiză critică a ei. Va să zică: Statul, care are o existenţă nelimitată poate să investească capitaluri ni ameliorări forestiere, căci are timp să culeagă roadele, pe câtă vreme un particular cu existenţă limitată, în anumite modalităţii de exploatare, moare înainte de a vedea fructele coapte.

Eu zic, că trăieşte. Mai mult, el foloseşte dobânda capitalului învestit în ameliorări forestiere, chiar în al doilea an al învestirei.

Să mă explic. Capitalul învesit în regenerări dă naştere sursei de producţiune, care este viaţa arborilor. Aceasta crează lemnul.

Lemnul este un produs al vieţei, deci un venit al capitalului învestit în întreprinderi forestiere. Când exploatez pădurea, când iau deci lemnul, nu fac altceva de cât să încasez dobânzile capitalurilor învestite în ameliorări forestiere, dobânzi, cari — în cazul unei gospodării normale — sunt concentrate în posibilitatea anuală de exploatare, posibilitate, care ştim că reprezintă suma creşterilor tuturor arboretelor, deci şi a celui născut ca rezultat al capitalului celui mai nou băgat în întreprindere, Dacă ne abţinem de la ameliorări indispensabile, facem să scadă creşterile cu cantitatea corespunzătoare lipsei neîmplinite şi în acest caz, se înţelege, trebue să micşorăm şi posibilitatea, căci în realitate ea e micşorată. Ex nihilo, nihil.

Prin urmare orice proprietar trăeşte şi recoltează anual fructele produse de capitalurile, ce vâră în întreprinderi forestiere.

Nici când exploatarea pădurei se face periodic, raţionamentul azi admis, nu are temei, căci oricând s'ar exploata, nu se ridică de cât lemnul crescut în intervalele la cari se face exploatarea.

Mai este însă un mod de a privi chestiunea, anume: capitalul băgat în întreprinderi forestiere este de două feluri: unul, care întrupează valoarea sursei de producţiune, adică viaţa arborilor, în ipoteza, că pădurea a luat naştere prin intervenţia radicală a omului, — şi celălalt, care ar reprezenta valoarea la un moment dat a lemnului, din care se compune pădurea. Facem abstracţie de capitalul sol.

Dacă avem a face cu o pădure spontană, primul capital nu există, căci sursa de producţiune este un dar al naturei. Când omul începe a face cultură forestieră însă, începe să ia naştere şi acest capital, sub formă de lucrări de complectarea regenerărei. Acesta este capitalul, care a făcut obiectul raţionamentelor de mai sus.

O formă interesantă a celui de al doilea fel de capital este aceea, care reprezintă creşterile primilor n-1 ani ai revoluţiei fiind revoluţia adoptată. In acest caz, posibiltatea anuală, care este egală cu creşterea anuală a întregei păduri şi se ia din materialul cel mai în vârstă, se consideră ca dobândă a capitalului astfel înţeles. Cine exploatează mai mult decât posibilitatea anuală, atacă capitalul. Urmarea acestei operaţiuni este crearea unei perioade de aşteptare, necesară pentru refacerea capitalului.

Se zice, că simplul muritor atacă capitalul în chestiune mai repede şi cu mai puţine scrupule ca Statul. Realitatea arată însă că ambele feluri de proprietari fac asemenea operaţiuni, cari sunt dăunătoare şi intereselor lor, prin faptul că-i privează de veniluri viitoare şi sunt dăunătoare şi societăţei, care la un moment dat este îmbuibată cu surplus de lemne, pentru ca mai târziu să nu aibă strictul necesar.

Dacă este să tragem vre-o concluzie practică din toate acestea, apoi nu putem trage de cât pe următoarea: proprietarii forestieri. indiferent de natura lor se pot conduce şi de raţionamente, dar că se conduc de regulă de interesele lor de moment.

Societatea care este interesată ca producţiunea forestieră să fie regulată şi susţinută, trebue să nu se conducă de idei preconcepute şi să conteze că proprietarul cutare nu va greşi iar cutare va greşi, ci să-şi impue voinţa ei asupra tuturor pro, prietarilor, presupuşi supuşi greşeli, prin lege.

Să examinăm acum calitatea Statului, ca proprietar forestier, prin metoda a doua, adică a observaţiunilor directe. Vom privi chestiunea din două puncte de vedere:

1. Care este origina proprieţăţei forestiere a Statului? Inţelegeţi bine, că dacă Statul a dobândit proprietăţile sale prin luptă dreaptă, învingând pe ceilalţi proprietari forestieri, apoi faptul că el azi este cel mai mare proprietar forestier se poate ca un argument puternic, că el este cel mai tare, deci şi cel mai bun.

2. Cum se comportă Statul față de pădurile sale, în comparație cu ceilalți proprietari forestieri?

Referindu-ne la primul punct, știm că Statul n'a dobândit pădurile prin mijloace normale, luptând cu alți proprietari forestierii El și-a însușit, pur și simplu, pădurile, luându-le din posesiunea Bisericei, prin actul istoric al secularizărei și nu pentru rațiuni economice, ci pentru rațiuni politice.

Nu putem, așa dar, să tragem nicio concluzie, că Statul este bun sau rău proprietar de pădure, din faptul că el este azi cel mai mare proprietar forestier.

Trecând la punctul doi observăm că dintre toți proprietarii forestieri, singur Statul are un corp de specialiști, prin cari administrează pădurile sale. Ceilalți propietari forestieri, dacă sunt destul de mari au angajat specialiști, iar dacă nu sunt destul de mari îngrejesc, să zicem, singuri de pădurile lor.

Faptul că Statul a angajat specialiști în serviciul pădurilor sale, denotă numai de cât că e și bun proprietar forestier? Simplul fapt brut, nu! Căci ne întrebăm, dacă întâmplarea a făcut ca Statul să aibă la un moment dat un mare domeniu privat de păduri, cu cine era să-l administreze, dacă nu cu specialiști, cu silvicultori?

Vorba este, are Statul personal suficient, pentruca pe deoparte să exploateze, iar pe de alta să regenereze pădurile sale?

Aceasta o întrebare. Și se mai poate face una, care să ne apropie mai mult de țintă: dacă nu are personal suficient pentru a pune în valoare pădurile sub cele două forme exploatare, regenerare, la ce întrebuințează el personalul? La exploatare ori la regenerare.

Fiindcă nu trebue să uităm două lucru: primul, că propietar bun este acela, care produce mult și susținut; și al doilea, că pădurea poate fi exploatată și de propietar și poate fi dată și altuia în exploatare, pe câtă vreme împădurirea, în bune condițiuni, nu se poate face de cât de propietar.

Statul nostru, întrebuințând personalul silvic, extrem de restrâns, la exploatări, și încă în regie, dovedește nepricepere. Necomplectând cadrele, nici pentru exploatare prin antrepriză cu respectarea obligațiunei regenerărei, nici pentru exploatarea în regie, — de și este propietar de peste 60 ani, dovedește, fără îndoială, că nu este proprietar forestier bun.

Veniturile frumoase, ce încasează dela păduri în fiecare an, fără să dea aproape nimic în schimb, pentru consolidarea veniturilor viitoare, constitue un cap de acuzaţie, ce nu se poate respinge.

Dar în comparaţie cu ceilalţi proprietari forestieri, cum se prezintă Statul? Vorbesc de Vechiul Regat. Cititorii, cari cunosc stările din provinciile alipite pot trage concluziile necesare.

Excluzând pădurile în devălmăşie — formă de proprietate de o vitregie fără seamăn, un fel de lucru al nimănui şi al tuturor — nu putem afirma că pădurile celorlalţi proprietari sunt mai bune, ori mai rele ca ale Statului.

Se găsesc păduri şi mai rele şi mai bune, după proprietar, anume după grija sau interesul ce a depu: sau nu, fiecare pentru proprietatea sa. De ce? vom arăta imediat. Să costatăm numai că aceasta este realitatea şi că din o asemenea stare de lucruri nu se poate conchide că Statul este mai bun propietar ca ceilalţi, ori aceştia ca Statul, căci nici o categorie nu şi-a făcut datoria faţă de pădure.

In asemenea condiţii oricine se întreabă -- şi ne întrebăm şi noi, gândindu-ne la soluţii — de ce această stare de indiferenţă generală, de vitregie chiar, faţă de această de netăgăduit vitală ramură de producţiune? Cari sunt cauzele?

După noi sunt două:

Prima rezidă în lipsa ori cărei pregătiri în materie a proprietarilor forestieri şi în genere a opiniei publice.

A doua rezidă în lipsa unei legi severe, justă şi aplicabilă tuturor propietarilor forestieri.

Lipsa oricărei pregătiri în materie de producţiune forestieră a făcut să prindă ideia superficială, că pădurea renaşte şi creşte neajutată, ba încă înfruntând maltratările oamenilor şi animalelor.

Apoi regimul legal slab de până azi n'a chemat pe proprietar la datorie, nu l'a constrâns cu tot dinadinsul, ci i-a lăsat portiţă să continue incuria, respectând în formă şi eludând în fapt dispoziţiunile legei cu privire la regenerare.

In adevăr: *orice proprietar a putut să exploateze şi să nu regenereze*. Şi iată cum; s'au pus condiţiuni, prin lege, ca proprietarii forestieri, toţi afară de Stat, să depună o cauţiune de împădurire, cu scop, ca dacă regenerarea nu se va face, nici în mod natural şi nici prin concursul proprietarului respectiv, s'o facă Statul cu cauţiunea depusă. Ori, Statul n'a avut niciodată şi n'a vrut să-şi formeze personalul necesar şi să dea mijloacele necesare, barem pentru exploatarea prin antrepriză şi îngrijirea raţională a regenerărei pădurilor sale, ne cum să poată satisface şi obligaţiunea de a regenera pădurile tuturor celorlalţi proprietari.

Nu există nici-un organ, anume însărcinat cu controlul regenerărei pădurilor ţărei. De aceea s'a exploatat şi nu s'a regenerat. Şi ca să se scoată Statul dintr'o singură şi mare încurcătură — căci ar fi putut să fie tras la răspundere de faptul încasărei cauţiunilor, cari implică obligaţiunea de a efectua lucrările de împădurire — printr'un regulament, imi pare din 1921 se ridică, pur şi simplu Statului această sarcină, în schimbul restituirei cauţiunilor, punând-o pe umerii, pe cari trebuia lăsată dela început, a proprietarilor respectivi, sub sancţiunea, care trebuia să fie dela început, a întârzierei exploatărei.

Numai cât ne întrebăm : Statul se poate sustrage obligaţiunilor sale, înainte de a se fi desfiinţat legea ? Şi apoi prin simplul regulament se pot schimba texte categorice de lege ? Să zicem, că se poate. Ce se întâmplă însă ? La majoritatea pădurilor exploatarea a încetat, pentru că s'a isprăvit. Ce sancţiune să mai aplici ? Şi când ? După ce va fi crescut pădurea ? Dar nenorocirea este că în foarte multe cazuri nu mai creşte nimic. La restul pădurilor nu se poate opri exploatarea, căci porţiunile neregenerate sau slab regenerate sunt prea întinse şi nu se pot face lucrările la comandă. Pentru acestea trebuesc date termene lungi, cu sancţiuni anumite; iar sancţiunea încetărei nu are sens de cât pentru neregenerarea sufrafeţelor ce se vor exploata de azi înainte, pentru care, evident, legea trebue shimbată.

Legiuirile silvice de până acum au fost, aşa dar de o slăbiciune fenomenală.

Au scos pe Stat de sub orice sancţiuni. De ce ? căci el niciodată n'a fost un model. Din contra.

N'a prevăzut nici un organ, nici pentru efectuarea regenerărilor, ce-i revenea şi nici măcar pentru a se informa asupra regenerărilor.

Dacă ar fi fost organe, anume însărcinate, care să tot toace într'una, că regenerarea nu se face şi că dispar ori degenerează pădurile, apoi răul s'ar fi oprit, probabil, mai de mult. N'ar fi dăinuit până azi şi n'ar fi luat proporţii uriaşe.

Ce este aşa dar de făcut? Care este remediul? Căci a continua, ca până acum, este a merge, cu certitudine şi ceeace este şi mai trist: în mod conştient, la desastru; iar dezastrul pădurilor este un dezastru economic şi social ireparabil.

Remediul nu poate fi altul de cât: ceeace a fost, să nu mai fie şi ceeace trebuia să fie, să se facă imediat.

Să se facă aşa dar o lege silvică sinceră, adică să prevadă sancţiuni puternice, să prevadă mijloace pentru aplicarea lor şi să fie aplicată tuturor proprietarilor forestieri.

Sinceră: ca să constrângă pe proprietar aşa fel ca să nu se poată abate dela actul regenerării pădurilor.

Sinceră: ca să constrângă şi pe individ şi pe colectiv etc. vreau să zic pe Stat, care să fie factotum forestier, să justifice calitatea de factori de producţie, nu numai de afaceri. Aşa dar pe individ, care este cel mai indicat, adică singurul indicat pentru actul producţiunei; şi pe Stat, care nu este indicat nici pentru actul producţiunei, nici pentru al afacerilor. Dacă crede că poate să facă aceste treburi, să dovedească prin fapte.

Prin urmare, *principiu general, pentru toţi: regenerezi, exploatezi; nu regenerezi, nu exploatezi.*

Pentru detalii rog pe cititor să revadă articolul meu *„Exploatarea raţională a pădurilor"*, publicat în numerile 1 şi 2 din 1923 ale acestei reviste.

Reamintesc aci numai, că sancţiunea finală contra proprietarilor, contravenienţi încăpăţânaţi, este ridicarea definitivă a dreptului de exploatare, pedeapsă, care echivalează cu vânzarea forţată, pe care o face individul însuş. Astfel pădurea va trece din mână în mână până când va cădea în mâinele cele bune. Poate înţelege încă oricine, că străşnicia acestei legi va face ca primele mâini, care sunt rele azi, să devină bune, imediat, căci tot e mai bine să te decizi a face ce trebue, decât să te expui a pierde tot.

Am de făcut un adaos la ceeace am spus în lucrarea menţionată: înţeleg a extinde sancţiunea finală şi asupra Statului, ca proprietar privat de păduri! Am văzut că *ştiinţa socială a stabilit că Statul este la locul lui, ca proprietar forestier şi că rolul lui în actul producţiei în general este: de îndrumare, de emulaţie de control.*

Vine la rând o intrebare, foarte insemnată, cu analiza căreià închei paragraful: Putea-va să fie aplicat principiul nostru sub regimul creat de art. 132? Căci aplicând principiul enunțat, însemnează că expui pe Stat să piardă, prin vânzare o parte sau toate pădurile, pe cari el le destinează, conform art. 132, pentru aprovizionarea populațiunei rurale. Ori această transformare poate aduce desființarea art. 132; deci legea, pe care o preconizăm poate fi necontituțională.

Să observăm deocamdată, că însuşi art. 132 nu este constituțional. Afirmațiune paradoxală, de sigur, dar pe care o voiu justifica îndată. In adevăr art. 132 este declarat neconstituțional de art. 10 din aceiaşi constituție, care zice „toate privilegiile, de orice natură, scutirile şi monopolurile de clasă sunt oprite pentru totdeauna în Statul Român“. Ori, cum se poate taxa dreptul, pe care-l conferă art. 132 numai populațiunei rurale, de a fi îndestulată, în limita cerințelor ei normale, cu lemne de foc şi construcție, înaintea oricărei alte categorii speciale, ba încă cu desconsiderarea, cu neglijarea sau uitarea complectă a nevoilor acestor categorii? Ce însemnează această obligație exclusivă a Statului şi acest drept exclusiv al populațiunei rurale, alt ceva, decât un *privilegiu?* Ori articolul 10 exclude „privilegiile, de orice natură“.

Să fie oare acesta înțelesul titlului VIII din constituție, exprimat astfel: „Dispozițiuni tranzitorii şi suplimentare“ titlu, care cuprinde art. 132? Să fi privit, adică, legiuitorul art. 132, ca ceva tranzitoriu? In acest caz, poziția art. 132, apare ca ceva excepțional şi temporar.

Chiar de n'ar fi însă aşa, afirm că legea preconizată de noi, încă nu vine în conflict cu art. 132. Bine înțeles, de conflict între această lege şi orice alt articol din constituție, nu poate fi vorba. Aşa cel puțin vedem noi.

In adevăr, pentru ca să vie în conflict această lege cu art. 132, ar trebui ca acest articol sau oricare altul din constituție —să declare inalienabile pădurile destinate de Stat pentru aprovizionarea populațiunei rurale, căci numai în acest caz nu se pot aplica sancțiunile menționatei legi. Ori, nici art. 132 şi nici oricare altul din constituție nu stabileşte aşa ceva.

Mai mult, dacă art. 132 este bun, el trebue să excludă ideia unei bune şi raționale culturi forestiere. Ca atare el nu trebue să fie incompatibil cu o lege, care asigură complect viitorul pădurilor.

Dacă Statul sau comuna nu vor îngriji pădurea, din care cauză o vor pierde şi dacă va fi posibil să se reglementeze vânzarea, ca să convină oricui să cumpere pădurea respectând destinaţiunea dată de art. 132, nimic de zis; dar dacă aşa ceva nu va fi posibil, ei bine, se va desfiinţa art. 132. *Căci între a nu lăsa să se distrugă ori să degenereze pădurile şi între a stărui într'o reformă, pe care experienţa veacurilor şi ştinţa o dovedesc utopică, alegere posibilă nu există. Inalienabilitatea pădurilor şi cultura lor impusă sunt două lucruri incompatibile. Nu poţi condamna pe cineva să suporte observaţiuni, vexaţiuni, amenzi şi să nu-i laşi şi posibilitatea să se scape de belea.*

Să nu se alarmeze nimeni însă. Sub regimul unei legi atât de simplă şi dreaptă, e greu să ne închipuim, că se vor găsi proprietari, care să se mai abată dela obligaţiunea complectărei regenerărei.

Intre a pierde pădurea, find nevoit s'o vândă pe lucru de nimic, numai pentru pofta de a se sustrage dela lucrări imperios cerute de cele mai elementare şi legitime ale sale interese, şi între a se decide în fine a executa aceste lucrări, iarăşi alegere posibilă nu poate fi. Afară de cazul când avem a face cu proprietari — cum să le zicem ? — nu îndolenţi, ci inconştienţi.

Ori asemenea cazuri patologice cer neapărată operaţiune, ca să nu se intindă molima şi în orice caz să nu sufere societatea.

Ca să exprimăm o idee, mai probabilă ca oricare alta, nu putem spune altceva de cât, că toţi proprietarii forestieri vor trece dela actuala stare de dolce farniente“ la aceia de actualitate îngrijind constiincios de viitorul pădurilor lor.

Prin urmare toţi proprietarii, deci şi Statul. Se va produce poate şi minunea ca Statul să devină factor de producţie.

Altceva este că el va merge mai greu ca individul, că va cheltui mai mult şi va produce mai scump. Norocul lui că nu va mai avea concurenţă ! De ce toate astea ? Ştim : pentru că Statul trebue să se îngrijească de forme multe şi ingenioase, ca nu cumva sumele debursate să apuce altă direcţie, de cât cea destinată; pentru că el este nevoit aşa dar să se lege câte odată până la paralizare, pe câtă vreme individul este liber pe planurile, pe mişcările şi pe acţiunile sale ; pentru că lipseşte interesul personal al realului agent, care produce; pentru că Statul lucrează cu bugete fixe, bravànd neprevăzutul, iar când prevede sume pentru extraordinar, numeroasele noduri, care-i reţin mişcările, pe deoparte, iar pe dealta natura urgentă a lucrărilor în actul producţiei, fac ca sumele prevăzute să ajungă după ce a trecut timpul lucrărilor.

Aceste defecte incontestabile sunt decisive în actul producţiunei, condamnànd pe Stat, sub un regim de egală severitate, la o organică inferioritate faţă de individ.

„Nu există în Englitera păduri tratate în scop comercial, cari să aparţină direct Statului“ ne spune D l R. L. Robinson, Inspector General silvic la departamentul de Agricultură şi Pescării din Anglia (Vezi Revista pădurilor No. 12 din 1923).

Conchide n: înfiinţarea legei preconizate va însemna salvarea producţiunei forestiere, care până azi a mers către dispariţie sub ochii noştri nepăsători sau binevoitori.

Rămâne ca viitorul să găsească soluţiuni fericite, cari să vină în ajutorul Statului şi în cealaltă atribuţiune, pe cari i-o asumă art. 132, de distribuitor unic al produselor forestiere.

Ce idee bună, ca justiţie, ca umanitate: Statul să înlăture luptele dintre noi şi să ne îndestuleze părinteşte cu ce ne trebue.

Mi-aduc aminte de o vorbă a D-lui Inspector General Perieţeanu din Serviciul Technic, spusă la o întrunire a A. G. I. R. Se vorbia despre nedreptatea, pe care vitregia vremurilor de azi au abătut-o asupra funcţionarilor.

Se întreceau toţi să caute explicaţia de ce curba scumpetei nu s'a deplasat la fel pentru toate categoriile sociale aşa cum se întâmpla în vremurile normale dinainte de războiu, ci în loc să execute o mişcare de translaţie, ea s'a diformat, strivind pe funcţionari şi pensionari şi favorizând anumite categorii sociale Abundau explicaţiunile, concepţiunile şi soluţiunile pentru cele mai nemerite organizaţiuni, controluri etc.

„Stiţi care este sistemul social cel mai bun. zise D-l Inginer Perieţeanu? Să vă spun eu: *comunismul*. Cu o condiţie, ca omul să nu fie dihania ce este“.

In fine un răspuns numai, pentru cei cari ar crede că legea preconizată de noi ar avea ca efect restrângerea exploatărilor cel puţin la început. Răspunsul este: este infinit de preferat să exploatezi mai puţin, degenerând porţiunile exploatate, de cât exploatezi distrugând pentru totdeauna sau reducând sistematic sursa de producţiune.

C) *Probleme, ce trebuesc rezolvate cu ocazia aplicărei art. 132.*

In primul paragraf, am ajuns la încheerea că art. 132 obligă pe Stat să satisfacă cerinţele în lemn ale întregei populaţii rurale, deci şi a celei din centre despădurite. Raţionând apoi mai departe, am stabilit, că de şi art. 132 nu se ocupă de populaţiunea urbună, Statul însă nu se poate dezinteresa de nevoile ei, când va aplica acest articol, căci nevoile populaţiunei urbane sunt avizate la rest, care trebue să aibă şi el o marime în raport cu cerinţele, ce urmează a satisface.

Soluţiunea, în acest caz, stă la mintea oricui: Statul trebue să destineze, în centre unde pădurile sunt în exces, suprafeţele necesare pentru trebuinţele populaţiunei din centre despădurite.

Această soluţiune, ce pare unică, presupune că există păduri suficiente pentru satisfacerea cerinţelor normale ale întregului consum intern, căci cu această ocaziune se va pune în întregime chestiunea aprovizionărei şi oraşelor şi a Instituţiunilor Statului etc.

Ori, această operaţiune ne poate rezerva şi surpriza, că pădurile existente nu sunt în stare să satisfacă cerinţele normale — aşa cum vor fi ele formulate şi cum poate că ar trebui să fie — şi atunci poate să apară în faţa noastră altă problemă: acea a sporirei domeniului forestier. Mai e şi soluţiunea, ca să ne restrângem pretenţiunile de moment şi chiar şi cele viitoare ca cât este acum. Atunci „Cerinţele normale" vor fi revizuite şi reduse. Cele de viitor vor fi iarăşi din ce în ce mai reduse, pe câtă vreme tendinţa către progres şi către sporul populaţiei ar cere din contră.

In ce ne priveşte, socotim, că analiza aceasta, pe care vom fi forţaţi s'o facem, va fi partea, necontestat, cea mai de folos, pe care o va aduce aplicarea art. 132. Este singurul prilej ca la rezolvarea problemei silvice la no, să ia parte efectiv toate păturile sociale.

In adevăr, fiecare categorie socială îşi va revendica dreptul la o folosinţă cât mai omenească asupra acestui bun indispensabil existenţei, care este lemnul.

Acele pături sociale, cari au dus-o bine până acum, în faţa pretenţiunilor justificate şi favorizate de lege ale populaţiunei rurale, îşi vor vedea raţia lor scăzută. Se va produce, presupun un fel de nivelare a stărei locuitorilor ţărei; mai just: un fel de apropriere a extremelor, care poate ajunge până la o nivelare.

Populaţiunea rurală, înviorată, va creşte repede numericeşte şi natural, va căuta să menţină cel puţin la cât a apucat pretenţiunile lor. Populaţiunea urbană va face acelaş lucru. Stocul lemnos însă rămâne cât este. Şi atunci sau raţia tuturor va scădea sau se vor decide toţi să sporească suprafeţele păduroase.

Cele mai indicate porţiuni pentru a fi acoperite cu păduri vor fi, de bună seamă, sutele de mii de hectare, despădurite, din regiunea de deal şi munte, suprafeţe, cari prin acţiunea noastre prea puţin cugetată, le-am scos din patrimoniul ţărei

Şi aceasta încă nu va fi de ajuns.

Se vor găsi oameni, cari să judece, că nu este o stare ideală să stai în mijlocul Bărăganului Munteniei sau Basarabiei ca să faci agricultură şi să fii avizat la o pădure situată pe coastele Carpaţilor.

Din mai multe motive, relevăm două:

Istoria dovedeşte că nu există popor, care să fi putut trăi tot deauna în pace. Starea de răsboiu este tot aşa de naturală şi de inevitabilă ca şi cea de pace. Aceasta, ori care ar fi gradul de civilizaţie al unui popor. Ne întrebăm aşa dar, în vremuri de răsmiriţă, când comunicaţiile sunt întrerupte, pe ani întregi, ce se face populaţia din centrele despădurite? Ce s'ar fi făcut locuitorii oraşului Bucureşti, în timpul celor doi ani de dureroasă amintire a ocupaţiei germane, fără pădurea Statului Cernica şi celelalte mai mici din jurul acestui oraş? Şi în situaţia oraşului Bucureşti au fost aproape toate oraşele ocupate: Viaţa locuitorilor a fost salvată de câte un crâmpei de pădure, scăpat ca prin minune, de lăcomia neînfrânată a noastră.

Al doilea motiv este că absenţa pădurilor din centre agricole are urmări vătămătoare atât asupra agriculturei, cât şi asupra sănătăţei oamenilor.

Marele literat şi academician francez *Marcel Prévost* exprimă acest rol al pădurilor, în următorii termeni, strălucitori de frumuseţe şi adevăr:

„S'a distrus neobosit, de secole, arborii fără număr, cari împodobiau vechea Galie cu o blană verde. S'a făcut din ei bârne, grinzi, scânduri; s'a făcut luntri şi trăsuri; s'a făcut galerii de mine şi stâlpi de telegraf. Şi apoi au fost distinşi pentru a face loc; au fost vânduţi ca lemn de foc. S'a smuls solului profundele lor rădăcini şi pe aceste locuri, unde ani de ani ei au îndeplinit între aer şi sol schimburi sănătoase de elemente s'a construit oraşe ori s'a semănat grâu . . . Astfel omul exagerează dreptul său de a modifica condiţiunile naturei vii în ţinuturile, pe cari le locueşte; *el nu vrea să înţeleagă că o pădure vastă de arbori puternici, în cutare colţ de lume, este un organism, care s'a creat acolo prin forţa lucrurilor şi pe care omul nu-l va suprima fără a-şi primi pedeapsa*"[1]).

Cu prilejul aplicărei art. 132. va trebui pusă, aşa dar şi proplema complectării domeniului forestier, într'o limită anumită, în ţinuturile lipsite de păduri, pentru raţiuni economice, pentru a preveni calamităţi sociale şi pentru a ameliora condiţiunile climaterice higienice ale acestor localităţi,

Nu dau nici o desvoltare acestei chestiuni aci, fiindcă cei interesaţi a o cunoaşte o găsesc în lucrarea mea *„Reforma agrară şi problema agro-silvică"* publicată în Revista Pădurilor anul trecut şi apărută şi în broşură.

Sunt nevoit să constat, că entusiasmul, ce a provocat această lucrare, printre membrii corpului silvic, când a fost desvoltată sub formă de conferinţă, s'a potolit repede, căci nimeni n'a găsit necesar să susţină prin presă sau altfel ideiea complectărei domeniului forestier, de şi această idee a încălzit sufletul generaţiei bătrâne de silvicultori şi a fost înfăptuită, în oarecare măsură până la apariţia actualului cod silvic (1910).

Evident, rezolvarea problemei, nu este uşoară; dar cred că nimeni nu vede, că e imposibilă. Sau dacă cineva vede imposibilitatea, e bine să arate. Să arate, pentru că, se poate întâmpla, ca eu să nu mă înşel şi în acest caz mutismul generaţiei noastre într'o chestiune, care nu poate fi solubilă de cât acum, şi de care depinde viitorul ţărei noastre, poate fi întrepretat de cei, cari vin după noi, ca o lipsă de avânt şi de generozitate faţă de viitorul neamului.

G. Agapie
Ing. şef silvic

---

[1]) Prefaţa operei „La forest" a Silvicultorului francez Jacquot.

DIN BOGAŢIA MUNŢILOR NOŞTRI

Lemnul de rezonanţă

Natura a fost darnică cu ţara noastră — am avut până mai eri păduri frumoase de molid, cum aproape nici o ţară din Europa nu le-a posedat — calitatea lemnului nostru de molid, în special de multe decenii în urmă, a atras atenţia pieţelor străine; chiar Turcii se ridicau până în nordul Moldovei respectiv Bucovina, de achiziţionau frumosul lemn de molid, pe care'l pluteau până la Galaţi sau Brăila şi de aci îl transportau cu vapoarele în Orient.

⁂

Pe atunci lemnul era din belşug iar nevoile omenirei erau limitate, dar iată că treptat, treptat, cu varietatea nevoilor, a civilizaţiei, a înmulţirei omenirei, lemnul de molid a început a fi sortat dela origina sa pentru anume întrebuinţări specifice.

Ţara noastră, din cauza ariei sale geografice, proprie desvoltărei reşinoaselor, în regiunile de munte adăpostite molidul posedă acele creşteri frumoase şi uniforme, proprii pentru a fi întrebuinţat apoi ca lemn de rezonanţă, în industria instrumentelor muzicale, atât de desvoltate în Franţa şi Germania şi care de decenii aquisiţionează din pădurile noastre lemnul necesar.

Dar din cauza nepregătirei noastre comerciale, mulţi din noi, ingineri silvici, nu prea dau atenţie la estimaţia pădurilor, lemnului de rezonanţă din masivele de molid, pe când neguştorii cu oare care rutină, când ne vizitează pădurile din o aruncătură de ochi, aproape ştiu procentul în lemn de rezonanţă chiar la Hectar, şi de aceia se explică, că adesea ori la licitaţie publică ofera preţuri cu de 4—5 ori peste estimaţia inginerilor silvici căci au o obişnuinţă de a cunoaşte pădurea sub o altă formă, de cât noi specialiştii silvici.

In acest scop am fost solicitat de foarte mulţi studenţi forestieri ai Şcoalei Politechnice din Bucureşti, să le descrim— lemnul de rezonanţă — cât mai detaliat.

In timpul liber ce mi l'a îngăduit multiplele ocupaţiuni m'am supus dorinţei tineretului şi cu concursul preţios a D-lui Ernest G. Peltz din Fălticeni, din o serie de studii făcute împreună la faţa locului, în munţii din pădurea „Valea Seacă"

Jud. Ciuc, unde Creditul Technic din Bucureşti în colaborare cu Societatea Românească „Bistricioara“ avea o instalaţie proprie pentru debitatul lemnului de rezonanţă, am putut culege şi coordona sub o formă pedagogică şi succintă toate elementele în chestia industrializării lemnului de rezonanţă şi care cred că va fi de folos tinerimei noastre forestiere în special şi poate într'o măsură oare care şi multor din colegi.

Inainte de a intra în studiul schematic al lemnului de rezonanţă, însă exprim o durere, când mă gândesc la *abuzul ce se mai face încă în pădurile noastre de munte prin acordarea brazilor de draniţă la ţărani.*

E cea mai mare barbarie în secolul al XX, căci aceşti ţărani în naivitatea lor până nimeresc câte 1 sau 2 molifţi de draniţă, cearcă 10—20 arbori, care apoi suferă şi se usucă. Or arborii aleşi ca proprii pentru draniţă (şiţa) sunt tocmai arborii de rezonanţă. — Inţelegem deci pierderea ce o suferă pădurile noastre în calitate (raportate ca procent), în loc ca să obişnuim ţăranii noştrii dela munte a face draniţa numai din capete de butuci, cum deja am putea vedea cu satisfacţie pe ici pe colo.

In acest sens aş ruga pe de oparte onor Ad-ţia Casei Pădurilor şi pe de alta pe colegi de a nu mai acorda arbori din picioare pentru draniţă, de este numai din arborii de pe jos şi din capetele de butuci sistemul nenorocit ce l'am văzut practicat în pădurile din Jud. Ciuc, pe Valea Jidanului, unde sub administraţia fostă a bunurilor private, se dădea aşa zise — *bartze* — nişte ţidule pentru câte 5—10 brazi oamenilor din localitate şi care apoi vindeau brazii aleşi pe sprinceană din pădure ca pentru draniţă, zic îi vindeau în masă la străinii din localitate apoi sistemul nenorocit ce se practică şi azi în special în Jud. Muscel, în munţii Berevoieştilor, de pe rîul Doamnei, unde ţăranii de cu toamnă ochesc arborii buni, îi ciungesc la tulpină (le face cercuri ascunse cu toporul, în coaja) şi în 2—3 ani se usucă, şi cer apoi să li se marcheze pentru bile, şiţă, etc. ar trebui complect abandonat. — Apoi sistemul *abusiv* cu arborii de draniţă din ocoalele silvice Văratec, Neamţ şi Mânăstirea Neamţului, din Regiunea XI silvică, a devenit atât de notorie, că ar trebui să înceteze imediat. Mai bine să li sa afecteze câte 3—4 Ha. anual, pe care să le exploateze sistematic, decât să ne brăciuască pădurile în lung şi în lat.

Dat fiind că lemnul de rezonanţă e foarte împuţinat pe continent, se explică până la un punct oare care, aquisiţiunile ce se fac de decenii de diverse case din Franţa şi Germania, în pădurile noastre, aş recomanda o cât mai deosebită atenţie tuturor colegilor în această direcţie şi în special la estimaţia pădurilor de molift, specificându-se în actele lor de estimaţie şi procentul în lemn de reşinoase şi abandonărei predărei arborilor din picioare pentru draniţă ca fiind foarte barbar.

Lemnul de rezonanţă

Lemnul de rezonanţă se alege numai din arbori de reşinoase specia *molift*, şi de dimensiuni dela o.40 m. diametru măsurat la 1. m. 30 dela sol.

Ca condiţiuni esenţiale de alegere din picioare se cere: 1) să fie absolut *sănătos*, în ce priveşte periferia, aşa că în anume cazuri inima atacată nu constitue o piedică în alegere. 2) să nu aibă cioturi (noduri), se admite totuşi foarte mici toleranţe. 3) să fie cât mai cilindric ca formă de creştere.

După doborîre se cere:

a) Să fie aleşi numai acei cu creşterile cât mai mici şi uniforme.

b) Să aibă fibrele drepte adică să nu aibe *creştere sucită* (torsiuni).

c) Să nu aibă aşa zisele *vine albastre* (vicii speciale de ale creşterilor).

d) Să nu aibă aşa zisele inele roşii (până la o anume toleranţă).

e) Să nu aibă vine roşii care se nasc din începuturile de putregai sau lovituri.

f) Să nu aibă o cantitate excesivă de reşină.

g) Intrucât azi lemnul de rezonanţă se debitează în ferestraie mecanice, facilitatea de crăpare nu mai presintă o condiţiune esenţială.

Tăierea din picioare se face după încetarea sevei, adică din toamnă până în primăvară, şi când şi atacul insectelor nu ar mai constitui un pericol.

Manipularea în pădure se face la fel cu a lemnului de construcţie, cu o deosebire că marcarea în picioare se face înaintea tuturor arborilor exploatabili destinaţi a se debita marfa curentă, iar retezatul (curmatul) se face după ce a fost doborît şi pe dimensiuni de aşa fel ca să îndeplinească condiţiunile technice ale rezonanţei mărginindu-ne cu iăerea (retezatul) pieselor la primele *defecte, noduri*, sau vicii, cu alte cuvinte dimensiunile buştenilor nu sunt acelea de 4. 8. 12 m. obişnuite pentru cherestea, ci orice lungime e acceptabilă pentru rezonanţa chiar şi sub 4 m. lungime.

Transportul din pădure, trebuie astfel menajat pentru a se evita orice altoiri, loviri, găuri de cioflingi, ţapine isbituri pe canaluri care sunt foarte periculoase, în special când lemnul care se manipulează este verde fiind greu şi foarte fin.

Se recomandă a nu se pluti, nici în stare liberă nici în plute, până la uzina de debitat, căci o şedere chiar cât de mică în apă alterează ţesutul lemnos.

Se va transporta dar numai cu vagonete, acolo unde există o reţea de cale ferată sau cu funiculare şi cu săniile pe zăpadă—şi foarte rar cu uscarea.

Lemnul după doborîre trebuie imediat cojit şi cât se poate de bine, cu toate că coaja e încă aderentă (din cauza sezonului mort), pentru a se feri de atacul insectelor de primăvară cât şi pentru a se accelera uscarea.

Câtă cantitate de lemn e utilizată dintr'un arbore

Din o serie de încercări şi experienţe făcute în mai mulţi ani şi în mai multe păduri s'a ajuns la concluzia că dintr'un arbore ales special pentru rezonanţă se poate compta maximum până la 25% din cubajul lui total—din care cauză mai la toate transacţiunile între proprietari de păduri şi exploatatori de rezonanţă, se prevede o clausă (de comun acord) că din lemnul ales şi marcat în pădure din picioare pentru rezonanţă, exploatatorul e obligat a plăti cel puţin 35% din volumul total al arborilor aleşi—şi marcaţi, din picioare ca apţi pentru rezonanţă, dacă nu convin alte angajamente.

Marcarea buştenilor se face pentru diametre din cm. în cm. iar pentru lungimi din 30 în 30 cm., câte odată se obişnueşte mai mult.

Debitarea arborilor de rezonanţă se face în lungimi cât demari posibile, lungimile ne fiind aşa de riguros condiţionate decât numai de curburi, încreţituri şi rozetele de cepuri sau alte defecte principale.

In gatere se taie în chipul următor şi numai cu o pânză

a) Se spintecă pe *cât posibil* pe axa inimei, axă observată la cele 2 capete ale buşteanului căci de multe ori această axă e excentrică, din cauza arborilor care cresc pe coaste observând în special ca tăierea să meargă chiar şi prin defecte (noduri, etc.) având în vedere randamentul ulterior.

b) A doua tăetură se face tot la acele gatere sau la alt gater cu o pânză însă tăetura 2-a să fie perpendiculară pe tăetura întâia după ce mai întâi se prinde puternic tăetura I a buşteanului în scoabe fine şi pe cât posibil aceste scoabe să fie implântate cât mai aproape de centru (inima lemnului) partea centrală urmând ca prin debitare să fie înlăturată, în foarte multe cazuri.

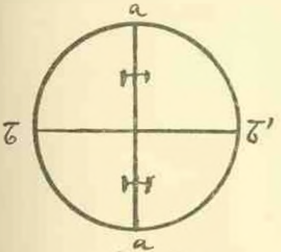

Fig. 1

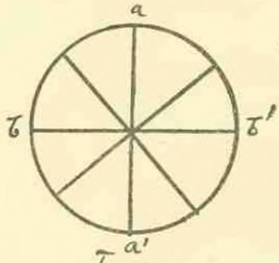

Fig. 2

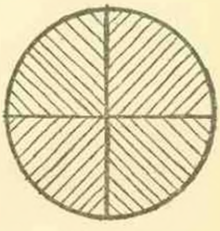

Fig 3

Buştenii de dimensiuni mari dela 0.80 m. diametru în sus se obişnueşte a se secţiona în 6 sau 8 secţiuni adică se fac 3—4 tăeturi pentru o mai fină debitare a lemnului la tăerile ulterioare.

c) Sferturile astfel rezultate din prima tăetură se taie apoi în alte gatere cu pânză în lame cât se poate de fine (subţiri), având în vedere ca să realizăm o pierdere cât mai mică posibilă (rumeguş). Distanţa între lame (pânze) variază între 16—17 m.m, adică grosimile care tocmai se cer în comerţul actual al scândurilor de rezonanţă aceasta şi din cauză că prin uscarea ulterioară se mai pierde din grosime încă 1—2 m.m. Atât pentru piaţa franceză cât şi pentru cea germană sau engleză, se cere la export numai marfa nejeluită în grosimi de 14—15 mm.

Tăetura în gatere a acestor secţiuni se face aparte şi numai perpendicular pe creşterile anuale, adică paralel cu razele mediane, astfel că sferturile 2 şi 4 au tăeturile paralel iar sferturile 1 şi 3 au tăetura tot paralel însă perpendiculare pe tăeturile sferturilor 2 şi 4.

Uscarea Se ia apoi sferturile astfel debitate în bulzi şi se stivuesc în stive, având între ele cât mai multe umezişuri (suporturi) formate din şipci de 18 mm. pe cât posibil cât mai bine uscate. Se recomandă ca debitarea în ferestrău să se facă chiar în primăvară.

Stivele formate din sferturi de bulzi se aşează pe cât posibil pe un teren uscat, şi cât mai ridicat d'asupra pământului (pentru a se feri de umezeală) şi într'un loc deschis, aerat, adică expus curentului.

Stivele în partea superioară se acoperă cât mai bine pentru a se feri de ploi pentru a nu căpăta albăstreală. In această stare de stivuire stau 2—3 luni, adică atât timp cât e necesar unei scânduri să se usuce perfect adică pentru a se putea evapora toată apa din ţesutul lemnos şi care se cunoaşte destul de bine după pipăit, greutate, sonoritate, şi pe care specialiştii cu practică o apreciază cu îndemânare.

Iarna uscarea durează mai mult timp, pe când vara mai puţin şi depinde şi de felul cum sunt construite stivele şi distanţa dintre ele, de timpul, de aerul din localitate, etc.

Debitarea propriu zisă a rezonanţei în scânduri comerciabile (exportabile)

Desenul. Fiecare piesă trece prin mâinile unui *specialist* care desenează tăeturile longitudinale şi orizontale ale scândurii pentru a se elimina din scândură toate defectele, ce pentru a se e obţine astfel numai piese fine, fără nici un viciu şi de dimensiunile cele mai favorabile. Piesele cele mai lungi şi mai late sunt cele mai preferabile rentând mai bine chiar ca valoare comercială.

După desen se trece la *pendulă* (ferestrău transversal) care este purtat de o forţă motrice pentru a se face tăeturile în sens transversal, eliminând cu acest prilej toate viciile desenate şi care vicii cad ca resturi în rebat.

Apoi se trec scândurele şi la circular unde se taie şi longitudinal după anume dimensiuni comerciale.

Toate aceste operaţii de până aci se pot face şi imediat după obţinerea scândurilor brute direct din gatere, urmând în acest din urmă caz, ca scândurile definitive obţinute, să se usuce în urmă prin stiviuri numai sub *şuri* bine construite şi aerate, stând câtva timp pentru a se usca (2—3 luni).

In orice caz în acest procedeu se obţin scândurile în mai puţin timp decât dacă ar fi fost scândurile întregi.

In acest din urmă caz defectele să văd imediat adică sunt mai vizibile ca în cazul când scândurele ar fi bătute şi de soare în stivă, în care caz se acopăr sau se ascund cu timpul diferite vicii.

Scândurile astfel rezultate adică imediat după eşirea din gater să fi fost date spre tăere la pendule şi circular, sunt cu mult mai superioare căci sunt cu mult mai ferite de crăpături, de ruperi, etc., ca fiind mai mici. Apoi chiar şi manipulaţia e mai uşoară.

Desavantaje ar fi numai că în regiunile de munte, de unde recoltăm lemnul de rezonanţă din cauza frigului ar trebui poate făcute investiţiuni mai mari şi speciale adică pentru uscatul scândurelilor necesitând şuri mari sistematice şi vaste aşa că şi din cauza zilelor mai scurte la munte cât şi a frigului producţia zilnică a unui om este mai mică.

Geluirea. După ce obţinem scândurelile dela pendul şi dela circular, se geluesc în *rabauteuzi,* până se obţine 12 m/m grosime.

Sortarea. Se fac sorturi pe dimensiuni.
„ calitate.
„ culori.

Sortarea pe dimensiuni. Se obişnueşte de următoarele dimensiuni pentru lungimi : 8_{5}, 8, $7._{5}$, 7, $6._{5}$, 6, $5._{5}$, 5, $4\,^{3}/_{4}$, $4\,^{1}/_{2}$, $4\,^{1}/_{4}$, 4, $3._{5}$, $3\,^{1}/_{4}$, 3, $2._{5}$, 2, $1\,^{1}/_{2}$, 1, fusuri vieneze un fus vienez $= 0{,}316$ m. iar pentru *lăţimi* se obişnueşte a se împaketa lemnul de rezonanţă în prisme de o lăţime totală de m. $0{,}60 = 23$ ţoli (actualmente s'a redus la 0,58 m.), astfel că toate scândurerile ce le aşezăm pe lat una lângă alta trebuie la un loc să dea 0,60 m. lătime deci în această lăţime se cuprind 4 — 5 bucăţi, 5—6 bucăţi şi chiar 6—7 bucăţi, deci lăţimea este de 4 şi 6, 5 şi 6, 6 şi 6 din 0,60 m. Un balot împachetat conţine 30 rânduri de scândurele din care 15 rânduri de 4 scândurele şi 15 rânduri de 5 scândurele alternând sau nu între ele.

Lăţimile care cuprind 4 şi 5 scândurele în 0,60 sunt cele mai căutate pentru export.

Fiecare dimensiune are anumite denumiri şi uzanţe de:

a) Dela 6—8 scânduri care să se cuprindă în 0.60 m. lăţime se zice lemnul de tâmplărie *(Tischler waare)*.

b) Dela 10 ţoli în sus ca lungime şi din 2 în 2 ţoli în sus până la 3_4 ţoli se numeşte *Reisbretel* (un ţol 0,02634).

Sortarea pe calităţi Se sortează în *prima şi secunda* pentru fabricaţia fundurilor de piane în: Deutschersortirung I Zimmerman I şi II Englische sortirung III B. Waare IV. Celelalte depind după fineţa, uniformitatea creşterilor anuale, nucleele de reşină, paralelimul fibrelor.

Sortarea după culoare, se deosebeşte în rezonanţă *albă* şi *roşie* (a nu se confunda cu vinele roşie de putregai). Cea albă e preferată de francezi, germani admiteau şi cea roşie.

Ambalajul, se face în 30 rânduri şi 60 cm. lăţime fiecare rând, se cercueşte cu fier balot, punându-se de desupt şi deasupra câte un rând de scânduri de brad.

Pentru transportul cu vapoarele pe mare, ambalajul se face în lăzi. Fundurile de rezonanţă se împachetează în lăzi închise, conform cu forma fundurilor şi în rumegătură de ferestrău de 25 de funduri la cutie, având de jur împrejur rumeguş, cât mai mult pentru a nu suferi prin loviri. Pentru transportul dela fabrică la gară se recomandă a se acoperi cu muşamale pentru orice eventualitate.

Pieţele de desfacere. Sunt azi în Germania, Franţa şi Anglia. Inainte de răsboi Germanii se ocupau mai mult, având aproape tot monopolul. Azi se intresează mai mult pieţele franceze, care şi la noi în ţară caută a face achiziţii şi care înainte de răsboi le făcea prin intermediul Germaniei.

Cei mai renumiţi exploatatori ai lemnului de rezonanţă în România, au fost până înainte de răsboi firma Gustav Eicher, care a exploatat lemnul de pe domeniul coroanei dela Găineşti Salon, Farcas, Borca, jud. Suceava apoi Bistra şi Plutari din jud. Neamţ din pădurile statului.

Tot lemnul se lucra în fabrica dela Găineşti şi Piatra N. care făcea şi funduri de piane.

2) *Kising und Mehchman,* care se aproviziona cu lemnul dela Farcaş (Suceava) Tarcău (Neamţ) Pallin (Bacău) Nehoi

(Buzău) etc. şi le fabrica la Straja (Tarcău), unde se făceau chiar şi funduri de piane.

3) *Paul Münche*, dela Pintec (Nemţ), şi din Bucovina, care nu facea funduri; azi numai lucrează.

4) *Goldschlag*, era reprezentantul firmei Gustav Eichler în toată Transilvania — luând mai mult lemn din basinul Bistricioarei, Toplişei jud. Ciuc. etc.

Azi acesată firmă *Goldschlag* are acaparat aproape tot lemnul de rezonanţă din România.

Se mai găsesc în Bucovina d-nii Oscar Kreindller, ce face parte din soc. Moliftul, apoi soc. „Bucovina“ a d-lui Anhauch, Bach et Berman din Piatra N. care a tăiat lemn din pădurea Valea Seacă, a societăţii Bisticioara, o sucursală a Creditului Technic din Bucureşti.

Preţurile zilei, variază după cum se încarcă, franco vagon sau frontieră şi după cerinţe.

Pentru moment se obişnueşte a se trimite scândurile negeluite pentru că la import în ţările respective se pricep pentru marfă geluită taxe prea mari Azi mc. de rezonanţă fob ajunge aproape 16—20000 lei.

Modalitatea de a vinde şi unitatea de cumpărătură

Preţul se face pe calitate şi pe dimensiuni, unitatea mică *fiind fusul*, şi cea mare vagonul care e socotit în 300 fuşi sau actualmente în metri cubi, socotindu-se lăţimea paketelor în 58 cm. şi grosimea rândurilor de 12 mm, geluta şi de 14—15 mm. nelipite iar lungimea fuşilor transformaţi în m.

S'a obişnuit ca într'un vagon să se pună ca volum cu mai mult peste 20 mc. din cauză că materialul de rezonanţă este exact.

NOTE

1 *Albăstreală* de care s'a vorbit în text e un defect caracteristic lemnului de rezonanţă şi care se exclude din sortare—această albăstreală provine din cauza umezelei din natură sau a ploiei, concomitentă cu călduri, din care cauză se produc nişte ciuperci (mycelium) care prin prezenţa lor descalifică lemnul şi care se cunoaşte dupe culoarea vânătă-albăstruie ce naşte în corpul scândurei. Deci trebuie multă atenţiune mai întâi la recepţia butucilor din pădure la care s'ar semnala albăstreala la capete, şi apoi în timpul debitări.

2. Moliftul cu creşteri mari (rari) se taie în aşa fine rippen, care constitue un accesoriu la fabricarea pianelor. Se tae în grosimi de $^{3}/_{4}$, $^{4}/_{4}$, $^{5}/_{4}$, $^{6}/_{4}$ de ţoli ca grosime şi în lungime 2—8 fuşi. Se expediază negreşit în rânduri,

în aceleaşi, iar şirul rândurilor din fiecare grosime, variază după grosim unitatea de preţ este *fusul patrat* şi numai o sigură calitate.

3. *Rezonanţa crăpată.* Până a nu se debita în fabrici, lemnul de rezonanţă se crapă chiar pe loc în pădure ca şi draniţa sau şiţa de grosim mai mari, iar pentru a se face plata la nevoie, se punea chiar greutatea peste scânduri stivuite, netezindu-le cu *cuţitoaia* şi pe muche şi pe faţă, putându-se întrebuinţa numai lemnul de calităţi superioare. Scândurile rezultate fiind crăpate au chiar un preţ cu mult mai ridicat, întocmai ca şi traversele ieşite din brad. Azi această rezonanţă crăpată se obişnueşte mai puţin.

4. *F. F.* Cea mai superioară calitate de lemn de rezonanţă, este calitatea *F. F.* care se sortează numai pe dimensiuni şi la cerere.

5. Printr'o ladă se înţeleg 12 fuse în materie comercială de lemn de rezonanţă.

6. *Un clafter* (stânjen) are 6 fuşi de lungimi.

Fundurile se socotesc ca suprafaţă în ţoli fuşi, şi stânjen, ca volum se socotesc în *Cubikfus.*

7. *Jalousele,* sunt un produs secundar, adică scândurile dela 1 m. — 2,50 m., şi lăţimi de 0,05 m., şi care apoi se spintecă la Bandsäge până la 0,008 m. şi care e o specialitate deosebită. Ambalajul se face în aceiaşi formă.

8. *Din Reisbrettel* (rămăşiţa) se fabrică la noi produse de dogărie şi se vând pro kgr. fiind tăiate radial aşa cum cer dogarii.

9. *Fundurile de piane.* Scândurile de rezonanţă, după ce au fost uscate la aer şi debitate ca mai sus, se usucă apoi artificial cu uscătorii sistematice 2—4 săptămâni.

După aceasta trec în atelier de stolere (Tügerei) unde vin tivite cu gealaie speciale şi se potrivesc în mod foarte exact prin sudare şi apoi se trec la lipire (Leinerei) unde se încleiează presându-le, pentru a se prinde perfect după care se usucă din nou (adică după ce au fost încleiate cu clei special) şi numai apoi să fac în forme anumite, la Bandsäge. In fine se geluesc, se curăţă şi se lustruesc în maşini speciale cu glaspapir dându-se întregului fund diverse grosimi la diverse colţuri.

10. Inainte de războiu, din pădurile vechiului Regat se tăiau cam 20000—30000 m. c. de molift din picioare anual.

Majoritatea se transforma în funduri de piane şi care se exportau.

Randement. Din 65—80 m. c. brut realizat brut în buşteni aduşi la rampa fabricei resultă după toată operaţia cam un vagon de rezonanţă adică 300 fuşi (33 fuşi = un m. c.).

Rentabilitate.

Intru cât azi un m. c. de lemn de rezonanţă *fob* (încărcat vapor) se vinde între 16 - 20000 lei, resultă că această industrie e una din cele mai productive.

Lemnul brut din picioare în pădure ales pentru rezonanţă, atât din cauză că se manipulează mai greu şi se tae numai iarna cât şi din cauză că se depreciază calitatea restului mărfei de cherestea, preţul pe loc în pădure variază între 4—5 ori valoarea unui m. c. brut de lemn de molift destinat pentru cherestea. Manipularea în pădure costa cam de 3 ori mai mult iar debitarea în fabrică tot de 3 ori mai mult.

Dacă constitue un avantaj foarte rentabil pentru industria propriu zisă a lemnului de rezonanţă, este din contră un desavantaj aparent pentru lemnul de cherestea, căci se privează până la un anume preţ oare care de un procent însemnat la clasificarea mărfei pe calitate: tombantă sau de clasa I adică în special pentru marfa de export care reclamă calitate superioare spre a se putea compensa cheltuelile de transport pe apă, foarte costisitor astăzi.

Lemn pentru vesci de site

O industrie ca derivând din lemnul de rezonanţă, e aşa zisă a vescilor pentru site.

Lemnul cel mai fin, care despică f. uşor, fără noduri se debitează în buşteni şi apoi cu anume instrumente se sparge în bucăţi fine şi cu cuţitoaiele se apretează se pune aceste bucăţi fine (şiţe) în apă caldă, de se moaie, apoi se fac în rouluri şi se expun în etajere o cameră caldă cu temperatura de 30—35°, în care se usucă lent. După 2 zile, se scoate afară la aer şi în fine se fac souluri şi se expediază la oraşe, unde se fabrică sitele.

E o industrie uşoară, curată şi am văzut-o pe Valea Seaca, la gura piscului Cupelor, din Jud. Ciuc, unde iarna ţăranii au o ocupaţie destul de rentabilă.

Lemn de claviatură

Lemnul pentru claviaturi (clape de piane) sunt de fapt nişte scândurele scurte, în lungimi de la 40—63 c. m., lăţime dela 0,05 m. în sus, şi grosimi de 30 milimetri.

Ele nu sunt aşa de fine ca lemnul propriu zis de rezonanţă, întru cât nu li se cere calitatea de a răsuna, ca pentru scândurile de rezonanţă.

Pentru fabricarea claviaturei se poate întrebuinţa şi un lemn de calitate mai inferioară de molift şi chiar resturi.

Modul de tăere e simplu. Buşteanul se crapă de a lungul inelelor anuale, (deci nu a fibrelor) şi apoi se trage cu nişte cuţitoaie de mână, adică cam la fel cum se practică pentru lemnul cioplit pentru doage.

Valoarea unui metru m. c. de lemn de claviatură variază între 4000 — 5000 lei adică între 80.000—100.000 lei vagonul.

Deci există un raport între scândurile de rezonanţă şi ele de clavitură de $^1/_4$.

Taxele de export

Din cele relatate în scurt până aci se vede clar că există un raport apreciabil de vânzare între preţul de vânzare al scândurilor de rezonanţă şi cel al claviaturei şi cu toate acestea se supune la aceiaşi taxă de export şi o marfă, ca şi alta.

Deci se dă o greşită interpretare taxelor de export, după cum foarte bine se exprimă şi confratele din „Monitorul forestier" No. 22 din 15 XII 922 dela care am luat câteva date în aceasta chestie.

Apoi trebuie să mai ţinem în seamă că scândurile pentru claviatură se exportă în cantitate de 80—100 vagoane anual iar cele pentru rezonanţă 20—30 vagoane.

Poate ar fi mai raţional ca taxele de export pentru lemnul de claviatură să fie reduse la $^1/_4$ din cele ca pentru lemnul de rezonanţă care dela 1920 până azi, a variat între 500, 300 şi 150 lei de m. c.

M. P. Florescu
Inginer inspector silvic

CONGRESUL CORPULUI AGRONOMIC

Infăptuirea reformei agrare — operă de echitate socială a vremurilor — a avut repercursiuni incontestabile asupra vieţii politice a ţării noastre.

Trecerea pământului în mâna clasei ţărăneşti, lipsită de cea mai elementară pregătire technică şi de mijloacele necesare, precum şi circumstanţe climaterice defavorabile au dus în mod fatal la criza de producţie, în care ne sbatem dela răsboiu şi până azi. Grâul românesc, care altădată inundà pieţele Apusului şi ne adusese faima de „ţara grâului" abia poate satisface consumul intern. E cea mai mare criză, pe care o încearcă agricultura noastră, dela ultima formaţiune politică a Statelor europene datorită răsboiului mondial.

O îndreptare a acestei stări de lucruri a devenit o necesitate naţională. Fără să scădem importanţa industriei — celălalt pivot al vieţei noastre economice — România este şi va fi o ţară agricolă. Zăcămintele de petrol, minele de cărbuni, fer, gaz metan, sunt limitate şi se vor istovi mai repede decât se bănueşte.

Agricultura, graţie puterei de reproducere a plantei şi menţinerei fertilităţei solului prin mijloace recomandate de ştiinţă va fi însă perpetuă.

Congresul Agricol, care a avut loc în Bucureşti, în zilele de 4, 5 şi 6 Februarie c., a fost provocat tocmai în scopul de a da plugăriei noastre o îndrumare nouă, corespunzătoare situaţii şi nevoilor actuale. Chemarea făcută de Corpul Agronomic, a avut cel mai desăvârşit succes. Prezenţa M. S. Regelui a reprezentanţilor celor mai autorizaţi ai guvernului şi a celor mai de seamă fruntaşi ai vieţei publice, a asigurat congresului fastul necesar, dovedind în acelaş timp importanţa de căpetenie, pe care agricultura o are în opera de refacere a ţării.

Moţiunea votată — sintetizând desbaterile în modul cel mai clar posibil — cuprinde în esenţă : nevoia imperioasă a unei agriculturi intensive, bazată pe ştiinţă şi mecanică precum şi necesitatea folosirei raţionale a produselor, printr'o bună industrializare şi comercializare.

Trebue, însă, să remarcăm că principalele soluţiuni propuse, sunt deziderate vechi ale agriculturei. De *silozuri* şi de *standar-*

dizarea tipurilor de cereale, se vorbeşte de aproape douăzeci de ani, fără să se realizeze vreun progres vădit.

Comasarea. — considerată azi ca o primă condiţie a unei culturi raţionale — a mai fost studiată la 1907, când problema agrară în toată complexitatea ei, începe să preocupe serios factorii răspunzători ai ţării.

Deasemenea desvoltarea cooperatismului şi răspândirea cărţei plugăreşti la sate, sunt nevoi de mult simţite.

Oameni luminaţi şi cu dragoste de neam, ca P. S. Aurelian şi Ion Ionescu dela Brad, au muncit mult în această direcţie. Puţinele rezultate obţinute sunt datorite încetinelei fatale care caracterizează o agricultură căreia îi lipseşte un puternic spirit de iniţiativă.

In condiţiunile economice ale României-Mari, profund diferite de ale României de eri, *un program agrar devine o necesitate de Stat.*

In toate ţările Apusului, se fac sforţări considerabile pentru mărirea suprafeţelor însămânţate şi sporirea randamentului. Ţările importatoare caută prin toate mijloacele să-şi asigure consumul, perfecţionând din ce ce în ce metodele de cultivarea pământului.

O emulaţie mare se observă între statele agricole, doritoare să acapareze pieţele mondiale.

In faţa acestor constatări, precum şi a faptului, că în timp ce suprafaţa însămânţabilă cu grâu s'a dublat, consumul a crescut la triplu, necesitatea stimulării şi intensificării producţiei agricole, trebuie să devie dogma fundamentală în politica noastră economică.

Ca silvicultori, pătrunşi de rolul preponderant al agriculturii în economia naţională şi de rolul corpului agronomilor, aceşti educatori fireşti ai plugarilor noştri dorim ca dezideratele şi revendicările congresului să fie cât mai curând traduse în fapt.

Realizarea unei agriculturi raţionale înseamnă emanciparea şi îndrumarea ei, către moderna formulă engleză: *„The Push on the Land“*, adică **efortul către adâncul pământului.** Şi astfel, căutându-şi remediu în arăturile adânci defrişările vor înceta şi stabilirea echilibrului între câmp şi pădure, preconizat şi susţinut de atâta vreme de silvicultori, va intra în domeniul realizărei, spre binele şi folosul general.

Gh. I. Ionescu
Inginer silvic

MĂSURI DE COMBATEREA INCENDIILOR IN PĂDURI

In anii din urmă datorită secetelor, incendiile din păduri s'au înmulţit în aşa măsură în cât trebuesc luate măsuri serioase, acum până nu se distrug cu totul pădurile ce ne-au mai rămas în urma devastărilor din răsboi.

In acest ocol, în pădurea Tarcău, situată în zona frontului s'au incendiat de armatele ruse în special peste 1700 ha plantaţiuni de reşinoase, iar de atunci aproape în fiecare an avem câte o serie de incendi şi studiind causele ce le determină şi măsurile ce trebuesc luate am ajuns la următoarele conclusiuni:

Deşi seceta a fost agentul natural care a preparat terenul însă în majoritatea cazurilor incendiile au fost provocate de neglijenţe, afară de câteva cazuri ce nu s'au putut dovedi.

Cu această ocasiune ţin să semnalez că în pădurile vecine din judeţul Ciuc, cari au fost devastate de societăţi rapace fără absolut nici o preocupare de regenerare, ţăranii pentru a lărgi locurile de păşune dau foc în fiecare toamnă la păduri şi cari incendii ţin cu săptămânile, fără a se lua vre-o măsură, până ce o ploaie binefăcătoare le stinge. Şi să se noteze că aceste păduri ce erau date unor comunităţi, astăzi au trecut în patrimoniul Statului.

Pentru a înfrâna tendinţa aceasta inconştientă sau intenţionată de distrugere a pădurilor, cred că ar trebui luate prin codul silvic următoarele măsuri:

a) Măsuri preventive
b) „ de localizare
c) „ „ represiune

1⁰ Măsuri preventive

Ţinând seamă că majoritatea incendiilor provin din neglijenţa celor ce umblă prin păduri, precum şi dela locomotivele căilor ferate se impune a se lua măsurile următoare:

a) Se va mărgini dreptul de acces la păduri, numai la acele persoane cari au interes să o facă, împiedicându-se toţi acei ce n'au asemenea interes cum ar fi vagabonzii, braconierii etc.

Măsura interzicerei accesului în pădure celor ce nu pot dovedi că vin într'un scop, legal, va avea de scop a stârpi şi delictele ca şi braconajul, pe lângă că va feri pădurea de incendii, pentru că art. 100 din proectul de cod silvic ni se pare că nu e bine redactat şi punându-l în concordanţă cu cele arătate mai sus am fi de părere să i se dea următoarea redactare:

Art. 100. *„Este oprit a umbla prin păduri, în afară de drumurile publice, sau fără permisiunea scrisă a proprietarului sau a representanţilor săi. Contravenienţii vor fi pedepsiţi cu 100-200 lei amendă, afară de plata daunelor ce vor fi cauzat.*

In caz când cine-va trecând pe un drum public ce trece prin sau pe lângă o pădure, ori prin pădure cu învoirea proprietarului sau a representanţilor săi, e nevoit din cauza unui accident să taie lemne din pădure, el e scutit de amendă, dacă în termen de 24 ore încunoştiinţează personalul de pază şi achită valoarea daunelor“.

Redactarea art. 34, va trebui făcută astfel:

Focul în pădure, precum şi la o distanţă de 100 metri de aceasta nu este permis de cât numai cu autorizaţiunea personalului silvic local şi pentru scopuri bine justificate. Contravienţii vor fi pedepsiţi cu 100—500 lei amendă.

Se poate face foc în pădure, în locurile destinate pentru stâne, şi numai pentru trebuinţele ei, în locuinţele pădurarilor, a funcţionarilor şi lucrătorilor de pădure şi numai unde fac asemenea exploatări, de agenţii silvici aflaţi în lucrări, precum şi de cei ce iau parte la vânători autorizate. Toţi aceştia vor lua măsuri, ca să se curăţe bine terenul până la pământ viu înainte de a se face focul pe care să-l înconjoare cu pietre sau brazde de pamânt şi să nu-l lase niciun moment fără păzitor; iar la plecare sunt datori să-l stingă complect sub pedeapsa de 300-500 lei amendă şi în caz când s'ar găsi focul nestins complect în urma lor, chiar dacă nu s'a iscat nici un incendiu. In caz când din focul rămas nestins de ori care din aceştia, ar isbucni un incendiu, pe lângă amenda de mai sus calculată îndoită, vor fi răspunzători şi de daunele cauzate.

Tot ca o măsură de prevenire a incendiilor în păduri, ar fi introducerea în codul silvdispic a oziţiunei că: *este oprit fumatul cu ţigara în pădure sub pedeapsa de 50 – 100 lei amendă la prima dată, iar a doua oară cu amenda dublă şi îndepărtarea lui din pădure, iar acel ce va fi dovedit că a aruncat un chibrit nestins comple să fie condamnat prima dată cu 100—300 lei amendă,* iar a doua oară cu amendă îndoită şi îndepărtare din pădure.

Avem convingerea că dacă s'ar aplica aceste dispozițiuni serioase incendiile s'ar împuțina simțitor.

Altă cauză de provocare a incendiilor în păduri sunt și locomotivele drumurilor de fier ce trec fie prin păduri fie pe marginile lor și cari nefiind prevăzute cu site scot scântei și chiar cărbuni, cari pe timpuri uscate îndată aprind frunzele sau uscăturile de prin pădure. Se impune a se înscri în cod un articol redactat în sensul acesta:

Este oprit a trece printr'o pădure sau pe marginea ei locomotiva ce nu are dispositivul necesar pentru a nu lăsa să treacă scânteile. Contravenienții vor fi pedepsiți cu o amendă de 500-1000 lei de prima dată, iar a doua oară cu amendă îndoită și cu interzicerea de a mai circula până se va conforma legei, indepedent de plata prejudiciilor în caz când s'ar da naștere la un incendiu.

2⁰. Măsuri de localizare

E necesar a obliga pe oricine vede un incendiu într'o pădure să anunțe imediat, căci e știut că dacă se iau măsurile de îndată focul se localizează mai ușor și paguba e mai mică, ori din redactarea art. 36, rezultă că nu e dator a anunța imediat de cât acel ce trecând prin pădure dă peste foc; dar în majoritatea casurilor mai ales la coline și la munte focul se vede fie de oamenii cari lucrează la câmp, sau la fân, sau chiar de acasă și de aceia am crezut că e mai bună următoarea redactare:

Cel ce găsește un foc într'o pădure fără a fi nimeni lângă el e dator să'l stingă și tot odată să aducă faptul la cunoștința personalului de pază pentru a cerceta cazul și a aplica pedeapsa celui ce l'a făcut, iar dacă vede că a luat foc pădurea în vre-o parte, e dator să anunțe imediat pe proprietar, ori prepușii săi sau pe exploatator, primăria sau postul de jandarmi cel mai apropiat, contrar va fi pedepsit cu 100—400 lei amendă

Iar art. 37 se va redacta astfel:

Autoritatea comunală și jandarmeria anunțate de un incendiu într'o pădure, va fi datoare pentru stingerea lui să oblige orice lucrător s'ar găsi mai în apropiere ca: ciobani, lucrători de pădure sau la câmp a ieși imediat la stingerea incendiului cu instrumentele necesare ca: sape, lopeți de fier, târnăcoape, topoare, gălеți de apă etc. și să meargă cu ei la locul incendiat.

Iar art. 38 va fi redactat astfel:

Locuitorii cari în urma somaţiunilor făcute, nu se vor prezenta imediat la stingerea focului cu instrumentele ce au, sau vor pleca fără învoire înainte de stingerea lui vor fi pedepsiţi cu 200—300 lei amendă iar funcţionarii cari deşi au fost avertisaţi, nu au luat imediat măsuri pentru stingere vor fi amendaţi pentru prima oară cu 300—500 lei iar a doua oară vor fi revocaţi din funcţiune.

Lucrătorii cari iau parte la stingerea focului vor fi datori a se supune ordinelor conducătorilor.

In fine art. 35 rămâne aşa cum e redactat.

3°. Măsuri de represiune

In general la măsurile preventive şi de localizare specificate mai sus s'au prevăzut şi măsuri represive, dar toate privesc mai mult pe aceia ce ar provoca incendii fără premeditare şi pentru aceştia sancţiunea se găseşte în special în art. 35 din C. S. modificat.

Pentru acei ce ar provoca incendiu cu intenţia de a distruge pădurea sprea a creia păşuni sau fâneţe, pe lângă pedeapsa prevăzută la arat. 26, întru cât aceasta constitue o defrişare e necesar ca în redactarea art. 32 să se prevadă că se aplică amenda întreită şi pentru păşunatul într'o porţiune incendiată de mai puţin de 10 ani redactat astfel:

Art. 32. *Proprietarul vitelor cari se vor găsi în pepiniere, în plantaţiuni mai tinere de 10 ani, în porţiunile incendiate de mai puţin de 10 ani, precum şi în parcurile sau grădinile destinate unui uz public se vor pedepsi cu amenda întreită de cât cea prevăzută la art. 30.*

De sigur că măsurile propuse nu sunt complecte şi se mai pot prevedea şi alte măsuri, dar toate acestea ar rămâne fără urmare dacă oamenii şi-ar da seama de urmările desastroase a faptelor lor şi n'ar considera aruncarea mucurilor de ţigări aprinse, iască sau chibrit ori lăsarea focului nestins când se duc cu vitele la păşune ca să'l găsească seara şi numai executarea riguroasă a măsurilor propuse va putea să facă să intre în obicei lucruri ce în alte ţări acum se par ca cele mai narurale, dar nu fiindcă s'ar fi născut cu ele, ci fiindcă măsurile pe cari noi abia le preconizăm la ei s'au aplicat de mult.

Nistor Văleanu

CARE-I DOMICILIUL OBŞTIILOR DE MOŞNENI?

Am depus la Ministerul de Domenii din partea moşnenilor din Găurile Putna, o petiţiune prin care ceream să se aprobe ca această obştie să ţină adunările anuale şi cele extra-ordinare sub prezidarea judecătorului respectiv al obştiei — al comunei de reşedinţă al moşnenilor — iar nu sub preşidenţia judecătorului dela Ocolul respectiv al proprietăţei. Moşnenii din Comuna Găurile din circumscripţia judecătoriei ocol. Vidra s'au constituit în Obştie de moşneni conform art. 29 şi urm. din codul silvic înaintea comisiunei de constituire de pe lângă judecătoria Năruja. Deciziunea comisiunei a trecut prin apel şi recurs, rămânând definitivă, iar obştia şi a întocmit anul trecut aşezământul obştesc alegând representanţă legală de conducere.

Potrivit necesităţilor şi legei silvice, obştia trebue să se convoace în adunare sub preşedinţia judecătorului. Până acum obştenii erau convocaţi tocmai la Năruja sub prezidenţa judelui locului proprietăţei.

Distanţa de la Găuri la Năruja fiind de 20 Km. şi între aceste sate nefiind drumuri şi nici chiar cărări nici odată obştia n'are putinţa a-şi spune cuvântul asupra intereselor ei. E un caz cu adevărat ciudat a pleca de lângă judecătoria Vidra — judecătoria moşnenilor şi a merge prin văi, ape şi dealuri la altă judecătorie spre a hotărâ asupra treburilor obşteşti. Legiuitorul silvic tratează în secţia II a acestei legi dispoziţiunile legale privitoare la exploatarea pădurilor, modalitatea administrărei bunului obştesc, drepturile şi obligaţiunile representanţei legale.

In îndeplinirea tuturor actelor privitoare la bunul devălmăşiei, obştia este pusă sub tutela judelui de ocol. Intrebarea al cărei răspuns căutăm a-l afla este: care-i judecătorul competent? Judecătorul proprietăţei sau judecătorul Obştiei?

In art. 40 al. e. din codul silvic stă scris: „întrunirea va avea loc în ziua şi locul fixat de administratori“. Iată dar că legiuitorul a lăsat administratorilor obştiei facultatea de a fixa ei locul de adunare a obştiei. Iar in art. 43 se mai spune: „Toate întrunirile se prezidează de judele de ocol respectiv“.

Care-i domiciliul unei obşti? In legea excepţională a codului silvic nu găsim alt-ceva privitor la această chestiune decât art. 29 care însărcinează cu adunarea datelor privitoare la constituirea obştiilor pe judele locului bunului obştesc. Era necesar ca lucrările acestea pregătitoare să se facă la judecătoria bunului, ba chiar la Primăria comunei în raza căreia e situat bunul, întrucât numai lucrând acolo poţi avea elementele de apreciere mai exacte privitoare la suprafaţă, hotare, etc. De oare ce legiuitorul în art. 40 şi 43 nu mai vorbeşte de judecătorii locului imobilului ci de judecătorul respectiv, însemnează că dispoziţiunile art. 29 sunt de excepţie şi disposiţiile articolilor următoare sunt în spiritul dreptului comun. Caracterul juridic al unei obştii întocmită conform legei silvice este discutat. Părerea majorităţei autorilor este că obştia nu-i persoană morală nici de drept public nici de drept privat. După această părere obştia ar fi comunitate, care există prin voinţa legei şi chiar fără voia comuniştilor. Sub punctul de privire al fixărei domiciliului nu ne interesează dacă obştia e persoană morală sau comunitate, căci „domiciliul unei persoane juridice este acolo unde această persoană îşi are centrul administraţiunei sale“ (art. 96 c. civ.).

Domiciliul determină competinţa în materie personală şi mobiliară. Faptul că administraţia obştiei să aleagă şi mandatari, să depună conturi de socoteli, să hotărască apărarea în procese, e un drept de natură personală mobiliară. Se va zice că articolul 96 c. civ. vorbeşte de domiciliul unei persoane juridice şi obştia-i lipsită de această calitate.

La aceasta răspund că obştia nefiind persoană morală, este comunitate, este o societate civilă neregulată ca şi societăţile în participaţie. Nimeni nu contestă că domiciliul unei societăţi în participaţie, a societăţilor civile şi a societăţilor comerciale neregulat constituite este altul de cât domiciliul fixat prin statute sau domiciliul persoanelor fisice componente.

In statutul obştiei Mielui Condratul din comuna Găurile, în aşezământul ei format în spiritul art. 38 c. silv. e scris că domiciliul obştiei şi al majorităţei moşnenilor este in comuna Găurile, iar nu în altă comună. Obştia se citează în justiţie la comuna Găurile nu în altă parte. Urmează deci că obştia nu va putea avea alt domiciliu decât acel al majorităţei moşnenilor, domiciliu din aşezământul obştesc şi că judecătorul respectiv despre care se vorbeşte in art. 43 nu poate fi altul de cât judecătorul de la judecătoria circumscripţiei Obştiei. Consiliul de administraţie când convoacă obştia în conformitate cu art. 40 c.

silv. are facultatea a convoca la primăria comunei obştiei sau în pretoriul judecătoriei obştiei, ţinând seamă că-i mai lesne să-i duci un judecător într'o comună de cât să duci sute de oameni bolnavi şi bătrâni la o judecătorie. Tutela judecătorului de ocol instituită de legea silvică trebuia privită ca o măsură de siguranţă, iar nu un obstacol în exerciţiul drepturilor moşnenilor.

Ioan D. Neagu-Negrileşti
Avocat

VERIFICAREA TARIFELOR DE CUBAJ

Intrebuinţarea tarifelor de cubaj este bazată pe hipoteza că arborii de aceiaşi origină, sau mai bine zis proveniţi din acelaşi mod de tratament, cari sunt de aceiaş esenţă şi au acelasi diametru şi înălţime şi cari au crescut în acelaşi loc, au şi acelaş volum, sau cel puţin un volum care nu diferă de cât cu puţin, în plus sau minus, de o medie care poate fi exact determinată. Această hipoteză este foarte admisibilă, mai ales când este vorba de arbori de aceiaşi etate.

In cele ce urmează nu ne vom ocupa de modul cum trebue făcută o verificare complectă a unui tarif. Această lucrare necesită o muncă intensă şi numeroşi arbori doborâţi.

Ne vom ocupa numai de mijloace mai simple, cari să ne permită să apreciem probabilitatea exactităţei lui şi să descoperim erorile mai grosiere ce poate să le conţină, căci ori-ce tarif este supus la reguli generale.

Dacă notăm cu V volumul cilindric al unui arbore, construit pe cercul lui de bază, cu v volumul acestui arbore după tarif şi cu cf. coeficientul lui de formă, avem:

$$cf = \frac{v}{V}$$

de unde

$$v = cf. V$$

Deci volumul din tarif al acestui arbore este produsul volumului cilindric, construit pe cercul lui de bază, prin coeficientul de formă.

Să calculăm toţi aceşti coeficienţi de formă şi să-i înscriem într'un tablou întocmit după acelaşi model ca şi al tarifului ce voim să verificăm.

Citind aceşti coeficienţi fie pe aceiaşi linie orizontală fie pe aceiaşi coloană verticală, valoarea lor trebue să se modifice lent şi regulat, căci ei nu sunt indepedenţi unii de alţii.

Dacă ei variază fără nici o regulă, dacă sensul variaţiunii lor nu este verosimil şi dacă valoarea lor se modifică brusc şi prin cantităţi prea mari, tariful trebue suspectat şi trebue verificat cu multă îngrijire.

Este evident că şi coeficienţii de descreştere sunt supuşi la aceleaşi reguli obligatorii, însă valoarea lor numerică este egală cu rădăcina pătrată a coeficienţilor de formă; căci dacă însemnăm cu D diametrul de la baza arborelui, 1,30 m. de la pământ) cu I înălţimea şi cu cd coeficientul de descreştere, volumul arborelui va fi:

$$\frac{\pi (C_d. D.)^2 I}{4}$$

iar pentru volumul cilindric construit pe baza arborelui avem, păstrând aceleaşi notaţiuni:

$$\frac{\pi. D.^2 I}{4}$$

Coeficentul de formă cf. este raportul primului volum prin al doilea şi atunci avem:

$$cf = \frac{\frac{\pi (C_d. D.)^2 I}{4}}{\frac{\pi D^2 I}{4}} = C^2.$$

de unde:

$$C_d = \sqrt{cf}$$

Dar putem să obţinem rezultate destul de bune şi printr'un mijloc mai simplu,

Cele ce am spus despre coeficienţii de formă se poate aplica şi volumelor.

In adevăr fie-care volum depinde de volumul vecin din dreapta sau din stânga de sus sau din jos.

Ne vom da socoteala de modul cum se modifică volumele, după cum le citim în sens orizontal sau vertical şi pentru aceasta vom face diferenţa între fie-care volum şi cel următor.

Să luăm câteva exemple:

Arbori de 0.30 în diametru

Inălţime	10^m	12^m	14^m	16^m	18^m	20^m
Volume	0.40	0.48	0.56	0.64	0.72	0.80
Diferenţe		0.08	0.08	0.08	0.08	0.08

Observând diferenţele dintre volume, vedem că ele sunt uniforme şi că corespund la o zecime din volumul arborelui de 20m. adică la volumul acestui arbore pe 2m. de lungime. Aceasta însemnează că diferenţa uniformă este egală cu volumul pe 2m. ai tutulor celorlalţi arbori şi reciproc dacă diferenţa uniformă era diferită de volumul pe 2m. lungime al unui arbore, ea ar fi fost diferită şi de volumul pe 2m. lungime al tutulor celorlalţi arbori.

Aceste observaţiuni trebuesc reţinute, căci prin ajutorul lor vom înţelege, în exemplele ce vor urma, chestiuni cari par la prima vedere foarte complicate.

Revenind la exemplul de mai sus, egalitatea tutulor volumelor pe 2m. lungime ne indică, că ele sunt toate produsul volumului unui cilindru de 0^m. 30 diametru şi 2m. înălţime pentr'un acelaşi coeficient de formă, care este 0.565.

Putem uşor controla aceasta făcând câte-va împărţiri. In adevăr:

pentru arborele de 20m. lungime $cf = \frac{0.800}{1.414} = 0.565$

„ „ „ 10 „ „ $cf = \frac{0.640}{1.131} = 0.565$

şi aşa mai departe.

Să luăm un alt exemlu.

Arbori de 0.30 diametru

Inălţimi	10^m	12^m	14^m	16^m	18^m	20^m	22^m
Volume	0.44	0.52	0.58	0.66	0.72	0.80	0.86
Diferenţe		0.08	0.06	0.08	0.06	0.08	0.06.

Diferenţele succesive dintre volume sunt iarăşi egale, însă această diferenţă de 0.07[1]) este mai mică de cât volumul pe 2m. de lungime al arborelui de 20m. care este 0.08.

Ea prin urmare este mai mică de cât toate volumele pe

---

[1] Dacă tariful ar fi fost stabilit cu 3 zecimale este evident că diferenţa uniformă dintre volume ar fi de 0.07.

2m. lungime, căci dacă ar fi fost egală cu unul din ele, ea ar fi fost egală cu toate celelalte.

In adevăr, dacă calculăm volumele pe 2 m. lungime, vedem că ele variază intre 0.088 pentru arborele de 10 m. şi 0.080 pentru cel de 20 m., micşorându-se continuu.

Să luăm volumele arborilor de 10 şi 12 m. şi să însemnăm cu cf. coeficientul de formă al primului arbore.

Dacă acest coeficient de formă ar fi servit şi la calcularea volumului de 12 m., diferenţa dintre volumele acestor doi arbori ar fi fost 0.088, volum pe 2 m. lungime al arborelui de 10 m. — Dar aceasta diferenţă este numai de 0.060, deci volumul arborelui de 12 m. s'a calculat cu un coeficient de formă inferior celui luat de noi şi notat cu cf.

La fel se demonstrează că coeficientul de formă al arborelui de 14 m este mai mic de cât al celui de 12 m şi aşa mai departe.

Ca concluziune: coeficienţi de formă se micşorează dela stânga la dreapta, iar dacă îi calculăm, vedem că ei variază între 0.62 pentru arborele de 10 m. şi între 0,56 pentru arborele de 20 m.

Rezultatul de mai sus nu cuprinde nimic care să ne facă să ne îndoim de tarif. Dar nu probează că coeficienţii şi volumele sunt exacte. Tot ce se poate spunet este că tariful nu poate fi taxat de inexact à priori.

In cea ce priveşte ce ar da o verificare asupra arborilor reali, chestiunea este rezervată.

Al treilea exemplu.

Arbori de 0.30 în diametru

Inălţimi	10^m.	12^m.	14^m.	16^m.	18^m.	20^m.
Volume	0.36	0.44	0,54	0.62	0.72	0.80 mc.
Diferenţe		0.08	0.10	0.08	0.10	0.08

Diferenţa uniformă dintre volume 0.09 este superioară volumului pe 2 m. lungime al arborului de 20 m., care este 0.08. Ea prin urmare este superioară tututor volumelor pe 2 m. lungime căci dacă ar fi egală cu unul din ele ar fi egală cu toate celelalte.

Printr'un raţionament identic ca la exemplul 2 se poate dovedi, că coeficienţii de formă se măresc dela stânga la dreapta. Ei variază dela 0.50 pentru arborele de 20 m.

Acest rezultat nu este natural, iar tariful trebue modificat cu multă îngrijire.

Exemplul patru.

Arbori de 0.30 în diametru

Inălţimi	14^m.	16^m.	18^m.	20^m.	22^m.	24^m.	26^m
Volume	0.49	0.60	0.70	0.79	0.88	0.96	1.03
Diferenţe		0.11	0.10	0.09	0.09	0.08	0.07

Diferenţele între volume se micşorează dela stânga la dreapta. Observăm însă că diferenţa între volumele arborilor de 22 şi 24 adică 0.08 este egală cu volumul pe 2 m. lungime al acestor arbori.

In adevăr:

$$\frac{0.88}{11} = \frac{0.96}{12} = 0.0$$

Deci ambii aceşti arbori au acelaşi coeficient de formă.

Dacă arborele de 20 m. ar fi avut acelaşi volum pe 2 m. lungime ca cel de 22 m., diferenţa între volume trebuia să fie 0.08, însă ea este de 0.09; deci volumul pe 2 m. lungime al arborelui de 20 m. este mai mic decât cel de 22 m.

Dacă arborele de 18. m. lungime ar avea acelaşi volum pe 2 m. lungime cu cel de 20 m. diferenţa volumelor lor ar fi trebuit să fie mai mică de 0.08, dar ea este 0.09.

Deci volumul pe 2 m. lungime al arborelui de 18 m. este mai mic celui de 20 m.

Volumele pe 2 m. lungime se măresc dela stânga la dreapta până la arborele de 22 m.

La fel se demonstrează, că ele se micşorează spre dreapta de arborele de 24 m.

Coeficienţii de formă urmează forţamente acelaşi mers şi trebue să prezinte un maximum corespunzător arborelor de 22 şi 24 m.

Calculând aceşti coeficienţi găsim în adevăr pentru arborele de 14 m., 0.494, pentru cei de 22 şi 24 m. coeficientul 0.565, iar pentru cel de 26 m. 0.560.

Din acest exemplu putem vedea, că atunci când diferenţele succesive dintre volume nu ne pot da indicaţiuni, va fi de ajuns să calculăm volumul pe 2 m. lungime, cea ce necesită numai câteva împărţiri.

Coeficienţii vor avea acelaşi mers ca şi volumele pe 2 m. lungime.

Este uşor de înţeles, că dacă tarifele din exemplele de mai sus ar fi fost stabilite pentru înălţimi din metru în metru, toate calculele s'ar fi făcut pe 1 m. curent în loc de 2 m lungime

Să luăm două exemple, în care grosimea arborilor tarifului este luată în circonferinţă nu în diametru.

Arborele cu înălţimea 20 m.

Circonf.	Volume	Diferenţe
0.80	0.70	0.40
1.00	1.10	0.45
1.20	1.55	0.50
1.40	2.03	0.75
1.60	2.80	0.80
1.80	3.60	0.80
2.00	4.40	

Circonf.	Volume	Diferenţe
2.20	5.30	0.90
2.40	6.20	1.00
2.60	7.20	1.00
2.80	8.20	1.30
3.00	9.50	

Diferenţele dintre volume se măresc mereu ceea ce este natural.

Circonferinţa arborilor variază cu o cantitate fixă: 20 cm. Diametrele variază deci şi ele cu o cantitate fixă, care este diametrul circonferinţei de 20 cm. lungime, adică 64 m. m.

Dacă trasăm circonferinţe concentrice, ale căror diametre să varieze cu 64 m. m. putem observa că spaţiul inelar cuprins între două circonferinţe vecine se măreşte cu depărtarea de centru, cu toate că lăţimea rămâne constantă.

Acest spaţiu inelar corespunde la diferenţa de volum dela un arbore la altul, pentru că lungimea este invariabilă, 20 m.

Cu toate acestea, creşterea diferenţelor sucesive la volume poate să fie în contradicţie cu o micşorare a coeficientul de formă pe măsură ce grosimea se măreşte.

Dacă coeficientul de formă este constant, volumele trebuesc să fie proporționale cu patratele circonferințelor sau cu alte cuvinte când circonferințele se dublează, volumele se fac de 4 ori mai mari.

Putem să observăm aceasta în exemplul de mai sus: arborele de 1 m. 20 circonferință cubează 1.55 mc. iar cel de 2 m. 40 circonferință cubează de patru ori mai mult, adică 6 m. 20. Această se poate observa peste toată coloana.

Coeficientul de formă este deci constant şi este egal cu 0.68.

Dacă, din contră, volumul arborelui de circonferință dublă este inferior volumului de patru ori al arborelui de circonferință simplă, coeficientul de formă se micşorează pe măsură ce grosimea se măreşte.

Din contră coeficientul se măreşte, dacă volumul e mai mare decât de 4 ori volumul simplu, când grosimea se dublează.

Al doilea exemplu

Arborele de 16 m. înălțime

Circonf.	Volume	Diferențe	Conf. de formă
1.00	0.80		0.62
1.20	1.00	0.20	0.55
1.40	1.60	0.60	0.62
1.60	2.10	0.50	0.64
1 80	2.60	0.50	0.64
2.00	3.20	0.60	0.62
2.20	3.70	0.50	0.60
2.40	4.40	0.70	0.60

Acest tarif nu inspiră multă încredere, căci natural ar fi fost ca coeficienții cei mai mari să corespunză arborilor celor mai mici.

Trebue să fie neapărat verificat.

Anton Atanasescu

La cele afirmate prin prezentul articol se pot face următoarele obiecțiuni:

1. Verificarea unui *tarif* sau *barem de cubaj* nu se poate face niciodată bazându-ne pe calcule matematice, sau pe deducțiuni *a priori* ci comparând volumul mediu determinat prin una din metoadele de cubaj exacte cunoscute ale mai multor

arbori aparţinând diferitelor categorii de diametre şi înălţimi ale uneia şi aceleiaşi specii, cu cel trecut în tariful respectiv.

Astfel au fost verificate de altfel şi tarifele de cubaj bavareze, cari au fost alcătuite în 1846, în urma numeroaselor cubaje de arbori doborâţi, 40.220 în total, din care molizi (18.789), brazi (4.500), pini siliveştri (3.085), stejari (2.616), fagi (4320). mesteceni (2.805), verificări făcute în mod riguros de personalul silvic din Bavaria, Würtenberg şi Prusia, înainte de a fi date publicităţii, precum şi tarifele de cubaj întocmite de staţiunile de experienţe germane (141.150 arbori), verificate de către Dr. Udo Müller pe baza cubajului a 365 brazi, precum şi a arborilor din 25 arborete de fag şi 17 de pin silvestru.

2. Dacă coeficienţii de formă dintr'un asemena tarif nu se măresc sau se micşorează în mod regulat, aceasta nu dovedeşte în totdeauna că el nu este exact, ci probabil că datele respective nu au fost în mod prealabil compensate cu ajutorul diagramei şi a curbei volumelor corespunzătoare.

3. Autorul nu arată din ce anume tarif de cubaj a luat volumele trecute în cele 3 exemple enunţate cu privire la arborii având o grosime în diametru de 0.30 m. şi o lungime de 10—20 m. precum şi la ce anume specii forestiere el este aplicabil. Dacă comparăm volumele arborilor de aceste dimensiuni, pe care le găsim în tarifele de cubaj bavareze sau în cele ale staţiunilor de experienţe germane aceste volume cum şi diferenţele lor din 2 în 2 m. lungime diferă pentru una şi aceeaşi specie şi cu atât mai mult pentru specii diferite, faţă cu cele indicate în menţionatul articol.

4. Coeficienţii de formă obicinuiţi (ordinari) nu depind numai de diametrul şi înălţimea arborilor, ci şi de felul speciei cărora le aparţin, de vârsta lor, în limite destul de largi (tarifele din 40 în 40 ani în staţiunile germane) de altminteri, precum şi de condiţiunile de vegetaţiune în care acei arbori au crescut (climă, sol şi stare de masiv).

8⁰) *Coeficientul de descreştere* după Boppe *), iar după d-l G. Hüffel *numit factor de cubaj* **), impropriu după părerea mea şi profit de acest prilej ca să afirm deşi unii dintre camarazi nu i-au prea ştiut rostul după francezi nu se referă la raportul între diametrul măsurat la $^1/_2$ din înălţimea totală a arborelui şi cel dela înălţimea pieptului, ci între diametrul dela $^1/_2$ porţiunei trunchiului arborelui propriu ca lemn de lucru având o grosime la stejar şi fag de ordinar 0,25 m. diametru, la capătul cel subţire iar la reşinoase de 0,07—015 m. şi între diametrul dela 1 m. 30 dela pământ, astfel că nu există nici o relaţiune între acest factor sau coeficient şi cel de formă.

---

*) Technologie forestière de L. Boppe, Paris 1888. pag 157

**) Economie forestière, tome deuxième de G. Huffel. Paris, 1905 pag. 103.

Raportul între diametrul dela $^1/_2$ din înălţimea totală a arborelui şi cel terier de la înălţimea pieptului, *Schuberg* care cel dintâi s'a ocupat cu stabilirea relaţiunei dintre acest raport pe care el la numit „quoţientul formei (p) pe când Schiffel dela staţiunea de experienţe dela Mariabrunn (de lângă Viena) i-a zis „qoutientul formei,—şi între coeficientul de formă. El a constatat că acest coificient de reducţie (p) se măreşte sau se micşorează în mod proporţional cu cel de formă.

Cunoscând acest raport ce se poate uşor determina prin măsurări directe el poate face a fi utilizat, ori ce tarif de cubaj aplicabil unei anumite specii. In acest scop fostul consilier forestier superior Schuberg în tariful său întocmit pentru brad, a anexat o tabelă de corecţiunea volumelor aflătoare în tarif cu ajutorul cărei tabele poate şti cât trebuie să adăog sau să scad dintrânsele odată determinat aşa zisul quotient al formei, pe când cu ajutorul tarifului lui Schiffel găsim direct în tarif volumul unui arbore de o anumită specie după ce am determinat raportul diametrului dela $^1/_4$, $^1/_2$ ori $^3/_4$ din înălţimea sa totală şi a celui terier (la 1,30 m. dela suprafaţa solului).

Petre Antonescu

Măsurătoarea cantităţii materialului rezultat anual din exploatare se va face în pădure, după doborârea arborilor şi fasonarea lor în buşteni şi steri. — Oricare ar fi cursul leului preţul nu va putea fi mai mic decât 5 lei pe m. c. pentru răşinoase şi 1.50 sterul pentru foioase.

5. In exploatarea în asociaţie se va ţine de asociaţie o contabilitate cât mai riguros întocmită şi alcătuită în conformitate cu dispoziţiile legilor în vigoare.

6. Asociatul Eforiei va putea face pe proprietatea pusă în exploatare orice fel de clădiri şi instalaţii necesare ezploatărei, având dreptul la terminarea ei să-şi ridice toate maşinăriile, materialul rulant, ferăria, şine şi tot ce nu este construcţie propriu zisă, acesta, numai în caz când nu se mai amortizează în exploatare cheltuiala făcută.

In tot cazul construcţiunile de zid sau de lemn vor rămâne Eforiei fără obligaţia pentru ea a vreunei desdăunări sau plăţi.

In caz de amortizare a altor instalaţii, decât construcţiile de zid sau lemn, instalaţiile fixate de sol rămân proprietatea Eforiei, maşinile însă şi materialul rulant se vor vinde la terminarea exploatărei iar suma rezultată se va împărţi între părţi în mod proporţional cu cota de participare la beneficii.

7. Eforia are dreptul a numi un delegat sau doi cu cunoştinţe technice silvice, însărcinându-i din parte-i cu controlul exploatărilor şi registrelor de contabilitate. Aceşti delegaţi, pe lângă salariile şi accesorile ce vor primi din partea Eforiei conform prevederilor bugetare vor mai primi şi câte o indemnizaţie fixă lunară care se va stabili de comun acord de părţile asociate precum şi locuinţa, sume ce se vor trece la cheltuielile de administraţie ale întreprinderi.

8. La 31 Decembrie al fiecărui an se va întocmi bilanţul general al asociaţiuni, când se va fixa beneficiul net al acelui exerciţiu.

Beneficiul net se va deduce astfel:

Din totalul încasărilor se va scădea;

a) Valoarea avansată Eforiei conform punctul 4 de mai sus;

b) Toate dările de orice natură;

c) Toate cheltuelile făcute cu tăierea şi fasonarea arborilor în pădure, transport pe scocuri, linii ferate, pe apă, în pădure şi aeia pădure la gara cea mai apropiată.

d) Cheltueli cu debitarea materialului în cherestea, manipulaţia ei la fabrică şi transportul cherestelei dela fabrică la gară

e) Cheltueli de Ad-ţie.

f) Asigurarea materialului lemnos fie în buşteni, fie în cherestea aflat in pădure, la fabrică şi în gară.

g) Cota de amortizare admisă de legile fiscale in vigoare, cheltuelile făcute cu clădirile şi instalaţiile acestei exploatări.

h) Dobânda anuală de $4^0/_0$ peste dobânda Băncei Naţionale plus comisionul trimestrial de jumătate la sută la sumele socotite ca cheltueli făcute in acel exerciţiu precum şi la partea cheltuită şi rămasă neamortizată din clădiri şi instalaţii.

9. Prin cheltuieli de A-ţie se va înţelege retribuţia personalului intrebuinţat cu conducerea afacerii, personalul de birou, personalul inferior de pază, logofeţii brigadierii necesari etc, cu un cuvânt toate cheltuelile privitoare la mersul afacerii precum şi acele de inseminţare şi plantaţie conform amenajamentului.

10. Dupe scăderea din totalul veniturilor a tuturor cheltuelilor arătăte mai sus, ceiace rămâne va fi beneficiul net care se va împărţi între Eforie şi asociaţi, minimum de beneficiu pentru Eforie fiind de $40^0/_0$ în caz când beneficiul net total nu depăşeşte un procent de $50^0/_0$ asupra capitalului. Dela această cifră in sus cota în beneficiul net al Eforiei va fi sporită progresiv pe măsura în care acel beneficiu va depăşi procentul de $50^0/_0$ asupra capitalului.

11. Eforia va putea lua numai pentru trebuinţele sale proprii în contul cotei de beneficiu ce i se va cuveni anual, fie material brut sau buştean fie cherestea in gară, precum şi lemne de foc şi care se va socoti cu preţul cu care asociaţia vinde particularilor acel material şi la acea epocă.

12. Eforia participă numai la beneficiu socotit dela data bilanţului pierderea în orice caz va privi numai pe asociatul său.

13. Termenul asociaţiei se va fixa după importanţa exploatărei.

14. Litigiile între asociaţi pot fi deferite arbitragiului Camerei de Comerţ din Bucureşti.

15. Asociatul Eforiei la exploatare va trebui să fie negreşit cetăţean român, el nu va putea asocia sau subasocia la cota sa de participare pe altcineva, şi nici nu poate ceda integral sau parţial drepturile sale altcuiva, fie chiar cetăţeni români, fără

aprobarea expresă a eforiei confirmată printr'un jurnal al Cons. de Miniştri.

16. Se va prevedea în contract dacă locuitorii pădurilor din relativa apropiere a pădurei fie în grup fie sub formă de cooperaţie vor să se însărcineze cu lucrările de exploatare în care ei să depună munca lor, întreprinderea va fi obligată la cererea Ministerului Cooperaţiei să accepte oferta mijlocind o plată fixată de Minister pe metrul cub care plată să cuprindă pentru grup sau cooperativă, iar nu individual, pe de o parte salariul pe metrul cub uzual felului lucrării şi un beneficiu de 25 % asupra acestui salariu, preţurile de bază putând fi revizuite după fluctuaţiunile pieţei muncei. In caz de plângeri justificate ale intreprinderii contra acestor locuitori Ministerul cercetând va putea descărca întreprinderea de obligaţiunea sa faţă de grupul sau cooperativa găsite vinovate.

Dispoziţii generale. Inainte de orice contractare a exploatărei de păduri în asociaţie eforia e datoare să avizeze Ministerul Cooperaţiei de intenţiunea sa de a exploata pădurea şi la cererea Ministerului va fi obligată să rezerve obştiilor, federalelor sau cooperativelor din relativa apropiere a pădurei şi numai pentru cantitatea de lemn de foc sau construcţie necesară acelor obştii, federale sau cooperative, porţiunea respectivă de pădure care se va determina de Minister sau eforie. atât în ce priveşte întinderea cât şi situaţiunea pe teren.

Contractarea se va face sub garanţia centralei cooperativelor săteşti.

In acest caz arenda va fi sporită cu zece la sută peste quantumul prevăzut la art. 4, intrucât numai există un beneficiu net la care eforia să poată participa.

Celelalte condiţiuni se vor stabili de acord de Minister şi Eforie.

Pentru pădurile sub 200 Ha. Eforia va preferi ca asociaţi la exploatare în art. 1 — 15 incl. din prezentul jurnal, obştiile, federalele sau cooperativele din relativa apropriere a pădurei întrucât ele acceptă acele condiţiuni şi depun în operaţiile exploatărei munca membrilor lor.

(ss) *Ioan I. C. Brătianu; N. N. Săveanu; Vintilă Brătianu; General Mărdărescu; N. D. Chriculescu; Dr. Anghelescu; G-ral Moşoiu; P. Constantinescu.*

REFERATUL

raportorului chestiunilor silvice presentate la congresul inginerilor ţinut la Bucureşti în Oct. 1923

Chestiunile fixate de comitet referitoare la secţiunea silvică a se discuta cu ocaziunea acestui congres sunt:

1. Viţiile şi defectele lemnelor în raport cu întrebuinţarea lor industrială.
2. Mijloacele de conservarea lemnului.
3. Transportul lemnelor pe apă şi uscat.
4. Politica noastră vamală din ultimul timp şi mişcarea comerţului exterior în ce priveşte importul şi exportul lemnelor.

D-sa arată comunicările primite la această secţie şi expune comunicarea d-lor Ladislau Papp şi Gh. P. Antonescu (publicată în bulet. A. G. I. R. anul V, No. 8—9 pag. 129—198).

Asupra acestor chestiuni d-sa expune pe scurt comunicările primite: Transportul lemnelor pe apă şi uscat de d-nii Ladislau Popp şi Gh. P. Antonescu publicat în bulet. A. G. I. R. No. 8—9 pag. 129—198 şi Problema exportului lemnului de D-l M. P. Florescu publicat în bulet. A. G. I. R. anul V, No. 8—9 pag. 77—87; două comunicări asupra: **Transportul lemnelor pe apă şi uscat** şi una despre **Problema exportului lemnului** şi Transportul lemnului de D-l E. Guzman.

Prima comunicare asupra transportului lemnului pe apă şi uscat este făcută de d-nii Ing. inspector silvic Ladislau Popp şi ing. silvic G. P. Antonescu. Acesti autori arată importanţa mijloacelor de transport şi exploatările forestiere, le descrie modul lor de construire.

După dânşii mijloacele de transport se împart în două şi anume în: Mijloace de transport provizorii şi mijloacede transport permanente.

Intre cele provizorii intră acelea cu ajutorul cărora se pot scoate lemnele din pădure până în văile principale unde se construesc cele permanente şi anume: 1) Prin rostogolirea trunchiurilor şi buştenilor 2) Cu funiile 3) Trăgându-se cu boii sau caii 4) Intrebuinţând scocurile uscate pentru lemnele de foc şi pentru transportul trunchiurilor şi a buştenilor. In acelaş timp d lor descriu diferitele moduri de construirea scocurilor stăruind asupra pantelor ce trebuesc date acestor scocuri în diferite anotimpuri şi asupra modului de procedare pentru regularea iuţelei buştenilor în descinderea lor în vale. 5) Utilizând scocurile cu apă atât pentru transportul lemnelor de foc cât şi a celor de construcţie. Mijloacele de transport permanente d-lor le clasifica astfel: 1) *Drumuri şoseluite forestiere* arătând modul de deosebire şi construcţie faţă de celelalte. 2) *Ape flotabile:* Aci autorii arată forma sub care se transportă lemnele în stare liberă şi în plute; regularea cursurilor de apă; instalaţiunile necesare în acest scop şi lucrările pentru consolidarea malurilor cu ajutorul plantaţiunilor de butaşi şi al căsoaielor; condiţiunile de pantă; instalaţiunile pentru asigurarea apei necesară plutitului (Opusturile). 3) *Căile ferate forestiere.* Autorii pun în evidenţă avantajele acestui mijloc de transportul lemnelor, descrie modul cum se construieşte o linie ferată forestieră, condiţiunile practice pentru racordarea aliniamentelor, cum se întrebuinţează tablele inginerilor *Sarakin* şi *Oberbech.*

Ca încheere d-lor fac o descriere amănunţită asupra căii ferate silvice din *Gurghiu.*

A doua comunicare tot asupra *transportului lemnelor pe apă şi uscat* este făcută de D l Dr. Guzman.

D-sa împarte transporturile forestiere în două mari grupe:

1. Transportul pe uscat constând din jghiaburile de pământ, scocurile sau jlipurile, zeoniferele cu sârmă şi cele cu cablu, drumurile şoseluite, căile ferate, planurile înclinate şi
2. Transportul pe apă cuprinzând plutirea liberă a lemnelor sub formă de plute, scocurile ude, cadrurile de lemne trase cu remorcherele şi transportul lemnelor cu şlepurile.

Drumurile forestiere şoseluite d-sa le împarte în: Drumuri forestiere de I-iul ordin cari au o lăţime astfel că se pot încrucişa şi drumuri forestiere de al 2-lea ordin cari au locuri de încrucişare din distanţă în distanţă.

Drumuri forestiere de al 3-lea ordin cari se întrebuinţează într'un mod vremelnic.

D-sa stărueşte asupra avantajelor şi dezavantajelor transportului cu ajutorul drumurilor forestiere, arătând că reuşita exploatărilor raţionale unde regenerarea se face pe cale naturală depinde de multiplicitatea şi buna executare a acestor mijloace de transport.

Principiul care trebue să ne călăuzească la construirea drumurilor trebuie să fie ca cu minimum de cheltuială să se poată transporta cea mai mare cantitate de material lemnos şi în acelaş timp în condiţiuni de maximă siguranţă.

Dl. Dr. Gutzman descrie modul de construire a căilor ferate forestiere, a transportului cu ajutorul zenoniferelor cu ajutorul apei etc.

Ca întregire a comunicării dă câteva relaţiuni asupra activităţei în construcţiuni a administraţiei bunurilor fondului religionar din Bucovina cu privire la transporturile forestiere, arătând ce capitaluri au fost învestite pentru construirea lor şi cu cât s'a ridicat venitul în urma construirei acestora.

Comunicarea asupra Problemei exportului lemnului este făcută de dl. Ing. inspector silvic M. P. Florescu, în care D-sa arată că pădurile se distrug ne refăcându-se în aceiaş măsură, în cazul cel mai bun instalându-se în locul pădurilor de stejar şi fag, plopul salcia şi mesteacănul, iar în locul pădurilor de codru provenite din seminţişuri naturale nasc — pădurile de crâng provenite din lăstari.

D-sa adaogă că actualmente se tae mai mult de cât posibilitatea anuală a pădurilor astfel că după câţi-va ani vom ajunge a nu mai avea ce exporta şi chiar a duce lipsă de lemnul necesar consumului intern.

Autorul combate părerile unora cari iau ca bază exploatările ce se fac actualmente prin care s'a depăşit posibilitatea anuală şi cari afirmă că se pot exporta *200,000* vagoane cherestea anual, demonstrând cu cifre statistice că maximum pentru export este de 57 000 vagoane anual, dacă exploatările ţin seamă de continuitatea permanentă a producţiunei lemnoase, condiţiune prevăzută de art. 3 a codului silvic.

După ce arată cauzele ce au contribuit la scumpirea lemnului de stejar propune pentru viitor următoarele:

1. Fabricele de cherestea să fie in funcţie de păduri, iar nu pădurile în funcţie de fabrici după cum s'a procedat din nenorocire până astăzi la noi.

2. Să se fixeze cantităţile de exportat anual în loc de a se fixa taxe de export pe m c sau vagon.

3. Amenajiştii cari alcătuesc amenajamentele pădurilor să

fie obligaţi a le executa pe teren fiind direct responsabili de neexecutarea amenajamentelor.

4. Intocmirea urgentă a statisticei pădurilor, fără de care orice măsură de protecţie am lua e iluzorie.

5. Romanizarea fabricelor din Ardeal cari işi au încă sediul în Budapesta.

6. Desfiinţarea aşa zisului bloc de transport din Ardeal ca fiind imoral şi

7. Romanizarea urgentă a acelor cooperative forestiere din Moldova în special al căror material e acaparat de străini pentru export.

Raportor, G. P. Antonescu

CONGRESUL
INGINERILOR SILVICI DELA CHIŞINĂU

Ziua 2-a

Sâmbătă 29 Septembrie dimineaţa.

Şedinţa se deschide la ora 9 dimineaţa sub preşidenţia D-lui Aureliu M. Eliescu vice preşedintele Societăţii "Progresul silvic" asistat de D-l M. P. Florescu Secretar al Societăţei.

D-l Inginer inspector silvic N. Elefterescu, casierul Societăţei, citeşte darea de seamă a situaţiei financiare.

DAREA DE SEAMA
a Soc. „Progresul Silvic" la 31 Decembrie 1922

Ct. Capital. — Capitalul iniţial al Soc. „Progresul silvic" pentru construirea localului Cercului Inginerilor silvici, s'a fixat conform Adunărei Generale ordinare precedenta la suma de lei . .	2.000.000
Din care s'a subscris şi vărsat până la 31 Decembrie 1922 lei	508.984
Rămâne deci de acoperit pentru complectarea întregului capital iniţial lei . , ...	1.491,016
cum se vede din Ct. acţiuni trecut la activ în bilanţul ce vă presentam.	

Fond de reservă statutar. — Fondul de rezervă la 31 Decembrie 1921 a fost de lei . . .	4.334.05
la care s'a adăogat conform statului 10 % din beneficiul anului 1920 lei	658.10
	4.992.15
La acest fond propunem bine înţeles, rămâmând ca Dv. să aprobaţi, ca întreg beneficiul anului 1921 să se treacă la fondul de rezervă, adică lei	9.341.25
Totalul fondului de rezervă cum se vede la pasiv în bilanţ lei	14.333.40
Cum vedem din bilanţul şi Ct. de Profit şi Perdere al anului 1922 şi pe care avem onoare a vi le prezenta, reese un beneficiu net de lei .	15.367.70
Report . . .	14.333.40
şi vă rugăm să aprobaţi ca şi acest beneficiu să se treacă la fondul de rezervă, fiind în interesul D-lor acţionari ca fondul de rezervă să fie cât mai mare.	
Dacă beneficiul de 15.367.70 s'ar împărţi conform art. 77 din statut, ar rămâne de distribuit D-lor acţionari jumătate din această sumă, ceia ce ar fi prea minimă; deci	15.367.70
Prin urmare ar fi totalul fondului de rezervă la 31 Decembrie 1922 lei	29.701.10
Fond de rezervă din donaţiuni. — Terenul cesionat de Primărie lei	200.000
Acest teren l-am evaluat după preţul terenurilor dinainte de răsboi. Adevărata lui valoare ste azi cu mult mai mare şi cu atât mai mult îşi va ridica valoarea, când se va construi noul palat al cercului.	
Subvenţia acordată de Ministerul Domeniilor	300.000
Plusul din vânzarea pădurei Zăvoiul . . .	382.000
Total fond donaţiuni cum se vede la Pasiv în bilanţ lei	882.000

Trecem la activul Societăţei

La activ în bilanţ se vede trecut sub numele de Ct. Acţiuni, suma de lei	1.491.016

Bilanţul general al Soc. „Progresul Silvic"

ACTIV *Incheiat la 31 Decembrie 1922* PASIV

Acţiuni		1491016.	Capital		2000000.—
Imobil (teren)		204763,25	Fond de rezervă statutar	4992.15	
Efecte publice		136000.–	Din întreg beneficiu 1921	9341.25	14333.40
Cupoane de încasat		8750.—	Fond din donaţiuni		882000.—
Numerariu în casă	29250.-		Garanţii		5000.—
„ la Bănci	1042311.—		Dividende de plată		7054.90
„ la Rev. Progres. Silvic	12065.75	1083626.75	Taxe Emisiune		400.
Totalul activului Cercului Silvic.		2924156.—	Beneficiu net		15367.70
Revista Progresului silvic conf.			Tatalul pasivului Cerc. Silvicult.		2924156.–
inventar		71019.05	Revista „Progresul Silvic		71019.05
Total general al activului		2995175.05	Total General Pasiv		2995175.05

Preşedinte, AL. CONSTANTINESCU Contabil Casier, *N. N. Elefterescu*

DEBIT **PROFIT & PIERDERE** CREDIT

Cheltueli de Administraţie		2166.30	Cupoane dela Ef. Publice		8500.—
Diferenţa de curs la Ef. publice		7500.-	Dobânzi		16534.—
Beneficiu net		15367.70			25034.--
		25034.—			

Preşedinte, AL. CONSTANTINESCU Contabil Casier, *N. N. Elefterescu*

Membrii: *M. Tănăsescu, Const. Sava Goiu, C. Opran, A. M. Eliescu, M. P. Florescu.*

Cenzori: *I. Comanciu, C. P. Georgescu, O. D. Cratero.*

D-l Inginer Inspector silvic Ovidiu Crattero citeşte raportul cenzorilor:

Proces-Verbal

Subsemnaţii cenzori, în temeiul Art. din statute întrunindu-ne astăzi Iunie 1923 am procedat la verificarea şi controlarea operaţiunilor de vărsăminte, plăţi, restituiri, cheltueli etc. pe care le-am găsit regulat justificate.

Verificând bilanţul şi contul de profit şi pierderi, le găsim întocmite real şi exact şi cerând extrasul de cont al Băncei Româneşti, al Băncei Poporului am constatat că se soldează exact cu încasările făcute.

Aceasta fiind situaţia reală a Societăţii noastre la 31 Decembrie 1922, cu onoare vă rugăm să binevoiţi a da descărcare Consiliului de Administraţie al Societăţei pentru gestiunea până la data de mai sus.

Cenzori :
I. Comaniciu
O. D. Cratero
C. P. Georgescu

Adunarea generala în unanimitate aprobă.

Dupa închiderea şedinţei, congresiştii iau parte la desvelirea monumentelor eroilor Basarabeni : Matcevici, Murafa şi Hodorogea din grădina Episcopiei, unde D-l N. G. Popovici, în calitate de senator de Muscel a ţinut o inimoasa şi patriotică cuvântare. Se intră în desbaterea chestiunilor propuse a se discuta în congres.

D-l Inginer Inspector silvic, Gheorghe Năstăsescu şeful regiunei silvice Chişinău, face o expunere a situaţiei pădurilor Basarabiei din punct de vedere al producţiunei şi al nevoilor populaţiunei. (Expunerea va apărea în numărul viitor al revistei).

D-l Inginer şef silvic Z. Prszemitky şeful ocolului silvic Tighina, citeşte comunicarea D-sale cu privire la problema pădurilor Basarabiei (apărută în numărul festiv al Revistei cu lucrările congresului).

După prânz

D-l Inginer şef silvic G. Agapie, citeşte comunicarea d-sale în aceiaşi chestie (aparuta în numărul festiv al Revistei cu lucrările congresului).

D-l Al. Stefănescu, inginer silvic, şeful ocolul silvic „Radu Negru" Argeş, citeşte comunicarea d-sale în aceiaşi chestie (publicată în numărul festiv al Revistei cu lucrarile congresului).

D-l Geolog Porucic, face o descriere a terenului Basarabiei din punct de vedere geologic (care va apare la timp în Revista).

D-l Inginer silvic Moţoc, şeful ocolului silvic Hotin citeşte următorul referat cu privire la expropierea pădurilor din Basarabia.

Domnilor ingineri,

In calitate de şef al ocolului Silvic Hotin pe baza delegaţiilor serviciului Silvic am luat parte la lucrările de exproprierea moşiilor monăstireşti şi a pădurilor particulare, şi găsindu-mă continuu patru ani în localitate văd cu părere de rău că de către organele Onor Casei Noastre nu se respectă lucrările de expropriere făcute conform art. 8 din legea agrară pentru Basarabia.

Mai în toate locurile nu se respectă hotarele fixate la expropriere.

In primăvara anului 1922 au fost introduşi locuitorii în poiana interioară din pădurea Lipcani, trecută la Stat conform Procesului-Verbal din 22/III 921.

In primăvara anului 1923 locuitorii au fost introduşi în poiana interioară din pădurea Caplevca expropriată conform Procesului-Verbal din 11/III 1921.

In primăvara anului 1923 locuitorii au fost introduşi în poienele interioare din pădurea Tulbureni, neţinându-se seamă de exproprierea pădurei făcută în ziua de 10/III 1921 cum şi de hotărîrea definitivă a Comisiei Centrale de Judecată prin care întreagă pădurea Tulbureni a fost trecută la Stat, conform deciziei No-379 din 27 Aprilie 1923 şi care pădure acum cu introducerea locuitorilor în poiană este formată în trei trupuri,

In prezent între locuitori se împărţesc poienele exterioare din pădurea Raşcov expropriată în întregime la 10/III 1921.

Din pădurea Ceponosn în suprafaţă de 1000 Ha situată la o distanţă de 10 km. de la Hotin înainte de război s'a permis de către Comitetul pentru conservarea pădurilor din Basarabia defrişarea suprafeţei de 175 Ha din care până la anul 1914 s'a defrişat din norocire numai 10 Ha, făcându-se poiană întrânsă rezervată pădurei conform procesului verbal de expropriere din 10/III 1921; ulterior această poiană s'a inglobat în cota de 100 Ha rezervată proprietarului moşiei Ceponosa care este supus străin şi conform art. 4—b n'are drept la cota de 100 Ha, care în prezent se vinde locuitorilor sub forma arendărei pe termen de 36 ani.

O parte din moşia monăstirească Clişcauţi aşa zisă Dubrova la care s'a înglobat 100 Ha din poienele exterioare din pădurea monastirească Clişcauţi-Poiana, prin hotărîrea Comisiei Judeţană din 27/III 1922 în potriva art. 4 din legea agrară s'a recunoscut ca proprietate ţărănească şi ca atare nelovite de expropriere. Apelul făcut de Ocol în termen legal a rămas fără răspuns. Intinderea acestei părţi de moşie monastirească este 530 Ha din care aproximativ 250 Ha este aproape neeultivabilă şi bună numai pentru împădurire.

In primăvara anului 1923 Comisia Judeţeană în potriva legei de împroprietărire locuitorii cu 175 Ha de pădurea din pădurea Pol-Ruhotin e propriată dela d-l I. Haldevici conform Procesului-Verbal din 17 Iunie 1921, şi trecută la Stat.

In primăvara anului 1923 Comisia Judeţeană a declarat expropiate toate poienele interioare din pădurea Grozinţi, trecută la Stat conform Procesului-Verbal din 27 Iunie 1921.

S'au dat locuitorilor terenurile de hrană a pădurarilor din pădurile monastireşti Vlădâcina. Clişcauţi şi Colencouţi cari din lipsă de poieni arabile în păduri de peste 50 ani s'au folosit cu teren de hrană din moşiile monastireşti, rezervate pădurilor conform Proceselor-Verbale de exproprierea pădurilor şi a moşiilor monastireşti din 16 şi 14 Iunie 1921 etc.

Din cele spuse se vede că nu se respectă nici legea, nici hotărârile Comisiilor de expropriere Judeţene şi Centrale, zilnic schimbându-se hotărîrile strângându-se hotarele pădurilor fixate la exproprierea făcută conform legei şi nu se ştie precis când se va pune capăt acestor modificări şi schimburi pentru a se putea începe proiectarea lucrărilor culturale. Despre aceste fapte s'a comunicat Onor Casei Pădurilor cu raportul No. 695 din 15 Iunie 1923 şi Onor Casa Noastre cu adresa No. 1696 din 16 Septembrie 1923 a fost rugată să trimeată la Ocol un delegat cu actele referitoare prin care se anulează Procesul-Verbal de exproprierea pădurilor dresate conform art. 8 din legea agrară pentru a se putea lua măsurile legale şi n'a primit nici un răspuns.

In localitate se vorbeşte că nu se ajunge teren pentru împroprietărire. In adevăr, teren este puţin, iar dacă organele Onor Casei Noastre vor arenda cooperativelor agricole 100 de Ha cum s'a arendat în acest an cooperativei Clişcăuţi din moşia Galici şi cooporativei Caplevca câte 100 ha şi se vor lăsa proprietarilor fără drept sute de hectare cum s'a lăsat proprietarului moşiei Ceponosa sau comunei Clişcăuţi cele 500 Ha din moşia monastirească Dubrova, şi vor rămânea părloage sute de Ha cum au rămas în acest an câteva sute de Ha între Hotin şi Levinţi din cauză că terenul nu s'a dat locuitorilor nevoiaşi la timp şi dacă nu se vor lua măsuri urgente pentru înfiinţarea pepinierilor de seminţe selecţionate de tot soiul de cereale şi ierburi ca trifoiul, lucerna, depozite de producători de vite, depozite de maşini şi unelte agricole, depozite de insectiside şi fungiside pentru combaterea insectelor şi ciupercilor de care sunt atacate grădinile frumoase de pomi roditori din Bucovina etc. cu scop de a se intensifica agricultura şi a prelucra şi desface produsele agricole în mod raţional, — cu creşterea populaţiei nici odată nu va ajunge pământ chiar dacă vor fi defrişate toate pădurile, fără de care nu se va putea desvolta nici agricultura primitivă. Pe de altă parte noi după ce vom şti hotărât limitele pădurilor suntem obligaţi de a conserva domeniul foresfer atât de mic, de a majora cât e posibil, suprafaţa păduroasă cu împădurirea poienelor şi a terenurilor neproductive, amenajând în prealabil pădurile şi făcând un proect general pentru lucrări culturale, stăruindu-ne a intensifica gospodăria punând la dispoziţia populaţiei nu numai buşteni dar chiar semifabricate ca draniţă, doage, scânduri, traverse, stâlpi de telefon ce poate fi făcut în dijmă sau în bani. Iar pentru a putea face aceste lucrări şeful de Ocol cu personalul selecţionat trebuie să se găsească într'o stare de a putea lucra. Căci mă simt dator de a vă spune că la Hotin în prezent e altceva.

1. Eu plec la pădure să fac parcelare, descrieri, să recepţionez materialele, şi dau peste abuzuri grave comise chiar de personalul de pază care în majoritate lipsit de locuinţă şi având teren de hrană la 30 — 40 cm dela pădure din cauză că terenurile din păduri şi din apropierea pădurilor sunt date locuitorilor, s'a apucat de furat. S'a destituit acum şi dat în judecată doi brigadieri şi patru pădurari din Ocolul nou înfiinţat. In zilele trecute s'a constatat că un brigadier cu pădurarii vând lemnele înaintea recepţiei; iar va urma destituirea şi dare în judecată, şi eu în loc să fac lucrări productive trebue să mă ocup cu controlul personalului în care s'ar cuveni să am toată încrederea.

2. Pe vremea semănatului de primăvară şi de toamnă trebuie zilnic să alerg la regimentele de pe frontieră cerând concurs pentru paza hotarelor şi a poienelor care se ară noaptea de

locuitorii ațâțați de către organele Onor Casa Noastre, căci posturile de jandarmi au puțin personal pentru a ne putea da concursul necesar.

3. Trebuie să alerg la regimente cerând să se ia măsuri pentru nimicirea banditismului încuibat în localitate căci am ajuns la o așa stare că delicuentul oprit noaptea în pădure cu lemnele furate a deschis foc în contra brigadierului.

4. Trebuie să adun actele I. O. V. din război, se întocmesc tablourile săracilor din 37 comune pentru a putea împărți lemnele disponibile între toți, căci primăriile nu se interesează de acest lucru și dacă fac tablouri numai cu plată câte 5 lei de sărac.

5. Trebue să învăț locuitorii de a scri cereri pentru lemne căci din școlile minorităților din localitate nu ies știitori de carte Români iar notarul cere de la sărac 30 lei pentru cererea de o grămadă de crăci.

6. Trebue să învăț agenții fiscali de a scri în regulă chitanțele de încasarea veniturilor provenite din vânzarea produselor forestiere căci nu pot emite chitanțe în regulă.

7. Trebue să scriu Procesele-Verbale de delicte, căci școale de brigadieri și pădurari în localitate nu avem iar populația locală din care se recrutează personalul de pază este rusă și nu știe românește.

8. Se întâmplă că venind la pădure să fac lucrări, găsesc personalul de pază dus cu mandatele de aducere la judecătorie în calitate de martori pentru procesele verbale de delicte și eu trebue se fac paza pădurei.

9. Trebue să pierd timpul stând de vorbă cu Prefectul, Subprefecții, populația de tot soiul în toate limbile spre a-i convinge că pășunatul vitelor distruge pădurea mai tare de cât toporul și insectele, transformând codrii de fag și stejar în strâmbături de plop și salcie cu frunza amară.

10. Trebue să sfătuiesc membrii primăriei Hotinului care se schimbă aproape trimestrial să se ocupe cu aprovizionarea orașului cu combustibil din Bucovina, căci noi cu revoluțiile de 35 de ani și posibilități mari am tăiat deja parchetele anilor 1926/927 din pădurile situate în apropierea Hotinului și pe viitor asemenea tăierei distrugătoare nu mai pot să aibă loc.

11. Trebue de stat de vorbă cu cooperativele agricole spre

a le convinge că nu şade bine să facă agitaţie între locuitori ca să nu lucreze in dijmă, căci totdeauna cooperativele nu vor primi parchete de păduri spre exploatare, întrucât scopul cooperativelor agricole este altul mai productiv pentru interesele agriculturei.

12. Trebue de controlat distribuţia lemnului ce se face de Primăria Hotinului, trebue de vorbit cu autorităţile şi funcţionarii Statului cari primesc lemne fasonate direct dela ocol spre a-i convinge că nu şeade bine să înstrăineze lemnele primite cu reducere sau să dea lemnele pentru transport.

13. Trebue să conving Societatea Industrială Zarojani să-şi prefacă cuptoarele pentru combustibil lichid sau cărbuni căci lemne suficiente pentru fabricarea zahărului nu mai sunt.

14. Trebue de dat tot concursul armatei care stă pe frontieră şi are nevoe de diferite materiale lemnoase şi nelemnoase.

15. Trebue de făcut o mulţime de corespondenţă zadarnică din cauză că la Ocolul Hotin vine toată corespondenţa pentru Ocoalele din judeţ, chiar acum când în cancelarie în loc de doi impiegaţi n'am nici unul.

16. Trebue să fac statistica pădurilor pe deceniul 1912—922 neavând date, întrucât archiva Ocolului este distrusă în timpul războiului.

Nu mai vorbesc că trebue să mă învoiesc cu locuitorii spre a face exploatări în dijmă, de a face sute de recepţii, parţiale, recepţionând anual până la o sută mii steri lemne de foc şi cinci zeci mii trunchi de lucru şi a-i vinde la fie care locuitor separat, neavând nici locuinţă, nici cai de serviciu, nici bani pentru transport, nici instrumente topografice etc.

Şi trebue să vin acasă de la Administraţia Financiară cu salariul personalului pe furiş, iar după miezul nopţii când de oboseală î-ţi cade pana din mână trebue să adormi cu mâna pe armă aşteptând dacă nu cum-va te vizitează oaspeţii de noapte cari zilnic te ameninţă.

Or eu pentru asta am studiat silvicultura timp de douăzeci de ani, lucrând în Comisiuni de amenajare, studiind industria şi comerţul lemnului în străinătate, pentru ca azi să nu mă pot ocupa cu lucrări productive-cu studii de amenajare cu lucrări culturale !

In primăvara trecută nefiind susţinut de nimeni, descurațându-mă complect, eram să plec din serviciu, însă împărțind Ocolul în două, predând și luând în primire Ocolul nou înființat de trei ori am rămas în serviciu și nu pierd speranța că cu ajutorul Domnilor Inspectori-șefi ai Regiunilor Cernăuți și Chișinău vom ajunge la o înțelegere cu Onor. Casa Noastră, lucrând mână în mână și atunci:

1. Vom stabili definitiv hotarele pădurilor,
2. Vom amenaja pădurile,
3. Vom opri pășunatul vitelor cu desăvârșire,
4. Se va nimici banditizmul,
5. Se va înființa școală de Brigadieri și pădurari în localitatea,
6. Se va selecționa personalul și
7. Ne vom ocupa de lucrări culturale.

Căci la Hotin e foarte ușor de lucrat: condițiunile creșterei pentru fag și stejar sunt atât de favorabile că aproape toate pădurile pot fi tratate în codru și regenerarea se face bine prin tăeri succesive. Acolo unde fagul și stejarul din cauza tăierilor neregulate și a pășunatului neîntrerupt este înlocuit cu esențe secundare transformarea masivelor în codru poate fi făcută introducându-se semințe de stejar și fag cu 2—3 ani înaintea tăierei, urmând să se facă la timp lămuriri. In sudul Basarabiei unde clima este alta, umiditatea ralativă mică a aierului și a solului condensează carbonatele și sulfatele la fața pământului, din care cauză plantațiunile de stejar, frasin, arțar, ulm la vârsta de 25—30 ani se usucă, însă în locurile accidentate în râpi și ponoare unde solul e spălat, aceste esențe de valoare pot să crească în amestec cu arbuștii.

Pe șesurile bugeacului merge bine salcâmul. care rentează de a fi cultivat cu revoluții mici de 6—9 ani, dând material bun pentru haragi și unelte casnice, iar cu revoluții mai mari dă lemn de lucru de prima calitate.

Iar pentru ca șeful de Ocol să aibă câte-va zile libere pentru a-și putea face în liniște proectele și a executa lucrările culturale ar fi de dorit ca autoritățile și funcționarii Statului să fie pătrunși de iubirea pădurei și a nu mai cere atâtea lemne și lemne. Toți trebue să știm că înainte de războiu orașele Basarabiei au făcut foc cu lemne de peste Nistru, căile ferate ardeau numai cărbuni, iar satele făceau foc cu paie. In prezent o mulțime de păduri vândute la țărani cu dreptul de defrișare sunt defrişate. altă parte de păduri este tăiată complect în timpul războiului şi restul pădurilor este rărit până la 1/3, producând hectarul două sute steri în loc de 5—6 sute steri în timpul de pace.

Şi dacă oraşele, industriile. morile, C. F. R., armata nu se vor gândi la cărbuni, combustibil lichid sau lemne din munţii Bucovinei, în curând vom ajunge la dezastru, chiar dacă vom împăduri toate poienele şi terenurile neproductive.

D-l Kosminsky, proprietar din Basarabia. arată starea precară a proprietarilor de păduri din Basarabia, în urma aplicărei legei expropierei pădurilor, şi cere o mână de ajutor din partea „Congresului silvic".

D-l Aureliu Eliescu vice preşedintele Soc. „Progresul silvic" răspunde D-lui Kosminsky că cunoaşte doleanţele juste ale fraţilor Basarabeni, dar că societatea „Progresul silvic" e o societate ştiinţifică.

De aceia când ne-aţi anunţat că doriţi să participaţi la congres, v'am răspuns, suntem fericiţi, veniţi cu toţii, vă primim cu bucurie — Dar noi suntem o societate particulară şi nu emitem decât deziderate în raport cu problemele enunţate în congres.

Vom ţine seamă însă şi de doleanţele D-v.

Când veţi lua cunoştinţă de dezideratele noastre, vă veţi bucura, căci faţă de despădurirea Basarabiei, ar fi să continuăm cu dezastrul.

In urma expunerilor referenţilor, datele şi comunicările sunt foarte apropiate, ceia ce denotă seriozitatea lucrărilor.

Din lucrările D-lor, să tragem concluzii pentru viitor —Pădurile Basarabiei sunt insuficiente pentru Basarabia, căci în loc de 25% cât ar fi normal să existe, ea n'are nici 5%.

E o necesitate de a se menţine ceia ce avem şi de a creia alte păduri noi.

Lucrările Societăţei noastre, totdauna au avut un ecou, în special acum în anii din urmă.

Experienţele trecutului ne dă speranţa pentru viitor, că glasul nostru va fi ascultat.

Dezideratele noastre vor fi transmise celor în drept, spre a lua act şi a ne ajuta în opera de refacerea pădurilor Basarabiei — Pentru Basarabia primejdia e prea mare, deci e necesar crearea unui serviciu special, care să nu aibă ca misiune alt ceva decât *„problema intregirei fondului forestier al Basarabiei"*.

D-l Kosminsky, mulţumesc D-lui Preşedinte pentru cuvintele calde şi patriotice.

D-l Daniil Clain, propune a se forma o moţiune şi face atent congresul că D-sa l-a prevenit pe D-l Ministru Duca, pentru rezervarea terenului neproductiv al Basarabiei ca să-l destine împăduririlor.

D-l V. Stinghe, cere ca în moţiune să se prevadă şi sancţiuni legale.

D-l Andrei Ionescu, cere ca legea agrară din vechiul regat care prevede expropierea terenului improductiv să se extindă şi în Basarabia.

D-l C. P. Georgescu. După răsboiu reforma agrară a sacrificat multe păduri şi chiar poenile din păduri, — pe care le-am conservat noi.

Conducătorii ţării româneşti n'au simţit importanţa pădurilor.

Reforma agrară n'a respectat pădurile — Se putea ca cu prilejul reformei agrare să se fixeze şi proporţia adică procentul pădurilor.

S'au legiferat legi agrare şi nici un Inginer silvic n'a fost consultat.

Se necesită a se reforma legea agrară şi deci să nu ne mulţumim a formula o moţiune pe hârtie, ci să stăruim în aplicarea ei. Aceasta este un drept al nostru şi deci moţiunea congresului trebuie să îmbrăţişeze chestia astfel ca să conducă la o operă legislativă.

D-l Aureliu Eliescu, crede că moţiunea nu poate să impună o lege — Dar rămâne ca consiliul de administraţie al Soc. „Progresul silvic" să stăruiască pentru obţinerea unei legi, după cum a obţinut şi legea de organizare a corpului silvic şi al şcoalei politechnice. Moţiunea trebuie făcută astfel, ca să poată fi înmânată tuturor factorilor competinţi şi chiar M. S. Regelui.

D-l Crattero, afirmă că din vechiul regat s'au expropiat 86000 Hectare pentru păduri comunale.

Se suspendă şedinţa pentru câteva minute în urmă să dă citire următoarei moţiuni.

Moțiunea relativă la: Reîmpădurirea Basarabiei față cu legea de expropiere

Societatea „Progresul silvic“ reunită în al 35 lea congres anual, ascultând expunerile făcute și relative la starea pădurilor din Basarabia;

Constatând că o exploatare abusivă care se practică de mai bine 70 de ani a ruinat fondul păduresc; — Basarabia în raport cu suprafața sa și cu nevoile populațiunei are nevoe de o proporție de cel puțin 25%, pe când în realitate nu are păduri nici 5% din suprafața;

Considerând că continuarea regimului de azi ar duce la un adevărat dezastru;

Considerând că măsuri urgente și energice se impun. autorisă consiliul de administrație ca în mod oficial să atragă atenția dirigenților Țării asupra primejdiei ce amenință Basarabia;

Autorisă consiliul, ca prime măsuri, să ceară:

1. Ca prin tăerile care se fac să nu se depășească sub nici un motv posibilitatea anuală;

2. A se menține strict dispozițiunile luate de Casa Pădurilor ca drumul de fer, armata, marea industrie să se aprovizioneze din alte părți ale Țării; producțiunea Basarabii să se folosească numai pentru micile industrii și gospodării.

3. A nu se mai permite ca exploatările să se facă prin streini de serviciu. Totul să se exploateze în regie.

4. Să se creeze noi perimetre de păduri afectându-se în acest scop:

a) Terenurile neproductive fie că sunt expropriate sau nu.

b) Terenurile agricole rezervate în scopuri pentru colonizare și cooperative agricole.

c) Terenurile inundabile și cele de pe marginea bălților și râurilor.

d) O alicotă parte din terenurile expropriate pentru a se complecta procentul de împădurire de 25% întocmai cum s'a procedat prin legea pădurilor comunale din Dobrogea din 1883.

5. Să se înființeze un serviciu special cu un fond special și care să nu aibă altă menire decât înbunătățirea și mărirea fondului păduresc.

6. Congresul autorisă consiliul de administrație să reclame legile necesare nu numai pentru menținerea fondului păduresc dar şi pentru mărirea acestui fond prin împăduririle ce suut absolut necesare.

Prezentată în şedința dela 29 Septembrie 1923 de:

Aurel Eliescu, Daniel Clain, G. Agapie, G. Năstăsescu, Prsemițchi

Aprobat în unanimitate de congres.

Preşedinte, **Aureliu M. Eliescu**

Secretar **M. P. Florescu**

Şedința se ridică la ora 7 seara.

Ziua 3-a

Duminecă 30 Septembrie

Şedința se deschide sub preşidenția D-lui Aurel M. Eliescu, vicepreşedintele „Progresului Silvic" şi M. P. Florescu, secretarul Societății.

D-l Inginer inspector general silvic C, P. Georgescu, desvoltă comunicarea D-sale.

VANATOAREA
din punct de vedere, sportiv, economic şi legislativ.

Domnule Preşedinte, domnilor Congresişti.

Când Comitetul de organizare al Congresului din acest an a trecut în programul chestiunilor de desbătut şi *„Vânătoarea din punct de vedere sportiv, economic şi legislativ"*, nu s'a urmărit prin aceasta ca D-voastră, membri ai „Progresului silvic" în mare majoritate Ingineri silvici să vi se facă un curs de vânătoare,

Cursuri de vânătoare ați făcut cu toții în şcoli. Cu această ocazie însă, din asistența vor afla şi cu pădurarii — poate ne surprindere că în toate şcolile silvice din țară începând cu cele de pădurari, de brigadieri, de conductori silvici, cât şi în şcoala superioară de silvicultura, actualmente o secție a şcoalei polytechnice, vânătoarea este socotită ca o ştiință şi în ele se fac cursuri speciale asupra ei; aşa dar, teoreticeşte suntem cu toții pregătiți în această chestiune—mai rămâne dar să vedem unde stăm cu partea practică a vânătoarei.

Vânătoarea în politica de stat n'a preocupat pe oamenii noştri politici, de cât dacă ei înşăşi erau vânători dar chiar şi aceştia n'au privit de cât latura sportivă a vânătoarei.

In fapt vânătoarea are două laturi distincte: una *sportivă*, adică practicarea vânătoarei care este la îndemâna or cărui cetăţean ce doreşte a se distra, recreia şi a'şi întări organismul; şi alta *economică*, care constă în *cultura vânatului* util, *distrugerea* celui nuisibil şi valorificarea cărnurilor, pieilor penelor etc., animalelor vânate, adică a produselor vânătoreşti.

In subsidiar vine şi a 3-a latură a chestiunei, partea legislativă, adică legile prin care s'ar putea atinge mai cu succes acele 2 prime părţi ale vânătoarei. Voi căuta dar, să desvolt progresiv toate 3 laturi ale chestiunei de o importanţă capitală pentru ţară şi pentru corpul silvic, recomandând ca la urmă, după ce d-voastră veţi fi ascultat expunerea mea congresul nostru să desbată chestiunea şi să ia o hotărâre care să lămurească cu un moment mai înainte situaţia corpului silvic faţă de problema vânătoarei în ţara noastră.

Vremurile mari şi de grele transformări prin care trecem, ne impune ca fiecare categorie de specialişti în ramura lor, să contribue la îndrumarea afacerilor publice, pe căile normale fără de care nu e putinţă de progres; astfel vom continua a ne sbate în frământări inutile din care economia generală a ţării nu va avea de cât de suferit.

Voi intra dar în fondul expunerei mele începând cu partea *sportivă* a vânătoarei.

După cum vă este cunoscut, vânătoarea s'a născut din trebuinţele de hrană a omului primitiv, armele de care se servea erau rudimentare, curajul şi forţa vânătorului erau însă mari în raport cu primejdiile de atunci.

Acest sport a fost practicat la toate popoarele fără nici o restricţiune în timpurile mai vechi aşa că prin practica lui abusivă s'a ajuns a se suprima întregi specii din regnul animal.

In cartea „Vânătoarea în România" a colegului nostru Ernest Ghiorghiu şi a fratelui său dr. S. Ghiorghiu, în capitolul *„Istoricul Vânătoarei"* împarte practica vânatului în 3 epoci: *primitivă*, a *feudalismului* şi *modernă*.

Cei mai mulţi dintre d-voastră cunoaşteţi această importantă lucrare, aşa că mă dispensez, de a mai resuma aci.

Voi insista însă asupra părţei sportive din acest tratat privitoare la ţara noastră. Vânătoarea s'a practicat de români, din cele mai vechi timpuri. In literatură avem admirabile descrieri de vânătoare ale regretatului nostru nuvelist N. Gane şi schiţe pline de humor ale marelui scriitor Al. Cazaban, precum şi de mulţi alţii, a căror nume ne scapă din memorie.

In prefaţa cărţei colegului nostru, răposatul savant şi vânător dr. Istrati, arată sub o formă frumoasă avantajele fizice ale practicărei acestui sport.

Este dar o datorie naţională de a-l încuraja. Vă este cunoscut ce vigoare capătă o naţiune care practică sporturile; în ţările din occident, în urma unei politici de stat în această direcţie urmată în curs de decenii s'a ajuns ca sporturile să fie infiltrate în sângele acelor popoare; aşa este în Anglia, Franţa, Germania, Suedia etc. şi acum în urmă şi la noi.

Prin Ministerul de instrucţie se caută de cât-va timp a se infiltra tinerilor generaţii dragostea de toate sporturile, afară de vânătoare care—până astăzi n'a intrat în cadrul preocupărilor oficiale; ea se practică însă şi la noi de un mare număr de persoane iubitoare de natură şi de mişcări în aer liber.

Sunt două cauze care au făcut ca acest sport să se practice în mod restrâns.

Intâi, lipsa în stat a unei politici a vânătoarei şi al doilea *lipsa vânatului*, o consecinţă a celei dintâi.

Intre chestiunile cari preocupă pe toată lumea, pentru refacerea noastră cu un moment mai înainte, în urma desechilibrului provocat de răsboi, neîndoios că sunt multe alte chestiuni mai importante şi mai urgente care primează *vânătoarea*, însa îşi are importanţa ei şi tocmai de aceia nu trebueşte neglijată. Dacă avantajele sportive nu sunt în de ajuns apreciate de toată lumea prin deosebire dela celelalte sporturi, Vânătoarea însă ne oferă în plus avantaje economice foarte mari pe care, cei mai mulţi nici nu-le pot bănui.

Avantajele economice ale vânătoarei le putem obţine numai prin *cultura vânatului*.

Această cultură poate fi de două feluri.

Cultura naturală prin protejarea vânatului util contra duşmanilor lui naturali: animalele răpitoare, pe care căutăm a le distruge prin toate mijloacele; prohibirea împuşcărei în epocile împerecherei şi creşterei puilor, şi chiar cruţarea pe termene mai lungi, când o specie a început a se împuţina; pedepsirea severă a braconierilor etc.

Cultura artificială, se poate face numai pentru unele specii în parckuri şi locuri închise unde se cresc puii până la maturitate, după care li se dă drumul în libertate.

Tot din cultura artificială fac parte adăposturile ce se fac în păduri pentru protejarea unor specii, hrănirea lor etc.

Din cauză că vânătoarea n'a fost privită la noi de cât în latura ei sportivă, am ajuns unde suntem de care conducătorii ţărei se desinteresează, o ţară cu puţin vânat a cărui valoare n'a îndrăsnit nimeni s'o calculeze.

La noi nu s'a făcut nici o statistică de cât vânat pe specii se împuşcă anual; ce cantităţi de carne de vânat intră în consumaţie pentru nutrirea populaţiei, care e numărul anual al blănilor, pieilor, penilor etc. resultate, marfă atât de mult căutată în comerţ, manufactură şi industrie.

In lipsa unor asemenea date, voi căuta să vă dovedesc importanţa economică a vânatului, punându-ne într'o ipoteză, care dacă la noi este o viitoare posibilitate, în ţările din apus este de mult o realitate, în special în Anglia, Germania şi Franţa ţări cu popoare prin excelenţă practice.

Vânatul util nu este distrus numai de om, ci el are mulţi duşmani în vânatul feroce, care se hrăneşte cu cel util şi chiar cu animale domestice.

Pentru ca calculele mele să meargă mai repede, cu bunăvoinţa d-voastră mă pun în ipoteza, că vânatul răpitor, după ani de luptă, a fost distrus în mare parte, el nu mai este un pericol mare pentru animalele domestice, prin urmare nici pentru vânatul util, aşa că acest din urmă vânat a rămas la discreţia noastră de a-l vâna cu măsură, a-l distruge, sau a-l cruţa.

Ca popor cuminte ce suntem prin legi chibzuite, am reuşit să facem a nu se împuşca anual de cât un număr de animale egal cu puii născuţi, aşa că stocul de reproducţie îl menţinem continuu neatins.

Demonstraţia mea o voi face cu epurele, care este mai prolific şi care locueşte peste toată suprafaţa ţărei afară de ape, bălţi şi regiunile prea înalte ale munţilor.

Suprafaţa României Mari este de 294.000 km. p. sau 29.400.000 hectare. Din această suprafaţă scădem 20$_0/^0$, adică 4.880.000 hectare, ca ocupate de ape, bălţi, munţi înalţi, oraşe, sate, căide comunicaţie, etc., pe care le lăsăm a fi ocupate: apele cu lebede, gâşte, raţe, etc., munţii înalţi cu capre negre, cerbi, căprioare, urşi, etc., iar oraşele şi satele pe seama populaţiei.

Ne-ar rămâne dar ca suprafaţă proprie pentru prăsirea epurilor 24.520.000 hectare.

Nu este exagerat dacă admitem că la fie care 10 hectare avem o pereche de epuri, adică 4.904.000 epuri în total, care se pot hrăni fără nici un ajutor din partea omului, şi care anual reproducându-se, ne pot da nu mai mult de cât o altă pereche de epuri; ce s'ar reproduce mai mult le admitem ca pierderi datorite diferiţilor duşmani ai epurelui.

Am avea dar în al doilea an 9.808.000 epuri, din cari, ca or şi ce gospodar cuminte am împuşca numai jumătate, adică producţia unui an, adică 4.904.000 epuri, ceiace represintă socotit 3 kgr. carne de epure, o cantitate de 14.702.000 kgr. sau în cifră rotundă 1471 vagoane, care socotite a 20 lei kgr. preţ ultra modest, după valuta de astăzi represintă o valoare circa 290.040.000 lei.

Dacă la aceasta adăogăm valoarea pieilor, căci din părul de epure se face cel mai bun fetru, şi din piele clei, cel 4.904.000 de piei, a 10 lei bucata represintă încă o valoare de peste 49.904.000 lei, adică în total 344.144.000 lei.

Premisa ce mi-am pus este modestă şi cu toate astea numai din vânatul epurilor ţara ar putea avea produse în valoare de 344 milioane lei, fără nici un capital investit. Dar pe lângă epuri, avem vânatul de baltă la gurile Dunărei şi în bălţile din lungul ei, în bălţile Basarabiei, în acele din lungul Prutului şi Siretului, unde păsări numeroase ca gâşte, lebede, raţe etc, sunt cu milioanele de în sborul lor întunecă cerul; de asemenea celălalt vânat ce trăeşte pe aceleaşi locuri cu epurele ca lupul, vulpea, vidra etc, a căror blăni sunt foarte scumpe, vânatul de munte în frunte cu ursul, apoi capra neagră, cerbul căprioara etc., cari protejaţi şi îngrijiţi se pot înmulţi; nu mai vorbim de păsările migratoare prepeliţa, sitarul becaţinele etc.

Toate aceste specii vânate pot produce anual încă 100 milioane fără nici un capital învestit.

Dacă dar, numai prin aplicarea unei poliţii de vânătoare serioase, am putea avea produse de vânat de un minimum de 450 milioane lei,—o jumătate miliard hârtie şi dacă vreţi 12.000,000 lei aur unde am putea ajunge, dacă ne-am hotărî să întreprindem şi cultura vânatului? Prin cele expuse până aci cred că am dovedit că partea *economică* a vânătoarei există, ea este tot atât de positivă ca şi economia animalelor domestice; nu este o chimeră; în alte ţări ea a fost de mult încadrată în politica economică şi nu înţeleg de ce n'am face şi noi acest lucru!

La aceasta realizare urmează să fie chemat corpul silvic, cu pregătire specială în acest scop, care până astăzi a fost îndepărtat de la această latură a specialităţei sale, spre marele rău al economiei generale a ţărei şi a vânatului în special.

Vine însă o întrebare: cum se face că până astăzi politica economică a ţărei, nu s'a ocupat şi de economia vânatului?

Cauzele sunt numeroase, dar principala este, ca fiind o ţară foarte bogată, aurul ne-a curs fără prea multă osteneală pe toate uşile şi ferestrele. Astăzi însă lucrurile s'au schimbat; deşi suntem tot atât de bogaţi, avem însă imense datorii în străinătate după urma răsboiului cari trebuesc plătite cu un moment mai înainte, semnătura României Mari trebueşte onorată şi ca să ajungem aci, toate bogăţiile ţărei trebuesc puse în valoare, nimic nu trebue neglijat.

Dacă formula *prin noi înşine*, trebue retuşată în unele isvoare de producţie, unde trebue să ne adresăm competinţelor şi capitalului străin, în chestiunea vânatului, formula vorbită este perfect realizabilă, botezând'o cu alţi termeni mai apropiaţi de specialişti în această materie *prin corpul silvic.*

Să trec domnilor acum la ultima parte a chestiunei *cea legislativă* ca din istoricul ei să vă explicaţi multe paradoxe şi împreună să tragem concluziile.

De şi independenţa vechiului regat datează din 1877, dată care coincide cu începutul renaşterei noastre la lumina civilizaţiei apusene, totuşi până în 1891, n'am avut nici o lege de vânătoare; până atunci vâna or cine or unde şi or cum, cea ce a dus fatal la stârpirea vânatului.

In 1891 s'a votat de corpurile legiuitoare prima *lege asupra poliţiei vânatului* alcătuită din 25 articolaşe, care a prohibit vânatul de orice fel afară de cel răpitor între 15 Februarie şi 15 August şi dreptul proprietarului asupra vânatului de pe proprietatea sa; vânătorii însă nu trebuaiau să satisfacă nici o condiţiune de cât să ceară proprietarului moşiei autorizaţia de a vâna.

Aplicarea acestei legi a fost dată pe seama Ministerului de Interne.

Această lege nu s'a ocupat de *economia vânatului*, iar membrilor corpului silvic, nu li s'a reservat nici un rol în plus, peste ale celorlalţi funcţionari agenţi de poliţie.

Prin regulamentul de aplicare al acestei legi, ea a fost complectată prin câte-va dispoziţiuni bune relative la epocile de vânat şi prohibire pe specii şi prin înfiinţarea de agenţi de privigherea vânatului la comune etc.

Această lege nu şi-a dat roadele de oarece Ministerul de Interne prin organele lui administrative, a dat precădere altor chestiuni, aşa că lucrurile au mers ca şi în trecut, când nu aveam nici o lege de vânătoare.

In 1906 s'a venit cu o nouă lege a *poliţiei vânătoarei* abrogându-se cea din 1891; aceasta din urmă a fost mai complectă şi stingea prin unele dispoziţiuni ale ei mai serios principiile de conservarea vânatului; introducea pentru prima oară la noi permisul de vânătoare, în schimbul unei anumite taxe şi arendarea dreptului de vânătoare;—punea sub protecţia legei păsările insectivore, interzicea vânătoarea cu ogarul şi cu copoiul, când câmpul este acoperit cu zăpadă.

In definitiv a complectat dispoziţiile poliţieneşti ale legei vechi.

Membrii corpului silvic şi aci n'au avut alt rol de cât de agenţi de poliţie, căci nici această lege nu s'a preocupat de *partea economică* a vânătoarei.

Aplicarea acestei legi a rămas tot în sarcina Ministerului de Interne.

Trebueşte aci să aduc o mică lămurire: atât sub imperiul legei din 1891, cât şi a celei din 1906, corpul silvic a fost stăpân în pădurile lui, el a făcut poliţia de vânătoare, după cum a făcut paza şi administraţia pădurilor, el a dispus asupra arendărei vânatului şi la Casa Pădurilor au mers veniturile rezultate din asemenea produse.

Până aci am vorbit de istoricul legislaţiilor vânătoreşti în vechiul regat. Cum dela 1918 încoace, suntem sub acelaş sceptru împreună cu provinciile desrobite din Ardeal, Bucovina, şi Basarabia, voi căuta ca în câte-va cuvinte să vă pun la curent cu legile ce au existat în acele părţi ale ţărei sub stăpânii de eri, date ce mi-au fost puse la dispoziţia de colegii Dimitrovici pentru Bucovina, Presemeschi pentru Basarabia şi Linţa pentru Ardeal.

Să începem cu dulcea Bucovină. După anexarea Bucovinei de Austria în 1775, vânatoarea n'a mai rămas liberă ca în restul Moldovei. In 1786 s'a dat o primă ordonanţă prin care vânatul era permis numai boerilor, pe orce teritoru, chiar străin, iar negustorimea, clasa burgheză în genere şi cea ţărănească erau escluse dela dreptul de vânătoare.

Revoluţia din 1848, a desfiinţat priveligiile boerilor, aşa că după această dată toată lumea vâna fără nici o restricţiune, ceace a dus fatal la împuţinarea vânatului, aşa că în 1852 şi 1859 prin două ordonanţe Ministeriale, s'au luat anume dispoziţiuni pentru protejarea vânatului.

Abia în 1874 a venit prima lege provincială relativă la vânătoare care s'a modificat când s'a introdus permisul de vânătoare în 1886 modificându-se din nou şi în 1891.

Toate aceste ordonanţe şi legi, au dispus ca vânatul din păduri să fie sub ocrotirea corpului silvic, iar membrii acestui corp au fost privilegiaţi, având permis de vânătoare gratuit.

Basarabia după cum ştiţi a fost anexată la Rusia, o parte în 1812 şi o altă parte, după răsboiul în tovărăşie contra Turcilor din 1877.

Colegul Prsemeschi mi-a dat date foarte interesante asupra vânătoarei în pravoslavnica Rusie, peste care însă sunt nevoit a trece.

Voi menţiona numai că Rusia fiind o ţară foarte bogată în vânat, comerţul cu pieile de vânat s'a făcut pe o scară foarte întinsă din timpuri foarte vechi. De la Petru cel Mare, până la ultima lege din 1892 s'au succedat nu mai puţin de 140 de ucazuri, decrete şi legi privitoare la vânătoare.

La anexarea Basarabiei s'a găsit în aplicare Edictul din 1763 al Ecaterinei a II-a, edict prin care se interzice vânatul animalelor utile între 1 Martie şi 1 Iulie ale fie cărui an, oprind în acelaş timp şi comerţul de vânat.

Legea din 1892 introduce permisul de vânătoare prevăzând în acelaş timp serioase restricţiuni pentru protejarea vânatului util,

Intreg personalul silvic, conform art, 65 din ultimul Cod silvic rusesc, s'a bucurat de dreptul de a vâna, însă în limitele prescripţiunilor legei de vânătoare.

* * *

In Ardeal s'au aplicat legile de vânătoare ale Ungariei.

Prima lege de vânătoare în Ungaria a fost promulgată în 1872 şi modificată în 1876.

In 1883 s'a promulgat ultima lege de vânătoare găsită de noi în aplicare în momentul desrobirei, ale cărei dispoziţiuni au fost complectate din timp în timp prin diferite deciziuni ministeriale ale guvernului din Budapesta.

Atât la noi, cât şi în provinciile alipite, legile de vânătoare nu s'au ocupat de cât de poliţia vânatului.

Dar dacă economia vânatului, nu s'a făcut prin legi, de către serviciile silvice respective — în provinciile alipite — s'a făcut totuşi pe cale administrativă, prn diferite dispoziţiuni ministeriale.

Toate legile de vânătoare de cari am vorbit şi cari se aplicau şi după desrobirea provinciilor alipite au fost abrogate cu începere de la 20 Iulie 1921, când s'a promulgat noua *Lege pentru protecţia vânatului şi reglementarea vânătoarei.*

Trebuie să vă lămuresc aci, că această nouă lege, nu s'a mai făurit la Ministerul de Interne ca în trecut, ci la Ministerul de Domenii, pe timpul când Ministerul de Agricultură şi Domenii, se scindase în două, Ministerul Agriculturei şi Ministerul de Domenii.

De toată lumea s'a crezut, că atunci când s'a hotărât ca aplicarea legei de vînătoare să treacă de la Ministerul de Interne, la cel al Domeniilor, la mijloc a fost o chestiune de mare importanţă *economia vânatului*, ce trebuia, în fine, să intre în politica de Stat şi că la acest Minister este *corpul silvic*, singurul Corp competent în materie.

La fostul minister al Domeniilor — pe acel timp — existau numai 3 mari servicii, Direcţia g-lă. a Pescăriilor, Direcţia g-lă. Zootechnică şi Casa Pădurilor.

Ar fi urmat dar ca Legea de vânătoare să fie studiată şi alcătuită de personalul competent, al unuia din aceste 3 Servicii, cel mai indicat fiind Casa Pădurilor".

Contra celei mai elementare logice, lucrurile s'au petrecut cu totul altfel, vorba zicătoarei ajunse de pomină: „ca la noi la nimeni".

Persoane străine de Minister, au fabricat legea cu uşile închise şi noi, membrii corpului silvic nici n'am fost măcar consultaţi; mai mult încă, nici acei cari am căutat să aflăm ceva din ce se hotărăşte, n'am putut afla nimic, secretul a fost păstrat în mod absolut.

Era natural Domnilor ca atunci când legea protecţiei vânatului se transfera dela Ministerul de Interne la Ministerul de Domenii, aplicarea ei, — în mod normal să fie încredinţată Corpului silvic, Corp care, nu numai că este pregătit cu studii speciale în această ramură, dar administrează 7 milioane hectare de păduri, o imensă pepinieră pentru vânatul de toate categoriile.

Aceasta cu atât mai mult, cu cât în ţară nu avem alţi specialişti în cultura vânatului.

Vânătorii sportmani cari iubesc vânatul ca să-l împuşte, nu sunt specialişti în cultura lui şi aceştia sunt cei mai puţin indicaţi a avea conducerea unui serviciu de vânătoare în Stat. Logic era dar, că dacă nu se dă ocrotirea vânatului pe seama Casei Pădurilor, adică Corpului Silvic, să se dea , . . Serviciului Zootechnic; nu râdeţi. Cultura vânatului este o chestiune biologică în care D-nii Medici veterinari, desigur ar fi găsit mai multe mijloace pentru cultura şi îmulţirea lui de cât d-nii vânători.

Dar să reviu la lege; întru ce mă priveşte am căutat toate căile să aflu ce ne rezervă, noua legea de vânătoare, înainte de a fi depusă la Cameră; mi s'a respuns stereotip.

— N'aveţi nici o grijă, legea e făcută pentru d-voastră, d-voastă veţi avea aplicarea ei ca singurii specialişti ce sunteţi.

In fine, într'o bună zi — ca din senin — am auzit că minunata lege s'a votat de corpurile legiuitoare: am alergat la Monitorul Oficial şi răsfoind-o, am văzut imediat cum şi d-voastră aţi văzut ceva mai târziu că corpul silvic prin această lege 'a căzut din lac în puţ.

De unde sub imperiul vechilor legi eram cultivatorii şi păzitorii vânatului din pădurile ce le administram prin noua lege pur şi simplu suntem înlăturaţi, sau mai bine zis suntem în subordinile persoanelor streine de specialitate şi ale sportmanilor.

Voi spicui dar părţile din lege, în cari se vorbeşte şi de noi, Corpul silvic.

La art. 4. Şeful de ocol se pronunţă în neînţelegerile dintre proprietari la formarea terenurilor comune de vânătoare;

Art. 10. – Pădurarii Statului pot fi angajaţi ca păzitori de vânat de arendaşii terenurilor de vânătoare (! ?).

Art. 39. Elevii şcoalelor de silvicultură vor avea permisele de vânătoare pe $^1/_2$ preţ.

Art. 52. — Scuteşte personalul silvic de plata taxei de portarmă.

Art. 54. — Brigadierii şi pădurarii nu pot purta armă de vânătoare fără învoirea arendaşului, dacă vânatul din pădure este arendat ?!

Art. 62. — Vânătoarea din oficiu se ordonă de şeful de ocol.

Şi atât.

In colo toată economia şi politica vânatului se va face de *inspectorul general de vânătoare* şi de serviciul de vânătoare din Ministerul de Domenii.

Legea de vânătoare dar s'a născut aşa cum s'a născut, numai pentru o anumită persoană, fostă funcţionar în Ministerul de finanţe din Buda-Pesta, care nemulţumit cu scaunul de mare jurisconsult ce i l-a oferit patria mumă şi cu alte nenumărate însărcinări pe la toate Ministerele şi de toate specialităţile, a ţinut şi a obţinut să se instaleze chiar pe grumazii Corpului silvic, cu magica-i periuţă în mână, care — se zice — că-i asigură chiar şi protecţia Palatului,

Pe lângă el, natural, s'au adunat o serie întreagă de sateliţi meşteri vânători, lăudăroşi de protecţia ce le-ar fi acordând-o şi lor M. S. Regele.

Dar să reviu la chestiune.

Rolul pe care noi, Corpul silvic, până ieri, l-am avut în pădurile noastre, pentru paza şi ocrotirea vânatului a dispărut, cel mult avem obligaţiunea de a executa ordinile ce ni se dau, — de toţi sportmenii vânători, din ţară, acoliţii Inspectorului general numiţi inspectori şi para inspectori şi cari ne tratează ca pe nişte braconieri.

Dacă am ţinut să vă vorbesc în această chestiune a vânătoarei, atât de mult legată de Silvilcultură, e că m'am făcut ecoul protestarilor camarazilor din toată ţara cari se văd jigniţi în atribuţiile lor şi cari pe zi ce trece se văd scoşi afară din pădure. Meseria noastră aşa zisă frumoasă, în fond este o profesiune aridă, plină de oboseli fizice şi intelectuale şi plină de privaţiuni. Cari au fost, sunt, şi vor fi, în toate ţările ca şi la noi, singurele agremente şi distracţii ale silvicultorului?

— Cetitul şi vânătoarea.

Cetitul ne-a rămas, vânătoarea însă nu, de oarece noi nu mai avem dreptul de a vâna în pădurile pe cari le cultivăm, le păzim şi le apărăm în contra braconierilor.

Toate pădurile rezervate Corpului silvic pentru vânătoare, s'au arendat sportmanilor, acoliţi ai inspectorului general iar noi pădurarii, trebue să ne înscrim în Societatea lor, să plătim cotizaţii grase," ca să vânăm în pădurile noastre.

Cum nu suntem bine plătiţi şi la mulţi dintre noi, nu le dă mâna sa plătească cotizaţii, ce se întâmplă?

— Unii vânează cu pădurile proprietarilor vecini — dacă sunt — şi dacă aceştia îi învoiesc cei mai mulţi au renunţat de a mai vâna, iar unii mai pătimaşi neînţelegând absurditatea unor asemenea dispoziţiuni, vânează cum pot.

Aşa ca, domnilor, de unde ar fi trebuit ca noua lege să fie încredinţată pentru aplicare Corpului silvic, spre a'şi pune ştiinţa în economia vânatului şi să vâneze şi el cu respectarea legei, pur şi simplu cu mâna Miniştrilor noştri am fost daţi la oparte, că se facem loc sportmenilor, necunoscători ai economiei vânatului.

Mi-am luat curajul să vă afirm cu sinceritate toate acestea, din dorinţa vie ce o are Corpul silvic de a nu fi înlăturat dela chemarea lui.

Preşedintele nostru şi Ministrul nostru, care ne-a dat o lege de organizare ce se poate lua ca model şi pentru alte corpuri şi pentru care noi îi vom păstra o adâncă recunoştinţă, Preşedintele nostru care este cel mai mare economist al ţării în materie silvică, făuritorul Codului din 1910 şi a Casei Pădurilor din acelaş an de sigur că va aproba cererea noastră a Corpului silvic ca *pădurile să fie ale pădurarilor*, cu tot ce este în ele; amestecul străin nu poate duce de cât la frământări, cari se resfrâng mereu asupra economiei generale a țărei.

Formula sub care se ascund sportmenii acoliți că Serviciul vânătoarei ține tot de M-rul de Domenii și ei lucrează în numele Ministerului nu merge. In acest Minister sunt multe servicii și în nici unul din ele serviciul silvic nu are nici un amestec și nici dorește să aibe.

Pentru ce dar, tocmai Corpul silvic, care astăzi însemnează ceva în țara asta, să fie tratat ast-fel?

Căutând a conveni prin bună înțelegere cu cei ce ne stau pe grumaz ne-au răspuns printr'o insinuare: *că se opune M.S. Regele.*

— N-am crezut, căci nici nu este de crezut ca M. S. să alunge pe silvicultori din păduri.

—Domniile lor au afirmat această inexactitate, ca să se poată menține fiindcă își dau seama că Corpul silvic este în dreptul lui când cere să fie stăpân în păduri și pe vânatul din păduri.

Intru ce privește pe D-nii vânători sportmeni, neacoliți îi putem asigura, că atunci când economia vânatului va fi încredințată Corpului silvic, singurul în drept a o pretinde, va avea și răspunderea: va fi vânat destul, o bogăție nouă a țării, de care am vorbit în partea economică a cuvântărei mele și vor avea ce împușca din belșug în toate sesoanele îngăduite de lege.

Față de cele ce v'am expus, rămâne ca Congresul să dea o moțiune fie în sensul vederilor mele, sau în alta, ce va resulta din discuțiile ce vor urma.

C. P. Georgescu
Inginer Insp. general silvic

Moțiunea votată ca unanimitate este următoarea:

MOȚIUNE

Societatea *Progresul silvic*, reunită la Chișinau în al 35-lea Congres anual, ascultând expunerile făcute asupra „Vânătoarei din punct de vedere sportiv, economic și legislativ“ constată că vânătoarea are două laturi dinstincte:

a) Una *sportivă* vânătoarea propriu zisă, adică arta de a vâna.

b) alta *economică*, adică poliția, cultura vânatului și valorificarea produselor animalelor împușcate.

Considerând că la practica sportului vânătoarei au dreptul toţi cetăţenii, e de dorit ca acest sport să fie la îndemâna tuturor.

Intru ce priveşte însă *economia vânătoarei*, pentru conducerea ei, urmează să fie chemaţi specialiştii în materie, fără a se confunda însă *amatorul sportmen* cu *specialistul cultivator de vânat*.

Intrucât membrii *Corpului silvic* sunt singurii specialişti cu o cultura serioasă asupra vânătoarei în general, cunoştinţe căpătate în cursurile speciale ce li se predau în toate şcolile silvice de: pădurari, brigadieri, conductori şi ingineri silvici, cunoştinţe căpătate ulterior prin studii serioase ce le fac zilnic asupra animalelor de vânat, din cele 7 milioane hectare păduri ce au în administraţie.

Intrucât corpul silvic a fost înlăturat dela conducerea serviciului de vânătoare, creiat la Ministerul de Domenii pe baza legei din 1921; mai mult chiar, a fost subordonat în paza şi protecţia vânatului din pădurile ce are în administraţie altor organe de control decât acelea ale Casei Pădurilor, situaţie inadmisibilă în orice serviciu bine organizat şi conştient de rolul menirei lui în stat.

Considerând că, prin îndepartarea corpului silvic dela una din laturile activităţei sale fireşti, i se aduce o ofensă nemeritată.

Congresul autoriză consiliul de administraţie al societăţei Progresul silvic, ca în mod oficial să intervină pentru:

1. A se modifica cât mai neîntârziat legea de vânătoare din 1921, complectând-o prin dispoziţiuni privitoare la înmulţirea şi economia vânătoarei în general, din care corpul silvic râvneşte a face o nouă sursă de bogăţie pentru ţară.

2. Pentru ca corpul silvic să nu mai fie subordonat nespecialiştilor în arta culturei vânatului, Direcţia vânătoarei din Ministerul de Domenii, să treacă sub conducerea şi controlul Casei Pădurilor.

Propusă în şedinţa congresului dela 30 Septembrie 1923 de dl. C. P. Georgescu, inginer inspector general silvic.

Aprobată în unanimitate de congres.

Preşedinte, **Aureliu M. Eliescu**

Secretar, **M. P. Florescu**

Dl. M. Boldur, cere să se aducă această moţiune la cunoştinţa Ministrului.

Dl. Aureliu M. Eliescu, vice preşedintele Soc. „Progresul Silvic", în discursul de închiderea congresului spune: „Inginerii silvici de câte ori s'au adunat în congrese sau adunări au dat dovadă de cuminţenie, nedând spectacolul trist şi nedemn al altor congresişti.

Am ştiut să imprimăm consideraţiune şi respect altora, ceiace e dealtfel cea mai de seamă operă a noastră.

Efectele positive se resimt deja. Inginerii cari altă dată ne priveau de departe, acum ne ascultă cu drag. Va urma şi consacrarea legislativă, care se va face cât de curând—să ne îndeplinim şi datoria de oameni civilizaţi.

In numele congresului, aduc mulţumirile noastre Archiepiscopului *Gurie* pentru oferirea sălei şi pentru serviciul religios făcut cu atât fast.

Să mulţumim generalului Popovici care a urmărit în tot timpul lucrările congresului şi care ne-a uşurat viaţa aci.

Să mulţumim d-lui Primar şi mai ales gospodarilor români, descendenţi din vechile familii care ne-au primit cu braţele deschise.

Mă asociez d-lui Ing. Inspector general M. Boldur, pentru a aduce mulţumiri albinei muncitoare dl. M. P. Florescu care a dus greul acestui congres, atât de strălucit. El nefiind funcţionar al statului, poate glăsui şi face mai mult. Mâine, poimâne vor avea independenţă şi glas în atâtea chestii şi alţii ca şi cel de azi a d-lui C. P. Georgescu.

Ca încheiere, o urare celor tineri: Eram acum 35 de ani, 5—6 inşi la fondarea acestei societăţi. Numai suntem azi în viaţă din aceia de cât 2.

Am perzistat cu entusiasm, am întâlnit în drumul nostru piedici, critici şi chiar ridiculul, dar perseverând, am ajuns să culegem roade.

Urez tinerilor de azi, să ne imite pe noi bătrânii — viaţa de silvicultor e o cale de spini dar are şi partea frumoasă de mulţumire sufletească pentru munca ascunsă dar productivă.

Conştiinţa datoriei împlinite e o adevărată fericire.

Incheind vă rog să nu uitaţi cuvintele unuia mai bătrân.

Să vă dea bunul Dumnezeu fericire întru îndeplinirea datoriei voastre.

(Aplause furtunoase acopăr ultimele cuvinte ale Vice Preşedintelu' nostru).

* * *

La ora 12 congresiştii au asistat la conferinţa d-lui Profesor universitar I. Simionescu Rectorul universităţei din Iaşi care a vorbit despre „Hajdău şi valoarea noastră etnică".

După prânz congresiştii fiind invitaţi de dl. general Popovici, au asistat la alergările de cai.

* * *

Seara au asistat la un concert simfonic dat în sala Eparhială.

Ziua III-a

Luni 1 Octombrie

Inginerii silvici au vizitat şcoala de viticultură din apropierea oraşului, unde au fost primiţi de D-l Stere, Directorul şcoalei şi personalul didactic,

Această şcoală fiind înzestrată cu un bogat material didactic şi cercetări ştiinţifice au lăsat o bunăimpresie congresiştilor.

După aceasta congresiştii reîntorcându-se în oraş cu trenul ce pleacă din Chişinău la 5 p. m. s'au reîntors cu toţii în ţară, fiecare pe la locurile lor, despărţindu-se cu frumoase amintiri petrecute pe pamântul scump al fraţilor Basarabeni.

Acordarea premiului de 8500 lei, instituit de Societatea „Progresul silvic“ *D-lui George P. Antonescu*, inginer silvic, pentru Monografia Domeniului Gurghiu din judeţul Mureş-Turda

REFERAT

I

„Monografia domeniului Gurghiu“ se referă de fapt la cele trei ocoale silvice Lăpuşna, Isticeu şi Ierbuş, în care este împărţit acest domeniu, format numai din păduri.

Lucrarea cuprinde un număr de 22 Capitole.

In cele ce urmează ne vom ocupa succesiv de fiecare în parte.

1. *Istoricul proprietăţei* este bine alcătuit; dacă autorul ar fi dispus de datele necesare ar fi fost negreşit lesne ca să fi arătat anul precum şi numele Regelui ungar în timpul căruia s'a construit cetatea Gurghiului, asemnea la ce anume epocă cetatea şi domeniul a fost dăruită lui Ion Huniade.

Ar fi fost deasemenea interesant ca autorul lucrărei să ne fi indicat data la care principii Ardealului au dispus mutaţiunea acestui domeniu, dimpreună cu cetatea depe el, asupra diferitelor personalităţi dela anul când această cetate a fost dărâmată şi când ea a fost restaurată de principele Rakoczi.

Este drept, că dela începutul secolului trecut (1800) ni se dă relaţiuni istorice destul de complecte, dar totul pe scurt, bine înţeles pentru că nu acestea constitue obiectul principal al monografiei unui ocol silvic, totuşi dacă ar fi fost posibil ca lucrarea să conţină mai multe detalii în această privinţă, ea ar fi câştigat de bună seamă şi mai mult în importanţă.

2. *Situaţia administrativă*: bine.
3. *Clima* : bine.
4. *Formaţiunea geologică*: bine.
5. *Descrierea pădurilor de pe domeniu* constitue un studiu serios şi complect atât al arboretelor în genere, cât şi a speciilor forestiere, arbuştilor, şi a plantelor erbacee, adică al florei ce populează aceste păduri.

Este o expunere biologică amănunţită făcută de un botanist competent, dublat de un silvicultor studios. care priveşte arborii şi plantele din pădure, prin prisma specialităţei sale.

6. *Fapte economice.*

Cuprinde o largă desvoltare asupra exploatărilor ce se fac în cele 3 ocoale silvice, arătând suprafeţele ce se parcurg anual cu tăerile şi volumele realizate; costul pe m. c. al manoperei, manipularea, amortizarea scocurilor şi ulucilor, în fine toate cheltuelile până la încărcatul trunchiurilor în vagoanele C. F. industriale, cu care este înzestrat acest domeniu.

Acest capitol mai conţine şi o descriere sumară asupra tratamentelor şi a rezultatelor obţinute prin aplicarea lor.

7. *Mijloace de transport* cuprinde:

a) Drumuri provizorii pentru transport cu tracţiune animală.

b) Scocuri, cu explicaţiuni technice pentru trasarea şi construirea lor cât şi asupra manipulărei materialelor pe ele, odată construite.

Textul conţine numeroase clişee şi schiţe de profilele diferitelor feluri de scocuri, uscate şi de apă, întrebuinţate, cât şi a aparatelor utilizate pentru regularea vitezei materialelor în scocuri; organizarea personalului de serviciu la scocuri etc. etc.

c) Calea ferată Gurghiu (C. F. S. G.) este arătată ca având o lungime de 73.2 Km, în legătură cu C. F. R. în gara Reghinul-Săsesc.

Conţine o descriere amănunţită a acestei linii, cu numeroase ilustraţii în text; profile, clişee şi schiţe de poduri, podeţe şi lucrări de artă etc.

Sunt arătate normele de serviciu relative la circularea trenurilor, gări, cantoane, depouri de maşini, ateliere etc. etc. cu numeroase ilustraţii în text.

Deasemenea ni se dau date exacte asupra materialului rulant de C. F. întrebuinţat, tipul locomotivelor, vagoanelor, platformelor etc., iar sub formă de tablou ni se expun, veniturile şi cheltuelile traficului pe tonă şi Km ale anului 1922-23.

8. *Fabrica de cherestea.*

Asupra acestei fabrici studiul face istoricul, ei oprindu-se în detaliu asupra: motorului, Hala Cazanelor, Atelierul fabricei, şi baia de aburit scânduri.

Pentru toate se fac descrieri complecte.

9. *Vânzarea produselor.*

La acest capitol, sub formă de tablouri, ni se dau date foarte instructive şi detaliate asupra preţurilor pe diferite sorturi de materiale fasonate.

10. *Păşuni alpine* cu preţurile tarifare de învoirea vitelor la păşune în poeni şi goluri.

11. *Insecte vătămătoare şi ciuperci* în care se indică insectele, care până în prezent au adus oare cari prejudicii arboretelor, cât şi ciupercile mai răspândite.

12. *Delicte şi incendii.*

Se face un istoric al delictelor, dar mai cu seamă a incendiilor ce au avut loc în timpurile mai recente, cauzele lor, evaluarea pagubelor produse, şi costul cheltuelilor de reîmpădurire a porţiunilor incendiate.

13. *Amenajamentul pădurilor.*

Conţine o descriere sumară a dispoziţiunilor amenajamentului şi a rezultatelor obţinute prin aplicarea lui.

Se insistă în special asupra comptabilităţei amenajamentului — care aci este ţinută la zi — din examinarea căreia numai se poate vedea rezultatele economice, silvice şi financiare obţinute.

14. *Vânatul.*

Gurghiul fiind unul din cele mai bogate domenii din ţară în animale de vânat, autorul ne face enumerarea atât a animalelor cu păr cât şi a pasărilor ce populează aceste păduri.

Se face istoricul arendărei dreptului de vânătoare din cele mai depărtate timpuri până la unirea Ardealului cu patria mumă, când vânatul din acest domeniu a fost rezervat exlusiv pentru M. S. Regele.

Acest capitol conţine o descriere detaliată asupra zonelor de vânătoare în care este împărţit domeniul, organizarea vânătorilor ca bătăiaşi, la pândă, stârpirea prin otrăvire etc. tablou satistic al vânatului aflat în pădure la 31 Iulie 1923.

Acestui capitol cinegetic i s'a dat o largă desvoltare, ce face a fi cunoscut, chiar de nespecialişti.

15. *Pescuitul,*

Gurghiul fiind în regiunea muntoasă, păstrăvii au fost cultivaţi până la 1918, când revoluţia a distrus instalaţiile de creştere artificială.

Se intenţionează a se reface acele instalaţiuni.

16. *Plantaţiuni şi pepiniere.*

Cuprinde descrierea actuală a plantaţiunilor din trecut şi prezent iar sub formă de tablou sunt arătate plantaţiunile, costul lor etc. executate în anii 1919—1923.

17. *Personalul şi locuinţe.*

Arată că domeniul Gurghiu este împărţit in 3 ocoale silvice, ce sunt controlate de un Inspector silvic independent de Regiunea silvică; arată deasemenea care este numărul oficianţilor silvici, brigadierilor, pădurarilor, păzitorilor de vânat etc.

Personalul silvic superior şi inferior, personalul C. F. S. G. etc. au case de locuinţă. In plus se găsesc pavilioane de vânătoare pentru primirea M. S. R.

18. *Fabricarea cărbunilor de lemn.*

Se dau date istorice şi technice relativ la fabricarea mangalului, calculându-se comparativ valoarea veniturilor pe m³ din mangal şi din lemne de foc.

Acest capitol ar fi trebuit intercalat la cap. 6: Fapte economice fiind în legătură cu exploatarea.

19. *Cheltueli cu exploatările în regie.*

Ni se dă date precise asupra cheltuelilor necesitate în anii 1919-1923, iar sub formă de tablou se arată, pe aceşti 3 ani, veniturile realizate, reeşind neîndoios superioritatea exploatărilor în regie faţă de sistemul antreprizei.

20. *Şcoli.*

E vorba de Şcoala de brigadieri silvici de la Gurghiu, de pe domeniul de care ne ocupăm, istoricul ei, modul de funcţionare, numărul şi calitatea absolvenţilor.

21. *Exproprieri.*

N'a scăpat autorului să se ocupe şi de exproprierile de care a fost atins şi domeniul Gurghiului, în baza legei agrare a Ardealului, făcând istoricul luptei duse de serviciul silvic spre a scăpa aceşti codri vestiţi, de nemiloasa influenţă a demagogismului şi a inconştienţei.

22. *Planul.*

La sfârşitul lucrărei se află planul domeniului Gurghiu scara 1/75,000, pe care este figurată diviziunea în ocoale silvice suprafeţele ocupate pe specii, poeni, C. F. R., C. F. S. G., sate gări etc. etc.

Concluziuni.

Din expunerea sumară a celor conţinute în studiul „Monografia domeniului Gurghiu" rezultă că autorul lucrărei cu motto „câinii latră, caravana trece" a elaborat o lucrare frumoasă şi complectă, prin care a atins şi studiat în detaliu toate laturile unui acest gen de lucrări; prin ea literatura silvică se îmbogăţeşte cu numeroase date şi cunoştinţe privitoare la unul din cele mai frumoase domenii din România Mare.

Proces-Verbal

Astăzi 25 Ianuarie 1924.

Subsemnaţii Liviu Marţian, Inginer Consilier silvic, Petre Antonescu, Inginer Consilier silvic şi Profesor, C. P. Georgescu, Ing. Inspector gl. silvic şi Marin Drăcea, Inginer Inspector silvic şi Profesor, convocaţi fiind de Consiliul de administraţie al Soc. „Progresul silvic" pentru a ne pronunţa asupra lucrărei „Monografia domeniului Gurghiu" cu motto„ cânii latră, Caravana trece" presentată pentru premiul de 8500 lei, instituit sub auspiciile Societăţei Progresul silvic, pentru cea mai bună Monografie a unui Ocol silvic".

Luând în considerare Referatul delegatului Comitetului pentru premierea lucrărei, cercetând apoi lucrarea presentată, găsim că aceasta represintă fructul unei munci asidue, că este bine întocmită şi ca atare suntem de părere a se acorda autorului ei premiul de 8500 lei instituit de Societate.

Avizul

Consiliului de adţie. al Soc. „Progresul silvic" din ziua de 31 Ianuarie 1924

Consiliul felicită pe autor pentru lucrarea întocmită şi îi decerne premiul de 8500 lei instituit, exprimându-şi în acelaş timp dorinţa ca lucrarea să fie imprimată pentru a servi de model şi pentru alte lucrări similare.

Membri prezenţi:

M. Tănăsescu, P. Antonescu, C. P. Georgescu, N. Elefterescu, I. Comanici, V. Stinghe, D. Dracea, M. P. Florescu.

MEMORIU DESCRIPTIV
al
„Firului Ciurileanu“ pentru măsurătoarea lungimilor

Marea reformă a împroprietărirei sătenilor pusă la ordinea zilei imediat după război, cerea o mare urgență în realizarea ei pentru a nu apărea prin tărăgănirea și încetineala operațiunilor ce o înfăptuiau numai ca o promisiune făcută foștilor luptători.

Pe lângă greutățile de ordin legislativ, desigur că și technica operațiunilor de măsurătoare și împărțire a pământurilor joacă un rol important în realizarea împroprietărirei, dat fiind numărul restrâns de specialiști ce trebuesc să lucreze în acelaș timp, răspândiți pe tot întinsul țării.

In dorul de a contribui la accelerarea operațiunilor technice, apreciind importanța *măsurătorilor de lungimi*, cu ajutorul cărora se vor obține loturile împroprietăriților, m'am ocupat cu deosebită atenție de aceste măsurători imediat după războì și astfel am ajuns să dau la iveală Firul ce voi descrie mai jos.

Având la bază deci numai *scopul de a accelera iuțeala măsurătorilor*, acest fir, realizat din sârmă de oțel de grosime redusă ($^1/_2$ mm.-1 mm.) aduce însă prin natura sa și o precizie neobținută încă în nici o țară în măsurătorile curente ale lungimilor.

In adevăr prin ușurința lui permițând a fi utilizat chiar cu lungimea de 100 m. se accelerează *iuțeala de lucru* chiar la mai mult de 2 ori față de panglica de 50 m. și acesta a fost scopul pentru care a fost construit.

Precizia însă se mărește și ea până la aproape de 8 ori aceea a panglicei perfecționate *) (chiar până la 1 cm. la 1 km. p. și din această cauză la prima vedere se crede că firul este destinat unui lux de precizie de care nu e nevoe.

Pentru a înlătura dela început această credință am accentuat asupra acestui punct referitor la precizie. Complectez că și această precizie se traduce și ea cu un procent însemnat tot în favoarea principalului scop, al iuțelei, pentrucă se știe dela teoria erorilor cât reduce din repetirile măsurilor un mijloc mai precis de măsurătoare. Firul întrecând cu mult precizia panglicei va permite măsurătorile bazelor de cel mult 2 ori şi va înlesni la orice pas măsurători de noi baze de control, aşa că triangulaţiile se pot simplifica iar teama de acumulare a erorilor se înlătură astfel mai bine decât prin compensările dificile ale reţelelor mari de triangulaţie. Drumuirile se închid cu erori aşa de mici că fac uneori iluzorii compensările atât de nedrepte şi de întârzietoare în acelaş timp, ce sunt necesare la lucrările cu panglica. De aci rezultă iarăşi o altă economie de timp atât pe teren cât şi acasă la calcule şi precizia departe de a fi fost un lux obţinută fără eforturi, ci numai prin natura măsurătorii, mai adaogă la iuţeala generală de lucru menţionată.

---

*) Panglica perfecționată Ciurileanu, întrebuințată curent cu o mică modificare la lucrările cadastrului nostru

**) Exemplarele construite din sârmă mai groasă de 0.6—1,5 mm. nu pot fi întrebuințate decât la suprafața pământului maxim 0,4 mm. deasupra și nu sunt practice la mânuit ca cele de 0,5 și 0,6 m m.

Aceasta poate ajunge chiar de 3 ori mai mare ca până acum. Experienţele numeroase, de peste 4 ani, făcute la lucrările de împroprietărire, unde firul a măsurat deja peste 300.000 hectare, au confirmat din ce în ce mai mult calităţile expuse mai sus.

Descrierea firului

In întrebuinţarea lui firul se poate folosi în două feluri:

La măsurători curente, pe terenuri şese mai ales sau puţin înerbate unde se poate întinde la 30 - 40 cm deasupra solului întreaga sută de metri numai cu mâna liberă fără beţe, firul are următoarele piese.

1. *Firul* cu *bobina* în care e strâns şi care se poartă permanent pentru a-l putea întrebuinţa de ori ce lungime mai mică de 100 m. (20 — 50 — 70 m. etc.) după cum permite terenul, înlesnind astfel şi citirea fracţiiloi finale, prin acea că restul se bobinează imediat. De bobină se află ataşat *dinamometru* de întindere.

2. Fisele mici de 40 cm. cari înseamnă păşiturile firului.

2. *La măsurătorile mai precise* ale bazelor, sau acelea în terenuri accidentate sau înerbate, la care măsurătoarea se face la înălţimea de 1 m. firul are următoarele piese:

1. Firul cu bobina acelaş ca mai sus;

2. Fisele tripied de 1 m. în locul celor mici de mai sus;

3. Suport metri sau întinzătoarele la 1 m. ale firului, corespunzătoare beţelor panglicei.

In descrierea acestor piese vom considera deci: Firul propriu zis—dinamometrul, bobina, firele mici, firele tripied şi suport metri.

A. Firul propriu zis

Este construit din sârma de oțel de 0,6 m. m. având lungime de 100 m. — Poartă la capătul din afară o toartă *a* de fer, care prin greutatea ei, când e lăsat slobod împiedică sârma de oțel de a face ochiuri cari i-ar înlesni ruperea.

Are gradațiile din metru în metru, începând cu reperul o, — fiecare metru având câte 2 bobițe, una a diviziunei metrice, care e cea dinspre capătul cu toartă și alta ce permite citirea No. de metri prin depărtarea ei față de cea dintâi. In adevăr admițând că această depărtare la fiece metru se mai mărește cu o câtime dată (4 mm). începând la primul metru împlinit la al 2-lea metru bobița a doua va fi la de două ori acest interval adică la 8 mm de cea dintâi, la al 3-lea metru la 3 ori adică 3 x 4 = 12 mm la al n-lea metru la n ori = n x 4 mm.

Astfel fiind o scăriță gradată în intervale de câte 4 mm numerotate va permite să citim deodată în dreptul bobiței a doua, numărul de metri, iar ruleta de 1m atașată la dinamometru ce va conține pe lângă această scăriță și diviziunile centimetrice ne va da în acelaș timp și fracțiunile metrului până la punctul considerat.

Bobițele sunt realizate din mici spirale (1.5 mm) de sârmă de alamă cositorite la intervalele arătate mai sus.

Capătul de 100m se prelungește cu încă circa 1 m care face legătura fixă cu bobina, fiind astfel gata de bobinare la orice fracție ce ar fi să se ia din totalul de 100 m.

B Dinamometrul

Se compune din arcul de oțel a, din sârmă de oțel de 3 m. m. care are fixat la un capăt toarta b iar la celalt placa e din lemn de paltin sau fag sau chiar din tablă.

Placa c are două jghiaburi d, e din care: d pe toată lungimea f g, permite alunecarea într'ânsul a sârmei s de oțel de 1,5 mm fixată de capătul arcului dinspre toarta b prin șuruburile h h'; jghiabul e este săpat pentru a servi de culcuș termometrului t așezat ca în figură.

Placa o are la capătul liber cleștele k, care cu ajutorul șurubului cu urechi, permite strângerea și fixarea firului de dinamometru în ori ce punct al firului, obișnuit însă la capătul de 100.

ÎNMORMANTAREA PROF. C. MICLESCU

Joi, 28 cor., a fost înmormântat, la cimitirul Belu, regretatul C. Miclescu, profesor de matematici şi topografie la şcoala politechnică din Bucureşti şi subdirector al stenografilor dela Senat

S'au depus coroane din partea familiei, colegilor dela Senat C., Opran ad-torul „Casei Pădurilor", şcoala politechnică, corpul profesoral al şcoalei politechnice, Casa Pădurilor, soc. „Progresul silvic", Corpul silvic şi vechii elevi studenţii şcoalei politecnice, etc.

Au rostit cuvântări d-nii: N. G. Popovici din partea corpului profesoral al şcoalei politechnice; Dem. Ciurileanu, din partea corpului inginerilor silvici; un coleg dela Senat şi un prieten din partea admiratorilor săi; un delegat al studenţilor şcoalei politechnice.

Iar la mormânt, au vorbit d-nii N. Nedelcovici, din partea vechilor absolvenţi ai şcoalei dela Brăneşti şi M. P. Florescu din partea soc. „Progresul silvic". O Dare de seamă complectă, va apare în numărul viitor.

† CRISTACHE TEODORESCU

Inginer silvic stagiar

Promoţia XXIII a Şcoalei Superioare de Silvicultură are durerea de a anunţa moartea iubitului lor coleg Cristache Teodorescu, încetat din viaţă în urma unei grele suferinţe în ziua de 23 Noembrie 1923.

Inmormântarea a avut loc în ziua de 25 Noembrie 1923 la cimitirul Ghencea din Bucureşti.

Fie-i ţărâna uşoară!

Informaţiuni

In cursul lunilor Martie şi Aprilie se vor ţine sub auspiciile Soc. „Progresul Silvic" trei conferinţe de către D-nii Inginer Inspector silvic M. P. Florescu, Inginer şef silvic G. Agapie şi Inginer şef silvic Ion Petre. Titlurile conferinţelor precum şi data şi localul se va anunţa ulterior.

* * *

D-l Inginer inspector silvic M. P. Florescu va ţine în seara zilei de 11 Martie a. c. o conferinţă la şcoala Politechnică din Temişoara, cu următorul subiect:

a) *Problema forestieră a României întregite din punct de vedere economic, naţional şi ştiinţific.*

b) *Rolul încadrărei învăţământului silvic în Politechnicum.*

* * *

Societatea „Progresul silvic“ face apel din vreme şi roagă călduros pe toţi inginerii silvici din cuprinsul întregei ţări, indiferent că sunt în serviciul Statului, cadre detaşate, particulari, liberi profesionişti etc., ca în primăvara acestui an să se dea o atenţie deosebită „serbări pomilor“.

In acest scop, ar fi de dorit ca din timp să se se pună în contact cu organele oficiale şi organele şcolare din centrele respective, pentru a se aranja de e posibil programe de plantaţiuni efective pe teren a râpelor, terenurilor sărace, nisipoase, despădurite etc. complectate cu conferinţi ocazionale, din care să rezulte importanţa conservărei pădurilor şi chiar şi distracţii ocazionale în funcţie de timp şi localitate.

Societatea „Progresul silvic“ ar dori ca acest apel să fie adus la îndeplinire de toţi inginerii silvici din toată ţara şi care să ne trimită situaţii scurte de rezultatele obţinute, pentru a se putea publica în o broşură specială.

De e posibil, şi ceva vederi fotografice, care ar complecta şi armoniza mult tipărirea broşurei.

* * *

In comisia pentru elaborarea legei pentru organizarea corpului technic general român care se lucrează într'o comisie strânsă la Ministrul Lucrărilor Publice a fost cooptat şi D-l Inginer Inspector General *C. P. Georgescu* D-sa a fost unul din acei care au contribuit mult la elaborarea legei de organizare a corpului technic silvic din 1923. Intrucât acum face parte şi din consiliul de administraţie central al A. G. I. R., va susţine interesele corpului silvic cu demnitate şi în deplină armonie alături de ceilalţi colegi din acea comisie şi în spiritul drepturilor câştigate prin legea noastră de organizare.

* * *

Din comisia legei pentru *„Regimul apelor“* care lucrează sub preşedinţia D-lui Ministru al Lucrărilor Publice, face parte şi d-l C. Opran, Administratorul Casei Pădurilor. Avem tot dreptul a crede că şi interesele pădurilor adevărata sursă de energie a regimului apelor, vor fi luate în consideraţie.

* * *

D-l Inginer inspector silvic M. P. Florescu, secretarul Soc. *„Progresul silvic“* a fost numit membru în comisia superioară vamală, de pe lângă Direcţiunea generală a vămilor, din Ministerul de Finanţe.

Sperăm că interesele pădurilor, cu privire la reglementarea cantităţei de export vor fi susţinute cu căldură de colegul nostru.

* * *

Pagubele directe ocazionate pădurilor din Belgia de către germani în timpul ultimului răsboiu au fost evaluate la 1—1.2 miliarde franci.

* * *

Aproape de Midhurst se găsesc 3 tise (taxus baccata) cari sunt considerate ca cele mai mari exemplare din Europa şi poate şi din lume, având înălţimea de 80, 89 şi 92 picioare.

* * *

Prin legea din 2 Iulie 1913 pentru reîmpădurirea şi conservarea pădurilor particulare din Franţa, se dă facultate proprietarilor respectivi de a confia în total sau în parte gestiunea pădurilor lor administraţiei forestiere a pădurilor Statului.

* * *

După constatările făcute în Franţa rezultă că nu este exactă afirmaţiunea unora că incendiile în păduri se datorează atât neglijenţei tăietorilor de lemne, vânătorilor şi fumătorilor cât şi aprinderilor lor spontanee.

In adevăr chiar după o lungă perioadă de secetă, dacă se îndepărtează stratul superficial de foi moarte în păduri simţim o impresiune de umiditate, care împedică propagarea incendiilor datorite cauzelor naturale.

⁂

Pe lângă Ministerul de instrucţie publică din Franţa s'a instituit o comisiune spre a alcătui un proect de lege în scopul creărei în proprietatea Statului de Gally-Chèvre Loup aproape de Trianon, actualmente întrebuinţată ca loc de cultură şi livezi artificiale a unui *arboretum national* şi a unei *staţiuni de experienţe forestiere.*

Din suprafaţa totală de 140 sau 150 ha. destinată a fi ocupată de acest *Arboretum* care va fi pus sub direcţiunea Muzeului de Istorie Naturală din Paris, 60 hectare vor fi atribuite Ministerului de Agricultură spre a se înfiinţa pe o întindere de 30 hectare o staţiune agronomică iar restul de aceiaşi întindere o staţiune de cercetări forestiere şi una sau mai multe pepiniere.

⁂

Prima staţiune de experienţe şi cercetări forestiere din Franţa, a fost înfiinţată în anul 1882 şi anume afectată şcolei superioare de ape şi păduri din Nancy.

⁂

Emile Meer, cunoscutul inspector silvic în retragere ataşat staţiunei de experienţe dela şcoala naţională de ape şi păduri din Nancy, membru al Academiei de agricultură, a încetat din viaţă la 3 Iunie 1921, în vârstă fiind de 81 ani.

El a proclamat adevărul incontestabil că Arta forestieră trebue să se rezime pe ştiinţele biologice şi că fără lucrări de experimentare nu se poate avea o silvicultură.

⁂

In broşura „Comercial forestry“ publicată de Ministerul refacerei din Anglia se arată că suprafaţă destinată a fi împădurită în timp de 80 ani în această ţară este de 1.770.000 acre sau 716,267,67 ha (un acre=0,404671 ha) ceeace reprezintă $^1/_5$ parte din întinderea necesară pentru a răspunde tutulor trebuinţelor sale lemnoase şi anume 250.000 acre sau 101.168 se vor împăduri în primii 10 ani, iar restul de 615,099,67 ha în 70 ani.

Elevii şcoalei forestiere din Nancy primes un salariu anual de 4000 franci, în cameră s'a propus a se majora la 5000 franci.

* * *

In România Mare există 4 grădini botanice şi anume în Bucureşti, Cluj, Cernăuţi şi Iaşi şi corespund numărului universităţilor noastre. In Anglia cu coloniile sale sunt cele mai multe din lume, 56 după care urmează Germania (35). Franţa cu coloniile sale (25) Italia (23) Rusia (17) Austria de dinainte de răsboiu (13) Statele Unite 12).

BIBLIOGRAFIE

Manuel de droit forestier à l'usage des particuliers, propriétaires de bois, par Ch. Guyot, ancien Directeur de l'École Nationale des Eaux et Forêts. Berger-Levrault, editeurs, Nancy şi Paris, Strasbourg, 1921. Preţul net 12 franci.

Cărăbuşul (Biologia, apariţiunea, distracţiunea lui Un secol de luptă organizată în cantonul Zurick. Experienţe recente). Publicaţiune făcută sub auspiciile departamentului federal al internelor. Lausanne Librairie Payot et C nie. 1920 Preţul 15 fr.

Din această lucrarea reiese că prin injecţiunea cu 40-50 gr. de sulfură de carbon pe metru pătrat se micşorează sensibil perderile rezultate din atacurile Melelonidelor. Ceva mai mult s'a dovedit astăzi că sulfura de carbon exercită o influenţă considerabilă asupra vegetaţiunei puieţilor şi stimulează creşterea lor astfel că li se sporesc forţa de rezistenţă.

MINISTERUL AGRICULTUREI ŞI AL DOMENIILOR

CASA PĂDURILOR

DIRECŢIA AMENAJERILOR

Deciziune

Noi, Ministru Secretar de Stat la departamentul Agriculturei. şi al Domeniilor.

Asupra raportului Domnului Administrator al Casei Pădurilor.

Având în vedere articolul 2 din Codul Silvic.

Având în vedere articolul 2 din Legea Modificărilor la codul silvic publicată în Monitorul Oficial No. 131/920,

Decidem:

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Regulamentul de exploatare al pădurii Măgura cu Capul Văi pendinte de comuna Odvoş judeţul Arad, proprietatea d-lui Dr. Coloman Konopi, în suprafaţă de 543 hectare 8900 m. p. Regim crâng compus cu 80 rezerve la hectar de esenţă stejar din cei mai groşi. Revoluţia normală de 40 ani, exploatarea în 40 ani şi cu garanţia de împădurire 300 lei de fiecare hectar.

b) Regulamentul de exploatare al pădurii Somlău pendinte de comuna Gheorgheni judeţul Ciuc, proprietatea d-nii Vakar Laszlo şi Vakar Lukacs, în suprafaţă de 414 hectare 0607 m. p. din care se exploatează 298 hectare 3910 m. p. Regimul codrului cu tăeri rase. Revoluţia normală 80 ani exploatarea în 6 ani şi cu garanţia de împădurire 1000 lei de fiecare hectar ;

c) Regulamentul de exploatare al pădurii Diocheţi pendinte de comuna Drăguşani, judeţul Covurlui, proprietatea Cooperativei N. Cincu, în suprafaţă de 631 hectare 8055 m. p. Regimul crângul compus cu 30 rezerve la hectar. Revoluţia normală 12 ani pentru seria I şi 30 ani pentru seria II. Exploatarea în 12 ani seria I şi 22 ani seria II. Garanţia de împădurire 600 lei de fiecare hectar.

d) Regulamentul de exploatare al pădurii Hagiu pendinte de comuna Găgeşti, judeţul Putna, proprietatea D-nei Sofia General C. Orezeanu, în suprafaţă de 346 hectare 5400 m. p. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 14 ani, exploatarea în 14 ani şi cu garanţia de împădurire 200 lei de fiecare hectar;

e) Regulamentul de exploatare al pădurii Cuciurul pendinte de comuna Bogdăneşti, judeţul Bacău, proprietatea D-lui M. Juilland în suprafaţă de 24 hectare 5500 m. p. Regimul crâng cu 60 arbori rezervă esenţă stejar la hectar. Revoluţia normală 30 ani, exploatarea într'un an şi cu garanţia de împădurire 300 lei de fiecare hectar.

Art. 2. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional sunt executorii.

Art. 3. şi ultimul. — Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 30 Ianuarie 1924 în cabinetul nostru.

No. 5427 Ministru

(ss) **General Văitoianu**

Deciziune

Noi, Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculturii şi al Domeniilor,

Asupra raportului Domnului Administrator al Casei Pădurilor,

Având în vedere articolul 2 din Codul silvic,

Având în vedere articolul 2 din Legea Modificărilor la Codul silvic publicată în Monitorul Oficial No. 131/920,

Decidem:

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul de exploatare al pădurii Lunca Costeşti pendinte de comuna Costeşti, judeţul Tutova, proprietatea d-lui Maior I. Petrescu, în suprafaţă de 84 hectare 800 m. p. Regimul crâng simplu.

Revoluţia normală 20 ani, exploatarea în 3 ani şi cu garanţia de împădurire 200 lei de fiecare hectar;

b) Regulamentul de exploatare al pădurii Menţii din faţă trupul Valea Mare şi Paloşu pendinte de comuna Menţii din faţă, judeţul Mehedinţi, proprietatea d-lui I. Gh. Cornea, în suprafaţă de 72 hectare 1306 m. p. pădure. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 4 ani şi cu garanţia de împădurire 400 lei de fiecare hectar;

c) Regulamentul de exploatare al pădurii Zătreni-Găneşti pendinte de comuna Lăcusteni, judeţul Vâlcea, proprietatea d-lui D. N. Boicescu, în suprafaţă de 352 hectare 2608 m. p. Regimul crâng simplu.

Revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 10 ani şi cu garanţia de împădurire 200 lei de fiecare hectar;

d) Regulamentul de exploatare al pădurii Nihoreni pendinte de comuna Tureatca, judeţul Dorohoi, proprietatea d-lui Gh. Stroici, în suprafaţă de 163 hectare 740 m. p. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani, exploatarea în 8 ani şi cu garanţia de împădurire 300 lei de fiecare hectar;

e) Regulamentul de exploatare al pădurii Capul Dealului pendinte de comuna Sibieni, judeţul Buzău, proprietatea d-lui Traian Petrăchescu, în suprafaţă de 53 hectare 3000 m p. Regimul crâng simplu.

Revoluţia normală 15 ani, exploatarea în 5 ani şi cu garanţia de împădurire 800 lei de fiecare hectar;

f) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii Muntele Coasta pendinte de comuna Câineni, judeţul Vâlcea, proprietatea moşnenilor din comuna Câineni, în suprafaţă de 4918 hectare. Regimul codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 100 ani, exploatarea în 100 ani şi cu garanţia de împădurire 1500 lei de fiecare hectar;

g) Studiul sumar pentru exploatare al pădurii Brădetul pendinte de comuna Rucăr, judeţul Muscel, proprietatea d-lor Dumitru Popa Bucur, Nicu şi Alexandru Bunescu, în suprafaţă de 12 hectare 1800 m. p. Regimul codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 70 ani, exploatarea în 4 ani şi cu garanţia de împădurire 1500 lei de fiecare hectar;

h) Regulamentul de exploatare al pădurii Dosul Sărata, pendinte de comuna Moigrad, judeţul Sălaj, proprietatea d-lui Laurenţiu Czell, în suprafaţă de 192 hectare 5104 m. p. Regimul crângului cu 80 arbori la hectar. Revoluţia normală 40 ani, exploatarea în 8 ani şi cu garanţia de împădurire 400 lei de fiecare hectar.

Art. 2. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat sunt executorii.

Art. 3 şi ultimul. — Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu aducerea la îndeplinire a prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 3 Martie 1924 în cabinetul nostru.

No. 13980 Ministru

(ss) **Al. Constantinescu**

AVIZ

Se aduce la cunoştinţa celor interesaţi că la Casa Pădurilor se găseşte de vânzare sămânţă de molid de bună calitate cu preţul de 150 lei Kgr. la locul de producţie (Miercurea Ciuc).

Doritorii vor adresa cereri din timp Administraţiei Casei Pădurilor Direcţia Plantaţiilor spre a se aviza celor în drept.

Publicaţie de licitatie

Biserica ref. din Panic vinde prin licitaţie publică 10 jug. cad. de pădure estimată la 477 m³ lemne de foc aptă pentru scoarţă de tăbăcit.

Licitaţia va avea loc la prefectura judeţului Sălaj în Zălau în ziua de 14 Martie 1923 la oarele 10.

Preţul dela care începe licitarea este 47.700 lei iar garanţia de 4.800 lei.

Condiţiunile de licitare şi contract se pot vedea la Parochia ref. din Panic şi Ocolul silvic din Zălau.

Panic, la 7 Februarie 1924.

Parochia ref. din Panic

BIBLIOTECA
Institutului [illegible]

„PETROŞANI“

SOCIETATE ANONIMĂ ROMANĂ

PENTRU

EXPLOATAREA MINELOR DE CĂRBUNI

Capital Social Lei 280.000.000

MINELE : Petroşani, Vulcan, Aninoasa şi Dilja
Judeţul Huniedoara, Transilvania

Direcţiunea Generală :

BUCUREŞTI

STRADA AUREL VLAICU No. 22

Adresa telegrafică : „PETROŞANI“.

Telefon 39|77

BANCA MARMOROSCH, BLANK & Co.

SOCIETATE ANONIMĂ

Capital social lei 125.000.000 deplin vărsat. = Rezerve lei 177.6000.000

SEDIUL IN BUCUREŞTI

Adresa telegrafică: „BANKBANCA

SUCURSALE şi AGENTII

IN STRĂINĂTATE :	**IN ŢARA :**
PARIS, Place Vendôme, 20. CONSTANTINOPOL, Galata, Agopian Han, Agenţie în Stambul NEW-YORK, Broadwav, 31-33. VIENA, Comandită : ALBERT BLANK & Co. 6, Josefsplatz, 6	BUCUREŞTI: Cal. Victoriei, 42 Cal. Griviţei, Piaţa Sft. Anton şi Cal. Moşilor (Gura-Oborului) *Arad, Brăila, Braşov; Chişinău, Cluj, Cernăuţi, Constanţa, Ismail, Oradea-Mare Trg.-Mureş.*

OPERAŢIUNI DE BANCĂ

Conturi-curente, Împrumuturi, Lombarde, Sconturi, Schimburi, Scrisori de credit, Cecuri, Avansuri, comercianţilor şi industriaşilor, Emisiuni, Safe, etc.

CREDITUL EXTERN s. a.

Bucureşti — Str. C. A. Rosetti No. 37. — Telefon 14/31 şi 41/16

Execută orice operaţiuni de Bancă

Furnisează din depositele sale şi din fabricile ce reprezintă:

Materiale de cale ferată normală şi îngustă.- Materiale pentru atelierele de reparaţii de locomotive şi vagoane. Metale de orice format şi dimensiuni. — Maşini şi scule pentru atelierele mecanice. — Maşini pentru industria lemnului. — Instalaţii complecte şi maşini pentru fabricarea cărămizilor. — Camioane-autobuze, pompe, Automobile „Ganz-Bussing". — Explosibile, capse şi fitil pentru industriile miniere. Auto-pluguri „Komnick". Aparate pentru curăţirea apei din cazane sistem „Neckar". Lemne de foc, cărbuni de piatră, Coks metalurgic şi de gaz. — Exportă produsele solului şi subsolului.

Intreposit propriu la Gara Dealul Spirei, Bucureşti

„CREDITUL MINIER"

Societate Anonimă Română pentru Desvoltarea Industriei Miniere

CAPITAL SOCIAL 175.000.000 LEI

Sediul Central: BUCURESTI, B-dul I. C. Brătianu, 75
Telefon 39/41 şi 47/36
Sucursala: BUCUREŞTI, Str. Marconi. 3 — Telefon 13/9
Direcţiunea Technică a Petrolului: PLOESTI
Bulevardul Independenţei No. 23

Intreprinde:

Studii, expertize, calcule de rentabilitate, proecte de exploatări pentru dovedirea şi punerea in valoare a zăcămintelor de petrol, gaze naturale, cărbuni, minereuri, cariere şi ape minerale.

Exploatează:

Pe cont propriu şi in participaţie obiecte miniere, terenuri petrolifere, rafinerii de petrol (Aurora-Băicoi) etc.

Acordă credite:

Intreprinderilor existente miniere şi in formaţie.

Cumpără şi vinde:

Produse şi privilegii miniere, redevenţe şi produse petrolifere proprii etc.

Produce:

Benzină uşoară de aviaţie, benzină pentru automobile şi motoare, petrol lampant, motorină, păcură pentru combustibil, uleiuri minerale de prima calitate, etc.

„BANCA ROMANEASCA"

Societate Anonimă pe Acţiuni

CAPITAL LEI 250.000.000 — —
REZERVĂ . 56.000 000 — —

Bucureşti. Str. Smârdan No. 5
Adresa telegrafică „Româneasca"

Ori-ce operaţiuni de Bancă în general:
Cumpărări şi vânzări de efecte. — Avansuri pe depozite de efecte publice şi acţiuni. — Emisiuni de cecuri şi scrisori de credit pentru orice ţară. Participaţiuni industriale şi comerciale şi orice operaţiuni financiare.

SUCURSALE: *Arad, Braşov, Bălţi, Bazargic, Cluj, Constanţa, Cernăuţi, Chişinău, Galaţi, Ismail, Oradia-Mare, Tg.-Mureş, Timişoara, Tulcea, Tighina, Sibiu, Satu-Mare.*

Bănci afiliate: Banca Iaşilor, Iaşi, Banca Bacăului; Banca Creditul Prahovei, Ploeşti; Banca Durostorului din Silistra; Banca Petrodava, P.-Neamţ; Banca Dunărea Românească, Brăila; Banca Românească a Banatului, Lugoş; Banca Mehedinţului din T.-Severin; Banca Română din Dorohoi; Banca Suceveană, Suceava; Banca Câmpu ungul Moldoveneşc, C.-Lung (Bucovina); Banca Ştefan cel Mare, Fălticeni.

G. N. Bagdat, preşedinte; C. G. Cociaşu, adm.-delegat; Al. F. Bădescu, membru; Al. N. Stefănescu, membru; I. Grădişteanu, membru; Gl. Sc. Panaitescu, membru; H. Fulga, censor; Em. Dan, censor; G. I. Stoicescu, vice-preşedinte; D. D. Bragadiru, membru; I. I. Stănculeanu, membru; G. Corbescu, membru; St. C. Pop membru, D. Matak, censor; V. Ştefan, censor; G. Dimitriu, censor.

Director General: *N. P. Ştefanescu*; Prim-Director: *Ion Săvescu*; Directori: *N. Bănulescu, C. T. Teodorescu, Ion C. Pilidi, Gr. Dumitrescu, Ing. C. Gheorghian.*

UZINELE DE FIER SI DOMENIILE

DIN

Telefon
9/39

REŞIŢA

SOC. AN.

Direcţiunea Generală
BUCUREŞTI, STRADA POVERNEI, 2

FABRICATE:

- Fer brut
- Fontă de fer şi oţel
- Table, şine şi traverse
- Fer în bare şi fasonat
- Tablă
- Piese de fer forjat
- Material de cale ferată
- Armament şi muniţiuni
- Buloane şi nituri
- Pluguri şi maşini agricole
- Uneltele de săpat
- Amoniac sulfuric
- Lemne de foc şi construcţie
- Mangal, var alb

Mine, Fabrici şi Domenii la:

Reşiţa, Anina, Craviţa, Bocsa, Nadrag, etc.

Pentru comenzi a se adresa la:

Direcţiunea comercială, TIMIŞOARA, Str. Lonovici 3

Reprezentanţa Creditului Tehnic, Bucureşti, Str. Marconi, 3

S. C. R.

„Clădirea Românească“

SOCIETATE ANONIMĂ

CAPITAL 60.000 000 LEI

Construeşte şi Transformă,

Cumpără şi vinde tot felul de imobile

Infiinţează şi exploatează fabrici de materiale
de construcţie, cariere, balastiere, etc., etc.

Finanţează sau participă la întreprinderi de acest gen

Primeşte oferte şi studiază orice propuneri relativ la
executarea construcţiunilor, procedeuri sau materiale
noi, produse perfecţionate sau economice, etc.

— Sediul Bucureşti, Bulev. Domniţei, 39 —

Anul XXXVI MARTIE 1924 No. 3

REVISTA PADURILOR

UNIFICATĂ CU

ECONOMIA FORESTIERA

ORGANUL SOCIETĂŢEI „PROGRESUL SILVIC"

Apare sub conducerea comitetului de redacţie compus din d-nii:

Dr. M. D. Drăcea, M. P. Florescu, I. Guguianu, N. Iacobescu, Dr. Z. Prsemitky, D. Robănescu, V. N. Stinghe, I. Timoc şi G. Turneanu

Sub preşedinţia d-lui **PETRE ANTONESCU**

Redacţia şi Administraţia Revistei la Casa Pădurilor
(în Ministerul de Domenii)

ABONAMENTUL 150 LEI PE AN

Recunoaşterea bine venită a unui adevăr . . **Petre Antonescu**
Pădurile comunale şi agricultura . . . . . . **G. Ionescu-Siseşti**
Formaţiuni aluvionare . . . . **P. Ioan**
Spre dezastrul forestier . . . . **Horia Manole**
In chestiunea împădurirei Basarabiei . . . . **G. Moşandrei**
Clima României . . . . **Davidescu Nicolae**
Referitor la o părere . . . . **Ing. Horia Manole**
Nomenclatura Română a arborilor şi arbuştilor răşinoşi cu cronologia numirilor . . . . **Mihail Iliu**
Preţul muncilor pe Valea Uzului . . . . . **Ing. Horia Manole**
Recenzii . . . . * * *
Pădurea Fontainebleau . . . . **P. A.**
Experienţe făcute în pădurile din Belgia . . **P. A.**
Incadrarea Inginerilor silvici . . . . * * *
Prinos memoriei prof. C. Miclescu . . . . . **Cesar Cristea**
Exportul lemnăriei în Ianuarie 1924 . . . . **M. P. Florescu**
Critica art. 29, 97 şi 98 . . . . **I. Andreianu**
Necrolog: Nicolae Pall, Albert Benedek . . * * *
Informaţiuni . . . . * * *

BUCUREŞTI
TIPOGRAFIA „NAŢIONALĂ", JEAN IONESCU & Co.
1, STRADA BURSEI, 1
1924

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE
AL
SOCIETĂȚEI „PROGRESUL SILVIC"
PE PERIODUL 1921—1925

Recunoscută persoană morală prin Decretul Regal No. 1630 dela 28 Aprilie 1904, cu sediul în palatul Ministerului de Domenii

---

Consilieri :

Ion Aleman
M. Boldur
Al. Constantinescu
Aureliu Eliescu
Mihail P. Florescu
Liviu Marțian
Ion Moldovanu
Const. Opran
Const. Sava-Goiu
Vintilă Stinghe
M. Tănăsescu

Cenzori :

Ovidiu Crattero, C. P. Georgescu și Xenofon Sculy.

Cenzori Supleanți :

I. Comanici, Dr. Marin Drăcea și G. Turneanu.

Broul Societăței „PROGRESUL SILVIC"

Președinte: Al. Constantinescu

Vice-Președinți: Aureliu Eliescu
Liviu Marțian

Secretar: M. P. Florescu
Casier: N. Elefterescu

Ajutor de Secretar și Casier Emil Niculescu

Anul XXXVI MARTIE 1924 No. 3

REVISTA PADURILOR

UNIFICATĂ CU

ECONOMIA FORESTIERA

RECUNOAŞTEREA BINE VENITA A UNUI ADEVAR

D-l G. Ionescu Siseşti, distinsul profesor de agricultură generală la şcoala superioară de agricultură de la Herăstrău, care ca delegat al Ministerului domeniilor a participat la congresul internaţional de agricultură din anul trecut ţinut în Paris în luna Maiu, a publicat în No. 3273 din 20 Martie a. c. al ziarului Argus un interesant şi documentat articol arătând tristele consecinţe ale creărei de păduri comunale, ideie pe care o cultivă cu atâta brio demagogii noştri politiciani de origină recentă.

Ce le pasă acestor domni de ziua de mâine şi anume: că prin distrugerea pădurilor agricultura este ameninţată in desvoltarea sa progresivă;

Că regimul apelor va fi cu desăvârşire compromis; că utilizarea căderilor de ape pentru producerea de energii electrice va deveni imposibilă;

Că în multe părţi pământurile improductive, ponoarele, rîpele, torenţii, acoper întinderi considerabile, cari se măresc pe zi ce rece;

Ei n'au decât un singur scop, o singură preocupare: de a intra în favoarea maselor electorale, de a fi consideraţi ca singurii luptători aprigi pentru ca toate dorinţele mulţimei, chiar când acestea nu cadrează cu interesul general şi nici cu ale sale proprii, să fie neapărat satisfăcute, orice s'ar întâmpla în urmă.

Prin art. 132 din noua Constituţiune s'a înscris obligaţiunea de a se destina din pădurile Statului în primul rând; din cele ale instituţiunelor publice, dacă cele d'întâi nu vor fi de ajuns şi în fine, dacă nici acestea nu vor fi îndestulătoare, din proprietăţile particulare, expropriându-se acestea până la cifra de 100 hectare considerate ca intangibile,—suprafeţele necesare pentru satisfacerea trebuinţelor normale de lemne de lucru şi de foc ale populaţiei rurale din comunele aflătoare pe o rază de 20 km depărtare de aceste păduri.

Iar prin proiectul de lege pentru aplicarea acestui articol, depus în zilele acestea de d. Ministru al Agriculturei pe biuroul Corpurilor legiuitoare, se prevede că administraţia acestor suprafeţe păduroase se va face tot de către inginerii silvici ai Statului, pe bază de amenajamente în regulă în conformitate cu art. 3 din codicele silvic.

Cine ne garantează însă că mai târziu, venind la cârma afacerilor publice un alt guvern, ministrul de resort din consideraţiuni frivole, sau dintr'un spirit de popularitate ieftină, nu va găsi de cuviinţă de a prezinta un alt proiect de lege, prin care să se dea în mâna primarilor satelor respective administraţia pădurilor în chestiune, sau să dispună ca să se dea fiecărui locuitor rural câte un lot de pădure ? Inceputul fiind făcut, cine va putea ţine piept poftelor nesăţioase ale celor mulţi, dar inconştienţi de răul ce va decurge ?

In cazul când această din urmă eventualitate v'a deveni o realitate, se va putea zice atunci în adevăr adio ori căror exploatări raţionale, căci acestea nu se pot face decât în masive alcătuind complexe mari forestiere; atunci toate pădurile vor fi transformate în nişte bunuri fără valoare economică : în imense tufărişuri bune cel mult pentru nuiele şi pari de gard, dar cu desăvârşire lipsite de lemne de dimensiuni mari proprii pentru lucru şi construcţiuni, precum şi în izlazuri permanente pentru oi şi capre, sfârşind într'o lamentabilă situaţiune după cum s'a întâmplat cu delimitările dela 1864 din regiunea dealurilor şi a munţilor, unde asemenea izlazuri prezintă astăzi cel mai dezolant aspect datorit lăcomiei, nepriceperei şi celei mai destrăbălate incurii omeneşti.

Camaradul nostru d. G. Agapie, inginer şef silvic, în două numere consecutive ale acestei reviste a publicat un studiu remarcabil asupra greşelei făcute prin imperativul din art. 132 din Constituţiune, şi tot d-nia sa a dovedit că pe lângă împădurirea locurilor sterile din diferitele regiuni ale ţării, în scopul procurării pe viitor a materialului lemnos necesar sătenilor din vechiul

Regat şi Basarabia, precum şi pentru consolidarea coastelor surpătoare, ar fi trebuit să se rezerve din terenurile expropriate şi cedate lor spre folosinţă câte o suprafaţă oare care, creindu-se astfel mici centre păduroase, cari ar fi avut, de sigur, o influenţă binefăcătoare şi asupra regimului climateric local.

Ne pare bine că d. Inginer agronom Ionescu Siseşti, director general în Ministerul Agriculturei, în analiza ce face chestiunei pe care o tratează cu atâta competinţă şi convingere, recunoaşte importanţa primordială a pădurilor şi influienţa lor asupra agriculturei, de la a cărei prosperitate atîrnă, orice s'ar zice, viitorul acestei ţări. Aşa fiind, în numele corpului technic silvic îi mulţumesc, că în aceste timpuri critice prin care trece silvicultura naţională, ne dă o mână de ajutor pledând, cu un deosebit talent, în favoarea cauzei pădurilor, cari au avut să sufere atât de mult în substanţa lor din cauza ultimelor evenimente ale răsboiului şi pentru care aiurea se fac sacrificii mari pentru restaurarea lor primitivă, pe când la noi sunt asvârlite în gura marelui Moloch, care este ignoranţa crasă despre însemnatele probleme economice dela ordinea zilei, ce domneşte în mai toate clasele noastre sociale.

Ne am permis a reproduce mai jos articolul prin care d-l Siseşti zugrăveşte în mod aşa de plastic o stare reală de lucruri, strigător de dureroasă, de altfel, pentru toţi aceia cari judecă şi îşi dau seama de nefastele urmări ce neîndoelnic vor rezulta din faptul nimicirei patrimoniului nostru forestier, care, dacă nu vom lua măsuri eficace prezervative, în curând va deveni un fapt îndeplinit.

Petre Antonescu

PADURILE COMUNALE ŞI AGRICULTURA

Proectul de înfiinţare a pădurilor comunale. — Administrarea islazurilor. Despădurirea distruge solul. — Influenţa pădurilor asupra celorlalţi factori ai producţiei. — Ce-ar trebui să conţie noua lege.

Constituţia prevede înfiinţarea de păduri comunale. Intr'o rază de 20 km. se vor afecta acestui scop şi potrivit necesităţilor, pădurile Statului; dacă acestea nu sunt suficiente se vor expropria pădurile persoanelor morale şi juridice şi dacă nici în felul acesta nu se pot îndestula nevoile, se vor expropria pădurile particulare. Pentru aplicarea acestei dispoziţii constituţionale se va prezenta în curând Parlamentului un proect de lege.

Este adevărat că în vechiul drept agrar românesc, folosinţa la pădure era tot aşa de bine stabilită ca şi folosinţa la pământ. Este iarăşi adevărat că necesitatea de a avea lemn de lucru şi de construcţie este printre cele dintâi ale vieţii rurale. Infăptuindu-se pădurile comunale, se va tăia ascuţişul propagandei pe această temă şi se va spori liniştea şi rânduială la ţară.

Chestiunea este însă extrem de greu de soluţionat: fiindcă azi populaţia e deasă, necesităţile sunt multiple, dreptul la pădure nu se mai exercită în economia patriarhală de altă dată. O legiferare, care să restabilească vechiul drept de folosinţă sub forma unei proprietăţi comunale şi unui drept exclusiv al comunei de a dispune de pădurea ei, mi se pare o adevărată nenorocire. Şi aceasta nu numai din punctul de vedere al pădurei însăşi, deci al posibilităţei ca şi generaţiile viitoare să fie îndestulate cu lemn, dar şi dintr'un punct de vedere mult mai larg, al agriculturei şi economiei generale.

Gospodăria comunală

La noi simţul de gospodărie local este foarte puţin dezvoltat. Bunul Statului şi mai mult încă bunul comunal este al tuturor şi al nimănui.

Cu nimic nu se face mai mare abuz şi mai mare risipă, care distruge substanţa însăşi a averii, de cât cu bunurile comunale. Comunele aveau în grija lor şcoalele, care erau într'o stare jalnică până la înfiinţarea comitetelor şcolare. Drumurile comunale sunt ca şi inexistente. Cimitirele maidane de bălării, neîngrădite, în care intră vitele satului.

S'a încercat să se dea Comunelor animale de prăsilă: taurul comunal era un animal feroce, al cărui adăpost era în lanurile tuturor, care nu avea îngrijire nici stăpân şi care sfârşia prin a fi vândut, după ce făcuse vr'o victimă omenească.

Administrarea islazurilor

Dar unde se învederează mai ales incapacitatea gospodărească a comunelor este în administrarea izlazurilor.

Ca şi dreptul la pământ şi la pădure, sătenii aveau, din vechime, dreptul lor la păşune, pe care l'au reclamat totdeauna şi pentru care mai ales aveau loc fricţiuni cu proprietarii în epoca dinainte de 1908.

Prin reforma dela 1908 s'au creat 170.000 de Ha de izlaz, în vechiul Regat. Suprafaţa va creşte mult prin islazurile constituite prin aplicarea legii agrare.

Suprafaţa aceasta o putem considera perdută pentru economia ţărei, aşa cum ea s'a folosit şi administrat până acuma. Cu toate regulamentele şi circularele Ministerului Agriculturei şi Domeniilor, primăriile, sub ochiul nepăsător al administraţiei superioare, face o administraţie deplorabilă şi ruinătoare. Hotarele sunt încălcate. Vitele introduse înainte de termen, iarba înnecată în noroi din Martie. Se introduc vite mai multe, de cât trebue şi din speciile care nu trebuesc introduse: porci de exemplu. Dacă iarba nu e înnecată în noroi, e tocată şi roasă de aceste vite. Unde se păstrează vegetaţie, ea e o vegetaţie de bozi, ciulini şi spini. Ni s'a citat cazul unei comune care a cerut un nou islaz, fiindcă cel vechi s'a umplut de bozi. De vr'o folosinţă ori întreţinere raţională: grăpări, însămânţări, îngrăşăminte, păscutul pe tarlale, distrugerea buruenilor nu e nici pomeneală. Se permite prin lege culivarea unei părţi a islazului cu plante de nutreţ. La adăpostul acestei dispoziţii, membrii consiliului comunal şi alţi săteni favorizaţi împart islazul şi-l cultivă cu cereale. Ba sunt cazuri când s'au făcut pe islaz vii, s'au construit case, cuptoare de cărămidă etc. Excedentele islazului, când sunt, sunt întrebuinţate cu totul în alte scopuri decât ameliorarea lor, cum spune legea. Organele Ministerului Agriculturii semnalează aceste abateri organelor administrative, care însă ori sunt complect nepăsătoare, ori le tolerează.

Iată tabloul administrărei prin comună a unui bun obştesc.

Despădurirea distruge solul

In administrarea islazului pagubele unei rele gospodării ating folosinţa anuală. Intr'un moment prielnic lucrurile s'ar putea schimba.

O rea administrare a pădurilor comunale va distruge substanţa însăşi: pădurea, care va lipsi astfel complect generaţiilor viitoare. Cel mai bun exemplu în această privinţă este Bulgaria, unde majoritatea pădurilor sunt transformate în stufişuri şi mărăr cinişuri, iar animalelor de toate speciile, inclusiv caprele, le tund lăstarii an de an şi le împedică regenerarea.

Dar nu numai pădurea e distrusă. E distrus însuşi solul, cu toate posibilităţile lui viitoare şi aici e gravitatea extremă a problemei. In regiunea deluroasă, România a avut multe păduri moşneneşti. Multe din islazurile de la 1864 s'au constituit pe păduri de curând tăiate, ba chiar locurile de cultură erau în în multe părţi „curături" adică terenuri defrişate.

Cu înmulţirea populaţiei defrişarea în aceste regiuni s'a întins, o regenerare n'a mai impus-o, nici locuitorii scurt văzători, nici Statul. Societăţile mari, cărora regulamentul de amenajare le impune datorii de replantare, au fost scutite de aceste datorii în schimbul unor amenzi sau consfiscări de garanţii neînsemnate. Opera de replantare a Statului e cu totul redusă. Rezultatul îl vedem:

Dealurile au început să se macine. Eroziunea a mâncat întâi iarba şi stratul arabil. Apoi a început să se macine stratele profunde de nisip şi argilă. Ogaşe adânci, prăpăstii, torente în epocile de ploaie şi de topirea zăpezilor, enorme conuri de dejecţie, aceasta a fost rezultatul în 50 ani, după defrişare. Unde înainte creştea stejarul, în văile urmbrite, cu fân mătăsos şi izvoare, este astăzi un peisagiu *lunar*, adânc spintecat, steril şi uscat, dezolat şi trist—o urgie.

Dar dezastrul nu se mărgineşte la regiunea de deal numai, el se întinde. Pe pantele dulci de sub aceste dealuri, satele au fost potmolite de depositele de colmatare: multe sate au trebuit să se mute. Şoselele, liniile ferate sunt înnecate în viitură.

Locurile de cultură din vale sunt potmolite cu nisip şi bolovani de argilă. Pământul de cultură se îngroapă la un metru, doi ori mai mult. Râurile din văi încep să'şi facă cu greu loc prin aceste bancuri de nisip şi argilă. Ele dispar vara în nisip, ori fac ochiuri de mlaştină. Văi, altă dată fertile şi frumoase, ca a Coşuştei şi Motrului în Mehedinţi, ca a Topologului în Argeş, sunt astăzi potmolite şi neroditoare.

Iată cum se distruge solul arabil în regiunea dealurilor şi a luncilor adiacente, datorită acestei lipse de gospodărie şi de prevedere în folosinţa pădurei.

Terenuri de acestea alcătuiesc sute de mii de hectare în România. Tot lanţul subcarpatic, toată Moldova şi Basarabia

Centrală, tot centrul Transilvaniei oferă acest spectacol de dezolare şi de ruină a bazei însăşi a agriculturii.

Influenţa pădurei asupra celorlalţi factor ai producţiei.

Ceace am zugrăvit mai sus, constitue un fenomen impresionant şi evident, pe care fiecare din oamenii cei mai puţin preocupaţi de astfel de probleme îl pot privi cu prilejul unui drum, unei excursii, unei călătorii cu trenul chiar.

Nu vorbim de celelalte urmări dezastroase ale despădurirei, înrăutăţirea regimului climateric, debitul tot mai neregulat al râurilor cari împedică folosinţa lor ca izvoare de energie, pentru irigaţie şi navigaţie. Nu mai vorbim de importanţa tot mai mare a lemnului în economia unei ţări, vom aminti numai că ţările cele mai înaintate: Anglia, Franţa, Germania, Austria, au mai multe păduri ca noi şi le conservă cu o grije meticuloasă şi hotărâtă. Vom aminti iarăşi că multe ţări din bazinul mediteranian s'au ruinat şi din punct de vedere agricol, odată cu brăcuirea pădurilor.

Ca plugar sunt cuprins de adâncă îngrijorare că pădurile date pe mâna comunelor se vor brăcui şi se vor creea în viitor tot mai grele condiţii pentru agricultură şi deci pentru putinţa de viaţă a ţărănimei din multe regiuni ale ţărei. S'a făcut deja un mare sacrificiu cu transformarea unor întinse suprafeţe de pădure, în adesea păduri de protecţie în izlazuri.

Infiinţarea de păduri comunale prin replantare

In loc să se afecteze pe deagata păduri crescute comunelor, era poate mai bine ca ele să fie ajutate cu împrumuturi ca sub conducerea silvicultorilor Statului să-şi facă păduri. Cele câteva sute de mii de hectare în regiunea dealurilor detrişate şi erodate, aparţin în majoritate comuneior. Salcâmul e acolo un arbore binecuvântat: se prinde uşor, creşte repede, dă un minunat lemn de foc şi de lucru. Să începem fără întârziere replantarea acestor paragine pustiite.

O pădure făcută de comună este mult mai preţuită, mult mai îngrijită, mult mai bine păstrată decât una dată gata.

Chiar în regiunea de câmpie şi de stepă, unde sătenii ard tizic şi coceni, o iniţiativă energică, departe văzătoare ar trebui să înceapă plantarea de păduri comunale. Se înţelege că aceasta e mai greu decât înzestrarea comunelor cu cele câteva insule de vegetaţie silvică, cu care mari eforturi trecute a împodobit regiunea. Căci chiar dându-se acestea, problema nu se soluţionează.

Ce ar trebui să conţină noua lege?

Credem că atrăgând luarea aminte asupra legăturei strânse dintre agricultură şi pădure şi asupra defectuozităţii gospodăriei omunale, se vor putea salva unele lucruri în legea ce se prepară.

E necesar în primul rând ca aceste păduri comunale să fie în aşa fel legiferate, ca comuna să aibă uzufructul, folosinţa lemnului. Acesta este necesar ţăranilor. Administrarea trebue să se facă însă după cele mai stricte dispoziţii ale codului silvic de către personalul silvic al Statului, care e preparat să-şi facă datoria. Să nu se dea acestora numai un rol consultent, cum e cazul cu organele ministerului Agriculturei şi Domeniilor, care se ocupă de islazuri.

Al doilea: Pentru fiecare hectar de pădure comunală înfiinţată, trebue ca Statul să replanteze un hectar de pădure distrus în regiunile de desfrişare şi de eroziune.

Art. 14 al legii agrare prevede exproprierea râpelor pentru a fi împădurite de Stat sau comună. In cazul când rămân proprietarului (ceeace a fost totdeauna cazul) acesta trebue să le împădurească. Comitetul agrar fixează sancţiunile pentru îndeplinirea acestor obligaţiuni.

Iată un punct de plecare legal pentru replantările viitoare.

Statul are datoria, cu prilejul creerei pădurilor comunale, ca să dea economiei ţării o compensaţie, constând dintr'o împădurire, care de mult aşteaptă să fie realizată. Replantarea trebue să înceapă grabnic şi pe'o scară largă în regiunea de deal, unde prin defrişarea pădurilor se distruge pământul însuşi ca factor productiv, şi se ruinează agricultura.

Şi în sfârşit conducătorii comunelor trebue lăsaţi să facă, îndrumaţi să facă şi, dacă trebue, siliţi să facă gospodărie.

G. Ionescu-Siseşti

FORMAŢIUNI ALUVIONARE

Chestiuni foarte simple, dar nelămurite, dau adesea naştere la discuţiuni prea largi, din motive mai mult sau mai puţin serioase. Corespondenţa bogată şi cercetările plictisitoare, provocate de luarea în primire de către Stat, a unei insule din albia râului Argeş, ne-a sugerat ideea de a contribui la lămurirea chestiunei formaţiunilor aluvionare.

Poate alţii n'or mai păţi ca mine?

⁂

Din observarea simplului fapt că toate apele depe suprafaţa pământului, fie ele cât de mari ori cât de mici, curg prin canale mai mult sau mai puţin adânci şi pe care singure şi le-au croit în scoarţa globului, reese că văile sunt forme de eroziune ale apelor, iar nu de acumulare.

Cantităţile imense de materiale, pe cari apele le transportă în suspensiune, la diferite regime de torenţialitate, le cară spre vărsarea lor, acolo unde panta se domoleşte iar forţa apei devine din ce în ce mai puţin activă şi se formează depuneri-*aluviuni*.

Dacă dar formaţiunile aluvionare sunt fenomene ale apelor leneşe, ele pot să aibă loc nu mai la vărsare, dar şi în cursul lor, unde găsesc îndeplinite aceleaşi condiţiuni.

Printr'un canal drept şi înclinat, apa curge în virtutea gravităţii, având cea mai mare iuţeală la mijlocul curentului şi imediat sub suprafaţă, iar cea mai mică la fund şi pe margini, unde se opun mai multe rezistenţe la mişcare.

Linia pe care o urmează curentul cel mai puternic al apei, ne-am obicinuit a o numi *firul apei* şi se înţelege că pe canale ţine mijlocul lor.

In râuri însă, cu maluri neregulate, înclinaţiuni diferite, secţiuni deosebite şi cu albia plină de obstacole, apa căutând să evite chiar cele mai mici neregularităţi ce i se pun în cale, face cotituri şi este de ajuns ca numai o singură cotitură să se producă, pentru ca întreaga mişcare a râului să se modifice.

Curentul de apă mai repede dela suprafaţă, în virtutea iuţelei câştigate, se repede spre un mal ce i se opune şi isbindu-l, este respins spre celalt mal.

Dintr'această serie de efecte—firul apei isbind când un mal, când altul — coliturile râului se accentuiază, iar valea capătă o continuă tendinţă de lărgire.

Mai ales la şes, râul îşi croeşte anevoe un curs sinuos iar câte odată şerpuirile cotesc aproape în cerc, făcând ocoluri largi şi complicate — *meandre* — cari lungesc de mai multe ori cursul râului, faţă de linia dreaptă ce-ar uni capetele lui.

Se întâmplă chiar că gâtul meandrelor se rupe din cauza mâncăturilor repetate.

Insulele ce rămân formate în mijlocul albiei se numesc *grădişti* sau *popine*, iar fenomenul poartă numele de *avulsiune*, (rupere).

Când apele se abat odată cu firul apei spre un mal, care din această pricină devine totdeauna râpos, la cel opus apa fiind liniştită, se fac depuneri *aluviuni*, începând dela margine, unde iuţeala apei este şi mai mult micşorată prin isbirea ei de toate obstacolele de lângă mal.

Cu timpul, valea tot lărgindu-se, râul nu mai curge printr'un canal sau uluc, care să cuprindă numai apele sale, ci printr'o albie mărită, printr'o *luncă*, în cuprinsul căreia râul capătă multă libertate de a-şi alege drumul.

Depunerile în acest caz nu se mai fac numai la maluri, ci şi în mijlocul albiei şi cu atât mai multe cu cât valea este mai largă. Ele apar mai întâi izolate ca nişte grinduri, praguri sau bancuri mici şi cu vremea se alipesc, formând insule de suprafeţe apreciabile.

Revărsările succesive ale apelor, le înalţă treptat şi ajung până la cel mai ridicat nivel al apelor cari le-a inundat vre-odată.

Pentrucă toate insulele, caşi aluviunile dela maluri de altfel, în primii ani după formarea lor se acoper cu o perie deasă de însemânţiş de salcie, plop şi anin, durata le este asigurată, rezistenţa la eroziuni mărită, iar revărsările nu le mai înneacă totdeauna, deoarece starea împădurită contribue şi provoacă înălţarea fundului; contribue prin resturile de materii organice ce depune anual şi provoacă oprirea şi sedimentarea bogată a materiilor în suspensiune, căci curentul de apă ce le transportă îşi micşorează iuţeala când se loveşte de fiece element lemnos al pădurii, ca de mici baraje.

La ape normale sau scăzute, firul apei se strecoară printre aceste insule, malurile lor se comportă ca şi cum ar fi malurile râului şi după cum firul apei isbeşte un mal sau altul, se produc şi la ele eroziuni sau aluviuni.

In toate cazurile, unul din braţele ce desparte insula de mal, poartă apa pe el numai în epoca inundaţiilor şi prin aluvionări repetate, insula se alipeşte complect de mal.

Fenomenul are loc cu destulă repeziciune, căci în ţara noastră, dat fiind regimul torenţial al tuturor râurilor, de cel puţin 2 ori pe an—primăvara şi toamna—dacă nu chiar după fiecare ploaie mai mare sau mai îndelungată, apele se umflă şi inundă atât întreaga albie, cât şi terenurile din luncă.

Dacă toate aceste aluvionări, datoresc formarea lor faptului că firul apei atrage după el, spre un mal, debitul celor mai multe ape şi provoacă depuneri spre celalt mal, se explică astfel dece toate ostroavele au tendinţa de a se alipi de unul din maluri.

Numai japca sau urma de gârlă ce se mai păstrează încă multă vreme pe lângă mal, mai poate să hotărască origina formării lor.

Dacă geologiceşte vorbind, faptul că aluviunea s'a format dela mal sau în interiorul albiei râului, n'are mare importanţă, apoi din punct de vedere al dreptului de proprietate, are o importanţă covârşitoare.

⁂

Cu cât se măreşte valoarea şi interesul pentru ape, ca urmare a utilizării lor din ce în ce crescânde, cu atât scade şi nepăsarea de altădată a Statului, în ce priveşte reglementarea lor, iar dela o vreme încoace, nu este legislaţie în care să nu se voteze şi o lege a apelor.

Irigaţiile şi drenajele, canalurile de plutire şi navigaţie, forţa motrice a apelor, într'un cuvânt regimul hidraulic al unei ţări, constitue o avuţie importantă pentru agricultură, comerţ şi industrie şi este prin urmare un factor principal al economiei ei generale.

Legiuitorii căutând să înlesnească fixarea cursului râurilor, să amelioreze regimul lor şi să asigure o dreaptă împărţire între cei interesaţi, prin legi şi regulamente, a desvoltat dispoziţiunile rudimentare ale codului civil (art. 495-503) respectând principiul lor în întregime, aşa că în cele ce urmează mai ales la codul civil ne vom referi, având caracter mai permanent.

Legea apelor, votată în Iulie 1921 şi din care până acum nu s'a aplicat nimic, se abrogă prin noua lege depusă acum în parlament.

In definitiv, pentru chestiunea ce tratăm, deosebirea între una şi alta constă într'aceea că legea din 1921 atribue domeniului public „toate apele depe teritoriul României" în vedere că şi cele ce n'au actualmente un interes obştesc, pot să-l aibă într'un viitor apropiat pe când legea nouă, declară bunuri publice numai „apele ce pot produce forţa motrice, precum şi cele cari pot fi folosite în interes obştesc şi limitează deocamdată numărul lor la 10 (Jiul, Oltul, Lotrul, Argeşul, Dâmboviţa, Ialomiţa, Siretul Moldova, Bistriţa şi Prutul) bine înţelegându-se că la acestea se vor putea adăogà şi altele în viitor.

Dacă legea va trece aşa, negreşit numai albiile acestor râuri, adică, terenul necesar „pentru scurgera apei până în momentul de a se revărsà" sunt ale statului şi ca consecinţă „Insulele şi prundurile ce se formează în albia lor revin Statului (art. 499 cc).

Ar fi trebuit, întrucât malurile fac parte din albie, ca aluviunile, adică creşterile de pământ ce se fac succesiv şi pe nesimţite la malurile „fluviului şi ale râurilor" să fie tot ale Statului.

In privinţa lor însă, legiuitorul respectând principiul ca Statul să intervină numai acolo unde motive de ordin superior impune, a rezervat pentru el numai apa, precum şi dreptul de a menţie şi ameliorà malurile ori a stabili regulile de navigaţiune şi plutire, iar ţărmurile şi formaţiunile aluvionare le atribue ca şi toate celelalte râuri cu albiile lor (art. 500 cc)—proprietarilor riverani (art. 495 cc).

Excepţie la acestea fac aluviunile dela ţărmul mării (art 496 cc.) şi cele dela malurile râurilor de frontieră (pispoziţi din legea nouă şi cea din 1921).

In virtutea respectării aceluiaş principiu riveranist avulsiunea este a vechiului propriétar (art. 501 cc) iar albia părăsită de un râu, aparţine ambilor riverani (art. 502 cc).

Negreşit că proprietarii riverani, obicinuiţi să beneficieze de atâtea ocazii de câştig a terenurilor de râuri (avulsiune, părăsirea albiei de ape) nu cedează uşor Statului — chiar într'un singur caz când are şi el dreptul proprietatea insulelor şi foarte adesea sunt tentaţi să confunde formarea lor cu vreun alt fel de aluvionarea ce le este favorabilă, iar nu să considere apa văilor ca un factor activ cu egale şanse de câştig ca şi de pagubă.

Pentru şi mai deplină lămurire, precizăm că toate dispoziţiile din codul civil anunţate până aici, se găsesc în toate legile vechi şi noi, referitoare la ape, la diverse articole şi în mod diferit formulate.

Cum am arătat că toate ostroavele au tendinţa a se alipi de mal – şi aceasta nu este chestie de lung timp—pentru a evita discuţiile în privinţa proprietăţii lor şi interpretările defavorabile Statului, date de către avocaţii abili, obicinuiţi să câştige —în virtutea tradiţiei—mai toate procesele Statului, este necesar ca „cei indrituiţi“ a aplicà legea, să pună stăpânire „la timp“ pe toate insulele din râurile publice.

Dar cine sunt cei indrituţi ?

Din legea încă în vigoare (cea din 1921) ar rezulta că Administraţia de plasă ?!

Deşi am ajuns în anul 1924 că :

1. *nimeni* nu mai contestă intima legătură între regimul apelor şi al pădurilor.

2. *nimeni* nu se împotriveşte amestecului Inginerilor silvici în pădurile de protecţie, adică acelea cari se găsesc în bazinele „de recepţie ale torenţilor, acelea a căror existenţă este necesară pentru a împedicà surpăturile, mişcările de terenuri, ero„ziunile, dizlocarea pietrelor şi a stâncilor, acelea situate pe „povârnişuri repezi, destinate a garanta siguranţa circulaţiunei (art. 1 al f c. s.).

Sau în „pădurile ori părţile de păduri a căror menţinere „este necesară pentru protejarea malurilor râurilor contra rupe„rilor şi a mâncăturilor de ape, precum şi acelea cari asigură „cursul regulat al apelor şi conservarea isvoarelor“ (art, 1 al g c. s.).

3. *nimeni* nu tăgădueşte că pentru marile lucrări de reală punere în valoare a bogăţiilor ţării, prin cari se pretinde că se va revoluţionà întreaga economie a ţării, este nevoe de un serviciu numeros de specialişti şi deşi.

4. *Unii* chiar vor fi ştiind că transportul pe apă al lemnelor, prevăzut în legea silvică (art. 25 28 incl.) ţinea de Ministerul de Domenii încă dela 1910.

Cu toate acestea nimeni nu s'a gândit ca cu ocazia întocmtrii uneia din multele legi a apelor, într'o înşiruire de peste 100 articole, într'unul macar, să se pomenească de vreun amestec al inginerilor silvici în regimul apelor şi ignorând existenţa unui serviciu organizat şi pregătit pentru lucrări de specialitate, s'a găsit cu cale să se suprapună lui, autoritatea în asemenea materie a prefecţilor şi administratorilor de plasă.

Cu sau fără aceste preciziuni în lege, în privinţa insulelor de care ne ocupăm, singur serviciului silvic îi incumbă datoria de a pune stăpânire pe ele, pentrucă apar simultan şi imutabil, cu pădure pe ele.

Malurile râurilor fiind proprietate privată, riveranii nu sunt obligaţi de cât să lase pe ele o potecă de trecere (art. 495 c. c.) asupra căreia statul nu are voe să-i aducă schimbare, fără o dreaptă despăgubire.

Dându-ne doar seama că dealungul tuturor râurilor, pentru orice nevoi şi lucrări necesare plutirei buştenilor, navigaţiunei, corecţiunei sau ameliorărei malurilor, asigurării contra inundaţiilor, captări, băi, construcţii, depozite de materiale şi câte alte necesităţi viitoare pe care depe acum nici nu le putem bănui, Statul nu are nici un petec de pământ — pentru că aşa a socotit să facă exproprierea — şi că singura nădejde de a avea unele puncte de stăpânire pe ţărmuri este numai în aceste insule cu manifestă tendinţă de alipire la maluri, am putea înţelege importanţa ce trebue acordată acestei chestiuni.

Şi nu sunt nici de suprafeţe neglijabile aceste insule. Numai două după o scurtă porţiune din Valea Argeşului şi pe care le-a luat Statul în Ocolul Comana de un an, au peste 30 ha., suprafaţă.

⁂

Cine ar vrea să facă ceva pentru aceste formaţiuni aluvionare, se poate inspira din următoarele concluziuni:

1. Statul posedă în albia unor râuri, proprietăţi de întinderi însemnate, pe cari neglijându-le, riscă să le piardă.

2. In virtutea legii încă în vigoare (din Iulie 1921) îi aparţin insulele din albia tuturor râurilor, iar după proectul nou de lege i-ar aparţine deocamdată numai insulele din 10 râuri declarate publice, precum şi aluviunile dela malurile apelor de frontieră.

3. Pentru că aceste formaţiuni aluvionare apar deodată cu pădurea pe ele, serviciul silvic are datoria de a le lua în stăpânire.

4. Cum toate insulele au tendinţa de alipire imediată la maluri, este nevoe, în interesul bunei ordine, ca să se declare ale Statului, la timp.

P. Ioan

SPRE DEZASTRUL FORESTIER

Nu este pentru prima dată, când se pomeneşte despre acest lucru. Noi am mai spus-o şi în alte împrejurări şi au fost persoane cari au afirmat cele de mai sus, în diverse rânduri, fără ca măsuri eficace să fi fost luate pentru împiedicarea sinistrului ce ne aşteaptă.

Ca să dovedim — în fine — că afirmaţiunile noastre sunt concludente, ne vom servi de statisticile oficialităţii, iar cât priveşte pentru rest, vom face calcule aproximative, însă aproximaţia nu va fi aşa de mare, ca să împieteze asupra încheerii ce vom face.

Exportul materialului lemnos, în 1923, se repartizează în felul următor :

Scânduri de brad	782.874	tone
Nuele şi haraci	83	„
Alte răşinoase	86.916	„
Stejar.	9.126	„
Foioase.	12.670	„
Trunchiuri răşinoase . . .	91.827	„
Lemn de foc	1.156.792	„
Total . . .	2.140.288	tone

adică s'au realizat din pădurile ţării, ca material brut, cam *5.800.000* metri cubi de lemnărie, care s'a trimis peste graniţe sub formele arătate, constituind astfel exportul.

Să vedem, acum, ce s'a realizat din pădurile României, pentru necesităţile interne.

Incepem cu căile ferate, atât ale statului, cât şi particulare şi vom vedea, că ne apropiem de *300.000* m. c., destinaţi traverselor şi reparaţiunilor de poduri.

Considerând, mai departe, că locomotivele statului ar fi zilnic în funcţiune, în număr de 1000 şi că ar consuma fiecare numai 2 metri cubi, am vedea că într'un an se întrebuinţează pentru ele *730.000* m. c., sumă la care va trebui să adăogăm încă *1 milion* de m. c., consumaţi de locomotivele particulare şi de tip îngust, ale diferitelor feluri de întreprinderi, ceeace în total însumează *2.030.000 m. c.*

Consumul lemnului nu s'a terminat, căci cele 4 milioane, de familii ale întregului regat, arzând pentru trebuinţele casnice numai câte 5 m. c., pe an, vedem un produs de *20 milioane* metri cubi, cifră la care va trebui să adăogăm minimum *3 milioane* m. c.. pentru fabricile de hârtie, industriile de mobilă, sticlării, distilerii de lemn, caretării, etc, aşa că acum făcând totalul general al cubajului extras anual pentru întrebuinţările de mai sus, ajungem la formidabila cifră de **32.860.000 m. c.**

Aceasta însemnează, că exploatăm mai mult decât întregul cubaj anual al Franţei, ţară posesoare a peste 10 milioane ha., de păduri, sau aceasta mai însemnează încă, că exploatăm — anual — de 3 ori posibilitatea permisă de amenajamente, adică generaţia noastră consumă în fiecare an, lemnul cuvenit copiiilor, care se vor naşte în doi ani următori!

Or, în 1920, aveam consumate deja posibilităţile pe 10 ani, sau la începutul lui 1924, aveam scomptate posibilităţile pe 19 ani de aici înainte, ceeace înseamnă, că peste 15 ani, respectiv în 1940 cel mult, nu se va mai putea vorbi despre o industrie forestieră, in ţara românească, fiindcă 80 % din fabricile existente vor trebui să-şi închidă porţile.

Să nu ni se spună, că pădurile provinciilor alipite sunt foarte întinse, şi că vor putea ţine piept, atacurilor ce li se dau fiindcă suprafaţa păduroasă a lor răspunde numai la necesităţile populaţiei respective — conform amenajamentelor existente — iar dacă Austro-Ungaria de odinioară putea să facă negoţ întins de lemnărie, nu trebue să uităm, că la acest fapt contribuiau marile suprafeţe ale Tirolului, Boemiei, Bosniei şi Herţegovinei, plus Galiţia, aşa că dacă astăzi se exportă multă marfă din pădurile ardeleneşti, lucrul trebue pus pe seama exploatărilor mult mai active, decât ar trebui să fie.

In consecinţă, nu trebue să ne bucure de loc augmentarea exportului de lemne, în comparaţie cu anii precedenţi, ba tocmai dimpotrivă, va trebui să regretăm această activitate, căci consolidarea ţării nu este funcţiune de exportul lemnelor, fiindcă odată vândute sunt greu de înlocuit — la origină — ceeace nu este cazul produselor agricole, cari pot fi anual sporite, fără ca solul să se mineze şi a căror valoare de comercializare reprezintă — azi — dela 20 de miliarde lei în sus.

Consolidarea finanţelor noastre mai depinde şi de produsele petrolifere şi miniere, cari sunt aducătoare de alte serii de miliarde, în patrie, fără ca subsolul să se epuizeze curând.

Aşa fiind, se impune — din partea Statului — o temperare, în ceeace priveşte felul întreprinzătorilor de păduri; se impune instituirea unui oficiu de control al exploatărilor forestiere şi o îngrădire a „puezimei" de fabrici, instalate pe diferitele văi, această măsură fiind nu numai în interesul economic al ţării, dar şi în interesul industriei lemnului, pentru un viitor mai mult sau mai puţin îndepărtat.

Horia Manole

IN CHESTIUNEA IMPADURIREI BASARABIEI

Cu ocazia congresului de la Chişinău, la care am fost primit cu multă bunăvoinţă din partea camarazilor, deşi nu eram încă membru al societăţei Progresul Silvic, am avut plăcerea să mă simt în mijlocul unui corp care cu adevărat lucrează şi luptă pentru binele general al neamului. Frumoasă lecţie pentru noi cei tineri, un sfat mai bun ca ori care altul, o pildă ce rămâne în sufletele entusiaste cari nu aşteaptă decât comanda pentru a porni la muncă.

Aci, printre alte chestiuni cari mai de cari mai interesante, am avut prilejul să aud discutându-se şi chestiunea împăduririi Basarabiei.

Această acţiune plină de interes pentru toată suflarea ţării, ne este de drept încredinţată nouă silvicultorilor şi ca atare avem toată răspunderea interprinderii. Deslegarea problemei în ceace priveşte folosinţa seminţelor pentru replantări, am găsit-o contrară tuturor sfaturilor primite de curând în şcoală, căci soluţiunea dată procurărei ghindei pentru plantarea Basarabiei era următoarea: „Să se strângă de către toţi şefii de ocoale ghindă multă *de ori unde şi de orice fel?*"

Găsesc că asemenea soluţionare este cel puţin pripită căci rezolvând această parte a problemei în acest fel se face o dublă greşeală:

a) uităm că misiunea noastră este de a ajuta natura în crearea pădurilor ideale şi deci.

b) de a mări producţia şi venitul.

Ori cum se poate ajunge acest scop dacă nu prin *selecţiune*? In calitatea noastră de silvicultori aceasta este prima grije şi care ar trebui să ne fie şi unica preocupaţie.

Să nu uităm că selecţiunea este o lege naturală şi că noi suntem cei dintâi cari trebue să respectăm iar nu să contrariem legile naturii.

Grija cea mare trebue să ne fie observarea şi ajutarea naturii prin slabele noastre mijloace. Ca să putem isbândi e necesar să ne apreciem la justa noastră valoare şi să nu ne închipuim că dispunem de forţe supraomeneşti, să nu ni se pară deci că dintr'o sământă proastă vom putea scoate un copac frumos.

Cheltuiala tot se face şi ea este aceeaşi chiar dacă semintele ar fi sau nu selecţionate. Graba în replantare nu este o soluţiune.

Prin împădurirea Basarabiei nu trebue să înţelegem numai acoperirea terenurilor disponibile cu pădure de orice fel. Degeaba creem păduri cari au o creştere înceată şi ai căror arbori sunt rău conformaţi. Să nu uităm că aceasta depinde în cea mai mare parte de ereditate.

Aşa în „Revue des Eaux et Forêts“ din luna Noembrie 1923 putem vedea fotografii reprezentând o serie de indivizi (stejar) rău conformaţi în mijlocul unui arboret frumos. Tot în „Revue des eaux et forêts“ din luna Mai 1923 într'un mic articol se vorbeşte despre rasele de pini silvestru. Şi nu numai atât, dar silvicultorii din Apus se ocupă cu chestiuni mult mai subtile.

Să ascultăm çe spune D-l Profesor Schribaux în comunicaţia către Academia de Agricultură: (Revue des Eaux et Forêts, Mai 1923).

„Este un fapt nou, care înseamnă pentru noi o dată importantă în silvicultură, unde nu se acordă seminţelor şi reproducătorilor toată atenţiunea pe care o merită. Pentru a nu vorbi „decât de răşinoase, în diferitele ţări se întrebuinţează adesea „seminţe din comerţ de o provenienţă oarecare; cel mult, dacă „se cere acestora să germineze destul de bine. A proceda astfel „înseamnă a atribui tuturor indivizilor unei aceleeaşi speţe, aceeaş „valoare ereditară, adică a face o selecţiune deandaratelea. Dacă „ne adresăm seminţelor de provenienţă străină, ne expunem a „obţine plante rău adaptate condiţiunilor de sol şi de climat, „rău adaptate în acelaş timp mediului de viaţă al noilor staţiuni. „Dacă întrebuinţăm seminţe din regiune, deci de bună origine şi

„adaptate mediului, aceste seminţe au fost recoltate de preferinţă,—eu vorbesc de seminţele din comerţ,—din arborii cei mai „fertili, producând cele mai multe conuri.

„Acest fel de operă este un non sens fiziologic.

„Oare arborii pădurilor noastre sunt destinaţi a produce „conuri, ghindă sau jir? Este bine stabilit că merii, perii cei mai „fructiferi sunt cei mai puţin viguroşi, cei cari se desvoltă mai „puţin în lemn. Nu poate să fie astfel cu arborii forestieri.

„Conchidem dar că arborii de pe care se recoltează astăzi „seminţele esenţelor răşinoase, sunt aproape totdeauna cei mai „răi ultimii cărora ar trebui să ne adresăm ca reproducători.

„Nu suntem decât la începutul ameliorării plantelor forestiere. Silvicultura a rămas până acum aproape cu totul indiferentă rezultatelor atât de uimitoare obţinute de o jumătate de „secol în horticultură, în viticultură şi în marea cultură, prin „întrebuinţarea bunelor seminte, introducerea varietăţilor străine, „aplicaţiunei metodelor de selecţiune şi de creştere. Silvicultorii „să se grăbească să câştige timpul pierdut.“

„Asupra stejarului, a cărui evoluţiune este aşa de înceată „ştiu bine că nu se poate influenţa cu aceeaş siguranţă, cu aceeaş „uşurinţă ca asupra grâului sau a sfeclei, la care generaţiunile „se succed repede şi pe urmă circumstanţe agravante căci fecundaţiunea încrucişată pare a fi regula la seminţele noastre forestiere.

„Dar pentru că problema e grea este un motiv pentru a „renunţa să căutăm numeroasele soluţii?“

Şi una din soluţiuni o găsim jos dată de D-l Profesor Demorlaine:

„Căutarea reproductorilor de frunte, reunind robusteţea şi „repeziciunea creşterii, ar trebui să fie regula; seminţele lor „vor fi semănate în pepiniere locale. *Plantele de elită ale „pepinierelor locale vor fi reunite în* pepiniere regionale *unde „se va opera o selecţie mai severă.“*

In faţa problemei de rezolvit profesorul Schribaux dă programul ce trebue urmat...

Dar cei grăbiţi poate o să-mi spună:

De selecţie ne arde nouă acum, când atâtea zeci de mii de hectare aşteaptă să fie replantate?

— Da, desigur că de selecţiune mai întâi şi pentru aceasta trebue să luăm exemplu dela Francezi cari sunt cei mai bătrâni

Situaţia geografică a României e foarte bună. E cuprinsă între 43° 17' şi 48° 36' Lat. N. Lat. medie e 46°. Este cu 45 km. mai la sud ca a Franţii şi trece prin T.-Săcuilor. Latitudinea Milanului e 45° 30'; trece prin Predeal. In Franţa pe câmpii temperatura scade cu 1° la 220 km. dela S. la N. Tot cu 1° scade la 180 m. înălţime.

După Latit. temperatura ar varia dela S. ţării la N. cu 2° 50. După înălţime pe munţi ar varia cu 12° admiţând aceeaşi proporţie ca în Franţa. România fiind mai departe de Ocean, clima e puţin mai rece la aceeaşi latitudine.

Situaţia munţilor e şi ea foarte bună în mijlocul ţării de unde distribue apele în mod foarte favorabil pentru buna lor utilisare.

In starea normală clima Românii şi regimul apelor ar fi foarte bune.

Dar omul cu distrugerea pădurilor şi a poenilor poate produce seceta, poate crea deşertul, poate seca toate sursele vieţii la suprafaţa globului pentru că distruge fertilitatea pământului cu ploi torenţiale, cu grindină, cu vânturi mai uscate şi mai violente şi cu secete mari pe care le produce variaţia prea mare a temperaturii pe pământul gol, care se transformă în stepă şi după stepă în deşert.

In Franţa s'au distrus multe păduri şi multe sate prospere s'au pustiit şi s'au produs torenţi, stepe şi deşerturi. Aceasta e şi cauza că în multe regiuni scade populaţia; iar în Germania cu conservarea pădurilor se înmulţeşte.

Dar cu păduri, cu poeni şi cu equilibru între pământul împădurit şi cel arabil, se poate creea paradisuri, când situaţia geografică e bună. Şi omul a creat deja şi paradisuri multe în ţări sterile, dar cu apă şi deşerturi multe în ţări foarte fertile.

Pasiunea distrugerii şi ignoranţa consecinţelor sunt înăscute în om. Şi intervenţia Statului e indispensabilă ca să apere viaţa ţării care dă vigoare şi sănătate populaţii.

Pământul productiv e viu (cel steril e inert) şi numai cu viaţa lui produce alimentele cu care întreţine viaţa populaţiei. Pădurile sunt organele vitale esenţiale ale pământului, iar plantele erboase sunt organe vitale secundare, care ca şi animalele au necesitate de protecţia pădurilor ca să prospereze.

Acţiunile soarelui, aerului şi apei sunt distrugătoare fără păduri şi e necesar să fie aşa, ca să poată fărâma stâncile şi să împrăştie pulberea lor cu vânturi şi torenţi de apă. Numai aşa s'a putut forma din stânci pământul productiv, în văi şi locuri adăpostite, unde s'a depus pulberea stâncilor. Pământul productiv e slab, apa şi vânturile îl rod lesne şi îl răpesc ca să îl arunce în mare prin râuri şi fluvii; dar plantele şi mai cu seamă pădurile au puterea de a-l apăra pe o distanţă mare şi afară din păduri pe care seminţele ei se prind treptat şi treptat pădurea s'a urcat până în vârful munţilor fără zăpezi eterne.

Pădurea dă fertilitate pământului şi agricultura o consumă până se pierde dacă nu e intreţinută.

Variaţia prea mare a temperaturii face clima rea şi regimul apelor şi al vânturilor răufăcător, pentru că pământul gol se răceşte şi se încălzeşte cu mult mai repede decât cel cu pădure. In Sahara temperatura variază cu 80^0 c. Ziua ajunge la +71^0 şi noapte la —9^0. Cu această variaţie mare a fărâmat stâncile şi le-a prefăcut în nisip cu care vânturile a făcut cele mai mari dune până la 180 m. înălţime, în cât s'a crezut c'ar fi un fund de mare, dar s'a văzut în urmă că e cu 170 metri mai înaltă ca marea.

Pământul gol fără păduri se transformă în stepă în care frigul e mai mare iarna, mai întârziat primăvara şi mai timpuriu toamna. Vara sunt călduri şi secete mai mari, ploile mai torenţiale şi vânturile mai violente. Dar dacă pe stepă se plantează păduri clima şi regimul apelor se fac mai bune. Efectul bun al pădurilor se produce îndată ce arborii au prins rădăcini şi creşte împreună cu ei.

Dacă 20$^0/_0$ din câmpie are păduri care o apără de vânturi şi 80$^0/_0$ agricultură poate produce de 3 ori şi de 4 ori mai mult decât dacă ar fi toată ocupată de agricultură. S'ar mări numai munca care ar fi mai neregulată şi mai dificilă, dar producţiile ar scădea şi până la zero în anii secetoşi. In oarecare măsură arborii ţin locul irigărilor cu rădăcinele lor care sug apa subterană şi prin frunze o dă aerului şi apără câmpia de vânturile uscate care răpesc umezeala şi căldura din pământ prin evaporarea apei.

Pădurile adună dela soare, aer şi apă sursele vieţii le conservă, le combină şi le oferă oamenilor sub formele cele mai plăcute ca: Paradisuri cu climă bună şi ape binefăcătoare; vigoare sănătate şi tot felul de bogăţii.

Pământul gol adună furia elementelor şi oferă oamenilor stepe, deserturi cu ape răufăcătoare: slăbiciuni boale şi tot felul de mizerii care distrug pe om.

Adică : Omul e cumplit pedepsit pentru distrugerea pădurilor de elementele care le-a dat naştere şi tot ele îl răsplătesc ideal dacă pădurile sunt bine amenajate.

Pădurile şi apele sunt surse profunde de prosperitate şi de frumuseţe.

In multe părţi ale globului deşerturile sunt cimitirile popoarelor mari şi civilizate dispărute după ce au distrus pădurile din ţările lor fertile şi bogate pentru că soarele a uscat pămîntul, vântul a răpit părţile pulverisate, iar apele torenţiale l-a ros şi l-a dus în Mare.

Aerul are puterea de a disolva apa, adică de a o absorbi sub formă de vapori care sunt invizibili.

Puterea lui de a disolva apa e zero la minus 20° şi aerul e sec. La 0° e saturat cu 6 la mie apă, vara cu 33 la mie şi la equator până la 60 la mie. Adică aerul cald poate conţine mulţi vapori de apă şi când se răceşte arunca ca ploi partea pe care nu o mai poate conţine.

Norii şi negurile sunt formaţi din picături de apă fine, 200 milioane cântăresc un gram şi cad încet, 50 metri pe oră, daşi un vânt slab îi poate ridica. Răceala îi condensează în picături de apă mai mari şi plouă.

Deasupra pământului gol aerul încălzit prea tare evaporează partea inferioară a norilor care se ridică d'asupra lor unde se condensează din nou.

Adică aerul prea cald împedică norii să cadă în ploi şi îi sileşte să se ridice prea sus; dar când sunt groşi şi ajung cu partea superioară între 3 şi 4 km. înălţime unde se produc fenomenele cele mai violente, răceala şi violenţa vânturilor condensează repede norii în ploi care cad torenţial şi de multe ori cu grindină mare. In Tunisia s'a văzut grindină mai mare de un kgr.

Pădurile descompun acidul carbonic din aer ; fixează carbonul în lemn şi aruncă oxigenul în aer pe care îl asanează; şi îl răcoreşte cam cu 2°. Rădăcinile arborilor sug apa subterană şi prin frunze o dă aerului şi îi întreţine umezeala şi răcoreala, cu care înlesnesc coborârea norilor şi condensarea lor în ploi mai potolite mai dese binefăcătoare şi fără grindină şi când e, e mică şi puţină. Ploile torenţiale sunt răufăcătoare.

S'a constatat de mult că omul distrugând pădurea se distruge şi pe el pentru că face regimul apelor teorenţial şi se măreşte intensitatea vânturilor.

Les forêts precedent les peuples, les deserts les suivent. Partout où les arbres ont disparu, l'homme a été puni de son imprevoyence.

Chateaubriand

Adică: Popoarele civilizate sunt obligate sub pedeapsă de exil sau de moarte de a amenaja pădurile aşa ca să nu fie nici odată slăbite sau epuisate.

Davidescu Nicolae
Inginer

REFERITOR LA O PARERE

In numărul din Ianuarie al Revistei Pădurilor, apare — sub semnătura D-lui Ing. Insp. silvic Aurel Dumitrescu—un articol: „Exploatarea Pădurilor", pe care îl termină astfel: „Aş provoca chiar un referendum, ca fiecare să-şi spună părerile şi să dea soluţiunile"... fiind vorba de menirea pe care o au profesioniştii pădurilor, mai mult ca silvicultori, decât ca negustori.

In această privinţă cred, că lucrurile aşa ar fi să se întâmple, dar dacă judecăm mai departe, vom înţelege şi un alt aspect al chestiunii.

Eu nu pot să despart ideea de producător de aceea de negustor, fiindcă aceste două noţiuni *nu* se găsesc într'un raport de exclusivitate.

Că suntem producători, este o axiomă (de altfel n'ar mai avea rost, nici studiul economiei politice, în şcoală, dacă ar fi altfel). Ca producători de materie lemnoasă trebue să ştim ce să facem cu ea, căci n'am produs această materie, spre a o lăsa să putrezească în pădure şi atunci ştiinţa, care ne învaţă ce trebue să facem cu un produs, formează obiectul studiilor economice şi comerciale, aşa că vrând-nevrând va trebui să devenim negustori (însă felul exploatabilităţilor, pe cari ni le descrie silvicultura şi amenajamentul implică cunoştinţe şi aplicaţii de fapte comerciale).

Că trebue să fim oameni de ştiinţă este un fapt netăgăduit, căci buna cultură a unei păduri necesită infinite cunoştinţe, cari aparţin diferitelor ramuri, atât ale ştiinţelor pure, cât şi aplicate. Iar toate aceste ştiinţe sunt aplicate pădurilor, cu ce scop? Nu tot în vederea producţiei? Şi atunci, dacă am admis, că producătorul trebue să fie şi negustor, am demonstrat —cred— aceea ce trebuià.

Nu mă opresc, însă, aici, ci urmez şi fac o altă serie de raţionamente: un medic, reputat fiind tobă de carte, iar pe deasupra şi un admirabil practician; dacă acest medic va deschide un sanatoriu, în care va trata pe bolnavi înseamnă că va fi mai mult negustor decât om de ştiinţă? Eu cred că nu, fiindcă dacă ar fi un minunat om de ştiinţă fără să fie în acelaş timp şi puţin negustor, va da faliment cu sanatoriul său!

Ca om inteligent însă, medicul—proprietar de sanatoriu—se va ocupa cu partea ştinţifică, iar un altul se va ocupa cu negustoria afacerii, ori viceversa, cum este de altfel cazul mai tuturor aşezămintelor de acest fel. Deaceea, se impune specializarea şi în ramura noastră: din aceeaşi mare familie, a silvicultorilor, va trebui ca fiecare să se specializeze, în acea direcţie în care îl atrag înclinaţiunile.

In fine, ce am zice despre un inginer, care—construind o linie ferată, ar exploata-o personal? s'ar putea spune că nu este un om de ştiinţă? sau, nefiind şi puţin „comerciel" ar putea să 'i meargă exploatarea?

Un agricultor se mulţumeşte cu rolul său, numai până când a băgat în magazie produsele solului? Ori tocmai acum intervine capacitatea lui, prin valorificarea mărfii în cele mai bune condiţiuni?

Un industriaş, care ar construi personal o fabrică, adică conform planurilor lui, va fi un om de ştiinţă din momentul când a pus temelia construcţiunii şi până în fine când a scos, cele dintâi cantităţi de fabricaţie. Din această zi începând, el va trebui să fie un bun om de afaceri, un bun negustor, căci altfel va da faliment la sigur, cu toată ştiinţa pe care o posedă.

Personal, nu pot concepe pe silvicultor, fără să fie în acelaş timp industriaş şi negustor. Poate că alte persoane au alte vederi - şi ar fi bine să le desvolte, chestiunea fiind acum deschisă—dar părerea mea o menţin, fiindcă din practica de toate zilele văd, că este precum spun.

Vom fi buni meşteşugari ai pădurilor, atâta timp cât ele vor merge bine, sub imperiul aplicaţiunii ştiinţelor ce posedăm, dar nu vom însemna adevărata noastră valoare, dacă nu am fi în stare—în orice moment să industrializăm produsele pădurilor şi mai în urmă să le comercializăm, căci aceasta este firea însăşi a lucrurilor, pe care noi—muritori de rând—nu o putem schimba!

Ing. Horia Manole
Administrator forestier al domeniului Dărmăneşti,
proprietatea Principesei Elisabeta Ştirbey.

NOMENCLATURA ROMANA
a arborilor şi arbuştilor cu cronologia numirilor

Cine citeşte diferite publicaţii despre plantele lemnoase indigene, îl prinde mirarea de nesiguranţa sau mai bine zis de lipsa uniformităţei ce există în numirile arborilor şi arbuştilor în limba română. Acest neajuns are ca urmare, că adeseaori nici nu se poate numi numai româneşte un arbore sau tufă pentru a avea siguranţa că în cetitor nu se va naşte nedumerirea asupra speciei aceleia. In urma acestora unii specialişti pentru a fi liniştiţi în această privinţă pun în paranteze şi numele ştiinţific al plantei — un procedeu foarte corect, iar alţii numesc planta numai cu numele ştiinţific fără a indica şi vre'un nume românesc.

După părerea mea această ultimă procedură nu e corectă, deoarece deşi se scriu tratatele de regulă pentru specialişti cari după numele ştiinţific sunt în curent cu specia, totuşi trebue să presupunem atâta atragere şi devotament la oricare autor şi scriitor pentru cultivarea limbei materne, ca în interesul acesteia să-şi exprime părerea — prin simplu fapt că numeşte planta şi româneşte — ca dintre mai multe nume să-şi aleagă pe acela pe care îl ţin mai corect. De multe ori se scriu articole şi pentru publicul cult, —nespecialişti în ale botanicei cărora numirile ştiinţifice le sunt necunoscute, iar după numirea românească ar cunoaşte specia de care se tratează.

E adevărat că sunt unele specii, cari au numai un nume la întreg poporul român, — deci nu ar produce nici o confuzie dacă li s'ar indica numele numai româneşte cum e fagul, carpinul, mesteacănul, cornul, majoritatea speciilor însă au mai multe numiri, cari din nenorocire foarte adeseaori sunt formate prin adaosul unui atribut, ca: negru, văratic, de munte etc. pentru deosebirea numirilor compuse cu atributurile: alb, argintiu, iernatic, de câmp etc. Nu ar fi nimic de obiectat referitor la numirea plantelor în forma compusă, dacă împrejurarea aceasta ar contribui la stabilirea definitivă şi unică a numelui. Tocmai împrejurarea aceasta adică stabilirea numelui prin un atribut, dă posibilitate şi modalitate mai totdeauna ca atributul să fie schimbat după cum crede scriitorul mai potrivit d. ex. aninul negru e botezat azi şi anin de luncă, — de apă, — de şes, — lipicios.

Compunerea numirilor se face şi în forma următoare d. ex. Barba popii, Barba ţapului, Cornu dracului, Floarea Smeului, Muma pădurei, Goliciunea fetei pădurei — cari toate se referă după Dr. Grecescu numai la Spirea aruncus, care deşi plantă herbacee — am amintit-o ca curiosum de numire. Au şi plantele lemnoase numiri sinonime d. ex. Rhamnus cathartica e numit Părul ciutei şi Părul cerbului.

Ca deducţie a acestei împrejurări se impune, ca în cazuri admisibile din punct de vedere al limbei şi al întrebuinţărei de până aci al numelui — să se introducă după posibilitate numiri, cari cuprind numai un cuvânt.

Scopul acestei publicaţii fiind numai de a contribui la stabilirea nomenclaturei plantelor lemnoase în limba română, — specia se priveşte determinată prin numirea ştiinţifică şi prin urmare nu mă extind la nici o descriere a plantei.

Stabilirea nomenclaturei botanice a avut-o în vedere şi botanistul de bun renume Zaharie Panţu, care în opul: „Plantele cunoscute de poporul român“ cred că a prelucrat întreg materialul numirilor aflat la antecesorii săi aducând mari servicii pe acest teren. Cu toate acestea în cele următoare din diferite motive nici decât nu voiu copia în extras pe Panţu, ci voiu utiliza opul d-sale cum o fac aceasta cu toate izvoarele mie cunoscute în această materie, deoarece şi în opul acesta sunt numiri — cred nu tocmai corespunzătoare. Ca să aduc numai un exemplu de o însemnătate considerabilă, amintesc că: *Quercus pedunculata* e numit de d-l Panţu (după Brândză-Grecescu) *goron*, iar *Quercus sessiliflora: stejar,* pe când silvicultorii ca oameni de specialitate, cari toată viaţa şi-o petrec în atingere cu poporul —

nu au nici o nedumerire că chestia cu aceste numiri stă invers; deşi admit că aceste numiri în unele regiuni sunt întrebuinţate de popor conform numelor indicate de Brândză şi după el copiate de alţii.

La compunerea nomenclaturei voiu ţinea în vedere următoarele:

1. Voiu enumăra în rând alfabetic în cadrul celor două grupe: răşinoase şi frunzoase toate plantele lemnoase cu numele lor ştiinţific adoptat de ultimul congres botanic internaţional ţinut la Viena în anul 1905 şi Bruxelles în 1910. După numele ştiinţific scriu numele românesc pe care-l cred mai corespunzător, iar după acestea eventualele numiri mie necunoscute din literatură.

2. Unde voiu crede necesar voiu motiva alegerea numirei indicate; iar abaterile ortografice bazate pe fonetică le voiu înşira ca simple variante de expresiune, — fiind de părere că aplicarea foneticei cum se întâmplă, grasează în perioada literaturei noastre de azi ca un morb care împiedică desvoltarea normală a limbei noastre atât de sonoră.

3. Pe scurt voiu expune cronologia numirilor fiecărei specii.

4. La unele specii rare sau rarissime voiu indica locul de provenienţă naturală, cari date sunt luate pentru Vechiul Regat după Dr. Brândză, Dr. Grecescu şi Revista Pădurilor iar pentru celelalte provincii după alţi autori.

Izvoarele folosite — în rând cronologic — sunt următoarele:

1. Dela anul 1348 începând: Haşdeu „Cuvinte din bătrâni".

2. Pela începutul secolului XVIII: Anonymus Caransebesiensis.

3. Anul 1786: „Orânduiala de păduri pentru Bucovina" dată de Impăratul Iosif al II lea.

4. Anul 1808—1810. Georgiu Şincai: „Vocabularium pertinens ad tria Regna Naturae". Manuscris aflător în biblioteca episcop. gr. cath. din Oradea. Copiat de Dr. Al. Borza Prof. Universitar.

5. Anul 1808—1810. Samuel Vulcan: „Tratatul despre vindecarea morburilor poporului dela ţară". Manuscris aflător în biblioteca episcop. gr. c. Oradea. Copiat de Dr. Al. Borza Prof. Universitar.

6. Anul 1823. Dr. Czihàk: „Istoria Naturală Română" prima de acest soiu imprimată, (ca manuscris prima e a lui George Şincai din anul 1806).

7. Anul 1857. Dr. Czihàk: „Colecțiunea de numiri botanice despre Flora Moldovei".

8. Anul 1858–1859, Gheorghe Barițiu: Calendar.

9. „ 1863. Dr. Ritter Iacob von Czihàl und Dr. I. Szabò: ‚Heil und Nahrungs mittel" etc.

10. Anul 1866. Ulrich Hoffman: „Catalogul plantelor Grădinei Botanice a Școalei de Medicină din București",

11 Anul 1871. Dr. Atanasiu Fătu: „Enumerațiunea Speciilor de plante cultivate în Grădina Botanică din Iași".

12. Anul 1870–1873. G. Baronzi; „Tratatul despre limba partea botanică"[1]).

13. Anul 1874, Simion Mangiuca: „Despre însemnătatea botanicei". Revista Familia.

14. Anul 1877. Nanian: „Botanica".

15. „ 1881. Florian Porcius: „Flora Phanerogama din fostul district al Năsăudului".

16. Anul 1881. etc. până în zilele noastre: Revista Pădurilor[2]).

17. Anul 1882. Dr. Brandza: „Vegetațiunea Dobrogei".

18. „ 1883. Dr. Brandza: „Prodromul Florei Române.

19. „ 1898. Dr. Grecescu: „Conspectul Florei României".

20. „ 1906. Z. Panțu; „Plantele cunoscute de poporul român".

21. Anul 1907. Dr. Ambr. Chețan: „Istoria Naturală".

22. „ 1908. Dr. Synopsis der Mitteleuropäischen.

23. „ 1911. Flora von Dr. P. Ascherson und Dr. P. Graeber „Grunau Botanica forestieră".

24. Anul 1915. Gorovei și Lupescu „Botanica poporală română".

25. Anul 1920. N. Iacobescu: „Botanica".

26. „ 1922. Dr. Al. Borza: Etichete pentru Herbarul mare. Ed. III.

---

1) Nu mi-a răușit să pot afla decât partea primă in revista: Adunarea Națională.

2) Din această revistă nu am putut afla anii 1883—1885, 1915—1918, iar din anii următori multe fascicole. Recunosc că in urma împrejurărilor nic[1] revistele aflate nu le-am putut pătrunde; prin urmare cred că voiu fi trecut cu vederea și tratate cari ar fi fost demne de luat in considerare pentru complectarea temei.

După cum am amintit mai sus — la înşiratul arborilor şi arbuştilor voiu ţine cont de cele două grupe mari şi adică: *răşinoase* şi *frunzoase.*

I. Răşinoase.

Numirea de *răşinoase* vine după cum ştim dela însuşirea comună a acestor plante de a conţine în întreaga lor structură materia cleioasă numită răşină.

Numirea aceasta nu e cea mai veche în limba română, căci în orânduiala din 1876 aflăm o altă numire a acestei grupe de plante lemnoase indigene pe baza altei însuşiri comună şi care sună: *„Păduri cu frunze ţepoase"*.

Cuvântul: *ţep* plur. *ţepi* [1]. în loc de frunză ţepoasă îi aflăm şi în Revista Pădurilor anul 1906 pag. 392. Am cetit şi cuvântul *ace* (ale primului), deci: frunze aciculare.

O a treia numire întrebuinţată foarte des de autorii şi scriitorii noştri este: *conifere*, luată din limba latină. Această numire nu să bazează pe o însuşire comună, deoarece Tisa nu are fructul: *con*, ci: (pseudo) *boabă* (lat. bacca) in forma unei cireaşă micuţă la vârf deschisă,

George Şincai în „Vocabularium pertinens ad tria Regna Naturae" numeşte aceste două grupe de arbori: *arbori cu frunza îngustă* şi *arbori cn frunza lată.*

Poporul român exprimă această noţiune de răşinoase cu: *„Soiurile de brad"*.

Această grupă cuprinde următoarele plante lemnoase indigene.

Abies alba [2]. Mill. (Abies pectinata D. C). **Brad** plur *brazi;* diminutive: *brăduiu, brăduleţ, brădişor;* augmentativ: *brădoiu, brădan* şi *brădac;* adjectiv: *brădos, brădoasă* despre arbori şi persoane pentru a le evidenţia frumuseţea şi înălţimea trunchiului sau a corpului. Masiv curat: *brădeţ* (la aromâni: *brădic*), masiv cu majoritate de brad: *brădiş* [3].

---

[1] La aromâni: şiţă — plur şiţi.

[2] Etimologia numelui: Abies e după unii dela grecescul ἄβιος = tare robust; după alţii dela ἀεί = totdeauna şi βιεῖν = a vieţui.

[3] Sufixul — *„eţ"* e din latinescul *„etum"* d. ex. Quercetum, cu insemnătate identică; pe când „—iş" e slavon, care corespunde latinescului *„—etum"*. Poporul român a adoptat pe lângă cel latinesc şi pe cel slavon — dându-i altă nuanţă de înţeles. Sufixnl *„—işte"* d. ex. goronişte, prunişte care încă denotă colectivitate — nu e aplicat la răşinoase, decât foarte rar, d. ex. brădişte.

Nume puţin cunoscute: *Porob* în jud. Hunedioara şi *Haşcă* în jud. Neamţ Broşteni; numiri necunoscute: *Brădaică* în jud. Cojocna, Someşul cald; *Brad nemeş* în jud. Sibiu, Orlat.

Cronologia numirilor.

Numirea *„Brad“* e de origine iliro-tracă ceiace dovedeşte şi împrejurarea că există acest termen nu numai la Aromâni în formă de *brad* cu articolul: *bradlu* (pe când molidul e: *arob*) ci să află şi în limba albaneză, scris: *breth, bredzi.*

a) La 1348 după opul lui Haşdeu obvine cuvântul: *brădel* (un diminutiv mult mai sonor decât diminutivele de azi) ca una din primele urme ale limbei române. Să mai află acest cuvânt tot în acest op şi din anii 1549, 1556.

b) La începutul secolului XVIII la Anonymus Caransebesiensis aflăm cuvintele: *Brad,* Pinus, Abies.

c) La anul 1786 în Orânduiala amintită să află: *„Bradul...* (frunzele ţepoase) face vârful ca o coroană, încât dedeparte poate cineva să deosebească din alte lemne de munte...“

Cred că din citaţia aceasta scurtă iese destul de clar că numirea *Brad* (fără nici un atribut) să referea şi în timpurile străbune la specia Abies alba Mill.

d) La 1863 Dr. Czihàk verosimil din neorientarea în numirile răşinoaselor numeşte Abies alba: Weistanne, *Molitv.*

e) La 1866 Ulrich Hoffman înşiră între altele: Abies pecinata D. C. *Bradu albu.*

f) La 1874 Simion Mangiuca înşiră: *„sâlhă* vezi *brad alb“.*

g) La 1881 Porcius scrie: „Pinus Picea L. (Abies pectinata D. C.) *Pin alb* (Brad)“.

h) Dr. Brândză il numeşte *Brad alb*; Dr. Grecescu nu dă un nume precis ci înşiră toate numirile între cari cel dintâiu: *Brad;* iar Panţu nu are ca numire principală *Brad* pentru nici o specie, pe aceasta numind-o ca şi Hoffman — Brândză.

i) In Revista Pădurilor aflăm în volumul din anul 1881 pag. 51 înşirate; Brad, Pin sylvestru, Pin roşiu, Pin maritim (?!), Melez ca răşinoase pentru plutărit. De aci înainte această specie e numită *Brad,* mai rar: *Brad alb,* de totul rar: *Brad pectinat* (anul 1906 pag. 362) şi *sâlhă* sau *haşcă* (anul 1912 pag. 13).

j) Dacă cercetăm diferite numiri — ajungem la concluziunile următoare.

Referitor la numirea: *Brădaică* cred că îşi are origina etimologică ca şi alte exemple de această specie (d. ex. fâsaică); ceiace ar însemna preţioase. Acest nume şi formă nu e a se confunda cu formaţiunea: *brădoaică* = *brădoaie* care e numele unei putinici pentru murături sau alte vase din lemn răşinos, dar nici forma prin terminaţiunea care arată genul femenin, ca: rusoaică, lupoaică.

Acest nume uneori e general şi în noţiunea răşinoaselor o adevereşte cuvintele: *brădet* (= pădure de răşinoase), sau *brădărie* (= lemnărie de răşinoase), sau *lemnărie bråded* în Revista Pădurilor anul 1881 pag. 24, 25. Cât priveşte numirea *Porob* — cred a fi de aceiaşi origină cu aromânul: *arob*, plur. aroghi deşi acesta însemnează molid, din limba slavă [1]).

Numirea: *Brad nemeş* uşor o explică cel ce cunoaşte împrejurările locale. Comuna Oplat, unde să întrebuinţează această numire, a fost un centru de grăniceri, la care instituţiune militară se învăţa foarte mult limba germană, — aşa că dintre ţăranii români bătrâni — sunt cari vorbesc perfect limba germană de toate zilele. Bradul în limba germană să numeşte: Edeltanne, ceiace tradus în limba română vulgară locală e curat: „brad nemeş" deoarece numirea de molid în această regiune e necunoscută.

Numirea: „*haşcă*" e de origine necunoscută [2]); în Dicţionarul Academiei şi Seinean: din limba polonă cu însemnătatea: brad mare, uscat, rupt.

Numirea: „*sâlhă*" o aflăm prima dată în Lexiconul de Buda din 1823: „Sâlhă = pin", e de origină necunoscută şi să află la Dr. Brândză şi alţi botanişti posteriori lui tot numai ca provincialism. Seinean zice că în Bucovina e: Brad alb.

De fapt acest cuvânt îl aflăm cu diferite înţelesuri. Moţii din Transilvania sub „sâlhă" înţeleg un molid frumos adică fără crengi. Aceasta o adevereşte şi comunicatul d-lui Prof. Univ. de botanică Dr. Borza în Convorbiri Ştiinţifice anul II în articolul: Gheţarul dela Scărişoara, aliniatul prim: „Câmpeni, orăşel... înconjurat de două păduri de *sâlhe (molid)*, fâneţe bo-

---

1). In limba slavă veche: „bor" însemnează: pin bulgăreşte: borica pronunţat: boriţa,

„Aroabă" la aromâni e numit fructul iuniperului.

2). In comuna Roşia jud. Arad „haşcă" e numită veveriţa; iar după Lexiconul de Buda din 1823 aşa să numeşte ţigala puştei.

gate“... mai la vale tot în acest articol: „Pădurile mixte cedează tot mai mult teren *sâlhelor de molid*“. In Maramureş (Vişeu) astfel de arbore e: *sâhlă*.

In Valea Someşului jud. Bistriţa sub „sâlhă“ să înţelege o pădure de molid bătrână, pe coaste de deal prăpăstioasă, pietroasă, — deci compusă din alţi molizi de cum îi înţelege Moţul şi Maramureşanul.

Am auzit acest cuvânt şi în înţelesul: deşime şi molizi tineri prin care abia te poţi strecura (cum e şi la Şeinean).

Prin urmare „sâlha“ să referă în Transilvania la Picea excelsa, sau cel puţin se poate afirma că nu însemnează specia Abies alba.

Chiar dacă ştiinţa filologică ar lega prin o punte „sylva“ străbunilor noştri cu „sâlha“ de azi—totuşi e exclus a înţelege specia Abies alba, care în rare cazuri formează masive pure şi extinse.

După cele înşirate cred că numele de *Brad* fără nici un atribut este din punct de vedere al limbei şi al uzului cel mai potrivit nume pentru specia Abies alba Mill., căci dacă i s'ar adaoga atributul „alb“ — din această împrejurare să deduce ca să mai fie şi altă specie numită Brad, cu sau fără vre-un atribut.

Juniperus[1] **communis** L. **Iuniper** pl. *iuniperi;* diminutivul: *iuniperel* şi *iuniperaş* (iuniperuţ nu am auzit;) masiv pur: *iuniperet;* masiv dominant: *iuniperiş*.

Nume necunoscut în literatură: *finior* (Jud. Arad), *turtel* (Jud. Hunedioara).

Cronologia numirilor.

La anul 1806—1810 în manuscrisele lui George Şincai şi Samuil Vulcan e numit: *şneapen*.

La anul 1823 în vocabularul Bob: *Iuniper* sau *şneapen*.

„ „ 1857 în Calendarul Bariţu: *Iuniper*.

„ „ 1863 Dr. Czihak şi Dr. Szabo îl numesc: *Iniper*.

„ „ 1866 Hoffman îi zice: *Inuper comunu*.

„ „ 1871 Dr. Fetu îl scrie: *Iniperul comun*.

„ „ 1874 S. Mangiuca îl numeşte: *Jirepeni, cetin*.

„ „ 1881 în Porcius: Iuniperu (*Junépenu*, Snepen, Cetena, *Archisiu)*.

---

[1] Dela celticul: jeneprus, care însemnează: dur inţăpător; sau dela: juvencs parere—a produce tineret, fiindcă boabele prime nu sunt coapte când sunt altele desvoltate.

La anul 1863 în Dr. Brândză: *Iuniper comunu,* vulgo: Iniper, *Inipahar,* Cetena, Archisiu.
„ „ 1896 Dr. Grecescu îl scrie: *Jenuper,* Iuniper, Jnepen, Cetină.
„ „ 1906 în Panţu afară de cele înşirate: *Inibahar* şi *Jneapăr.*

In Revista Pădurilor afară de numirile amintite şi *enuper.* [1])

Examinând diferitele numiri ajungem la următoarele concluziuni.

Atributul în numirile compuse nu e necesar, dar nici întrebuinţat, prin urmare nu e nevoe de un nume compus.

Archisiu e numire rusească; *cetin* e sârbească; *finior* să poate că e diminutivul ungurescului: fenyő care însemnează în general specie de reşinoasă; întrucât acest nume ar exista şi în regiuni nesupuse influenţei maghiare, cred că numirea finior nu e altceva decât diminutivul piscului, pinior numirea *brădişor* poate causa confuzie cu diminutivul speciei bradului de unde să şi derivă.

Turtel e o numire locală în analogie cu: turtea, dela: turtit.

Rămâne prin urmare numirile poporane ce să trag din latinul Iuniperus şi adică: Iuniper, Isuper, Inipahar (Inibahar), Inuper, Ienuper, Enuper, Juniper, Juneapen, Jireapen, Jneaper, Şneapen.

Dintre toate acestea numirea: „*Iuniper*" pronunţat şi Iniper e nu numai cea mai apropiată prin pronunţare de numele original, dar, deducând din cele înşirate în Cronologie, cred tot atât de întrebuinţat ca şi celelalte variante fonetice. Prin urmare nefiind în limba poporului un nume general sau aproape general, cred că numele indicat e cel mai potrivit pentru generalizare.

Iuniperus nana Willd. **Iuniper pitic** cu formaţiunile ca la: Iuniper. Numire încă necunoscută: *molete* pl. *moleţi* (Bănat comuna Pecienesca).

Cronologia numirilor.

La anul 1858 în Călindarul Bariţu aflăm: *Iuniper,* iuniperus nana L.
„ „ 1881 în Porcius: Iuniperus nana willd, *Juniper mic.*
„ „ 1883 „ Brândză: „ „ „ *Juniper pitic.*
„ „ 1898 „ Grecescu: „ „ „ *Ienuper pitic.*
„ „ 1906 „ Panţu „ „ „ *Giuneapine,* (Maced.), *Hilimoacă, Inepen, Inepeni, Ineapăr.*

---

[1]) Anul 1890 pag. 178.

Abstrăgând dela numirea: Hilimoacă ca numire locală şi de origine obscură şi molete de origină necunoscută, numire locală, toate celealalte sunt numiri din aceiaş rădăcină. Deoarece cu numele original Iuniper e numită specia cea mai mult reprezentată în ţara noastră, deci pentru deosebire e necesar un atribut. Conform acesteia atributul *„pitic"* e acela care redă înţelesul adevărat, căci se referă la starea lui desvoltată şi nu la stadiul prim al desvoltărei ca: mic.

Iuniperus Sabina L. la Grecescu: **Sabină şi Cetină de negi.** Afară de acestea, alte numiri nu cunosc.

Iuniperus Sabinoides Griseb. Să găseşte numai la Râmeţ, Geoagiul de sus (jud. Alba inferioară) unde îi să zice brad.[1]

Larix decidua[2] Mill. (Larix sibirica Lebed). zad plur. *zazi*, diminutivul: *zăduţ*, *zădişor*, masiv pur: *zădeţ*, masiv: *zădiş.*[3]

Cronologia numirilor.

La anul 1786 în „Orânduială" e numit: *Larisul sau Sorbul.*
„ „ 1840 Mihalik în opul său: „Observaţii asupra stărei pădurilor din Valea Bistriţei", îl numesc. *Crin.*
„ „ 1857 Dr. Czihak: *Brad roşiu.*
„ „ 1866 în Catalogul plantelor: Larix Cedrus Mill= *Cedru de Liban*
„ „ 1871 în Enumeraţia Speciilor: *Bradul Larice.*
„ „ 1881 Porcius îl numeşte: *Larice european.*
„ „ 1883 Dr. Brândză îi zice *„L. lui Ledebaur,* vulgo: *zad, zadă, zadră".*
„ „ 1898 în Grecescu: Larix sibirica Ledeb. zad, zadă, zadră, Larix europea D. C. numai în grădini.
„ „ 1917 în Botanica de Kiriţescu-Bâznoşan: *Lariţă.*

In Revista Pădurilor aflăm numirile: *Larice* şi *Melez.*

După cât ştiu cel ce s'a ocupat până azi mai pe larg cu această specie e profesorul de academie de odinioară Karol Mihalik, care a scris opul amintit. In acest op numele românesc al speciei e: *crin*, un nume foarte des aplicat unor flori herbacee şi chiar tufei: Philadaelfus coronarius. In urma aceasta, pentru evi-

---

1) Comunicat de d-l Dr. Al. Borza profesor.

2) Larix dela celticul: *lar = abundent (în reşină;)* iar Dioscorides afirmă că *lar* în limba gallică insemna: *răşină.*

3) Aceste expresiuni nu le-am auzit şi nu le-am citit, deoarece nici nu avem complexe din această specie.

tarea omonimiei cu numele: crin, precum şi referitor la numirile: sorb, cedru de Liban, Brad roşiu, Brad larice, Larice european; Laricele lui Lebedour şi francezul melez pot fi absolvite de discuţiune.

Numirile: Larice şi Lariţă încă nu sunt de recomandat până ce avem numire poporană de origine românească şi întrebuinţată de popor.

Dela latinescul: „taeda“ care însemnează: *arbore răşinos* sau *lemn care conţine multă răşină, faclă din lemn răşinos*, poporul nostru a format două numiri, doi termini deosebiţi şi adică: *zad* pentru arborele Larix, ca arbore cu foarte multă răşină şi *zadă* (pronunţat şi zadră) pentru faclă din zad sau în genere din lemn răşinos. E posibil că în unele regiuni şi zadului să-i zică poporul: zadă sau zadră, dar de aici nu urmează a abandona selecţionarea termenilor adică aplicarea şi generalizarea lor corectă, ceiace în cazul concret o aflăm şi la Panţu.

Zadul să află spontaneu în Muntenia, Oltenia şi Moldova pe munţii Bucegi, munţii Sibiului şi în Bihor; în Bucovina nu obvine căci pădurea de către Tereşeni (dacă va mai exista) a fost plantată în 1836.

Notez că determinarea speciilor aparţinătoare genului Larix aflătoare în România e încă o chestie deschisă pentru botaniste.

Picea [1] **excelsa** Link. (Abies excelsa Poir). **Molid** plur *molizi*, diminutivul: *moliduţ* şi *molizel*, masiv unitar: *molidet*, pe care nu l'am auzit, cu diminutivul molidaş masiv dominant: *molidiş* şi *molivis*, molidvis. [2]) Variantele de pronunciare ale molidului sunt: molift, molidv, molitv, molin, molif, molitf şi molidar. La aromâni, arob, arobni.

Cronologia numirilor.

b) La anul 1600 obvine după Haşdeu în opul citat pag. 274 în vocabularul unui anonim unde să zice: *„molidv (pinus larix).“*

b) La anul 1786 în Orânduiala amintită „molidvul“ e descris prin următoarele cuvinte: „ . . . la lemn sa asemăna cu larisul . . . ţăpoasele frunze îi sunt lungi şi verzi în floarea apei de mare şi face pâlcuri, pâlcuri . . .“

---

[1] Picea dela: pix = răşină.

[2] Acest cuvânt datează din anul 1497. Episc. Melchisedec Cronica Românului I pag. 230—231.

„Ceatinul (die Fichte) . . . la locuri foarte umedoase şi bahnoase piere . . . ţepoasa frunza cam galbenă şi mai subţire decât a bradului şi spânzură împreună cu crengile.

Din descrierea aceasta să vede că sub molidv e a să înţelege o specie de pin (verosimil Pinus silvestris), iar molidul de azi e numit: *ceatin.*

c) La anul 1808 Samuil Vulcan numără între speciile de arbori: *„Pinus silvestris, molid“.*

d) La 1858, 1859 între numirile plantelor înşirate în calendarul lui Gheorge Bariţiu să află şi: *„Brad roşiu* Abies excelsa Rothtanne“. *„Molid, pinus silvestris* L. Fichte şi molidvu, molifu, molitfu“. In limba germană Rothtanne şi Fichte e una şi aceiaş specie.

e) La 1863 în opul lui Czihak şi Szabó să zice: „Pinus silvestris L. Fichte. *Cetină* şi *Brad ;* Abies alba weistanne Molitv“, iar de Picea excelsa nu pomeneşte, adică cred că l-a înţeles pe cel dintâiu [1]).

f) La anul 1870 în Enumeraţia Speciilor de plante aflăm: „Abies excelsa D. C. *Chinul* (Molidul) *înalt,* Bradul roşu.“

g) La 1881 Porcius înşiră: Pinus abies L. (Abies excelsa D. C. e *Pin roşiu (Molid)“.*

h) La 1883 Dr. Brândză în Prodromul Florei Române îl numeşte: *Brad înalt,* vulgo: Molid, Molidar, Molift, Brad roşiu Brad.

i) In Revista Pădurilor aflăm afară de *Molid* (şi din variaţiile de pronunţare, mai des; *Molift)* ca nume exclusiv pentru numirea acestei specii şi numirile *Brad, Brad roşiu.*

Comparând drepturile pentru viitor a acestor numiri, trebue să fac următoarele obiecţiuni.

Deşi Eliade I. în opul său: „Vocabular de vorbe străine în limba română“, imprimat la 1847 zice: „molidv e slavon şi româneşte e pin „totuşi deoarece eu nu am aflat acest nume nici în opul: Synopsis der Mitteleuopäischen Flora von Dr. Ascherson und Dr. Graeber sau în vocabularul de Fiktin şi nici în opurile cari tratau limba paleoslavă, de aceia cred că părerea lui Eliade e greşită şi originea acestui nume e comună cu originea limbei româneşti din rădăcina ilirotracă.

---

[1]) Să poate convinge oricine, că Czihák era cu totul neorientat cu speciile răşinoaselor.

Derivațiunea termenului: molid, de cătră Seineanu dela vechiul slav: modru - lividus. sanquine suffusu - o privesc de curioasă.

Despre neorientarea scriitorilor vechi în ale botanicei, Simion, Mangiuca să exprimă în Familia anul X pag. 522 astfeliu: „Toate aceste lucrări botanice sunt foarte manche şi defectoase, căci autorii acestor colecțiuni, tratate şi opuri nu au descălecat la poporul nostru românesc spre a-l consulta despre botanica română, ci mai vertosu s'au mărginit întru a introduce pe românie numirile plantelor din limiba greca, romană şi germană ori simplu a primi numirile din aceste limbi. [1])

Cred că conform acestei neorientări—primii scriitori români necunoscând originea cuvântului pe care o credeau că să trage din limba slavă—a întrebuințat teoretice această numire referitor la specia pinului până după mijlocul secolului trecut.

Numele: Molid a fost aplicat în sensul lui corect la specia Picea excelsa Link prima dată la anul 1871 de Dr. Atanasiu Fetu, dar şi aici numai ca nume secundar pe lângă Chin. Tot astfeliu îl aflăm ca primul nume vulgar şi la primul botanist român Dr. Brândză pe lângă numirea crezută bună de *Brad înalt*.

In Revista Pădurilor în care se cuprind părerile celor mai chemați în ale nomenclaturei poporane a plantelor lemnoase indigene, ca a unora cari stau în contact continuu şi nemijlocit cu poporul, să află prima dată numele Molid ca numire principală şi exclusivă dar cari păreri referitor la numirea speciei Picea excelsa diferă între numele *Molid* (cuprinzând şi variantele de expresiune) şi *Brad* (uneori cu epitetul *roşiu*), dar e constatat că primul nume să întrebuințează neasemănat mult mai des.

Până când numirea de *Molid* în zilele noastre să întrebuințează exclusiv la desemnarea speciei Picea excelsa, până atunci numirea: *Brad* să întrebuințează de multeori singur, câte odată cu atributul luat din numirea latină: *alb* la specia Abies alba Mill; prin urmare numirea speciei Picea excelsa cu cuvântul Brad e incorectă, căci deşi admit că în unele regiuni nu cunoaşte poporul numele Molid, totuşi eliminarea acestui nume din limba română şi generalizarea unui alt nume, care aplicat chiar şi cu un atribut ca: *înalt*, *roşiu* ar aduce confuziuni, le țin în

---

1) Această afirmare nu totdeauna corespunde faptelor, după cum adeveresc şi numirile din calendarul lui Barit, mai vechi cu două decenii.

admisibil, cu atât mai mult, deoarece nici un atribut până aici amintit nu corespunde unei însuşiri particulare acestei specii

Admiţând că pe basa celor premise să recunoaşte îndreptăţirea întrebuinţărei exclusivă a numelui Molid, rămâne a mai aminti ceva despre varietăţile de expresiune, că: Molift, Molido, Molitv, Molin, Molif, Molitf şi Molidar.

Sunt de părere că în ceiace priveşte desvoltarea naturală a culturei unei limbi, întrebuinţarea excesivă a variantelor fonetice a unei şi aceleiaş noţiuni sub firma (foarte rău înţeles) scrisului democratic adică a cultivărei limbei poporane, e tocmai aşa de vătămătoare acesteia ca şi în cele sociale demagogia exagerată, care poate prăbuşi şi ruina ordinea şi progresul social a unui popor.

Referindu-mă la variaţiile de pronunţare ale numirei Molid, pentru a ajunge la convingerea că toate sunt neacceptabile, trebuie să cugetăm numai că afară de variaţia molif şi molin (cari sunt aproape necunoscute) toate celelalte sunt mult mai greu de pronunţat, deci pe lângă că nu sunt generale la popor dar sunt şi contrare idiomului limbei noastre sonore. Aceasta e cu atât mai evident dacă ne cugetăm la formaţiunile lor adică la plurale, diminutive, augmentative, masive curate, masive dominante;[1])

Ceiace priveşte numirea: *Molidar*, care apare prima dată la Dr. Brândză, de unde a fost luată de autorii posteriori, deoarece nu îmi aduc aminte că voiu fi citit în Revista Pădurilor, trebue să deduc că e o numire locală. Nu e exclus că indicatorul Dr. Brândză a întrebuinţat acest termen în forma şi sensul analog cu: smeurar, cocăzar murar (cari forme nu trebue confundate cu smeuriş, cocaziş etc.) în care caz, deşi o expresiune nepotrivită, ar însemna: *o chită un pâlc, un stol de molid* sau chiar un molid puternic.[2])

In urma celor zise despre numirea: Molid cred că Panţu ca primul botanist care întrebuinţează după Revista Pădurilor, această numire ca exclusiv îndreptăţită şi precisă pentru Picea excelsa Link, a purces din toate punctele de vedere foarte corect.

---

1) Unii autori d. e. Grunau în manualul Cultura Pădurilor întrebuinţează amestecat cele două numiri: Molid şi Molift.

2) Sufixul de origină latină „ar" în limba română notifică şi ocupaţiunea unei persoane, ca: lemnar, draniţar, văcar etc.

Pinus[1] **cembra L. Zimbru**, plur. *zimbri*, diminuliv: *zimbrel, zimbruşor*; masiv pur ar suna: *zimbret* iar masiv, dominant: *zimbriş*, (dar nu le-am auzit, nici cetit.)

Cronologia numirilor.

a) La anul 1786 în orînduială e numit *Chedru* sau *Livan*, şi e descris astfel:... se află în munţii Carpaţilor (a Tatrelor) creşte printre stânci... Lemnul lui pentru mirosul ce-l are, zicu să aibă acel dar a păzi straele, mai vârtos blanele de molii şi viermării. Săpătorii de icoane şi de lemn obicinuesc, când să naibă lemn de teiu, de iau şi lucrează dintrânsul....

b) La 1823 Dr. Czihak îi zice: *Bradul cembra.*

c) „ 1871 Dr. Fetu îl numeşte: *Pinul (Brad) cembra.*

d) „ 1881 Porcius îl înşiră cu numele: *Pinul Zimbrului.*

e) „ 1883 Dr. Brândză îl numeşte: *Pin cembra.*

f) „ 1906 Panţu îl numeşte: *Zâmbru.*[2]

g) In Revista Pădurilor: *Chin*[3] şi Pin cembra.

Numirile amintite afară de Pin cembra, Zimbru şi Zâmbru cred că pot rămânea fără reflexiuni. Intrucât însă numele Zimbru e întrebuinţat de popor nu numai în părţile Bistriţei, dar şi de păstorii din munţii Retezat (jud. Hunedoara)[4] cred a nu mai fi avisaţi la numele: Pin cembra, ci e consult a rămânea pe lângă idiomul curat românesc ce-şi trage origina din limba latină.

Mai rămâne întrebarea dacă e a se scrie: Zimbru sau Zâmbru. In causa această mă provoc la împrejurările următoare.

Porcius a scris acest nume: Pinul zimbrului, Aşa ştiu că şi animalul cu acest nume (Bos urus) încă e scris Zimbru şi nu Zâmbru. Numele italian al speciei arborelui din chestie e: zimbro şi zembra. Admit că poporul în multe regiuni va pronunţa: zâmbru şi nu zimbru; dar dacă mergem prea departe cu apli carea foneticei, ajungem la imposibilităţi, ca să nu zic la absurdităţi, căci să iau un exemplu din multele cuvinte cum: *vinul, via* la cari aplicând per analogiam, fidel fonetica ar trebui trecute în literatura din nou înfiinţândă bănăţană: *jin* şi *jie*; în cea sibiană comuna Cacova: *ghin* şi *ghie*; în cea clujană: *şin* şi *şie*; în cea sălişteană ar trebui inventat o literă nou pentru redarea sunetului poporan, iar oraşul Sibiu, ar trebui scris Sâghiu. Dar ca să aduc exemple mai asemănătoare cu cuvintele din întrebare zimbru ori zâmbru, cred că nici cuvintele: zic, zid, zîmbet, ziuă, ziler etc. deşi poporul le pronunţă totdeauna cu „a„, totuşi nu se scriu cu această literă, ci cu „i“ curat.

---

[1] Dela celticul: „pin"=munte, stâncă; deci arbore de munte, de stâncă.

[2] Dr. Grecescu nu are nume românesc.

[3] Anul 1907 pag. 344.

[4] Comunicaţie de d-l Dr. Borza prof. univ. de botanică.

In numele Zimbru, sunetul „i“ e foarte des pronunţat chiar de popor şi curat, sau cel mult cu aşa un sunet încât nu e uşor a decide între sunetul „i“ curat şi „a“—„î“.

In urma acestora ţin de corect numai numele scris zimbru şi nu zâmbru.

Acest arbore se află în mod natural în vechiul Regat pe Bucegi şi în Muscel; [1]) în Transilvania în munţii Sibiului, pe Retezat, Petros, Ineu; iar în Bucovina nu se află.

Pinus montana D. R. (Pinus Mughus[2] Scop) Jip plur, *jipi*; diminutivul: *jipuţ, jipel, jipuşor*; augmentativul: *jipoire*; masiv curat: *jipet*; masiv dominant: *jipiş*; adject.: *jipos*.

Nume necunoscut în literatură: *durzàu* (Valea Someşului, Bistriţa).

Cronologia nnmirilor.

Această specie a fost numai mai târziu cunoscută de cărturarii noştri, cari nu cercetau regiunile acestui pin. Din causa aceasta îl aflăm numai târziu amintit.

a) La anul 1858 în Calendarul Bariţiu: *jupu* şi *jâp*.
b) „ „ 1871 Dr. Fetu îl numeşte: *Pinul (Bradul) (miccetinul)*.
c) „ „ 1881 Porcius înşiră: Pinus Mughus Scop. *Pin împilit* a) P. pumilio Haenk. *junèpenu* (Snépenu) *mare*; b) P. uliginosa Neum. (P. rotunda Link). *Pinu*.
d) „ „ 1883 Dr. Brândză îi zice: *Pin Mughus* vulgo: *Jnèpen, Jepi*.
e) „ „ 1898 Dr. Grecescu scrie: Pinus Montana D. R. Jep, Jip, *Jnep, Gnepen* a). pumilio b). obliqua aflător: Suceava Valea neagră,
f) „ „ 1906 Panţu îl numeşte: Jepi, *căţin*, jipi etc.
g) „ „ 1915 în Botanica de Goroveiu—Lupescu: *căţuni*.

---

[1] Vezi Revista Pădurilor anul 1919 pag 221.

[2] „Mugos“ e numele acestei specii in Alpii sudici.

In Revista Pădurilor aflăm numirile: *Pin de munte, jip*. jâp, *Pin pitic*, gneapen, jneapen.

Numirile compuse: Pinul mic, Pin Mughus; pin de munte. Pin pitic sunt toate traduceri din limba latină, dar nu am cunoştinţă să fie întrebuinţate de popor.

Pin împilit[1]) deşi nume cu un atribut poporan, cuvânt românesc, totuşi în general nu e cunoscut, întocmai ca şi numirea căţân[2]) (cu variaţia de expresie şi formaţie: căţuni); pe cum e şi cetinul, nume de origină sârbă. Durzău e de origină necunoscută.

Cât priveşte numirea: *juneapen* cu variaţiile de expresie: *jneapen, jnep* scrise şi *şneapen* şi *gneapăn* — aceasta să refereşte în numeroase regiuni la specia *Juniperus*, de a cărui nume să apropie mai mult în pronunţare.

După acestea rămâne termenul: *jip* cu variaţiile de expresie: jâp, jăp, jup.

Etimologia acestui cuvânt nu o am aflat, să pară a fi o formă foarte veche proprie limbei româneşti ca multe alte cuvinte. Deşi mulţi sunt de părere că cuvintele începătoare cu sunetul „j" sunt slave, — acestei presupuneri contrazic cuvintele: joc, jude, joi, jug, etc. Deci verosimil că şi origina cuvântului din întrebare e produsul fermentărei limbilor străvechi, din care a eşit limba română.

Numirea: *jepi* în plural ce o aflăm la Brândză şi după el la Panţu ca numire principală, — o ţin greşit aplicată, căci deşi să poate că în unele regiuni poporul e deprins a întrebuinţa numirea numai la plural în consonanţă cu modul de creştere a aceste specii, — totuşi ţin greşită tendinţa de generalizare, deoarece sunt sigur, că nici în regiunea respectivă poporul nu se va exprima în modul următor: *nu ştiu cum, dar pe ţânaţul meu din coastă am văzut răsărit* un jepi. Pot aduce şi un exemplu contrar. In regiunea Sibiului acest arbust să numeşte: jip. Poporul mult întrebuinţează această numire numai la singular ca pars pro toto (altcum dese cazuri), căci zice: dela stână la deal e *tot un jip* până în vârful muntelui.

---

1) Impilare însemnează: apărare sâlnică,—ceiace referit la jip e pin *apăsat* (de mea).

2) Căţân dela latinescul: catinum = stâncă, adică arbore de stâncă. „Căţiniş" cu înţelesul: Coastă de deal stâncoasă — obvine foarte des.

Referitor la numirea: *jip* cu variaţiile de expresie: jâp, jep, jup, trebue ţinut cont şi de înconjurarea omonimiei, căci: „jep"— în unele regiuni însemnează: japă, pl. jepi, joardă; iar „jup" însemnează legătura tulugilor de porumb[1]) „jâp" e denaturatul[2]) lui jip.

In urma acestora cel mai potrivit nume îl aflu pe: jip care altcum e cunoscut în toate provinciile României.

Pinus nigra Link. (austriaca) **Pin negru** Formaţiunile acestui cuvânt ca la: Pin.

Cronologia numirilor,

Deoarece această specie nu obvine în Oltenia, Muntenia ori Moldova, deaceia nici scriitorii cari să ocupă cu flora fostei Românii nu'l amintesc.

Prima dată îl aflăm amintit la anul 1871 de Dr. Fetu cu numele: Pinus austriaca Hort. *Pinul (Bradul) austriac.*

Dr. Brândză, Dr. Grecescu, Panţu nu'l amintesc.

In Revista Pădurilor e numit: *Pin negru* şi *Pin negru de austria*[3]) care ultim nume e un pleonasm adică tautologie.

Locuri de provenienţă naturală numai în Banat la Băile Herculane.

Pinus Pallasiana Lamb.

E o varietate a Pinului negru.

Specie în general necunoscută. După Dr. Grecescu să află spontaneu pe stâncile abrupte în Valea Ţesnei (Cerna). Să află un pâlc şi la Triculi lângă Dunăre.

Poporul din aceste regiuni—nu-l numeşte altcum decât: Pin[4]).

Pinus sylvestris L. Pin plur. *pini*, diminitivul: *pinuţ, pinişor,* mai rar *pinel;* masiv pur: *pinet*, masiv cu majoritate: *piniş.*

Variaţie de expresie: *chin* şi *chim* (Ciucea, Cojocna).

Cronologia numirilor.

a) La anul 1600 în opul citat a lui Haşdeu aflăm foarte clar: *„pin (pinus sylvestris)".*

b) La anul 1786 în orânduială să numeşte: *molidv* şi să descrie astfel: „...ţăpoasele frunze îi sunt lungi şi verzi în floarea apei de mare şi să face pâlcuri, pâlcuri".

---

[1]) Ungureşte încă e: zsup, pronunţat: jup.

[2]) Vezi cele obiecţianate în această materie la: zimbru — zâmbru.

[3]) Anul 1886 pag. 61.

[4]) Comunicaţia d-lui prof. universitar Dr. A. Borza.

c) La 1828 în Lexiconul de Buda aflăm: *„sâlhă = pin"*.

d) „ 1863 Dr. Czihàk şi Dr. Szabò înşiră: „Pinus sylvestris L. Fichte, *Cetin* şi *Brad*[1]).

e) La 1866 Hoffman îl botează: *Brad de munte.*

f) „ 1871 Dr. A. Fetu îl numeşte: *Pin de munte.*

g) „ 1883 Dr. Brândză îi zice: *Pin silvestru,* vulgo: *Pin, Chin.*

h) La 1898 în Dr. Grecescu: *Pin, Chifăr.*

i) „ 1906 în Panţu: Pin, Chifăr, Chin şi *Luciu.*

l) „ 1911 în Botanica forestieră de Grunau: *Pin comun.*

m) „ In Revista Pădurilor aflăm numirile: pin, pin silvestru, câte odată chifăr şi chiar zadă şi *zeadă*[2]).

In urma celor înşirate e destul de evident, că numele *„Pin"* referitor la Pinus sylvestris a fost întrebuinţat din timpuri foarte vechi şi ca numire poporană.

Faţă de această numire corectă unii scriitori seduşi de presupunerea că numele „molid" e slav şi înseamnează „pin" (vezi la molid) să ţin morţiş de aceasta până pela mijlocul secolului trecut.

Cred că numirile: Brad de munte, Pin de munte, germanul Chifăr,[3]) sîlhă,[4]) zadă şi zeadă deoarece nu au nici o bază serioasă, nu mai au loc pentru discuţie.

Pronunţarea fonetică: *„chin"*[5]) pentru „pin" e tocmai aşa de îndreptăţită ca: chiatra în loc de piatră; chept în loc de pept; chele în loc de piele şi aşa fără finit, căci doar aşa pronunţă poporul.

Referitor la numele: „Luciu" ce-l aflăm în Panţu (din comuna Hangu jud. Neamţu pronunţat de locuitori: *luci*[6]) cred a nu greşi când afirm că originea acestei numiri trebue căutată după multă probabilitate dela ungurescul: lucz (pronunţat de către secui: luci) care înseamnează: molid, introdusă de lucrătorii cei mulţi de păduri săcui din aceia regiune cari nu cunosc altă specie

---

1) Dr. Czihàk tratează in toate scrisorile lui, că nu cunoaşte nicidecât răşinoasele.

2) Anul 1896 pag. 296, anul 1919 pag. 218.

3) In limba germană: Kiefer = Pin.

4) Vezi la Abies alba.

5) In limba germană încă există numirea: Kien oder Fichtenbaum,

6) Comunicat în scris de d-l Manoilescu şeful Regiunei silvice din Piatra Neamţ.

de rășinoase decât molidul, prin urmare și pinului îi au zis: "*luci*", în sensul: o specie de rășinoase.[1])

Ar rămânea de discutat îndreptățirea numelor Pin silvestru și Pin comun.

Intrucât sunt de părere ca să rămânem după posibilitate pe lângă numiri românești, cunoscute de popor și pe cât e posibil simple adică constatatoare numai dintr'un cuvânt, așa cum le întrebuințează poporul — cred a fi recomandabil a abandona numele: Pin silvestru având atribut neexistând în limba română poporană chiar și dela numele Pin comun, poate cel mai acceptabil dintre numirile compuse să adoptăm definitiv numele corect, întrebuințat și de strămoșii noștri încă din anul 1600: „Pin" după cum îl aflăm și la Panțu.

Referitor la stațiunile unde să află Pinul în mod natural, pentru Muntenia, Oltenia și Moldova vezi Revista pădurilor anul 1919 pag. 217—218; în Transilvania să află în munții Calimani, Borgo Bistrița, Ciuc, Tușnad; iar în Bucovina pe Moldova la Groapa, pe Lucina și la Pojorâta pe Pietrile Doamnei.

Pinus strobus 2) L. **Pin moale.** Formațiunea cuvântului ca ale Pinului.

Cronologia numirilor.

Ca specie importată numai în timpul mai recent din America și cultivată prin parcuri, nu obvine la botanicii florei României. Prima dată îi aflăm numele în Enumerația speciilor din anul 1871 și adică: *Pinul (Bradul) lordului Weymuth.*

La Dr. Brândză, Dr. Grecescu, Panțu nu să află.

In Revista Pădurilor obvine cu numele: *Pin american, Pin neted* (traducerea numelui unguresc).

Numirile din cronologie sunt toate traduceri cu atribute, cari nu numesc vre-o însușire caracteristică mai eclatantă, deaceia cred că atributul „moale" ca însușire (deși nu exterioară, dar) indiscutabilă a lemnului, e cel mai potrivit ce să poate da acestei specii de pin.

Numiri bazate pe atari însușiri mai avem, ca d. ex. sânger, teiu pucios, verigar etc.

---

1) Ar fi interesant a ști dacă între numirea; „luci" din Hangu și între numele de deal „Lucina" din Bucovina există ori nu vre-o legătură căci și aci sunt pini dar nu știu dacă sunt sau nu și unguri in partea locului.

2) Dela grecescul: strobos = amețitor (când arde ca jertfă ca tămâia).

Taxus [1] **baccata L. Tisă** plur. *tise.*

Cronologia numirilor, La Anonymus Caransebesiensis să află: „tisă Thamariscus“ La anul 1871 în Enumeratia Speciilor să numeşte: *Tisa comună (Tisa bobitată).*

La Brândză, Grecescu etc.

In slavoneşte încă să numeşte: tisa, dar să presupune că îşi trage originea dela Taxus.

După Grecescu să află în Vechiul Regat pe Bucegi, Bacău, Ceahlău. In Bucovina după *Herbich* la Vama, Câmpulung şi Suceviţa. In Transilvania după Fekete şi Blatni se găsesc urmele acestei specii dealungul Carpaţilor în jurul Transilvaniei. Insumi am procurat în anii 1905 şi 1906 la faţa locului în Tulgheş cantitate considerabilă de rămăşiţe (mai cu seamă rădăcini din faţa numită: Nagyrez, apoi sub conducerea bătrânului vânător Ortovan din Corbu am adunat crengi groase şi bucăţi de trunchiu nefolosite de ţărani, cari au în Bicaz şi azi case acoperite cu şindrilă bătute cu cuie de tisă, iar în Corbu însumi m'am convins că multe cruci la morminte sunt din tisă. Din rămăşiţele adunate şi dintr'un trunchiu aflat în munţii Calimani (altcum vătămat şi putrezit de jumătate) mi-am mobilat un prânzitor şi mai dispun încă de cam atât material brut, pe care îndată după tăiere l'am fost fiert timp de o săptămână.

Acum deabia să mai poate găsi tisă în mod natural, căci păstorii îl nimicesc ca talisman. In anii amintiţi să aflau la Petrile Roşii (lângă Tulgheş) 8 fire cam 1.5 m. de înalte.

In unele părţi poporul numeşte: *tisoiu* firul de arbore cu flori masculine, iar pe cel cu flori femenine: *tisă.* (Din Rev. Pădurilor).

Thuja [2] **orientalis L.** şi **Thuja occidentalis L. Tuie** plur. tui; diminutivul: tuişoară. Arbore importat şi cultivat în parcuri şi în cimitire.

Cronologia numirilor.

La anul 1866 în Catalogul plantelor aflăm numele: *Pomul viefei oriental* şi *Pomul viefei occidental.*

„ „ 1871 în Enumeraţia Speciilor e înşirat cu numele: *„Tămâia* (arborele vieţi) *oriental* si *Tămâia* (arborele vieţi) occidental“.

---

[1] Dela grecescul: toxon = săgeată sau după unii dela taxare = pedepsire în urma inveninărei cu frunzele.

[2] Dela grecescul Ovia. Ovior = tămâie de ars la jertfe ce dă miros tare.

La anul 1881 Porcius aminteşte: „Thuja orientalis L. *T. orientală*“ Dr. Brândză nu o aminteşte fiind arbust exotic.

„ „ 1898 Dr. Grecescu o numeşte: *Tuie*.

Pomul recte *arborele vieţii* e o traducere din limba germană şi franceză: Lebensbaum şi Arbre de la vie. „Tămâia“ e o romanizare forţată a numelui „Thuja“ care însă cade în omonimie şi nici nu e cunoscut.

Recomand a rămânea pe lângă numele în genere cunoscut: *Tuia*.

Mihail Ittu

PREŢUL MUNCILOR PE VALEA UZULUI

Considerând ca ceva foarte necesar, din punctul de vedere al orientării generale, de a se şti de către exploatatori, cum se plăteşte lucrul, în diferitele regiuni ale ţării arăt mai jos câteva serii de preţuri, plătite pe valea Uzului (jud. Bacău) unde se află următoarele industrii:

1.⁰ fabrica de cherestea a soc. „Industria forestieră din Transilvania“ — 12.000.000 lei capital — 7 gatere în funcţiune.

2.⁰ fabrica de cherestea „Enacovici & Capriel“ (fostă Marnero) cu 4 gatere în funcţiune.

3.⁰ fabrica de cherestea a cooperativei „Ardealul“ cu două gatere.

4.⁰ fabrica de cherestea, propr. Princip. Ştirbey cu 1 gater (cu turbină).

5⁰. distileria de lemn, propr. Princip. Ştirbey.

6.⁰ Exploatarea minei de cărbuni „Laposu“.

Lemne de foc

Preţuri curente 1 Martie 1924.

I	fasonatul unui metru ster 1/1/1^{25} m. . . .	40—45 lei
	transportul cu căruţa (depinde de dist.) . .	50—80 „
	încărcatul şi descărcatul vagon	7 „
II	tăvălitul pe coaste a unui m. st.	20—30 „
	datul pe scocuri uscate	15—20 „
	stivuitul	6—8 „
	Ziua de lucru cu boii (depinde de sezon) .	250—400 „

Buşteni răşinoase

Prisăcit (preţul anului expirat)	30—35	lei m. c.
Fasonat	20—25	„ „ „
Tăvălit	40—70	„ „ „
Dat pe scocuri uscate	60—80	„ „ „
Rămpuit	10—12	„ „ „
Incărcat şi descărcat vag.	10—14	„ „ „

*

Construit scocuri uscate, pentru lemne de foc	60—80	lei m. l.
Construit scocuri uscate pentru butuci	100—120	„ „
Terasamente de cale ferată, ecartament 1.00 m. făcutul pozii (pt. terenuri orizontale)	200	lei m. liniar.

Case de locuit

Zidărie brută (soclu)	300—350	lei m. c.
Lemnărie cioplită şi ridicată pt. a forma scheletul clădirii	380—400	„ „ „
Ţimbruit şi bătut şipci	24— 26	„ „ „
Uşi, ferestre	340—400	„ „ „
Bătut draniţă pe acoperiş	36— 38	„ „ „
Pusul duşumelelor	50— 60	„ „ „
Lipit pereţii şi văruit de 2 ori	55— 60	„ „ „

*

Săpătură pentru fundaţii	50	lei m. c.
Zidărie într'o cărămidă	250	„ „ „
Zid tencuit pe 2 părţi cu var	35	„ m. p.
Scări de beton	150	„ m. c.
Pardoseală de ciment	60	„ m. p.
Cioplit stejar	500	„ m. c.

Ing. Horia Manole

Administrator forestier al domeniului Dărmăneşti,
proprietatea Principesei Elisabeta Ştirbey

RECENZII

Const. Garoflid. **Un program agrar.** *Edit. „Reforma Socială". 1924.*

Urmările politico-sociale ale răsboiului mondial, au influenţat în mod incontestabil asupra rezolvării problemei agrare din România. Haosul care ne înconjoară, a imprimat acestei importante probleme un caracter politic, făcând imposibilă respectarea legilor economice necesare progresului. Proprietatea mare a fost desfiinţată printr'un act quasi-revoluţionar, iar pământul acordat ca o recompensă naţională păturii ţărăneşti.

In nepregătirea technică şi economică a acestei clase sociale, în caracterul radical al reformei, rezidă principalele cauze ale situaţiunii actuale.

Agricultura, în România de azi, ca şi'n cea de eri, constituind baza vieţii economice, face ca îndreptarea acestei stări de lucruri, să constitue preocuparea de căpetenie a cercurilor noastre de specialişti. Recentul congres şi bogata literatură agricolă, sunt produsul firesc al acestor preocupări.

D-l Const. Garoflid, specialist de frunte în materie, vine ca prin broşura de faţă, completată prin conferinţa ţinută la Institutul Economic Românesc [1]) şi referatul congresului agricol,[2]) să aducă interesante observaţiuni şi soluţiuni referitoare la urmările anti-economice ale exproprierii, urmări rezultate numai din rezolvarea precipitată a acestei probleme.

D-sa crede că, prin „comasarea proprietăţii ţărăneşti" (pag. 13), suprimarea restricţiunilor vamale şi o intervenţie a Statului în sensul procurării lesnicioase de capitaluri, desvoltării motoculturii etc., se va asigurà agriculturii un cadru prielnic desvoltării. Asolamentul raţional, buna executare a munncilor agricole şi păstrarea umezelei în sol (dry-farming) sunt factor indispensabili sporirei producţiei, precum buna industrializare şi comercializare a cerealelor, sunt condiţiuni necesare unei superioare valorificări.

Vorbind despre „Păşunile comunale", autorul legei din 1920, vede necesitatea răspândirei culturei nutreţelor semănate: lucernă, trifoi, sparcetă, rădăcini furagere etc., mai ales la câmp,

---

1) C. Garoflid. „Influenţa schimbului monetar asupra agriculturii". Inst. Ec. Românesc. 2 Febr. 1924.

Const. Garoflid. „Politica agrară de Stat". Congr. Agriculturii. Febr. 1924.

unde păşunile servesc „numai ca mijloc de tranziţie dela agricultura pastorală la agricultura intensivă".

Dar cartea d-lui Garoflid mai are o însemnătate, şi anume din punctul de vedre al *relaţiunilor dintre agricultură şi pădure*. Tratând despre păduri, autorul recunoaşte necesitatea unui echilibru între aceste două domenii de activitate, cari departe de a se exclude, se complectează în mod fericit. Deaceea, d-sa justifică existenţa pădurilor, nu numai prin foloasele pe cari le trag locuitorii din regiunea muntoasă, ci şi prin faptul că păstrează „locuitorilor dela câmp izvoare nesecate de umezeală" (pag. 20). In consecinţă, cere sancţiuni mai severe, cari să asigure conservarea şi buna lor folosinţă.

Plecând dela observaţiunea că lipsa pădurilor la câmp este în detrimentul agriculturii, propune: „... odată cu comasarea proprietăţii, se va delimita la marginea hotarului satului, *o suprafaţă de împădurit* printr'o contribuţie din toate micile proprietăţi din acel hotar" (pag. 21). Pentru realizarea acestui dezidera — pe care noi silvicultorii, ne grăbim să ni-l însuşim — spune că, dacă nici măsurile de încurajare şi nici cele de constrângere, nu vor duce la rezultatul dorit, *exproprierea* devine o necesitate.

Infiinţarea *pădurilor comunale* — inovaţie a demagogiei postbelice — d-l Garoflid o consideră ca un „dezastru economic" (pag. 22) şi se pronunţă hotărât contra ei: „O asemenea politică ar însemna distrugerea pădurilor şi desfiinţarea comerţului cu lemne, periclitând astfel şi consumaţia orăşenească şi exportul" (pag. 22).

Deasemenea în *chestia păşunatului în pădure*, se pronunţă în contra lui: „O cruţare a pădurilor nu se poate obţine, dacă nu se reglementează sever păşunatul. Trebue să tindem chiar la suprimarea completă a păşunatului din pădure" (pag. 22).

Aceste adevăruri—pe cari silvicultorii le-au repetat necontenit în ultimele decenii — capătă o şi mai mare greutate, dată fiind personalitatea autorului. D-l Garoflid este cel mai adânc cunoscător al chestiunii agrare în România; este autorul legii păşunilor comunale şi al împroprietăririi.—La asalturile de nimicire ce se dau pădurilor, prin legea înfiinţării pădurilor comunale, rândurile celor cari apără acest domeniu, se măreşte cu o personalitate de rangul d-sale.

Gh. I. I.

Die Drehwage des Barons Roland v. Eötvös, von *Dr. Desiderius Pekár:* Budapest 1923. Celebrul fizician ungur Roland Eötvös fost Profesor la Universitatea din Budapesta şi care a murit acum patru ani şi-a înscris numele în cartea ştiinţei prin cercetările sale asupra gravităţei. El a imaginat o balanţă care-i poartă numele, cu ajutorul căreia a putut fi în stare să facă măsurători geofizice cu aplicaţii imediate în exploatările miniere de astăzi.—Principiul cercetărilor lui Eötvös constă în determinarea variaţiunilor spaţiale ale gravităţei cu ajutorul balanţei imaginate de acest învăţat. Se ştie că gravitatea este proporţională cu massele şi invers propor. cu distanţele dintre corpuri. De aci se deduce că orice variaţii a greutăţei unui corp la suprafaţa pământului va fi datorită neomogenităţei pământului la suprafaţă sau imediat în interior. Eliminând neomogenităţilor dela suprafaţă, produs de accidentele topografice şi cartografice care ne sunt cunoscute, rămâne variaţiunea datorită masselor ascunse.

Cu ajutorul mai multor observaţiuni în acelaş loc se deduce atât massa cât şi distanţa la care se găseşte această masă.

Balanţa se compune dintr'o vargă orizontală cu un moment de inerţie mare, suspendată printr'o sârmă cât se poate de subţire (0,04 mm de Platin Iridiu).

Rotaţia aparatului se citeşte cu ajutorul unui dispozitiv cu oglindă. Unghiul de rotaţie este proporţional cu forţa de deviaţie de unde se deduce această forţă, cunoscând momentul de torsiune al sârmei.

C.

* * *

Das wissenschaftliche Kriterium zur Beurteilung des menschlichen Fortschrittes auf allen Gebieten heisst „allgemeine Teorie der Näherungen" von *Dr. A. Fasching.* Zagreb 1923. Autorul se sileşte să demonstreze într'o broşură de 13 pagini teorema cuprinsă în titlul ei şi anume: Criteriul ştiinţific pentru măsurarea progresului omenesc în toate domeniile care se numeşte, teoria generală a aproximaţiilor.

Ştiinţa, care măsoară cu instrumente fine, se desvoltă apoi cu ajutorul logicei matematice pentru a căpăta forma clasică. Teoriile cari o compun trebuesc însă revizuite din timp în timp făcând un control al fenomenelor naturale. Cum însă puterea noastră de măsurare şi de observare a naturei în genere creşte odată cu perfecţionarea instrumentelor rezultă că teoriile vor suferi în mod obligator o *evoluţie*, când schimbările se reduc la modificări parţiale, sau vor fi supuse unei *revoluţiuni*, când teoriile vechi sunt cu totul părăsite pentru a fi înlocuite cu altele noi. In acest sens Legea lui Newton este o revoluţie, lucrările lui Einstein de asemenea.

Toate dogmele sunt nişte aproximaţii şi depind în mare măsură de posibilităţile de observare. Matematica perde prin teoria aproximaţiilor multe din domeniile sale de aplicaţie, însă cel mai mare câmp al său de lucru este tocmai stabilirea teoriei generale a aproximaţiilor. Trecând la exemplificarea practică autorul examinează câteva din disciplinile spiritului omenesc fixându-i fiecăreia dintre ele cadrul problemei, scopul final precum şi starea actuală a aproximaţiei acestuia.

C.

PADUREA FONTAINEBLEAU

Cunoscuta pădure Fontainebleau din preajma Parisului, are o suprafaţă totală de 16.860,06 hectare din care:

Domeniul forestier ocupă	16.502.09 ha.
Concesiunile militare „	213.00 „
Hipodromurile „	87.00 „
Diverse „	57.97 „
Total	16.860.06 ha

Speciile ce constituesc arboretele acestei păduri în care se află şi aşa zisa serie artistică, având o întindere de 1600 ha. în care cu începere din anul 1860 orce tăiere este interzisă după amenajamentul în vigoare care poartă data de 22 Aprilie 1904 sunt: stejarul $3,{}^{5}/_{10}$ fagul $1,{}^{5}/_{10}$ cardenul $0,{}^{5}/_{10}$ diverşi $0,{}^{5}/_{10}$ pini ${}^{4}/_{10}$.

Stejarul este reprezintat prin pedunculat şi gorun, cari produc ghindă abondentă cam la fiecare 4 ani.

Fagul se găseste aproape la limita sudică a distribuţiunei sale.

Carpenul populează terenurile reavăne, ca şi ulmul arţarii şi plopul *alb* pe câtă vreme mesteacănul se instalează cu uşurinţă în solurile uscate nisipoase dar mai cu seamă în urma incendiilor cari în anul 1921 au parcurs o suprafață de 764 ha. pricinuind o pagubă de 437.000 franci iar în anul trecut 400 ha.

Pinul silvestru care ocupă o suprafață de 5400 ha. provine din plantațiunile făcute cu începere încă din anul 1787.

Spre finele veacului al 18-lea s'au făcut numeroase încercări de naturalizarea speciilor exotice și anume în 1785 s'au practicat plantațiuni de *pinus strobus*, pinus laricio precum și melezi, platani, pin maritim etc.

In scrierea lui Paul Domet se face mențiune că în 1848 exista un număr de 145.000 pin laricio și cembra altoiți pe pin silvestru cari actualmente au o grosime în circonferință de 2,30 m.

De remarcat este că pentru a susține lupta în contra pericolului incendiului s'au construit 5 turnuri metalice cu posturi de observațiune dintre care unul are o înălțime de 22 metri, unul de 22 metri, iar 3 de 12 m. cari sunt legate prin fire telefonice cu casele de locuință ale pădurarilor cu cancelaria inspecțiunei forestiere respective iar aceasta la rândul său cu comandamentul militar din localitate.

Experiențe făcute în pădurile din Belgia

In Ocolul silvic d'*Arçon* s'a semănat jir într'un arboret de pin în vârstă de 60 ani, în scopul creărei unui subetaj.

In Ocolul de *Louvain* s'a stabilit un câmp de experiență, pentru a se constata care este modul cel mai eficace de împădurirea terenurilor necultivabile ce aparțin comunei Gelrode.

In Ocolul de *Couvin* s'au făcut experiențe de punerea în valoare cu diverse specii de pinus laricio a terenurilor calcaroase. Plantațiunele cu pinus larico austriaca au dat rezultate foarte bune.

In Ocolul de Marche. Experiențe cari durează încă din anul 1907, constând în crearea de subetaje formate dintr'un amestec de fag, abies argentea și molid. Puieții întrebuințați au avut vârsta de 4 ani.

In *Ocolul de Vielsalm.* Sa constatat că în arboretele de Pinus strobus provenite din plantațiuni făcute la distanță prea mare, elagajul natural se face în rele condițiuni și că depărtarea între pueţi şi între rânduri nu trebue să treacă de 2 m. cea mai convenabilă distanţa fiind de 2 m × 1 m 50.

Această specie nu este atacată nici de insecte şi nici de ciuperci, sufere mult de vânatul nobil ca căprioare şi cerbi.

In *Ocolul de Dolhain* S'au făcut experienţe comparative de a se tăia crăcile uscate ale reşinoaselor cu satârul şi cu ferăstrău. Cu această ocaziune s'a constatat că în partea în care s'a întrebuinţat numai satârul lucru s'a făcut şi mai repede şi costă şi mai puţin (9,7 centime de arbore) dar tăierea nu e aşa de bine executată în parcela în care s'a utilizat numai ferăstrăul, deşi lucrarea s'a efectuat mai încet şi a costat 14,7 centime de arbore dar secţiunea este mai curată şi fără a se provoca curgere de reşină cum se întâmplă când servindu-ne de satâr sau toporaş, atingem uneori şi bureletul crăcilor şi se rup chiar şi bucăţi de coajă.

In pădurea de Soignes de lângă Bruxelles; ocolul din *Groenendael:* S'au recoltat seminţe de frasin recoltate verzi adică nu pe deplin ajunse la maturitate şi anume în luna August semănându-se cu începere dela 15 August până la 15 Octombrie. Cele semănate între 15 August şi 15 Septembrie au produs primăvara viitoare frumoase însămînţişuri, celelalte au răsărit prea puţine sau de loc.

Rezultatele au fost de asemenea bune pentru semănăturile făcute în terenurile mai înalte mobilizate cu sapa şi cu casmau şi dimpotrivă foarte rele în locurile unde în mod prealabil nu s'a dat nici o preparaţie solului.

P. A.

INCADRAREA INGINERILOR SILVICI

Deciziunea din Monitorul Oficial din 22 Februarie 1924

Art. I. Conform art. 74 din legea de organizare a corpului silvic, inginerii silvici de toate gradele se încadrează în corp, pe ziua de 1 Ianuarie 1924, după cum urmează:

In serviciul Statului

Inginer consilier silvic

G. Golgoteanu, cu 2 ani şi 11 luni; Liviu Martian, cu 2 ani şi 9 luni; Terentiu Buhescu, cu 2 ani şi 9 luni; I. Timoci cu 2 ani şi 9 luni; V. Theodorescu, cu 1 an şi 9 luni.

Inginer inspector general

N. Dragoteanu, cu 4 ani şi 9 luni; Iuliu Drăgan, cu 3 ani şi 9 luni; Xenofon Sculy, cu 3 ani şi 9 luni; I. Comaniciu, cu 3 ani şi 9 luni; I. Aleman, cu 3 ani şi 9 luni; Mihail Boldur, cu 3 ani şi 9 luni; Daniel Clain, cu 3 ani, 1 lună şi 15 zile; Al. Gostovici, cu 3 ani, 1 lună şi 15 zile; C. P. Georgescu, cu 3 ani, 1 lună şi 15 zile; Const. Sava Goiu, cu 3 ani şi 15 zile; C. R. Rădulescu, cu 1 an şi 9 luni; Virgil Boeriu, cu 1 an şi 9 luni; Emil Mihalescu, cu un an şi 9 luni; Dem I. Borş, cu 1 an şi 9 luni.

Inginer inspector

Ernest Gheorghiu, cu 5 ani şi 1 lună; Iuliu Förster, cu 3 ani şi 9 luni; Nicolae Pall, cu 3 ani şi 9 luni; Ion Fekete, cu 3 ani şi 9 luni; Iuliu Lagler, cu 3 ani şi 9 luni; Ioan Deac, cu 3 ani şi 9 luni; Ion Guguianu, cu 3 ani şi 9 luni; Ion Scurtu, cu 3 ani şi 9 luni; Augustin Câmpeanu, cu 3 ani şi 9 luni; Alexandru Ivaşcu, cu 3 ani şi 9 luni; Ion Piso, cu 3 ani şi 9 luni; Vasile Stătescu, cu 3 ani, 1 lună şi 15 zile; Alex. Bulgăreanu, cu 3 ani, 1 lună şi 15 zile; I. Em. Balaban, cu 3 ani, 1 lună şi 15 zile; Ion Voroneanu, cu 3 ani, 1 lună şi 15 zile; G. Gogulescu, cu 3 ani, 1 lună şi 15 zile; Nic. Frâncu, cu 3 ani, 1 lună şi 15 zile; Dem. Anastasescu, cu 3 ani, 1 lună şi 15 zile; N. C. Bosie, cu 3 ani; Ovidiu Cratero, cu 3 ani; N. Elefterescu, cu 3 ani; G. Năstăsescu, cu 2 ani şi 11 luni; Amedeu Munteanu, cu 2 ani şi 9 luni; Nicolae Arnăut, cu 2 ani şi 9 luni; Victor P. Hârşan, cu 2 ani şi 9 luni; Gr. Bârtoi, cu 2, ani şi 9 luni; Victor Precup, cu 2 ani şi 9 luni; Valeriu Linţia, cu 2 ani şi 9 luni; Coman Marinescu, cu 2 ani şi 9 luni; G. Coevari, cu 2 ani şi 9 luni; Ladislau Papp, cu 2 ani şi 9 luni; Baiu Crăciun, cu 2 ani şi 9 luni; Caloianu Budu, cu 2 ani şi 2 luni şi 15 zile; I. Simionescu cu 2 ani, 2 luni şi 15 zile; Aurel Dumitrescu, cu 2 ani, 1 lună şi 15 zile; Aurel Mavrodineanu, cu 2 ani, 1 lună şi 15 zile; Dem. Robănescu, cu 2 ani, 1 lună şi 15 zile; Stan Stănescu, cu 2 ani, 1 lună şi 15 zile; Horia Lazăr, cu 2 ani, 1 lună şi 15 zile; Ioan Holck, cu 2 ani; Constantin Gheorghe, cu 1 an, 11 luni şi 15 zile; C. Pop Bancheriu, cu 3 ani; Paul Maxim Lenş, cu 9 luni. Ioan Coşei, cu 9 luni; Leon C. Vasiliu, cu 9 luni; Al. Popescu cu 9 luni; M. Manoilescu, cu 9 luni; D. Drâmbă, cu 9 luni; D. Tomuţa, cu 9 luni; D. Danielopol, cu 9 luni; Victor Pascu;

cu 9 luni; I. D. Ivănescu, cu 9 luni; I. D. Stătescu: cu 7 luni; Adalbert Kaufman, cu 6 luni; Vintilă Stinghe, cu 2 luni; Marin Drăcea, cu 2 luni; Arpad Matawowschi, cu 4 luni; Francisc Zzakmary, cu 4 luni; Iuliu Gründl, cu 4 luni; Adalbert Benedek, cu 4 luni; Iuliu Scholtz, cu 4 luni; Carol Molnar, cu 4 luni; Carol Murany, cu 4 luni; Desideriu Bologh, cu 4 luni; Gheza Bogdan, cu 4 luni; Iacob Petraş, 2 ani şi 9 luni; Nic. Puşcariu, cu 2 luni; David Petrescu, cu 2 luni; I. Fonay, cu 2 luni.

Inginer subinspector

T. Tămăşanu, 5 ani şi 6 luni; M. Anania, 4 ani şi 9 luni D. Georgescu, cu 4 ani şi 9 luni; N. Mateescu, cu 4 ani şi 9 luni; Petre I. Ionescu, cu 4 ani şi 8 luni; Emerik Mike, cu 3 ani şi 9 luni; C. T. Rădulescu, cu 3 ani şi 9 luni; Emanoil Incze, cu 3 ani şi 9 luni; Vilhelm Aschner, cu 3 ani şi 9 luni; Nic. Ionescu, cu 3 ani şi 9 luni; Francisc Tompa, cu 3 ani şi 9 luni; Victor Henrich, cu 3 ani şi 9 luni; Gh. Spielhaupter, cu 3 ani şi 9 luni; G. G. Dumitrescu, cu 3 ani şi 9 luni; M. Păcescu, cu 3 ani şi 9 luni; Marin Niculescu, cu 3 ani şi 9 luni: G. Novac, cu 3 ani şi 9 luni; Mih. Popescu, cu 3 ani şi 6 luni; Victor Văideanu, cu 3 ani şi 8 luni; St. Dem. Olteanu, cu 3 ani, 1 lună şi 15 zile; Toma Popescu, cu 3 ani, 1 lună şi 15 zile; D. Muşat, cu 3 ani, 1 lună şi 15 zile. I. Ghimicescu, cu 2 ani şi 2 luni; Em. Negoescu, cu 1 an şi 9 luni; G. Stamatescu, cu 1 an şi 9 luni; Gr. Creţescu, cu 1 an şi 9 luni; I. Botescu, cu 1 an şi 9 luni; I. Nistor-Văleanu, cu 1 an şi 9 luni; C. D. Ivanovici, cu 1 an şi 9 luni; Aurel Mureşeanu, cu 1 an şi 9 luni; Ioan Zeicu, cu 1 an şi 9 luni; G. Teodorescu, cu 1 an şi 9 luni; Ilie Dimofiache, cu 1 an şi 9 luni; Adolf Rejlö, cu 1 an şi 9 luni; Aug. Berian, cu 1 an şi 9 luni; Ion Lupu, cu 1 an şi 9 luni; N. B. Popescu, cu 1 an şi 9 luni; Ludovic Gaspparetz, cu 1 an şi 9 luni; Iosif Gombossy, cu 1 an şi 9 luni; Vilhelm Moldvay, cu 1 an şi 9 luni; C. Marinescu, cu 1 an şi 9 luni; G. Petrescu, cu 1 an şi 9 luni; Iosif Sterba, cu 1 an şi 9 luni; St. Predescu, cu 1 an şi 9 luni; G. Lupaşcu, cu 1 an şi 2 luni; D. Grozescu, cu 1 an, 1 lună şi 15 zile; An. Nedelcovici, cu 1 an, 1 lună şi 15 zile; I. Seceleanu, cu 1 an, 1 lună şi 15 zile; Emerik Kolosy, cu 1 an şi 9 luni; Ludovic Băcilă, cu 1 an.

Inginer şef

N. Jianu, cu 6 ani şi 2 luni; St. Constantinescu, cu 5 ani, şi 8 luni; Toma Földes, cu 4 ani şi 9 luni; Rudolf Schwartz, cu 4 ani şi 9 luni; Dionisie Nyrii, cu 4 ani şi 9 luni; Arpad Barsi, cu 4 ani şi 9 luni; Gheorghe Costea, cu 4 ani şi 9 luni; Ştefan Mantea, cu 4 ani şi 9 luni; Ion S. Ionescu, cu 4 ani şi 9 luni; V. Broşteanu, cu 4 ani şi 5 luni; H. Grumăzescu, cu 4 ani şi 2 luni; Gh. Arsenie, cu 4 ani, 1 lună şi 15 zile; Gh. Belinschi cu 4 ani, 1 lună şi 15 zile; Em. Dumitrescu, cu 4 ani, 1 lună şi 15 zile; Gr. Burda, cu 4 ani; Silviu Ciupercovici, cu 4 ani; Modest Pihuleac, cu 4 ani; Victor Priboianu, cu 3 şi 3 luni; G. Condrea, cu 3 ani şi 3 luni; M. Ştefănescu-Suhăţeanu, cu 2 ani şi 9 luni; Mihail Drăgan, cu 2 ani şi 9 luni; I. Sclavu, cu 2 ani şi 9 luni; I. N. Grigoraş, cu 2 ani şi 9 luni; N. Marţian, cu 2 ani şi 9 luni; Arteniu Coman, cu 2 ani şi 9 luni; I. Rapoţescu, cu 2. ani şi 9 luni; Th. Popov, cu 2 ani şi 9 luni; C. Sfetcovici, cu 2 ani şi 9 luni; Ernest Bartok, cu 2 ani şi 9 luni; N. Bogdan, cu 2 ani şi 9 luni; Gh. Suciu, cu 2 ani şi 9 luni; Gh. Cinta, cu 2 ani şi 9 luni; C. V. Apostolescu, cu 2 ani şi 9 luni; Th. Păiş, cu 2 ani şi 9 luni; Anton Atanasescu cu 2 ani şi 9 luni; N. G. Teodorescu, cu 2 ani şi 9 luni; I. Iftodor, cu 2 ani şi 9 luni; Ladislau Glos, cu 2 ani şi 9 luni; Abel Anderco, cu 2 ani şi 11 luni; Alex. Acs, cu 2 ani şi 9 luni; Francisc Schmidt, cu 2 ani şi 9 luni; Adolf Petricseck, cu 2 ani şi 9 luni; Iuliu Trauer, cu 2 ani şi 9 luni; Teofil Plachy, cu 2 ani, şi 9 luni; Ştefan Gyorke, cu 2 ani şi 9 luni; Gh. Frohlich, cu 2 ani şi 9 luni; Andrei Pukşa, cu 2 ani şi 9 luni; Andrei Szabo, cu 2 ani şi 9 luni; Alfred Daum, cu 2 ani şi 9 luni; Victor Sperling, cu 2 ani şi 9 luni; Felix Seemayer, cu 2 ani şi 9 luni; Iosif Istvanfy, cu 2 ani şi 9 luni; Arcadie Boca, cu 2 ani şi 9 luni; I. Goga, cu 2 ani şi 2 luni; Al. Cojan, cu 2 ani şi 2 luni; D. Ivancea, cu 2 ani şi 2 luni; Petre Ioan, cu 2 ani şi 2 luni; St. Calotescu, cu 2 ani, 1 lună şi 15 zile: Gh. Luţescu, cu 2 ani, 1 lună şi 15 zile; Ion Pruteanu, cu 2 ani, 1 lună şi 15 zile; Alex. Raich, cu 2 ani: Andrei Ivanov, cu 2 ani; M. Lescov, cu 2 ani; I. Ioachimescu, cu 1 an, 11 luni şi 15 zile; Valentin Kodacsi, cu 1 an şi 6 luni; Ludovic Demeny, cu 1 an şi 6 luni; Aron Sike, cu 1 an şi 6 luni; Victor Horwath, cu 1 an şi 6 luni; Otto Witting, cu 1 an şi 6 luni; Valeriu

Opriş, cu 1 an şi 6 luni; Dionisie Bucur, cu 1 an şi 3 luni; N. Nedelcovici, cu 1 an şi 3 luni; M. Petcuţ, cu 1 an şi 3 luni; N. Comănescu cu 9 luni; Oprea Rădescu, cu 9 luni; D. Contantinescu, cu 9 luni; D. Iliescu, cu 9 luni; Alex. Bartha, cu 9 luni; Eug. Henel, cu 9 luni; Ion Schorscher, cu 9 luni; V. Teofănescu, cu 9 luni; V. Molescu, cu 9 luni; Arpad Ersek, cu 9 luni; Al. Donath, cu 9 luni; Anton Molnar, cu 9 luni; Adalbert Schwartz, cu 9 luni; Adalbert Fülöp, cu 9 luni; I. Băleanu, cu 9 luni; St. Rodoteatu, cu 9 luni; Al. Ştefănescu, cu 9 luni; Matei Pandrea, cu 9 luni; Iulius Urban, cu 6 luni; Ilie Brăilă, cu 3 luni; Gh. Vasiliu, cu 1 an şi 6 luni; Otto Lukacs, cu 9 luni; Gh. Avram, cu 2 ani şi 9 luni; Pavel Pribnow, cu 2 ani şi 9 luni; Ernest Tomae, cu 9 luni; Ernestin Harvisch, cu 2 luni;

Inginer silvic

I. G. Potropopescu, cu 5 ani şi 11 luni; E. Dămăceanu, cu 5 ani şi 11 luni; Andrei Boldescu, cu 5 ani, 10 luni şi 15 zile; Ion Petruţiu, cu 5 ani şi 2 luni; C. Alboteanu, cu 4 ani şi 3 luni; Coloman Branich, cu 3 ani şi 9 luni; Nicolae Hell, cu 3 ani şi 9 luni; Acuziu Vayda, cu 3 ani şi 9 luni; Coloman Szabo sen, cu 3 ani şi 9 luni; Carol Orencsak, cu 3 ani şi 9, zile; Henrich Puchreiner, cu 3 ani şi 9 luni; Adam Zai, cu 3 ani şi 9 luni; Ioan Pall, cu 3 ani şi 9 luni; Mihail Palfi, cu 3 ani şi 9 luni; Gothard Simonek, cu 3 ani şi 9 luni; Adalbert Schalat, cu 3 ani şi 9 luni; Adalbert Kovacs, cu 3 ani şi 9 luni; Ştefan Rakosi, cu 3 ani şi 9 luni; Francisc Imreh, cu 3 ani şi 9 luni; Iuliu Hager, cu 3 ani şi 9 luni; Ştefan Kiss, cu 3 ani şi 9 luni; Adalbert Prunyi, cu 3 ani şi 9 luni; Ion Erdei, cu 3 ani şi 9 luni; Eugen Neuman, cu 3 ani şi 9 luni; Ştefan Früstok, cu 3 ani şi 9 luni; Iuliu Ştefan, cu 3 ani şi 9 luni; Ioan Bercz, cu 3 ani şi 9 luni; Ioan Fabian cu 3 ani şi 9 luni; Zoltan Orosz, cu 3 ani şi 9 luni; Carol Dery, cu 3 ani şi 9 luni; Ioan Valics, cu 3 ani şi 9 luni; Ludovic Nagy, cu 3 ani şi 9 luni; Iosif Faller, cu 3 ani şi 9 luni; Sigismund Haüsler, cu 3 ani şi 9 luni; Iosif Orban, cu 3 ani şi 9 luni; Iosif Konyi cu 3 ani şi 9 luni; Ion Henter, cu 3 ani şi 9 luni; Nicolae Dănilă cu 3 ani şi 9 luni; Eugen Sara, cu 3 ani şi 9 luni; Ludovic Maczko-cu 3 ani şi 9 luni; Ioan Dubrawscky, cu 3 ani şi 9 luni; Ignat Czeizel, cu 3 ani şi 9 luin; Aurel Moldovan, cu 3 ani şi 9 luni; Ion Moga, cu 3 ani şi 9 luni; Anton Toth, cu 3 ani şi 9 luni;

Valer Popovici, cu 3 ani şi 9 luni; A. Bratu, cu 3 ani şi 9 luni; Iosif Vasilescu, cu 3 ani şi 9 luni; M. Fiera cu 3 ani şi 9 luni; Dănilă Roşu, cu 3 ani şi 9 luni; Eugen Vunder, cu 3 ani şi 9 luni; Victor Mironescu, cu 3 ani şi 9 luni; Gh. Tatomir, cu 3 ani şi 9 luni; Ion Schiller, cu 3 ani şi 9 luni; Armand Kellenyi, cu 3 ani şi 9 luni; Ludovic Schiller, cu 3 ani şi 9 luni; Ludovic Czizek, cu 3 ani şi 9 luni; Anastase Petrov, cu 3 ani şi 6 luni; Andrei Ionescu, cu 3 ani şi 2 luni; G. Tărnăuceanu, cu 3 ani şi 2 luni; I. Caraminu, cu 3 ani şi 2 luni; P. Roşescu, cu 3 ani şi 2 luni; I. Diaconescu, cu 3 ani şi 2 luni; P. Maior, cu 3 ani şi 2 luni; Iosif Cojocaru, cu 3 ani; Ion Moţoc, cu 3 ani; Mihail Ostian, cu 3 ani; Dimitrie Topor, cu 3 ani; Marin Rădulescu, cu 3 ani; Pavel Tănăsescu, cu 3 ani; Nic. Gheorghiu, cu 3 ani; Ion Ungureanu cu 3 ani; Aurelian Ionescu cu 3 ani; M. Mateescu, cu 2 ani, 11 luni şi 15 zile; Coloman Vildman, cu 2 ani şi 9 luni; Adalbert Dienes, cu 2 ani şi 9 luni; Adalbert Dienes, cu 2 ani şi 9 luni; Leon Zseleznyak, cu 2 ani şi 9 luni; Ladislau Matyaworschi, cu 2 ani şi 9 luni; Ştefan Şandor, cu 2 ani şi 9 luni; Alexandru Gerecze, cu 2 ani şi 9 luni; Al. Bojoreanu, cu 2 ani şi 9 luni; Varnava Ulö, cu 2 ani, şi 9 luni; Vasile Petrescu, cu 2 ani şi 6 luni; C. Popescu Sinaia, cu 2 ani şi 5 luni; I. Marinescu, cu 2 ani şi 5 luni; Emil Paladi, cu 2 ani şi 2 luni; Ioan Niţescu, cu 2 ani şi 2 luni; Gh. Chercea, cu 2 ani şi 2 luni; C. Vasiliu, cu 2 ani şi 2 luni; H. Hareţ, cu 2 ani şi 2 luni; Gh. Clime, cu 2 ani şi 2 luni; V Giuncu, cu 2 ani şi 2 luni; Sextil Tişcă, cu 2 ani şi 2 luni; Petre Peca cu 1 an, 11 luni şi 15 zile; Gh. Antonescu, cu 1 an, 11 luni, şi 15 zile; Stelian Stătescu, cu 1 an, 11 luni şi 15 zile; G. Pavalache, cu 1 an, 11 luni şi 15 zile; D. Bozdoc, cu 1 an, 11 luni şi 15 zile; Nacu Scrima, cu 1 an, 11 luni şi 15 zile; Ioan Dăscălescu, cu 1 an, 11 luni şi 15 zile; Ioan Mihăescu, cu 1 an, 11 luni şi 15 zile; Horia Grecu, cu 1 an, 11 luni şi 15 zile; V. I. Stănescu, cu 1 an, 11, luni şi 15 zile; I. Popescu, cu 1 an, 11 luni şi 15 zile; I. Dimitrescu, cu 1 an, 11 luni şi 15 zile; Narcis Economu, cu 1 an, 11 luni şi 15 zile; Const. Tipa, cu 1 an, 11 luni şi 15 zile; I. C. Nicolae. cu 1 an şi 11 luni; N. Cernescu, cu 1 an şi 11 luni; N. N. Caragea, cu 1 an şi 11 luni; Abel Rotea cu 1 an şi 9 luni; Andrei Streza, cu 1 an şi 9 luni; Ioan Grum, cu 1 şi 9 luni; Ion Galeriu, cu 1 an şi 9 luni; Policarp Bejan cu

1 an şi 9 luni; Eugen Rech, cu 1 an şi 9 luni; Francis Nagyi, cu 1 an şi 9 luni; Pavel Zegreanu cu 1 an şi 9 luni; Andrei Bittai, cu 1 an şi 9 luni; Gh, Guţu, cu 1 an şi 7 luni; Al. Popescu, cu 1 an şi 7 luni; Traian Ionescu, cu 1 an şi 7 luni; N. Caliniuc, cu 1 an şi 7 luni; Victor Georgescu, cu 1 an şi 7 luni; C. Hurmuzachi, cu 1 an şi 7 luni; D. Ionescu, cu 1 an şi 7 luni; Simion Ghica, cu 1 an şi 7 luni; Cezar Cristea, cu 1 an şi 7 luni; Al. Ştefanopol, cu 1 an şi 7 luni; Coloman Szabo jun., cu 1 an şi 9 luni: Zoltan Javorszki, cu 6 luni; Ioan Havaş, cu 6 luni; Adalbert Csurila, cu 1 an; Almoş Csutsk, cu 1 an; Cormoş Procopie, cu 9 luni; F. Enescu, cu 9 luni; G. Tudoraş, cu 9 luni; Gr. Caminschi, cu 9 luni; Iulius Zaklinski, cu 9 luni; Iulius Szontag, cu 2 luni; Buzeteschi Ernestin, cu 2 luni.

Inginer silvic stagiar

Andrei Brestianski, cu 15 ani şi 10 luni; Virgil Ionescu, cu 3 ani, 7 luni şi 13 zile; Ruse Popescu, cu 3 ani şi 7 luni; Adolf Kaiser, cu 3 ani şi 5 luni; Roman Romansat, cu 3 ani, 4 luni şi 23 zile; Dionisie Romanovski, cu trei ani şi 2 luni; Coloman Mezaros, cu 2 ani, 7 luni şi 13 zile; Iancu Poclitar, cu 2 ani şi 6 luni; Ernest Fixek, cu 2 ani, 6 luni şi 4 zile; Ştefan Sofalvi, cu 2 ani şi 6 luni; Oscar Sperling, cu 2 ani, 3 luni şi 15 zile; Ladislau Gestlger, cu 2 ani şi 2 luni; Const. Georgescu, cu 2 ani; Al. Chiriţescu, cu 2 ani; Em. Niculescu, cu 2 ani; N. Dulduresu, cu 2 ani; C. Marcu, cu 2 ani; V. P. Negulescu, cu 2 ani; C. Nettea, cu 2 ani; N. Popescu, cu 2 ani; Eftimie Petrescu, cu 2 ani; Al. Butoi, cu 2 ani; Tudor Ionescu, cu 2 ani; Er. Mavrodin, cu 2 ani; V. Trandafirescu, cu 2 ani; N. Băcanu, cu 2 ani; Victor Vasilescu, cu 2 ani; Eugen Petrovan, cu 2 ani; Mihail Popescu, cu 2 ani; C. Popescu Făurei, cu 2 ani; Filoftei Stoica, cu 2 ani; D. Podeanu, cu 2 ani; Gh. Nonuţă, cu 2 ani; N. Măţăuanu, cu 2 ani; V. Harnagea, cu 2 ani; Al. Stănescu, cu 2 ani; Ioan Paraschiv, cu 2 ani; Const. Criveanu, cu 2 ani; Silviu Monţia, cu 2 ani; Francisc Terdich, cu 2 ani; Vasile Vasiliu, cu 2 ani; Adalbert Szabo, cu 1 an, 11 luni şi 15 zile; Ieronim Buzilă, cu 1 an, 11 luni şi 15 zile; Szeky Geza, cu 1 an, 11 luni şi 15 zile; Dezideriu Bologh jun., cu 1 an, 11 luni şi 25 zile; Gr. Eliescu, cu 1 an şi 11 luni; Eugen Reuss, cu 1 an şi 9 luni; N. Pandrea, cu 1 an şi 8 luni; C. Constantinescu, cu 1 an şi 8 luni; I. Grecu, cu 1 an şi 8 luni: Lucian Comşa cu 1 an şi 8 luni; N. Boboc cu 1 an şi 8 luni; St. Gherghel, cu 1 an şi 8 luni; Sandi Mircea, cu 1 an şi 8 luni; G. T. Martinescu, cu 1 an şi 3 luni; Ion Sas, cu 1 an şi 3 luni; Iacob C. Marin, cu 1 an şi 3 luni; Al. D. Popescu, cu 1 an şi 3 luni; C. D. Ionescu, cu 1 an şi 3 luni; Vasile Paladian, cu 1 an şi 1 lună; G. I. Ionescu, cu 1 an; C. Popescu, cu 1 an; C. C. Dimitriu, cu 1 an; C. Rachieru, cu 1 an; Dem. Onaca, cu 1 an; C. C. Emanoil, cu 1 an; Octavian Mihălcescu, cu 1 an; Nic. Stănescu, cu 1 an; Titus Nicoară, cu 1 an; Ştefan Gh. Predescu, cu 1 an; Iosif Popovici, cu 1 an; Ioan C. Ionescu, cu un an; Andrei Hălmăgeanu, cu 1 an; Aurent Măşcan, cu 1 an; I. Diaconescu, cu 1 an; Eugen Zehan, cu 1 an; D. Antonescu, cu 1 an; Ioan A. Nicolescu, cu 1 an; Nicolae Goţia, cu 1 an; Iulius Zaharias, cu 1 an; Ştefan Guyas, cu 1 an; Victor Malarski, cu 11 luni; Emilian Pali, cu 11 luni; Ştefan Turţuman, cu 11 luni; St. Dumitrescu, cu 11 luni; C. Vasiliu, cu 11 luni; Vlad Bivol, cu 11 luni; V. Lissievici, cu 3 luni; Gh. Lupşa, cu 3 luni; Em. Câmpeanu, cu 3 luni; N. I. Breţcan, cu trei luni; Ed. Mayer, cu 3 luni; Gh. Moşandrei, cu 3 luni; Th. Robeanu, cu 3 luni; V. Bădulescu, cu 3 luni; I. Ghiorghiu, cu 3 luni; St. Bărbulescu, cu 3 luni; D. A. Sburlan cu 2 luni; C. T. Niţescu, cu 2 luni; Virgil C. Iţoae, cu 2 luni; Vasile Suteu, cu 2 luni; C. Popescu, cu 2 luni; Vasile Cotta, cu 2 luni; D. Magoş, cu 2 luni; Ion I. Andrei, cu 2 luni; Sabin Popovici, cu 2 luni; Iulian Guran, cu 2 luni; T. Călugăreanu, cu 2 luni; Emil Bondescu, cu 2 luni; Ion Paladian, cu 2 luni; Stelian Georgescu, cu 2 luni; Mihail Poenaru, cu 2 luni; G. Teodorovici, cu 1 lună şi 15 zile; I. M. Iliescu, cu 1 lună; I. N. Dimitriu, cu 1 lună; C. G. Negulescu, cu 1 lună.

Art. II. D. Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat a aduce la îndeplinire executarea prezentei deciziuni.

Dată la 2 Fevruarie 1924.

Ministru, Al. Constantinescu

No. 5.910.

PRINOS MEMORIEI PROF. C. MICLESCU

...*Se sting luceferii rànd pe rând,* se duc stegarii, purtatorii de torțe, *entuziaştii generației Cuminților bătrâni!*

In plină vigoare,—omul masiv,—turnat în stâncă,—stejarul atât de puternic nu poate înfrânge trăznetul soartei nemiloase! — Şi ce contrast uimitor... Ce *suflet* delicat ascundea *atletul* dascăl ;... Câți i l-au negat, fără a i-l cunoaşte,... dar câți i l-au bănuit măcar?!

Pentru cel care punea mai presus decât slova cursurilor reci, dogmatice,... şi pedantismul altora, — *„partea intimă a sufletului* dascălilor *şi care este cea mai constructivă,*—şi *valoarea culturei generale* pentru cei ursiți mâine ca prin specializare, — să piardă mai întreg contactul cu dânsa, — pentru micul „bacalaureat“ vizionar,—incorigibil,—de acum 10 ani,— dornic de zările largi ale „culturei multilaterale,—şi iubitor al: *decenței apropieri între banca „elevului”:—universitar* însă,— şi *catedra magistrului,* — orele Profesorului C. Miclescu,—vor rămâne neşterse de pe răbojul amintirei, ca şi ale regretatului Gr. Pârvulescu.

Măsurând clasa în lung şi lat, parcurgând întregi kilometri, — umplând tabela de câte 5—6 ori, albit de cretă pe haine, — uneori mergând apăsat, cu pumnii strânşi, în atitudine combativă, —gata a întâmpina un rival... imaginar,—*cum ştia omul acesta complect,*—să facă din cel mai rece, strict şi oarecum: arid curs: „matemateci şi topografie“, adevărate *oaze de recreare sufletească,*—şi desfatare intelectuală, prin torentul *de idei generale* atât de variate.

Excursiuni minunate în toate domeniile, multe salturi abrupte, brusce, — ocazionate de un singur pretext, — toate însă logice. atractive, expuse pline de colorit specific,—*şi cum însăşi partea ştiințifică te intrigă, te cucerea fără voe,* făcându-te atent şi impunându-ți asimilarea multor cunoştinți peste care, el: savantul,—trecea poate chiar prea lesne,—presupunându-le anticipat ştiute de noi;—îmi amintesc de titanica muncă a *„moderniştilor”* pentru a se pune pe picior de egalitate cu *„realiştii“* în sfera matematicelor, depeizați însă şi ei în cadrul studiilor de drept şi ale botanicei şi zoologiei invadate de „latinisme”, — şi adesea chiar ei „realiştii”,—cam... *dezorientați de modul de expunere* al profesorului, jongleur în calcule, înălțându-ne până la diferențial și infinitesimal, — apoi *metodele lui practice* de calcule, — și ridcări, etc. etc.).

Un *pasionat al voiajurilor*, — cel ce cutreerase țări și mări prinzând atâtea pe clișeul retinei și al amintirei, *un înamorat al naturei* și *pătimaș al cailor și curselor*, începând orele în pura specialitate, pentru ca în curând să reverse prisosul multiplelor lui cunoștințe, atât de variate; argint viu curgând iute printre toate; dela teoria culorilor, la expedițiile dela poli și alte cuceriri, —dela scufundarea Titanicului la materialismul istoric, apoi dela mișcările sismice și explicarea atâtor catastrofe,—la meteorologie, dela Cascada Niagara și Nil, la numismatică, astrologie,—anatomie, caracterizări etnografice ale popoarelor, — trecând prin acțiunea microbiană și elementele catalitice ca îngrășeminte ajutătoare (Bertrand),—apoi un salt la: genealogia atâtor iluștri cai nu numai ai hipodromului nostru, dar streini, și până la a noua generație,— (fusese chiar trimis ca „expert" în comisiuni de recepție a unor cai streini ce importam). *Revenea* la *„specialitate"*, rezolvă în diferite metode teme puse contradictoriu, — pentru a pune la punct destule chestiuni, apoi... iară peregrinări,— pentru ca: *Somația clasicului clopot*, repetată ades de câteva ori, să-l readucă la *„realitate"*, pentru sfârșirea temelor propuse, reținându-ne ades jumătăți de ore surplus,—și eșind numai invitat de colegul următor!!

Așa treceau orele și tot astfel s-au dus și *anii*, pulberea argintului clipelor fugare încărunțindu-ne măcar *sufletele*,—prea pline de griji, ce nu și-au trăit nici adoloscența și visurile,... dacă nu și *tâmplele* noastre!

Memoria lui prodigioasă, ce ne făcea adesea să ne vedem atât de mici față de dânsul,—*bunăvoința* lui de a nu înregistra toate *scăderile* noastre, de a nu fi prea meticulos și rigid, — *sufletul* ce punea pentru cei pe care îi întrezărise el, nu numai ca elevi (dar orele de examinare sau discuție cu colegii Popescu, Nicolae), dar și printr'o altă prismă, susținându-i până și în conferințele profesorale.

Dar *„punctualitatea"* lui, — maniacă, *obsedantă*,—și *„cronometrul"* său proverbial, legendele cu șeful de tren plecat cu câteva secunde neregulat, făcându-l aproape să scape trenul,... demonstrația și sancțiunile urmate!.. sau cercetarea ceasurilor gărei de Nord faimoase prin varietatea între ele și lipsa de precizie!!

Și *mai presus de toate*:

Şovinismul său, nu *numai de „român“*, dar de: *„filofrancez“ —latin* de pură speţă, şi *„ura“ lui* dusă până la patimă şi exagerare, *contra a tot ce era*: *„nemţesc“!*

Ce erau pentru el: Gaus şi mulţi alţii ?!.. aproape nimic!!

Concepţia sa aprioricâ şi generică despre tot ce reprezintă spiritul,—factura: „germană",—fiind considerarea drept un furt, contrafacere, compilare, — sau pură perfecţionare a produselor streine, printr'o muncă brută, —necreatoare prin sine, — şi dusă la rutină şi automatism. contrar spiritului inventiv-creator, inteligenţei spontane ale spiritului latin sau rasei anglo saxonă, cu destule alte calităţi, — (sprijinit pe însuşi Nietsche şi Georg Tr. Nicolai).

Despre „reprezentativii" geniali germani, sau căuta să-i micşoreze, ori să-i descopere afilieri streine, încrucişeri, – că nu sunt specific germani, ci simple excepţii enigmatice.

Vedeai bine cum îl dureau *recunoaşterile* forţate, cum evită subiectul,— sau se pleca, în treacăt,—frânt sub greutatea uriaşilor: Goethe, Kant, Wagner, Nietche etc. Pentru dânsul *„compromisul“*, — transacţiile *nu existau,* mai ales în această privinţă,.. cât de „exclusivist" erà!!?!

Pe câţi camarazi *nu i-a durut* aplicarea de procedee „nemţeşti", sau nerecunoaşterea drept: „ultima ratio" a vederilor şi metodelor sale,—comiţând,— defunctul,—chiar greşeli flagrante în aprecierea unor meritoşi colegi, victime ale „daltonismului" său, *nefiind însă un îngust spirit „megaloman“ sau absurd.* — şi *recunoscând meritele altora, mândrindu-se chiar cu elevii săi iscusiţi.*

In locul premisei:.. perseverare.. diabolicum „relativ la convingerile şi patima sa,— bine e să ne slujim numai de începutul: *„erare humanum est!..“*,— şi să ne înalţăm în preajma morţii lui spre acel: *„de mortuis nihil nisi bene!*—, mici rivalităţi, patimi sau uri personale, amuţească, — neprofanând marile-i calităţi!

Pentru mulţi poate, – nu vor fi vizibile decât *„defectele“* sale, decât lipsa de metodă,—ori *„lacunele“ cu care ne-a lăsat pe noi copii lui,—să intrăm în corp,...* mai ales cei din oropsitele generaţii de sacrificiu... ale răsboiului!! — Ar fi injust şi trist!!

Şi tocmai din anii răsboiului, orele dela Gimnaziul Alexandru (Iaşi), sprijinul dezinteresat ce l-a dat acelor promoţii de elevi sau absolvenţi, — pe cari, atmosfera deprimantă mai ales „morală" adaus la privaţiunile materiale, — şi supratensiunea nervilor,—precum şi discontinuitatea studiilor, *îi cam înstreinase de spiritul şcolii dela Brăneşti:* (alias: Heidelberg!), — *şi al tradiţiei de corp,* vreau altfel să se vadă rolul său printre noi.

Sfaturi, intervenţii private, — pretutindeni, apoi *fanatica lui „credinţă" în triumful Aliaţilor şi plinirea Idealului nostru,—cimentat prin jertfe,*—el fiind *un patriot minunat şi încarnat român,* dintre cei ce sacrificând totul s-au avântat în beznă,... formând durorosul cortegiu al „refugiaţilor" („pohodna... Moldova!), *tonicul vivifiant* ce îl turna în sufletele noastre atunci, *acestea trebuesc puse pe întâiul plan,* recunoscând unanim: *optimismul său generos şi frumuseţea sufletului de dascăl—părinte!"*

Competent în atâtea direcţiuni, chiar în afara „specialităţii", în relaţiune cu cele mai distinse personalităţi ale ţării, — totuşi *decepţionat* pentru destule sacrificii la care a fost supus, concurând,... sau numai vizând altă catedră,... şi îndestule lovituri, dar nu oferite de soartă şi... oameni, — grija *cursului său veşnic revăzut, dar încă neînchegat în lapidara formă definitivă şi tipărit* drept ghid minunat viitoarelor serii (acesta fiind un tribut al nostru, supravieţuitorii foşti elevi, ce-l datorăm amintirei sale, —precum şi a onoratei direcţiuni a şcolii),—C. Miclescu a trecut prin viaţă *nu fără rost, a făcut din catedră: un piedestal, — din crezul său politic şi naţional: apostolat, — ca şi din cariera sa.*

A cinsti pe alţii, este: a te înălţa pe tine însuţi; plătesc o pioasă *datorie moral—efectivă, veşnicind* de dincolo de moarte *viaţa ta curată,* vrednice Profesor C. Miclescu, în amintirea noastră, şi depunând pe lespedea ce-ţi va pecetlui mormântul: „eternele *flori ale reginei:* florile *stimei şi dragostei"* ce-ţi *vom păstra pe stâncile culmilor senine ale sufletelor noastre.*

Cinste memoriei tale veşnice şi liniştită odihnă în lumea Drepţilor, — dormi somnul blând... din clipa în care pe lângă sfântul ideal al neamului, *dorit de tine,* — prind a se împlini şi nădejdile studenţimei noastre şi corpului silvic în genere!!

Cesar Cristea
Ing. silvic

EXPORTUL LEMNARIEI

Exportul lemnăriei pe luna Ianuarie 1924 pe categorii de lemnoase şi pe ţări se prezintă astfel:

In Anglia 330 tone scânduri din esenţe răşinoase;

In Bulgaria, 1019 tone scânduri din esenţe răşinoase şi 15 tone alte lemne răşinoase;

In Cehoslovacia, 172 tone lemne de foc şi 29 tone lemne de construcţie din esenţă foioasă;

In Egipt, 36 tone lemne de construcţie din esenţă foioasă şi 3303 tone scânduri din esenţe răşinoase.

In Franţa, 1653 tone de scânduri din esenţe răşinoase;

In Grecia, 14 tone lemne de construcţie, 3848 tone scânduri, 513 tone alte lemne răşinoase;

In Germania, 30 tone trunchiuri de brad şi 32 tone scânduri;

In Italia, 2 tone lemne de construcţie şi 1106 tone scânduri;

In Jugoslavia, 4539 tone lemne de foc, 2 tone lemne de construcţie, 67 tone scânduri şi 36 tone alte lemne răşinoase;

In Polonia, 39 tone lemne de foc şi 957 tone scânduri;

In Palestina, 388 tone scânduri;

In Siria, 150 tone scânduri;

In Turcia, 242 tone scânduri;

In Ungaria, am avut cel mai mare export de lemnoase pe luna Ianuarie şi anume: 74.388 tone lemne de foc, 1.958 tone trunchiuri de brad, 502 tone lemne de construcţie, 2 tone nuele şi haraci, 6.337 tone scânduri, 4.835 tone alte lemne răşinoase, 15 tone traverse de stejar.

In alte ţări am transportat 3 tone lemne de foc şi 108 tone scânduri de esenţă răşinoasă.

Totalul valorilor *în mii de lei* este de 33.127 la lemne de foc‘ 1.262 la trunchiuri de brad, 829 la lemne de construcţie din esenţă foioasă, 2 la nuele şi haraci, 56.415 la scânduri din esenţă răşinoasă, 7.769 la altelemne răşinoase şi 17 la traverse de stejar.

M. P. Florescu

CRITICA Art. 29, 97 şi 98 din ante-proectul de lege pentru codicele-silvic 1923 şi a art. 12 din legea de organizare a corpului silvic

Art. 64 din codicele silvic din 1910 zice: „Proprietarul vitelor cari se vor găsi păşunând, fără drept, în păduri în vârstă mai mare de 10 ani, sau în poienele acestor păduri...".

Art. 29 şi 98 din ante-proectul de lege pentru codicele silvic 1923 n'au această expresie de la urma art. 64 legea veche; „sau în poenele acestor păduri".

De ce s'o fi omis această expresie!

Probabil că discuţie mare a fost, pentru omiterea sistematică a acestei expresii atât din art. 29 cât şi din art. 97 şi 98. Poate că acei ce au conceput aceste articole au socotit că poienele dintr'o pădure sunt considerate ca atare şi au concentrat totul în cuvântul pădure.

Dar pentru populaţia interesată şi multă, comparând art. 64 vechi cu art. 29 şi 98 noi, ar reeşi că, de acum înainte e liber păşunatul în poienile pădurei şi că legea veche, faţă de cea nouă, era prea aspră şi asupritoare, fiind-că erau goluri în pădure unde iarba se perdea degeaba, iar vitele sufereau. Căci ce atrage mai mult pe locuitori de a-şi introduce vitele în pădure, decât iarba din aceste poieniţe care conform amenajamentului sunt supuse regimului silvic, dar nu sunt prevăzute a fi oprite de la păşunat, în legea nouă. Art. 29 nou, fără acea expresie, nu e destul de tare, pentru-că subt acoperişul pădurei dese nu este iarbă şi vitele n'au ce căuta de cât în caz de forţă majoră conform art. 99 nou, când deliquentul e aproape iertat, astfel că procesele-verbale pentru delicte de păşunat, după legea nouă, vor fi slabe şi urmează să fie ca şi perdute.

In acest caz trebue a apuca o cale greoaie şi a ne adresa autorităţilor administrative spre a le deplasa la zeci de kilometri prin păduri fără drumuri, ca să estimeze ţie inginer silvic, iarba păscută în poienele pădurei şi a încheia acte fără amenzi şi care nu sunt destul de tari, ca un proces-verbal de delict silvic.

Nu am ajuns încă acolo ca toate pădurile să fie fără poieni şi chiar dacă ar fi, tot trebuesc provocate, fie pentru exploatarea pădurei (scoaterea lemnelor cu vite pentru că nu se găseşte fân şi iarbă în apropiere, depozite de lemne), fie pentru vitele personalului silvic cum prevede art. 26 din ante-proect, mai ales la munte şi în alte părţi unde locuri de alte culturi nu sunt.

Şi dece să se scoată aceste poieni de sub rigorile legei silvice !? Prin lipsa acestei expresii de care e vorba, din legea nouă, se îngreunează foarte mult serviciul de pază al pădurei, chiar din cauza acestor poieni din care unele necesare serviciului.

Legea nouă neprezentându-le, delictele de păşunat se vor înmulţi exasperant, mai ales că şi amenzile din art. 30 nu's la înălţimea intenţiei din art. 29.

Concluzia; este bine ca poienile dintr'o pădure, sub orice motiv ar fi existenţa lor, să fie expres oprite de codul silvic de la păşunat, iar art. 29 din ante-proect să zică: „Păşunatul în păduri şi poienile lor este cu desăvârşire oprit".

Această expresie trebuie să fie introdusă şi în art. 97 şi 98 acelaş proect.

O lege trebue făcută ca s'o înţeleagă toţi la un fel, fără a lăsa portiţă de eşire şi loc de discuţie.

Că din când în când sunt cazuri (secete mari) când suntem forţaţi a pune vite în pădure, sau în poienele lor — acolo unde cerinţele culturale permit—dar aceasta nu trebue prevăzută în lege, căci din excepţie, ar deveni regulă generală.

Art. 12 din legea de organizare a corpului silvic.

Să se scrie: a) Inginer stagiar silvic după cum se scrie, Inginer şef silvic, Inginer inspector silvic, etc. iar nu Inginer silvic stagiar.

I. Andreianu

Informaţiuni

Problemele ce se vor discuta în congresul dela Timişoara, ce va avea loc la finele lunei Mai a. c.:

1. Corecţiunea torenţilor şi ravenelor, în special a celor din judeţul Caraş-Severin.
2. Inconvenientele exproprierei râpelor şi terenurilor improductive din regiunea dealurilor şi munţilor pentru islazuri comunale.
3. Tratamentul şi amenajamentul pădurilor de Stejar din Banat şi rezultatul aplicaţiunei lor.
4. Discuţiuni asupra tratamentului şi amenajamentului pădurilor Domeniului Reşiţa, precum şi asupra industriilor forestiere anexe.

DAT FIIND TIMPUL INAINTAT, rugăm pe toţi colegi cari doresc a face comunicări, să ne trimită manuscrisele lor (însoţite şi de planşe eventual) până la 5 Mai a. c., la sediul Societăţei, pentru a se putea cerceta şi tipări la timp.

Programul congresului şi al excursiunilor se vor publica şi trimite la timp, tuturor membrilor.

COMITETUL DE LUCRĂRI
AL CELUI AL 36 CONGRES

* * *

Ciclul Conferinţelor Societăţei „Progresul Silvic“

1) Problema comercializărei pădurilor prin prisma intereselor strict naţionale, şi superioare de Stat.

M. P. Florescu, inginer inspector silvic, Sâmbătă 5 Aprilie, ora 9 seara.

2. Folosirea regiunei inundabile a Dunărei din punct de vedere silvic.

Ion Petre, inginer şef silvic, Joi 10 Aprilie, ora 9 seara.

3. Subiect rezervat.

Gh. Agapie, inginer şef silvic, Sâmbătă 12 Aprilie ora 9 seara.

Conferinţele vor avea loc în sala de conferinţe a Societăţei Politechnice din Bucureşti, Str. Episcopiei 2 (etaj).

Comisia instituită la M. L. P. lucrează cu asiduitate la alcătuirea legei organizărei corpului technic general român. Interesele corpului silvic sunt susţinute cu demnitate de mandatarii noştri.

S'a căzut de acord a se anula gradul de inginer asistent. In schimb se vor prevedea gradaţii între cele 3 grade: ingineri, ingineri şefi şi inspectori g-li.

* * *

Suntem informaţi că în curând se va pune sub tipar, anuarul corpului technic silvic, o lucrare care va umple o mare lacună.

* * *

— D-l D. Ciurileanu ne roagă să aducem la cunoştiinţa tuturor colegilor silvici, cari au răspuns binevoitor la apelul d-sale, de a se înscrie, plătind chiar aconturi, la cele trei lucrări anunţate anul trecut, că numărul total de înscrieri a fost totuşi atât de mic, că nu a putut înlesni înfăptuirea de cât la două din ele şi anume: Tablele de valori naturale din 10 "în 10" şi Firul Ciurileanu de măsurătoare.

Greutăţile enorme, întâmpinate la execuţia lor, cari n'au fost învinse de cât cu adevărate sacrificii de timp şi de bani, au făcut ca, faţă de numărul mic de exemplare realizate, preţul fiecăruia să întreacă cu mult prevederile şi anume: *Tablele* legate au preţul de 400 lei, broşate 300 lei cu scăzământ de 40 lei la exemplarele acontate; iar *firele* cu 2500 lei, cu 500 lei mai puţin la cele acontate.

D-l Ciurileanu roagă pe d-nii subscriitori a trimite restul de plată sau a-i comunica (Str. Caragiale 10) dacă doresc a li se expedia ramburs, — cunoscând că Firele sunt livrabile numai peste o lună când speră să fie etalonate de serviciul de Măsuri şi Greutăţi, care e în curs de a stabili speciale mijloace pentru acest scop.

Cât priveşte cea de a 3-a lucrare: Tratatul de Topometrie, d-l Ciurileanu anunţă începerea tipăririi lui, în toamna anului curent 1924.

† NICOLAE PALL

Inginer inspector silvic, şeful ocol. silvic Arad

Incetat din viaţă în ziua de 20 Februarie, a. c. şi înmormântat în ziua de 21 Februarie, la cimitirul Arad. Au luat parte la înmormântare D-nii Amedeu Munteanu, *şeful regiunei silvice Lipova ; inspectorul silvic- Lagler. şi M. Popescu şi din partea personalului civil şeful comptabil Nodojni ; precum şi D-l Economu, şeful ocol. silvic Bârzava, d-l Novac, şeful ocol. silvic Ciala, d-l Cotta şeful ocol. silvic Arad şi întreg personalul inferior al ocolului.*

Onorurile au fost date de o companie, defunctul fiind decorat cu Coroana României în gradul de Cavaler. La mormântul defunctului s'a rostit de D-l inginer şef silvic M. Popescu, *ca delegat din partea Casei Pădurilor şi a Soc. „Progresul silvic" următorul discurs.*

Intristată Adunare,

In numele Administraţiei Casei Pădurilor şi a Societăţei Progresul silvic, am dureroasa însărcinare, ca să exprim sincere condoleanţe, familiei Pall, greu lovite prin pierderea ireparabilă şi prea de timpuriu, a unui soţ iubit şi părinte a 5 copii pe care decedatul n'a avut încă fericirea să-i poată vedea pe toţi trecuţi şi rostiţi, în viaţa socială.

Această pierdere este în unanimitate regretată de întregul corp technic al Inginerilor silvici ca şi de Societatea Progresul silvic al cărui membru activ era repauzatul Pall şi care, prin experienţa sa dobândită în lunga-i carieră, putea să fie încă de utilitate fecundă în ogorul silviculturei noastre naţionale renăscândel

El se stinge din viaţă pentru a trece în lumea de veci, în plină putere de muncă intelectuală, dar cu cea fizică sdruncinată în urma unui accindent de cale ferată decauville la care, nu în puţină măsură, au contribuit şi suferinţi de ordin moral şi material, inerente stării de după răsboiul mondial, firelor simţioare, de felul celeia de care părea a fi stăpânit colegul nostru Pall.

In faţa acestui tribut al morţei dela care nimeni nu se poate sustrage, trebuie cu toţii să ne plecăm capul şi cu inima strânsă de durere, privind în faţa noastră trupul neînsufleţit al colegului iubit, de eri, să ne înălţăm, cu cugetul curat, cât mai sus, rugând pe bunul Dumnezeu ca să aşeze şi să odihnească sufletul său pe veci, în lumea drepţilor; iar familiei sale îndurerate, să-i dăruiască sănătate şi putere pentru a putea suporta cu resemnare greaua durere ce a cuprins-o.

Fie-i ţărâna uşoară şi amintirea lui, totdeauna fie printre noi.

Inginerii silvici ai Regiunei Silvice Cluj, cu durere anunţă trecerea la cele vecinice a iubitului şi neuitatului lor Coleg.

ALBERT BENEDEK

Inginer inspector silvic

întâmplată în 7 Martie a. c. la orele 5 dimineaţa.

Inhumarea rămăşiţelor pământeşti ale valorosului defunct, s'a făcut Duminecă în 9 Martie la oarele 15, dela casa mortuară din Dej. Societatea „Progresul silvic" se asociază la doliul familiei şi al camarazilor regiunei sivice din Cluj.

MINISTERUL AGRICULTUREI ŞI AL DOMENIILOR

CASA PĂDURILOR

DIRECŢIA AMENAJERILOR

Deciziune

Noi, Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculturii şi al Domeniilor.

Asupra raportului Domnului Administrator al Casei Pădurilor.

Având în vedere articolul 2 din Codul Silvic.

Având în vedere articolul 2 din Legea Modificărilor la Codul silvic publicată în Monitorul Oficial No. 131/920.

DECIDEM:

Art. I. — Se aproaă de noi:

a) Regulamentul de exploatare al pădurii Ludeşti pendinte de comuna Ludeşti, judeţul Dâmboviţa, proprietatea D-nei Eufimia Maxim Lenş, în suprafaţă de 841 hectare 5000 m. p. din care de exploatat 91 hectare 9500 m. p. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 25 ani, exploatarea în 2 ani pentru suprafaţa de 91 hect. 9500 m. p. şi cu garanţia de împădurire 200 lei de fiecare hectar:

b) Regulamentul de exploatare al pădurii Boldu Creţuleasca pendinte de comuna Stefăneşti Lipovăţ, judeţul Ilfov, proprietatea D-nei Alexandrina Pribegeanu, în suprafaţă de 100 hectare. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 10 ani, exploatarea în 5 ani şi cu garanţia de împădurire 200 lei de fiecare hectar ;

c) Studiul sumar de exploatare al pădurii Valea Tâţâi pendinte de comuna Pietroşiţa Valea Tâţei, judeţul Dâmboviţa, proprietatea D-lui Ion Mihai, în suprafaţă de 12 hectare 9730 m. p. Regimul codrului cu 80 rezerve de fiecare hectar. Revoluţia normală 50 ani, exploatarea într'un an şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar;

d) Regulamentul de exploatare al pădurii Simuloaica pendinte de comuna Gura Sărăţei, judeţul Buzău, proprietatea d-lui Laurenţ Zara, în suprafaţa de 55 hectare 8000 m. p. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 10 ani, exploatarea în 3 ani şi cu garanţia de împădurire 300 lei de fiecare hectar.

Art. 2. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolele adiţionale imprimate anexate fiecăruia sunt executorii.

Art. 3 şi ultimul. — Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 3 Martie 1924 în cabinetul nostru.

Ministru
(ss) Al. Constantinescu

No. 13982.

⁂

Deciziune

Noi, Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculturii şi al Domeniilor.

Asupra raportului Domnului Administrator al Casei Pădurilor.

Având în vedere articolul 2 din Codul silvic.

Având în vedere articolul 2 din Legea Modificărilor la Codul silvic publicată în Monitorul Oficial No. 231/920.

DECIDEM:

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul de exploatare al pădurii Föfoglany pendinte de comuna Doboli de jos, judeţul Trei Scaune, proprietatea d-lui N. Filitis, în suprafaţa de 50 jug. cad. sau 28 ha 7750 m. p. Regimul crâng simplu, revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 2 ani şi cu garanţia de împădurire 400 lei de fiecare hectar;

b) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii Plantaţia de salcâmi Desa pendinte de comuna Desa judeţul Dolj, proprietatee d-lui Eracle Marincu, în suprafaţă de 646 ha 2000 m. p. pădure de exploatat.

Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani, exploatarea în 20 ani şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar:

c) Regulamentul de exploatare al pădurii Bălăneasa pendinte de comuna Valea Rea, judeţul Bacău, proprietatea Soc. An. Bragadiru din Bucureşti, în suprafaţă de 37 ha. Regimul codru cu tăeri rase, revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 10 ani şi cu garanţia de împădurire 1200 lei de fiecare hectar:

d) Regulamentul de exploatare al păduri Rasova pendinte de comuna Dobriţa, judeţul Gorj, proprietatea D-lui Dr. Culcer, în suprafaţă de 114 ha. Regimul crâng simplu, revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 4 ani şi cu garanţia de împădurire 300 lei de fiecare hectar:

e) Regulamentul de exploatare al pădurii Striminoasa, pendinte de comuna Berevoeşti, judeţul Muscel, proprietatea Obştei Moşnenilor din neamul Paladeştilor, în suprafaţă de 90 ha, 5000 m. p. Regimul crâng simplu, revoluţia normală 20 ani exploatarea în 4 ani şi cu garanţia de împădurire 600 lei de fiecare hectar:

f) Regulamentul de exploatare al pădurii Strâmbu-Mare, pendinte de comuna Colvini, judeţul Buzău, proprietatea d-lui C. Georgescu, în suprafaţă de 83 ha 8100 m. p. Regimul crângului simplu, iar în parcelele C. şi F. să se oprească câte 80 rezerve la hectar de esenţă stejar sau în lipsă fag din cei mai groşi şi cari se vor marca înainte de începerea exploatării. Revoluţia normală 20 ani. exploatarea în 20 ani şi cu garanţia de împădurire 600 lei de fiecare hectar:

g) Regulamentul de exploatare al pădurii Plopeasca, pendinte de comuna Dejeşti, judeţul Olt, proprietatea d-lui Vintilă Brătianu, în suprafaţă de 28 ha pădure curată. Regimul crâng simplu, revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 2 ani şi cu garanţia de împădurire 300 lei de fiecare hectar:

h) Regulamentul de exploatare al pădurii Pârâul Iangului. pendinte de comuna Călineşti, judeţul Vâlcea, proprietatea d-lui N. N. Popescu şi alţii, în suprafaţă de 16 ha, regimul codru cu tăeri rase, revoluţia normală 80 ani, exploatarea în 2 ani şi cu garanţia de împădurire 1000 lei de fiecare hectar:

Art. 2.— Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute in studiile respective şi articolul adiţional anexat sunt executorii.

Art. 3 şi ultimul. — Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu aducere la îndeplinire a prezentei deciziuni.

Dată astăzi 3 Martie 1924 în cabinetul nostru.

Ministru

(ss) Al. Constantinescu

No. 13974.

⁂

Deciziune

Noi, Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculturii şi al Domeniilor.

Asupra raportului D-lui Administrator al Casei Pădurilor.

Având în vedere art. 2 din Codul Silvic.

Având în vedere articolul 2 din Legea Modificărilor la Codul silvic publicată în Monitorul Oficial No. 131/920.

DECIDEM:

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul de exploatare al păduri Recea pendinte de comuna Deleni, judeţul Olt, proprietatea d-lui I. C. Dobroneanu, în suprafaţă de 30 hectare 9346 m. p. Regimul crângul cu 100 rezerve de fiecare hectar. Revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 2 ani şi cu garanţia de împădurire 200 lei de fiecare hectar.

b) Regulamentul de exploatare al pădurei Sotânga-Fotinoaica pendinte de comuna Sotânga, judeţul Dâmboviţa, proprietatea d-nei Livia Căpitan V. Roată cu soţul, Eleonora Cosma, Eufimia Maxim Lenş cu soţul, Natalia Cosma. Coli Alexianu şi Alina Micescu cu soţul, în suprafaţă de 115 hectare din care de exploatat 47,5000 hectare. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 15 ani, exploatarea pădurei rămase într'un an şi cu garanţia de împădurire 200 lei de fiecare hectar :

c) Regulamentul de exploatare al pădurei Vithavas pendinte de comuna Gheorgheni, judeţul Ciuc, proprietatea d-lor Szekel Istvan Felsö şi soţia, Benedek Iuliana, Pall Ignaoz şi soţia Madaras Anna, Pall Alajos şi soţia Csibi Agnes, în suprafaţă de 134 hectare 9150 m. p. Regimul codrului cu tăeri rase. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea în 5 ani şi cu garanţia de împădurire 1000 lei de fiecare hectar :

d) Regulamentul de exploatare al pădurei Fughiaş pendinte de comuna Gheorgheni, judeţul Ciuc, proprietatea d-lor Merza şi Bocsanoci, în suprafaţă de 146 hectare 6268 m. p. Regimul codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea în 5 ani şi cu garanţia de împădurire 1000 lei de fiecare hectar.

e) Regulamentul de exploatare al pădurei Cocoreni pende comuna Cocoreni, judeţul Botoşani, proprietatea d-lui Cristea S. Goilav, în suprafaţă de 83 hectare 3292 m. p. Regimul crâng simplu.

Revoluţia normală 12 ani, exploatarea în 12 ani şi cu garanţia de împădurire 200 lei de fiecare hectar.

f) Regulamentul de exploatare al pădurei Pelipăuţi pendinte de comuna Lunca, judeţul Dorohoi, proprietatea Institutului N. Sofian din Botoşani, în suprafaţă de 312 ha. 9000 m. p. Revoluţia normală 25 ani, exploatarea în 2 ani şi cu garanţia de împădurire 300 lei de fiecare hectar :

g) Regulamentul de exploatare al pădurei Drăganu pendinte de comuna Drăganu, judeţul Argeş, proprietatea d-lui Oanţă Rădulescu în suprafaţă de 35 hectare. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 15 ani, exploatarea în 2 ani şi cu garanţia de împădurire 400 lei de fiecare hectar :

h) Regulamentul de exploatare al pădurei Priveghiul pendinte de comuna Broşteni, judeţul R.-Sărat, proprietatea d-nei Anastasia

Gr. Vernescu, în suprafaţă de 253 hectare din care 30 hectare neexploatate. Rgimul crâng simplu. Revoluţia normală 25 ani, exploatarea pădurei rămase într'un an şi cu garanţia de împădurire 600 lei de fiecare hectar:

i) Regulamentul de exploatare al pădurei Potnelţu-Obeanu din deal şi cu Zăvoaiele, pendinte de comuna Mihăiţa, judeţul Dolj, proprietatea D-nei Angela I. Hagiade, în suprafaţă de 83 hectare 9040 m. p. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 25 ani pentru pădurea din deal şi 3 ani pentru zăvoae. Periodul de exploatare 3 ani pentru zăvoae iar pentru pădurea de deal 3 ani pentru suprafaţa de 28 ha 6490 m. p. pădure de exploatat, iar în restul de 43 ha 1340 numai curăţiri uşoare într'o perioadă de 5 ani. Garanţia 100 lei de fiecare hectar:

j) Regulamentul de exploatare al pădurei Itrineşti pendinte de comuna Bălăneşti, judeţul Neamţ, proprietatea Casei Rurale, în suprafaţă de 29 hectare. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 10 ani, exploatarea în 2 ani şi cu garanţia de împădurire 300 lei de fiecare hectar.

Art. 2). Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat sunt executorii,

Art. 3 şi ultimul). Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu aducerea la îndeplinire a prezentei deciziuni.

Dată astăzi 3 martie 1924 în cabinetul nostru.

Ministru
(ss) Al Constantinescu

No. 13976.

. * .

Deciziune

Noi, Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculturei şi al Domeniilor.

Asupra raportului Domnului Administrator al Casei Pădurilor.

Având în vedere articolul 2 din Codul Silvic.

Având în vederea articolul 2 din Legea Modificărilor la Codul silvic publicată în Monitorul Oficial No. 131/920.

DECIDEM:

a) Regulamentul de exploatare al pădurei Kozrez pendinte de comuna Ditrou, județul Ciuc, proprietatea Societății anonime forestiere „Putna" în suprafață de 110 hectare 2978 m. p. Regimul codru cu tăeri rase. Revoluția normală 80 ani, exploatarea în 5 ani și cu garanția de împădurire 1000 lei de fiecare hectar:

b) Regulamentul de exploatare al pădurei Lăcătuș pendinte de comuna Danciu, județul Mehedinți, proprietatea D-nei Adina Știrbei, în suprafață de 240 hectare 7272 m. p. Regimul crâng simplu. Revoluția normală 30 ani, exploatarea în 4 ani și garanția de împădurire 300 lei de fiecure hectar;

c) Regulamentul de exploatare al pădurei Joseni, pendinte de comuna Joseni, județul Buzău, proprietatea moștenitorilor defunctei Viginia D-r C. Anghelescu, în suprafață de 110 hectare 9200 m. p. Regimul crâng simplu. Revoluția normală 18 ani, exploatarea în 4 ani și cu garanția de împădurire 200 lei de fiecare hectar;

d) Regulamentul de exploatare al pădurei Zăvoiul Viișoara pendinte de comuna Viișoara, județul Olt, proprietatea D-lui General Gh. Corvin, în suprață de 15 hectare. Regimul crâng simplu. Revoluția normală 10 ani, exploatarea în 3 ani și cu garanția deîmpădurire 200 lei de fiecare hectar;

e) Regulamentul de exploatare al pădurei Rediger Cezane pendinte de comuna Belzn, județul Trei Scaune, proprietatea D-lui Alex. Molnar și Roza Feminger, în suprafață de 40 hectare. Regimul crângului cu 80 rezerve la hectar, esență fag și stejar. Revoluția normală 40 ani, exploatarea în 2 ani și cu garanția de împădurire 500 lei de fiecare hectar;

f) Regulamentul de exploatare al pădurei Vărsăturile pendinte de comuna Isvoarele, județul Dâmbovița, proprietatea fraților Petre și Nicolae Brănescu, în suprafață de 12 hectare 5850 m. p. Regimul crâng simplu. Revoluția normală 20 ani, exploatarea într'un an și cu garanția de împădurire 200 lei de fiecare hectar;

g) Regulamentul de exploatare al pădurei Călimănești-Grindu pendinte de comuna Dobrotineț, județul Olt, proprietatea D-lui Biber Târnoveanu, în sufrafață de 77 hectare 6344 m. p.

Regimul crâng simplu. Revoluția normală 15 ani, exploatarea în 4 ani și cu garanția de împădurire 200 lei de fiecare hectar;

h) Regulamentul de exploatare al pădurei Bădulești pendinte de comuna Tisău, județul Buzău, proprietatea D-lui I. M. Popescu în suprafață de 37 hectare. Regimul crâng simplu. Revoluția normală 20 ani, exploatarea în 3 ani și cu garanția de împădurire 200 lei de fiecare hectar;

i) Regulamentul de exploatare al pădure Corcova pendinte de comuna Corcova, județul Mehedinți. proprietatea D-lui Anton Bibescu, în suprafață de 1298 hectare. Regimul crâng simplu cu 50 rezerve la hectar din stejarii cei mai frumoși Revoluția normală 30 ani, exploatarea în 30 ani și cu garanția de împădurire 250 lei de fiecare hectar.

Art. 2).—Toate celelalte dispozițiuni prevăzute în studiile respective și articolul adițional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 3 și ultimul).—Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 3 Martie 1924 în cabinetul nostru.

Ministru

No. 15979. (ss) Al. Constantinescu

* * *

Deciziune

Noi, Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculturei și al Domeniilor.

Asupra Domnului Administrator al Casei Pădurilor.

Având în vedere articolul 2 din Codul Silvic.

Având în vedere Articolul 2 din Legea Modificărilor la Codul silvic publieată în Monitorul Oficial de 131/920.

DECIDEM:

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul de exploatare al pădurii de pe muntele

Păduchiosu pendinte de comuna Moroeni, judeţul Dâmboviţa, proprietatea d-lui C. N. Vasiliu, în suprafaţă de 531 hectare 6580 m. p. din care de exploatat 76, h. 2500. Regimul codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 90 ani, exploatarea în 3 ani şi cu garanţia de împădurire 3000 lei de fiecare hectar :

b) Regulamentul de exploatare al pădurii Dobriaşu trupurile Raşca şi Corbu pendinte de comuna Lereşti, judeţul Muscel, proprietatea moştenitorilor def. N. Gr. Iorgulescu, în suprafaţă de 617 hectare din care 140 ha de exploatat. Regimul codru cu tăeri rase, exploatarea în 3 ani şi cu garanţia de împădurire 600 lei de fiecare hectar ;

c) Regulamentul de exploatare al pădurii Ruşavăţui pendinte de comuna Ruşavăţ, judeţul Buzău, proprietatea D-lui C. C. Ruşaveţeanu, în suprafaţă de 82 hectare 7300 m. p. Regimul crângul cu 80 rezerve la hectar. Revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 11 ani şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar :

d) Regulamentul de exploatare al pădurii Bâlca Domneşti pendinte de comuna Bâlca, judeţul Putna, proprietatea moştenitorilor Ilie Săbăreanu, în suprafaţa de 1451 hectare 8046 m. p. din care de exploatat 503 h. 7500. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 15 ani şi cu garanţia de împădurire 400 lei de fiecare hectar :

e) Regulamentul pe exploatere al pădurii Glodurile pendinte de comuna Grăjdana, judeţul Buzău, proprietatea d-lui Haralambie Rălescu, în suprafaţă de 74 hectare 2800 m. p. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 13 ani, exploatarea în 3 ani şi cu garanţia de împădurire 200 lei de fiecare hectar ;

f) Regulamentul de exploatare al păduriii Laura pendinte de comuna cadastrală Vicovul de sus, judeţul Rădăuţi (Bucovina), proprietatea D-r Iancu Flondor în suprafaţă de 1170 h. 5400 m. p. din care de exploatat 596 h. 9600. Regimul codru cu tăeri rase exceptându-se parc. 9 b, 11 c, 15 b, şi 24 unde se fac numai extracţiuni. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea în 12 ani şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar pentru parcelele 2 p, 3, 4, 5 9 b, 11 c, 15 b, şi 24, şi lei 1000 de hactar pentru restul parcelelelor.

Art. 2. — Toate celelalte dispozițiuni prevăzute în studiile respective și articolul adițional anexat sunt executorii.

Art, 3 și ultimul. — Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 3 Martie 1924 în cabinetul nostru.

Ministru
(ss) Al. Constantinescu

No. 13988.

* * *

Deciziune

Noi, Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculturii și al Domeniilor.

Asupra raportului Domnului Administrator al Casei Pădurilor.

Având în vedere articolul 2 din Codul Silvic.

Având în vedere articolul 2 din Legea Modificărilor la Codul silvic publicată în Monitorul Oficial No. 131/920.

DECIDEM:

Art. 1.)—Se aprobă de noi :

a) Regulamentul de exploatare al pădurii Furnicoș și Zăvoiul Furnicoș, pendinte de comuna Mihăești, jud. Muscel, proprietatea D-lui Oprea Iorgulescu în suprafață de 49 hectare, Regimul crâng simplu, ravoluția normală 25 ani, exploatarea în 2 ani și cu garanția de împădurire 500 lei de fiecare hectar ;

b) Regulamentul de exploatare al pădurii Valea Rea, pendinte de comuna Broșteni, jud. R.-Sărat, proprietatea Fraților Mendelovici, în suprafață de 52 hectare 3040 m p. din care 12 Ha 4820 m. p. poeni și 14 Ha 1200 m. p. de exploatat. Regimul crâng simplu, revoluția normală 20 ani, exploatarea într'un an și cu garanția de împădurire 400 lei de fiecare hectar ;

c) Regulamentul de exploatare al pădurii Balaci, pendinte de comuna Romanești, jud. Vâlcea, proprietatea D-lui Colonel Constantin Piscureanu, în suprafață de 23 Ha 4100 m. p. Regimul crâng simplu, revoluția normală 30 ani, exploatarea în 5 ani și cu garanția de împădurire 300 lei de fiecare hectar;

d) Regulamentul de exploatare al pădurii Hilișău-Gafencu, pendinte de comuna Pomârla jud. Dorohoi, proprietatea D-lui

Al. Rosetti, în suprafață de 313 He 2000 m. p. din care de exploatat 166 Ha 5000 m. p. Regimul crâng simplu, revoluția normală 30 ani, exploatarea în 16 ani pentru suprafața de exploatat şi cu garanția de împădurire 500 lei de fiecare hectar;

e) Regulamentul de exploatare al pădurii Jiveşti-Târleşti, pendinte de comuna Târleşti jud. Prahova, proprietatea D-lui Miltiade Ioanide, în suprafață de 439 Ha 2700 m. p. pădure. Regimul crâng simplu cu 60 rezerve la hectar în parcela B. Revoluția normală 20 ani exploatarea în 10 ani şi cu garanția de împădurire 200 lei de fiecare hectar;

f) Regulamentul de exploatare al pădurii Gura Idrici, pendinte de comuna Rosieşti, județul Fălciu, proprietatea D-lui Diamandi, în suprafață de 322 Ha 5300 m. p.

Regimul crâng simplu, revoluția normală 26 ani, exploatarea în 17 ani şi cu garanția de împădurire 250 lei de fiecare hectar.

Art. 2). Toate celelalte dispozițiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adițional anexat sunt executorii.

Art. 3 şi ultimul). Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 3 Martie 1924 în cabinetul nostru.

Ministru
(ss) Al. Constantinescu

No. 13986.

LISTA DE SUBSCRIPŢIE

Pentru familia pădurarului Biro Gheorghe, care a murit după 22 ani de serviciu de o boală, căpătată la uscătoria de seminţe, lăsându-şi soţia cu 8 copii minori în cea mai mare sărăcie, fără pensie.

Domoci Faipar, 1000 lei; Spuller Bela, 500 lei; Ofa, 1500 lei; Sztanko, 1000 lei; Szanto Nusbaum, 200 lei; Indescifrabil, 300 lei; Gyimesvölgyi 500 lei; Dr. Denes, 100 lei; Berman Iosif, 500 lei; Indiscifrabil 500 lei; Unio 1500 lei; Carpatina 500 lei; Hirsch Miksa, 200 lei; Mercur, 500 lei; Indescifrabil, 200 lei.

Total . . . 9000 lei.

Această listă de subscripţie s'a emis de ocolul silvic Frumoasa în conformitate cu apelul din Nr. 5 a, c. pagina 432 a Revistei Pădurilor.

Mercurea Ciuc la 10 Iulie 1923.

(ss) **Schorscher**
Ing. şef, silv.

BIBLIOTECA
Institutul Forestier
ORAŞUL STALIN

„PETROŞANI"

SOCIETATE ANONIMĂ ROMANĂ

PENTRU

EXPLOATAREA MINELOR DE CĂRBUNI

Capital Social Lei 280.000.000

MINELE : Petroşani, Vulcan, Aninoasa şi Dilja
Judeţul Huniedoara, Transilvania

Direcţiunea Generală :

BUCUREŞTI

STRADA AUREL VLAICU No. 22

Adresa telegrafică : „PETROŞANI".

Telefon 3977

BANCA MARMOROSCH, BLANK & Co.

SOCIETATE ANONIMĂ

Capital social lei 125.000.000 deplin vărsat. = Rezerve lei 177.6000.000

SEDIUL IN BUCUREŞTI

Adresa telegrafică: „BANKBANCA“

SUCURSALE şi AGENŢII

IN STRĂINĂTATE:	IN ŢARA:
PARIS, Place Vendôme, 20. CONSTANTINOPOL, Galata, Agopian Han, Agenţie în Stambul NEW-YORK, Broadwav, 31-33. VIENA, Comandită: ALBERT BLANK & Co. 6, Josefsplatz, 6	BUCUREŞTI: Cal. Victoriei, 42 Cal. Griviţei, Piaţa Sft. Anton, şi Cal. Moşilor (Gura-Oborului) *Arad, Brăila, Braşov; Chişinău, Cluj, Cernăuţi, Constanţa, Ismail, Oradea-Mare Trg.-Mureş.*

OPERAŢIUNI DE BANCĂ

Conturi-curente, Împrumuturi, Lombarde, Sconturi, Schimburi, Scrisori de credit, Cecuri, Avansuri, comercianţilor şi industriaşilor, Emisiuni, Safe, etc.

CREDITUL EXTERN s. a.

București — Str. C. A. Rosetti No. 37. — Telefon 14/31 şi 41/16

Execută orice operaţiuni de Bancă

Furnizează din depozitele sale şi din fabricile ce reprezintă:

Materiale de cale ferată normală şi îngustă. Materiale pentru atelierele de reparaţii de locomotive şi vagoane. Metale de orice format şi dimensiuni. — Maşini şi scule pentru atelierele mecanice. — Maşini pentru industria lemnului. — Instalaţii complecte şi maşini pentru fabricarea cărămizilor. — Camioane-autobuze, pompe, Automobile „Ganz-Bussing“. — Explosibile, capse şi fitil pentru industriile miniere. Auto-pluguri „Komnick“. Aparate pentru curăţirea apei din cazane sistem „Neckar“. Lemne de foc, cărbuni de piatră, Coks metalurgic şi de gaz. — Exportă produsele solului şi subsolului.

Intreposit propriu la Gara Dealul Spirei, Bucureşti

„CREDITUL MINIER"

Societate Anonimă Română pentru Desvoltarea Industriei Miniere

CAPITAL SOCIAL 175.000.000 LEI

Sediul Central: BUCUREŞTI, B-dul I. C. Brătianu, 75
Telefon 39/41 şi 47/36

Sucursala: BUCUREŞTI, Str. Marconi 3 — Telefon 13/9

Direcţiunea Technică a Petrolului: PLOEŞTI
Bulevardul Independenţei No. 23

Intreprinde:

Studii, expertize, calcule de rentabilitate, proecte de explorări pentru dovedirea şi punerea în valoare a zăcămintelor de petrol, gaze naturale, cărbuni, minereuri, cariere şi ape minerale.

Exploatează:

Pe cont propriu şi în participaţie obiecte miniere, terenuri petrolifere, rafinerii de petrol (Aurora-Băicoi) etc.

Acordă credite:

Intreprinderilor existente miniere şi în formaţie.

Cumpără şi vinde:

Produse şi privilegii miniere, redevenţe şi produse petrolifere proprii etc.

Produce:

Benzină uşoară de aviaţie, benzină pentru automobile şi motoare, petrol lampant, motorină, păcură pentru combustibil, uleiuri minerale de prima calitate, etc.

BANCA ROMANEASCA

Societate Anonimă pe Acţiuni

CAPITAL LEI 250.000.000 — —
REZERVĂ . 56.000.000 — —

Bucureşti, Str. Smârdan No. 5
Adresa telegrafică „Româneasca"

Ori-ce operaţiuni de Bancă în general:

Cumpărări şi vânzări de efecte. — Avansuri pe depozite de efecte publice şi acţiuni. — Emisiuni de cecuri şi scrisori de credit pentru orice ţară. Participaţiuni industriale şi comerciale şi orice operaţiuni financiare.

SUCURSALE: *Arad, Braşov, Bălţi, Bazargic, Cluj, Constanţa, Cernăuţi, Chişinău, Galaţi, Ismail, Oradia-Mare, Tg.-Mureş, Timişoara, Tulcea, Tighina, Sibiu, Satu-Mare.*

Bănci afiliate: Banca Iaşilor, Iaşi, Banca Bacăului; Banca Creditul Prahovei, Ploeşti; Banca Durostorului din Silistra; Banca Petrodava, P.-Neamţ; Banca Dunărea Românească, Brăila; Banca Românească a Banatului, Lugoş; Banca Mehedinţului din T.-Severin; Banca Română din Dorohoi; Banca Suceveană, Suceava; Banca Câmpulungul Moldovenesc, C.-Lung (Bucovina); Banca Ştefan cel Mare, Fălticeni.

G. N. Bogdat, preşedinte; C. G. Ociaşu, adm.-delegat; Al. F. Bădescu, membru; Al. N. Stefănescu, membru: I. Grădişteanu membru; Gl. Sc. Panaitescu, membru; H. Fulga, censor; Em. Dan censor; G. I. Stoicescu, vice-preşedinte; D. D. Bragadiru, membru; I. I. Stănculeanu, membru; G. Corbescu, membru; St. C. Pop membru, D. Malak, censor; V. Ştefan, censor; G. Dimitriu, censor

Director General: *N. P. Ştefanescu*; Prim-Director: *Ion Săvescu*
Directori: *N. Bănulescu, C. T. Teodorescu, Ion C. Pilidi, Gr. Dumitrescu, Ing. C. Gheorghian.*

„CARPATINA"

Société Anonyme Roumaine pour l'industrie Forestière

CAPITAL SOCIAL: Lei 100.000.000

entièrement versés

Siège Principal: BUCAREST, 21, rue Paris

La Scierie Brezoi (Valcea) *effectue toute commande de bois de charpente de pin et de sapin.*

Section spéciale pour la fabrication de caisses d'emballage, executées sur commande.

Planches sabotées pour planchers.

Grosse production de bois de chauffage, de hêtre et briquettes.

Traverses de hêtre pour voie ferrée.

Les Scieries de Turnu-Măgurele et Stoeneşti *produisent:*

Tout matériel de bois de charpente. Planches rabinées, caisses d'emballage.

La Scierie, la Manuiserie mécanique et les Ateliers de parquets de Slatina *exécutent toute commande de*:

Toute sorte de matériel de bois de charpente;

Mobilier simple ou de luxe, de bois séché, coupé avant la guerre, en sapin, pin, chêne et autres essences.

Menuiserie pour constructions.

Parquet de chêne de toute dimension, en bois sèché.

Dépôts pour la vente en détail, dans les villes de:

Craiova: 15, Strada Stirbey-Voda,
Strada Amaradia,
Bariera Catargiu
Bariera Calafatului
Bariera Bucureşti
Alexandria (Teleorman)
Roşiori (Teleorman)
Drăgăşani (Vâlcea)
Râmnicu-Vâlcea

Les commandes pourons être faites tant aux succursales qu'à la Centrale de Bucarest 21, Strada Paris.

6781 B

Anul XXXVI APRILIE 1924 No. 4

REVISTA PADURILOR

UNIFICATĂ CU

ECONOMIA FORESTIERA

ORGANUL SOCIETĂŢEI „PROGRESUL SILVIC"

Apare sub conducerea comitetului de redacţie compus din d-nii:

Dr. M. D. Drăcea, M. P. Florescu, I. Guguianu, N. Iacobescu, Dr. Z. Prsemitky, D. Robănescu, V. N. Stinghe, I. Timoc şi G. Turneanu

Sub preşedinţia d-lui **PETRE ANTONESCU**

Redacţia şi Administraţia Revistei la Casa Pădurilor
(în Ministerul de Domenii)

ABONAMENTUL 150 LEI PE AN

Cinstirea eroilor . . . . **C. Opran**
Principalele cauze cari au provocat ruina pădurilor în teritoriul vremelnic ocupat . . . **Petre Antonescu**
Art. 132 din Noua Constituţie şi pădurile instituţiunilor de binefaceri . . . . **D. T. Theodorescu**
Problema Silvică . . . . **I. L. Ciomac**
Un omagiu postum . . . . **Petre Antonescu**
Pădurea Pusnicul . . . . **Gh. Ionescu**
Mătăsarul . . . . **Mircea Ioan**
Silvicultura in Japonia . . . . **Aurelian Ionescu**
Estimaţia coajei de tăbăcit . . . . **Moescu Mihail**
Păsările cântătoare . . . . **Ioan Florescu**
Păşunatul în păduri, o greşeală economică.— vătămările păşunatului în păduri . . . . **Ion P. Diaconescu**
Contribuţiuni la comerţul şi industria lemnului **M. P. Florescu**
Şedinţele consiliului de administraţie al Soc. „Progresul Silvic" . . . . * * *
Soc. „Progresul Silvic" faţă de anteproectul de lege, relativ la aplicarea art. 132 din Constituţie . . . . * * *

BUCUREŞTI
TIPOGRAFIA „NAŢIONALĂ", JEAN IONESCU & Co.
1, STRADA BURSEI, 1
1924

CONSILIUL DE ADMINISTRAŢIE
AL
SOCIETĂŢEI „PROGRESUL SILVIC"
PE PERIODUL 1921—1925

Recunoscută persoană morală prin Decretul Regal No. 1630 dela 28 Aprilie 1904, cu sediul în palatul Ministerului de Domenii

Consilieri :

Ion Aleman
M. Boldur
Al. Constantinescu
Aureliu Eliescu
Mihail P. Florescu
Liviu Marţian
Ion Moldovanu
Const. Opran
Const. Sava-Golu
Vintilă Stinghe
M. Tănăsescu

Cenzori :

Ovidiu Crattero, C. P. Georgescu şi Xenofon Sculy.

Cenzori Supleanţi :

I. Comanici, Dr. Marin Drăcea şi G. Turneanu.

Broul Societăţei „PROGRESUL SILVIC"

Preşedinte : Al. Constantinescu

Vice-Preşedinţi : Aureliu Eliescu, Liviu Marţian
Secretar : M. P. Florescu
Casier : N. Elefterescu

Ajutor de Secretar şi Casier Emil Niculescu

Anul XXXVI APRILIE 1924 No. 4

REVISTA PADURILOR

UNIFICATĂ CU

ECONOMIA FORESTIRA

CINSTIREA EROILOR

In ziua de 30 Martie a. c. în sala cea mare a ministerului agriculturii şi domeniilor a avut loc, cu mare solemnitate, ceremonia inaugurăreî plăcii comemorative pentru cinstirea Eroilor României Mari, morţi pe câmpul de onoare, funcţionari ai acestui minister, ale căror nume sunt săpate cu litere de aur pe placa de marmoră, care va reaminti generaţiunilor viitoare abnegaţiunea acelora, cari, la chemarea pentru îndeplinirea datoriei către Patrie, n'au şovăit câtuşi de puţin, ci din potrivă au fost printre cei dintâi, cari, luptând pe câmpul de onoare, şi-au sacrificat viaţa pentru săvârşirea celei mai mari din isbânzile visate de strămoşi noştrii: reîntregirea neamului în limitele sale etnice.

Ca suprem omagiu adus memoriei acelora cari şi'au vărsat sângele pentru făurirea României Mari, Majestatea Sa Regele a ţinut să asiste la această ceremonie şi de faţă fiind A. S. R, Principele Moştenitor, I. I. P. P. S. S. L. L. Mitropolitul Primat, Mitropolitul Moldovei şi Sucevei, dl. ministru al agriculturei şi domeniilor, dl. ministru de răsboi, dl. ministru al lucrărilor publice, dl. ministru al Curţii Regale, dl. mareşal al Curţii Regale, dl. general comandant al corpului II armată, d-nii foşti miniştrii şi secretari generali ai ministerului, d-nii senatori şi deputaţi aflaţi în Capitală, d-nii funcţionari ai ministerului, precum şi membrii familiilor funcţionarilor morţi în răsboi, după oficierea serviciului divin de P. S. S. Episcopul de Alba Iulie Teculescu înconjurat de cler, răspunsurile fiind date de corul format din funcţionarii şi funcţionarele ministerului;

Majestatea Sa Regele prin cuvinte lapidare, a pus în evidenţă meritele şi calităţile corpului nostru tehnic silvic, care a dat întotdeauna dovadă de muncă cinstită şi spornică.

Dl. Al. Constantinescu, ministrul agriculturei şi al domeniilor, luând cuvântul mulţumeşte Majestăţei Sale, pentrucă a binevoit de a participa la inaugurarea monumentului ridicat ca o amintire pioasă pentru toţi funcţionarii dispăruţi, cari, la declararea războiului, „plecau cu piepturile deschise ca să lupte sub tricolorul care simboliza nădejdile unui Neam".

Dl. Stefan Mihăilescu, directorul general al contabilităţei ţinu o cuvântare, din care reiese că dintre funcţionarii mobilizaţi 218 au murit pentru Patrie.

Dl. Aurel Iliescu, vice preşedintele Societăţii „Progresul silvic", încheind seria discursurilor, făcu cunoscut numele celor 15 ingineri silvici, ofiţeri de rezervă dela gradul de sublocotenent până la cel de maior, a căror comemorare va rămânea vecinică în amintirea tuturor.

Monumentul inaugurat constă „dintr'o placă comemorativă de marmoră înaltă de 5 metri şi lată de 3. Placa este încadrată într'o admirabilă friză cu motive româneşti. Friza, din distanţă în distanţă, este întreruptă de numele localităţilor, unde s'au dat luptele. In partea de sus e un basorelief în bronz, care reprezintă un episod din luptele dela Mărăşeşti. Compoziţia cuprinde o grupare admirabilă ca mişcare".

„In partea de jos a plăcii este o architravă cu titlul lucrării.

„Dedesubt, pe un soclu cu 3 trepte, sunt făcute în bronz: drapele, trofee, armuri şi lauri: simbolul eroismului".

Acest monument, căruia I. I. P. P. S. S. Mitropolitul primat i-a dat binecuvântarea creştinească, este datorit talentului maestrului nostru sculptor d-lui Măţăoanu, unul din puţinii cari au obţinut premiul I la Academia naţională de Bellearte din Paris, şi care astăzi figurează în lumea artistică ca un necontestabil fruntaş.

Ca cronicar al celei mai impozante festivităţi care a avut loc vre-o dată în măreţul palat al ministerului agriculturei şi al domeniilor, luând proporţia unui adevărat eveniment istoric, nu mă pot opri de a nu remarca scena de o duioşie impresionantă, care a pătruns sufletele azistenţilor când, după terminarea serviciului divin preoţii intonând sacramentala **„veşnica lor pomenire"**, părinţii, soţiile şi rudele celor morţi au isbucnit într'un plâns neconţinut.

C. Opran
Administratorul Casei Pădurilor

Din cauza importanței covârșitoare a momentului care a prilejit cuvântările ținute și pentru ca breslașii silvici, mari și mici, să ia cunoștință de sentimentele ce Suveranul și cei mai mari diriguitori ai țării poartă acelora, cari și-au dat viața pentru realizarea idealului național, reproducem în întregime, astfel după cum s'au publicat în Monitorul oficial din 3 Aprilie 1924, aceste cuvântări.

Discursul M. S. Regelui:

„Am crezut o datorie din parte-Mi să vin azi aci, „ca să aducem cu toții împreună prinosul nostru de „recunoștință, acelora cari departe de ocupația lor zil-„nică, au arătat contimporanilor lor și acelor cari le vor „urmà în frumoasa misiune de a îngriji de una din cele „mai mari bogății ale țării, calitățile de suflet, calită-„țile de curaj, cari în totdeauna au distins corpul no-„stru silvic.

„Ei au cimentat, prin sângele care l'au vărsat pe „câmpul de luptă, unirea veșnică cu frații de dincolo „de Carpați, peste cari desigur adese ori au privit cu „dorul ce și l'au împlinit prin jertfa ființei lor.

„Numele lor unite sunt înscrise aci pe piatra dură și „rece, dar numele lor sunt săpate și mai adânc în „inimile noastre calde. Sunt sigur că pilda de curaj, „de abnegațiune și de îndeplinire a datoriei ce ei au dat, „va rămâne neștearsă în inimele d-voastre a tuturor.

„Când treceți pe aci gândiți-vă la camarazii voștri, „închinați-vă la dânșii și luați pildă dela ei, dragostea „de muncă și iubirea de neam.

„Iar voi, a căror nume sunt scrise aci, dați ace-„lora ce vă urmează—de sus din cer—bine cuvânta-„rea voastră pentru o muncă cinstită și spornică.

„Așa să fie!„

Cuvântarea citită de d. ministru al agriculturii şi domeniilor :

Sire,
Alteţă Regală,
Inalt prea Sfinte,

„Era în dimineaţa zilei de 15 August 1916, adică a doua zi chiar după memorabilul consiliu de Coroană dela palatul Cotroceni, în care, după cuvântarea plină de însufleţire a Maiestăţii Voastre". Regatul mic de eri, croia drumul României-Mari de azi.

Am avut atunci prilejul, ca sfetnic al Maiestăţii Voastre, tot la acest departament, să strâng sub acest acoperământ pe toţi funcţionarii mari şi mici din administraţia centrală, care venise să-şi ia rămas bun dela şeful lor, înainte de a pleca acolo unde datoria către Patrie îi chemase de cu seară.

Nu voi uita nici odată, Sire, cuvântările lor pline de cea mai caldă dragoste către Ţară şi Tron, precum îmi voi aduce aminte întotdeauna cu pietate de accentele duioase cu care sufletele lor nobile, învăluind grija de cei scumpi pe cari îi lăsau la vatră, plecau voioşi cu piepturile deschise şi pline ca să lupte sub tricolorul care simboliză nădejdile unui Neam.

Toţi ceilalţi slujbaşi din serviciile exterioare ale ministerului, ofiţeri sau grade inferioare, ca şi întreaga suflare românească, au răspuns cu aceeaş însufleţire şi neamul unit într'un gând şi o simţire cu Maiestatea Voastră, a trecut prin tot calvarul de greutăţi şi suferinţe având însă necontenit sufletele lor înviorate de pilda de îmbărbătare şi de mângâere, pe care Maiestatea Voastră şi Augusta Voastră soţie o dedeaţi ostaşilor şi poporului Vostru.

In toiul durerilor neamului, când desnădejdea cuprinsese multe suflete slabe, Maiestatea Voastră, încrezătoare în puterea de viaţă a poporului său, a încredinţat pe ostaşii săi că vor aveà pământ, cei ce-l muncesc,

Astfel, slujbaşilor acestui departament dat le-a fost ca să aducă la îndeplinire legile agrare. în mijlocul multor şi feluritelor greutăţi cu cari a trebuit să se lupte, dar cuvântul Vostru, Sire, e azi un fapt aproape întreg îndeplinit.

Funcţionarii acestui departament au dat din larg tributul lor Patriei Mărite.

Sute dintrânşii ca ingineri silvici, brigadieri silvici, funcţionari mari şi mici din diferitele ramuri de administraţie ce acest departament cuprinde, au fost pe câmpul de onoare şi au dat viaţa lor pentru unitatea şi mărirea Neamului. Cei rămaşi în viaţă au lucrat şi lucrează pentru întărirea lui. In amintirea recunoscătoare pentru jertfele eroice ale tuturor dispăruţilor mari şi mici, în locul uşei pe unde ei au eşit în 1916, pentru a se duce pe câmpul de onoare, au ridicat după aproape 7 ani de atunci, acest mic monument care va vorbi în viitor, mai mult decât se poate crede, tocmai prin modestia lui.

Inaugurând-l astăzi nu am cărei autorităţi publice să-l predau. El, sfinţit, rămâne aici ca o amintire pioasă pentru toţi funcţionarii dispăruţi şi o pildă vie de îmbărbătare pentru cei de astăzi şi cei de mâine.

Prezenţa Maiestăţei Voastre la inaugurarea de astăzi, va fi pururea neştearsă din sufletele slujbaşilor acestui departament. Căci aici şi ori unde se ridică monumente de acest fel, ele vor fi toate şi totdeauna simbolul scump al întregirei neamului, simbol scump pe care îl întrupează Dinastia Maiestăţii Voastre, Prim Rege al României Mari".

Discursul pronunţat de d-l Ştefan Mihăilescu:

Sire,
Alteţă Regală.
Inalt Prea Sfinte,
Domnilor Miniştrii,
Domnilor,

Cu aproape 8 ani în urmă, în ziua de 16 August 1916, când toată suflarea românească întonà cântecul de vitejie tot în acest loc predestinat a fi mai târziu, după marea victorie, loc de reculegere şi de îndemn la datorie, d. Alexandru Constantinescu, ministrul nostru şi atunci, ne-a adunat să-şi ia ziua bună dela noi, cei mobilizaţi şi între altele ne-a spus:

„Duceţi-vă şi vă faceţi datoria, acolo unde vă chiamă Ţara „şi noi, care rămânem aci, vom îngriji de familiile voastre, căci „asta este datoria noastră".

Aceste cuvinte au rămas adânc săpate în inimile noastre, ca un talisman care ne uşurà de grija celor ce lăsam acasă şi pe cari îi ştiam de acum sub protecţia Şefului Nostru.

Plini de speranţă, am plecat să ne facem datoria către Ţară şi Tron cu entusiasmul pe care ni-l da credinţa în virtuţile poporului nostru, credinţa în dreptatea cauzei noastre.

Călăuziţi de această credinţă am îndurat cu resemnare toate greutăţile marelui răsboi, cu gândul în tot momentul la Maiestatea Voastră, Comandantul nostru suprem, care sufereaţi de suferinţele noastre şi vă bucuraţi de bucuriile noastre.

Ne-am făcut datoria, sacrificând totul pentru Ţară, fără să precupeţim viaţa pe care o închinasem pe altarul Patriei, şi după terminarea răsboiului, când ne-am întors la vetrele noastre, ne-am dat seama cât de mulţi dintre ai noştrii au rămas pe câmpul de onoare.

Cu gândul la scumpii noştri dispăruţi am socotit ca o pioasă datorie să imortalizăm numele acestor eroi într'o placă comemorativă, oricât de modestă ar fi ea, care se servească ca pildă generaţiilor viitoare.

Puterile noastre slabe nu ne îngăduiau însă, să ridicăm un monument demn de sacrificiile făcute de aceşti eroi ai Neamului şi atunci am făcut apel la d-nii miniştrii, cari s'au succedat la conducerea acestui departament, să ne ajute la înfăptuirea acestei opere.

Apelul nostru a fost primit cu toată căldura cuvenită şi le rămânem adânc recunoscători pentru sprijinul moral şi material ce ne-au dat, căci numai astfel am reuşit să vedem înfăptuit monumentul care se desveleşte azi, simbol al dragostei de Ţară şi al vredniciei ostăşeşti a camarazilor noştri, pe care monument îl vom încredinţa generaţiilor viitoare de funcţionari ca să le fie în veci icoană vie a împlinirii datoriei.

Dacă s'ar face apelul nominal al armatei de funcţionari ai acestui minister, de 218 ori s'ar auzi răspunsul **mort pentru Patrie,** *căci 218 au fost aceia, cari în răsboiul pentru întregirea neamului, au căzut cu glorie jertfind pe altarul Patriei tot ce aveau mai scump:* **vieaţa.**

Dintre aceşti 218 camarazi dispăruţi, sunt: 28 ofiţeri. 3 plutonieri, 6 sergenţi, 8 caporali şi 173 soldaţi.

Dintre ofiţeri sunt:

13 ingineri silvici

Maiorul *Nicolae Marinescu.*

Căpitanii; *Ioan Droc şi Gheorghe Jalbă.*

Locotenenţii: *Th. Trifănescu, Virgil Stoicescu, Victor Mihalescu, Vasile Mirică şi Constantin Lefter.*

Sublocotenenţii: *Filip Vaspasian, Marcu Adam, Cristea Stănciulescu, Gheorghe Popescu-Ploeşti şi Constantin Corbu.*

4 medici-veterinari

Maiorul *Ioan Teodorescu.*

Căpitanii: *Gheorghe Marcu şi Nicolae Boerescu.*

Sublocotenentul *Nicolae Străjescu.*

11 funcţionari administrativi

Căpitanul *Ioan Bogza.*

Locotenenţii: *Gheorghe Curpen şi Ioan Pricină.*

Sublocotenenţii: *Sever Rădulescu-Niger, Const. Corpăcescu, Aurel Boruzescu, Nicolae Roşculeţ, Constantin Neagu, Constantin B. Ionescu, Gheorghe Ionescu, Sava Panaitescu, Nicolae Folea şi Constantin Blănaru.*

Dintre cei 190 grade inferioare, 138 sunt brigadieri silvici şi pădurari.

In faţa acestui monument, să ne îndreptăm gândul la scumpii noştrii dispăruţi şi cu capetele plecate să înnălţăm ruga noastră către Cel a tot puternic ca să le aşeze sufletele în rândurile celor drepţi.

Prezenţa la această solemnitate a Majestăţei Sale Regelui, a Alteţei Sale Regale Princepele Moştenitor şi a înalţilor demnitari ai Statului, este dovada înaltei recunoştinţe pe care o păstrăm sutelor de mii de eroi, cari s'au jertfit pentru Patrie şi cu sângele lor au plămădit România Mare şi au înfăptuit visul de secole al românismului, România întregită a tuturor Românilor.

In acest moment de sublimă înălţare sufleiească, cu inima năpădită de cea mai profundă emoţie, în numele acelora ce nu mai sunt de cât urme de aur pe acest monument de marmură rece, noi, slujitorii acestui minister, înconjurăm cu credinţă, supunere şi dragoste pe Marele Nostru Căpitan, care făcându-şi un ideal din năzuinţele poporului român, ne-a condus cu multă înţelepciune la realizarea visului ce ne-a legănat copilăria şi aducem prinosul nostru de recunoştinţă Majestăţei Sale Regina, care cu gingaşa sa mână şi cu dulcea sa privire de mamă a unui popor întreg, a alinat suferinţele eroilor neamului nostru şi le-a închis ochii în preajma visului ce se împlinea.

Să trăiască Majestatea Sa Regele Ferdinand I, Regele tuturor Românilor.

Să trăiască, Majestatea Sa Regina Maria, cu întreaga Dinastie.

D-l Aurel Iliescu, Vice preşedintele Soc. „Progresul Silvic", fost deputat şi senator, rosteşte următoarele :

Maiestate,
Excelenţă,
Domnilor,

Delegat al Societăţii „Progresul Silvic", am venit la această solemnitate ca să aduc din partea slujitorilor pădurii omagiul nostru de recunoştinţă şi admiraţiune pentru colegii din serviciul Statului, cari au murit în răsboiul pentru întregirea neamului.

Maiestate,

Trăim în vremuri grele ; răsboiul mondial a deslănţuit asupra omenirii o groaznică furtună care pare că nu s'a domolit încă. In orice caz trăim între ruinele produse de această furtună, fiindcă societatea românească este încă departe de a-şi găsi liniştea necesară pentru o rodnică activitate.

Maiestate,

De când s'a aprins primul foc pe altarul la care omul a venit să se roage ; de când s'a făcut primul semn care să arate că acolo odihneşte un mort scump, omenirea s'a desvoltat incontinuu rezimându-se pe cele două baze : familia şi proprietatea.

Astăzi valorile morale sunt răsturnate, chiar bazele pe cari s'a desvoltat civilizaţiunea până acum par a fi zdruncinate.

Omenirea nu mai crede în nimic.

Oamenii apar ca un roi imens cari aleargă grăbiţi spre aceeaş ţintă: trai cât mai bun cu cât mai puţină muncă.

Idealurile vieţei par înăbuşite.

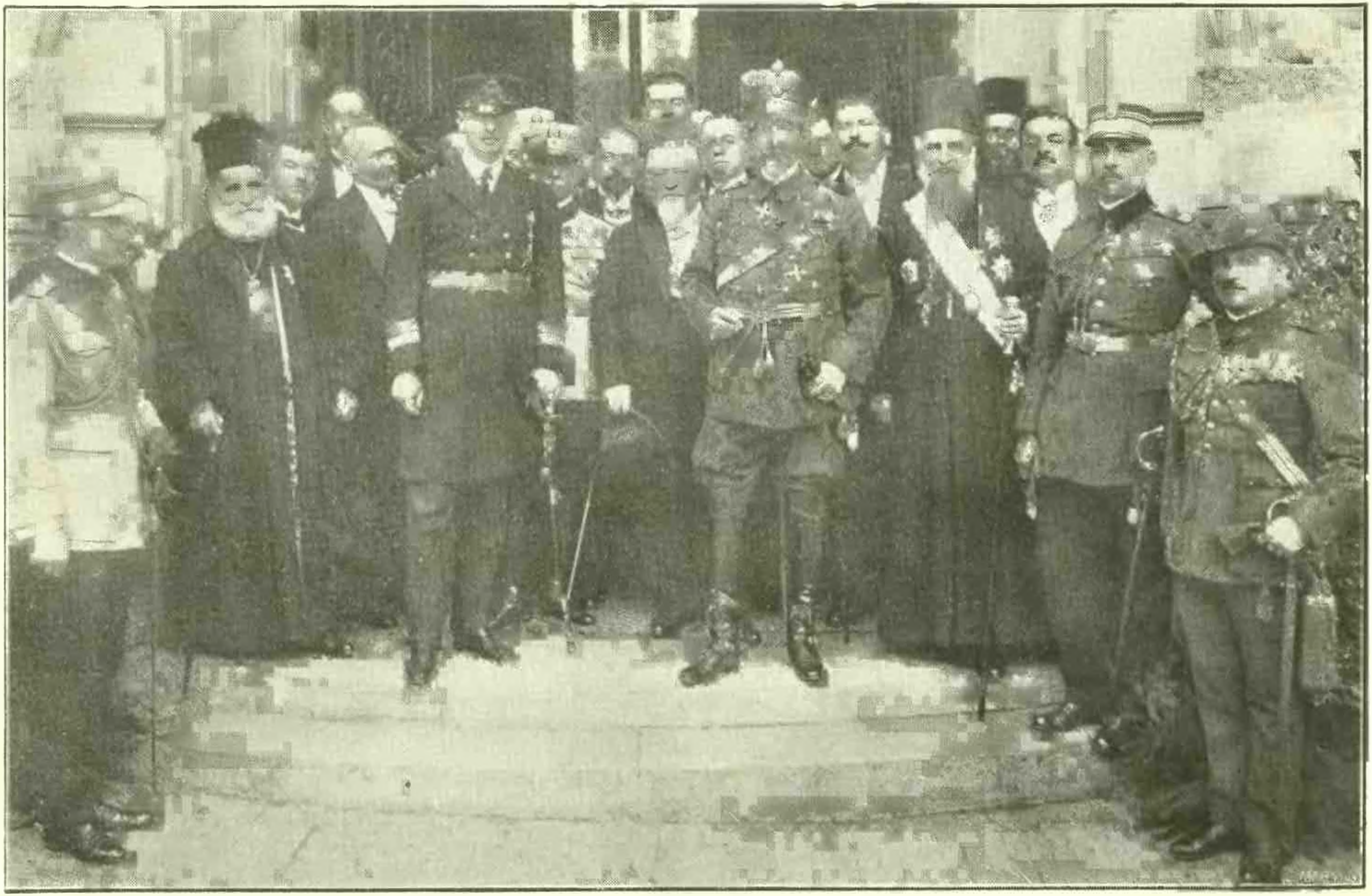

M. S. REGELE FERDINAND I înconjurat de: A.S. Regală PRINCIPELE CAROL; I.P.S.S. Mitropoliții *Miron Cristea* și *Pimen*; *Al. Constantinescu* Ministrul Domeniilor și Pres. Soc. „Progr. Silvic" ; *Gh. Cipăianu* Subsecretar de Stat la Domenii și'alții, în momentul eșirei dela solemnitate

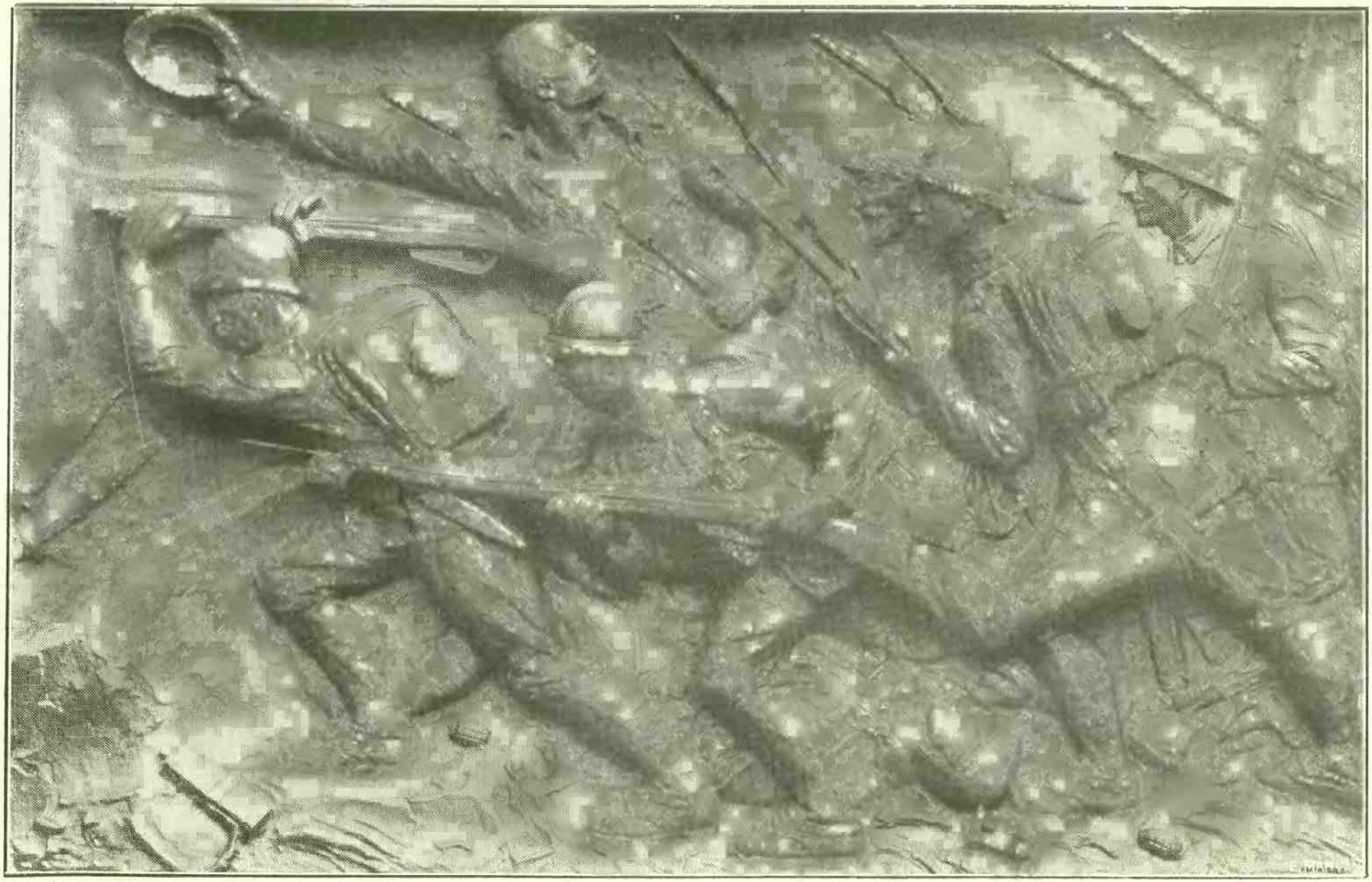

BAS-RELIEFUL pus pe frontispiciul plăcei comemorative de marmoră a eroilor funcţionari ai Ministerului de Domenii, lucrare efectuată de D-l **MĂŢĂOANU**

Maiestate,

In momente de descurajare sufletească ca cele pe cari le trăim acuma, cinstirea morților este menită să ne ridice conștiințele.

Mintea omenească, oricât de turburată ar fi ea, atunci când vine în contact cu imaginea morții, silită este să se rupă din preocupările meschine și să se ridice către înaltele probleme ale vieței.

Prin prisma morții vedem toată zădărnicia ambițiunilor ș pasiunilor noastre.

Omul de știință mai ales, cu cât este mai învățat, cu atât el este desbrăcat mai mult de preocupările materiale ale vieții.

Omul învățat își dă seama de imensitatea domeniului în care se întinde necunoscutul și atunci, în fața marilor probleme ale vieții, el știe, că nu știe nimic.

Pentru omul de știință ca pentru toată lumea, spectacolul morții îl silește să vadă nimicnicia vieții și a deșertăciunilor omenești.

Maiestate,

Inginerul silvic, deși om de știință, în genere trăiește departe de lume, căci mai toată viața și-o petrece în imensul laborator de vieață, care se chiamă pădure.

In mijlocul codrilor el asistă uimit la perfecțiunea desăvârșită, cu care se manifestă acest mister, care se chiamă vieața. Și în sufletul lui, mai mult decât la altul, se accentuiază tendința spre idealizare.

El vede cum vieața este dusă de puteri uriașe, pe lângă care omul, cu toată ambițiunea lui, apare ca un nimica toată.

Și atunci el își dă seama, că viața omului nu are preț decât închinată spre binele obștesc.

Maiestate,

Cu aceste credințe comemorând astăzi pe morții noștrii, noi nu îi plângem, îi prea mărim și îi fericim.

Si noi trebuie să murim, este legea firei.

Și ori câte averi am aduna, ori cu câte măriri ne-ar încărcă soarta, odată cu moartea noastră totul se va stinge.

Dânșii vor trăi veșnic.

Precum făceau strămoşii noştri romani, cari, la momente grele, veneau la altarul familiei şi evocau pe cei duşi din mijlocul lor, aşa şi pentru noi, românii, câtă vreme va fi suflare românească, românii vor veni cu smerenie ca să evoace virtuţile celor dispăruţi şi să-şi întărească sufletul, gândindu-se la sacrificiul acelora cari şi-au dat vieaţa pentru a se împlini visul de veacuri al românismului.

Maiestate,

Vieaţa nu are preţ decât în împlinirea datoriei, şi inginerii silvici au dovedit cu prisosinţă că sunt pătrunşi de acest adevăr.

Dintr'un corp organizat, compus din 241 agenţi au mers la răsboi, pe front şi la servicii speciale 107, iar 12 ca ofiţeri de administraţie şi la birouri; mai mult de 50 la sută au fost la răsboi, iar dintre aceştia 15 au rămas pe câmpul de onoare, jertfă adusă Patriei.

Comemorându-i astăzi, cu capul plecat, nu pot să-i plâng, ei au fost fericiţi, fiindcă prin supremul sacrificiu au adus fericirea neamului şi şi-au asigurat pentru vecie recunoştinţa poporului român.

Iacă-le şi numele celor întru fericită pomenire:
Maiorul N. Marinescu.
Locotenent Trifănescu Teodor.
Sublocotenent Stănciulescu Christea.
„ Popescu Gh. Ploeşti.
Locotenent Victor Mihălescu.
„ Virgiliu Stoicescu.
„ Lefter Constantin.
Sublocotenent Marcu Adam.
Locotenent Vespasian Filip.
Sublocotenent Corbu Gheorghe.
Locotenent Ionescu Gheorghe.
„ Vasile Mirică.
Sublocotenent C. B. Ionescu.
Căpitan I. Droc.
Locotenent Jalbă.

Dintre pădurari şi brigadieri în număr de 3.550, au murit 151, dintre cei 670 mobilizaţi.

Maiestate,

Pentru slujitorii pădurei, fericirea stă în îndeplinirea datoriei, şi cea mai mare fericire în jertfa supremă pentru îndeplinirea acestei datorii.

Eşti pentru noi simbolul viu al Patriei şi astăzi când sărbătorim memoria celor căzuţi pentru Patrie, să fii încredinţat Maiestate, că ori şi când şi în ori şi ce împrejurare, slujitorii pădurei sunt gata la jertfa supremă pentru apărarea Patriei care ar fi primejduită.

Să le fie bine cuvântată memoria şi jertfa lor deapururi exemplul pentru binele şi mărirea Ţării noastre.

La sfârşitul fiecărei cuvântări M. S. Regele a fost subiectul unei calde manifestaţiuni de dragoste din partea asistenţei.

La ora 12,^{45} M. S. Regele, însoţit de adjutantul de serviciu, s'a înapoiat cu automobilul la Palatul Cotroceni.

PRINCIPALELE CAUZE
CARI AU PROVOCAT
RUINA PĂDURILOR IN TERITORIUL VREMELNIC OCUPAT

1-a CAUZĂ

Administraţia militara prin aşa zisul Stat Major Economic şi în special prin Secţia VIII-a forestiera, în timpul din urmă, dar mai cu seamă după semnarea tratatului de pace, cu convenţiunile sale economice, a dat o mare intensitate taerilor padurilor ţarii în genere şi ale statului în particular.

Nu se ţinea câtuş de puţin socoteala de a nu se ataca capitalul lemnos de exploatare şi de a se realiza posibilitatea pădurilor conform amenajamentelor existente şi a studiilor făcute, căci cantităţile de material lemnos taiat, depăşesc cu mult nevoile reale şi putinţa de a fi transportate într'una sau chiar în mai multe luni consecutive ori cât de numeroase ar fi mijloacele de transport.

Şeful Ocolului Silvic Strehaia prezentându-se la Casa Pădurilor, mi-a comunicat că din pădurea Ceringanul a cărei suprafaţă este de 1860 Ha., precum şi din alte păduri de stejar ale Statului din Ocolul său, tăerea arborilor buni pentru lucru a luat, o mare extensiune.

Frumoşii codri de stejar din pădurile *Iuda* şi *Lucieni*, ambele în întindere de 3.562 Ha, din judeţul Dâmboviţa şi pădurea Mera Schitului cu o suprafaţă de 8.940 Ha, din judeţul Putna, sunt aproape cu desăvârşire distruşi.

Dar cazul acesta nu era singuratic ci se practica în întregul teritoriu ocupat. Dacă starea aceasta de lucruri ar fi continuat şi de aci înainte, cu siguranţă că se vor fi istovit şi ultimile noastre rezerve de lemn propriu pentru lucru şi construcţiuni.

Dovadă că nu suntem o ţară bogată în lemn de stejar este că simţindu-se lipsă de un asemenea material lemnos, legiuitorul din 1900 pentru a împiedica eşirea din ţară a stejarului ce constitue o materie primă, indispensabilă pentru o mulţime de industrii, a fixat o taxă de export de 8 lei la suta de kg. ceeace corespunde cu 800 lei pentru vagonul de 10.000 kg.

Administraţia Căilor Ferate şi direcţiunea Poştelor şi Telegrafelor, pentru înlocuirea traverselor putrezite sau deteriorate printr'un lung uzaj de pe liniile existente, fără a mai vorbi de cele ce se vor mai creia, pentru stâlpi de linii telegrafice şi telefonice. au nevoie în fiecare an de o mare cantitate de lemn de stejar. Neputându-l găsi în ţară ceeace se va întâmpla dacă va continua ca până acum, vom fi nevoiţi a'l importa din străinătate, plătindu-l cu preţuri enorme, deoarece în ţările din Europa occidentală, lemnul de stejar a devenit o marfă ce nu se mai găseşte decât cu greutate. In anexatele două liste alcatuite după cele mai recente date statistice, se specifică cantităţile de material necesar menţionatelor administraţiuni ale Statului.

LISTA

De Nr. traverselor de diferite forme și mărimi cum și stâlpii telegrafici și lemnele de foc necesare anual Căilor Ferate Române.

	Pentru teritoriul ocupat	Pentru Moldova
CALE FERATĂ MARE	350.000 traverse *ordinare* de stej. lungimea de 2,$^{m.}$ 60$^{cm.}$ lățimea de 0,$^{m.}$ 28—30$^{cm.}$ grosimea de 0,$^{m.}$14—15$^{cm.}$	150.000 traverse *ordinare* stejar dimensiunile ca cele din drept dela terit. ocupat.
	110.000 traverse *secundare* stej. lungimea 2,$^{m.}$ 25 $^{cm.}$ lățimea 0,$^{m.}$ 22—24$^{cm.}$ grosimea 0,$^{m.}$ 12—13 $^{cm.}$	40.000 traverse *secundare* stejar, dimensiunile ca cele din drept de la teritoriul ocupat.
	2.300 m. cubi traverse stejar, *speciale ecarisate* de diferite măsuri : lungimea dela 2$^{m.}$ 25$^{cm.}$ până la inclusiv 6 metri. lățimea dela 0,20$^{cm.}$-30$^{cm.}$ grosimea dela 0,15^{cm}-18^{cm} Cari se întrebuințează pentru ace schimbătoare de linii (Macaze) pentru gropile de cenușă lăpădată din mașini, poduri solide, etc., etc.	800—1000 traverse stejar, *speciale ecarisate*. Idem de forma celor din stânga aci la teritoriul ocupat. Idem.
Cale F. îngustă	10.000 traverse stejar pentru *cale îngustă* Lungimea de 1,$^{m.}$ 60$^{cm.}$ Lățimea de 0,$^{m.}$ 22-24 $^{cm.}$ Grosimea de 0,$^{m.}$ 12-13$^{cm.}$	3000 traverse stejar cale îngustă, idem idem ca la teritoriul ocupat, vezi aci în stânga.
	Ca rezerva ar trebui să fie 200.000—210.000 *tot stejar*, pentru *cale ferată mare*, *ordinare*, și 1.200 traverse pentru *cale îngustă*, și acestea și cele de mai sus, să aibă dimensiunile arătate mai sus în dreptul fiecărui fel.	80.000—100.000 *traverse* stejar, *ordinare* idem ca în teritoriul ocupat plus 800—1,500 pentru *cale îngustă* idem cu dimensiunile cunoscute la teritoriul ocupat.

In ce priveşte esenţa de lemn din care să se construiască traversele, este numai *stejarul* pentru un timp de 10—12 ani de oarece traversele cari şi ele se întrebuinţeaza la fel ca cele de stejar, *adică cele de fag*, nu se mai pot utiliza din motivul, că urmând să fie *creuzotate* şi cum acesta lipseşte şi se crede că numai peste 10—12 ani se mai poate procura, ramâne în vigoare numai *stejarul*.

Stâlpi de telegraf pentru C. F. R.

pentru teritoriul ocupat

1) 8.000—10.000 stâlpi de stejar cu dimensiunile:
Dela 6$^{m.}$ lungime cu 22$^{cm.}$—25$^{cm.}$ diametru.
pana la 8$^{m.}$—11—12$^{m.}$ lungime şi tot 22 — 25$^{cm.}$ diametru
din care 6.500—7.000 stâlpi de 6$^{m.}$/22—25$^{cm.}$ „
„ „ 1.500— „ „ 8 „ / „— „ „ „
„ „ 1.000— „ „ 10 „ / „— „ „ „
şi „ „ 1.000— „ „ 12 „ / „— „ „ „

Lemnul de foc pentru teritoriul ocupat ar trebui în termen mediu, după funcţionarii existenţi minimum 400.000 metri cubi stejar, cer, gorun şi fag din care se poate cu înlesnire aproviziona.

LISTA

de numărul *stâlpilor de Telegraf şi Telefon* necesar Direcţiunei generale a Poştelor, Telegrafelor şi Telefoanelor, adică:

Intreaga Ţară dela SEVERIN — DOROHOI	1) 1.000 stâlpi de 14 m. înalţime 30$^{cm.}$—32$^{cm.}$ diam.
	2) 4.000 „ „ 12 „ „ 28 „ —30 „ „
	3) 13.000 „ „ 10 „ „ 26 „ —28 „ „
	4) 40.000 „ „ 9 „ „ 26 „ —28 „ „
	5) 160.000 „ „ 8 „ „ 24 „ —26 „ „
	6) 245.000 „ „ 7 „ „ 22 „ —24 „ „
	şi 7) 5000 st. p. rez. de 2.500 de 14$^{m.}$ lung 30/32$^{cm.}$ diam
	„ „ „ „ „ 1,000 „ 12 „ „ 28/30 „ „
	„ „ „ „ „ 1.500 „ 10 „ „ 26/28 „ „

In total 468.000 bucaţi de stejar de este posibil mai în multe centre să fie oprit spre facilitarea transportului lor la destinaţie. (Deziderat din partea direcţiunei generale).

(P. S.). In această sumă de 468.000 stâlpi, se cuprinde tot felul de stâlpi, adică: Telegrafe şi Telefoane pentru *stat şi judeţe* fiind datoare Direcţia Poştelor a împlini golurile şi aşeza la locuri unde se simte nevoia.

Terminându-se dislocările de trupe pe frontul oriental, vagoanele căilor ferate din teritoriul ocupat, vor fi, fără îndoială, puse la dispoziţiunea Statului Major Economic, pentru transportul de lemne de oarece anul acesta, recolta de cereale fiind după toate probabilităţile foarte slabă, nu vor fi utilizate. numai pentru transportul de lemne.

Şi aceste lemne de lucru şi construcţiuni nici nu sunt macar destinate exclusiv pentru trebuinţele militare, dupa cum se pretextează, căci cunosc cazuri când s'au primit cereri şi s'au făcut vânzări pentru firme germane şi austro-ungare, etc., în scop pur comercial.

Intenţiunea inamicilor ţărei este aşa dar de a profita de timpul dintre încheierea tratatului de pace şi până la ratificarea lui, spre a doborî o cât mai mare cantitate de arbori, ca în urmă să poată susţine că administraţia militară are dreptul de a ridica materialul lemnos deja tăiat.

Cât pentru lemnul de nuc utilizabil pentru paturi de puşti, mobile, etc., el a fost obiectul, încă din primele zile ale intrărei trupelor inamice în teritoriul ocupat unei sistematici distrugeri, astfel că aproape n'a mai rămas aproape nici un arbore de o oarecare valoare industrială în întreaga regiune a podgoriei, care să nu fi fost extras până acum.

Tot asemenea se poate zice şi despre lemnul de frasin necesar pentru construcţia aeroplanelor, pentru lopeţi de vaslat, în căruţărie, pentru spiţe de roate, etc., precum şi despre lemnul de paltin creţ, atât de căutat pentru mobile. Dacă se mai găseşte pe ici pe colea câte un arbore aparţinând acestor specii, aceasta datorită numai împrejurărei că mulţi silvicultori au reuşit de a-i sustrage dela urmărirea vrăşmaşilor cari acordau premii celor cari îi divulgau, susţinând că în Ocoalele lor nu se află asemenea material lemnos, deşi ştiau bine că se expun la cele mai grele pedepse în caz de dovedirea contrariului. Câte exemple de un asemenea curaj civic, nu am avut prilejul a constata din partea organelor silvice ale statului, rămaşi în ţară nu din voinţa lor, ci pentru că li s'a dat ordine formale în acest sens fiind ameninţaţi cu destituirea chiar în cazul când vor părăsi serviciul.

A doua cauză.

Exploatarea pădurilor de stejar a căror vârstă variază de la 10 şi până la 20 ani, pentru obţinerea coajei pentru tăbăcit. Multe din padurile statului, precum şi foarte multe din cele ce aparţinând proprietarilor particulari, au fost exploatate în acest scop, deşi multe din aceste din urmă se ştia că sunt supuse regimului silvic şi aşa fiind trebuiau exploatate conform regulamentelor de exploatare aprobate.

De realizarea posibilităţilor prevazute prin atari studii, sau de pastrarea unui mers normal al taerilor, nu s'a ţinut nici o seamă, proprietarii particulari fiind îndatoraţi a face însaşi operaţiunea descojitului, pentru care li s'a plătit 14 lei pentru 100 kg., de coaja uscată de catre antreprenori străini în baza contractelor încheiate cu administraţia militara.

Suprafeţe de sute şi chiar de mii de hectare s'au exploatat astfel, aşa că va trebui să aşteptam de aci înainte un timp îndelungat până ce padurile vor creşte şi vor ajunge la dimensiunile de mai dinainte. Desigur că în anii următori nimeni nu va mai avea de unde recolta taninul necesar pentru tăbăcitul pieilor necesare încalţamintei, pentru harnaşamente militare, pentru curele de transmisiune, etc.

A III-a cauză.

Exploatarea în primăvară a teilor, în vederea obţinerei materiei textile cunoscută sub numele de teiu topit sau teiu lişteav (crud).

Pe câta vreme în timpurile normale cu începere mai cu seama de când nu s'a mai putut importa din streinătate, din cauza rasboiului mondial, rafia trebuitoare viticultorilor şi agricultorilor, etc., s'a procedat şi la noi la extracţiunea liberului de teiu, cu toate menajamentele cerute, bin înţeles în vederea cruţărei padurilor respective însă, s'a dat în întreprindere pe o scară mare de către secţia VIII-a forestiera, prin contracte încheiate cu oameni fara nici o cunoştinţă de modul cum trebue sa se faca o asemenea operaţiune.

Şi fiindca aceasta esenţa nu este sociabila, nu formeaza arborete pureci se afla amestecata cu alte specii, cum sunt stejarul pedunculat, carpenul, jugastrul, frasinul etc., formând ceeace se cheamă padurile de şleau din regiunea de câmpie a ţării, odata cu cei câţiva tei aflători într'un loc oarecare, se tae mai totdeauna ca lemn pentru foc şi cei-l'alţi arbori de alte specii cu cari cei d'intâi formează un singur grup. Ori cei mai mulţi dintre antreprenori tocmai aceasta urmăresc şi anume ca să poată exploata şi vinde ca cambustibil atare material lemnos în Capitală unde s'a plătit în iarnă preţuri exorbitante, realizând astfel câştiguri enorme.

Şefii noştri de ocoale au propus ca exploatarea în chestiune sa se facă sub directa lor conducere şi anume după normele din trecut, când, cu cheltuială puţina, se facea treaba buna, ca unii cari cunoşteau care anume sunt locuitorii destoinici şi pricepuţi în o asemenea îndeletnicire şi în ce condiţiuni se poate face în condiţiunile cele mai puţin desavantajoase pentru păduri. La aceasta li s'a răspuns printr'un refuz sub cuvântul că prin sistemul întreprinderilor li se simplifică mult comptabilitatea. Astfel fiind s'au exploatat toţi teii cu o grosime până la 25 cm., în diametru, fapt care va avea negreşit de urmare o lipsă a lemnului de teiu atât de necesar pentru fabricarea chibriturilor, pentru trebuinţele arsenalului, pentru brutării, cărămidării, mobile rustice, şi alte industrii lemnoase.

Mai raţional ar fi fost negreşit, dacă din toamnă şi iarnă s'ar fi luat măsuri de a se rezerva teii aflatori în parchetele exploatate din judeţul Ilfov şi Vlaşca în special, în vederea obţinerei lemnelor de foc necesare aprovizionărei Capitalei în scopul de a fi taiaţi primăvara, în timpul circulaţiunei sevei pentru a se putea extrage astfel dintr'înşii materia textilă. Dacă s'ar fi procedat astfel, după cum de atâtea ori am insistat şi verbal şi în scris, s'ar fi cruţat teii din cele-l'alte masive cari se exploatează astazi fără nici o regulă şi s'ar fi realizat cantitaţi notabile mari de teiu topit şi de teiu lişteav (crud).

A IV-a cauză.

Dispoziţiunea luata de agronomii germani zişi de judeţe, de a nu se întrebuinţa la încălzitul locomobilelor, morilor pentru măcinat sau a celor pentru treerat decât lemne de foc în loc de paie.

In adevăr după cum rezulta din relaţiunile ce mi s'au dat de către şeful ocolului silvic Cadâna, cu reşedinţa la Călăraşi, cu ocaziunea venirei sale în Capitala, pentru încălzitul locomotivelor de treerat grâul şi alte păioase, dintr'o singură etapă, din cele cinci câte sunt în jud. Ialomiţa, a fost nevoe de 20.000 steri, iar pentru cele cinci etape din acest judeţ de aproximativ 100.000 steri.

Din acest singur exemplu, ne putem da seama, cu aproximaţie negreşit, ce mari cantităţi de lemn de foc au reclamat numai maşinele de treerat făcând abstracţie de aceea ce va fi nevoe pentru morile de măcinat, etc.

Suprafaţa pădurilor din jud. Ialomiţa, fiind de 32.950 hect., şi admiţând producţiunea lor medie, pe an şi hectar la 4 m. c., ceeace nu e prea puţin, dat fiind că cele mai multe dintr'însele sunt pline de poieni, şi aproape în tot cursul anului sunt păşunate de vite, producţiunea anuală a tuturor pădurilor din acest judeţ, se poate evalua la cel mult 131,800 m. c. Dacă admitem că într'un hectar de pădure exploatabil se găseşte în termen mediu 150 steri lemne de foc, dat fiind vârsta relativ tânără la care se tae pădurile din acest judeţ, din care o parte însemnată este alcătuită din zăvoaie, pentru încălzitul maşinelor de treerat, va trebui să se exploateze 874 hectare. Dacă ţinem afară de aceasta seama de trebuinţele populaţiunei din comunele urbane şi rurale a acestui judeţ, cu un număr de 242.848 locuitori şi 48.566 familii sau menajuri, după statistica din 1912, socotindu-se la un decaster pe an, de fiecare familie, ceeace face în total 485.660 decasteri, va trebui deci să se exploateze în anul acesta încă 3238 hectare pădure.

In iarna trecută, dar mai cu seamă în aceea a anului 1916 — 1917, când sătenii s'au năpustit asupra pădurilor comiţând numeroase delicte, s'au tăiat suprafeţe mari de păduri.

Mai ţinând asemenea seama de exploatările din trecut, făcute pe o scară mare, de oarece proprietarii particulari obişnuesc a'şi vinde pădurile spre taere pe termen de câţiva ani, fără nici o preocupare de o producţiune susţinută; că pretutindeni acolo unde au avut loc lupte, a avut ca consecinţă distrugerea pădurilor; că s'au întrebuinţat şi pentru mori lemne în loc de paie, avem tot dreptul să fim îngrijaţi în ce priveşte putinţa de aprovizionare pe viitor a populaţiunei din acest judeţ cu lemnele necesare încălzitului locuinţelor.

Acelaş lucru se poate spune şi despre pădurile din celelalte judeţe din teritoriul ocupat.

Când se va relua la noi administraţiunea pădurilor se va putea stabili cu preciziune, dacă au mai rămas păduri exploatabile, precum şi starea în cari ele se gasesc, lucrare care va învedera desigur ca în marele dezastru al ţarei, pădurile au suferit cele mai mari pagube, cari nu se mai pot remedia, decât după un timp foarte îndelungat.

A V-a Cauză

Pentru asigurarea aprovizionarei Capitalei cu lemne de foc precum şi pentru celelalte centre de populaţie, Secţia VIII-a forestiera a Statului Major Economic, a luat dispoziţiunea ca tăerea padurilor sa se continue şi dupa 1 Aprilie.

Puterea de lastarire, după cum se ştie, depinde de epoca când se face taerea, astfel daca aceasta se face în timpul verei nu numai ca creşterea lemnoasă a anului respectiv este micşorata, dar prin faptul tăerei tulpinelor în timpul când căldurile sunt mari, coaja se desface cu înlesnire de ţesuturile lemnoase, iar mugurii destinaţi a produce creşterile, lugerii anului următor, nu se pot desvolta, Multe tulpine afară de aceasta îşi perd cu totul facultatea lor de lastarire. Raul, fireşte, este şi mai accentuat, daca taerea în loc să se faca netedă şi din faţa pamântului este aschioasa şi se efectuea?a la înălţimi mari.

Mai toate padurile ţarii şi în special cele din împrejurimile Capitalei, s'au taiat în condiţiuni technice nu se poate mai precare. In adevar şi acum vad o mulţime de tulpini-cioate, înalte până la un metru şi chiar mai mult, ceeace denota o totala neîngrijire din partea celor însărcinaţi cu conducerea lucrărei, precum şi o lipsă de pricepere şi îndemanare din partea tăetorilor de lemne cari au fost întrebuinţaţi la o asemenea lucrare.

In loc sa se fi încredinţat supravegherea acestor operaţiuni Silvicultorilor şefi de ocoale şi personalului silvic inferior român, din ocoalele unde titularii nu se refugiaseră în Moldova sau nu erau mobilizaţi, s'a recurs la oameni fara nici o cunoştinţa în materie de exploatari de paduri. Celor dintâiu în schimb li s'au dat ocupaţiuni cu totul secondare, ori nu li s'au dat nici o ocupaţiune, preferând întotdeauna a se servi de alte persoane ca fiind mai docile ca specialiştii, cari avea conştiinţa raului ce se pricinueşte.

In primele luni de ocupaţiune nu se putea găsi destui taetori de lemne obicinuiţi cu asemenea lucrări, astfel că administraţia militară a recurs la rechiziţionări de oameni de prin oraşe sau la utilizarea de prizonieri ale căror îndeletniciri fusese cu totul străine de însărcinarea ce li se da.

Tocmai mai târziu s'au luat oarecari măsuri de îndreptare, tăindu-se arbori mai aproape de suprafaţa pământului şi în condiţiunile mai avantagioase dar fără a se reveni asupra tăerilor defectoase deja făcute.

A VI-a cauză.

Pentru a se spori cât mai mult suprafaţa terenurilor cultivabile, Administraţia militară prin Etapele respective, a obligat pe agricultori de a nu lăsa nici un petec de pământ nelucrat.

Ca consecinţă a unei astfel de dispoziţiuni s'au arat atât terenurile destinate culturilor agricole, cât şi cea mai mare parte din locurile de islaz. In acelaş timp însă s'a permis introducerea vitelor, nu numai în poeni şi în părţile mai bătrâne de prin păduri dar şi în masivele tinere, neavând multe din acestea decât o etate de 3 — 4 ani cel mult.

Cât despre fâneţele naturale şi cele artificiale acestea au fost rechiziţionate de Etape pentru recoltarea furajului necesar cailor sau altor animale ale trupelor de ocupaţiune.

Am intervenit în mod oficial punând în vederea Secţiunei VIII-a forestieră a Statului Major Eoonomic, că în baza art. 12 din Codul nostru Silvic, lege pe care declarase că o va respecta, introducerea vitelor în lăstaruri mai tinere de 10 ani echivalează cu o adevărată defrişare; că printr'un asemenea păşunat se compromite cu desăvârşire regenerarea pădurilor şi aceasta cu atât mai mult cu cât tăerile făcute nu sunt localizate ci împrăştiate datorită şi delictelor cari au avut loc, precum şi faptului că în exploatări nu s'a urmat un mers normal.

Seceta în multe din judeţele ţărei, durează dela începutul primăverei, ba se poate zice chiar că din vara anului trecut, din care cauză grâul semănat în toamna trecută, fâneţele precum şi iarba depe islazuri, în anul acesta n'au putut creşte. Din rapoartele Şefilor de Ocoale rezultă că în multe localităţi, vitele locuitorilor rămase nerechiziţionate, nu vor dispune la iarnă de fânul necesar.

La această administraţie nu s'a primit decât foarte puţine cereri pentru a se admite păşunatul în pădurile Statului. Aceasta se explică prin faptul, confirmat de altminteri prin informaţiunile ce avem, că silvicultorii germani şi austriaci de districte precum şi cei ai Comandaturilor, au dat voie încă de mult să se păşuneze în pădurile tinere, fără nici o încuviinţare a Casei Pădurilor. Dispoziţiuni scrise ce e drept nu s'au emis, în această privinţă, spre a avea aerul că nu vreau să se amestece în administraţia ţării, ordine verbale imperative, însă fără drept de replică din partea silvicultorilor români a fost însă modul de procedare obişnuit în mai toate afacerile privitoare la gestiunea pădurilor Statului.

Aceste păduri fiind tăiate în mod ras pe întinderi excesiv de mari, prin păşunatul vitelor introduse în mod clandestin de săteni, sau cu permisiunea autorităţei silvice germane, şi neexistând de cât de formă un personal de pază, căci cel care funcţiona n'avea nici o autoritate şi nici un drept de iniţiativă, viitorul multor păduri ale Statului a fost fără îndoială cu desăvârşire compromis.

A VII-a cauză.

Personalul nostru silvic din serviciul exterior a fos nevoit încă dela început, să nu contravină dispoziţiunilor luate de aşa numiţii silvicultori de districte, ai administraţiei militare cari ţin loc de şefi de regiune silvică precum şi de silvicultorii comandanturilor,

Atât şefii de Ocoale, cât şi brigadierii şi pădurarii sunt plătiţi direct de aceşti silvicultori, nu prin intermediul Casei Padurilor cum era normal, mai cu seamă, că întreg personalul silvic din teritoriul ocupat este prevăzut în bugetul Ministerului Domeniilor alcătuit de girantul acestui minister şi aprobat de statul major economic.

Şefii de Ocoale n'aveau voe să efectueze decât lucrările disposate de silvicultorii aduşi în ţară de organele de conducere ale Puterilor Centrale. Ei nu pot merege când vreau, sau ori de câte ori vreau să inspecteze pădurile din Ocoalele lor, spre a se încredinţa dacă pădurarii sau brigadierii îşi fac ori nu datoria; Inspectorii şi Inspectorii Generali silvici români în conformitate cu art. 199 din bugetul în vigoare, nu pot eşi din Capitală utilizând căile ferate decât în cazul când ar fi primit din partea Administraţiei militare însărcinări de a face anumite lucrări, ceeace nu s'a întâmplat nici odată.

Unii şefi de Ocoale au fost autorizaţi de a încasa bani din arendarea poenilor de prin păduri, a terenurilor cultivabile din perimetrul acestora, din păşunat, iar alţii de a căuta şi angaja căruţe pentru transportul lemnelor la gări, etc. Unde nu existau silvicultori români au fost angajaţi învăţători foşti arendaşi de moşii, comercianţi etc., cărora li s'au recunoscut aceleaşi atribuţiuni ca şi şefilor noştri de Ocoale. In unele locuri acest oficiu îl făceau brigadierii, dar cei mai mulţi şefi de ocoale au fost numiţi de către Etapele respective din oameni fără nici o pregătire, pe cari însă credeau că puteau compta în ceeace priveşte executarea ordinelor şi discreţiunea,

Marea majoritate a acestora din urmă, necunoscând nici măcar cum se cubează un arbore şi neexistând nici o normă stabilită în eliberări de bonuri pentru vânzări de lemne şi afară de aceasta nefiind nimeni cari să-i controleze, s'a dat naştere în multe locuri la tot felul de abuzuri în dauna pădurilor ţărei.

Cunosc numeroase cazuri când cu un singur bon, s'a ridicat de 2, 3, 4 şi 5 ori aceiaşi cantitate de material lemnos, prevăzut într'însul. In unele din aceste bonuri nici măcar nu se specifica câţi anume steri urma să se elibereze de pădurari, ci pur şi simplu într'însele se zicea: „predaţi lemne pentru atâţia.. lei, încasaţi de mine“ (însărcinatul de a libera asemenea bon).

Abia mai târziu s'a stabilit în regiunea silvică cu sediul în Bucureşti oarecare regulă eliberându-se bonuri din registre cu matca lor şi scriindu-se pe dosul chitanţelor cantitatea materialului lemnos şi epoca când s'a eliberat.

Silvicultorilor români din serviciul exterior le era cu desăvârşire interzis de a raporta Ministerului de domenii despre exploatările efectuate şi despre orice afaceri relative la serviciu, iar ordinele ce li se trimetea din Bucureşti, prin intermediul Secţiunei VIII-a forestieră şi numai dacă erau traduse în limba germană, nu ajungeau la destinaţie decât după săptămâni, şi luni întregi, iar în mai multe cazuri nici nu erau expediate.

Cei câţiva şefi de ocoale cari au parvenit să ne înainteze, pe cale particulară, câte un raport, când au fost aflaţi, cine ştie prin ce anume împrejurare au fost imediat pedepsiţi, Alţi silvicultori au fost daţi în judecată şi condamnaţi de tribunalul militar de pe lângă Etapele respective, pe baza depoziţiunilor martorilor de meserie, pe interpretările tălmacilor interesaţi sau ignoranţi ai termenilor technici silvici, de pe lângă Etape, iar nici de cum în urma rezultatului unor anchete imparţiale la care să fi luat parte şi un inspector din serviciul nostru silvic.

Descurajarea şi frica au pătruns în sufletul tutulor, nemai cutezând nimeni să facă vre-o declaraţiune, să emită vre-o parere, ci numai sa execute maşinaliceşte ordinele primite, fapt semnalat de silvicultorii streini, cari îl atribuia cu totul altor cauze.

Cunoaştem şi câteva cazuri, când aceştia au facut aprecieri favorabile în ce priveşte activitatea profesională şi cunoştinţele şefilor noştri de Ocoale, ba chiar vorbeau de dânşii cu elogii în această privinţă. Intre aceştia pot cita pe fostul Şef al Regiunei Silvice cu sediul în Câmpu-Lung, Inspectorul silvic von Blücher, un descendent al generalului prusian cu acelaş nume, graţie căruia d-l Silvicultor Şef D. Robănescu a reuşit ca exploatările în pădurile de stejar şi răşinoase din jud. Muscel, sa se facă conform prescripţiunilor amenajamentelor existente şi în marginele posibilităţilor fixate prin aceste studii.

După plecarea din ţară a numitului Inspector silvic german fiind transferat într'o regiune forestieră din teritoriul ocupat al Rusiei, dar mai cu seamă dela semnarea păcei, s'a început şi în această parte a ţărei taerile de păduri pe suprafeţe întinse în care scop, pentru realizarea ultimelor rezerve de lemn de molid exploatabil ce mai posedăm în munţii Statului Muşuroaiele Mari şi Mici, în muntele Grădişteanu, Portăreasa, etc., s'a construit pe Valea Târgului o linie ferată de mai mulţi km.

A VIII-a cauză.

Neregularităţile ce s'au făcut în multe părţi de catre personalul technic judeţean şi în special de cel din judeţul Teleorman în iernele anului 1917 şi 1918, după cum ne-a făcut cunoscut verbal Şeful Ocolului Silvic Roşiorii de Vede, care în ziua de 7 Iunie curent s'a prezentat în afaceri de serviciu la Minister.

In adevăr, în locul lemnelor de foc necesare încalzitului locuinţelor conductorilor, picherilor şi cantonierilor de şosele li s'a cedat de către serviciul silvic german în mod gratuit materialul lemnos rezultat din reparaţia podurilor vechi.

In baza acestei concesiuni, multe poduri de curând reparate ba chiar care fusese construite din nou, au fost considerate ca fiind vechi şi ca atare li s'au sustras podelele, grinzile captuşelele, etc., ca material pentru foc, iar pentru înlocuirea lor s'au întocmit în urma devize cerându-se alte lemne din pădurile Statului.

Cu acest prilej în loc să se ţină seama că dintr'un singur arbore ar putea scoate mai multe piese din cele prevăzute în deviz, în contra avizului Şefului de Ocol respectiv şi de cele mai multe ori fara a fi consultaţi, ci numai dupa permisiunea dată de Etapele r spective, s'a taiat aproape pentru fie care piesă câte un arbore cu un volum disproporţionat cu cel al pieselor trebuitoare.

Cu chipul acesta s'a ridicat o cantitate de 3 — 4 ori mai mare decât se prevedea în deviz.

De primirea materialului lemnos în loc sa se dea silvicultorului chitanţe în care să se treaca volumul ce de fapt aveau trunchiurile de stejar la scoaterea lui din fiecare pădure, i se elibera dovezi numai pentru material întrebuinţat în realitate la reparaţiunea sau construcţiunea podurilor şi aceasta în scopul numai de a nu se putea face nici odata vre'un control.

Dat fiind numarul considerabil al podurilor, podeţelor distruse cu ocazia rasboiului, se poate uşor imagina cantitaţile enorme de lemne de lucru de stejar, ce s'a extras din padurile Statului, ma ales daca ţinem seamă de toate incorectitudinile mai sus menţionate.

A IX-a cauză.

Fabricaţiunea cărbunilor de lemn. Pentru aceasta destinaţiune s'au taiat suprafeţe întinse de paduri, iar pe alocurea s'au extras din masive cantităţi însemnate de material lemnos, fag şi stejar, indiferent de dimensiunea ce aveau arborii.

Lemnele s'au luat atât din pădurile Statului cât şi din cele particulare fara nici un control, astfel că mulţi stejari din care se puteau fasona excelente traverse de căi ferate, au fost întrebuinţaţi numai pentru fabricarea de cărbuni.

A X-a Cauză

Intrebuinţarea lemnului de stejar chiar de frasin, ulm, bun de lucru şi construcţiuni, ca lemn de foc.

Mari cantităţile de lemne au fost întrebuinţate pentru procurarea combustibilului necesar armatelor inamice şi populaţiunei băştinaşe.

Intre pădurile din teritoriul ocupat al căror material lemnos propriu pentru lucru şi anume care ar fi putut fi utilizat în primul rând pentru satisfacerea cerinţelor căilor ferate, a fost exploatat şi vândut ca lemn de foc citez numai următoarele:

Cernica, Creţeşti-Sinteşti, Andronache, Popeşti-Sf. Ecaterina în suprafaţă totală de 2568 Ha. din jud. Ilfov şi Trestinicul, Malovăţul, Breşniţa-Jidostriţa, Racovăţul, având o întindere de 14560 hectare din jud. Mehedinţi.

Sunt sigur că de către Administraţia militară se va cere pentru fasonarea de traverse de căi ferate etc., alte cantităţi de lemne aşa că se va micşora din ce în ce mai mult lemnul de stejar propriu pentru o astfel de destinaţiune ajungând în scurtă vreme la istovirea complectă a pădurilor ţărei.

A XI-a Cauză

Incendiile. Acestea au distrus suprafeţe întinse de păduri aparţinând Statului, particularilor etc. Incendiile au fost datorite în prima linie secetei prelungite, precum şi obiceiului sătenilor noştri de a da foc erbei uscate spre a creşte alta mai abundenta şi mai nutritiva.

Personalului de paza al padurilor i s'a încredinţat alte ocupaţiuni decât cele corespunzatoare atribuţiunilor sale din timpurile normale. Astfel pădurarii şi brigadierii au fost însarcinaţi a căuta care de rechiziţii pentru transportul lemnelor, de a încasa bani din arendări de terenuri şi vânzari de lemne etc,

In timpul acesta, locuitorii satelor vecine, profitând de lipsa lor din localitate comit delicte, sau dau foc erbei de prin lăstarururi, poeni de prin păduri, etc.

O parte din incendii au provenit şi din cauza scânteielor locomotivelor de pe căile ferate normale sau cele de curând înfiinţate, caci nu toate sunt prevăzute cu aparate pentru reţinerea acestor scântei.

Silvicultorii români, şefii de ocoale de regulă nu sunt încunoştiinţaţi când se iveşte un incendiu, iar autorităţile comunale rare ori iau măsuri grabnice pentru stavilirea lor, din care cauză şi mai cu seamă din lipsa oricarei organizări şi de instrumente propice, atari sinistre în loc ca să fie imediat localizate, iau de multe ori proporţiuni mari.

Iar Şefii de regiune, câţi au mai fost menţinuţi în serviciu de administraţia militara, neavând nici ei vre-o cunoştinţă despre incendiile ivite în circumscripţia lor, nu au luat şi nici nu puteau lua vre'o dispoziţiune pentru constatarea şi estimaţia prejudiciilor cauzate.

In urma informaţiunilor pe cale particulara, aflam că în multe parţi de catre elementele rele ale satelor, de obiceiu de catre soldaţii cari cu ocaziunea retragerei trupelor au părăsit frontul pentru a se duce la casele lor, se dà foc ierbei uscate de prin paduri, sub ordinul circular Nr. . . . . am pus îndatorire agenţilor noştri silvici ca sa ne raporteze toate cazurile cari au loc, cautând a descoperi pe făptuitori şi a'i da judecaţei pentru despagubirea proprietarilor padurilor de toate pagubele pricinuite.

Pe de alta parte, Şeful Regiunei forestiere germane cu sediul în Bucureşti, cu adresa Nr. 3100 din 1 Maiu a. c., ne-a facut cunoscut ca între alte masuri ce a luat pentru a se pune capăt darei de foc a pădurilor, a fost şi dispoziţiunea ca acolo unde se va fi ivit un incendiu, dar nu se va fi putut descoperi făptuitorii, sa nu se mai acorde paşunatul vitelor locuitorilor în anul acesta

Multe din rapoartele Şefilor de regiune şi de ocoale trimise ca rezultat la ordinul primit de Casa Padurilor neajungând la destinaţie, abia mai târziu se va putea stabili cu preciziune toate sinistrele, precum şi întreaga valoare a pagubelor pricinuite padurilor.

Ne putem face totuşi o ideie aproximativă de răul pricinuit mentionând câteva cazuri întâmplate în pădurile Statului :

In Padurea Comana, Jud. Vlaşca, au ars 2000 ha., între cari 250 dubli steri lemne de foc şi 250 gramezi de craci,

In padurea Dorobanţul (Teleorman) s'a incendiat 70 hectare.

In padurea Glavacioc (Teleorman) a ars 20 hectare, ocasionându-se o paguba de 7500 lei.

Despre incendiile cari au avut loc în pădurile stabilimentelor publice şi în cele particulare, nu posedăm încă date statistice îndestulatoare.

Din cele de mai sus rezulta aşa dar că una din cauzele cari au contribuit la ruina padurilor ţării în timpul ocupaţiunei militare, a fost şi incendiile.

Concluziuni.

In urma ocupaţiunei militare, rezultat al celui mai înfricoşat răsboiu ce ţara noastra l-a purtat vre-o data, ni s'au distrus cele mai frumoase păduri de stejar, frasin, ulm, paltin, brad şi molid ce am posedat, s'a secat un isvor din veniturile Statului şi s'a nimicit o parte foarte importanta din patrimoniul naţional.

Padurile în chestiune au fost săracite de exemplarele cele mai alese; s'au extras arborii cei mai de valoare proprii pentru lucru şi construcţiuni, iar mulţi dintr'înşii au fost taiaţi în delict de catre ţarani în timpul şi în urma retragerei trupelor române. Afara de aceasta viitorul multor paduri a fost periclitat prin introducerea de vite la păşunat în arboretele tinere.

Formelor geometrice, sterilor, în cari s'au fasonat lemnele de foc conform dispoziţiunilor autorităţei silvice germane, li s'a dat mai în toate părţile o înălţime de 1,20 m. — 1,40 vânzându-se de catre administraţia militară antreprenorilor cari, la rândul lor, însa i-au revândut consumatorilor fara nici o supraînalţime.

Producţia padurilor respective dupa registrele Secţiunei VIII-a forestiera va apărea prin urmare mai mică decât a fost în realitate. In schimb anteprenorii, nici un român, au realizat câştiguri exorbitante. Răul consumat va lua desigur proporţii nespus de mari, dacă nu se va pune stavilă cât de repede taerilor de păduri, ce se practica şi acum pe o scara întinsă, fara nici o alta preocupare decât de a le realiza cât mai grabnic, spre a se procura stocuri cât mai mari de lemne pentru a le putea transporta apoi peste graniţa sub pretextul necesitaţilor militare, etc.

Merite neperitoare la recunoştinţa naţiunei va câştiga acela care prin intervenţiunea sa energica pe lângă Şeful Comandamentului Superior al armatei de ocupaţiune, va reuşi să facă ca să înceteze cu o oră mai curând taerile padurilor Statului, precum şi a celorlalte categorii de proprietari, să le scape, cu alte vorbe dela o nimicire sigură, inevitabilă.

P. Antonescu
Administrator-Delegat, Inspector Gl. Silvic

Acest memoriu a fost alcătuit din proprie iniţiativă şi prezintat din luna Iunie 1918 înainte de deschiderea Camerilor legiuitoare fostului Prim ministru Al. Marghiloman atunci Ministru ad-interim la Domenii. D-lui Garoflid când a fost numit Ministru al Domeniilor precum şi în secret D-lui C. Băicoianu când după liberarea sa din captivitatea din Bulgaria a plecat la Iaşi, cu încuviinţarea dar stricta supraveghere a administraţiei militare.

ART. 132 DIN NOUA CONSTITUŢIE
ŞI
PADURILE INSTITUŢIUNILOR DE BINEFACERI

Vom cita partea I-a art. 132 din noua constituţie: „In vechiul Regat şi în Bucovina, acolo unde statul nu „ar avea păduri, într'o rază de 20 kilometri de centrul „comunei, pentru satisfacerea trebuinţelor de mai sus arătate, el, prin derogarea de la art. 7 iit. c. şi art. 8 litera „a. b. şi c. din legea pentru reforma agrară din Oltenia, „Muntenia, Moldova şi Dobrogea din 17 Iulie 1921 şi de „la art. 5 punctul a, alin. IV şi dela art. 6 şi 7 din legea „pentru reforma agrară din Bucovina din 30 Iulie 1921, „va putea expropria din pădurile persoanelor juridice, fie „publice, fie private, cari s'ar afla în această rază etc, etc“.

Va să zică legiuitorul nouei Constituţii, în scopul definitiv în partea I-a a sus citatului articol, va expropria şi din pădurile Instituţiilor de binefacere, adică: Eforia Spitalelor Civile din Bucureşti, Epitropia Sfântului Spiridon din Iaşi etc.

Incă odată, legiuitorii exproprierilor fie în materie de terenuri arabile, islaz, acum şi păduri comunale, nu voesc să ţie socoteală că prin exproprieri au redus cu mult foloasele ce aduceau aceste măreţe Instituţiuni de binefacere şi acum şi prin exproprierea pădurilor le vor face să dispară în totul.

Aceste instituţiuni de binefacere au fost create din daniile vechilor boeri creştini şi oamenilor cu suflet caritabil.

Cine nu ştie cât de bine erau îngrijiţi bolnavii în spitalele Eforiei spitalelor civile din Bucureşti?

Administraţia bunurilor se făcea de Eforie numiţi de Guvern, dar bucurându-se de o autonomie complectă, ceace făcea ca libertatea de acţiune să nu fie stânjenită şi fiecare Eforie sau conducător căuta să muncească şi să lase o amintire, un progres.

Spitalele din Bucureşti erau dotate cât nu se poate de bine, cu personalul medical necesar şi suficient, articole farmaceutice şi chirurgicale din abundenţă.

Să nu se uite că studenţii facultăţii de medicină din Bucureşti şi Iaşi îşi făceau pregătirile lor profesionale în clinicile întreţinute din fondurile acestor instituţiuni.

Statul în vremurile normale nu s'a îngrijit de sănătatea publică; în Bucureşti n'a avut nici un spital, ba chiar Primăria capitalei cu budget destul de mare, nu s'a îngrijit de a avea un cât de modest spital comunal.

Populaţia nevoiaşă a capitalei noastre şi mulţimea celor mulţi din restul ţării veneau să se tămăduiască în spitalele Eforiei, care a împărţit din plin şi tuturor, produsul averilor sale.

Mă voi referi la Eforia spitalelor civile din Bucureşti, unde îndeplinesc serviciul de şef de circumscripţie silvică şi a cărei situaţie o cunosc mai bine.

După statistica făcută în 1906 cu ocazia Expoziţiunii generale române şi sub conducerea d-lui inginer insp. general silvic M. Tănăsescu, pe atunci inspector silvic şi şef al serviciului silvic al Eforiei, suprafaţa totală a moşiilor era de 225.240 hectare, din care 71.437 hectare păduri, iar restul teren de cultură, bălţi, goluri de munţi etc.

O suprafaţă de 153.803 hectare (adică terenuri arabile, livezi naturale, islazuri etc) au fost expropriate în anul 1919 potrivit legei agrare care prevedea că bunurile instituţiunilor de binefacere se expropriază în întregime indiferent de clauzele ce ar cuprinde testamentele donatorilor.

Iată lovitura cea mai grozavă dată unor instituţiuni, al căror scop era alinarea suferinţelor celor mulţi şi nevoiaşi.

Legiuitorul a fost şi mai crud căci a prevăzut că plata pământurilor expropriate să se facă în efecte publice (renta a împroprietăriri care nu cotează la bursă de cât 50% din valoarea lor).

Atunci conducătorii şi-au îndreptat vederile spre păduri, cărora li s'a cerut a suplini lacuna cauzată în buget prin lipsa veniturilor ce aduceau moşiile.

Prin muncă încordată, prin economii s'a putut ca într'o măsură oare care veniturile date de păduri şi cu alte resurse să poată face posibilă existenţa acestor instituţiuni.

Trebue să recunoaştem însă că situaţia spitalelor este din cele mai precară, căci sporirea veniturilor pădurilor nu poate să lupte cu succes cu scumpetea enormă a medicamentelor, instrumentelor chirurgicale etc.

O nouă lovitură se pregăteşte: exproprierea pădurilor, în scopul creerii de păduri comunale.

Această măsură va face să agraveze situaţia actuală şi vom ajunge ca într'o zi porţile spitalelor să se închidă definitiv.

Părerea mea este că legiuitorul din 1919 trebuia să nu exproprieze în întregime averile instituţiunilor de binefacere şi să le lase o cotă cât mai mare, iar legiuitorul din 1923 al faimosului articol 132, trebuia să se gândească că pregăteşte pieirea unor instituţiuni cu scop umanitar şi nobil, creiate de iniţiativa particulară şi în locul cărora statul nu va putea face nimic asemănător.

D. T. Theodorescu
Inginer silvic

PROBLEMA SILVICA

Dacă considerăm că, astăzi o suprafaţă de peste şapte milioane hectare din totalul de circa 29800000 ha. din România mare este ocupată cu păduri de toate esenţele — ceia ce reprezintă aproape 25% din suprafaţa ţării — ne putem lesne închipui ce însemnătate are pentru noi problema silvică, cu deosebire faţă de urmările reformei agrare în curs. Aceasta cu atât mai mult cu cât paralel cu exploatarea pădurilor pentru nevoile interne avem o industrie a lemnului desvoltată în bune condiţii şi totodată furnizăm cantităţi însemnate de materiale lemnoase în Egypt, Turcia, în basinul mediteran, Franţa etc. export, care se evaluează anual la mai mult de una sută mii vagoane.

Dar nu numai atât. Date fiind împrejurările de astăzi când se caută a se obţine, pe calea industriei produse şi derivate de ale lemnului pentru scopuri din ce în ce mai multiple, graţie desvoltării technice moderne industria lemnului în viitor ca ramură de producţie naţională, va sta alături cu aceia a petrolului cu aceia minieră şi cereală. Disponibilităţile de export sunt considerabile ca materiale de foc şi ca material brut de construcţie,—de scânduri. Din punct de vedere economic, pădurile au o deosebită importanţă mai ales astăzi când capacitatea de producţie a descrescut în măsură mare faţă cu accia dinaintea războiului. După părerea noastră pădurile, în viitor, trebue să aibă în primul rând rolul de a stabili un echilibru în economia generală a ţării şi ca atare susţinerea lor este absolut necesară, atât în regiunile muntoase, la câmpie cât şi la şes.

In vechiul regat ca şi în celelalte provincii exploatarea pădurilor se face după prevederile codului silvic, ele fiind astfel supuse regimului de replantare şi regenerare. Ca un principiu general se poate anunţa faptul stabilit şi recunoscut că exploatarea pădurilor de către stat este cea mai bună—spre deosebirie de alte exploatări unde s'a dovedit că statul e rău gospodar.—De asemeni, experienţa timpurilor mai noi, ne-a demonstrat că şi exploatarea cooperativă trebue sprijinită acolo unde se poate şi unde cu deosebire condiţiile naturale nu dau altă posibilitate de trai locuitorilor,—şi că din contra exploatările particulare sunt în majoritate neîngrijite şi necontrolate. Ast-fel nu cred că sunt prea radical dacă — având în vedere interesele generale ale ţării — a-şi susţine ca treptat, treptat statul sau diferite cooperative de exploatare să intre în posesia cât mai multor păduri particulare, din acele rău exploatate precum şi în posesia acelor terenuri râpoase ori sterpe, care plantându-se s'ar salva economiei ţării şi s'ar asigura din toate punctele de vedere.

Din nenorocire, astăzi, asistăm la desfăşurarea tragediei pădurilor noastre. Codrii noştri dispar pe fiecare an iar în locul lor rămâne pământul gol şi ars de soare.

Actul întâi al acestei tragedii il formează păşunatul în păduri. Acela care de voe ori de nevoe a cutreerat în lung şi în lat pădurile ţării, ştie ce se petrece acolo. E drept că legile sunt severe şi că în multe părţi se aplică nepărtinitor. Majoritatea cazurilor însă ne arată că din pricina lipsei unei supravegheri continue — supraveghere legată de mari dificultăţi—abuzurile sunt nenumărate şi se comit în mod inconştient în contul viitorului pădurilor noastre.

Legea prevede păşunatul în pădurile trecute de o anumită vârstă. Aeasta se respectă cu stricteţă în pădurile Statului şi am constat că în caz de abuzuri pedepsele sunt aspre. Dar ce se întâmplă cu pădurile particularilor, comunelor, cu pădurile urbrariale, composesorale, etc.? Din Aprilie, de cum este posibilă păşunarea şi până când cade zăpada, turme întregi de vite de tot soiul şi capre foarte multe, pasc unde vreau şi cât vreau.

Paza lor de multe ori încredinţată copiilor, este redusă şi se mărgineşte numai la faptul că cel mult noaptea vitele sunt închise în vr'un ocol improvizat. Ne unim în totul cu părerile colegului silvicultor ing. M. P. Florescu, care în nenumărate rânduri a dat alarma în presa noastră, asupra dezastrului ce ameninţă pădurile prin păşunatul acesta nechibzuit. Viitorul pădurilor noastre este ameninţat şi de aceia una din datoriile urgente ale statului este ca *acest păşunat să fie cu totul interzis sau în orce caz organizat de aşa fel încât să nu se pericliteze însăşi existenţa pădurilor.*

Al doilea act al tragediei, decurge din însăşi legea reformei agrare—mă refer la Ardeal—şi este în legătură în primul rând tot cu păşunatul sau mai bine zis cu constituirea şi complectarea păşunilor comunale, partea privitoare la exproprierea pădurilor acolo unde cere interesul economic al populaţiei (art. 24. II. e. L. R. A.) Dacă cunoaştem bine oamenii şi mai ales specialitatea ce şi-au făcut unii în a ocoli legile, ne putem uşor închipui că această parte privitoare la exproprierea pădurilor se poate interpreta în diferite feluri. Cu deosebire foştii latifundiari profită de multe ori, când terenul este propriu şi de păşunat şi astfel masive întregi cad pradă securii, în mod legal, căci avizul silvic este corect şi conştiincios iar păşunea lipseşte totdeauna chiar şi atunci când este prea multă. Lucrul e simplu aşa dar. Pădurile se tiae astăzi uşor şi rapid—societăţile anonime şi ne anonime îngrijesc cu capitalurile lor mari — ca să nu rămână nici cioatele măcar.

Dar, cine afară de stat, se mai îngrijeşte azi să să pună la loc ce distruge, câţi proprietari de păduri î-şi replantează metodic pădurile?

Iată deci cât de urgentă şi necesară este intervenţia statului spre a grăbi împădurirea la munte, la câmpie şi la şes.

In Transilvania, care este provincia relativ cea mai bogată în păduri, legea agrară în genere ocroteşte şi scuteşte de expropriere pădurile, ajutând la formarea pădurilor comunale.

Aici, din vremuri străbune, masivele cele mai mari au fost în mâinile românilor, cari se hrăneau şi trăiau din ele. Odată cu înmulţirea căilor de comunicaţie şi cu înlesnirile oferite de calea ferată raducându-se regimul silvic a fost natural ca majoritatea acestor păduri să intre în mâinile străinilor şi a diferitelor societăţi de exploatare, pe preţuri de nimic. Rezultatul a fost că românul din stăpân a ajuns slugă şi astfel s'a introdus în sânul populaţiei româneşti elementele străine de desagregare al căror scop era numai deposedarea şi desnaţionalizarea. Bine înţeles însă că pe de altă parte statul stăruia foarte activ la împădurire, astfel că românii să nu se poată folosi măcar de păşunea care se forma în mod natural prin tăierea pădurilor.

Pădurile fondurilor grănicereşti din Transilvania, cari au luat fiinţă pe timpul Maria-Theresiei—sunt apărate de reforma agrară ca o răsplată a vitejiei cu care românii au ştiut să păstreze pământul moştenit, menţinându-se ca păduri comunale.

Masivele păduroase trebuesc menţinute cu toată tăria de către stat şi pentru motivul că în industria lemnului î-şi câştigă existenţa cu deosebire la munte, un număr imens de ţărani cari altcum ar rămâne muritori de foame.

Ideea colonizărei muntenilor la câmpie ori la şes adecă acolo unde ar fi pământ disponibil pentru împroprietărire, natural că este foarte bună din punct de vedere al mărirei producţiei agricole şi din punct de vedere pur social: practica ne-a arătat însă, nu numai la noi, că în realitate acest lucru devine o imposibilitate astfel încât mai lesne ar fi de mutat munţii decât pe locuitorii lor. In afară de aceasta, prin mărirea suprafeţelor de păduri s'ar stabili un echilibru foarte necesar în distribuţia ploilor, a izvoarelor etc.

In regiunile unde pământul lipseşte mult şi prin despădurire s'ar putea da agriculturii suprafeţe apreciabile pentru cultură, statul trebue să urmeze un plan alcătuit în toate amănunţimile şi căutând totodată ca să compenseze suprafaţa defrişată prin împăduriri echivalente în alte regiuni. —Vânatul (şi pescuitul) pe de altă parte este în strânsă legătură cu silvicultura şi el ar trebui să contribue cu un capitol însemnat la bugetul veniturilor statului; astăzi se practică destul de rudimentar iar braconajul, cu toată legea severă a vânatului este în plină desvoltare. Consecinţele sunt anume acelea că valori importante sau nu sunt de loc exploatate sau că prin felul exploatării nu aduc nici un venit statului.

Creşterea peştilor şi organizarea pescuitului în apele, care străbat pădurile şi clocotesc în munţii noştri precum şi ocrotirea şi exploatarea vânatului. trebuesc privite nu numai ca sport şi distracţie dar din punct de vedre economic ele sunt isvoare nesecate de venituri. Exemple practice ne oferă occidentul unde totul se ocroteşte şi se exploatează în vederea măririi producţiei interne.

Printre concluziile practice în organizarea silvică s'a stăruit la formarea de pepiniere pentru producerea puieţilor necesari împădurirei: rezultatele sunt nu numai excelente dar pepinierele sunt şi singurele isvoare de regenerare şi totodată baza acestei regenerări.

In ce ne priveşte, nu credem că am merge prea departe dacă pentru viitor, — dată fiind importanţa ce o prezintă pădurile pentru ţara noastră,—am cere înfiinţarea de adevărate *ferme silvice*, aşa cum sunt organizate fermele agricole, bine înţeles adaptate întru toate silviculturii.

Im închipui o astfel de fermă ca un centru mai mare de creştere de puieţi de toate speciile necesari pentru întreaga regiune, cu parcuri amenajate pentru creşterea vânatului şi cu lacuri pentru prăsirea peştilor cu deosebire a păstrăvilor. Dela o astfel de fermă s'ar regenera întreaga regiune atât în ce priveşte partea pur silvică cât şi vânatul şi creşterea peştilor, distribuind şi particularilor produsele ei de toate felurile, cu preţuri avantajoase.

Pentru îndeplinirea acestui desiderat sacrificiile ar fi minimale şi lesne de înfiinţat de către ocoalele silvice ale statului, care ştim că au o organizaţie şi o conducere nu numai bună dar chiar de model.

I. L. Ciomac
Inspector agronom

UN OMAGIU POSTUM

Unul dintre cei mai harnici, mai sârguitori şi mai distinşi absolvenţi ai şcoalei superioare de silvicultură dela Brăneşti, doritori de a se instrui în mod cât mai desăvârşit spre a deveni utili ştiinţei silvice române şi în acelaş timp posedând o fire dintre cele mai modeste, a fost regretatul Ionescu Gheorghe, locotenent de rezerva, mort pe câmpul de onoare în răsboiul pentru întregirea neamului.

Asistent la cursul de ştiinţe naturale predat de d-l profesor N. Iacobescu, însărcinat de cursuri la şcoala de brigadieri şi la cea de pădurari ce funcţiona pe atunci la Brăneşti, şef al ocolului silvic Pusnicul afectat şcoalei de silvicultură pentru lucrările de aplicaţiune ale studenţilor forestieri, el a consacrat peste 4 ani, cât am avut onoarea de a conduce ca director această instituţiune, tot timpul său disponibil, de dimineaţa şi până noaptea târziu, învăţământului pe care îl înzestrase cu numeroase colecţiuni botanice şi forestiere, cu bucăţi de lemne, trunchiuri şi crăci de arbori, prezintând vicii sau defecte, anormităţi de creşteri, părţi atacate de insecte sau de maladii criptogamice etc.

Lucrările sale, de mare însemnătate ştiinţifică şi didactica, atrăgeau atenţiunea vizitatorilor şcoalei şi făceau fala profesorilor respectivi.

Dispunând de un spirit de observaţiune remarcabil şi o putere de muncă extraordinară reuşise, în scurtă vreme, de a-şi îmbogăţi aşa de mult cunoştinţele sale profesionale, încât articolele sale publicate în mai multe numere ale „Revistei Pădurilor" se distingeau prin originalitate şi o frumoasă expunere, făcând astfel ca să fie citite cu mult interes.

Lui i se datoreşte, afară de aceasta, un opuscul litografiat relativ la determinarea arborilor şi arbuştilor de pe muguri şi coajă, care scriere din nenorocire s'a epuizat.

Foştii sai camarazi de şcoală cari îi cunoşteau mai bine decât ori cine meritele, fiind în promoţia sa 1-iul clasificat, precum şi o parte din inginerii silvici din serviciul exterior, făceau în totdeauna apel la cunoştinţele sale atunci când era vorba de cunoaşterea unor plante, unor insecte sau maladii de arbori străine.

In timpul când doui dintre colegii săi, deasemenea asistenţi de cursuri la şcoala superioară de silvicultura din Brăneşti, s'au dus în străinătate spre a se perfecţiona în specialitatea lor, el i-a suplinit în însarcinările ce aveau în mod cu totul desinteresat mai mulţi ani d'arândul.

Era omul datoriei în înţelesul strict al cuvântului.

In atribuţiunele mele administrative, Gheorghe Ionescu mi-a dat cel mai desăvârşit concurs, iar eu l'am ajutat, pe cât am putut, în revendicarea justelor sale cereri,—pe cari niciodata n'a vrut sa le aduca personal la cunoştiinţa autorităţei superioare, — precum şi cu sfaturile mele ori de câte ori avea nevoie de ele..

Se stabilise, cu alte vorbe, între profesor şi elevul său de odinioară o strînsă legătură de prietenie a cărei continuitate n'a fost întrerupta decât atunci, când Ţara a avut nevoie de devotamentul tuturor fiilor sai.

Am ramas nemângâiat de pierderea acestei energii tinere, care promitea aşa de mult pentru propaşirea ştiinţei silvice, ca şi toţi aceea de altminteri cari l'au cunoscut mai de aproape şi au putut să aprecieze frumoasele sale calităţi sufleteşti.

In anul 1916, fiind autorizat a face revizuirea amenajamentului pădurei Pusnicul am însărcinat pe Gheorghe Ionescu cu alcătuirea statisticei generale.

Din cauza importanţei acestui studiu, găsesc util a reproduce mai jos părţile sale esenţiale, cari în ce priveşte determinarea speciilor ierbacee vegetaţiunea făcând parte din pădurea Pusnicul, a insectelor ce bântuie din când în când acest masiv forestier din regiunea de câmpie a României, exploatat în întregime pe timpul ocupaţiunei germane, precum şi a maladiilor criptogamice cu caracter endemic, atacând teiul în special ce intră în composiţiunea arboretelor într'o destul de largă măsura, poate servi ca bază pentru o lucrare complectă referitoare la flora împrejurimilor Bucureştilor, a cărei apariţiune a întârziat aşa de mult. deşi este aşteptată de toţi iubitorii de natură, precum şi de întreaga populatiune scolară din Capitala.

Petre Antonescu

PADUREA PUSNICUL

Insecte. — Pădurea „Pusnicul" a fost şi este mult periclitată în existenţa ei de flagelul invaziei de insecte, cari în unii ani produc devastări pe o scară mai mare. Cam la 4 ani *Liparis dispar* produce nu numai defoliarea complectă a arboretelor curate de stejar, ci şi pe aceia a arboretelor de şleau.

In asociaţiune cu ea, şi în anii din urmă (1913 şi 1914) predominând chiar, apare Bombix neustria, Liparis chrysorrhea, Cnethocampa processionea şi Pieris Crataegi. Ele sunt poate una din cauzele cari determină lipsa de fructificaţie ce se observă nu numai în această pădure, dar în toată regiunea.

Dintre lepidoptere merită atentiunea noastră omizile fluturilor Cossus aesculi şi C. ligniperda, al căror atac este destul de comun pe lemnele mai tutulor esenţelor din pădure, atac care scade valoarea lemnului de lucru. Pe ulmi se vede atacul lui Scolytus multistriatus şi S. Geoffroy, pe stejar S. intricatus, iar dintre Hylesini: Hylesinus vittatus pe Ulm şi Hylesinus fraxini şi H. crenatus pe frasini. — Aceste coleoptere aduc prejudicii însemnate arborilor, mai ales ulmilor făcându-i să se usuce în picioare. Hylesinus fraxini vatămă mai rău în plantaţiile tinere de frasini (Rovine cu frasini) cari din această cauză sunt lâncezânde şi în parte arborii s'au uscat. Este destul de răspândit şi pe frasinii din pădure de oarece rareori întâlnim arbore care să nu prezinte pe scoarţa lui bubele caracteristice atacului acestei insecte (Rose de frasin).

Prejudicii remarcabile aduce, mai ales în plantaţii şi *Lytta vesicatoria* care în mase mari inundă pădurea în fiecare an, cauzând defoliarea frasinilor şi a altor oleacee în lipsa acestuia (ca Ligustrum vulgare).

In asociaţie cu Lytta atacă mai tot.d'auna curculionidul Cyonus fraxini.

Plantaţiilor tinere de stejar şi lăstarelor tinere le vatămă mult, prin ciupirea lujerilor de curând formaţi insectele din genul Cantharis cu speciile C. rustica, C. fusca şi C. obscura.

O mare împiedicare în dezvoltarea lujerilor terminali o aduce atacul Cynipizilor cari sunt foarte răspândiţi în toate pădurile din această regiune şi cari cu timpul dau puieţilor o formă crăcănoasă caracteristică şi-i face să rămâie piperniciţi, iar galele formate de ei atârnă ca ciucurii pe coronamentul şi al arborilor.

Ca specii mai comune menţionăm:

Cynips conglomerata ca foarte răspândit, *C. cerricola* (în formă de păpuşe de smochine, mai ales pe Cer), C. hungarica, C. argentea, C. fecundatrix, Dryophanta folii; iar în anii bogaţi în sămânţă C. quercus calicis care atacă ghinda şi face gala cunoscută sub numirea de «Colţari» căutată în tăbăcărie.

Pe sălciile de pe marginea bălţii Cocioc se observă atacul insectei *Cryptorhynchus Lapathi* şi *Cecidomyia saliciperda*, cari aduc prejudicii mai ales indivizilor subţiri.

In fine mai menţionăm activitatea supărătoare a insectelor Tetraneura ulmi, Schyzoneura Ulmi şi Sc. lanuginosa, dintre Hemiptere, cari aduc o oarecare stânjenire dezvoltării ulmilor prin atacul frunzelor.

Maladii Criptogamice. Arboretele din pădurea „Pusnicul" sufera de atacul ciupercilor parazite: *Pseudovalsa, Trematovalsa Matruchoti*, şi ciuperca hyphomycetă neagră care produce pe stejarul pedunculat şi gârniţe, dar cele mai deseori pe cer, boala numită a *„tumorilor pseudomorfice"* de d-l Iacobescu care a descoperit-o în 1907 şi care atacă în modul următor:

Parazitul se instalează pe rănile arborilor (artificiale sau naturale) şi se întroduce în interiorul trunchiului arborelui unde dă naştere la început unui falş duramen care cu timpul putrezeşte şi arborele se scorborează în interior. In afară, la locul de întroducere, firele myceliane ale ciupercii dau naştere unor umflături la început galbene, mai târziu negre cărbunoase, pentru cari am adoptat noi numirea de *„tumori"* şi la suprafaţa cărora îşi formează sporii cari apoi sunt răspândiţi în aer şi căzând pe rana unui arbore sănătos îi transmite boala.

Această maladie este foarte răspândită în masivul de cer şi tinde să ia o proporţie din ce în ce mai mare, dacă nu se vor lua măsuri de a se extrage arborii maladivi cu ocaziunea lucrărilor culturale efectuate.

Parazitul *Trematovalsa* este răspândit mai mult în pădurea de şleau şi mai ales acolo unde teiul este pur sau predominant, producând pe această esenţă şi uneori şi pe celel'alte esenţe ce intră în amestec, o racilă cunoscută sub numirea de *cancer*. Parazitul se instalează tot pe rănile ce prezintă arborii şi rozând lemnul în acel loc dă naştere unei scobituri în formă de loje de teatru, căruia i se dă numirea de *„cancer“*. In dreptul atacului, dacă trunchiul este relativ mai subţire, se produce o umflătură din cauza aglomeraţiunii sevei în partea inferioară a cancerului, sau este împiedecată de a circula în mod normal în lungul trunchiului.

Atacul progresând din an în an, arborele este slăbit în acel loc şi este rupt cu înlesnire de vânturi sau greutatea zăpezii.

Se impune scoaterea arborilor canceroşi cu ocaziunea operaţiunilor culturale ce se vor efectua în pădure. Mai rar se găsesc parazite pe trunchiurile de stejar, tei şi carpin, ciupercile din genul *Anthostoma*, cari se dezvoltă sub forma unui stroma gros negru în regiunea cambială a trunchiului, uneori întinzându-se în lungimea lui pe o distanţă de mai mulţi metri. Cu timpul arborele se usucă, în picioare şi coaja cade pe sol, rămânâd aproape în întregime gol.

Salcâmul, în porţiunile unde s'a introdus prin plantaţii artificiale, prezintă cancere asemănătoare cu ale teiului, produse de o ciupercă din genul *Cucurbitaria*.

Pe ramurile şi trunchiurile mai tinere se găseşte saprofită şi uneori parazită *Pseudovalsa irregularis*.

Plantaţiunile tinere de stejar şi lăstarele suferă de atacul unei ciuperci *Erysiphee*, care produce boala cunoscută sub numirea de *„mana făinoasă a stejarilor“* *Microsphaera Alni* var. *quercina*, presintându-se de ordinar sub forma conidiană *Oidium*, a fost adusă probabil din America în Franţa prin 1908, când s'a semnalat existenţa ei pentru primăvară. De aici s'a răspândit apoi în toată Europa centrală, toţi stejarii şi multe alte esenţe foioase (fag, plop, ulm, aceinee etc.) fiind atinse, (preferă însă pedunculatul) şi le provoacă mari stricăciuni prin uscarea şi căderea prematură a frunzelor şi uscarea a numeroase ramuri. După studiile lui *Neger* myceliul ciupercei iernează în apropiere de muguri, invadând fruzelele tinere primăvara.

La noi în ţară a luat o dezvoltare mare şi ameninţă a fi un duşman înverşunat al plantaţiilor, lăstarilor şi semănăturilor tinere.

Condiţiunile de staţiune (Situaţie, climă, sol). — In ce priveşte situaţiunea generală şi configuraţia solului, pădurea „Pusnicul“ se află în regiunea şesului pe un plan aproape orizontal, brăzdat de mici ondulaţiuni ce se desfăşoară în direcţiunea VE sau V. VE—E. NE, ramificaţiuni ale bălţii Cocioc (Pasărea), care mărgineşte acest platou spre NV, N şi NE şi către care el descinde printr'o coastă dulce în unele locuri, mai repede în altele.

Altitudinea medie este de 80 m.

Corespunzând situaţiunii sale în regiunea şesului, climatul pădurii este caracterizat prin extreme de frig şi căldură, prin veri secetoase şi cu deosebire prin violenţa vânturilor în contra cărora pădurea este expusă spre NE.

Aşa în anii 1899 şi'n 1904 s'au înregistrat două secete puternice care s'au tradus prin diminuări de cresteri şi prin sporirea uscăturilor în pădure.

Violenţa vântului care bate despre NE (Crivăţul) se simte adeseori prin ruperile de crăci şi arbori ce provoacă în pădure mai în fiecare an.

Sufer mai ales arborii scorburoşi la bază, cei canceroşi şi arborii cu tumori, cari sunt rupţi cu înlesnire.

Iarna în mod regulat începe cam pe la 15 Noembrie şi zăpada numai în mod excepţional trece de 1 metru înălţime.

Temperatura medie anuală este 10°,6.

„ „ a lunei Ianuarie este—4°,1.

Temperaturile extreme observate până acum sunt 40°,8 la 7 August 1896 şi—30°,5 la 4 Ianuarie 1888.

Temperatura medie a lunii Iulie este 22°,9; maximul ei în mediu este de 29°.7 şi minimul 15°,9.

Extremele au fost de 39°,8 în . . . . . şi 7°,8 în . . . . .

In lunile principale de creştere (Maiu-August) durata strălucirei efective a soarelui este în mediu de 1148,2 ore din 2203 ore cât există în mediu pentru întregul an.

Precipitaţia atmosferică este în mediu de 584 mm anual. Ea a prezentat un minimum de 342 mm în 1894 şi un maximum de 869 mm în 1897.

Cea mai mare cantitate de apă cade în Iunie şi anume în mediu 84,5 mm., iar cea mai mică în Februarie, în mediu 27,3 mm.

Vara cade cea mai mare cantitate de apă, în mediu 204,3 mm şi iarna cea mai puţină 102,2 mm. Maximul de apă căzut în 24 ore a fost de 93 mm în 16 Iulie 1880.

Intr'un an sunt în mediu 106 zile de ploaie. In mediu ninge în timp de 23 zile pe an şi solul rămâne acoperit în timp de 65 zile.

Umiditatea relativă este în mijlociu de 71%.

Intr'un an avem în mediu 109 zile de vară şi 117 zile de îngheţ, din care 39 zile de iarnă.

Analiza probelor de sol luate din parcela No. 20 Seria I Codru, din urmàtoarele proporţii până la adâncimea de 2 metri :

Proba No.	Adâncimea in cm.	Nisip mare	Argilă şi nisip fin	Humus	Calcar	Apă
1	0—10	7.00%	81%	9.00%	2%	1%
2	10—20	15.87	72.31	8.96	2.84	0.22
3	20—30	12.69	80%	5.65	1.6	0.10
4	30—40	30.01	60.03	7.34	2.57	0.05
5	40-50	10.90	80.02	4.95	4.09	0.04
6	50—60	15.49	74.35	5.02	4.18	0.96
7	60—70	22.80	67.50	4.32	4.97	0.41
8	70—80	18.07	74.05	3.48	4.12	0.28
9	80—90	10.19	84.13	2.52	3.14	0.02
10	90-1	14.21	79.53	3.11	2.18	0.92
11	1—1.10	23.08	70.81	3.05	2.25	0.81
12	1.10—1.20	31.94	62.89	3.02	2.04	0.11
13	1.20—1.30	30.20	63.50	2.50	2.40	0.40
14	1.30—1.40	22.28	70.80	2.82	3.43	0.67
15	1.40-1.50	8.60	83.37	1.89	6.10	0.04
16	1.50—1.60	10.90	75.56	1.27	11,27	1%
17	1.60—1.70	9.50	76.02	1.70	12,76	0.02
18	1.70—1.80	10.17	82.95	0.88	5,95	0.05
19	1.80—1.90	16.65	63.19	0.47	19,67	0.02
20	1.90—1.2	8.96	78.90	0.48	11,52	0.04

Vânturile dominante sunt cele de NE şi E,—Viteza mijlocie a vântului este de 3m,8 pe scundă. Ea coboară la 2m,8 pe sec. în Iulie şi August, pentru a se urca la 4m,7 în Ianuarie, Febr. şi Martie. Bate puternic în mediu în timp de 49 zile pe an, având în mediu 26 zile cu furtuni.

In mediu sunt anual 40 zile cu brumă.

Anii bogaţi în sămânţă se repetă pentru cer la 3—4 ani ; în anul 1914 a fost o foarte bogată fructificaţia a Cerului, cum de multă vreme nu s'a mai remarcat. Stejarul şi gârniţa fructifică foarte rar. In periodul de 10 ani n'a fost nici un an bogat în ghindă de pedunculat şi gârniţă.

Formaţiunea geologică şi compoziţiunea mineralogică a solului, Formaţiunea geologică a regiunii din care face parte şi pădurea „Pusnicul" este *„Diluviul"* cu formaţiunea caracteristică pentru părţile de Est ale Munteniei şi anume: în părţile superioare, cam până la adâncimea de 30—40 cm. solul este colorat negru *pământul vegetal* ca un rezultat al infiltraţiunei de materii lemnoase în solul mineral.

Mai jos, cam între 70 cm. şi 1 m. vine un strat de *lehm* de coloare gălbue-negricioasă; iar sub acesta un strat puternic de *loess* care cuprinde numeroase concreţiuni calcare de mărimi cariabile cu un diametru de maximum 2 cm. Umformitatea stratului geologic are de consecinţă uniformitatea solului vegetativ, care peste tot este de una şi aceiaşi natură, un sol *argilo-nisipos, foarte profund şi fertil,* dar care din cauza extremei fineţe a elementelor sale este şi foarte compact, din care cauză se observă în dese locuri crăpături destul de pronunţate în timpul verei.

Pătura moartă a solului este reprezintată prin frunzele moarte — care se descompun foarte repede, prin ramurile uscate ş prin restul plantelor erbacee.

Flora. Pătura vieţuitoare este alcătuită din pătura erbacee şi cea arbustivă.

In formarea păturii erbace ia parte:

Din Ranunculacee: Ranunculus mediterraneus, R. auricomus, R. polyanthemos, R. repens (pe lângă baltă), R. arvensis (prin poieni), R. sceleratus (pe marginea bălţii), Ficaria ranunculoides, Thalictrum aquilegifolium, Th. minus, Anemone nemorosa, Anemone nigricans (în crâng) A. ranunculoides, Myosurus minimus (pe marg. pădurii), Delphinium consolida (prin poeni).

Din Nymphaeacee: Nymphaea alba şi Nuphar luteum (pe balta Cocioc).

Din Papaveracee: Papaver rhoeas şi dubium (în poieni) şi Chelidonium majus,—Fumaria officinalis, Vaillanti şi Schleicheri, Corydalis solida şi Marschalliana.

Din Crucifere: Chorispora tenella (rară prin poieni), Nasturtium silvestre, N. officinale, N. austriacum, Turitis glabra, Dentaria bulbifera (spre baltă) Sysimbrium officinale, S. Sophia, S. Alliaria, Erysimum exaltatum. E. canescens, Alyssum calycinum, A. incanum, Draba verna, Thlaspi arvense şi Th, perfoliatum (prin poieni), Capsella bursa pastoris, Lepidium draba, L. campestre, Sinapis nigra alba şi arvensis (prin poieni).

Violariee: Viola odorata, V. alba, V. silvestris, V. tricolor, V. arvensis.

Resedacee: Reseda lutea (locuri umede).

Polygalee: Polygala comosa, P. vulgaris.

Dianthacee: Dianthus Armeria, Tunica prolifera, Gypsophila muralis, Saponaria Vaccaria şi S. officinalis (prin poeni cultivate), Silene Otites f. wolgensis, S. nutans, Melandrium pratense, Lychnis flos cuculi, L. viscaria, Agrostemma githago (prin poienile culturale), Lychnis coronaria, Cerastium arvense, C. vulgatum, Malachium aquaticum (prin locurile umede), Stellaria media şi S. graminea (idem), Holosteum umbellatum (prin locurile cultivate), Moehringia trinervia (locuri umede), Arenaria serpyllifolia.

Hypericinee: Hypericum perforatum.

Geraniacee: Geranium phaeum, G. dissectum şi Robertianum

Linee : Linum hirsutum, L. austriacum.

Malvacee : Lavatera thuringiaca, Malva silvestris, M. rotundifola.

Rutacee : Dictamnus Fraxinella (în crâng).

Lythrariee : Lytrum Salicaria şi L. virgatum (prin rovine şi pe marginea bălţii).

Crassulacee : Sedum maximum (mai ales prin ceret), S. acre.

Papilionacee : Genista tinctoria (comună), Cytisus Heuffelii, C. hirsutus, Ononis hircina (prin poieni umede), Medicago sativa, M. lupulina, Trigonella Beseriana (pe malul bălţii), Melilotus albus, M. officinalis, Trifolium alpestre, Tr. medium, Tr. pratense, Tr. ochroleucum, Tr. arvense (prin poienile cultivate), Tr. fragiferum (idem), Tr. repens (pe malul bălţii şi înjurul rovinelor), Tr. hybridum, Tr. procumbens (în locuri umede), Dorycnium herbaceum; Lotus corniculatus; Galega officinalis (locurile umede); Astragalus cicer, A. glyciphyllos; Coronilla varia, C. elegans (vară); Vicia lathyroides, V. segetalis, V. sativa, V. lutea, V. sordida, V. pannonica, V. striata, V. cassubica, V. villosa, V. varia; Ervum hirsutum; Lathyrus hirsutus, L. tuberosus, L. pratensis; Orobus variegatus; O, vernus (prin locurile ravene), O. niger.

Sanguisorbee: Sanguisorba officinalis şi Poterium sanguisorba (prin poieni).

Rosacee: Spiraea Filipendula, Geum urbanum, (comun) Fragaria vesca (foarte comună), Fr. collina; Potentilla anserina, P. recta, P. pilosa, P. argentea (foarte comune), P. albu (comună);

Rubus caesius şi R. fruticosus (comune prin poieni şi plantaţii); Agrimonia eupatoria (prin poieni).

Oenotheracee: Prin locurile umede Epilobium Lamyi şi E. hirsutum.

Umbellifere: Sanicula europaea (comună spre baltă), Eryngium planum şi E. campestre (prin rărişti şi poeni), Trinia Kitaibellii şi Falcaria Rivini (pe marginea pădurilor şi prin rărişti), Bunium bulbocastanum, Pimpinella saxifraga var. poteriifolia, Berula angustifolia, Bupleurum rotundifolium şi B. falcatum (rărişti prin crâng); Oenanthe fistulosa şi Oe. phellandrium (comune în apă pe marginea bălţii); Seseli annuum; Angelica silvestris (comună pe lângă baltă); Ferula ferulago, Heracleum sibiricum (f. comun prin poieni şi plantaţii); Caucalis daucoides (idem), Torilis anthriscus, Anthriscus silvestris, A. nemorosa; Chaerophyllum aromaticum.

Rubiacee: Asperula taurina (comună în şleau). Asp. odorata (spre baltă şi-n locurile mai reavene); Galium verum, G. Aparine, G. cruciata (f. comun), G. rubioides, G. austriacum.

Caprifoliacee: Adoxa moschatellina (în crâng şi şleau), Sambucus ebulus (prin poieni).

Dipsacee: Dipsacus silvestris şi dipsacus laciniatus (prin poieni), Cephalaria transilvanica (f. comună prin poienile cultivate), Knautia arvensis, Kn. atrorubens şi Scabiosa ochroleuca (prin crâng şi plantaţii).

Valerianee: Valeriana officinalis (comună mai ales în ceret), Valerianella olitoria (comună prin poieni) şi V. Morisonii.

Composee: Eupatorium cannabinum, Tussilago farfara (pe malul bălţii), Bellis perennis (prin ceret şi crângul unde predomină cerul) Linosyris vulgaris (idem); Erigeron canadense şi E. acre (f. comune prin plantaţii şi poieni); Pulicaria vulgaris şi P. dysenterica (comune prin locurile umede), Inula germanica (comună), Inula salicina, Inula hirta (comună), I. britanica (f. comună); Filago arvensis (comună prin poieni); Bidens cernua şi B. tripartita (prin rovini şi pe marginea bălţii; Artemisia absinthium, A. austriaca, A. vulgaris şi A. annua (mai ales mai toate prin poieni şi rărişti); Tanacetum vulgare (prin rărişti în crâng); Achillea millefolium (poieni), Anthemis tinctoria, A. tinctoria var. discoidea (mai rară), A. austriaca (foarte comună), A. arvensis (prin poeni), Matricaria inodora (poieni), Leucanthemum vulgare (f. comun), Crysanthemum corymbosum şi Doronicum hungaricum (f. comune); Senecio vulgaris, S. vernalis, S. erucaefolius, S. Jacobea; Xeranthemum annuum şi cylindraceum (comun toamna prin poieni); Lappa major, L minor şi L. tomentosa (mai comună); Carduus acanthoides şi C. nutans, (prin poieni şi pe marginea păduri); Cirsium lanceolatum (poieni), Cirsium arvense (f. răspândit prin poieni şi locurile cultivate). Onopordon acanthium (poieni); Centaurea jacea, C. spinulosa, C. maculosa, C. solstitialis şi C. calcitrapa (prin poieni); Kentrophyllum lanatum (poieni şi crâng); Hypochaeris maculata (crâng), Lapsana communis (f. răspândită), Cichorium intybus (poieni şi crâng), Leontodon hispidus, Picris hieracioides, Tragopogon pratense şi Tr. majus (în crâng mai ales), Taraxacum officinale (rărişti în crâng), Condrilla juncea (comună prin crâng), Lactuca sagittata, Sonchus oleraceus, Crepis rhoeadifolia, C. setosa, Hieracium pilosella (comun în ceretul din crâng, mai ales unde sunt ochiuri), H. cymosum şi umbellatum (idem).

Ambrosiacee: Xanthium strumarium (prin poieni). şi spinosum.

Campanulacee: Companula glomerata (comună) C. rapunculoides, C. bononiensis, C. persicaefolia (f. comună).

Asclepiadee: Vincetoxicum officinale (comun în codru).

Apocynee: Vinca minor (ceriş prin crâng mai ales) şi herbacea.

Gentianee: Gentiana cruciata, Erythraea centaurium (mai ales pe lângă rovini) şi pulchella.

Borraginee: Cerinthe minor, Echium vulgare (prin poieni), E. altissimum (în crâng prin rărişti); Lithospermum officinale, L. arvense şi L. purpureo-coeruleum (foarte comun); Pulmonaria officinalis şi P. mollissima (comune); Myosotis palustris, M. intermedia, M. collina (rar), M. stricta şi M. sparsiflora (toate prin locurile umede); Echinospermum Lappula (prin poieni); Symphytum officinale şi S. tuberosum (pe marginea bălţii şi în locurile umede); Anchusa officinalis, A. ochroleuca şi A. italica (prin poieni).

Convolvulacee: Convolvulus sepium (pe marginea bălţii) şi C. arvensis (prin locurile cultivate).

Solanee: Solanum Dulcamara (pe malul bălţii şi-n locurile umede), şi nigra, Physalis Alkekengi.

Verbascee: V. phlomoides (f. comun prin poieni), V. montanum, V. Blattaria, V. orientale, V. austriacum, V. nigrum, V. phoeniceum (comun).

Scrophularinee: Linaria vulgaris (f. comună prin poieni şi rărişti în crâng), L. dalmatica (poieni şi marginea pădurii). Scrophularia nodosa (comună prin locurile mai reavene); Gratiola officinalis (pe lângă rovine), Digitalis lanata şi Digitalis grandiflora; Veronica beccabunga, (prin locuri cultivate). V. chamaedrys (f. comună), V. spicata, V. orchidea, V. hederifolia (poieni cultivate); Melampyrum cristatum, Rhinanthus major. *Orobanchee:* Lathraea squamaria (în locuri reavene).

Verbenacee: Verbena officinalis (poieni).

Labiate: Mentha silvestris, M. piperita, M. aquatica şi M. Pulegium (toate pe lângă baltă şi rovini); Lycopus europaeus (comune pe linii şi marginea poienilor), şi L. exaltatus (rar); Salvia verticillata, S. glutinosa, S. austriaca (f. comună), S. pratensis (comună), Origanum Barcense (comun), Thymus montanus· T. Marschallianus, T. serpyllum (f. comun); Calamintha officinalis (crâng prin rărişti); Nepeta nuda (f. comună); Glechoma hederacea (prin locurile umede), Gl. hirsuta (f. comună); Lamium amplexicaule (poieni), L. purpureum (f. comun), L. maculatum; Galeobdolon luteum (f. comun prin locurile mai reavene); Galeopsis pubescens; Stachys germanica (crâng), S. silvatica, S. palustris (pe marginea bălţii), S. arenariaeformis (poieni prin crâng); Betonica officinalis (comună mai ales în cer); Ballota nigra, Leonurus cardiaca; Phlomis pungens şi Phl, tuberosa (pe marginea pădurii şi prin poieni); Scutellaria altissima, S. galericulata (comună), S. hastifolia; Brunella vulgaris şi Br. alba (ambele comune prin poieni şi-n crâng); Ajuga reptans (prin locuri umede), A. genevensis (comună).

Primulacee: Lysimachia punctata (crâng), L. vulgaris (codru ceriş), L. nummularia (locuri umede, pe lângă rovini şi baltă).

Plantaginee: Plantago major, Pl. media (comună), Pl. lanceolata.

Chenopodee: Chenopodium hybridum (locuri humoase în crâng). Atriplex tartarica (poieni cultivate).

Polygonee: Rumex palustris (pe lângă baltă), R. crispus (comună), Rumex acetosella (poieni crâng); Polygonum amphibium, P. lapathifolium, P. Persicaria, P. mite, P. hydropiper, P.

convolvulus şi P. dumetorum (comune prin rovine şi pe marginea bălţii); P. aviculare (comun prin locurile umede).

Aristolochiacee: Aristolochia Clematitis (comună prin poieni, alcătuind uneori pajişti întinse pe sute de metri pătraţi); Asarum europaeum (spre baltă şi'n locuri ravene).

Urticacee; Urtica dioica şi Cannabis sativa (prin poieni); Humulus lupulus (pe marg. bălţii).

Euphorbiacee: Euphorbia helioscopia (comună). E. platyphyllos, E. polychroma, E. lingulata, E. amygdaloides (f. comună); Mercurialis perennis (comun pe marg. bălţii) şi annua.

Alismacee: Alisma plantago (baltă şi rovine), Butomus umbellatus (la baltă).

Orchidee: Orchis purpurea, O. elegans, O. incarnata; Epipactis latifolia.

Iuidee: Crocus moesiacus (comun) şi Crocus variegatus (în crâng la ceriş); Gladiolus imbricatus; Iris graminea, Iris pseudoacorus (la baltă), I. variegata (crâng);

Dioscoree: Tamus communis (locuri remene).

Asparuginee: Asparagus tenuifolius; Convallaria majalis (comun mai ales spre baltă), Polygonatum orientale (f. comun).

Liliacee: Fritillaria tenella (pe marg. păd. în ceris); Lilium Martagon (spre baltă), Anthericum ramosum (ceriş) Ornithogalum umbellatum (comun). O. tenuifolium (parc. 23 şi 24) O. pyrenaicum; Gagea stenopetala, G. arvensis (poeni), G. minima (rară), G. pusilla (rară), G. lutea (comună); Scilla bifolia (f. comună); Nectaroscordium bulgaricum (rar prin parc. 25, 24 şi 19 şi 20); Allium ursinum (comun), All. scorodoprasum (comun); Muscari tenuiflorum, M. transilvanicum (comun în ceriş); Colchicum autumnale (comun în ceriş).

Juncacee: Juncus effusus (prin rovine şi marg. bălţii) J. conglomeratus (idem), J. compressus (idem) şi I. bufonius (idem);

Cyperacee : Cyperus virescens, C. Monti, C. glomeratus (în locurile rovinoase şi pe marg. bălţii); Scirpus silvaticus, S. lacustris, S. palustris (comune prin rovine şi marg. bălţii); Carex nutans, C. Michelii, C. pilosa, C. muricata, C. vulpina (comun prin locurile băltoase), C. Schreberi (foarte comun în toată pădurea mare).

Graminee : Digitaria sanguinalis (locuri uscate şi poenite), Phalaris arundinacea (prin locurile umede şi rovini); Alopecurus pratensis (comun), Phleum pratense, Ph. Boehmeri (comune);

Cynodon Dactylon, Leersia oryzoides (locuri reavene spre baltă); Andropogon Ischaemum şi An gryllus (crâng); Phragmites communis (în baltă şi uneori instalată în scorburile dela piciorul arborilor ca în parc. 31; Agrostis alba, A. canina (ambele prin (crâng mai ales); Calamagrostis epigeios (comună în crâng; Milrium effusum (locuri mai reavene); Koeleria cristata (comună); Holcus lanatus, Melica nutans (comună), M. uniflora; Briza media, Eragrostis pilosa, Poa annua (comună), P. bulbosa, P. trivialis, P. pratensis (f. comună), Glyceria aquatica şi Gl. fluitans (comună la baltă); Catabrosa aquatica (comună la baltă), Dactylis glomerata (f. comun), Cynosurus cristatus (comun); Festuca elatior F. gigantea, F. pseudovina; Bromus sterilis (poeni), Br. tectorum (poieni), Br. secalinus, Br. mollis (poieni); Hordeum murinum, Agropyrum repens (f. comun în poieni); Lolium perenne (comun).

Typhacee: Typha latifolia (baltă), Sparganium ramosum (bălţi).

Aracee: Arum orientale (comun)

Naiadacee: Potamogeton natans, P. lucens, P. crispus (comune pe baltă). P. pusillus (rar).

Lemnacee: Lemna trisulca, L. minor şi L. gibba (comune la suprafaţa bălţii).

Filicinee: Polystichum Thelypteris (pe marginea bălţii).

La formarea păturii arbustive ia parte: Clematis vitalba, Staphylea pinnata (parc. 1 şi 6 codru) Evonymus europaeus, E. verrucosus, Prunus spinosa (poieni în plantaţii şi rărişti), Pr. chamaecerasus (crâng poiana Pusnic), Rosa canina, Crataegus monogyna şi Cr. pentagyna, Hedera helix, Cornus mas, C. sanguinea, Sambucus nigra (poieni în marg. bălţii), Viburnum opulus marg. bălţii), Ligustrum vulgare, Solanum Dulcamara, şi Corylus avellana.

Descrierea arboretelor. — In privinţa condiţiunilor sub care se prezintă diferitele arborete, ne referim la descrierea parcelară, care ne lămureşte asupra întinderii şi compoziţiunii arboretelor, precum şi asupra vârstei.

De asemenea o icoană fidelă a diverselor condiţiuni în cari se prezintă arboretele ce constituesc pădurea „Pustnicul", considerate din punct de vedere al vârstei, al speciei şi al repartizării, ne oferă planul de situaţie şi repartiţie al lor (*planul parcelar* ?).

Speciile ce intră în compoziţia pădurii sunt, enumărându-le în ordinea cantitativă: Cerul, Teiul, Stejarul pedunculat, gârniţa, jugastrul, ulmul, carpinul, frasinul, arţarul tătăresc, paltinul de câmp, sorbul de câmp, plopul tremurător şi plopul negru.

Ele nu constituesc masive curate, ci ocupă terenul, unele în amestesc cu altele, formând aşa numitele păduri de şleau. Se exceptează Cerul şi Teiul care formează masive aproape curate. *Stejarul pedunculat*, care ar fi fost de dorit să fie elementul principal în pădure, este rău reprezentat ca număr, de şi calitatea lemnului este bună, date fiind condiţiunile solului şi climei destul de favorabile lui. Ca o imagine de ceiace poate produce solul şi clima acestei localităţi sunt frumoasele rezerve de pe margina bălţi Cocioc în parcelele No. 1 şi No. 6, cari de şi au un diametru de 0,90 m. şi 1,20 m. şi o înălţime de 20—25 metri, totuşi sunt sănătoase şi încă în plină vigoare de vegetaţie.

De regulă găsim stejarul pedunculat mai mult pe lângă balta Cocioc şi'n locurile unde solul prezintă slabe excavaţiuni în care pe timp ploios se acumulează mai multă umezeală.

Aci el este amestecat cu tei, ulm, frasin, arţar. jugastru, carpin şi cer.

Arborete curate de stejar pedunculat nu există, dacă facem abstracţie de cele rezultate din însămânţarea şi plantarea golurilor existente.

Micşorarea proporţiei stejarului se explică prin aplicarea nechibzuită a regimului crâng sau crâng cu rezerve şi prin lipsa de conducere a noilor arborete formate. Calitatea inferioară a unor indivizi (creştere crăcănoasă, găunoşare la bază, coronare etc.) se datoreşte modului puţin îngrijit de exploatare, păşunatului excesiv şi incendiilor din trecut.

Gârniţa. (Quercus conferta) este de asemeni în mică proporţie, găsindu-se mai ales în locurile în care predomină Cerul. Calitatea lemnului este bună. dar nu remarcăm indivizi de dimensiuni mari; numai câte-va rezerve din crângul compus ating 25—30 centimetri în diametru. Totuşi, date fiind calitatea solului şi climatului, ar putea ajunge la dimensiuni remarcabile şi da un material preţios. Ca exemplu dăm rezervele din pădurea Cernica-Tânganul limitrofe pădurii Pusnicul.

Cerul (Quercus Cerris constitue masive curate pe o suprafaţă de . . . . Ha. Creşterea lui, de şi este viguroasă, totuşi majoritatea trunchiurilor sunt scoburoase la bază sau prezintă tumori, ceia ce face ca lemnul lui să fie de proastă calitate, chiar pentru foc. Dacă el ar fi sănătos, cum solul şi climatul îi permite o creştere viguroasă, ar fi o esenţă rentabilă, fiind că lemnul lui este excelent pentru foc şi un asemenea material este bine remunerat, pădurea fiind situată în apropierea capitalei. Nu suntem de părerea acelora cari susţin să înlocuiască cerul prin pedunculat şi gârniţă, de oarece în regiunea noastră este mult mai căutat lemnul de foc ca cel de lucru. Nu este plătit cu preţuri frumoase. Ocupă în general părţile mai ridicate ale pădurii în apropiere de linia C. F. R.

Toate însămânţările tinere, plantaţiunile şi lăstărişurile sufer de atacul Cynipidelor cari într'unii ani se înmulţesc colosal producând un enorm număr de gale care atârnă pe coronamentele puieţilor ca nişte ciucuri. Uneori şi fructul este atacat producându-se colţarii (cynips quercus calicis).

Când atacul continuă intens mai mulţi ani, arborele ia un aspect caracteristic: crăcănos cu lujerii scurţi şi coronamentul se rotunjeşte.

Cerul în special este defoliat deseori de omizile lui Liparis dispar şi Bombix neustria. In anii când atacul este intens în luna Iunie, ceretul are aspectul de iarnă, arborii fiind complet despuiaţi de frunză. Urmarea acestor atacuri se traduce prin reducerea creşterilor anuale şi scurtarea lugerilor.

Teiul (Tilia argentea sau tomentosa) este destul de bine reprezintat, având pretutindeni tendinţa de a copleşi pe celelalte esenţe. Masive aproape pure formează aproape în tot lungul bălţii Cocioc.

Totuşi majoritatea indivizilor sunt scoburoşi la bază sau canceroşi. Exemplarele în vârstă fructifică frequent.

Ulmul (Ulmus campestris Smith. şi Ulm. camp. var. suberosa), este destul de frecuent şi pe alocurea este reprezentat prin exemplare destul de frumoase (în depresiuni de teren şi pe marginea bălţii Cocioc). El ridică valoarea arboretelor de şleau în care se găseşte amestecat şi merită a fi favorizat. Exemplare situate pe marginea poienilor şi prin rărişti sunt atacate mult de Hylesinus, vittatus şi mai ales Scolytus multistriatus şi Sc. Geoffroy, cari îl fac să se usuce în picioare (Ex. numeroşii ulmi uscaţi şi extraşi de pe marginea poienii „Cruciş“). Cauza uscării lor în picioare se datoreşte în primul loc izolării şi expunerii în stare aproape izolată la rigorile climatului, ger şi secetă care i-a adus într'o stare maladivă favorabilă atacului insectelor.

Multe din tulpini sunt cariate la bază şi numeroase exemplare atacate de omida fluturelui Cossus.

Fructifică foarte abondent, mai ales cei de pe marginea poienilor. Creşterea lui e viguroasă.

In înghindările făcute sau plantaţii, acolo unde iau naştere din lăstari, au tendinţa copleşitoare.

Carpinul se găsăseşte pe locurile mai reavene, în special pe marginea bălţi Cocioc, dar nu curat, ci în amestec cu teiul, frasinul, ulmul şi stejarul pedunculat, Are o vegetaţie frumoasă exceptând exemplarele cariate la bază care se usucă în picioare. Sufere şi de atacul ciupercii *Anthostoma* care i poate provoca uscarea în picioare.

Fructificarea este frecuentă.

Frasinul nu se găseşte de cât în amestec, dacă se exceptează suprafaţa de . . . . Ha împădurită artificial, dar are o mare energie de creştere şi-ar trebui favorizat în locurile mai reavene şi în părţile unde se formează rovini.

Sufere de atacul lui *Hytesinus fraxini* şi este defoliat de *Lytta vesicatoria.*

Introducerea lui Fraxinus americana, care este mai rezistent contra gerurilor târzii şi nu sufere nici de atacul Cantaridei, ar fi bine a se face pe o scară mai întinsă, de oarece regiunea îi este favorabilă. Fructificaţia este frecuentă.

Jugastrul (Acer campestris). Este în staţiunea lui de vegetaţie, având o creştere frumoasă şi dând un lemn preţuit în tâmplărie şi mai ales în rotărie. Trebuie să fie deci favorizat în dezvoltarea sa.

Arţarul tătăresc este foarte abondent dar nu este un element valoros nici din punct de vedere cultural, căci lăstărind puternic, tinde a copleşi pe esenţele valoroase ; şi nici financiar, fiind-că lemnul lui este de calitate inferioară, chiar pentru foc.

Ar trebui nu numai nefavorizat, dar chiar înăbuşit, dacă se poate.

Paltinul de câmp (Acer platanoides). Se găseşte în puţine locuri pe panta despre balta Cocioc, avânt totuşi o creştere viguroasă.

Din fructele lui au ieşit ici şi colo puieţi în partea din dreptul

Monastirei Pasărea, cari au o dezvoltare frumoasă sub acoperişul rar al teilor bătrâni ce formează etajul dominant. Introducerea lui pe cale artificială în proporţie mai mare în aceste locuri poate că ar fi necesară.

Sorbul de câmp (Sorbus torminalis). Reprezintat prin câţi-va indivizi mai mari pe marginea bălţii Cocioc. In parcelele Nr. 6 şi Nr. 1 Seria I Codru (lângă balta Cocioc) se găseşte numeros sub forma de subarboret în asociaţie cu arbustul Staphylea pinnata. Creşterea lui este viguroasă şi introducerea pe cale artificială pe panta despre balta Cocioc cred că n'ar fi rea.

Se mai găsesc în fine Populus tremula şi P. nigra, *Rhamnus cathartica* şi *R. frangula, Malus silvestris şi Malus acerba, Pirus communis, Salix cinerea, Salix fragilis* şi *S- pentandra,* dar toate în mic număr şi fără a merita o atenţiune deosebită. Merită a fi remarcat *Rhamnus frangula* (paţachina) caracteristică regiunei deluroase, din care s'a pus plantaţiuni, întroducându-se pe o suprafaţă de . . . . Ha.

Robinia pseudoacacia (Salcâmul) care are o creştere foarte viguroasă şi merită toată atenţiunea noastră, de oarece dă şi un lemn destul de preţios pentru industrie şi pentru foc.

Dintre vegetalele care se instalează în urma distrugerii stării de masiv dintr'o cauză oarecare, şi care se desvoltă cu multă exuberanţă formând un adevărat obstacol pentru regeneraţiune, sunt : Rubus caesius, R. fruticosus, R. tomentosus, cari formează desişuri de nepătruns prin plantaţiile de stejar din poienile „Crucis" şi „Pusnicul" ; lăstărişul de Crataegus, Tilia şi Acer tartaricum de asemenea sunt foarte supărătoare ; Prunus spinosa este un serios obstacol pentru regenerarea locurilor despădurite în care formează pajişti şi se întind uneori pe sute de metri patraţi. Apoi Hypericum perforatum, Erigeron canadense Caucalis daucoides, Daucus carota, Lapsana communis, Lathyrus cu diferite specii, Vicia (idem), Orobus (idem), Nepeta nuda, Dipsacus silvestris, Cephalaria transilvanica, diverse specii de Senecio, Spiraea filipendula, Verbascum phlomoides şi austriacum, V. nigrum şi V. Blattaria, sunt plante erbacee cari formează adevărate desişuri ce înăbuşesc semănăturile şi plantaţiile. Prin locurile mai umede apare în mare număr Calamagrostis epigeios, diferite specii de Polygonum, Scirpus şi Carex.

Gh. Ionescu

MATASARUL

Ampelis garrulus (Bombycilla garrula) Sylviparidae *)

Anul acesta în multe părţi ale ţării s'au semnalat stoluri de păsărele, despre cari bătrânii spun, că nu le-au văzut niciodată pela noi, sau poate, au fost în număr aşa de mic, încât nu li s'a dat nici o băgare de seamă. Frumoase şi gingaşe ca aspect, au sosit cu sutele de data aceasta, atrăgând — prin numărul şi *„ţirr"*, *„ţirr-ul"* *lor*, — atenţiunea locuitorilor dela marginea Bucureştilor, a celor de la Mizil, Buzău, Focşani, Adjud, — poate şi dela Piteşti şi C. Lung, — unde s'au ivit şi, probabil, în toate localităţile de sub Carpaţii Moldovei.

Locuitorii nu dau altă explicare apariţiunei lor, decât că păsările in chestiune au „căzut" aşa într'o noapte, din văzduhul cerului, iar dimineaţa au fost văzute certându-se între dânsele pe boabele roşii ale păducelului, dar mai ales pe seminţele produse de *Sophora japonica*, arbore cultivat la noi prin parcuri. — Este adevărat că preferă fructele acestor arbori, dar aceasta nu insemnează că ele refuză orice alte seminţe şi boabe de arbori cari cresc prin rărişti, tufărişuri etc. După cantităţile în care au apărut mai întâi musafirii noştrii aripaţi, ne dăm cu uşurinţă seama, că direcţia urmată în sborul lor a fost aceea dela Nord la Sud.

Primul care s'a ocupat de originea şi traiul păsărilor călătoare, despre care vorbim, a fost savantul englez I. Wolley care a consacrat studiului respectiv cinci veri şi două ierni, reuşind să împrăştie erorile grosoiane ce domneau în această privinţă. El a găsit în Japonia în anul 1858 o colonie de cuiburi de Mătăsari, când s'a aprovizionat şi cu câteva sute de ouă, stabilind cu această ocazie că aceste pasări îşi fac cuibul prin pădurile de reşinoase, mai ales de prin ţările din apropierea cercului polar arctic, — cum de exemplu în cele din Japonia şi l'au botezat „aripă de ceară" (Waxwing), iar francezii după felul gâlcevilor al acestor aripaţi l'au numit jaseur (flecar). In lucrarea d-lui Dombrowski despre pasările din România (vechiul Regat) e numit Mătăsar, nume frumos şi potrivit cu aspectul sub care se prezintă această pasăre. Sunt nevoit însă a mărturisi că pe cine am intrebat, nimeni nu a cunoscut'o sub acest nnme, şi e probabil că menţionatul autor s'a inspirat din numirea germană. D-l Dombrowski ne spune asemenea, că aceste pasări au fost semnalate pentru prima oară la noi în ţară în luna Martie 1876 şi anume în Dobrogea; apoi in iarna 1903—1904 la Comana din Vlaşca; în 1905 la Cernica; în 1908 la Cernavodă ; în fine în anul acesta când au sosit în număr mai mare şi în mai multe localităţi ca altă dată.

---

*) Literatură de consultat:

Brehms Tierleben: Vögel, Bd IV, 1913; **Brehm**, *Merveilles dela nature*, edition française; *les oiseaux* par **Z. Gerbe**, vol III; **Ed. Perrier:** *oiseaux:* vol II, *Charles*; *Dixon:* The nests and eggs of non indigeaous Birds London, 1896; **A. H. Peterson**; *Nature in Eastern Norfolk*, London, 1906; *Dombrowski: Ornis Romaniae*, Bucureşti; **Herman Otto**: *A madorak harsnarol es Kararol*, Budapest 1908; Rudolf Hermann: Vögel und Vogelstimmen, Leipzig; Dr. Kurt Floerickes: Vogelbuch, 1922.

Culoarea generală a pasărei este de un gri-roşcat, mai închis pe spate decât pe pântece. — Sub cioc şi gâtlej penele sunt negre: tot astfel şi porţiunea dela nări până la ochi. — Penele mari ale aripilor sunt deasemenea negre; cele mai lungi terminându-se cu o pată în formă de V, colorată în galben şi alb, iar cele mai scurte se sfârşesc fiecare printr'o lopăţică roşie cornoasă. Penele mari ale cozii sunt albe la capăt, iar la masculii bătrâni se termină prin lamele roşii ca cele de pe aripi. Această descriere este făcută după caracterele ce le am observat personal la pasările venite de curând la noi.

Mătasarii îşi fac cuibul, după cum am spus, în ţările nordice, prin pădurile de brad şi molid amestecate cu mesteacăn în stare de masiv rar şi anume la o distanţă nu prea mare de pământ. 4—5m, aşezând intre ramurile vreunui conifer, smicele uscate pe care le ţes cu licheni, formând astfel o ţesătură trainică de formă pântecoasă, şi destul de adâncă pentru ca pasărea, când cloceşte, să nu se vadă de loc din el. Căptuşala interioară şi-o face din ierburi uscate şi din puf de salcie. In cuibul lor depun de obiceiu câte cinci ouă, fiind clocite pe rând când, de bărbătuş, când de femelă. Ouăle au o culoare verde marin, bătând in alburiu sau mai adesea în oliv şi pătate cu brun negricios sau lila cenuşiu. Ouăle sunt depuse prin luna Iunie. Nu se cunoaşte încă durata incubaţiunei (clocitului).

Mătăsarul este o pasăre lacomă şi tocmai acest lucru se crede că este cauza marilor migraţiuni înspre Sud, unde el caută locurile în care hrana abundă, iar în caz dacă nu o găseşte, a doua zi, după ce a apărut, pleacă mai departe. — In timpul anului Mătăsarii trăiesc în stoluri numeroase, sburând îngrămădiţi ca şi graurii noştri. Sunt nişte pasări leneşe, stau umflate în pene şi când sunt sătule se gâlcevesc mereu.

Nu se jenează de prezenţa omului, din care cauză ne putem apropia mult de ele. – Această împrejurare, precum şi faptul că carnea lor este bună de mâncat, fac ca în localităţile unde ele apar, toţi se pornească spre a le ucide; aşa s'a întâmplat aiurea şi tot aşa şi în Romănaia, de unde nu ştiu de se vor mai putea întoarce jumătate la cuiburile lor părăsite.

In colivie — unde nu sunt ţinute decât pentru penajul lor frumos şi distracţiunea ce oferă prin lăcomia lor — se obicinuesc uşor. Ele n'au un cântec plăcut.

Din punct de vedere silvic aceste păsări sunt indiferente, căci de ordinar pleacă înainte de venirea primăverei, când ar putea servi, de pildă, la exterminarea insectelor vătămătoare.

Incheiu acest articol cu rugămintea către D-nii cetitori, cari vor fi făcut orice alte observaţii asupra pasării Mătăsarul, să le comunice Laboratorului botanic al Sc. Politechnice din Bucureşti.

Mircea Ioan
Student an. III, secţia silvică

SILVICULTURA IN JAPONIA

CAPITOLUL I

Consideraţiuni generale

Dealungul ţărmului de apus al Oceanului Pacific se află o numeroasă grupă de insule risipite, în formă de şarpe, acoperite cu o bogată vegetaţie reprezintând mai mult de 2/3 din suprafaţa ţării. Această vegetaţie este alcătuită de pădurile imperiului Japoniei. Efectele sănătoase produse asupra ţării şi poporului de aceste păduri sunt foarte însemnate. Japonezul din firea lui iubeşte pădurile şi se bucură de desvoltarea lor prosperă şi luxuriantă. Patriotismul înăscut şi ideile de estetică rafinată ale japonezului sunt în mare parte datorite influenţei exercitate asupra inteligenţii poporului de aceste păduri.

Sub această influenţă acest popor şi-a format anumite obiceiuri şi deprinderi şi a început încă din vreme să-şi recunoască datoriile sale faţă de păduri. Aceste datorii n'au slăbit niciodată grija constantă de problema conservării permanente a acestor păduri luând măsuri serioase pentru regenerarea lor şi în acelaş timp opunându-se cu tărie la exploatări forestiere exagerate.

Imperiul japonez se compune din vechea Japonie (nume general adoptat în mod convenţional în această lucrare) coprinzând provinciile: Honshu, Shikoku, Kynshu şi insulele Okinawa dimpreună cu cele vecine cu acestea precum şi din provinciile Hokkaido, Taiwan (Formosa), noul teritoriu obţinut în 1895, şi din jumătatea sudică din Karafuto (Sakalin), care a intrat în posesiunea acestui imperiu în anul 1905. Nu se ştie dacă pădurile din aşa zisa bătrâna Japonie vor putea să-şi menţină mereu frumuseţea lor. Restaurarea dela 1868 a rezultat din introducerea noilor cunoştinţi şi din părăsirea diferitelor obiceiuri şi tradiţiuni vechi. Mersul progresiv spre răsărit al civilizaţiei apusene a stimulat desvoltarea în metodele aplicaţiunii mecanice care a adus lărgirea sferei activităţii economice. Aceste activităţi au provocat mai departe numeroase modificări în administraţia pădurilor afectând în acelaş timp în mod serios metoadele de exploatare a pădurilor. In aceste împrejurări, cererile de produse forestiere nu sunt mărginite numai la nevoile miniere şi industriale sau pentru articole de gospodărie, ci a început o cerere din ce în ce crescândă de lemne pentru traverse de căi ferate, de stâlpi de telegraf, de diferite lemne de construcţiuni, material pentru hârtie şi alte ramuri de industrie. Desvoltarea marinei comerciale deschide pe de altă parte un nou debuşeu pentru produsele forestiere, dar mai ales cererile de lemne din China şi Corea. Creşterea subită a acestor cereri a produs o stare anormală în produsele noastre, punându-ne pentru un timp într'un mare impas.

Pe de o parte teama căci cu tăierea necontenită a pădurilor, neurmată de o metodă sigură de regenerare, puterea de capacitate productivă a solurilor forestiere să nu slăbească şi atunci s'au luat măsuri de protecţie pentru utilizarea pădurilor dar pe de altă parte, există încă mari suprafeţe de păduri în regiunea aşa zisă coloană spinală a ţării, precum şi multe părţi, păduri virgine cari n'au cunoscut nici odată toporul şi servesc ca adăpost urşilor, lupilor şi altor animale sălbatice. Apoi Hokkaido, deocamdată, este bogat în păduri şi dacă mai multe decenii au trecut deja dela exploatarea insulei şi s'au realizat multe produse, astăzi sunt însă mari porţiuni de păduri virgine în diferite părţi ale insulei. In Formoza, iarăşi, s'a observat că există splendide păduri virgine acoperind o mare parte din teritoriul ţărei. In mod particular în Karafuto, se poate nota că întreaga insulă e tixită cu păduri, dar folosirea şi regenerarea lor este lăsată ca o rezervă pentru viitor.

Pe scurt, faţă de condiţiunile economice generale ale ţării, aşa cum se găseşte în prezent, aceste păduri nu permit vechile metode de cultură şi deci se ridică necesitatea pentru a asigura lucrarea sub strictul sistem al controlului, iar în acelaş timp trebue să se deschidă calea spre utilizarea şi exploatarea acestor păduri.

CAP. II

Pădurile. Suprafaţa lor şi repartizarea proprietăţii.

Suprafaţa pădurilor, inclusiv *Genya* ocupă în Japonia o mare parte a ţării şi faţă de statisticele guvernului la sfârşitul anului 1908, acoperă suprafaţa de 30.616.602 cho (circa 80.000.000 acre sau circa 40.000.000 Ha.

Comparând aceasta cu suprafaţa totală a ţării care este de 45.908.664 cho, avem un procent de 67 %.

Pădurile Japoniei se împart în 2 clase : păduri de raport (de utilizare) şi păduri de protecţie. Obiectul pădurilor de protecţie este să consolideze solul şi a se limita tăierile în interesul obştesc. Suprafaţa pădurilor de protecţie la sfârşitul lui 1907 era de peste 925.641 cho. Intinderea ocupată de pădurile de raport se ridică la peste 20.690.961 cho. Aceste păduri după natura proprietarului reprezintă diferenţe în modul lor de administraţie şi de cultură. Pădurile statului şi cele imperiale sunt supuse metodelor de cultură modernă în ce priveşte regenerarea şi exploatarea lor, pe când pădurile, cari sunt proprietatea poporului, cu o mică excepţie, sunt supuse unui tratament sumar fără spirit de continuitate. Pădurile statului, ale Casei imperiale şi ale particularilor sunt clasificate astfel :

Pădurile statului ocupă peste 18.219.947 cho.
„ imperiale „ „ 2.239.881 „
„ particulare „ „ 10.156.774 „ .

In această din urmă cifră intră pădurile proprietatea templelor şi a mănăstirelor, ale instituţiunilor publice şi a proprietarilor particulari şi anume:

Pădurile templelor şi mânăstirilor ocupă circa 124.829 cho.
„ instituţiilor publice „ „ 3.403.493 „
„ particularilor „ „ 6.628.451 „

Administrarea acestor păduri după cum am arătat diferă după natura proprietarului respectiv. Astfel pădurile statului sunt administrate de ministerul agriculturei, acelea ale Casei imperiale de departamentul administraţiei imperiale, iar pădurile particulare sunt supuse controlului ministerului în conformitate cu dispoziţiunile legii forestiere.

Din pădurile statului cu o întindere totală de 18.219.947 cho. circa 7.587.335 cho se află sub controlul direct al ministerului de Agricultură şi Comerţ, pe când pădurile din Hokkaido cu o suprafaţă de peste 4.728.648 cho sunt puse sub controlul ministerului de Interne.

Pădurile din Formoza cu o întindere de 2.903.963 cho sunt administrate după o lege specială de guvernatorul din Formozea, sub controlul Ministerului de Interne, pe când pădurile din Karafuto, cu o suprafaţă de 3.000.000 cho, în puterea aceleiaşi legi sunt puse în sarcina Administraţiei din Karafuto.

Este de regretat că datele relative la suprafeţele menţionate mai sus nu sunt rezultatul unor constatări.

Datele ce privesc pădurile statului şi pădurile Imperiale au fost obţinute din cadastrul public forestier pe când acelea relativ la pădurile particulare din Registrul (catagrafia) ţării pregătit de Ministerul Finanţelor în scop fiscal. Aceste registre au fost întocmite după metoda obicinuită cea mai simplă, în primul caz statistica făcându-se pe baza Regulamentului Provizor al Pădurilor de Stat din 1875 şi în celalt caz pe baza Regulamentului de revizuire a Impozitelor ţării din 1872, aceste date sunt chiar ele supuse variaţiunilor până ce se va termina cu ridicarea în plan a tutulor pădurilor. Faţă de suprafaţa pădurilor particulare în special se poate observa că în cursul vremurilor, s'au creiat păduri noi pe altă categorie de terenuri şi uneori, prin exploatări, păduri au fost refrişate transformându-se în terenuri de diferite categorii, astfel încă în mod necesar aceste date suferă ca exactitate.

Suprafaţa pădurilor este în mod constant supusă variaţiunilor prin însăşi actuala lor administrare şi prin schimbarea proprietarilor respectivi. Aceste păduri sunt uneori trecute total sau parţial în stăpânirea unei singure mâini, iar altele sunt destinate altor scopuri. Aceste variaţiuni vor mai continua încă câţiva ani până când opera exploatărilor pădurilor statului şi amenajare pădurilor imperiale va fi complectă. In ce priveşte cele din Hokkaido, din Fosmaşa şi din Karafuto, lucrările de amenajare şi de ridicare în plan se găsesc abia în stadiul începutului, aşa în cât va mai trece mult timp, până ce suprafaţa lor va fi definitiv determinată.

Pădurile Imperiale aparţin Casei Imperiale şi la unirea din 1889 şi 1890, pădurile statului având suprafaţa de peste 3.557.219 *cho* aflate în provinciile Kanagawa, Yamanashi, Shiznoka, Nagano, Gifu, Aichi, Miye, Aomori, Iwate, Akita, Fukushima, Miyagi Gumma, Chiba, Tochigi şi Hokkaido au fost trecute în tabloul proprietăţilor Casei Imperiale.

In anul 1892, Departamentul Casei Imperiale a ordonat actuala revizuire a pădurilor imperiale şi rezultatele acestei revizuiri a fost legea din 1898. In 1894, pădurile imperiale din Hokkaido acoperind o suprafaţă de 1.370.000 *cho* au fost din nou transformate în păduri de stat, în timp ce pădurile ce aparţinuseră mai întâi templelor şi mânăstirilor au fost ataşate acelor temple ca o măsură specială. Din cauza acestor fapte, suprafaţa pădurilor imperiale a fost mereu supusă schimbărilor. Mai mult, cu ocazia revizuirii impozitelor, păduri întregi, care ereau particulare au fost înrolate din greşeală în tabloul pădurilor guvernului, şi apoi transferate la Casa Imperială. Iarăşi aceste păduri, mai târziu s'au făcut demersuri pentru transferarea lor la proprietari originari şi aceasta s'a făcut, astfel că aceste păduri iar şi-au schimbat proprietarii. Alte schimbări asemănătoare au avut loc în pădurile statului pentru acelaş motiv.

Ba trece încă mult timp, până ce suprafaţa va fi definitiv fixată. Examinarea schimbărilor în suprafeţele pădurilor Imperiale în interval de 16 ani dela 1892—1907 arată că în cazul creşterii suprafeţelor ereau datorite mai ales rectificărilor rezultând din nouă administrație, pe când în cazul descreșterii suprafețelor ereau datorite în majoritatea cazurilor dispozițiunilor și transferării menționate mai sus și la întreaga suprafață a pădurilor imperiale arată, ca rezultat al acestor schimbări, o descreștere de peste 1.317.337 *cho.*

Pădurile imperiale pot fi împărțite în păduri eriditare și posesiuni ordinare, cele dintâi sunt compuse din acele păduri, cari păstrând toate caracterele lor silvice și întinderea suprafeței având un cerc independent de lucru bine stabilit și economia forestieră poate fi menționate.

Aceste păduri sunt supuse schimbărilor în conformitate cu codul casei imperiale. Schimbarea suprafeței a fost de obicei făcută în pădurile obișnuite imperiale.

Suprafața celor dintâi era la sfârșitul lui 1907, de 1.010.362 *cho* și celorlalte 1.249.065 *vho.*

Schimbările în suprafața pădurilor instituțiilor publice, templelor, mânăstirilor și particularilor sunt mai dese decât la pădurile statului și ale imperiale, de când lucrările conexate cu clasa de odinioară nu mai sunt supuse strictei supravegheri și spre ușoara legătură a relațiilor economice.

Descreșterea suprafeței pădurilor urmând restaurării trebue să fie atribuită devastărei pădurilor particulare.

Neavând statistice directe care să arate aceste schimbări chiar creșterea moșiilor exploatate de curând și pășunele dovedesc aceasta. Balanța suprafeței pădurilor particulare se menține prin cumpărarea de către popor a pădurilor statului și imperiale.

In afară de pădurile propriu zise, se găsesc *genya* sau terenuri necultivate pretutindeni, acoperind mari suprafețe, căror întrebuințare nu este definită. Genya a fost o clasă creiată din nou de teritoriu când s'a făcut noua întocmire a legei fiscale. Există o mare afinitate între păduri și aceste genya (terenuri neculivate), întru cât ereau diferențiate numai după faptul dacă avem arbori sau nu, opera de revizuire a legii fiscale a fost făcută așa de repede și clasificarea terenurilor s'a făcut față de starea lor de atunci, față de situația lor, condițiunile topografice și legăturile externe, nici'o altă cercetare pare să se fi făcut. Este interesant de știut că terenurile acoperin o suprafață de 2.229.390 *cho* sub numele de genya, sunt destinate a se împăduri într'un viitor apropiat cu excepţia acelor porţiuni cari faţă de împrejurările geografice, vor fi transformate în păşuni, iar alte părţi mai mici în terenuri agricole. Aceste terenursunt foarte răspândite în Hokkaido şi partea de nord din Honshu.

Aceste genya, proprietatea statului acopere o suprafaţă de 402.918 *cho*, iar acelea ale casei imperiale peste 136.956 *cho*, iar particulare peste 1.689.515, *cho*.

Păduri în Imperiu se găsesc în toate judeţele dela Formosa la sud până la Karafuto spre nord. De oarece ţara se întinde dela nord la sud în lanţ sirâns, distribuţia pădurilor variază după situaţia geografică, împrejurările topografice provenite din înălţimea şi scoborârea munţilor abrupţi, cari brăzdează diferitele părţia ale ţării, şi după împrejurările sociale depinzând de de densitatea populaţiei. Cu excepţia câtorva păduri risipite la nivelul solului, majoritatea pădurilor ţării se găsesc în judeţele muntoase brăzdând vertical prin centrul ţării. Mai e apoi de adăogat, că înspre nord, majoritatea pădurilor din Karafuto şerpuesc în lung. acoperind trei sisteme de munţi din judeţele de apus, centru şi răsărit. Lanţuri de munţi străbătând Hokkaido în toate direcţiile, formează păduri frumoase brăzdând întreaga ţară. In Hanshu, un lanţ de păduri eşind din muntele Hakkota trecând prin muntele Incate din Reiku-chu şi muntele Azuma din Usen, trecând dealungul hotarelor din Schinano şi Echigo, formează pădurea dela Kiso.

O altă ramură spre sud formează un complex de păduri coprinzând pădurile imperiale din munţii Fuji şi Amagi.

Spre sud, un lanţ de păduri se îndreaptă spre lanţul munţilor Kumano în provincia Kii formând pădurile din judeţele Jamata şi Yoshina; In Shikoku, un lanţ de păduri pornind din hotarele Sanuki şi Awa, acopere culmile înalte ale muntelui Ishizuchi spre vest, se întinde peste provincia din Tosa.

In Kyushu, muntele Aso în provincia din Higo, formând centrul, un lanţ de păduri merge spre sudul muntelui Kirishima. In Formosa, sunt păduri frumoase în munţii Ari şi Rantai în jurul vârfului înalt al muntelui Niitaka (muntele Morrisou), în timp ce pădurea deasă acopere dealurile din întreaga insulă. Se va observa apoi că suprafaţa pădurilor este cea mai mare în judeţele muntoase, centrele formând şira spinărei în aceste locuri, dar mai mică pe lângă ţărmuri.

In general aceste păduri cresc la un loc în climatul aspru de nord; iar spre sud unde clima este caldă sunt mai puţine. Distribuirea acestor păduri este dată în tabela din pag. 340 şi 341.

Tabloul de mai sus arată că procentul păduros faţă de suprafaţa totală a ţării în Karafato este de 81°/₀ în Formosa 80°/₀, în Houshu 71°/₀, în *Hokkaido* 63°/₀, iar în Kynshu numai 36°/₀ Procentul în Shikoku fiind de 52°/₀ ocupă poziţia mijlocie. Procentul mediu pentru toată ţara este 67°/₀, Având în vedere condiţiunile topografice ale Japoniei, trebue să notăm că de puţină vreme Karafato, Formosa şi Hofrikado au început să fie exploatate astfel încât o mare parte din judeţele ţării pot fi socotite ca bogate în păduri şi că în partea de nord din Houshu, o mare parte din ţară este ocupată de dealuri şi munţi abrupţi care formează aşa zisele judeţe forestiere propriu zise, atingând gradaţiunea în apropierea muntelui Fuji. Cu cât ne apropiem de provinciile de sud-vest, se deschid câmpii largi cu rânduri de dealuri, având câteva piscuri împrăştiate ici şi colo.

Aceste condiţiuni geografice sunt una din cauzele principale, care fac variată distribuirea pădurilor şi se observă că istoria desvoltării economice locale are cea mai strânsă legătură ca esistenţa pădurilor. Judeţele din Shikoku, Kyushu şi partea de vest din Houshu au fost decurând deschise civilizaţiei, mijloacele de comunicaţie au fost relativ desvoltate, productele au fost uşor îndreptate către pieţe pe mare şi uscat, cererea de lemn mergând paralel cu creşterea populaţiei a ajuns de câtăva vreme acută. Toate aceste împrejurări trebue să fi provocat tăeri dezordonate de păduri cauzând cu aceasta scăderea suprafeţii lor pe când rărirea (defrişarea) pădurilor provocate de necesitatea desvoltării agricole trebue să fi adus starea actuală a pădurilor.

Dacă avem în vedere numărul locuitorilor, se observă că în Kyushu, suprafaţa pădurilor pe cap de locuitor este 0,210 cho, în Shikoku este 0,310 cho şi în Houshu este 0,436 cho, aceste ultime fiind duble ca cele din Kyushu. Procentul pe cap de locuitor în Formosa este 0,90 cho, pe când în Hokkaido, unde populaţia e mai rară, proporţia este 4·880 cho pe cap.

In Karafato, unde populaţia e cea mai rară şi o mare suprafaţă de păduri, pădurile au un procent de 62,720 cho pe cap de locuitor. In general, este de notat că judeţul unde e po-

	DESCRIERE	Honshu cho	Shikoku cho	Kyushu che	Total şi medie cho
	Pădurile statului şi Genya (terenuri necultivate)	6.471.266.^{2}	200.676.^{2}	915.392.^{9}	7.587.335.^{3}
	Păduri imperiale şi Genya	1.563.839.^{9}	—	—	1.563.839.^{9}
	Păduri publice şi Genya	2.710.942.^{1}	154.745.^{4}	203.883.^{7}	3.069.571.^{2}
Păduri şi Genya ale poporului	Păduri şi Genya propr. templelor şi mânăstirilor	118.088.^{6}	4.179.^{4}	2.382.^{7}	124.650.^{7}
	Păduri şi Genya propr. particulare	5.334.534.^{1}	595.853.^{1}	463.612.^{6}	6.394.008.^{8}
	Total	8.163.564.^{8}	754.777 ^{9}	669.888.^{0}	9.588.230.^{7}
	Total General	16.198.670.^{9}	955.454^{1}.	1.585.280.^{9}	18.739.405.^{9}
	Suprafaţa totală	22.846.712.^{2}	1.836.178.^{0}	4.397.794.^{6}	29.080.684.^{8}
	Populaţie totală	37.161.100.	3.078.700.^{0}	7.628.300.	47.868.100.
	Intinderea pădurilor pe cap de locuitor	0.4318.	0.3109.^{0}	0.2023.	0.3904.
	Procentul pădurilor la suprafaţa întreagă	0.71	0.52.^{0}	0,36.	(0.64)

		Hokkaido cho	Formosa cho	Karafuta cho	Total General şi (Media)
	Pădurile statului şi Genya (terenuri necultivate	4.728.648.^{8}	2.903.963.^{9}	3.000.000.^{0}	18.219.947.^{1}
	Păduri imperiale şi Genya . . .	676.041.^{5}	—	—	2.239.881.^{4}
Păduri şi Genya ale poporului	Păduri publice şi Genya . .	333.921.^{9}	—	—	3.403.493.^{1}
	Păduri şi Genya proprietatea templelor şi mănăstirilor . . .	179.^{2}	—	—	124.829.^{6}
	Păduri şi Genya particulare .	234.442.^{3}	—	—	6.628.451.^{1}
	Total . . .	568.545.^{4}	—	—	10.156.774.^{1}
	Total General . .	5.973.233.^{7}	2.903.963.^{0}	3.000.000.^{0}	30.616.602.^{6}
	Suprafaţa totală a ţărei	9.479.503.^{9}	3.626.881.^{9}	3.721.593.^{6}	45.908.664.^{2}
	Populaţia totală	1.223.900.	3.183.417.	47.851.	52.323.248.
	Suprafaţa pădurilor pe cap de locuitor.	4.801.	0.9.107.	62.7203.	(5815).
	Suprafaţa pădurilor faţă de teritoriu	0.63.	0.80	0.81.	(0.67).

pulaţia deasă, suprafaţa pădurilor particulare este comparativ mai mare decât a pădurilor statului şi se pare că unde populaţia e rară, proporţia pădurilor statului pare să crească. In Honshu, suprafaţa pădurilor particulare se ridică la de 2 ori pădurile statului, în Shekoka proporţia este aproape 350°/₀ iar în Kyushu suprafaţa pădurilor statului e mai mare ca a pădurilor particulare. In Hokkaido pădurile particulare sunt $^1/_8$ din cele ale statului. iar în Faiwan şi Karafuto, toate pădurile sunt ale statului.

In judeţele unde sunt multe păduri particulare, pădurile statului să găsess împrăştiate în locuri depărtate şi muntoase. In regiunile care au cele mai multe înlesniri pentru transportul lemnului, pădurile particulare sunt în majoritate. In aceste păduri, cu mici excepţii, nu există un tratament strict. Exploatările se fac după cererile variate pe produse pe pieţele de desfacere, şi aceasta a adus rezultate deplorabile ca devastarea pădurilor In aceste împrejurări pădurile găsindu-se în rele condiţiuni pentru apărarea teritoriului şi acelea cari au fost supuse Regimului silvic ca păduri de protecţie, sunt în majoritate particulare şi deci supuse restricţiunilor de exploatare. Aceste păduri ocupă o suprafaţă mare dispioporţionată în diferite judeţe, dar care rezultat al tăerilor neraţionale, care au continuat mai mulţi ani, suprafafa pădurilor s'a redus foarte mult şi produsele fiind insuficiente pentru satisfacerea cererilor, nevoile au fost acoperite de aiurea. In partea de sud din Houshu şi în Kyushu s'au observat aceste fnnomene.

Progresul industriilor technice şi miniere a crescut de curând cererea de lemne în aşa grad în cât s'a importat o mare cantitate de lemne anual din alte judeţe, afară de combustibilul zilnic. Partea de nord din Houshu şi Hokkaido are mari suprafeţe şi o bogată vegetaţie de păduri, unele nu s'au esploatat încă până acum, multe din aceste păduri se află în imediata apropiere a satelor, astfel în cât produsele acestor păduri nu numai că nu satisfac cererile zilnice ale localităţilor, dar este cerut de industriile technice şi miniere şi orice alte consumaţiuni în afară că se mai exportă în mari cantităţi. Apoi surplusul de lemne din Hokkaido este exportat ca material de construcţie sau traverse de cale ferată la Houshu, în China şi Korea.

Cu excepția satisfacerii micilor cereri locale, întreaga porțiune de păduri din Harafato n'a fost încă întrebuințată, pe când în Formosa numai de câțiva ani s'an luat măsuri pentru utilizarea lor. Pe scurt fată de distribuirea pădurilor şi de natura propietarului, se poate observa că potrivit viitoarelor măsuri, se vor face schimbări, dar în general, ordinea este stabilită şi situația complectă, astfel încât în decursul vremii oferta produselor se va mări simțitor, fiind multe înlesniri pentru a obține lemn oriunde în cuprinsul țării.

Aurelian Ionescu
Inginer silvic

ESTIMAȚIA COAJEI DE TABACIT

Micii proprietari particulari îşi vând de regulă pădurile lor tinere de stejar pentru producerea coajei de tăbăcit în bloc, adică fără o estimație prealabilă, sau numai după ce toate lemnele descojindu-se au fost fasonate în steri.

In acest din urmă caz vânzarea nu se poate face decît după ce se termină exploatarea, căci numai atunci se poate şti câți steri de lemne de foc şi câtă coajă au rezultat.

Nu astfel se procedează însă, când este vorba de pădurile Statului, sau al unei alte instituțiuni publice.

Statul, în adevăr, conform legei comptabilităței generale nu-şi poate vinde pădurile decât în urma ținerei unei licitațiuni, cu care ocazie se face cunoscut prețul cu care s'a estimat pădurea, cel de la care urmează a se începe licitația (prețul de strigare) precum şi garanția ce trebuie să depună concurenții.

Estimația, aşa dar, trebuie să preceadă punerea în vânzare a pădurilor.

In acest scop urmează neapărat să se afle mai întâi volumul arborilor în picioare şi după aceea al coajei.

Găsesc util de a indica aci rezultatul determinărilor directe făcute de mine într'un caz concret.

Exploatându-se un arboret de gorun, în etate de 16-18 ani de pe o suprafață de un jugh. cad. aflător pe o coastă nord estică nu departe de Orşova, cu o consistență potrivită şi o clasă de fertilitate mediocră, am constatat că prin descojirea bucăţilor de lemne aşezate într'un ster, având o înălţime de 1 m, 25, se obţine în termen mediu 100 — 110 kg. de coajă şi că coaja dintr'un ster cântăreşte de asemenea 100 kg.

In aceiaşi regiune s'a tăiat o pădure de gorun în etate de 22 ani şi cu o consistenţă de 20.8 având o suprafaţa de 64 jugh. cad. din care au ieşit 1500 steri de lemne de foc descojite, ceea ce revine la 23 $^1/_2$ la unitatea de suprafaţă şi 1200 chintale (1870 kg.) la jugh. cad.

Spre a afla volumul materialului lemnos dintr'o pădure destinată a fi exploatată în vederea coajei pentru tăbăcit, când vrem sa procedăm în mod expeditiv, ne servim de table de producţiune, iar când voim să obţinem un rezultat mai exact, vom da preferinţă uneia din metoadele cunoscute bazate pe tăierea şi cubarea de arbori tipi ori medii, stabilind cu acest prilej proporţia lemnelor mai groase de 7 c.m. în diametru (7—14 c.m.), zise *oable* în localitate, precum şi a lemnului mărunt, adică mai subţire de 7 c.m. diametru (crengii).

Cunoscând volumul acestor reprezentanţi ai categoriilor, sau ai claselor de diametre din cari fac parte, vom putea trece uşor la cel al locului de încercare sau al întregei porţiuni de păduri, al cărui cubaj vrem să-l determinăm.

Volumul total, sau repartizat în sortimente sau categorii de material lemnos exprimat în metrii cubi, îl putem apoi transforma în steri servindu-ne de *factorul de aşezare* sau de inversul factorului de cubaj, pe care îl găsim într'una din călăuzele silvicultorului (Forstcalender) sau îl calculăm noi înşine.

După numeroase determinări ce am făcut, am constatat că prin descojire se perde cam 25$^0/_0$ din volumul arborilor în vârstă de 18 — 22 ani, crescuţi în condiţiuni puţin prielnice, al căror diametru a fost măsurat cu coaje, precum şi că dintr'un metru cub material lemnos, astfel determinat, rezultă după felul staţiunei şi condiţiunile de vegetaţiune dela 0,7—1,1 quintale metrice. Vom putea deci afla numărul sterilor, lemne de foc descojite, cât şi cantitatea de coajă exprimată în steri, sau în quintale metrice (100 kg.).

După aceasta, aplicând preţurile unitare fiecărei din aceste categorii putem afla valoarea materialului destinat a se vinde şi prin urmare preţul de licitaţie sau de strigare.

In exemplele ce urmează se vede modul cum am procedat într'un caz concret.

O pădure de gorun aflată la o depărtare de 12 km. de gara cea mai apropiată şi având o suprafaţă totală de 78,1 jugh. cad. se află situata parte (41.1 jugh. cad.) pe o coastă cu o expoziţiune nord-vestică şi o pantă de 20^0 30^0, arboretul fiind în vârstă de 19 ani. iar consistenţa de 0,9, iar parte (35 jugh. cad.) de aceeaşi specie şi consistenţă, însă în etate de 22 ani.

Clasa de fertilitate la ambele porţiuni de păduri a fost mediocra (III) iar regimul aplicat crângul simplu.

Volumul la unitatea de suprafaţă, jugh. cad., în cazul din urmă s'a găsit de 35 m^3, ceeace în total face 1225 m^3 (35×35=1225), iar în primul caz, porţiunea de pădure cu o întindere de 41,1 jugh. cad. a fost de 27 m^3, adică 1110 m^3 (41,1×27=1109 m^3.; Volumul total al materialului lemnos de pe întreaga suprafaţă de 76,1 jugh. cad. a fost deci de 2335 m^3 (1225×1110 = 2335).

Din această cantitate $^2/_3$ parte o fi fost socotită ca proprie pentru lemn de foc, trunchiurile arborilor fiind mai groase de 7 c.m, în diametru iar $^1/_3$ parte ca lemn mărunt.

Factorul de cubaj determinat fiind de 0,555 iar cel de aşezare (inversul celui d'ntâi) de 1.8 $\left(\frac{1000}{555}=1,8\right)$ rezultă ca din menţionata pădure vor rezulta 4207 steri lemne de foc (2,335×1,802=4207).

Constatând asemenea ca din fiecare m^c material lemnos cubat în picioare se poate obţine în termen mediu 0.809 q. de coaja, din cei 2335 m. c. va rezulta negreşit o cantitate de 1889 chintale de coajă (2335 × 0,809 = 1889) ceeace corespunde întocmai cu tot atâţea steri de coajă.

Prin descojire pierzându-se, după cum am arătat, 25% ceea ce revine la 583,7 m_3 $\left(\frac{2335}{4}=583,7\right)$ va rămânea numai 1751,3 m. (2335—583,7=1741,3) lemne de foc descojite.

Aplicând factorul de aşezare care este de 1,8 sau exact 1,802, din cantitatea de 1753,3 m.c. obţinem 3155 steri (1751,3×1.802=3155). lemne de foc descojite.

Astfel fiind valoarea de estimaţie a pădurei în chestiune va fi:

3155 steri lemne de foc a 50 lei . .	157.750 lei
1889 q. coaje a 70 lei	132.250 „
Total	289.270

ceea ce revine la 3810,5 lei jugh. cad. (289.980: 76,1=3810,5).

Intrucât condiţiunile în cari vegetează pădurea în chestiune sunt mediocre, în împrejurări similare aceste date, în lipsă de altele mai bune, pot fi luate ca punct de reper şi eventual a servi la estimarea pădurilor destinate a fi exploatate în vederea obţinerei coajei de tăbăcit.

Moescu Mihail
Conductor silvic diplomat-
student politechnica Timişoara

Revăzut de **P. A.**

PASARILE CÂNTATOARE

(Art. 21 al XIV-lea din Legea pentru protecţiunea vânatului).

Mă refer în primul rând la acele forme de vertebrate aeriene, cari trăesc în pădurile noastre şi, cari au în mod evident un rol de echilibru în economia naturei; iar în special pentru noi silvicultorii sunt un auxiliar preţios prin regimul lor mai mult sau mai puţin insectivor şi în al doilea rând la majoritatea „Ordinului Păsărelelor", cari, sau ne pot oferi un venit prin comercializarea produselor lor, sau ne oferă o desfătare de ordin moral, căci în ore de recreaţie, în această epocă de materialism intens, ne încântă sufletul prin eleganţa formelor, prin armonia culorilor şi a melodiilor, prin sborul lor capricios dând în totalul simfonic al pădurei o notă de însufleţire şi veselie.

Aceste păsări răspândite mult la noi în ţară şi cari în unele părţi ale Europei ating cifra maximă de 533 specii (Remy Perrier, Zoologie, Paris 1922, pag. 842), diminuiază azi progresiv. In curs de 4 5 secole s'au stins peste 140 specii din bătrâna Europă intrând în domeniul fosilelor şi a colecţiunilor de musee (Guénaux: Ornithologie agricole. Paris 1922). Chiar de am presupune între cei doi autori o divergenţă de vederi în privinţa clasificărei; totuşi cifra de 140 specii e prea mare şi trebue să admitem că această clasă a păsărilor îşi strânge treptat rândurile. Această restrângere în număr se resimte azi la speciile de vânat a căror carne este comestibilă şi paralel cu ele în ordinul păsărelelor, cari se pot considera printre cele mai vechi forme de păsări.

Evident, considerată în ansamblul ei, această stingere urmează o lege fatală a firei. Plecând de la reptila pasăre – Archaeopterixul şisturilor Jurasice, păsările au apărut, s'au înmulţit şi s'au îmbogăţit în forme dealungul Eocenului superior, devenind considerabile în miocen şi răsfăţându-se în imensele păduri unde aveau pradă din belşug. Pliocenul aduce o notă nouă, căci atunci se face repartiţiunea pe regiuni.

Către timpurile noastre observăm că se sting lent acarenatele după cum s'au stins Saururile. Dar această stingere naturală se efectuiază în perioade milenare şi numai datorită intervenţiunei omului s'a rupt echilibrul normal şi viaţa păsărilor s'a scurtat fantastic pe mări şi continente.

Pasiunea aceasta a omului de a vâna, isvorâtă la origină din necesitate. a îmbrăcat succesiv haina civilizaţiei şi a atins azi intensităţi nebănuite. Ast-fel: Colecţionarii de păsări şi păsărarii de meserie distrug cantităţi considerabile prin fel de fel de procedee, pentru mâncare sau alte scopuri, mai ales pe timpu migraţiunilor. Fantezia doamnelor şi moda penajului sacrifică hecatombe, începând de la strălucirea exotică şi până la culorile sobre din Europa. Copii răsfăţaţi şi nesupravegheaţi de nimeni răscolesc cuiburile sub ochii administraţiei indulgente. Despăduririle şi intensificarea culturei agricole distruge lent ultimele locuri de refugiu, silind păsările să efectueze sboruri mai îndelungate. Migraţiunile, aceste obiceiuri dobândite ş transmise în virtutea legilor de ereditate dealungul generaţiunilor, dau naştere la accidente inerente ca: lumina farurilor de noapte, isbirea de linii telegrafice, etc.

⁂

Din cele spuse mai sus vedem că omul trebuie să intervie pentru conservarea păsărilor. Chestiunea este dacă noi silvicultorii suntem cei îndreptăţiţi să le cerem protecţiunea.

In ce priveşte rolul păsărilor în economia forestieră ştim că sunt două teze diametral opuse: *Entomofilii*, în fruntea cărora stau celebri entomologi Berlese Antonio, Dr. Quinet, etc. susţin că păsările insectivare nu ar fi atât de utile întru cât ele distrug cel puţin tot atâtea insecte folositoare cât şi vătămătoare şi, că insectele folositoare în această privinţă ne dau un concurs mai eficace. Ba chiar mai mult Dr. Quinet zice: „Toate larvele de insecte carnivore au o viaţă vagabondă şi sunt mai uşor vulnerabile decât larvele de insecte Phytophage şi Rhyncophore din interiorul plantelor sau vegetalelor lemnoase". *Ornitofilii* şi, printre ei cităm pe Larsan, Perrier, Klotj, Brehm, Brocchi, White, Franklin etc., admit că păsările sunt folositoare pădurei, afară de o mică listă. Ele distrug cantităţi enorme de mici mamifere rozătoare, locuste, fluturi nocturni şi crepusculari, ţânţari, etc. Fără aceste păsări numărul insectelor s'ar înmulţi considerabil şi ar face ravagii.

Intre aceste două extreme trebuie căutat adevărul. Trebuie să vedem care pasăre este mai mult sau mai puţin utilă, căci în realitate nici un animal de pe glob nu este complect util nici complect vătămător. Prin studii comparate putem cunoaşte gradul de utilitate a fie-căreia şi în acest sens trebuie să determinăm prin ornitologie perioada în care păsările distrug insectele cu precădere. Aceasta e necesar pentru a vedea dacă această perioadă coincide cu aceia când avem interes de a anihila efectul insectelor vătămătoare şi a preciza deci importanţa rolului jucat de pasări în timpul marilor invazii de insecte.

Studii mai aprofundate s'au făcut numai în Ungaria; dar sunt incomplecte. Totuşi din diferite monografii publicate se întrevede utilitatea păsărilor. Hollrung care a examinat tubul digestiv la 4000 ciori recoltate timp de 10 ani din diferite locuri şi la diferite epoci a găsit 40.000 forme de insecte în majoritate vătămătoare. Un exemplu evident îl putem avea fiecare studiind acţiunea păsărilor la atacurile de Liparis cari vor fi frecvente în acest an (1923).

Regimul de hrană al majorităţei formelor de păsărele din ţara noastră este următorul (conform cursului d-lui Iacobescu):

Ordinul Păsărelelor.

I Sub ordinul Dentirostrelor.

1. *Grupa Dentirostrelor adevărate.*

a) Genul Lanius (sfrânciogii)	Cu insecte şi mici păsărele.
b) „ Muscicapa (muscuceii)	„ „ pe care le prinde din sbor.

2. *Grupa Subulirostre.*

a) Genul Turdus (merle şi sturzi)	Cu fructe şi cu insecte, vermi larve, melci.
b) „ Oriolus (grangurii)	Cireşi şi insecte vătămătoare.
c) „ Cinclus (merle de apă)	Cu insecte acuatice.
d) „ Sylvia.	
d_1) Subgen Philomela (privighetorile)	Cu insecte.
d_2) „ Sylvia (pitulicile)	Cu insecte în general şi fructe.
d_3) „ Hypolais (tot pitulici)	Cu insecte, bace şi fructe.
d_4) „ Phyllopneste (codoroşii)	Exclusiv cu insecte.
d_5) „ Ruticilla (peptănuşii)	Insecte, râme, boabe.
d_6) „ Rubecula (prigoriile)	Insecte, paianjeni, vermi.
e) gen Cyanaecula (prigorii cu guşa vânătă)	Insecte.
f) „ Accentor (codobatura cu guşa cafenie)	Insecte, seminţe.
g) „ Troglodytes (boureii)	„ „
h) „ Motacilla (codobaturi)	Seminţe agricole.
i) „ Saxicola (mărăcinarii)	Mici insecte.
) „ Regulus (fredeluşii)	Mici insecte.

5. *Grupa corvinelor.*

a) Genul Sturnus (graurii)	Omizi, crisalide, vermi, limaci' boabe, seminţe.
b) „ Corvus (ciorile)	Vătămătoare şi folositoare.
c) „ Pica (coţofana)	Ouă şi mici păsărele.
d) „ Anthus	Insecte şi vermi.

II. Sub ordinul Conirostrelor.

a) Genul Alauda (ciocârlanii)	Insecte, seminţe, în special ovăz care germinează.
b) „ Emberiza (presurele)	Seminţe şi insecte.
c) „ Fringilla (vrăbii, cinteze, sticleţi, scatii, pietroşeii)	Consumă puţine insecte dar multe seminţe.
d) Genul Ligurinus	Seminte de burueni.
e) „ Citrinella	Seminţe.
f) „ Loxia (Botgroşii)	Seminţe, boabe şi sâmburi.
g) „ Bombycilla	Insecte şi boabe.

III. Sub ordinul Temirostrelor.

a) Genul Sitta (ţoii)	Seminţe de cânepă, nuci, jir.
b) „ Certhia (scurtărelul)	Insecte, larve ouă.
c) „ Tichodroma	Insecte, paianjeni.
d) „ Trochilus	Mici insecte şi seminţe.
e) „ Upupa (pupăza)	Insecte, melolonthe şi gândaci de baligă, moluşte.

IV. Sub ordinul Fisirostrelor.

a) Genul Hirundo (rândunici, Lostuni.	Exclusiv cu iusecte.
b) „ Cypselus (sburătorul)	10—12.000 insecte pe săptămână.
c) „ Caprimulgus (Lipitorile)	Insectivore.

V. Sub ordinul Levirostrelor.

a) Genul Merops (prigoare)	Albine, viespi, etc.
b) „ Alcedo (un fel de pescari)	Insecte, peştişori.
c) „ Coracias (dumbrăvenci)	Insecte.

Din examinarea acestui tablou şi până la publicarea unei monografii complecte a Ordinului Păsărelelor le putem considera utile. In combaterea insecteior, urmând procedeul staţiunilor entomologice din America, putem studia şi întrebuinţa cu folos insecte pentru combaterea insectelor; dar nu trebuie să neglijăm şi faptul că păsările, cel puţin primăvara şi vara sunt auxiliari preţioşi cari merită toată atenţiunea noastră.

⁂

Protecţiunea păsărelelor, se face, examinând lista celor utile şi colonizându-le unde lipsesc. Se creiază adăposturi naturale, se fac şi se instalează cuiburi artificiale şi se procură nutriment iarna. La toate acestea trebuie să adăogăm grija de a le sustrage pe cât posibil şanselor de distrugere. Va trebui să facem educaţia copiilor în şcoli să iubească păsările şi va trebui să le apărăm prin lege.

Legea pentru protecţiunea vânatului publicată în Monitorul Oficial No. 167 din 27 Octombrie 1921, pare a se fi ocupat şi de protecţiunea păsărelelor, căci, la cap. VI art. 21 al. XIV se găseşte următoarea dispoziţiune: „Vânatul păsărilor cântătoare este oprit în or ce timp".

Dar, care sunt acele păsări cântătoare? Şi, justiţia dacă ar fi să se pronunţe, cu această redactare a articolului, mă tem că ar reduce numărul păsărilor la câte-va prea cunoscute prin melodiile lor.

Sub latura protecţiunei pădurei această enunţare a alineatului de mai sus cuprinde o lacună, pe care, am voi-o precizată prin regulamentul legei care trebuie să apară. In acel regulament s'ar putea clarifica în linii mari ce să se păstreze şi ce să se distrugă, cari păsări sunt utile şi cari vătămătoare, pe cari să le înmulţim prin procedee raţionale şi cari să fie proscrise.

Chiar sub latura economiei vânatului dispoziţiunile trebuesc revizuite, carnea lor fiind gustoasă şi căutată.

In această chestiune ca şi în altele referitoare la vânatul Mamiferelor: Carnivore, Rozătoare, Unghiulate şi păsărilor de vânat, trebuia o colaborare mai strânsă şi continuă între economistul forestier, agricol şi vânător, cari să lucreze sub un singur şef şi acela să fie Administratorul Casei Pădurilor.

Atunci nu s'ar exploata numai vânatul existent. S'ar asigura repopularea naturală. Şi azi, când producţiunea intensivă şi utilizarea sunt la ordinea zilei, vânătoarea este o ramură susceptibilă de a fi exploatată şi a da un isvor de venituri în armonie cu celelalte culturi pe al căror sol se face. Vom avea un fond mobil de producţie deosebit, care va mări renta solului.

Ioan Florescu

PĂŞUNATUL IN PĂDURI, O GREŞEALĂ ECONOMICĂ. — VĂTĂMĂRILE PĂŞUNATULUI IN PĂDURI.

Tratatele forestiere pentru cei ce locuesc departe de pădure, observaţiunile zilnice pentru cei ce trăesc în prejma pădurei şi judecă dezinteresat lucrurile, arată că păşunatul vitelor în păduri e vătămător din toate punctele de vedere. Arboretele tinere sunt roase, cojite, aplecate, unele vătămate prin frecare, altele prin descoperirea rădăcinilor pueţilor şi zdrelirea lor. Esenţele de valoare ca stejarul, frasinul paltinul sunt mai expuse vătămărei de cât cele moi precum plopul, mesteacănul, aninul etc, şi aceasta atât pentru cuvântul că sunt mai preferate de vite cele d'întâiu cât şi pentru aceia că având creşterea mai înceată, timpul până când vitele ajung la vârf spre a-l roade este mai lung.

Pădurile tratate în codru grădinărit şi codru regulat adică acelea unde regenerarea se efectuează în mod permanent sau în perioade mai lungi suferă enorm din cauza păşunatului.

Vătămarea nu constă numai în faptul că se întârziază creşterea arboretului, dar şi în aceia că puieţii roşi nu mai pot deveni arbori cu trunchiuri înalte, cilindrice şi fără noduri şi viţii pe o înălţime mare, ci se depreciază producând lemne de foc sau o proporţie prea mică de lemn de lucru. Deci practicarea păşunatului în pădurile de codru ne sărăcesc pe nesimţite pădurile de esenţele de valoare şi de o proporţie mare a lemnului de lucru.

In ce priveşte solul, prin bătătorirea vitelor cu picioarele, el devine impropriu regenerărei naturale şi de aci cheltueli însemnate spre a face împăduriri artificiale. Pădurile de stejar fiind situate in mare parte pe soluri compacte prin bătătorirea adusă de păşunat, compacitatea se măreşte, dar tocmai esenţa cea mai preţioasă şi care se regenerează mai greu din sămânţă sufere mai mult.

Pe coastele repezi se constată că din cauza vitelor care dislocă pământul cu copitele s'au format numeroase râpi care treptat se transformă în torenţi.

Codul silvic şi păşunatul

Codul silvic din 1910 are o secţiune specială pentru păşunatul în păduri. Legiuitorul având în vedere daunele ce se aduc pădurilor prin păşunare, prin art. 15 interzice păşunatul cu desăvârşire în pădurile statului, judeţelor, comunelor, diferitelor instituţii şi persoane juridice precum şi în pădurile particulare ce se găsesc în indiviziune cu cele de mai sus. In celelalte păduri particulare se permite păşunatul de la o anumită vârstă în sus spre a nu se compromite regenerarea pădurilor; se exceptează permisiunea păşunatului în pădurile particulare de protecţie, sau în cele cu terenuri surpate sau supuse a deveni surpătoare prin faptul păşunatului.

Păşunatul s'a practicat

Dacă bunele dispoziţii ale legei silvice din 1910 s'ar fi aplicat, n'am fi avut în vechiul regat sute de mii de Ha. de păduri brăcuite, sărăcite de esenţe de valoare, sărăcite pentru viitor de lemn de lucru, de oare ce este ştiut de specialişti faptul că delictele de tăere produc vătămări mai mici ca cele de păşunare.

Cu excepţia a 2—3 ani înainte de război, Ministerul Domeniilor a învoit vitele în pădurile statului cedând stăruinţelor unei populaţii, care s'a deprins cu ideia că statul e dator să învoească perpetuu vitele în păduri, cu toate că multe sate n'ar merita această favoare din cauză că şi-au transformat în terenuri de cultură izlazurile lor sau din aceia că posedă terenuri proprii pentru furaje artificiale cu care şi-ar putea întreţine vitele mai bine de cât cu frunza pădurei.

In urma exemplului dat de stat, păşunatul s'a practicat în aproape toate pădurile din vechiul regat aducând cu sine toate pagubele enumărate mai sus.

E drept că păşunatul în mod oficial n'a fost admis în toată întinderea pădurilor ci numai acolo unde nu s'ar aduce prea mari vătămări. Dar cine a închis cu gard sau şanţuri porţiunile de păduri, care nu trebuiau păşunate ? sau cine poate determina precis şi aşa ca să se poată respecta limitele de păzitorii vitelor, porţiunile de păduri în chestiune ?

Având în vedere că vătămările păşunatului sunt mai mari în pădurile tratate în Codru şi că în acest fel de păduri s'au practicat atât la stat cât şi la instituţii şi particulari nenumărate extracţiun de arbori deperisanţi, bătrâni sau vitioşi, extracţiuni care în majoritatea cazurilor echivalau cu una din tăerile de regenerare, urmează că majoritatea pădurilor de acest fel se pot considera în perpetuă stare de regenerare şi deci conform legei păşunatul să nu se practice nici odată, nici la stat nici la pădurile particulare.

Considerând faptul că porţiunile de păduri în care păşunatul s'ar fi putut admite fără mari prejudicii, sunt de mici întinderi şi răspândite în toată întinderea unei păduri că împrejmuirea părţilor oprite este imposibilă că învoirea vitelor în porţiuni mici de pădure ar fi nemulţumit populaţia, ca până la pădurea unde urma să se păşuneze trebuia să se treacă prin părţi de pădure oprite, că trebuiau date drumuri pentru adăpători şi odihnă, că păzitorii vitelor mai în tot-deauna sunt copii, care nu pot păzi bine vitele, că populaţia era cu totul refractară respectărei dispoziţiunilor luate de agenţii silvici pentru reglementarea păşunatului, s'au păşunat de fapt pădurile în toată întinderea lor şi dacă privim pădurile statului, care în comparaţie cu celelalte sunt mai bine îngrijite, ca specialişti simţim toată mâhnirea constatând că ravagiile sunt mari, că o cultură silvică nu numai că nu se poate face conform ştiinţei în prezent, dar ea este împedicată şi pentru câteva decenii de acum înainte.

Consecinţele păşunatului în pădurea Cotmeana

Pădurea Cotmeana, în întindere păduroasă de aproape 8000 Ha. populată cu stejar pe 2 treimi, una dintre cele mai valoroase păduri ale statului, a suferit de pe urma păşunatului atât de mult încât cred că aplicarea amenajamentului la care s'a lucrat trei ani de o Comisiune în care figurau personalităţi silvice ca D-nii C. I. Ionescu şi P. Grunau începută în 1915—1916, întreruptă în cele mai multe serii din cauza războiului, va întârzia cu decenii din cauza dificultăţei de a se regenera natural în timpul prevăzut de amenajament.

Această pădure împărţită în 14 serii, fiecare serie în 4 afectaţii, afectaţiile 1 şi 4 în curs de regenerare înconjurată de 10 Comuni, fiecare cu mai multe sate, n'ar putea fi reglementată păşunatului de cât cu dificultăţi prea mari şi în primul rând cu cheltueli considerabile, pe care statul nu le poate suporta, chiar dacă taxa păşunatului ar fi 20 lei de vită pe lună, nu 2 lei ca până acum. Cu toate că s'au prevăzut în contractele de învoeală limitele porţiunilor din pădure permise păşunatului şi s'au prevăzut sancţiuni, s'au dresat sute de procese pe fiecare an, păşunatul s'a practicat în toată pădurea şi nici nu se putea altfel în starea de lucruri de la noi.

Pe lângă constatările dezastroase arătate mai înainte, să încercăm a evalua în cifre pagubele aduse pădurei Cotmeana.

a) **Distrugerea seminţişurilor în parcelele din afectaţiile I-a şi IV-a.**

In parcelele unde s'au efectuat tăeri de însămânţare de la 1915 până acum, seminţişurile ce se găseau atunci şi cele răsărite în urmă s'au distrus în cea mai mare parte şi dacă D-l C. I.

Ionescu, cum sunt informat, ar veni să fotografieze seminţişurile din parcelele marcate de dânsul în 1915—1916 va avea decepţii. S'a distrus şi majoritatea semintişurilor instalate, din cauza rarităţei masivului de stejar în special, în parcelele celelalte ale afect I şi IV.

Din 4000 Ha. cât ocupă afectaţiile I şi IV-a să considerăm numai a cincea parte adică, 800 Ha. cu seminţişurile roase ; care va fi rezultatul ?

In 1925 nu se va putea începe efectuarea tăerilor secundare prin urmare perturbaţia în aplicarea amenajamentului. Peste cât va timp cu puţinele seminţişuri ce se vor mai instala şi cu cele roase dar crescute din mugurii laterali sau în urma recepărei, se vor putea efectua tăerile secundare. Masivul viitor pe cele 800 Ha. nu va avea proporţia de lemn de construcţie ce ar fi avut dacă pueţi n'ar fi fost roşi. Presupunând Ha. de pădure de 120 ani că valorează 30.000 lei dacă are 70 % lemn de construcţie şi 18.000 lei dacă are 30 % de asemenea lemn, socotind că pe cele 800 de Ha, vom recolta 30 % lemn de construcţie ceiace este exagerat în plus, vom încerca o pagubă de 9.600.000 lei.

Pentru receparea seminţişurilor mai mari roase pe circa 400 Ha, se va cheltui suma de 240.000 lei câte 600 lei de Ha.

b) **Bătătorirea solului şi împiedicarea regenerărei naturale.**

Prin păşunarea pădurei Cotmeana de către un foarte mare număr de vite, în afectaţiile I şi IV solul s'a bătătorit atât de mult în cât regenerarea naturală nu se mai poate face fără mobilizarea solului cu sape, grape şi plug.

Dacă considerăm că în masivul de stejar mai mult de jumătate din suprafaţa terenului urmează a fi mobilizată, iar în cel de fag circa $1/_{10}$ din suprafaţă, vom avea minimum 800 Ha. de mobilizat terenul.

Cu această lucrare vom cheltui 480.000 Lei, a 600 lei de Ha.

c) **Pierderea Creşterilor.**

Pentru receparea seminţişurilor şi mobilizarea terenului în modul arătat mai sus necesită cheltueli, pe care serviciul silvic nu le va putea face de cât treptat. Să considerăm un timp de minimum 10 ani spre a ajunge să reparăm în parte bine înţeles, ravagiile păşunatului. Aceasta înseamnează că am pierdut creşterea pe 10 ani, de oare ce viitorul arboret va atinge termenul exploatabilităței cu 10 ani mai târziu. Dacă socotim creşterea medie pe an şi pe Ha. egală cu 3 m. şi dacă considerăm numai 800 Ha în această categorie pe 10 ani se pierd 24.000 m.

Estimând metrul cub cu 66 lei conform preţurilor de la al. a, cu 360 m^3 la Ha, însemnează că se pierd în total minimum 1.584.000 lei

Arboretul bătrân existent în afectaţiile I şi IV, după executarea tăerei de însemânţare tot din cauză că solul şi-a pierdut prea mult calităţile sale fizice şi chimice, nu va spori în volum în mod simţitor spre a se compensa o parte din pierderea creşterilor arboretului tânăr.

d) **Regenerări artificiale.**

Sunt porţiuni unde masivul de stejar a fost prea mult deschis cu ocazia e ecutărei tăerei de însemânţare şi aceasta din cauză că se găseau seminţişuri preexistente de viitor, pe care se putea compta. Prin păşunare continuă în curs de 7—10 ani, în porţiunile mai apropiate de sate sau de drumuri, în special pe platouri, regenerarea nu se mai poate baza pe seminţişurile roase până la desfiinţare nici pe ghinda, care va cădea în viitor, masivul fiind prea rar. Am apreciat la 200 Ha. suprafaţă care va trebui însemânţată artificial sau plantată.

Cheltueli de plantare, complectare şi întreţinere fiind de minimum 2500 de lei la Ha. pentru 200 Ha. se vor cheltui 500.000 lei.

e) **Micşorarea proporţiei stejarului.**

Stejarul ocupând tocmai suprafeţele mai mult călcate de vite adică platourile şi coastele cu pante puţin repezi, urmează că cele mai multe prejudiţii se aduc masivului de stejar, care se va retrage încetul cu încetul din zona unde se găseşte în amestec cu fagul, acesta reparându-şi mai repede pierderile şi fiind şi fructificaţia lui mai bogată şi mai deasă.

Dacă la finele revoluţiunei următoare numai 200 Ha. de stejar vor fi înlocu te cu fag şi socotind 15000 lei diferenţa între valoarea hectarului de stejar şi fag, vom avea o pierdere de 3.000.000 lei.

f) **Reducerea volumului de lemn de stejar, bun de doage, şiţă, mobile etc.**

Dacă prin receparea seminţişurilor roase sau prin creştere din mugurii laterali, vârful fiind ros, viitorul arboret de stejar va produce într'o oare care proporție mai redusă lemn de construcție, volumul stejarului de formă cilindrică, fără noduri, fără viții propriu pentru doage, șiță mobilă cte., va fi foarte redus, fiind știut că acest fel de lemn rezultă numai din indivizi proveniți din sămânță, care n'au fost vătămați în nici un mod în cursul existenței lor. Dată fiind raritatea și scumpetea acestui fel de lemn, e de închipuit ce pierderi va avea țara când în loc de a recolta la Ha. 100 m^3 de doage se vor recolta numai 10—20 m^3.

Comptând această pierdere de 80 m^3 lemne de doage la Ha. și presupund că numai pe 500 de Ha. se va încerca această pierdere, vom avea în total 40.000 m^3.

Apreciind că numai 400 lei ar fi diferența între valoarea m^3 de doage și de construcție, vom avea o pierdere de 16.000.000 lei.

Adunând sumele dela al. a, b, c, d, e și f obținem un total de 31.404.000 lei.

După cum am arătat mai sus și în afectația II și III sunt multe porțiuni în cors de regenerare din cauza operațiunilor ce au avut loc în trecut.

Socotind că numai pe o zecime din cele 2 afectații adică pe 400 Ha, s'ar fi produs aceiași stare de lucruri ca în afectațiile I și IV. vom avea o pierdere de 3.140.400 lei, care împreună cu totalul de mai sus, dă un total General de 34.544.400 lei.

E ușor de închipuit că pierderea pentru Economia națională nu va fi numai cât se arată mai sus ci mult mai mult din cauză că peste 120 ani lemnul de lucru va fi atât de rar și de scump în cât să nu se poată procura de cât în cantități prea mici, ori neputința de a-l procura sau neexistența lui va stânjeni progresul și va aduce mare suferință populațiunei și pierdere statului.

Când afirm că lemnul de lucru va fi foarte rar și scump în viitor, mă bazez pe faptul că astă-zi într'o pădure vestită ca Cotmeana abia mai putem găsi să marcăm lemne pentru construirea școalelor și pentru poduri, având grije să nu deschidem prea mult masivul și să compromitem existența pădurei.

Pentru ca să găsim lemnele necesare în scopul de mai sus a trebuit să punem la contribuție și afectațiite II și III adică acelea destinate folosinții exclusive a generațiilor dela 1934—2005.

Afară de aceasta, crearea de izlazuri poenile pădurilor atât exterioare cât şi interioare, nu e o măsură care să ne îndrituiască a crede că viitoarele masive vor fi mai bine îngrijite şi mai de valoare ca cele ce avem acum.

Concluzii

Dacă pe 8000 de Ha pădure e foarte probabil să avem o pierdere de cel puţin 34.544.400 lei, e uşor de închipuit că pe milioanele de hectare păduri de Codru aparţinând statului sau particularilor, paguba va fi de mai multe miliarde. Am văzut păduri de răşinoase unde păşunatul a adus ravagii tot aşa de mari ca în pădurile de coline,

In pădurile care nu aparţin statului şi într'ucâtva şi la stat, pe lângă pagubele de mai sus, se mai adauga şi aceia a formărei de râpi şi torenţi din cauza dislocărei pământului de către vite, mai ales în urma ploilor.

Conform celor expuse„ permiterea mai departe a păşunatului în păduri, n'ar fi numai o mare şi ireparabilă greşeală economică, dar ar fi un dezastru pentru economia naţională.

Pentru repararea prejudiţiilor comise până acum propun următoarele măsuri.

1. Interzicerea cu desăvârşire nu numai de drept dar şi de fapt a păşunatului în păduri, exceptând pădurile de baltă. In cazuri prea grele, când ar fi secete mari, să se învoiască vitele cel mult în pădurile de crâng, nici odată în cele de Codru.

2. Să se dea Administraţiei pădurilor statului fonduri suficiente spre a repara treptat ceia ce s'a prejudiţiat până acum. Să se dea fonduri pentru împrejmuire cu şanţuri şi garduri a porţiunilor de pădure expuse a fi invadate de vitele ce păşunează în noile islazuri delimitate în păduri,

3; Să se dea poporului, în special de autorităţile agricole, instrucţiunile şi sfaturile necesare ca să se înmulţească livezile artificiale spre a avea cu ce să'şi hrănească vitele, căci nu e de admis ca o ramură de bogăţie aşa de însemnată ca creşterea vitelor, să se rezeme pe trunza, mugurii, şi puieţii pădurilor : ea trebue să-şi aibă resursele proprii, iar nu să distrugă alte bogăţii tot aşa de necesare ţărei.

Nu se poate găsi nimeni să susţie că pagubele aduse pădurilor se compensează cu foloasele ce se aduc creşterei vitelor de oarece în păduri afară de mici excepţiuni cu parchetele tăeate ras, nu este nici iarbă abundentă, nici de bună calitate. Pădurile în general nu sunt de cât locuri de plimbare pentru turmele de vite, lucru care pentru creşterea de vite e de prea puţin folos faţă cu extraordinarele pagube ce se aduc Economiei forestiere, destul de atacată şi de alţi agenţi naturali precum şi de majoritatea poporului, care nu e de loc pregătit să înţeleagă marele rol al pădurilor în Economia Generală a unei ţări şi mai ales în ţara noastră.

Ion P. Diaconescu

CONTRIBUŢIUNI LA COMERŢUL ŞI INDUSTRIA LEMNULUI

Incepând cu acest număr vom da lunar diferite date şi informaţiuni culese din ţară cu privire la comerţul, industria, exportul lemnului etc., care vor putea servi de călăuză în studiile viitoare, a estimărei pădurilor cât şi a mişcărei lemnului nostru pe piaţa mondială, — cu atât mai mult cu cât trebue să fim pregătiţi din vreme în chestia comercializărei pădurilor, în care inginerii silvici trebue să 'şi spună cuvântul.

M. P. Florescu

Spesele şi costul pentru realisarea unui vagon de lemn de foc (fag) din nişte păduri, a unei mari societăţi forestiere din Bihor, situate la 20 km. depărtare de calea ferată, în Iulie 1923.

SOCOTIT LA METRUL STER

1)	Costul în pădure	25—
2)	Tăiatul	35.—
3)	Procurarea lucrătorilor şi transportul lor . . .	2.—
4)	Slobozitul lemnelor pe canal, la linia industrială	25.50
5)	Marcatul în vagoanele liniei industriale . . .	3.—
6)	Demarcatul din vagoane pe terenul din staţie, manipulaţia în steri	4.25
7)	Incărcatul în vagoanele C. F. R.	3.—
8)	Intreţinerea C. ferate industriale	5.—
9)	Transportul pe c. f. industriale, cu combustibil, personal, mecanic etc.	21.—
10)	Deficit rezultat la transport, (mancuri) — şi dela hrana lucrătorilor, cărora li se dă alimente sub costul zilei	12.—

11)	Cheltueli de reparaţia locomotivelor şi vagoanelor în curs de reparaţie	2.50
12)	Cheltueli de administraţie la pădure	5. –
13)	Asigurarea lucrătorilor contra accidentelor şi boale	5.50
14)	Asigurarea pădurei şi depozit contra incendiilor	2.25
15)	Chiria locului C. F. R. în staţia de încărcare	0.50
16)	Amortizarea capitalului învestit în linia industrială	7.—
17)	Dobânda capitalului imobilizat	5.50
18)	Dobânda fondului de rulment	6.—
19)	Impozite către stat, comună, judeţ, taxe de timbre, înregistrări	9. –
20)	Cheltueli de administ. centrale şi neprevăzute	4.—
21)	Regenerarea pădurei	5.—
	Total	188.00

Restul până la 3760 lei sunt cheltuelile industriei propriu zise procentele, impositele etc.

Diferenţa între cost şi vânzare, ar urma să se cuvină şi statului sau proprietarului fondului.

Aceasta ar fi baza viitoarei industrializări a avutului statului.

Din cei 188 lei valoarea unui m ster, numai muncei manuale (ţăranilor) li se cuvine lei 95 bani 25 deci peste $50^{0}/_{0}$.

Deci 188 lei, ar costa un metru ster de foc, încărcat vagon la o staţie de c. f. r. din Banat.

Cum 25 lei m ster costa numai lemnul în pădure, rezultă că $13^{0}/_{0}$ adică 0,13 din total revine valoarei lemnului, iar 0.87 revine manoperei. Socotit că un vagon cuprinde 20 m. steri, deci un vagon ar costa 188 × 20 = 3760 din care valoarea lemnului ar fi de 25 × 20 = 500 lei.

COMERŢUL DE CHERESTEA

O situaţie nelămurită este în ramura cherestelii. Consumatorii se abţin dela cumpărături sau plătesc cu greu preţurile cerute, pentrucă speră într'o scădere din cauza neactivităţii în construcţiuni şi din cauză că cererile pentru export nu sunt atâta de numeroase ca de obicei în epoca aceasta. Pe de altă parte însă producătorii nu fac nici un fel de concesiuni de preţ din contră, din Ianuarie şi până acum au mai sporit cu circa 10 la sută preţul, pe motive că braţele s'au scumpit.

La unii depozitari se găseşte totuşi marfa de calitate mai inferioară şi sortimente, nu tocmai căutate, care sei pot cumpăra în condiţiuni mai avantajoase ca înainte.

În cursul săptămânei trecute s'a vândut:

Scânduri de brad până la 3 m. lung. cu 800—1100 m. c. loco fabrică.

Scânduri de brad 3—8 m. lung. cu 1150—1400 m. c. loco fabrică.

Scânduri de molift I de 3, 6 şi 8 m. lung. cu 1450—1750 m. c. loco fabrică.

Grinzi de brad 2—6 m. lung. lei 360—1600 m. c. loco fabrică, iar la Bucureşti 1700—2100 lei m. cub.

Este de observat că depozitele de cherestea din Bucureşti nu s'au aprovizionat decât într'o măsură restrânsă la noile preţuri, aşa că pentru livrări prompte din depozite, mai ales când este vorba de o cantitate mai mare, diferenţa de preţ este simţitoare.

Şipci de 1—3 m. lung. lei 800—1000 m. c. loco fabrica.

Şipci de 3—6 m. lung. lei 1250—1500 m. c. loco fabrică.

Buştenii în pădure au asemenea o tendinţă fermă. S'au vândut buşteni de brad dela 25 cm. diametru cu 750—900 m. c. iar de stejar buni fără noduri cu lei 850—1000 m. c.

Lemnele de foc, deşi în pădure au aproape acelaşi preţ ca şi în anul trecut în această epocă, lei 4000—4500 loco staţie padure, în oraş au dat înapoi, scăzând până la 6500 lei vagonul, — preţ, ce desigur că nu se va menţine decât în perioada, de câteva luni cât se fac cumpărături mai mari.

Consiliul superior economic a luat o serie de hotărâri foarte importante cu privire la extinderea regimului de libertate a exportului.

Luându-se în discuţie propunerile motivate făcute de d. ministru al industriei şi comerţului pentru redarea comerţului liber de export al mai multorarticole produse în ţară, consiliul economic superior a hotărât:

TRAVERSE DE STEJAR

Consiliul economic s'a pronunţat şi asupra exportului traverselor de stejar, adoptând următoarea formulă:

Se autoriză căile ferate să trateze cu Uniunea forestieră din

Ardeal fixarea preţului pentru traversele de care au nevoe, furnizorii obţinând în schimb învoirea de a exporta cantitaţi egale de traverse, pe baza unei taxe de export de 1100 lei de metru cub.

Comisia superioară vamală dela Ministerul de Finanţe în ziua de 17 Aprilie a hotărât:

TAXA DE EXPORT LA TRAVERSE

Comisiunea a discutat regimul taxelor vamale pentru exportul traverselor de stejar, opinând pentru taxa de export la 275 lei metru cub, cu obligaţia pentru exportator de a rezerva pentru necesităţile căilor ferate o cota de contingentare de 100 la sută şi de a vinde acestei instituţii traversele pe preţuri cari sa varieze, între 26—46 lei, după cum e vorba de traverse pentru linii înguste, mijlocii sau mari.

Se pare că această soluţie e mai judicioasă pentru interesele Statului decât a consiliului economic superior, întrucât Statul îşi va asigura pe deoparte traversele pe un preţ fixat, în schimbul preţului prea ridicat al traverselor ce se vând în străinătate, şi în al doilea rând se pune stavilă abuzurilor eventuale în fixarea preţurilor după localitate, persoane influente etc.

ŞEDINŢELE CONSILIULUI DE ADMINISTRAŢIE AL SOC. „PROGRESUL SILVIC"

Proces-verbal Nr. 8

Şedinţa din 15 Iunie 1923.

Sub preşedinţia d-lui *Al. Constantinescu.*

Asistă d-nii: *Aureliu Eliescu, P. Antonescu, C. Oprea, I. Comanici, I. Aleman, C. P. Georgescu, C. Sava Goiu, N. Elefterescu, M. Drăcea, V. Stinghe, D. Robănescu, M. P. Florescu, G. Turneanu.*

1. Se citeşte procesul verbal al şedinţei precedente şi se aprobă.

2. D-l *M. Tănăsescu,* raportează Consiliului de Ad-ţie că în urma discuţiunei avute în Comitetul de Direcţie al cercului şi d-l Architect *Nenciulescu* privitor la planurile pentru clădirea cercului, chestiunea a ajuns la un punct mort întrucât d-l Architect *Nenciulescu* prin proectele depuse nu numai că nu satisface

pe deoparte cerinţele Comitetului dar, a făcut declaraţie că d-sa nu poate să găsească o altă soluţie mai bună pentru rezolvirea proectelor clădirei, că schiţele proectului ce l-a depus sunt rezultatul unei munci de mai multe luni de zile şi că soluţia ce a găsit-o e cea mai fericită şi că alta mai bună nu poate găsi, faţă cu care declaraţie, Comitetul de Direcţie i-a comunicat că întrucât proectele d-sale nu satisfac concepţiile Comitetului ne simţim deslegaţi definitiv de angajamentele luate iar d-sa a consimţit la această soluţiune. Faţă de care situaţie Consiliul de Ad-ţie rămâne să dea deciziune definitivă.

Consiliul luând în examinare raportul făcut de d-l *M. Tănăsescu* decide;

a) se anulează toate angajamentele făcute de comitetul de direcţie cu d-l architect *Nenciulescu* iarîn ce priveşte restituirea avansului de 20.0000 lei, primit de d-l architect *Nenciulescu* urmează a se decide ulterior.

b) Insărcinează Comitetul de Direcţie ca să se angajeze alt architect pentru facerea planurilor şi executarea clădirei şi să grăbească pentru a începe cât mai curând lucrările.

3. Se hotăreşte ca congresul dela Chişinău să aibă loc la 27 Septembrie şi următoarele.

Proces-Verbal No. 9

Şedinţa dela 21 Iunie 1923.

Sub preşedenţia D-lui *Al. Constantinescu.*

Asistă D-nii: *C. Opran, P. Antonescu, C. Sava Goiu, C. P. Georgescu, M. P. Florescu şi D. Robănescu.*

1) Se citeşte procesul-verbal al şedinţei din 15 Iunie şi se aprobă.

2) D-l Preşedinte comunică Consiliului de Ad-ţie că în calitatea d-sale de Ministru al Domeniilor a obţinut printr-un jurnal al Consiliului de Miniştri să se dea pentru clădirea cercului silvicultorilor suma de 3.000.000 lei. Consiliul luând cunoştinţă cu mulţumire şi recunoştinţă de dania aceasta, în unanimitate a hotărât ca clădirea cercului să fie amenajată în aşa fel ca unul din etaje să servească de locuinţe speciale pentru studenţii secţiei silvice dela şcoala politechnică, fii ai membrilor corpului silvic.

Proces-verbal No. 10.

Şedinţa de la 22 Iunie 1923.

Sub preşedenţia d-lui *Aureliu M. Eliescu.*

Asistă d-nii: *M. Tanasescu; P. Antonescu; I. Comanici; C. Sava Goiu; C. P. Georgescu; N. Elefterescu; D. Robănescu; M. P. Florescu.*

1). Se citeşte procesul-verbal al şedinţei din 21 Iunie a. c. şi se aprobă.

2). Luându-se în deliberare chestiunea întocmirei unor noi proecte prin alt Architect, privitor la construirea cercului silvicultorilor, întrucât cele întocmite de d-l Architect Nenciulescu s'au anulat, în urma discuţiunilor urmate s'a hotărât:

a) Comitetul de Direcţie se însărcinează să găsească un alt Architect care să-l angajeze cu executarea acelor lucrări întocmai cu programul impus d-lui Nenciulescu.

b) Comitetul de Direcţie are facultatea în urma tratativelor ce ar urma să fixeze şi quantumul sumei ce trebuie să se plătească architectului pentru executarea întregei lucrări în limita sumei de lei 20.000.

Proces-Verbal No. 11

Sedinţa dela 17 Septemarie 1923

Asistă D-nii: *Al. Constantinescu,* preşedinte. *Aureliu M, Eliescu,* vice preşedinte. *M. P. Florescu,* secretar.

Având în vedere sosirea în ţară a d-lui General Berthelot. care va lua parte la congresul inginerilor silvici, se hotăreşte ca şedinţa festivă a congresului să se fixeze pentru ziua de 28 Septembrte în loc de 27 Septembrie a. c. cum era prevăzut în program, într'ucât în ziua de 27 Septembrie ar urma ca D-sa să participe la deschiderea şi inagurarea expoziţei agricole din Iaşi.

Proces-Verbal No. 12

Séance du 28 Septembre 1923

La Société „le Progrès forestier“ reunie pour son 35-ème congrès, heureuse de saluer le vaillant général Berthelot, chef dela mission militaire francaise qui a travaillé à la réorganisation de l'armée roumaine;

heureuse de constater encore une fois l'amour sincère que l'illustre gènèral qui a contribué à la victoire venir pour nous encourager dans la lutte economique;

Proclame membre d'honneur le genéral Berthelot.

(ss) *Al. Constantinescu, Général Berthelot, Archiepiscop Gurie, Ion Inculeț, General Popovici, Aureliu M. Eliescu, C. Opran, I. Timoc, Mihai Boldur, Const. Sava Goiu, C. P. Georgescu, Daniil Clain, N. N. Elefterescu, G. Năstăsescu, O. D. Crattero, V. N. Stinghe, M. P. Florescu, G. Turneanu.*

Proces-Verbal No. 13

Ședința dela 16 Noembrie 1923

Ședința se deschide sub președinția D-lui *Al. Constantinescu.*

Asistă D-nii: *Aureliu M. Eliescu, M. Tănăsescu, C. Sava Goiu, I. Comanici C. P. Georgescu, X. Sculy, O. Crattero M. P. Florescu, D. Robănescu, G. Turneanu, V. Stinghe, M. Drăcea.*

1. Se citește procesul-verbal al ședinței precedente și se aprobă.

2. Soc. predă D-lui președinte un album cu vederile congresului dela Kișinău, din care unul spre a fi înmânat d-lui General Berthelot și unul d-lui Președinte.

3. Se ia act de desideratul congresului silvic dela Chișinău și se discută în detaliu desideratul relativ la chestia legei vânătoarei, se hotărește pe cale oficială să se aducă la cunoștința Ministrului de Domenii aceste deziderate.

4. Se ia act de dezideratele congresului Inginerilor. secția Silvică București.

5. Se ia act de comunicarea făcută de d-l M. Tănăsescu asupra construirei Căminului Inginerilor Silvici din care rezultă că în primăvară vor începe lucrările pe teren.

6. D-l preşedinte expune în linii generale principiile care l-a călăuzit la alcătuirea proectului de lege pentru exproprierea pădurilor în spiritul art. 132 din Constituţie şi propune ca şi Consiliul de Ad-ţie al Soc. Progresul Silvic să-şi dea părerea arătând şi amenadamentele ce se vor găsi cu cale pentru înbunătăţirea proectului de lege.

7. Din cauza scumpirei tiparului şi a hârtiei se hotărăşte ca cotizaţia anuală cu începere dela 1 Ianuarie 1923 să se sporească la 200 lei, din care 150 lei abonamentul anual la revistă şi 50 lei cotizaţia de membru.

8. Se deleagă D-nii : *Aurel Eliescu, M. Tănăsescu* şi *C. P. Georgescu* să reprezinte societatea noastră în Uniunea Intelectualilor din România.

9. Se va interveni la M. L. P. pentru a se numi 2 delegaţi din partea noastră la alcătuirea legei de organizare a corpului technic român.

10. D-l Preşedinte promite sporirea subvenţiei anuale acordate Soc. noastre la 100000 lei anual şi pentru care întreg Consiliul îi aduce mulţumiri.

. 11. Relativ la înfiinţarea noului subsecretariat de stat la domenii, consiliul roagă pe d-i Preşedinte ca noul sub secretariat să nu aibă nici o legătură cu Casa Pădurilor.

12. Se ia act de lucrările şi recomandarea călduroasă făcută de întreg Consiliul în favoarea Inginerului silvic *D. Ciurileanu* unul din cei mai valoroşi topografi ai ţărei pentru eventualul post de Director al cadastrului.

Proces-verbal No. 14

Sedinţa dela 5 Ianuarie 1924

Şedinţa se dechide sub preşedinţia D-lui *Al. Constantinescu*,

Asista D-nii: *M. Tănăsescu, P. Antonescu, I. Comanici, C. Savu Goiu, X. Sculy, C. P. Georgescu, V. Stinghe, P. Antonescu, M. Drăcea, M. P. Florescu, D. Robănescu, G. Turneanu.*

1. Se citeşte procesul verbal din 16 Noembrie 1923 şi se aproba.

2. Se hotăreşte ca pe cale particulară să se intervină atât la Ministerul Industriei cât şi la Finanţe, pentru ca Ministerele respective să ceară Societăţei noastre, a delega membrii în consiliul superior economic cât şi în comisia vamală,

3. Se numeşte D-nul *C. P. Georgescu,* ca referend pentru monografia domeniului Gurghiu.

4. Se fixează la 800 lei lunar diurna ajutorului de secretar şi casier al Societăţei.

5. Se aproba 500 lei, gratificaţie D-lui *Gr. Tătaru* pentru incasările făcute în folosul Societăţei.

6. Se fixează cel mai târziu pentru „Inălţarea Domnului" ziua Eroilor, desvelirea plaketei de marmoră a eroilor funcţionari din Ministerul de Domeni.

7. Se hotăreşte ca in lunile, Februarie, Martie, şi Aprilie să se ţină ciclu de conferinţe obişnuite, cu subiectele care se vor anunţa până la acea dată.

8. Se deleagă D-nul Secretar *Florescu,* de a lua contact cu colegii şi autorităţile din Temişoara în vederea congresului din Mai a. c. cât şi a excursiilor dela Reşiţa, Năsăud, etc; Comitetul de redacţie va formula chestiunile ca caracter ştiinţific ce se vor desbate şi se vor supune aprobărei consiliul de administraţie.

9. Se ia in consideraţie amendamentele Soc. Progresul Silvic, cu privire la unele modificări ce sunt necesare a se introduce in proectul de lege pentru aplicarea art. 132 din constituţie şi se delegea Societatea să introducă în proiectul de lege modificările discutate şi aprobate în unanimitate de consiliul de administraţie în aceasta şedinţă.

10. Se admite membru al Soc. „Progresul Silvic d-l Ing. silvic*G. Moşandrei,* absolventul Şcoalei dela Nancy pe ziua de 1 Ianuarie 1924.

Proces-verbal No. 15

Şedinţa din 31 Ianuarie 1924

Şedinţa se deschide sub preşedinţia D-lui *P. Antonescu* asistă d-nii *M. Tanasescu, C. P. Georgescu, I. Comanici, N. Elefterescu, D. Robănescu, V. Stinghe, M. P. Florescu, M. Drăcea.*

1. Se citeşte procesul-verbal No. 14 al şedinţei din 5 Ianuarie 1924 şi se aprobă.

2. Se citeşte referatul d-lui referend C. P. Georgescu asupra monografiei Domeniului Gurghiu din judeţul Mureş Turda şi procesul-verbal al comisiei speciale instituite de Consiliul de Ad-ţie pentru verificarea lucrărei.

Consiliul luând act atât de raportul d-lui referend C. P. Georgescu cât şi de procesul-verbal al comisiei speciale, procede la deschiderea plicului sigilat cu Motto *„Câinii latră, caravana trece“*, şi se constată că numele autorului este d-l *G. P. Antonescu*, Inginer silvic, conferenţiar la Academia Agricolă din Cluj.

Consiliul felicită pe autor pentru lucrările întocmite şi îi decerne premiul de 8.500 lei instituit, exprimându-şi în acelaş timp, dorinţa ca lucrarea sa să fie imprimată pentru a servi de model şi pentru alte lucrări.

3. Se aprobă cu începere dela 1 Ianuarie 1924 a se plăti preţul de 2.350 lei inclusiv hârtia pentru fiecare coală de tipar a Revistei Pădurilor în loc de 2.000 cum s'a plătit până acum, în vederea scumpirei plăţei lucrătorilor.

Intre timp se vor procura şi alte oferte pentru a se vedea dacă nu se poate găsi un alt preţ mai eftin.

4. Pentru suma de 1.383 lei cerută de şcoala de viticultură de la Chişinău cheltuită cu primirea congresiştilor în 1923, se va interveni la Ministerul Agriculturei spre a fi scutită Soc. de plata acestei sume.

5. Se va interveni la Ministerul Industriei spre a se trimite Societăţii un exemplar din proectul de lege a comercializărei pădurilor.

6. Se ia act de numirea d-lor *C. Opran* şi *M. P. Florescu* membrii din Consiliul Soc. „Progresul Silvic“ în comisia instituită de Ministerul Lucrărilor Publice pentru elaborarea proectului de lege al corpului technic general român.

7. Se hotărăşte să se intervină pe lângă comisiunea strânsă ca şi d-nul *C. P. Georgescu* să facă parte din această comisie.

8. Discuţiunea, legei, e proprierei pădurilor se hotărăşte a se ţine în şedinţele următoare, care vor putea fi libere, asistând şi ceilalţi colegi din Minister.

SOCIETATEA „PROGRESUL SILVIC“

Faţă de

Anteproectul de lege, relativ la aplicarea art. 132 din Constituţie

Domnule Ministru,

Inainte de a vă face cunoscut rezultatul deliberărei noastre, Consiliul de Ad-ţie al Soc. „Progresul Silvic” ţine să vă mulţumească pentru precedentul creiat, de a ni se trimete spre discutare anteproectul de lege relativ la aplicarea art. 132 din Constituţie.

Era firesc Domnule Ministru, ca acest procedeu să fie întrebuinţat de mult; toate legile în legătură directă cu pădurea trebuiau trimise specialiştilor spre deliberare.

Avizul lor ar fi putut înlătura multe neajunsuri, cari au fost puse în evidenţă atât de lămurit la aplicarea reformei agrare şi a legei pentru înfiinţarea de paşuni comunale din cuprinsul întregei ţari, legiuiri la întocmirea cărora Corpul Silvic n'a fost consultat.

El n'a fost consultat nici la redactarea art. 132 din Constituţie, în care caz i s'ar fi dat o altă redacţie, putând astfel să satisfacă integral interesele generale ale Statului, cât şi a populaţiei rurale şi orăşăneşti.

Consiliul nostru de Ad-ţie, discutând asupra proectului ce ne-aţi încredinţat, în raport cu textul constituţional, a întâmpinat dela început dificultăţi peste care nu a putut trece.

In lipsă de date precise relative la întinderea şi repartiţia padurilor în raport cu centrele de populaţie existente am fost nevoiţi să ne servim numai de date ce am putut culege în acest scurt timp şi am constatat că o aplicare strictă a textului constituţional este imposilă.

In adevăr o simplă socoteală :

Populaţia din Regatul vechi, Bucovina şi Basarabia este de 11 milioane locuitori, iar suprafaţa păduroasă din aceste trei provinci de circa 3.200.000 hectare, iar această suprafaţă de pădure nu este regulat distribuită.

Din cauza defrişărilor în favoarea agriculturei, in regiunea de câmp avem foarte puţine păduri, din care cauză locuitorii din această regiune cea mai importantă a ţărei întrebuinţează ca combustibil chiar şi alte materiale decât lemnul.

In afară de aceasta pădurile au suferit mult în urma ultimilor împrejurări şi anume : s'au înfiinţat islazuri comunale, în Basarabia din cauza exproprierei aşa cum s'a făcut proprietarii au tăiat în mod dezordonat, s'au defrişat păduri în interesul exproprierei iar ignoranţa locuitorilor noştri a' provocat multe incendii în păduri. Pe lângă aceste cauze de distrugere datorite nouă oamenilor a venit şi natura.

Pădurile noastre de reşinoase au fost serios atinse de insecte vatămătoare.

Toate aceste cauze fac ca producţia anuală a pădurilor noastre să fie departe de o producţie normală ştiinţifică.

Şi atunci, dacă am fi optimişti şi în lipsă de datele necesare pentru a stabilii producerea, am admite că producerea anuală la hectar ar varia între 3—5 m. c. şi admiţând pentru satisfacerea normală a trebuinţelor în lemn de foc şi de lucru a populaţiei rurale câte 6 m. c. pe an, am ajunge că trebueşte să dăm la câmpie ceva mai mult decât un hectar. la coline 2 hectare şi la munte trei hectare.

Aplicând aceste cote vedem uşor că chiar dacă am afecta în întregime pentru satisfacerea trebuinţelor populaţiei rurale, produsul pădurilor noastre din România, Bucovina şi Basarabia nu am putea satisface trebuinţele acestei populaţiuni decât la munte şi acolo cu rare excepţii,

Dacă am face această operaţiune, ar rămâne ca păduri care să satisfacă toate celelalte interese ale Statului numai cota intangibilă de 100 hectare rămasă pe seama proprietarilor.

Această cotă însă va fi absolut insuficientă pentru a satisface nevoile generale ale Statului şi nevoile restului de populaţiune

Astfel fiind, este lucru precis că aplicaţiune integerală a textului constituţional, ne duce la abandonarea complectă a intereselor generale ale Statului.

In adevăr populaţia noastră rurală, pentru trebuinţele de foc întrebuinţa în mare parte : coceni, paie, stuf, papură, tizic şi diferite reziduri ale produselor agricole ; mâine când li se va face cunoscut că pentru trebuiuţele de încălzire are la dispoziţie pădurile, atât ale Statului, instituţiunilor publice şi de binefacere cât şi ale particularilor expropriate în favoarea lor, produsul tuturor acestor păduri, după cum am arătat, nu ar fi suficient pentru acoperirea acestor trebuinţe.

Şi atunci ce se face cu populaţia dela oraşe, ce se face mai ales cu armata, şcolile, spitalele, drumuri de fer, cu întreaga noastră industrie atât de stat cât şi particulară şi care nu ar putea trăi fără lemn?

De aceia Domnule Ministru, noi am procedat la cercetarea proectului de lege, ţinând însă să atragem binevoitoarea Dv. atenţiune dela început, că o măsură care ar ocroti în viitor viaţa economică a statului român, ar fi reformarea acestui text constituţional, aşa încât interesele generale ale Statului să fie apărate.

Cu această rezervă ne permitem Domnule Ministru să vă spunem vederile noastre.

Şi anume:

1. *Titlul*, care aşa cum este redactat ar putea sa nasca şi întreţine aspiraţiuni nelegitime, ar trebui schimbat şi înlocuit cu: Lege pentru aplicarea art. 132 din Constituţie relativ la aprovizionarea populaţiei rurale cu lemn de foc şi construcţie.

2. La art. 1, trebueşte prevăzut că pentru satisfacerea trebuinţelor normale ale vieţei de Stat, al industriei şi a populaţiei dela oraşe, din întregul masiv păduresc al Statului şi instituţiunilor publice şi de binefacere să se rezerve o cotă intangibilă de 2/3 şi numai restul de 1/3 să fie afectat satisfacerei trebuinţelor populaţiei rurale, rămânând ca art. 132 din Constituţie să fie întins la pădurile particulare, menajindu-se cotele intangibile la 100 hectare la câmp, 200 hectare la coline şi 300 hectare la munte, după cum vom specifica mai la vale.

Este natural că reducând din suprafaţa păduroasă a ţărei partea rezervată pentru trebuinţele generale ale statului şi ale populaţiei orăşăneşti, nu ne mai rămâne de afectat pentru trebuinţele ţărăneşti, decât o suprafaţă redusă şi în asemenea caz, afectarea pe locuinţe se reduce după cum urmează:

până la 3000 m. p. în regiunea de câmpie
„ „ 5000 „ „ „ „ coline.
„ „ 1 hectar în „ „ munte.

3. La art. 4 se stabileşte o cotă intangibilă de 100 hectare pentru proprietatea particulară, indiferent de regiunea unde se găseşte situată pădurea.

Măsura este nedreaptă şi va duce la dispariţiunea acestei cote intangibile, şi iată de ce:

La câmpie deşi e greu, totuşi se va putea menţine asemenea masive reduse.

La coline şi la munte această situaţiune se agravează şi din cauza producţiei prea mici şi din cauza imposibilităţei unei exploatări normale.

Reducerea suprafeţei intangibile, va face ca în foarte scurtă vreme întreaga cota intangibilă să fie sortită sau să dispară, sau în cel mai bun caz să producă numai lemn de foc.

Pentru aceste consideraţiuni, suntem de parere ca cota intangibilă pentru pădurile particulare să se majoreze în regiunea de munte la 300 hectare.

4. La art. 6 credem că este drept ca să se exproprieze şi pădurile moşteneşti acolo unde se află comune rurale în jurul cărora la distanţele legiuîte nu se află altfel de păduri.

Când statul, instuţiunile publice, şi particulare fac sacfrificii pentru satisfacerea trebuinţelor populaţiei rurale, este nedrept ca tocmai ţăranii cei mai instăriţi în păduri peste trebuinţele lor normale, să nu facă sacrificii pentru conruralii lor în lipsă, adică să fie apăraţi de expropriere.

De aceia cerem ca şi din pădurile moşteneşti care reprezintă o suprafaţă insemnată, să se exproprieze în favoarea comunelor rurale, care nu se pot îndestula din altă parte.

Bine înţeles că se va ţine socoteală de satisfacerea mai întât a nevoilor moşnenilor proprietari.

5. La art. 7. credem ca faţă de importanţa lucrărei de expropriere şi a rolului precumpănitor care i se dă presidentului este bine ca în totdeauna magistratul president să fie un magistrat inamovibil.

De asemenea credem că este bine ca pentru pădurile care se expropriază dela proprietar, în comisiunea de judecată să fie şi un reprezentant al proprietarilor de păduri.

Dat fiind că această comisiune trebue să statueze asupra intereselor atât de diverse şi de multe ori contradictorii, ar fi de dorit ca asemenea comisii să lucreze pe judeţe.

Vor avea astfel în vedere situaţia generală a întregului judeţ şi cu această modalitate se vor putea rezolvi interesele în parte, fără să lase populaţiuni întregi nesatisfăcute.

6, Dispoziţiunea care obligă comisiunea de aşi da hotărârea imediat, trebueşte suprimată. Lucrarea de expropriere este atât de complicată încât reclamă timp, iar evaluarea reclamă studii amănunţite făcute de specialişti, aşa că trebueşte să se dea timpul necesar pentru ca hotărârea să fie cât mai puţin nedreaptă.

Pentru înlesnirea lucrarilor ar fi nimerit ca: exproprierea şi evaluarea să se facă fiecare separat.

7, La art. 10, se spune: se va plăti în rentă: la aliniatul, a se spune că se va socoti renta pe valoarea nominala, iar la aliniatul 2, că se va ţine socoteală de cursul zilei; dispoziţiuni contradictorii care trebuesc armonizate şi puse în concordanţa cu textul constituţional care prevede o justa şi prealabilă despăgubire.

De aceia suntem de parere: a se plăti valoarea în rentă la cursul zilei şi plata înainte de predarea padurii.

Domnule Ministru,

Dacă grija noastră pentru interesul general al Statului este apreciata şi de dv. şi în consecinţă Dv. credeţi să se poate rezerva pentru trebuinţele generale ale Statului şi ale populaţiunei dela oraşe o parte din pădurile aparţinând statului şi instituţiunilor publice şi de binefacere, atunci sunt de introdus modificări, care ar schimba întrucâtva economia generală a proectului.

Fiindcă noi nu cunoaştem încă ultima Dv. deciziune, ne-am mulţumit, în cadrul fixat pentru desvoltarea acestei legi, să vă semnalăm principiile ce ar trebui să călăuzească o asemenea reformă socială, pentru ca legea să satisfacă în limitele posibilităţei o serioasă politică forestieră de stat, ceiace credem că este şi expresiunea dorinţelor Dv. ca om de stat.

Nu putem încheia Domnule Ministru, înainte de a vă repeta mulţumirile societaţei noastre, şi de a vă ruga să găsiţi un prilej favorabil, pentru a legifera şi a face astfel obligatoriu bunul precedent pe care l'aţi creiat:

1. Să nu se mai voteze legi interesând fondul forestier, fără ca specialiştii să fie consultaţi,

2. Este o cerinţă firească, pe care Dv. aţi înţeles-o, dar care trebuie impusă pentru ca şi necunoscătorii să urmeze bunul exemplu dat de Dv.

Binevoiţi vă rugam Domnule Ministru, a primi asigurarea distinsei noastre consideraţiuni.

Preşedinte
(ss) AURELIU M. ELIESCU

Secretar
Inginer Inspector Silvic
(ss) M. P. Florescu

Soc. Progresul silvic faţă de legea comercializării bunurilor statului

Societatea „Progresul silvic“ în ziua de 30 Ianuarie a. c. a intervenit către Ministrul Industriei cu această adresă:

Domnule Ministru,

Fiind informaţi că aţi elaborat un proect de lege cu privire la naţionalizarea şi comercializarea tuturor bunurilor statului, deci şi a pădurilor, vă rugăm respectos să bine voiţi ca înainte de depunerea legii în parlament, să faceţi a ne trimite şi societăţei „Progresul Silvic“ un exemplar de proiect pentru a cunoaşte şi avizul inginerilor silvici în această chestiune.

In tot cazul avem onoare a vă atrage binevoitoarea d-v. atenţiune cum că aplicarea ad. literam a textului art. 132 din constituţie, are consecinţe atât de adânci în condiţiunile proprietăţei forestiere din întreaga ţară şi va crea situaţiuni noi, de aşa natură în cât legea pe care voiţi să o faceţi poate să nu mai aibă obiect asupra căruia să se mai aplice, statul fiind în perspectivă să piardă aproape complect această mare avuţie naţională. Poate o racordare cu art. 132 din Constituţie ar fi absolut necesară, prin această nouă orientare ce doriţi să o daţi exploatărei pădurilor ţărei şi sperăm că vederile specialiştilor ingineri silvici, vă vor putea fi de folos real în marea operă pe care doriţi să o inauguraţi în folosul îmbunătăţirei finanţelor statului.

Bine voiţi vă rugăm Domnule Ministru a primi asigurarea distinsei noastre consideraţiuni.

p. Preşedinte (ss) **Aureliu M. Eliescu**
Secretar ing. insp. silvic (ss) **M. P. Florescu**

INFORMAŢIUNI

Congresul A. G. I. R. va avea loc la 25 Mai a. c. la Cluj. — *Pentrusecţia silvică s'a fixat următoarea chestiune:*

Problema exploatărei intregului masiv forestier al României, în vederea industrializărei produselor lemnoase, pe baza comasărei tuturor pădurilor, aparţinând oricui (Stat, judeţ, comună, instituţii publice şi private, asociaţiuni, cooperative, particulari etc.), *în legătură cu proiectul de lege pentru comercializarea întreprinderilor de Stat cum şi pentru punerea în valoare şi comercializarea bunurilor Statului.*

Având în vedere importanţa problemei care este de actualitate şi timpul scurt până la Congres, comitetul secţiei silvice roagă cu insistenţă pe d-nii ingineri silvici membri ai A. G. I. R. de a trimite până la 5 Mai a. c. cel mai târziu textul comunicărilor la sediul A. G. I. R., strada Episcopiei 2, Bucureşti pentru a putea fi cercetat şi tipărit în Buletinul special al Congresului.

Raportor, *C. P. Georgescu.*
Delegatul Cercului regional Cluj, *I. Buhescu.*
Supleanţi: *M. P. Florescu, G. Tomuţa.*

* * *

Subcomisia pentru alcătuirea legei corpului technic general Român, de pe lângă Ministerul Lucrărilor Publice lucrează în mod regulat, având şedinţe în fiecare Luni şi Joi, dela ora 18—20.

În această lege pe lângă Inginerii silvici au fost admişi şi Architecţii.

Iar acum în urmă intenţionează a intra şi Inginerii cadastrali, pentru care se va înfiinţa şi o secţie la Şcoala Politechnică, urmând astfel a se desfiinţa probabil pe viitor Inginerii hotarnici.

* * *

Anuarul corpului technic silvic s'a pus sub tipar, şi se tipăreşte sub auspiciile administraţiei Casei Pădurilor.

* * *

La 10 Iunie a. c. ora 9 seara d-nul Inginer şef silvic *Victor Ivăncianu*, va ţine în sala de conferinţe a Societăţei Politechnice din Bucureşti, Strada Episcopiei 2, sub auspiciile A. G. I. R., conferinţa al cărui subiect este:

Învăţământul Cadastral în România.

Dat fiind competinţa conferenţiarului şi că e prima conferinţă a unui coleg inginer silvic ce se ţine sub auspiciile A. G. I. R. cât şi importanţa conferinţei, fiind de actualitate când se necesită a se pune bazele Cadastrului·ţărei (deci şi a pădurilor) toţi colegii aflători în Bucureşti sunt rugaţi cu insistenţă a participa la această conferinţă

* * *

Consiliul de administraţie al Soc. *„Progresul Silvic“* în şedinţa dela 10 Aprilie a. c., având în vedere că: la 25 Mai a. c. începe la Cluj Congresul Asociaţiunei generale a Inginerilor, că în acest timp mare parte din Inginerii silvici în special cei din regiunea muntelui sunt în plină campanie de plantaţiuni, cât şi pentru deplina reuşită a Congresului, *s'a hotărât amânarea Congresului silvic pentru toamnă, între 15 August şi 15 Septembrie.*

Aşa dar toţi colegii cari au de făcut comunicări la chestiunile propuse de comitet şi anume:

1. Corecţiunea torenţilor şi ravenelor, în special a celor din judeţul Caraş-Severin.

2. Inconvenientele exproprierei râpelor şi terenurilor imprductive din regiunea dealurilor şi munţilor pentru islazuri comunale.

3. Tratamentul şi amenajamentul pădurilor de Stejar din Banat şi rezultatul aplicaţiunei lor.
4. Discuţiuni asupra tratamentului şi amenajamentelor pădurilor Domeniului Reşiţa, precum şi asupra industriilor forestiere anexe.

Işi vor trimite lucrările cel mai târziu până la 15 Iunie a. c. însoţite de planşe, schiţe, pentru a putea fi cercetate şi tipărite în o broşură specială destinată Congresului.

Probabil că la acest Congres va lua parte şi o delegaţie a Societăţei forestiere Sârbeşti dela Belgrad.

* * *

Mercuri 27 Martie st. v. (9 Aprilie st. n.) împlinindu-se 6 ani dela reîncorporarea Basarabiei cu vechiul Regat, atât la Şcoala Politechnică din Bucureşti cât şi la Athenul Român, sub auspiciile Ligei Culturale şi la care au fost invitate toate societăţile culturale şi ştiinţifice din Bucureşti unde s'au ţinut conferinţe cu caracter istoric şi patriotic.

La ambele serbări, Societatea *„Progresul Silvic“* a fost reprezentată prind. Inginer consilier silvic *Petre Antonescu* şi inginer inspector silvic *M. P. Florescu*, secretarul societăţei.

* * *

Legea pentru aplicarea art. 132 din Constituţie cu privire la îndestularea în lemn de lucru şi foc a ţărănimei noastre, a fost pusă în desbaterea Consiliului de Miniştri şi după ce i se va da forma definitivă, va fi pusă în desbaterea parlamentului în chiar sesiunea aceasta.

La alcătuirea acestei legi s'a ţinut foarte mult seamă de amendamentele technice şi economice propuse de Soc. „Progresul Silvic“.

Albumurile în care se cuprind vederile luate cu prilejul Congresului silvic dela Chişinău din toamna anului 1923, fiind aproape gata şi cum costul lui este de 500 lei, toţi d-nii colegi, cari s'au înscris la acest album şi n'au achitat până în present suma complectă, sunt cu insistenţă rugaţi a plăti şi diferenţa până la suma de 500 lei, trimiţând banii pe adresa: M. P. Florescu, Str. Al. Orescu 9, Bucureşti, secretarul Societăţei „Progresul Silvic“ care pe măsură ce va primi banii, va expedia şi albumul fiecăruia. Până în present s'au înscris şi plătit:

C. P. Georgescu	500	Tr. Ionescu	100
Al. Bujoreanu	500	A. Boldescu	100
Horia Manole	500	M. Ostian	—
Ovidiu Cratero	500	Moţoc	—
Marin Drăcea	500	V. Trandafirescu	—
N. Caragea	100	Popa D.	—
Iordăchescu Fl.	100	Baiu Crăciun	—
Turneanu G.	100	I. Gombossy	100
N. G. Popovici	100	C. Armăşescu	100
G. Agapie	100	G. Condrea	100
I. Diaconescu	100	Lescov	—
G. Mosandrei	100	Cojocaru I.	—
D. Clain	100	Kaminsky	—
M. Rădulescu	100	Fotoc P.	—
C. M. Bunescu	100	Burdea Tr.	—
G. Constantinescu	100	G. Năstăsescu	—
Gh. Chercea	100		

* * *

Consiliul de administraţie al Societăţei „Progresul Silvic“ în şedinţa dela 10 Aprilie a. c., a aprobat definitiv oferta d-lui Inginer *Tiberiu Eremia*, pentru construcţia (zidăriei) Căminului inginerilor silvici,—care se ridică la cifra de 11.900.000 lei. *Lucrările de fondaţie vor începe chiar zilele acestea.* Cu aceasta se îndeplineşte un proiect din programul societăţei noastre şi e un merit pentru acei din iniţiatorii care au muncit cu râvnă şi dezinteresat pentru realizarea acestui ideal, la care a contribuit în mod larg şi cu prisosinţă dl. Al. Constantinescu, Preşedintele societăţei noastre.

Tot în această şedinţă s'a hotărât, că întrucât şi A.G.I.R. Societatea Politechnică şi Asociaţia inginerilor de Mine, intenţionează a construi un local propriu pe locul ce 'l posedă în Calea Victoriei (vis-à-vis de Cofetăria Dobriceanu), Societatea „Progresul Silvic“ va contribui la timp cu o cotă aparte şi la construirea căminului inginerilor de toate specialităţile, pentruca cu forţe unite să putem vedea înfăptuit şi un cămin al tuturor inginerilor din România întregită.

* * *

Vineri 18 Aprilie, la orele 9 seara a avut loc la Şcoala Politechnică prima şezătoare a societăţei „Codru“ a studenţilor silvici.

In prima parte a şezătoarei s'a rulat un film cinematografic al exploatărilor pădurilor; apoi preşedintele Soc. „*Codru*“ arată scopul reînvierei mişcărei Soc. „Codru“; — după care dl. profesor N. G. Popovici, preşedinte onorific al soc. „Codru“ arată principile ce trebue să călăuzească o societate studenţească forestieră (camaraderia, muzica, sporturile etc). D-sa donează 500 lei ca fond de ajutor societăţei, dl. ing. inspector silvic M. P. Florescu expune comparaţia între vechea soc. „Codru“ întemeiată în 1901 la Brăneşti de promoţia IX-a şi urează spor la muncă generaţiei de azi, donând în numele promoţiei sale 2000 lei; apoi dl. ing. inspector silvic şi profesor V. Stinghe promite tot concursul său.

In partea II-a a avut loc o audiţie muzicală din flaut şi vioară a studenţilor forestieri.

Cu această manifestare soc. „Codru“ reintră pe făgaşul croit de întemeetorii ei.

Rugăm cu acest prilej pe toţi ingineri silvici de a trimite preşedintelui soc. „Codru“ a studenţilor silvici, la scoala politecnică din Bucureşti, obolul lor colegial.

* * *

D-l Ingine silvic *G. P. Antonescu* a fost numit conferenţiar la Academia Agricolă din Cluj, pentru catedra de Silvicultură, catedra ce a fost scoasă la concurs.

Felicităm pe tânărul Antonescu atât pentru apostolat cât şi pentru reuşita la concurs, având unanimitatea voturilor comisiei examinatoare.

DONAŢII

pentru familia fostului pădurar Titu Mateescu, ucis de delicvenţi, au mai contribuit:

Dl. Ing. inspector silvic Dem. Anastasescu lei 100, dl. ing. insp. silvic Stan Stănescu lei 50, dl. ing. insp. silvic Aurel Mavrodineanu lei 75, dl. ing. insp. silvic Ion Stătescu lei 50, dl. ing. subinsp. silvic M. Păcescu lei 25, dl. ing. subinsp. N. Mateescu lei 50, dl. ing. insp. silvic. Ernest Gheorghiu lei 50, dl. ing. silvic I. Diaconescu lei 40, dl. ing. silvic N. Caragea lei 100, dl. ing. silvic I. Marinescu lei 50, dl. ing. silvic Traian Ionescu lei 60, dl. ing. silvic Const. Nettea lei 100, dl. ing. silvic V. Paladian lei 40, dl. ing. silvic I. Isbăşescu lei 30, dl. ing. silvic A. Csurilla lei 40., toţi din cuprinsul reg. VII silvică Piteşti.

Colecta ocolului Streza-Cărţişoara prin d-l ing. şef. silvic Valeriu Opriş	189	bani	50
Personalul ocolul silvic Lăpuşul unguresc . . .	150	„	—
Suma din urmă	700	„	—
Total general . . .	1899	„	50

BIBLIOTECA
[illegible]
[illegible]

„PETROŞANI“

SOCIETATE ANONIMĂ ROMANĂ

PENTRU

EXPLOATAREA MINELOR DE CĂRBUNI

Capital Social Lei 280.000.000

MINELE : Petroşani, Vulcan, Aninoasa şi Dilja
Judeţul Huniedoara, Transilvania

Direcţiunea Generală :

BUCUREŞTI

STRADA AUREL VLAICU No. 22

Adresa telegrafică : „PETROŞANI“.

Telefon 39 77

BANCA MARMOROSCH, BLANK & Co.

SOCIETATE ANONIMĂ

Capital social lei 125.000.000 deplin vărsat. = Rezerve lei 177.6000.000

SEDIUL IN BUCUREŞTI

Adresa telegrafică: „BANKBANCA"

SUCURSALE şi AGENTII

IN STRĂINĂTATE:

PARIS, Place Vendôme, 20.
CONSTANTINOPOL, Galata, Agopian Han, Agenţie in Stambul
NEW-YORK, Broadwav, 31-33.
VIENA, Comandită:
ALBERT BLANK & Co.
6, Josefsplatz, 6

IN ŢARA:

BUCUREŞTI: Cal. Victoriei, 42 Cal. Griviţei, Piaţa Sft. Anton, şi Cal. Moşilor (Gura-Oborului)
Arad, Brăila, Braşov; Chişinău, Cluj, Cernăuţi, Constanţa, Ismail, Oradea-Mare Trg.-Mureş.

OPERAŢIUNI DE BANCĂ

Conturi-curente, Împrumuturi, Lombarde, Sconturi, Schimburi, Scrisori de credit, Cecuri, Avansuri, comercianţilor şi industriaşilor, Emisiuni, Safe, etc.

CREDITUL EXTERN s. a.

Bucureşti — Str. C. A. Rosetti No. 37. — Telefon 14/31 şi 41/16

Execută orice operaţiuni de Bancă

Furnizează din depozitele sale şi din fabricile ce reprezintă:

Materiale de cale ferată normală şi îngustă. Materiale pentru atelierele de reparaţii de locomotive şi vagoane. Metale de orice format şi dimensiuni. — Maşini şi scule pentru atelierele mecanice. — Maşini pentru industria lemnului. — Instalaţii complecte şi maşini pentru fabricarea cărămizilor. — Camioane-autobuze, pompe, Automobile „Ganz-Bussing". — Explosibile, capse şi fitil pentru industriile miniere. Auto-pluguri „Kornick". Aparate pentru curăţirea apei din cazane sistem „Neckar". Lemne de foc, cărbuni de piatră, Coks metalurgic şi de gaz. — Exportă produsele solului şi subsolului.

Intreposit propriu la Gara Dealul Spirei, Bucureşti

HOTEL

„ROYAL PALACE“

Proprietatea Societăţei „Clădirea Românească“

BUCUREŞTI — STR. SĂRINDAR COLŢ CU BREZOIANU

Tarif foarte avantagios. — Camere cu luna

CONSTRUCŢIUNE NOUA

CALORIFER, ASCENSOARE, TELEFOANE, BAI,

APA CALDA şi RECE, LUMINA ELECTRICA, ETC.

Curăţenie, Ordine, Linişte.

„BANCA ROMANEASCA“

Societate anonimă, fondată în anul 1911

Capital vărsat şi Fond de rezervă Lei 379.000.000

Sediul Central „BUCUREŞTI“

SUCURSALE: *Arad*, *Bălţi*, *Bazargic*, *Braşov*. *Cernăuţi*, *Cetatea-Albă*, *Chişinău*, *Cluj*, *Constanţa*, *Craiova*, *Galaţi*, *Ismail*, *Oradia-Mare*, *Satu-Mare*, *Sibiu*, *Soroca*, *Tg.-Mureş*, *Timişoara*, *Tighina*, *Tulcea*.

BĂNCI AFILIATE :

Banca Almajului, Bozovici
„ *Bacăului*, Bacău
Câmpulungul Moldovenesc, C. Lung
Banca de Comerţ şi Industrie, Roman
Banca Comercială şi Industrie din Valea Târnavei, Diciosânmartin
Banca Corvineană, Hunedoara
„ *Creditul Dobrogei*, Constanţa
„ *Ceditul Prahovei*, Ploeşti
„ *Dunărea Romanească*, Brăila
„ *Durostorului*, Silistra
„ *Economul*, Cluj

Banca Iuşilor, Iaşi
„ *Maramureşeanu*, Sighetul Marmaţiei
Banca Mehedinţului, T.-Severin
„ *Petrodava*, P.-Neamţ
„ *Pieţei*, Bucureşti
„ *Rădăuţilor*, Rădăuţi
„ *Română*, Dorohoi
„ *Românească a Banatului*, Lugoj
Banca Românească a Orientului, Bucureşti
Banca Sebeşeană, Sebeşul Săsesc
„ *Ştefan cel Mare*, Fălticeni
„ *Suceava*, Suceava

Face toate operaţiunile de Bancă

Serviciu special pentru relaţiunile cu străinătatea.

„ARIF“ SOCIETATE ANONIMĂ

Pentru Exploatarea de Păduri şi Industria lemnului

Capital social: Lei 30.0000.000, deplin vărsaţi

Preşedinte al Consiliului de Administraţie
CONSTANTIN NEAMŢU
Vice-Preşedinte al Consiliului de Administraţie
Inginer TIBERIU EREMIE

ADMINISTRATORI-DELEGAŢI
Ingineri **Corneliu Bălteanu, C. Orghidan**
Alexandru Zănescu

CONSILIERI:
Ingineri **Gh. Balş, C. Negrescu, I. Purcăreanu,**
D. Rolin şi **J. Selleckaers**

DIRECTOR GENERAL:
Inginer-şef, M. N. Rádulescu

Director technic: Inginer, **Dobrescu**
Director forestier: Inginer-şef silvic, **V. Mihălcescu**

Are în exploatare pădurile din munţii Arifului, de pe valea Argeşului. Posedă o fabrică cu 18 gatere în Curtea-de-Argeş Vinde en gros şi en detail, lemne de foc şi cherestea, predate la gara Curtea-de-Argeş. Posedă ateliere mecanice de tâmplărie, fabrică de lăzi, fabrică de parchete. Primeşte comenzi pentru cherestea şi lemne de foc, tâmplărie, mobilier parchete de stejar şi fag, lăzi şi orice fel de ambalaje de lemn etc.

Sediul în BUCUREŞTI STR. MARCONI No. 3
Telefon 2 91

6782

Anul XXXVI MAI 1924 No. 5

REVISTA PADURILOR

UNIFICATĂ CU

ECONOMIA FORESTIERA

ORGANUL SOCIETĂŢEI „PROGRESUL SILVIC"

Apare sub conducerea comitetului de redacţie compus din d-nii:

Dr. M. D. Drăcea, M. P. Florescu, I. Guguianu, N. Iacobescu, Z. Prsemitky, D. Robănescu, V. N. Stinghe, I. Timoc şi G. Turneanu

Sub preşedinţia d-lui **PETRE ANTONESCU**

Redacţia şi Administraţia Revistei la Casa Pădurilor
(în Ministerul de Domenii)

ABONAMENTUL 150 LEI PE AN

Pădurile şi legile noi . . . . **V. N. Stinghe**
Pădurile din Transilvania . . . . **Iuliu Fröhlich**
Problema pădurilor comunale . . . . **Gh. I. Ionescu**
Lupta pentru apărarea cauzei pădurilor . . **Petre Antonescu**
Calendarul florilor . . . . **Iosif Brebenaru**
Incendiile pădurilor din Jugoslavia . . . . . **Gh. P. Antonescu**
Instrucţii referitoare la administrarea şi exploatarea păşunilor de munte . . . . . . **P. A.**
Revista Revistelor . . . . ***
Informaţiuni . . . . ***

BUCUREŞTI
TIPOGRAFIA „NAŢIONALA", JEAN IONESCU & Co.
1, STRADA BURSEI, 1
1924

CONSILIUL DE ADMINISTRAŢIE
AL
SOCIETĂŢEI „PROGRESUL SILVIC“
PE PERIODUL 1921—1925

Recunoscută persoană morală prin Decretul Regal No. 1630 dela 28 Aprilie 1904, cu sediul in palatul Ministerului de Domenii

Consilieri :

Ion Aleman
M. Boldur
Al. Constantinescu
Aureliu Eliescu
Mihail P. Florescu
Liviu Marţian
Ion Moldovanu
Const. Opran
Const. Sava-Goiu
Vintilă Stinghe
M. Tănăsescu

Cenzori :

Ovidiu Crattero, C. P. Georgescu şi Xenofon Sculy.

Cenzori Supleanţi :

I. Comanici, Dr. Marin Drăcea şi G. Turneanu.

Biroul Societăţei „PROGRESUL SILVIC“

Preşedinte: Al. Constantinescu

Vice-Preşedinţi: Aureliu Eliescu
Liviu Marţian

Secretar: M. P. Florescu
Casier: N. Elefterescu

Ajutor de Secretar şi Casier Emil Niculescu

B

Anul XXXVI MAIU 1924 No. 5

REVISTA PADURILOR

UNIFICATĂ CU

ECONOMIA FORESTIERA

PADURILE ŞI LEGILE NOI

Ultimul nostru răsboi, dacă a fost mare prin îndârjirea luptelor, prin technica mijloacelor, prin mulţimea sacrificiilor,— el a fost mare, mai ales prin consecinţele sale politice şi economice.

Căci dacă, — întregîndu-ne ţara dupe răsboi într'o Românie mai mare de cât îndoitul celei care a fost, am realizat pe tărâmul faptelor politice mai mult de cât orcare participant al marelui răsboi, — pe terenul economic, într'un timp relativ foarte scurt — 6 ani — am văzut realizări cari nu au mai fost date nici unui alt popor.

Sunt atât de mari aceste realizări, ele au creiat situaţiuni cari se depărtează atât de mult de ceia ce a fost mai înainte, în cât cu drept cuvânt unii văd în ele adevărate „prefaceri".

In fruntea lor stă „reforma agrară" care făcând o nouă repartiţie a solului cultivabil al ţării, a prefăcut technica culturei pământului şi va aduce, treptat dar susţinut, adânci prefaceri sociale, stabilind orientări şi echilibruri noi politice.

Noi trăim zi cu zi în mijlocul acestor prefaceri şi nu mai putem judeca proporţiile lor. Dar examinându-le cu obiectivitatea cronicarului, care e el însuşi în afară de faptele pe care le consideră, un scriitor englez le numeşte „revoluţie agrară".

Şi este aşa.

Este o revoluţie care are învingători şi învinşi: unii au luat pământul, ceilalţi au trebuit să-l dea. Dar o revoluţie sui generis: în care s'a luptat nu pe strade ci în parlamente, în care fiecare — cu sau fără rezultat — a putut să-şi apere punctul său de vedere.

BIBLIOTECA
Institutul Forestier

Prefacerile economice au atins adânc importanta formă de cultură a pământului, care este pădurea. Şi ea a fost prinsă în vârtejul reformelor.

După felul cum a ieşit din acest vârtej suntem îndreptăţiţi a spune că a avut de suportat, nu o revoluţie mai blândă ci un adevărat răsboi, care a început la 1916 şi nu s'a isprăvit nici în ziua de azi. E un răsboi lung, crâncen şi necruţător. Şi dacă naţiunea română a eşit biruitoare din răsboi, . pădurea a ieşit învinsă din răsboiul său. Ea plăteşte despăgubirile, despăgubiri grele, ea plăteşte şi răsboiul ţării întregi.

Exproprierea de păduri pentru constituirea de islazuri (Legea specială din vechiul regat 1921 şi a reformei agrare din Ardeal 1922).

Creiarea de păduri comunale (Legea ref. agrare din Ardeal 1922 şi cea specială depusă în parlament acum).

Comercializarea pădurilor (întreprinderilor) statului (Lege votată de cameră).

Sunt 3 legi cu proporţii pe cari nu le găsim în nicio altă ţară.

Cum vedem silvicultorii aceste legi?

⁂

Păşunatul nu se împacă bine cu pădurea, ba une ori rău de tot, compromiţând desvoltarea şi regenerarea ei.

E adevărat că legea islazurilor nici nu caută să o împace, ci pur şi simplu sacrifică pădurea pentru păşune, defrişând-o.

Dar tocmai în această sacrificare vedem un rău.

Noi nu credem că avem pădure „multă", cum se spune adesea. Din potrivă credem că prin exploatările mari pe care le facem, fie în vederea trebuinţelor interne, fie mai ales pentru export — căci trebue să ne refacem după răsboi, să reconstruim ce s'a stricat, apoi să exportăm lemn ca să importăm produse necesare refacerii, să exportăm ca să ameliorăm valuta, etc. etc. — luăm pădurilor noastre mai mult de cât producţia lor, le atacăm însăşi rezerva diminuând-o şi reducându-ne prin aceasta din ce în ce mai mult posibilitatea de producţie.

Aşa fiind defrişările pentru islaz făcute pe circa 200.000 h.a. ($^1/_{30}$ din supraf. totală a pădurilor ţării) vin să pue pădurea la o şi mai grea încercare.

Tocmai pe considerentul că pădurile țării ajunseseră să aibă nevoie de ocrotire nu de lovituri noi, poate că ar fi trebuit ca legiuitorii să fi găsit o formulă care să împace, chiar așa mai rău, pășunatul cu pădurea și să fi oprit categoric defrișarea porțiunilor de pădure unde înțelegea să constitue islaz.

Căci mai este un lucru. E un adevăr pe care îl știe azi or și cine, că pădurea are un rost nu numai prin lemnul pe care ni-l dă, ci și prin influența pe care o are asupra facilitășii culturii agricole și prin garanția pe care o oferă în contra mișcărei pământului în locurile accidentate.

Și nu e puțin.

⁂

Pădurea comunală există mai în toate țările europene; ea are în mai toate aceste țări un trecut îndepărtat, un trecut istoric care se confundă cu însu-și istoricul proprietății funciare private. Pentru acest motiv nu putem constata nici în cea mai civilizată și mai bine organizată țară a apusului o regularitate în distribuția pădurei comunale sau o proporționalitate între populația diferitelor comune și suprafețele posedate.

Nimeni însă și nicăeri nu se entuziasmează de pădurea comunală privită din punctul de vedere al producțiunei materiei lemnoase: ea nu oferă condițiuni prielnice.

Dar poate e o condiție de bună desvoltare economică pentru comuna respectivă? Nu credem nici aceasta fără rezerve. Mai întâi, sunt în țările apusului comune fără păduri comunale cari merg cât se poate de bine și nici nu suferă de lipsa lemnului. Comunele cari au relativ puțină pădure, atât cât le e strict necesar pentru a avea lemnul de foc și de lucru, nu se resimt prea mult de avantajele acestei proprietăți. Dar în schimb pădurea mereu sub tensiunea exploatărilor cari nici odată nu mulțumesc pe beneficiari, dacă nu se degradează dar în nici un caz nu are răgaz să se amelioreze. Păduri comunale bune și frumoase găsim numai acolo unde comuna respectivă posedă mult peste ceeace îi este necesar, acolo unde pe lângă folosința în natură, ele mai aduc și foloase însemnate în bani.

De aceia credem că generalizarea creierii de păduri comunale, împărțind până la ultimul colț disponibil și pe măsura— în cel mai bun caz—a strictului necesar, va duce la o degradare a proprietăţii forestiere. Cine voeşte o ilustrare a acestei afirmări să cerceteze pădurea bulgărească. Dacă sub raportul organizării comunale vecinii noştrii vor fi stând bine, noi n'avem nici un motiv să-i invidiem pentru starea şi organizarea pădurilor lor. Or cum ni se va argumenta de cei ce vorbesc în numele raţionamentului logic, dar trăesc departe de fiinţa pădurilor, noi vom răspunde cu evidenţa faptelor : în proprietatea forestieră înbucătăţită condiţiile pentru producţia lemnului nu sunt prielnice.

Şi mai avem o rezervă de făcut în ce priveşte creiarea deodată, peste tot, fără alegere şi fără răgaz a pădurilor comunale : nu vedem cum poate contribui această măsură, aşa efectuată, la buna stare materială a satelor.

Operaţia financiară prin care actualii proprietari vor fi despăgubiţi, neputându-se face imediat şi în bani peşin (lucrul e natural!) va trebui să se emită înscrisuri la care se vor plăti procente, desigur procente relativ mari, aşa cum se plătesc în timpurile de criză, de excesivă solicitare a capitalurilor, procente pe cari în ultima analiză le va plăti locuitorul fericitelor comune împroprietărite. Da, el va plăti procent mare, în timp ce în pădure lemnul creşte şi se înmulţeşte cu procent foarte mic : căci oricum ar cere interesul politicei, pădurile au numai o cale : luate în totalitatea lor ele nu produc anual la 100 m. c. existenţi în picioare de cât 3 – 4 m. c. în medie, ceiace înseamnă că la 100 lei nu produc de cât 4 lei în mediu ; şi aceasta e o socoteală optimistă.

⁂

Comercializarea pădurilor, e o numire, o noţiune cu care nu suntem familiarizaţi şi nici nu prea vedem ce vrea să fie. Dar pricepem în tot cazul că e vorba, iar de tăere, de exploatare.

Şi noi credeam că se exploatează deja prea mult!

Cine va exploata, cum va exploata, cât va mai exploata nu ştim, că nu se înţelege din lege. Dar bănuim că aceştia cari vor veni să exploateze nu vor exclude pe cei ce deja tae prea mult, — ci se vor adăuga lor.

Din punctul de vedere strict al politicei forestiere, — al acelei politici care trebue să conducă la o mai bună stare a pădurilor, la o mărire a producţiunei, la o raţională manipulare a enormei avuţii naţionale cari sunt pădurile ţării — nu putem afirma că ţara a câştigat ceva: unele din aceste legi hotărît nu le vor aduce nici un bine: altele nu vedem cum şi prin ce le-ar favoriza.

Iniţiativa acestor legi nu am avut-o noi, au avut-o alţii. Mărturisim că noi silvicultorii, cari trăind în pădure o ştim cât de greu se face, cât de încet creşte şi cât de uşor se distruge, nu putem să ne emancipăm de un oarecare spirit conservativ şi nu puteam ajunge la ele.

Şi de sigur pentru acest spirit al nostru — care e şi vina noastră cea mai mare — am fost foarte puţin ascultaţi la făurirea acestor legi.

Drept vorbind, numai cu privire la legea pădurilor comunale silvicultorii au putut spune părerea lor asupra unor puncte de vedere — nu toate — ale legiuitorului şi în nici un caz nu asupra părţii din legea agrară ardeleană care intră adânc în chestia pădurilor comunale.

Dar la legea păşunilor nu am putut spune nici un cuvânt. Ştiam că se face o lege, ştiam unde şi de cine, dar n'ajungeam acolo. Şi totuşi — fără să stricăm cu nimic realizării ideii în sine — am fi avut observaţiuni folositoare de făcut. Multe din acele ce n'au eşit bine dupe urma legii sau vor mai eşi încă rău, ar fi putut fi, poate, evitate.

Legea comercializării pădurilor nici n'am ştiut aproape când s'a făcut, de cine şi unde. Silvicultorii au luat cunoştiinţă de ea dupe ce s'a depus în parlament şi s'a publicat în ziare.

De fapt făuritorul acestor legi este un curent, o iniţiativă socială, care a crezut a fi găsit cumpăna dreaptă între diversele interese generale alè ţării. Ele s'au născut în numele unor vederi largi, unui patriotism cald şi luminat, unei departevăzătoare prevederi sociale şi spre cel mai mare bine al ţărei româneşti.

Decât, parcă o nedumerire totuşi se strecoară în suflet. Dacă interesul general e acela care a primat la facere acestor legi, el şi numai el, de ce nu s'a venit cu aceiaşi grabă şi bună voinţă cu o lege tot de interes general care de ex. să transforme în suprafeţe productive şi consolidate atâtea râpi, ponoare, dealuri şi munţi în mişcare, locuri degradate şi sterile printr'un tratament barbar şi pe care pădurea le poate pune aşa de bine în valoare ?

Orcum, noi aşteptăm să vedem — şi viitorul ne va arăta — dacă în adevăr, din punct de vedere general economic şi apoi şi din punct de vedere social, legile aduse vor răspunde aşteptării.

⁂

Până atunci, noi silvicultorii le primim aşa cum sunt şi ca fii buni şi luminaţi ai ţării colaborăm la aplicarea lor, căci ţara aşteaptă dela ele bine şi prosperare.

Colaborând intens la aplicarea lor avem pedeoparte putinţa să contribuim cu experienţa noastră a împlini unele eventuale lacune sau neprecizări ale legilor; iar pe de altă parte, ne e dată ocaziunea de a constata unde şi a aprecia 'măsura în care aceste legi pot fi ameliorate, în special în sensul ca şi interesul pădurilor, a producţiunei de lemn, să fie ocrotit, acolo unde lucrul se poate face fără a împiedica realizarea celoralalte intenţiuni ale legiuitorilor actuali.

In spiritul acesta, cu privire la legea islazurilor va trebui să studiem modalitatea de a da posibilitate de păşune acolo unde când-va a fost pădure încheiată, fără totuşi a generaliza măsura defrişerilor, mai ales la munte unde terenul este expus surpării. Oare cari dispoziţiuni introduse în legea pădurilor comunale ne dau putinţa de a face ceva pentru „păşunile împădurite" chiar de acum. O lege specială, pe care trebue să o cerem, ne va putea pune în situaţia de a lucra mai eficace mai târziu.

In altă ordine de idei, va trebui să cerem mereu şi insistent, ca cel puţin o suprafaţă egală cu aceia pe care a pierdut-o prin defrişeri pentru islazuri, să reintre în domeniul forestier mai ales sub formă de râpi ponoare, surpături, locuri neproductive pentru a fi puse în valoare pe calea culturei forestiere, cu mijloace financiare ce sunt a se creia.

„A quelque chose malheur est bon" zice un proverb francez. Noi îl putem repeta cu ocazia aplicării legii păşunilor. Ele s'au creiat pe socoteala pădurilor dar acum că s'au creiat, ne-a dat nouă posibilitatea de a stavili răul obicei al păşunatului în pădure. Odată ce fiecărei comuni din ţară i s'a destinat locul necesar de islaz, nu mai pot fi în nici un fel justificate solicitările, cu care s'a învăţat rău populaţia satelor, de a intra cu vitele în pădure. Se deschide astfel o epocă nouă şi prielnică culturei silvice adevărate.

Legea pădurilor comunale ni se pare mai bine alcătuită— bine înţeles cu rezerve asupra principiului în sine. Practica ne va arăta dacă şi unde sunt lacune şi cum se pot împlini. Noi credem însă că sub acest raport vom avea mai puţin de ceru de cât în chestiunea păşunilor comunale.

In schimb vom avea mult de lucru. Depinde de administraţia pe care o vom face noi—legea ne-o încredinţează—ca pădurile destinate a aproviziona cu lemn de foc populaţiile rurale, să nu sufere prin schimbarea de destinaţie, să fie bine îngrijite şi să vegeteze prosper.

Numai dacă acţiunea noastră şi bunele intenţiuni vor fi înţelese de populaţia rurală şi mai ales de acei cari o conduc imediat!

Căci trebue să ne fie clar un lucru: e nevoe să insistăm să nu se ia din aceste păduri decât creşterea lor efectivă fără atacarea capitalului de producţie lemnos.

Şi mai trebue ceva: să fim lăsaţi noi, inginerii silvici, să o stabilim această creştere efectivă, posibilitatea reală care se cuvine să intre în folosinţa comunelor, noi ne pricepem mai bine de cât orcine altul să o determinăm.

Legea comercializării are cum am spus prea puţine precizări, mai ales cu privire la păduri. Se pare că precizările vor veni ulterior.

Cu acea ocazie va trebui să insistăm ca, or cum, şi legea silvică să fie respectată aşa cum e scris categoric că se respectă legea minelor.

In rest, dacă exploatările ce vor veni se vor întinde asupra pădurilor mature şi exploatabile, dacă se vor ţine în limita unei posibilităţi reale şi vor fi cu grije şi pentru ceia ce rămâne în urma lor, nu vedem deocamdată obiecţiunea de făcut.

Credem chiar că inginerii silvici chemaţi să lucreze în adevărata technică silvică dar în condiţiuni mai civilizate decât lucrează exploatările de până acum, se vor simţi la locul lor şi vor fi mândri să lase după urma activităţii lor, ceva pentru viitorime şi pentru viitoarea pădure a României.

V. N. Stinghe

PADURILE DIN TRANSILVANIA

Transilvania „ţara binecuvântată", cum se numeşte într'un cântec popular, a adus ca dar de nuntă României mari, printre alte preţioase daruri, şi o suprafaţă de 2.300.000 hectare pădure. Din această suprafaţă 1,600,000 hectare constituiesc păduri de foioase, iar 700.000 hectare păduri de răşinoase.

Inainte de introducerea Reformei Agrare, aparţineau Statului, comunelor, bisericelor, comunităţilor, etc., o suprafaţă de 1,700,000 Ha. pădure, iar proprietarilor particulari 575,000 Ha. Afara de pădurile care erau în proprietatea Statului (246.000 Ha.), cu începere din anul 1878 au fost puse sub controlul Statului padurile cari aparţineau comunelor, bisericilor, şcoalelor, comunităţilor, etc., însă în acelaş timp legea forestieră maghiară din acelaş an se ocupă de pădurile particulare numai în cazurile când din consideraţiuni de utilitate publică au caracterul unor păduri de protecţie.

Mai mult de jumătate din suprafaţa întreagă a pădurilor din Transilvania sunt situate pe munţi şi mai ales pe munţii dela marginea acestei provincii cealaltă jumatate, mult mai mică decât cea dintâi, acoperă munţii şi dealurile din părţile mijlocii ale Transilvaniei.

Până la constituirea căilor ferate din Transilvania, care a avut loc cam pe la 1830, a fost linişte în pădurile Transilvaniei. Numai în apropierea apelor plutibile şi mai ales în valea Mureşului au avut loc unele exploatări cu totul neînsemnate pe cale grădinărită. In pădurile de fag şi stejar din partea mijlocie a Transilvaniei s'a exploatat până atunci numai atât material lemnos, cât era necesar ca lemne de foc şi construcţie pentru satisfacerea trebuinţelor proprii ale populaţiei din oraşe şi sate.

Inainte de anul 1878 numai pentru o parte din padurile Statului şi ale câtorva oraşe existau amenajamente, cari reglementau mersul tăierilor în aceste păduri; în toate celelalte păduri exploatările se făceau sub forma unor tăieri grădinărite neregulate. In primul rând au fost exploatate părţile de pădure situate în apropierea oraşelor şi satelor, în timp ce pădurile mai îndepărtate şi mai puţin accesibile au fost cu desăvârşire cruţate de topor

Lucru aproape tot atât de important ca exploatatul lemnelor, era pe vremea acea păşunatul, care a fost practicat în mod intensiv mai ales în pădurile uşor accesibile. In părţile mijlocii ale

Transilvaniei a jucat un rol deosebit de mare ghindăritul, şi mii de porci, aduşi din ţinuturi mai apropiate sau mai îndepărtate, erau mânaţi în anii buni de sămânţă către pădurile de stejar; ceace, pentru împrejurările de atunci, era un factor de o deosebită importanţă în economia naţională.

Deoarece în timpurile vechi s'au făcut exploatări prin tăeri rase, păşunatul a putut fi practicat sute de ani dearândul, fără a se cauza prin aceasta prejudicii pădurei. Cel mai mare pericol pentru pădurile Transilvaniei s'a ivit acum 50 ani odată cu introducerea căilor ferate. Incă înainte de a putea intra în vigoare legea din anul 1878, Transilvania a fost înzestrată cu o reţea de căi ferate şi astfel ocaziunea pentru a exporta material lemnos a fost dată. Dealungul liniilor ferate, cari duceau printre pădurile din munţi întocmai ca ciupercile, au răsărit din pământ ferăstraele cu vapori, iar în părţile mijlocii ale Transilvaniei se exploatau vaste suprafeţe populate cu stejar, a căror lemne de calitatea întâia se prelucra în doage, sau se exporta ca lemn rotund în Statele vestice. Lângă pădurile comunelor şi ale diferitelor comunităţi erau situate pădurile proprietarilor particulari, asupra căror au năvălit mai ales comercianţii streini şi proprietarii de fabrici de cherestea. Aceştia în anii următori au exploatat cu o lăcomie fără pereche. Deoarece proprietarii de păduri nu erau constrânşi prin nici o lege sau regulament şi de cele mai multe ori nu aveau nici o idee de valoarea pădurilor lor, au fost pentru exploatatori o tentativă de a cumpăra pe preţuri derizorii dreptul de exploatare asupra unor întinse suprafeţe de pădure.

Şi pentru a putea exploata relativ repede aceste suprafeţe de păduri, au construit căi ferate forestiere şi au exploatat prin tăieri rase întinse suprafeţe de păduri; astfel cheresteaua de răşinoase din Transilvania (molitful de Transilvania) a devenit în scurt timp pe piaţa mondială o marfă căutată şi bine plătită.

Nenumărate trenuri, încărcate cu cherestea şi lemne de construcţi îşi luau zilnic drumul peste graniţă, către Ungaria sau peste Carpaţi spre porturile dunărene, iar masivele de răşinoase din munţi se răreau în mod îngrijoritor.

Ca consecinţă guvernul maghiar a statificat prin anul 1890 administraţia pădurilor comunale şi ale comunităţilor, dispunând să se întocmească amenajamente şi regulamente de exploatare. S'a crezut, că prin acest mod se va asigura continuitatea economiei forestiere şi astfel se va pune o stavilă exploatărilor lacome de până acum.

In fiecare judeţ, s'a înfiinţat o regiune silvică şi mai multe ocoale silvice cari pe lângă administraţie trebuiau să ridice în plan şi să întocmească amenajamente pe suprafaţă pentru toate pădurile supuse regimului silvic.

Regimul principal era pe timpul acela şi este încă şi astazi regimul codrului. In ce priveşte modalitatea de tratament, încă pe atunci trebuia făcută deosebire între pădurile de răşinoase pure sau aproape pure din regiunea munţilor, precum şi între masivele compuse din amestec de stejar şi fag din regiunea dealurilor. In timp ce pentru pădurile de molift dela munte trebuia să se aplice, din consideraţiui pentru pericolul vântului, modalitatea de tratament prin tăieri rase, regenerarea efectuându-se pe cale artificială, pentru pădurile de foioase s'a prescris o astfel de modalitate de tratament, care trebuia să faciliteze regenerarea pădurilor pe cale naturală.

In acest scop s'a prescris o tăiere de însămânţare, cu ocazia căreia se extrăgea aproximativ jumătate din întreaga cantitate de material lemnos; la un interval de 5 ani după aceasta avea loc tăierea definitivă.

In păduri mai mici se aplica ocazional şi regimul crângului simplu, regim care în Transilvania n'a avut vre'o însemnătate mai mare.

Peste 30 ani am administrat pădurile amenajate după modelul de mai sus şi acum se pune întrebarea: ce fel de experienţe am făcut noi în decursul acestor 30 ani cu modalităţile de tratament amintite, respectiv în ce mod trebue să ne administrăm în viitor pădurile noastre, pentru ca să ne ridice treptat la nivelul cultural al Statelor vestice?

In ce priveşte pădurile din regiunea munţilor, puse sub controlul Statului şi exploatarea prin tăieri rase putem fi mulţumiţi de această modalitate de tratament, în toate acele cazuri când parchetele exploatate ras au fost reîmpădurite la timp. Din nenorocire însă au rămas în munţii noştri, şi mai ales în timpul răsboiului, multe suprafeţe de reîmpădurit, şi ar fi necesar mult timp şi mulţi bani pentru a recâştiga timpul pierdut.

In tot cazul în pădurile de molift din regiunea munţilor înalţi se va aplica la noi şi mai departe numai modalitatea de tratament prin tăeri rase, cu restricţiunea ca suprafeţele exploatate ras să nu fie prea mari să nu depăşească suprafaţa de 20 hectare, iar regenerarea va trebui efectuată pe cale artificială imediat după golirea şi curăţirea parchetului.

In ce priveşte administrarea pădurilor de foioase din părţile mijlocii ale Transilvaniei, va trebui să facem deosebire între masivele de fag pure sau aproape pure şi între pădurile compuse din amestec de stejar şi fag. In pădurile de fag pur cu modalitatea de tratament codru regulat cu două tăieri succesive, am făcut experienţe relativ bune: în acelaş timp însă această modalitate de tratament nu şi-a ajuns scopul în pădurile compuse dintr'un amestec de stejar şi fag. Prin aplicarea acestei modalităţi de tratament, cu ocazia regenerărei, stejarul trebuia favorizat, astfel că această esenţă preţioasă să fie asigurată şi pentru generaţiile viitoare. Durere, însă trebuie sa constatăm că pe aceasta cale regenerarea stejarului n'a reuşit, Este adevărat că la câţiva ani după efectuarea tăierilor de mai târziu, cu toate tăierile de curăţire, a fost copleşit de lăstarii fagilor şi carpenilor din împrejur'

In tot cazul experienţe de peste 30 de ani ne-au învăţat, că stejarul nu se poate regenera în mod satisfăcător în acelaş timp şi pe suprafeţe mari şi prin 2 tăieri succesive conduse după acelaş tipic. Deoarece această chestiune în Transilvania este de o deosebită importanţă pentru economia naţională, suntem de părere să căutăm pentru viitor alte căi şi alte modalităţi pentru a putea păstra ştejarul, această esenţă plină de valoare, şi pentru generaţiile viitoare.

Intrucât noi în cele mai multe cazuri nu avem de aface cu masive pure de stejar, ci cu masive compuse din amestec de stejar şi fag, aş recomanda o metodă, care în pădurile de stejar şi fag din Spessart, (Germania) s'a dovedit, de mulţi ani, ca bună. In arboretele bătrâne se deschid luminişuri mari — de multe ori de mai multe hectare: solul acestora, după tăierile rase, se curăţă de mărăcini, etc, şi apoi stejarul se introduce pe cale artificială prin însămânţare. Arboretele de fag din împrejur se regenerează pe cale naturală prin tăieri succesive.

In acest mod se produc buchete de stejar pur, cari nu mai pot fi copleşite de fag. Aceste buchete de stejar pot fi îngrijite şi ţinute mai uşor în evidenţă de către şeful de ocol, decât în cazul când tinerii ştejari ar fi împraştiaţi în singuratice exemplare peste întreaga suprafaţă a pădurei. Din aceasta rezultă, că în pădurile compuse dintr'un amestec de stejar şi fag, tăierile rase trebuiesc combinate cu cele succesive, pentru ca prin aceasta să putem asigura regenerarea stejarului.

Prin urmare, dacă voim să ajungem la un rezultat oare care, nu ne mai este permis a ne conduce după un anumit tipic. Amenajamentul nu mai trebue să fie o „cămaşe de forţă" pentru pădure şi administrator, ci trebue să conţină numai directivele necesare,

Prin faptul că prin nouile amenajamente modalitatea şi măsura exploatărilor trebuesc prescrise pe un termen de 80—100 ani, cel care întocmeşte amenajamentul îşi asumă o mare raspundere asupra sa şi depinde de el şi de capacitatea sa daca vom prospera sau regresa în administraţia noastră forestiera. Natural ca amenajamentele cele noui trebuesc întocmite pe baza planurilor celor vechi existente, cu această ocaziune ar trebui să se cerceteze cea çe este rău şi ceace este bun în amenajamentele vechi; ceea ce este bun se va păstra şi în viitor, iar ceeace este rău va trebui înlocuit prin ceva mai bun.

In ori ce caz amenajamentele sistematice se pot întocmi numai de către acei ingineri silvici, cari au în acest domeniu experienţe adunate de ani de zile şi cari sunt complect familiarizaţi cu modul de întocmire al amenajamentelor. Deoarece în Transilvania sunt mii de amenajamente, dintre care unele trebuesc refăcute în parte, iar altele în întregime, această lucrare va cere mult timp din cauza lipsei de technicieni silvici necesari pentru executarea acestor lucrări.

Afară de aceasta ar mai trebui să se cerceteze, dacă sistemul de până acum al administraţiei pădurilor comunale de către Stat, va trebui păstrat şi în viitor sau dacă cumva ar trebui inlocuit prin altul. Statul conduce de peste 30 ani economia pădurilor comunale şi dacă cercetăm mai de aproape rezultatul acestei epoce de peste 30 ani, trebue să constatăm, că acest sistem al Statului dacă a corespuns,—ce-i drept — în privinţa poliţiei forestiere şi a ordinei pădurei, totuşi în domeniul economiei forestiere nu s'a ridicat în decursul acestor 30 ani la nici un nivel mai înalt.

Şeful de ocol supra încărcat cu multe lucruri de cancelarie, nu avea timpul necesar să se intereseze de lucrările din pădure şi toată activitatea sa exterioră se restrângea la delimitarea şi predarea parchetelor anuale, şeful de ocol nu-şi putea scoate în relief meritele sale ca administrator, căci întinderea vastă a pădurilor din domeniul său, precum şi diferitele lucrări de birou îl împedicau de a se interesa de administraţie.

La dreptul vorbind, această administraţie a Statului a costat pe comune mulţi bani, folos practic însă au avut puţin din aceasta.

Prin urmare în viitor Statul ar trebui eventual să se decidă să acorde comunelor şi în chestiunea administraţiei pădurilor o anumită autonomie şi activitatea sa ar trebui să se mărginească numai la controlul amenajamentelor aproape pe cale administrativă, acest fapt ar fi pentru oricine în Transilvania foarte satisfăcător.

Aproape mai urgentă decât amenajarea din nou a pădurilor noastre este reglementarea păşunatului în pădure. In conformitate cu fosta lege forestieră maghiară, 15—20 ani nu era permis să se păşuneze parchetele şi plantaţiunile; această lege a fost strict respectată până a venit răsboiul şi revoluţia. Fireşte că în timpul răsboiului şi al revoluţiei această lege n'a mai fost strict respectată, iar în anul 1919 comitetul Agrar a mers şi mai departe acordând comunelor şi proprietarilor de vite libertatea păşunatului în toate pădurile, parchetele şi plantaţiunile. Fără a asculta vre-un expert, inginer silvic au fost cedate în arendare forţată toate pădurile neţinându-se seamă de starea acestora şi dela acea dată se mâna în păduri şi parchete în fiecare an nenumărate turme de oi, capre şi vite cornute.

Se' înţelege dela sine că aceste animale au cauzat semintişului din pădure pagube enorme. Cu toate că legea forestieră, din anul 1910 a vechiului Regat a fost exstinsă şi asupra provincelor alipite numai în luna Iulie 1923, totuşi în pădurile noastre se păşunează încă pe baza dispoziţiunilor Comitetului Agrar, deşi în conformitate cu legea amintită păşunatul în parchete şi plantaţiuni este de asemenea interzis.

Pentru pădurile noastre din munţi, reglementarea acestei chestiuni este de mare importanţă, căci păşunatul nelimitat a cauzat pagube mari nu numai semintişului, dar în urma paşilor grei ai vitelor, chiar şi solului de pe coaste.

Natural, că atâta timp cât parchetele exploatate vor fi păşunate, nu ne putem gândi la vre-o regenerare pe o cale artificială şi astfel va ajunge succesiv la degradarea solului depe coastele repezi şi abrupte ale munţilor.

In aceasta chestiune este nevoe de un ajutor grabnic. Acest ajutor însa nu poate veni de cât de sus, Ministerul invitând comitetul Agrar sa retragă imediat dispoziţiunile referitoare la arendarea forţată a paşunatului, revenindu-ce prin aceasta la starea anterioară. Totodată se vor aduce şi deciziunile necesare pentru ca dispoziţiunile legei silvice sa fie strict respectate mai ales în privinţa păşunatului.

Mai departe, aş dori sa tratez şi despre administrarea padurilor particulare din Transilvania. Dupa cum am amintit mai înainte, exista în Transilvania, înainte de introducerea Reformei Agrare, 575,000 Ha. păduri particulare. Din nenorocire fosta lege forestieră maghiară din anul 1878 se ocupa de pădurile particulare numai în cazurile când era vorba de păduri de protecţii sau, dupa cum am amintit mai sus, în cazurile când parchetele exploatate trebuiau împădurite într'un termen de 6 ani. Durere, însa, fostele autorităţi nu s'au interesat de padurile particulare şi astfel aceste păduri se găsesc astăzi într'o situaţie critica. Cele mai multe păduri particulare au căzut jertfă speculanţilor, fiind exploatate în mod intensiv şi nu mai puţin proprietarii s'au îngrijat in mod regulate de reîmpădurire.

Inainte de răsboiu s'a reîmpădurit totdeauna câteceva şi pe cale artificiala, acum însa este mai greu, deoarece mulţi proprietari şi-au vândut padurile încă înainte de răsboiu, iar astăzi în urma scumpetei excesive, nu mai sunt în stare sa-şi îndeplinească obligaţiunile referitoare la împadurire. Intrucât însa aci este vorba despre o chestiune, care are o mare importanţa în economia naţionala, deoarece sute de mii de muncitori trăiesc din lucru în padurile particulare, trebuiesc gasite mijloace şi căi pentru asigurarea viitorului pădurilor din aceasta categoriei Mai întâi de toate trebue ştiut, ca toţi acei proprietari de păduri particulare, cari şi-au vândut padurile încă înaintea răsboiului, primind câte 2-6 coroane pe m. 3 de raşinoase, astăzi, în urma împrejurarilor schimbate cu desăvârşire, nu sunt în stare să satisfacă prescripţiunile legale în privinţa reîmpădurirei. Caci pe timpul acela proprietarul pădurei n'a obţinut pentru cantitatea de material lemnos de pe un hectar, atâţia bani, cât costa astăzi reîmpădurirea unui hectar pe cale artificială, ne mai vorbind nimic despre marile cauţiuni de regenerare.

In urma împrejurărilor schimbate cu desavârşire, obligaţiunea de reîmpădurire ar trebui impusă aceluia, care singur a profitat depe urma schimbărei împrejurărilor şi care prin urmare este şi capabil de aceasta, cu alte cuvinte obligaţiunea de reîmpădurire ar trebui impusă exploatatorului. Acesta este astăzi singur în stare să reîmpădurească, din mijloacele sale proprii, provenite în urma cumpărărei pădurei pe preţ eftin teritoriile exploatate, fără ca prin aceasta rentabilitatea întreprinderei sale să fie câtuşi de puţin atinsă. Deoarece în această chestiune este vorba de multe ori de suprafeţe foarte mari, nu este numai în interesul singuraticilor proprierari, ci şi în interesul comunităţii, ca această chestiune se fie soluţionată în mod cât mai satisfăcator. Fiind că în urma introducerei legei forestiere din anul 1910 a vechiului Regat şi pădurile particulare sunt supuse regimului silvic, este datoria Statului de a se interesa de chestiunea reîmpădurirei în pădurile particulare şi de a aduce în această chestiune o soluţiune cuvenită.

O bună soluţionare a chestiunei reîmpădurirei în pădurile particulare, după părerea mea, ar fi să se ajungă ca la acordarea autorizaţiunei de exploatare, exploatatorul să fie obligat de Stat la plata unei anumite sume.

In urma împrejurărilor schimbate, proprietarul pădurei a ajuns fără să fie de vină într'o situaţie critică şi acum el este avizat la sprijinul şi buna voinţă a Statului. In privinţa asigurărei regenerărei pădurei nu s'a procedat bine prin faptul că s'au prescris cauţiuni mari de împădurire. Proprietarul pădurei, sărăcit în cele mai multe cazuri, nu poate depune această cauţiune, căci nu se mai gândesc exploatatorii la regenerare.

In locul unor cauţiuni mari ar trebui ca la acordarea autorizaţiunei de exploatare să se ia măsuri pentru regenerarea de fapt în termen de 4—5 ani a suprafeţelor ce se vor exploata, iar în caz contrar să se oprească exploatarea. Numai prin ameninţarea cu oprirea exploatărei, va fi nevoit exploatatorul să pună la dispoziţia celor interesaţi mijloacele necesare pentru împădurire.

Faţa de întinderea mare a pădurilor particulare din Transilvania este de mare importanţă, ca această problemă să fie rezolvată în aşa mod, în cât să se asigure conservarea acestor păduri.

Rezumând pe scurt cele expuse mai sus în interesul economiei forestiere din Transilvania, trebue să avem de normă:

1. Asigurarea conservărei pădurilor comunale şi ale comunită

ţilor prin înbunatatirea administraţiei; intensificarea şi perfecţionarea economiei forestiere prin reînoirea planurilor pe amenajament pe baze recunoscute ca bune şi moderne.

2. Reglementarea chestiunei paşunatului în padurile comunale şi particulare, astfel ca pe de o parte conservarea padurilor sa fie asigurată, iar pe de alta parte să se satisfacă adevăratele trebuinţe ale populaţiei.

3. Reglementarea administraţiei în pădurile particulare, astfel ca menţinerea acestei categorii de paduri să fie asigurata. Să se ţină seama că mulţi proprietari de păduri particulare au ajuns într'o situaţie critica, însă nu din vina lor, ci din cauza împrejurarilor nefavorabile.

Cu acestea am ajuns la sfârşitul modestei mele expuneri. Daca prin cele tratate mai sus am adus un folos oarecare padurilor patriei mele Transilvania, scopul acestor rânduri este complect ajuns.

Iuliu Fröhlich
Ing. Silvic

PROBLEMA PADURILOR COMUNALE

Impărţirea pădurilor duce la distrugere.— Se impune etatizarea lor

I.

Ultimul răsboiu prin care am trecut, a adus o nouă ierarhie în problemele ce constituesc viaţa unei societăţi organizate. Problemele economice se impun în primul plan, prin intensitatea lor şi mai ales prin rolul de căpetenie, pe care-l capătă în viaţa indivizilor, ca şi a popoarelor.

Dictonul latin „Primum vivere, deinde philosophari“ se adevereşte mai mult ca oricând.

Intr'o ţară cu finanţele şi producţiunea dezorganizate, nu se poate concepe nici un progres pe tărâmul cultural sau social. Şi de aceea eforturile popoarelor europene, converg spre un ţel comun: găsirea soluţiunilor, cari să asigure remedierea crizei prin care trecem. Interdependenţa economică, de care vorbeşte dr. G. Le Bon în lucrarea sa „Premières conséquences de la guerre“, este mai evidentă ca oricând.

Deşi teoretic, cele spuse mai sus, par foarte simple, totuşi chestiunile economice au a suferi influenţe politice, în rezolvarea lor.

Structura societăţii româneşti, a avut să sufere schimbări profunde, în ce priveşte alcătuirea ei. Clase sociale — până eri ignorate şi impotente — sunt chemate în mod brusc la viaţă. Probleme — votul obştesc şi expropierea — cari urmau să se rezolve pe calea firească a evoluţiunii, sub influenţe externe — bolşevismul din Rusia şi Ungaria — capătă „soluţiuni impuse". Necesităţi politice, imprimă probleme agrare în România, vicii iniţiale de fond, şi anume: eludarea principiilor technice şi economice, absolut indispensabile progresului. Şi astfel, în atmosfera tulbure, în care are loc legiferarea, exproprierea dintr'o problemă eminamente economică, devine o inexorabilă necesitate politico-socială.

Caracterul antieconomic al legii agrare, e şi mai accentuat prin concurenţa partidelor, noi şi vechi, cari conduse de calcule oportuniste, fac din această problemă o „monedă electorală".

Şi totuşi, dacă împroprietărirea—în forma sub care a fost rezolvată — găseşte o justificare, şi principiul ei — trecerea pământului în mâna celor cari-l muncesc — admis ca o operă de echitate socială, problema pădurilor comunale, nu poate fi socotită, decât ca o creaţie postbelică a demagogismului nostru politic şi ca absolut antieconomică.

Când toate ţările, cari au păduri comunale — şi la baza cărora stau diferite explicaţiuni: stingeri de servituţi, comasări, etc. — urmăresc etatizarea lor, din cauza dezastrului către care au fost conduse prin revoluţiuni scurte şi păşunat, în România, noui apărători ai păturii ţărăneşti, din consideraţii sentimentale, vin şi cer în numele dreptăţii sociale. împărţirea pădurilor, ca o nouă recompensă naţională.

Am spus mai sus că prin înfiinţarea pădurilor comunale se comite o greşeală economică. Explicaţia este foarte uşoară pentru cine are cât de puţine cunoştinţi asupra condiţiunilor de existenţă şi producţiune a pădurilor.

Pădurea îşi atinge maximum de vegetaţie şi producţie în complexe mari, şi orice tendinţă de fărămiţare, constitue un motiv de inferioritate.

D. Vandervelde, şeful socialiştilor belgieni, în cunoscuta sa lucrare „Socialismul şi Agricultura“, analizând părerile partizanilor marei exploataţiuni (Kautsky) şi ai exploataţiunei parcelare (Eduard David), se exprimă astfel asupra pădurilor: „Dacă e vorba de silvicultură, nimeni nu se va putea îndoi, că marile exploataţiuni sunt din toate punctele de vedere superioare celei mici“ (pag. 68).

Deasemenea fostul ministru al agriculturii, d. Garoflid, vede în crearea pădurilor comunale „distrugerea pădurilor şi desfiinţarea comerţului cu lemne“ (Un program agrar, pag. 23).

Nefastele urmări ale acestei legi, vor fi şi mai imediat simţite, având în vedere starea psichologică a ţăranului nostru. Partizan al proprietăţii inviduale, în cea mai largă accepţie a cuvântului, nu poate concepe comunismul în materie de proprietate — aceasta explică şi nereuşita răspândirii socialismului la sate. Pădurea, ca „bun comun“, va fi considerată prin felul său de a vedea, ca „bun propriu“, şi în consecinţă, liber de a o folosi cum crede, adică de a o defrişa.

La distrugerea pădurilor vor mai corobora şi alte consideraţiuni de ordin psichic. Din cauza rutinei în materie agricolă, ţăranul român nu vede ridicarea sa, decât în pământ mult, cât mai mult posibil, O schimbare a acestei mentalităţi, cere timp mult şi o educare în acest sens. Ori, tocmai înfiinţarea pădurilor comunale, va aduce o întârziere şi o piedică, deoarece va dirija atenţiunea ţăranului spre mărirea ogorului său, prin distrugerea pădurilor.

Tendinţa aceasta va fi alimentată şi susţinută de politicianii noştri, cari vor inventa motive destule, dată fiind fecunditatea lor în materie.

Tăierile în delict, forţările de posibilităţi, etc. secondate de un păşunat abuziv, vor constitui un nou capitol în opera de nimicire a pădurilor.

Să facem un pas mai departe şi să vedem întrucât această lege a pădurilor comunale, este justificată şi bine venită.

Prin art. 132 dinConstituţie, se hotărăşte înfiinţarea pădurilor comunale pentru aprovizionarea satelor cu lemne de foc şi de lucru. S'ar desprinde de aici, că până acum, ţăranii au fost lipsiţi de lemne şi că una din cauzele relei lor gospodării, a fost şi aceasta.

Să admitem că acest motiv ar fi real. Apoi cauza rezidă nu în distribuţia lemnului, ci în producţia lui. In regiunile de şes unde nu este lemn, acolo nu sunt păduri şi aducere lui din regiuni îndepărtate îl scumpeşte mult. Graba şi nechibzuita defrişare a pădurilor dela şes, a adus la situaţia de azi şi pregăteşte condiţiuni din ce în ce mai neprielnice agriculturii.

Astfel stând lucrurile, legea pădurilor comunale e departe de a remedia răul, deoarece preconizează înfiinţarea lor, luând drept bază pe cele existente sau mai corect, pe cele inexistente.

Crearea de păduri comunale la munte, în sensul art. 132, n'are nici o raţiune. Lemnul în această regiune abundă încă şi e accesibil în primul rând, centrelor apropiate, cari sunt satele. Munca ce o prestează munteanul aproape întreg anul în pădure, transporturile ce le face sunt motive, ce pot impune la nevoie condiţiuni exploatatorilor.

A susţine că prin această lege s'ar aduce o completare exproprierii, întrucât ţăranii dela munte n'au putut fi împroprietăriţi, înseamnă a ne pune pe un tărâm fals, deoarece prin aceasta, n'am face decât să reînviem pădurile moşneneşti, într'o formă mai accentuată,

Complexele păduroase din regiunea muntoasă, spre a fi valorificate necesită capitaluri mari şi instalaţiuni (drumuri, fabrici, etc.). Fărâmiţarea lor, va face imposibilă o exploatare raţională, periclitând exportul şi privând pe munteni, de câştigul ce-l realizează azi, muncind în pădure.

După această succintă analiză a caracterului economic al legii pădurilor comunale, vom face câteva observaţiuni de ordin social.

In mai toate legiuirile postbelice, pătura ţărănească a fost în mod făţiş ocrotită. Insăşi legea fiscală — atât de apăsătoare pentru celelalte clase sociale — îi este foarte favorabilă, deşi capacitatea de plată a ţăranilor este mult mai mare.

Legea agrară, care le-a dat pământul în mod quasi-gratuit a contribuit şi mai mult la buna lor stare.

In acelaş timp, oraşele cari adăpostesc intelectualitatea şi funcţionarii, sunt într'o neagră mizerie, deoarece mijloacele lor de câştig n'au putut ţine pas cu scumpetea mereu crescândă a vieţei. Şi de aceea, această nouă lege economică, care în loc să se ocupe de interesele generale în complexitatea lor, ocupându-se — din considerente politice—numai de interesele unei singure clase, poate fi taxată de imorală.

Trecându-se pădurile în mâna ţăranilor, aceştia vor deveni furnizorii oraşelor şi deci şi speculanţii lor. Dacă dictatura oraşelor a fost şi este socotită ca imorală, o inversiune a rolurilor, adică dictatura satelor, nu poate fi calificată decât în acelaş mod.

O lege bună şi echitabilă, trebue să urmărească armonizarea intereselor diferitelor clase sociale, ce constituiesc statul. Procedând altfel, ajungem la învrăjbirea lor, fapt dăunător progresului şi economiei generale.

Relele urmări, cari nu vor întârzia să apară odată cu aplicarea legii pădurilor comunale, fiind prevăzute, specialiştii au datoria să le diminueze efectul, prin diverse soluţiuni de ordin technic şi economic.

II.

Problema pădurilor comunale uşoară în aparenţă a reţinut atenţia guvernului şi trei miniştri au fost însărcinaţi cu înlăturarea greutăţilor ce se ridicau la fiece pas. Corpul Silvic, chemat de către d-l Ministru al Agriculturii să-şi dea avizul, studiind problema din punctul de vedere al intereselor generale şi ţinând seama de regulile de existenţă ale pădurii, a exprimat mai multe deziderate, menite a atenua urmările, rele ale acestei legi. Considerente asupra cărora nu este locul de a stărui au făcut imposibilă adoptarea lor integrală.

Asupra lacunelor proectului de lege, în noua sa alcătuire căci diferă de cel publicat pentru întâia oară ne propunem să facem câteva observaţiuni.

In art. 132 din Noua Constituţie, care cuprinde principiul legii, se spune: **„In scopul de a satisface trebuinţele normale de lemne de foc şi de constructie ale populaţiunei rurale din vechiul Regat, Basarabia şi Bucovina, Statul e dator ca din pădurile sale din câmpie, deal sau munte să destine suprafeţele necesare în acest scop...** Iar mai departe zice, că acolo unde Statul n'ar avea păduri, într'o rază de 20 km. de centrul comunii, „... va **putea expropria pădurile persoanelor juridice, fie publice, fie private, cari s'ar afla în această rază şi numai în lipsa acestora, va expropria proporţional din pădurile tuturor proprietarilor**

particulari, aflate în această rază, însă numai în limita acestei trebuințe și în toate cazurile cu respectul unei suprafețe de una sută de hectare de fiecare proprietate“.

Deși textul e clar, necuprinzând nicio excepție, proectul legii speciale menită să reguleze modul exproprierei, vine de astă dată cu o inovație și anume: **pădurile moșnenești sunt declarate inexpropriabile.**

E o derogare susceptibilă de a fi discutată, care este în contradicție flagrantă cu cele mai elementare reguli de economie și cu starea de fapt a acestor păduri. O succintă descriere a pădurilor moșnenești, ne vaedi fica în adevăr complect.

Cu fondarea primelor societăți forestiere de exploatare, apare pe tărâmul vieții noastre economice și problema pădurilor moșnenești.

Aceste societăți străine prin capitalul lor având un caracter pur comercial au întrebuințat toate mijloacele posibile permise sau nepermise de legea morală, dar în perfectă concordanță cu scopul ființăreii spre a-și mări domeniile păduroase, destinate a fi exploatate necesare existenței și prosperității lor pur financiare.

Pădurile moșnenești proprietate indiviză a cetelor de moșneni constituesc un prim obiectiv. Corupând pe unii din codevălmași, înșelând pe alții, societățile acestea, sau interpușii lor, s'au substituit în drepturile unora, forțând apoi restul să cedeze drepturile lor, pe prețuri derizorii.

Orice rezistență era evitată prin faptul că fruntașii satelor erau trecuți în solda lor, iar alcoolul răspândit din belșug, le desăvârșia opera. Necunoscând valoarea reală a avuții lor și fiind lipsiți de conducători, moșnenii au fost deposedați de bunurile lor, fără ca să poată reacționa.

Vânzări de păduri cu 14—20 lei hectarul, sau cu 20 bani m. c. de lemn de lucru, sunt cazuri dese în tragicul proces al acestor păduri. In mai puțin de 20 ani, cele mai frumoase păduri moșnenești, trec în stăpânirea acestor societăți, cari cu armate de lucrători tăiau și exploatau, lăsând în urmă coastele munților, pradă torenților și ravenelor. Văile Lotrului și munții Vrancei sunt mărturiile cele mai elocvente.

Răul luând proporții din ce în ce mai mari și cum de soarta acestor păduri importante prin întinderea și valoarea lor erau legate interese generale, Statul intervine în 1910, cu legea silvică, care prin dispoziţiunile din art. 29—35, prevede în mod obligatoriu obştiile de moşneni, precum şi regulile de constituirea şi conducerea lor, Prin art. 36—53, completat prin legea din 18 Sept. 1920, se caută a se îngrădi drepturile proprietarilor şi putinţa lor de a vinde la străini.

Cu toate bunele dispoziţiuni ale legii, aceste societăţi au ştiut s'o ocolească şi prin interpuşii lor, să-şi menajeze interesele.

Silvicultorii au semnalat din vreme aceste rele, sesizând factorii competinţi ai ţării şi au cerut ca problema pădurilor moşneneşti să fie rezolvată în mod definitiv, propunând chiar cumpărarea lor de către stat. Soluţionarea s'a amânat până în 1919, când în vâltoarea luptelor politice, în acea exhibiţie şi emulare ilicită de programe democratice, de largi concesiuni păturii ţărăneşti apare şi **problema pădurilor comunale.**

Am arătat în prima parte a acestui studiu, caracterul antieconomic şi imoral al legii şi încheeam cu necesitatea diminuări relelor urmări, datorie ce revine specialiştilor.

Un prim corectiv ar fi fost: **exproprierea pădurilor moşneneşti** în spiritul art. 132 din Constituţie acordându-se codevălmaşilor o justă despăgubire.

Procedându-se astfel, am fi avut două rezultate bune:

1. Problema pădurilor moşneneşti s'ar fi rozolvat în modul cel mai bine posibil.

2. Aportul celor 500.000 hectare de păduri moşneneşti, ar fi scăpat de expropriere şi fărămiţare o suprafaţă echivalentă de păduri particulare, de cel mai mare folos pentru economia generală a ţării.

Dar concluziunea la care se ajunge prin proiectul de lege în chestiune ne aduce o surpriză: „Toate pădurile vor putea fi expropriate, cu excepţia pădurilor moşneneşti". Nici o explicaţie obiectivă nu poate justifica după părerea mea această dispoziţe.

Pădurile comunale se creează pentru ţărani, şi dacă toate categoriile de proprietari sunt supuse exproprierii, dece tocmai ţăranii proprietari de păduri să fie protejaţi?

Pădurile Eforiei Spitalelor Civile din Bucureşti, ale Epitropiei Sf. Spiridon din Iaşi, etc., ale căror venituri, în total afectate operelor de binefaceri: şcoli spitale, etc., sunt în primul rând expropriate, iar pădurile moşneneşti, vechiu prilej de conflicte şi în cea mai rea stare de folosire sunt scutite. Aceasta constitue un non-sens şi nu găsim altă explicaţie, decât în concurenţa partidelor noastre, cari vrând să-şi asigure sufragiile ţăranilor, nu se opresc nici în faţa faptelor, a căror urmări fatale sunt de prevăzut.

Votarea legii fără a aduce vreo modificare în sensul celor arătate mai sus ar constitui un rău cu incalculabile urmări. Sistemul inaugurat după răsboiu, de continuă proteguire a păturii ţărăneşti, în dauna celorlalte clase sociale, constitue o nedreptate socială şi dăunează progresul.

La sacrificiile făcute de ceilalţi proprietari de păduri, trebue să se alăture şi ţăranii moşneni, cu atât mai mult, cu cât aceste sacrificii le fac spre binele lor.

⁂

Cu toate împrejurările excepţionale prin care trecem, modul soluţionării problemei agrare, e una din cauzele şi poate cea mai principală a crizei economice prin care trecem. Importanţa covârşitoare pe care o are agricultura în ţara noastră, face ca această chestiune să rămână deschisă şi declaraţiile d-lui Ministru al Agriculturii, făcute la Cluj, în cursul acestei luni, când spune că în Vechiul Regat din 1.800.000 de ţăranii îndreptăţiţi a fi împroprietăriţi, numai 435.000 au obţinut pământ, confirmă în mod oficial afirmaţia noastră.

O organizare raţională a proprietăţii mici şi o modernizare a muncii agricole, sunt probleme cari preocupă cercurile specialiştilor. Congresul Agronomilor din Februarie c., a fost expresiunea acestei necesităţi.

Primul deziderat ce figurează în moţiunea adoptată de acest congres, la capitolul privitor la politica agricolă a Statului este COMASAREA. — Dispersiunea proprietăţii ţărăneşti — fenomen agravat prin complectarea până la 5 hect. de împroprietărire — face imposibilă o cultură şi un asolament raţional.

Comasarea — prin cererea majorităţii sau pe cale administrativă — întregei proprietăţi ţărăneşti din hotarele unui sat şi împărţirea apoi în 2, 3 sau 4 tarlale, astfel ca fiece ţăran să aibă porţiunea sa distinctă, în fiecare din aceste tarlale, va asigurà o creştere a producţiei şi va constituì un pas spre progres.

Lucrul acesta, ce s'ar fi putut realiză cu ocazia exproprierii şi care din consideraţii politice — după cum însuşi autorul legii agrare afirmă [1]) — că s'a rezumat numai la enunţarea principiului (art. 238 din legea agrară), rămâne o problemă ce se va rezolvà mai repede de cât se crede. Necesităţi imperioase pledează pentru aceasta.

Plecând dela constatarea făcută, găsesc necesar să remarc, că o lege a pădurilor comunale, care să răspundă sincer nevoilor „în lemn" ale ţăranilor şi să împace simultan şi interesul general, trebuia să aibă ca principiu fundamental *înfiinţarea de păduri,* nu distrugerea celor existente pentru satisfacerea unor pretenţii efemere, născocite de politicianii noştri.

Şi una din soluţiuni ar fi fost — pe lângă împădurirea tuturor terenurilor improprii agriculturii — ca odată cu aplicarea comasărei agricole, să se fi destinat o porţiune — prin participarea proporţională a tuturora — pentru împădurire. Soluţiunea e preconizată şi de agronomii luminaţi, cari văd că nu se poate concepe agricultură într'o ţară unde pădurile, din cauza unei politice forestiere nechibzuită, sunt împinse spre ruină.

Dacă legea se va vota, problema, adevărata problemă a lipsei lemnului din câmpia română, va rămâne totuşi deschisă. Cu toate legiferările, satele din judeţele Brăila, Ialomiţa, Dobrogea etc., nu vor aveà mai multe lemne ca altă dată, deoarece răul stă nu în *distribuţie, ci în producţie.*

Deaceea un studiu aprofundat al acestei chestiuni se impune, ca atunci, când comasarea va fi legiferată, noi, silvicultorii, să ne avem dezideratele şi soluţiunile formulate.

Gh. I. Ionescu.
inginer-silvic

---

[1]) C. Garoflid. Politica agrară de Stat. Referat prezentat Congr. Agr. din Febr. 1924.

LUPTA PENTRU APĂRAREA CAUZEI PĂDURILOR

Casa Pădurilor cu No. 126 din 6 Iunie 1918 a trimis, în timpul ocupaţiunei Administraţiei militare din România, Statul Major economic, secţia VIII-a (Păduri şi Vânătoare), următoarea adresă:

„Exploatările în pădurile de stejar ale Statului din cuprinsul teritoriului ocupat, după informaţiunile pozitive ce avem, au luat, cu deosebire în ultimul timp, o foarte mare extensiune.

Se realizează, în adevăr, de către secţia VIII-a forestieră a Statului Major economic nu numai creşterea reală a pădurilor, adică uzufructul lor şi aceasta în conformitate cu amenajamentele existente, ci se atacă şi capitalul, sau ceea ce se chiamă materialul lemnos de exploatare, fără de care nu se poate compta pe o producţiune susţinută, după cum se prevede prin art. 3 din codul nostru silvic în vigoare.

Mai mult decât atât, asemenea tăieri se practică şi astăzi când pădurile fiind înverzite de mult, prin doborîrea arborilor şi transportul lemnelor se cauzează însămânţişurilor însemnate prejudiţii, şi de oare ce nu se ia nici o măsură pentru asigurarea regenerării lor pe cale naturală sau artificială, puţinele păduri de stejar cu oare care proporţie de lemn de lucru şi construcţie de cari mai dispunem, vor fi cu desăvârşire distruse.

Cantităţile de arbori doborîţi în unele păduri sunt aşa de mari, în cât s'ar crede că scopul urmărit este de a se acumula rezerve aşa de mari, încât cu toate instalaţiunile de transport înfiinţate: şosele, căi ferate etc. aceste cantităţi nu vor putea fi transportate decât în timp de mai multe luni, sau chiar de ani.

Ca exemple între altele putem cita pădurile Ceringanul din judeţul Mehedinţi, Iuda şi Lucianca din judeţul Dâmboviţa, Mera Schitului din judeţul Putna, în cari păduri tăierile s'au făcut şi se fac pe suprafeţe întinse, iar în unele dintr'însele în mod ras.

Spre a se pune stavilă unei asemenea stări de lucruri, am onoare a vă ruga, cu insistenţă, să bine voiţi a da cuvenitele ordine celor în drept, ca să înceteze ori ce tăiere în pădurile Statului în această epocă a anului, evitându-se astfel periclitarea regenerării lor.“

Administrator-delegat
(ss) Petre Antonescu

La această intervenire s'a primit în aceiaşi zi din partea secţia VIII-a (Păduri şi Vânătoare), adresa No. 4133 cu următorul răspuns: In pădurile citate Ceringanul, Iuda şi Lucianca se fac tăieri pentru aprovizionarea Administraţiei militare a căilor ferate cu traverse.

Taierile se efectuează de către Direcţiunea centrală a transportului, grupa lemnului, de către M. G. D. secţiunea IV-a. După comunicările acestor două Administraţiuni trebuinţa de traverse este aşa de mare, în cât nu se poate renunţa la exploatări în timpul verei.

Pădurea Mera Schitului din judeţul Putna nu e cunoscută secţiunei a VIII-a, tăierile ce se vor fi făcând acolo, au loc pentru necesităţile frontului. Regiunea respectivă nu face parte din domeniul competinţei Administraţiei militare din România şi aşa fiind aceasta nu poate interveni în ce priveşte modul de tratament al pădurilor de acolo.

Pentru garantarea regenerării pădurilor nu e necesar, ca orice tăiere în timpul verei să fie oprită. Pădurile de conifere din regiunea muntoasă cari se taie în acest anotimp, constituie regula, iar în pădurile de foioase din regiunea şesului, ori acolo unde urmează a se regenera în mod artificial, este indiferent dacă se taie vara sau iarna. Exploatarea pădurilor de stejar şi teiu nu poate avea loc decât acum, de oare ce numai în această epocă se poate face descojirea.

De altfel avem onoare a observa, că ori de câte ori necesităţile militare vor permite, tăierile se vor face conform regulelor silvice şi de îndată ce domeniul de activitate al etapelor şi zona de răsboiu vor intra în competinţa Statului major economic, ceea ce este de prevăzut că se va întâmpla în timpul cel mai apropiat, vom avea grija ca şi acolo să se procedeze conform numitelor principii".

Casa Pădurilor din teritoriul ocupat la cele afirmate mai sus cu adresa No. 2202 din 1 Iulie 1918 a replicat în modul următor:

„La No. 4133 din luna, Iunie a. c. am onoare a răspunde că nici una din pădurile menţionate în adresa noastră No. 1267 din 6 Iunie a. c. nu sunt de reşinoase şi deci nu este locul de a se justifica tăierile în timpul verei.

Este adevărat că în pădurile situate în regiunea de şes, când voim să le defrişăm, sau se recurgem la regenerarea lor în mod artificial, se poate face această lucrare în ori ce sezon. dar tăierile arborilor cu lemn de lucru şi construcţiuni în timpul verei, prezintă multe inconveniente din punctul de vedere al întrebuinţării lor technice, al duratei etc.

Proprietarul respectiv în tot cazul trebuie să dispună din vreme de pepenieri cu un număr de puieţi îndestulători şi cu o vârstă corespunzătoare spre a se putea practica plantaţiuni sau urmează să aibă cantitatea de ghindă necesară spre a efectua semănături artificiale, dacă se dă precădere acestui mod de regenerare.

El mai trebuie asemenea să aibă convingerea că atari moduri de procedare întrunesc condiţiunile cerute de rentabilitate, să nu coste prea mult, cum se întâmplă acolo unde mâna de operă este eftină, ceea ce nu este cazul în România, unde, în timpul din urmă mai cu seamă, din cauza răsboiului, braţele de lucru cari au mai rămas, abia că pot satisface nevoiele agriculturei, viticulturei, etc.

O experienţă îndelungată ne-a dovedit afară de aceasta, că în această ţara, unde solul din regiunea şesului are în mare parte o compoziţiune mineralogică argiloasă şi argilo-nisipoasă, din care cauză în timpul căldurilor excesive ale verei el se contractă, producându-se crăpături adânci, unde cantitatea precipitaţiunilor atmosferice este redusă, reuşita înpăduririlor artificiale sunt în general destul de problematice, procentul de prindere a puieţilor este de multe ori aşa de mic, în cât este necesar a se reveni mai mulţi ani consecutivi cu lucrări de complectare, ceea ce măreşte considerabil cheltuelile de producţiune. Aceasta cu atât mai mult, cu cât dat fiind fertilitatea excepţională a terenurilor creşterea buruienilor este aşa de exuberantă, încât dacă acestea nu sunt distruse regulat în 3 şi chiar 4 ani consecutivi, ele copleşesc cu desăvârşire puţinele plante rămase.

Pentru satisfacerea trebuinţelor Direcţiunei centrale a transporturilor (M. G. D. secţiunea IX-a) cu traverse s'ar fi putut utiliza o mare parte din materialul lemnos propriu pentru lucru, — care după relaţiunile positive ce posedăm, s'a întrebuinţat ca lemn de foc, — economisându-se astfel neînsemnatele resurse de asemenea material ce mai posedă România.

In adevăr, stejarul propriu pentru traverse s'a împuţinat aşa de mult, în cât nu este în stare de a acoperi nici măcar necesităţile ordinare ale C. F. R. pentru câţi-va ani, ne cum pentru a fi întrebuinţat pentru doage, etc. ori a fi expediat peste frontieră.

Dovadă că lipsa lemnului de stejar era simţită chiar înainte de răsboiu, este că legiuitorul român din 1909 a stabilit o taxă de export de 8 lei pentru 100 de kg., ceeace revine la 800 lei pentru vagonul de 10.000 kg., o taxă deci prohibitivă.

Cât pentru afirmarea că pentru obţinerea liberului de tei şi a coajei de tăbăcit acum este timpul a se face tăierea arborilor, aceasta o ştiam, dar în adresa noastră, nu era vorba de cât de pădurile Ceringanul, Lucianca, Iuda şi Mera Schitului, prea bătrâne pentru asemenea destinaţiuni, iar pe de altă parte, presupun cel puţin că exploatările la care faceţi aluziune nu au caracterul unor tăieri rase a pădurilor tinere de stejar, căci în acest caz n'ar mai rămânea nimic de tăiat pentru anul viitor, sau aşa de puţin, încât toate resursele ţării în această privinţă ar putea fi considerate cu desăvârşire istovite.

Pădurea Mera Schitului, în adevăr, nu cade în zona Administraţiei militare, noi ştiam însă că pacea încheindu-se este exclusă întrebuinţarea lemnelor pentru necesităţile frontului.

Afară de aceasta din adresa No. 515 din 6 l. c. a Statului major economic W. Z. 16 (lemne) reiese că comandamentul superior este reprezintat prin secţia VIII-a forestieră a Statului major economic de pe lângă O. K. M. deci în competinţa acestei din urmă autorităţi credem că intră şi administraţia pădurilor din judeţul Putna, de care depinde Mera Schitului.

In vederea celor mai sus expuse revenim asupra adresei No. 1267 1918, rugându-vă, din nou, a lua măsuri spre a se înceta tăierile în chestiune.

Administrator delegat,

(ss) Petre Antonescu

La această din urmă comunicare nu s'a mai primit nici un răspuns.

CALENDARUL FLORILOR

Intocmit pentru excursionişti şi amatorii naturei, doritori de a cunoaşte plantele, arbuştii şi arborii cari cresc în grădinile parcurile, câmpiile şi pădurile României mari.

In cele ce urmează am enumerat plantele după numirile lor ştiinţifice în mod alfabetic şi lunaric după timpul înfloririi lor, în fiecare lună amintind totodată pe lângă numirea lor românească şi pe cea corespunzătoare în limba germană. Puţinele plante, arbuşti şi arbori cari înfloresc în luna Februarie sau Septemvrie, le aflăm enumerate în luna Martie resp. August. După numirea ştiinţifică a fiecărei plante se află numele prescurtat al autorului, care a determinat specia respectivă. Numărul pe care îl găsim în urma numirei germane, indică coloarea floarei s. a.

1. roşu — roşatec
2. galben—gălbiniu
3. alb—alburiu
4. brun—brunet
5. albastru—albăstrui
6. negru - negrui
7. verde—verzui
8. diferitele culori sau o culoare murdară, nedeterminabilă spre pildă : cenuşie la plop tremurător, galbin-cenuşiu la alun etc.

După aceste numere aflăm familia din care face parte planta respectivă.

Se menţionează că prezentul calendar ne arată epoca înfloririi plantelor în timp normal, aflătoare la o altitudine de la 100-200 mtr.

La altitudini mai mari înflorirea se face în mod treptat cu 6-30 zile mai târziu dela nivelul mărei adriatice.

La alcătuirea acestui calendar al florilor, ne-am servit de scrierea „Plantele cunoscute de poporul român de Zach. C. Panţu, Botanischer atlas" de Hoffmann, Dennert precum şi de cunoştinţele mele proprii câştigate timp de peste 35 ani.

In luna lui Martie înfloresc

Arbori şi arbuşti

Alnus incana, DC. Arin, Anin alb, Grauerle 7-1 (Fam. Betulaceae).

Alunus glutinosa, Gaertn. Arin, Anin negru, Schwarzerle 7—1 (Fam. Betulaceae).

Buxus sempervirens, L. Cimişir Buchsbaum 2—7 (Fam. Buxaceae.)

Cornus mas. L· Corn. Kornelkirsche 2 (Fam. Cornaceae),

Corylus avelana: L. Alun. Haselnuss 0 (Fam. Betulaceae).

Corylus colurna. L. Alun turcesc. Türkische Haselnuss 0. (Fam. Betulaceae).

Daphne mezereum. L. Tulichină — Seidelbast 1 (Fam. Thymelaeaceae).

Daphne lareola. L. Tulihină cu flori albe-verzi. Larbeer Seidelbast 3—7. Dafin (Fam. Thymelaeaceae).

Populus alba. L. plop-alb. Silberpappel 0 (Fam. Salicaceae).

Populus nigra. L. plop-negru Schwartzpappel 1. (Fam. Salicaceae).

Populus tremula. L. Plop tremurător. Aspe 0. (Fam. Salicaceae).

Prunus armeniaca. L. Cais. apricos. Apricosenbaum 1—3 (Fam. Rosaceae Prunoideae).

Prunus amygdalus. Stokes. Migdal. Mandelbaum 1—3. (Fam. Rosaceae Prunoideae).

Prunus spinosa. L. Porumbar, Spine. Schlehe Schwarzdorn. 3. (Fam, Rosaceae Prunoideae).

Ruscus aculeatus. L. Ghimpe pădureţ. Mausedorn 7 (Fam. Liliaceae.

Salix caprea. L. lov. Salcă căpreăsca. Salweide o (Fam. Salicaceae).

Salix purpurea. L. Răchită roşie. Purpurweide. 1 — 7. (Fam. Salicaceae).

Salix viminalis, L. Răchită albă, Mlaje. Korbweide 0. (Fam. Salicaceae).

Taxus bacata. L. Tisă. Eibe 0 (Fam. Coniferae-Taxaceae.

Ulmus campestris. L. Ulm. Feldulme 0 (Fam. Ulmaceae).

Ulmus suberosa. L. Ulm râios. Korkulme 0. (Fam. Ulmaceae).

Ulmus effusa, Willd. Velniş, Langgestielte Ulme 0. (Fam. Ulmaceae).

Viscum album L. Vâsc. Mistel. 2 (Infloreşte deja în Februarie) (Fam. Loranthaceae).

Plante erbacee şi erboase:

Adoxa moschatellina. L. Frăguliţă. Moschuskraut 7 (Fam. Cprifoliaceae.

Anemone hepatica. L. Popilnic iepuresc. Leberblümchen 3 (Fam-Ranunculaceae).

Anemone pulsatilla. L. Dediţei, Venturele. Küchenschelle 5 albastru violaceu (Fam. Ranunculaceae).

Asarum europ. L. Pochivnic. Haselwurz 5 (Fam. Aristolochiaceae).

Bellis perennis. L. Bănuţi. Gänseblümchen 1—3 (Fam. Compositeae).

Capsella Bursa pastoris. Moluch. Traista ciobanului, iarba de friguri. Hirtentasche 3 (Fam. Cruciferae).

Chrysosplenium alternifolium. L. Splină. Milzkraut 2 (Fam. Saxifragaceae).

Crocus vernus. Heuff. Brânduşa de primăvară. Engelsteinlein 5,3 (Fam. Iridaceae).

Crocus aureus. Sib. et. Sm. Brânduşa galbenă geb. Safran 2 (Fam. Iridaceae).

Corydalis Marschalliana. Pers. Brebenei. Lerchensporn 1,2—3,3 (Fam. Papaveraceae, Fumarioideae.)

Draba verna. Erh. Flămânzică. Hungerblumchen 3 Fam. Cruciferae

Equisetum arvense. L. Barba ursului, Părul porcului. Kannenkraut C. (Fam. Equisetaceae).

Erythronium dens canis. L. Cocoşei. Hundzahn 1 (Fam. Liliaceae).

Gagea lutea. Schultz. Laptele pasărei, Gelber Goldstern, 2 (Fam. Lilaceae.

Galanthus nivalis. L. Ghiocei. Schneeglöckchen 3 (Fam, Amaryllidaceae.

Glechoma hederacea. L. Silnic, Sălnică. Gundelrebe 5 (Fam. Labiatae).

Helleborus viridis. W. Spânz. Grüne Nieswurz 7 (Fam. Ranunculaceae.

Helleborus niger. | W. cutcurig Schwarze Nieswurz 7 Infloreşte.
Helleborus odorus | Noembrie—Martie (Fam. Ranunculaceae).

Hyacinthus orientalis. L. Zambilă. Viorele. Hyacynte, 1, 2, 3, 5, (Fam. Liliaceae).

Lamium purpureum. L. Sugel, Urzică moartă, Taubnessel (Fam. Labiatae).

Lamium maculatum. L. Urzică moartă, Gefleckter Taubnessel 1 (Fam. Labiatae).

Leucojum aestivum, L. Ghiocei bogaţi, Sommer Knotenblume 3 (Fam Amaryllidaceae).

Leucojum vernum, L. Ghiocei mari. Gr. Schneeglöckchen 3. (Fam. Amaryllidaceae).

Narcis Pseudo-Narcis. sus L. Zarnacadea. gemeine Narcisse z (Fam. Amaryllidaceae).

Petasites officinalis. Moench. Captalan, Radicina ciumei, Pestwurt, 1 (Fam. Compositae).

Primula officinalis. Jacq. Oglice, Ciobotica-cucului-Himmelschüssel 2 (Fam. Ranunculaceae).

Scilla biolia. L. Viorele. Merzwiebel 3. 5. (Fam. Liliaceae).

Senecio vulg. L. Cruciuliţa. Kreutzkraut 2 (Fam. Compositeae).

Stellaria media. Vill, Rocoina, Coadă de găină. Vogelmiere 3 (Fam. Caryophyllaceae-Alsinoideae).

Tussilago farfara. L. Podbeal, Huflatich 2 (Fam. Compositeae).

Veronica persica. Poir. Ventricea, Ehrendreis 5 (Fam. Scrophulariaceae.

Viola odorata. L. Toporaşi, Cârnelegi, Marzveilchen. 3. 5. (Eam. Violaceae.

In luna Aprilie înfloreşte afară de cele multe din luna Martie:

Arbori şi arbuşti

Acer campestre. L. Jugastru, Feldahorn 7 (Fam. Aceraceae).

Acer tataricum. L. Gladiş. Russischer Ahorn. 3 (Fam. Aceraceae).

Acer platanoides. L. Arţar. Spitzahorn. 2—7 (Fam. Aceraceae).

Arbustus Uva ursi. L. Strugurii ursului. Bärentraube, 1 (Fam. Ericaceae-Arbutoidae.

Betula alba, Ehrh. Mesteacăn, Birke 0 (Fam. Betualaceae).

Betula verucosa. Ehrh. Mesteacăn buburos Warzige Birke 0, (Fam. Betulaceae).

Betula pubescens Ehrh. Mestecănaş. Veichharige Birke 0, (Fam. Betulaceae).

Carpinus betulus. L. Carpen. Hainbuche 7—1 (Fam. Betulaceae).

Carpinus orientalis Lam. Cărpiniţa. Orient. Hainbuche 7—1. (Fam. Betulaceae).

Celtis australis L. Sâmbovină Zürgelbaum 7 (mierea ursului). (Fam. Ulmaceae).

Crataegus monogyna. Jacg. Păducel, Mărăcin alb. Veissdorn 1,3. (Fam. Rosacea Pomaidae).

Cralaegus oxyacantha L. Păducel, Malai nesarăt. Hagedorn 3,1 (Fam. Rosacea Pomaidae).

Cytisus Heuffelii. Wierzb. Drob. Geisklee 2 (Fam. Leguminose-Papilionaceae.

Fraxinus excelsior L. Frasin, Esche 0, (Fam. Oleaceae).

Fraxinus ornus L. Frasiniță, Frasin de munte mojdrean ; Blumenesche 3. (Fam. Oleaceae).

Hippophäe rhamnoides L. Cătină albă. Wedenblättriger Seedorn 2, (Fam. Elaeagnaceae.

Juniperus comunis. L. Jneapan, Jenupar. Wachholder 0, (Fam. Coniferae-Pinaceae).

Juglans regia L. Nuc. Walnuss 7 (Fam. Juglandaceae).

Pirus comunis. L. Păr pădureț. Holzbirne. 3 (Fam Rosaceae-Pomoideae).

Pirus malus L. Măr pădureț, Holzapfel. 3. (Fam. Rosaceae-Pomoideae).

Popolus pyramidalis, Roseer, Pluta, Pyramiden Papel 0, (Fam. Salicaceae).

Prunus avium, L. Cireş, Kirsche 3. (Fam. Rosaceae).

Prunus cerasus, L. Vişin, Weichsel 3. (Fam. Rosaceae Prunoideae).

Prunus chamaecerasus, Jacg, Vişinel, Zwergkirsche 3. (Fam. Rosaceae Prunoideae).

Prunus mahaleb, L. Vişin turcesc, Steinweichsel 3. (Fam. Rosaceae Prunoideae).

Prunus padus, L. Mălin, Prun sălbatic, Traubenkirsche 3. (Fam. Rosaceae Prunoideae).

Prunus nana, Stoces, Migdal pitic, Zwerg-Mandel 1,3 (Fam. Rosaceae Prunoideae).

Prunus cerasifera, Erh. Corcoduş, Zarzăr, Kirschplaume 3. (Fam. Rosaceae Prunoideae).

Prunus domestica,L.Prun, Zwetsche 3. (Fam.Rosaceae Prunoideae.

Prunus persica, Stokes, Persic. Pfirsish 1. (Fam. Rosaceae Prunoideae).

Quercue sessiliflora, Smith, Gorun, Traubeneiche, 0. (Fam. Fagaceae).

Ribes nigrum, L. Struguri negri, Ahlbeere 7—1 (Fam. Saxifragaceae, Ribesioideae).

Ribes rubrum, L. Coacăză. Strugurei roşi, Rothe Iohanisbere 2—7 (Fam. Saxifragaceae, Ribesioideae).

Ribes grosularia, L. Agriş, Stachelbeere 2—7. (Fam. Saxifragaceae Ribesioideae).

Rhamnus catartica, L. Verigariu, Salba moale, Kreutzdorn 2—7. (Fam. Rhamnaceae).

Rahmnus frangula, L, Cruşân. Faulbaum 3—7. (Fam.Rhamnaceae).

Salix alba, L. Salcă, Rachită alba, Silberweide 2—7. (Fam. Salicaceae).

Salix amygdalina, L. Salce, Mandelweide, 2—7. (Fam. Salicaceae).

Salix babylonica, L. Salcie pletoasă, Salcie plângătoare. Trauerweide 2 sau 7. (Fam. Salicaceae).

Salix fragilis, L. Răchită, Bruchweide, 2—7. (Fam. Salicaceae).

Salix incana, Schrank. Răchită albă, Grauweide, 2 sau 7. (Fam. Salicaceae).

Syringa vulgaris, L. Liliac, Flieder, 1—3. (Fam. Oleaceae).

Plante erbacee şi ierboase

Adonis vernalis. L. Ruscuţa, Frühlings Teufelsauge. 2. (Fam. Ranunculaceae).

Ajuga reptans. L. Vineriţa. Cearta casei, Günsel 5. (Fam. Labiatae).

Alliaria officinalis. Andrz. Usturoiță, Aişor, Liordă. Lauchhederich. 3 (Fam. Cruciferae.)

Anemone nemorosa. L Floarea paştilor. Osterblume 1, 3. Fam. Ranunculaceae.

Anemone pratensis. L. Sisine, Küchenschelle 5 violetă. Fam. Ranunculaceae.

Anemone silvestris. L. Oiţă, Dediţei de pădure. Wald Windröschen. (Fam. Ranunculaceae).

Anemone angulosa. Lam. Crucea voinicului, Schellwurz. 1, 3. Fam. Ranunculaceae.

Anemone ranunculoides. L. Paştiţa, Dediţei galbeni. Osterblume. 2. (Fam. Ranunculaceae.

Arum maculatum. L. Barba lui Aron. Rodu pământului. Aronstab purpuriu violace. Fam. Oraceae.

Aserum europeum. L. Pochivnic, Popilnic, Haselwurtz. 4 2. (Fam. Aristolochiaceae.

Barbarea vulgaris. R. Br. Cruşătea, Winterkresse 2. (Fam. Cruciferare).

Bellis perenis. L. Bănuţi. Floare frumoasă, Tausendschön, 1. 2. 3. (Fam. Compositeae).

Caltha palustris. L. Calcea calului, Bulbucei, Dotterblume. 7 (Fam. Ranunculaceae).

Cardamine pratensis, L. Stupitul cucului Schaumkraut. (1. Fam. Cruciferae).

Ceratocephalus orthocerus, C. Cornişor, Ploşnicar, Hornköpfchen 2. (Fam. Ranunculaceae).

Cerastium glameratum, Thuil, Struna cocoşului, Hornkraut, 3. (Fam. Caryophyllaceae absinoideae).

Cerastium triviale. Dink. Struna cocoşului. (Gruecoş) Hornkraut. (Fam. Caryophyllaceae absinoideae).

Corydalis marchalliana, Pers, Brebenei, Lerchensporn 1, 3, (Fam. Papaveraceae,-Fumariodeae).

Corydalis solida, Smith, Brebenea, Lerchen Hohlwurtz, 1 (Fam. Papaveraceae-Fumariodeae).

Convallaria majalis, L. Lăcrămioare, Mărgăritari, Maiblume, 3, (Fam. Lilaceae).

Crambe tatarica, Jacq, Hodolean, Meerkohl 3, (Fam. Cruciferae)

Draba nemorosa, L. Flămînzică, Hungerblüchen 2, (Fam. Cruciferae).

Erodium cicutarium, L'Hérit, Pliscul cucoarei, Priboi, Reiherschnabel 1, (Fam. Geraniaceae).

Euphorbia Cyparissias, L. Alior, Laptele Cânelui, Wolfsmilch, 2 (Fam. Euphorbiaceae).

Ficaria ranunculoides, Roth, Untişor, Grăuşor, Salata de câmp, Feigwurzel 2, (Fam. Ranunculaceae).

Fritillaria meleagris, L. Biblică, Gemeine Schachblume pistriţă cu pătrate, 1, 3, violete (Fam. Liliaceae).

Fritillaria imperalis, L. Lalea pistriţa, Kaiserkrone, 1, 2, 3, sau 1, 4, (Fam. Liliaceae).

Gagea arvensis, Schult, Scânteuţă, Feld Goldstern 2, (Fam. Liliaceae).

Gagea stenopetala, Fries, Ceapa cioarei, Wiesen Goldstern. 2, (Fam. Liliaceae).

Galeobdolon luteum, Huds, Sugel galben, Goldnessel, 2 (Fam. Labiatae).

Galium Cruciata, Scop, Smântânică, Kreutz Labkraut 2, (Fam. Rubiaceae).

Hesperis tristis, L. Floarea nopții, Nachtviole, 2, 7, (Fam. Cruciferae).

Holosteum umbellatum, L. Cuişorița, Spurre, 3 (Fam. Caryophyllaneae).

Isopyrum thalictroides, L. Găinuşi Turiță albă, Muschelblümchen 3, (Fam. Ranuncunculacae).

Iris pumila, L. Rățisoare, Niedriger Schwertlilie, 5, 2, (Fam. Iridaceae).

Lamium album. L. Sugel alb, Urzică albă, Weisser Taubenessel 3, (Fam. Labiate).

Loranthus europaeus, Jacq, Vâsc de stejar, Riemenblume, 2, 7. (Fam. Loranthaceae).

Luzula campestris D. C. Malaiul cucului, Lasenbrot, 3, 2, (Fam, Juncaceae).

Lathraea squamaria, L. Mama pădurei, Cucuruzii pădurilor, Schuppenwurtz 1, (Fam. Orobanchaceae).

Matthiola incana, R. Br. Micsandre, Viorea roşie, Levcoaie, Winter Levkoje 1, 3, 5, (Fam. Crucifereae).

Menyanthes Trifoliata, L. Trifoişte, Trifoi de lac, Bitterklee, (Fam. Gentianaceae).

Muscari botrioydes, Mill, Porumbei, Zambilă moțată, Traubenhyazinthe 5, (Fam. Lilaceae).

Myosicrus mininius, L. Soricel, Codițucă, Mauseschwanz, 2 (Fam. Ranuncunculacea).

Neottia Nidusavis, Rich. Cuibuşor, Trânji, Vogelnest, (brunie) 4 (Fam. Orchidaceae).

Orobus vernus, L. Pupezele, Frühlings-Platterbse 1, 5, (Fam. Leguminosa-Papilionaceae.

Ornithogalum Boucheanum, Aschers, Luşcă, Milchstern 7, 3, (Fam. Liliaceae).

Ornithogalum unbellatum, L. Băluşcă, Laptele păsării, Vogelmilch 3, (Fam. Liliaceae).

Orchis papilionaceae, L. Gemănăriță, Bujorel, Schmeterlings-Knabenkraut 1, (Fam. Orchidaceae).

Orchis morio, Untu vacei, Bujorei, Gemeines Knabenkraut, 1, 3, (Fam. Orchidaceae).

Oxalis Acetosella, L. Macriş iepuresc, Sauerklee 3, (Fam. Oxalidaceae.

Petasites albus, Gaertn, Cucuruz, weise Pestwurt 3, 2, (Fam. Compositaea).

Primula oficinalis, Jacq, Ciuboțica cucului, Oglice, Primel, Himmelschlüssel 2, (Fam. Primulaceae).

Potentila micrantha, Ram. Fragurel-neroditor, Potentile 3, (Fam. Rosaceae).

Pulmonaria mollisima, Kern, Mierea ursului, Zungenkraut 5 violete (Fam. Borraginaceae).

Ranunculus acris, L. Floare broştească, Piciorul cocoşului, Scharfer Hannenfuss 2, (Fam. Ranunculaceae).

Ranunculus illyricus, L. Trânjoaică, Illyrischer Hahnenfusse 2, (Fam. Ranunculaceae).

Sanicula europea, L. Sănişoară, cinci foi, Sanikel 3, 1, (Fam. Umbelliflorae).

Senecio vulgaris L. Cruciuliță, Kreutzkraut 2, (Fam. Compositae),

Senecio vernalis W. et Kit, Spalaciosa, wucherblume 2, (Fam. Compositae).

Stellaria Holostea, L. Jarbă moale, Sternmiere, 3 (Fam. Caryophyllaceae absinoideae).

Taraxacum officinale, Wieg, Păpădie, Papalunga, Kettenblume, 2 (Fam. Compositae).

Tulipa silvestris, L. Lalea, Tulipani de pădure, Waldtulpe, 2 (Fam. Liliaceae).

Tulipa Oculus solis, St. Am. Tulipani de grădină, Tulpe, 1, 2, 4, (Fam. Liliaceae).

Veronica chamaedrys, L. Sopârlița, Ehrenpreis 5, Fam. Scrophulariaceae).

Veronica postrata, L. Coada mielului, Gestreckter Ehrenpreis 5, (Fam. Scrophulariaceae).

Veronica persica, Poir Ventricea, Persischer Ehrenpreis 5, Fam. Scrophulariaceae).

Vinca minor, L. Saschiu, Foae-înfir, Sinungrün 5, (Fam. Apocynaceae.

Viola jooi, Janka, Tămâioară, Veilchen, 1 (Fam. Violaceae).

„ silvestris, Lam, Colțunii popii, Waldveilchen, 5 (Fam. Violaceae).

Viola herta, L. Toporaşi nemirositori, Rauhariges Veilchen 5,. (Fam. Violaceae).

Viola canina, L. Viorele sălbatice, Toporaşii cânelui, Hundveilchen, 5, 3, 2, (Fam. Violacea).

In luna Mai înfloresc afară de cele multe din Aprilie:

Arbori şi arbuşti

Abies balsamea, Mill, Brad balsamifer. Balsamtanne florile mascule 2. Florile femele 1 (Fam. Coniferea Pinaceae).

Abies pectinata, DC. Brad alb, Edeltanne (Fam. Coniferea Pinaceae).

Abies excelsa Poir. Molid Fichte 0. (Fam. Coniferea Pinaceae).

Abies douglasii, Doug, Bradul duglasi, Duglas Tanne 0. (Fam. Coniferea Pinaceae).

Abies nordmanniana Lk. u. Stev, Brad de Crimea. Kauhasustanne 0. (Fam. Coniferea Pinaceae).

Aesculus carnea, Wild, Castan Sălbatic roşu, Rote Rosscastanie, 1. (Fam. Hippocastanaceea).

Aesculus Hippocastanum, Castan sălbatic, Rosscastanie 3,1. (Fam. Hippocastanacea).

Acer pseudoplatanus, L. Paltin, Bergahorn, 7. (Fam. Aceraceae).

Acer negundo, Arţarul american, Eschenblättig, Ahorn, 0 (7—2) (Fam. Aceraceae).

Alnus viridis, DC. Liliac de munte, Arin verde. Grüne Erle 7. (Fam. Betulaceae).

Berberis vulgaris, Drăcilă, Macriş spinos, Sauerdorn, 2. (Fam. Berberiadacea).

Colutea arborescens, L. Beşicoasă, Blasenstrauch. 2. (Fam. Leguminoasea, Papilionaceae).

Cytisus Laburnum, L. Salcâm galben, Goldregen, 2. (Fam. Leguminoasea, Papilionaceae).

Cytisus hirsutus, L. Drob de munte, Grozamă păroasa, Geisklee, 2,4. (Fam. Leguminoasea, Papilionaceae).

Cytisus (Genista) sagittalis, Grozamă mică, Geflügelter Geisklee 2. (Fam. Leguminoasea, Papilionaceae).

Cytisus austriacus, L. Drog resaritean, Geisklee des ostens. 2. (Fam. Legumiosae, Papilionaceae),

Cytisus ratisbonensis, Schaeff, Grozamă lânoasă, Geisklee mit anliegenden Haaren, (Fam. Leguminoasea, Papilionaceae).

Cydonia vulgaris, L. Gutuiu, Quitte. 1. (Fam. Rosaceae).

Cydonia japonica, L. Gutuiu, japonic. Japanische Quitte. 1. (Fam. Rosaceae).

Cedrus Libani, Barrel, Cedru Libanon, Ceder 0. (Fam. Coniferea Pinaceae).

Citrus Limonium, Risso, Lămâi, Citronenbaum 3,1. (Fam. Butaceae.

Citrus nobilis, Lour, Mandarină, Mandarine 3. (Fam. Butaceae).

Citrus aurantium. L. Portocal, Orangenbaum 3. (Fam. Butaceae).

Cornus sanguinea L. Sânger, Hartriegel, 3. (Fam. Cornaceae).

Cupressus sempervirens. L. Chiparos, Cypresse, 0. (Fam. Coniferae Pinaceae).

Elaeagnus angustifolia, L. Rachițică, Maslin sălbatic, Oelweide, 2—3. (Fam. Elaeagnaceae).

Evonymus europaeus, L. Voiniceriu Căciula popii, Spindelbaum 3,7 (Fam. Celastraceae).

Evonymus latifolius, scop, Salbă moale, Breitblättriger Spindelbaum 7—1. (Fam. Celastraceae).

Evonymus verrucosus, scop, lemn râios, Warziger Spindelbaum 3—7 sau 2 (Fam. Celastraceae).

Fagus silvatica, L. Fag, Buche, 0. (Fam. Fagaceae).

Genista oligosperma, Andrae, Ginistru, Drobușor. Ginster, 2. (Fam. Leguminosacea, Papilionaceae).

Gingko biloba. L. Ghingko, Ghingkobaum 0. (Fam. Coniferae Taxeae).

Gleditschia triacanthos, L. Plătic[illegible], Gledicia, Christusdorn, 7. (Fam. Leguminosea Cae[illegible]alpinioidea.

Gleditschia inermis, Mill. Gledicie fără spini Einsamige Gleditschie 7 (Fam. Leguminosea Cassalpinioidea).

Illex Aquifolium, Finic ghimpos, Stechpalme, 3. (Fam. Aquifoliaceae).

Illicum anisatum, L. Anis-stelat Sternanis. 2,7, (Fam. Magnoliaceae).

Juniperus sabina L. Sabină, Cetenă-de-negi. Sadebaum, 0. (Fam. Coniferae Pinaceae).

Iuglans nigra, Nuc american, Amerikanischer Nussbaum, 7 (Fam. Juglandacee).

Larix europea DC. Zad. Lärche 0. (Fam. Coniferae, Pomaceae).

Larix leptolepsis, Gord, Zad japonez, Jap. Lärche, 0. (Fam. Coniferae Pomaceae).

Ligustrum vulgare L. Lemn-câinesc, Malin negru, Raineveise 3. (Fam. Oleaceae).

Lonicera caprifolium, L. Caprafoi, Je-länger-je lieber 1,2,3 (Fam. Caprifoliacae).

Lonicera nigra, L. Caprifoi, Çaşie Hundebeere 1. (Fam. Caprifoliacae.

Lonicera xylosteum L. caşie, caprifoi, Heckenkirsche, 2. (Fam. Caprifoliacae),

Lonicera tatarica, L. curpen tataresc. Tatarische Heckenkirsche, 2. (Fam. Caprifoliacae).

Mespilus germanica, L. Moşmon, Scoruş. Mispel 3. (Fam. Rosaceae Pomaideae).

Morus alba, L. Dud alb. Weise Maulbeere 2,7. (Fam. Moraceae).

Morus nigra, L. Dud negru, Schwarze Maulbeere 2,7. (Fam. Moraceae).

Philadelphus coronarius L. Lămâiţă, Jasmin, Pfeifenstrauch, 3. (Fam. Saxifragaceae).

Picea alba, Lk. Molid alb, Molid de canada, Kanadische Tanne 0. (Fam. Coniferae Pinaceae),

Pinus cembra L. Zâmbru, Zierbelkiefer 0. (Fam. Coniferae Pinaceae).

Pinus silvestris L. pin alb, Weiss Föhre 0. (Fam. Coniferae Pinaceae).

Pinus bancsiana Lamb. pin bancsian, Amerikanischer Kiefer 0. (Fam. Coniferae Pinaceae).

Pinus austriaca, Haenke, prin negru, Schwartzföhre 0. (Fam. Coniferae Pinaceae).

Pinus pumilio (Haenke) gepi, prin pitic, Zwergkiefer 0. (Fam. Coniferae Pinaceae).

Pinus strobus (Haenke) pin american, pin mirositor. Weimuths Kiefer 0. (Fam. Coniferae Pinaceeae).

Pirus baccata L. Merişor, Hirschapfel 3,1. (Fam. Rosaceae Pomoidea).

Populus balsamifera L, plop balsamic, Balsamapfel 0. (Fam. Salicaceae).

Populus canadensis, Mnch. plop de Canada. Canadische pappel 0. (Fam. Salicaceae).

Quercus cerris L. Cer. Zereiche 0. (Fam. Fagaceae).

Quercus conferta Kit. Gârniţă. Ung. Eiche 0. (Fam. Fagaceae).

Quercus pedunculata, Ehch. stejar, stilleiche 0. (Fam. Fagaceae).

Quercus pubescens, Will, Tufan, Weichharige Eiche, 0. (Fam. Fagaceae).

Quercus suber, suger, Korkeiche 0. (Fam. Fagaceae).

Quercus robur. Gorun roşu. Roth Eiche, 0. (Fam. Fagaceae).

Rhus cotinus, scop, scumpie, scumpina, Perückenstrauch 7, 2. (Fam. Anarcadiaceae).

Rubus idaeus L. smeur. Himbeere. 3. (Fam. Rosaceae).

Rubus caesius. L. Rug, Kratz-Brombeere 3,1 (Fam. Rosaceae).

Rubus nobilis Reg. smeur domestic, Edler Himbeerstrauch 3. (Fam. Rosaceae).

Rosa canina L. Măcieş, Trandafir sălbatic, Hunderose, 1—3. (Fam. Rosaceae).

Rosa villosa L. Rosa păroasă. Apfelrose 1. (Fam. Rosaceae).

Rosa damascena, Mill. Trandafir de lună. Monaterose. 1,3 (Fam. Rosaceae).

Rosa rubiginara, L. Rosa ruginoasă, Weinrose 1, (Fam. Roşaceae).

„ alba L. Trandafir alb, Weisse Rose, 3 (Fam. Rosaceae).

„ tomentosa, Sm. Rosa pădureaţă, Filzblättrige Rose, 1, 3, (Fam. Rosaceae).

„ lutea Mill, Trandafir-galben, Gelbe Rose 2, (Fam. Rosaceae).

„ pumila, Jacq, Răsură de câmp, Essig Rose 1, (Fam. Rosaceae).

Rosa gallica, L. Răsura de câmp, Essig Rose 1, (Fam. Rosaceae).

„ cinnamonea, L. Rosa de India, Zimmetrose 1, (Fam. Rosaceae).

Robinia pseudacacia L. Salcâm, Băgrin, Akazie 3 (Fam. Leguminosae Papilionaceae).

Robinia hispida L. Salcâm roşu, Borstige Acazie, 1 (Fam. Leguminosae Papilionaceae).

Robinia viscosa, Vent, Salcâm lipicios, Pech Acacie 1, (Fam. Leguminosae Papilionaceae).

Ruscus hypoglosum, L. Cornişor, Zungen-Mäusedorn 7. (Fam. Liliaceae).

Rosmarinus officin. L. Rosmarin 5 sau 3 (Fam. Labiate).

Salix pentandra, L. Salcie, Salcie cu frunza de laur, Dorbeer Weide, 2, 7, (Fam. Salicaceae).

Salix alba var. vitellina, Salcie galbenă, Dotterweide, 2, 7, (Fam. Salicaceae).

Sambucus nigra, L. Soc, Schw, Holunder 3. (Fam. Caprifoliaceae).
„ racemosa, L. Soc, roşu, Berg Holunder 3 (Fam. Caprifoliaceae).
Syringa chinensis, Willd, Liliac chinez, Kines Flieder 1, (Fam. Oleaceae).
Syringa persica L. Liliac Pers, Flieder, (florile: liliachii), Fam. Oleaceae).
Spiraea callosa, Thumb, Taulă, Speretaude, 1, 3. (Fam. Rosaceae).
„ opulifolia, L. Taulă, Amerc, Spierstaude, 1, 3, (Fam. Rosaceae).
Spiraea salicifolia, L. Teişor alb, Weidenblättiger Spierstrauch, 1, 3, (Fam. Rosaceae).
Spiraea crenata, L. Tavalgă, Weisser Spierstrauch, 3 (Fam. Rosaceae).
Spiraea ulmifolia, Scop, Cununiţa, Teişor cu foi de ulm, Ulmenblättiger Spierstrauch 3, (Fam. Rosaceae).
Spiraea cana, W. u. K. Teişor alb cu foi sure, Graublättiger Spierstrauch 3. Fam. Rosaceae).
Sorbus aucuparia, Gaertn, Scoruş păsăresc, Scoruş de munte, Eberesche 3, (Fam. Rosaceae Pomoideae).
Sorbus domestica, L. Scoruş, Speierling, 3 (Fam. Rosaceae Pomoideae).
Sorbus torminalis, Cranz, Sorb, Elzbeerbaum 3 (Fam. Rosaceae Pomoideae).
Sorbus aria L. Sorb alb, Mehlbeere 3, (Fam. Rosaceae Pomoideae).
Staphilea pinnata, L. Clocoliş, Pinpernuss, 3 (Fam. Staphyleaceae.
Thuja occidentalis, L. Arborele vieţii, Lebensbaum, 0 (Fam. Coniferae Pinaceae).
Thuja orientalis L. Arborele vieţii oriental, Orientalischer Lebensbaum, (Fam. Coniferae, Pinaceae).
Vaccinium Myrtillus, L. Afine negre, Heidelbeere 7, 1, (Fam. Ericaceae Vaccinioideae).
Vaccinium Oxycouos, L. Răchiţele, Sumpfbeere 1, (Fam. Ericaceae Vaccinioideae).
Vaccinium Vitis idaea, L. Afine roşii, Preiselbeere 3, 1, (Fam, Ericaceae Vaccinioideae).
Viburnum lantana L. Dârmoz, Drimoc, Wollige Schlinge 3. (Fam. Caprifoliaceae).

Viburnum opulus, L. Călin, Schneebali, 3 (Fam. Caprifoliaceae).

Vistaria polistachia chinensis, D. C. Salcăm albastru, Blau Acazie 5, (Fam. Leguminose-Papilionaceae).

Wellingtonia gigantea, Lindl. Vellingtonie, Riesige Wellingtonie, 0, (Fam. Taxodiae).

Plante erbacee şi ierboase:

Adonis aestivalis L. Cocoşei de câmp, Adonisröschen 1, (Fam. Ranunculaceae).

Alysum calicinum, L. Albiţa Cucuşoare, Steinkresse, 2 (Fam, Cruciferae).

Alysum minimum. Wild, Bărbişoara, Schildkraut, 2 mai târziu 3, (Fam. Cruciferae).

Andromeda Polifolia, L. Ruginare, Wild, Rosmarin, 3, 1, Rosmarin sălbatic, Andronede, (Fam. Ericaceae, Arbutoideae).

Anthericum liliago, L. Liliuţă cu lăstari, Ästige Graslilie, 3 (Fam. Liliaceae).

Anteriscus Cerefolium, Hoffm, Asmăţui, Gartenkerbl, 3 (Fam. Umbelliferae).

Anteriscus silvestris, Hoffm, Hasmăciuca, Kalberkropf, 3 (Fam. Umbelliferae).

Allium urzinum, L. Leurdă, Bären Lauch, 3 (Fam. Liliaceae).

Anthyllis Vulneraria, L. Vătămătoare, Iarba rănei, Wundklee 2, (Fam. Leguminoseae Papilionaceae.

Aquilegia nigricana, Bmgt, Căldăruşa, Akelei, Frauenschuh, 6. violacea, (Fam. Ranunculaceae.

Aquilegia vulgaris, L. Căldăruşa, Cinci clopoţei, Pantöffelchen, 5 violete, 1 (Fam. Ranunculaceae).

Arenaria serpyllifolia L. Studenţiă, Năsipăriţa, Quendellsblättiger Sandkraut 3, (Caryophylaceae Obsinoideae).

Arenaria verna, L. Mierluţă, Rocovină, Frühlings Mire, 3 (Fam. Caryophyllaceae, Olsinoideae).

Aristolochia clematitis, L. Remf, Boaşele popii, Păsulică, Osterluzei 2, (Fam. Aristolochiaceae).

Arum orientale, M. Bieb, Timp, Porumbu cucului, Zehrwurz, 0 (Fam. Araceae).

Asperula odorata, L. Vinariţă, Mama pădurei, Waldmeister 3, (Fam. Rubiaceae).

Asperula arvensis, L. Lipitoare, Acker Meier, 5 (Fam. Rubiaceae).

Asperula procumbens, L. Lipicioasă, Schlangenäuglein 5, 1 (Fam. Borraginaceae).

Brasica napus, L. Rapiță, Olreps 2, (Fam. Cruciferea).

Brasica rapa L. Rapiță sălbatică, Rübenkohl 2, (Fam. Cruciferea).

Carum carvi L. Chimen, Secărița, Kümmel, 3 sau 1, (Fam Umbellilerae).

Cochlearia officinalis L. Lingurea, Löffelkraut, 3 (Fam. Cruciferae).

Chelidonium majus L. Rostopasca, Crucea voinicului, Schöllkraut, 2 (Fam. Papaveracea).

Convalaria bifolia, L. Lăcrămiță, Schattenblume 3, (Fam. Liliacea).

Cistus Helianthemum, Z. jarba-osului, Sonnenröschen, 2 (Fam. Cistaceae).

Cheiranthus cheiri, Micsandra galbenă, Goldlack, 2, 4, (Fam. Cruciferae).

Cynanchum (asclepias) officin L. Iarba fiarelor, Schwalbenwurtz 3, 2, (Fam. Asclepiadaceae).

Cynoglossum officinale, L. Arăriel, Limba cânelui, Hundszunge 1, (Fam. Borraginaceae).

Cypredium Calceolus, L. Papucul Doamnei, Frauenschuh, 2, 1, 4, Blăbornic, (Fam. Orchidaceae).

Dianthus chinensis, L. Garofița, Cuişoare turcești, Chinesische Nelke 1, 3, (Fam. Caryphyilacea).

Dianthus caesius Sm. Garoafa de munte, Federnelke 1, (Fam. Caryophyilacea).

Dictamnus albus, L. Frăsinel. Diptam, 3, 1, (Fam. Butaeae).

Dentarea bulbifera, L. Colțişor, Zahnwurtz, 1 sau 3, (Fam. Cruciferae).

Dornicum pardaliarches, L. Iarba-căpriorului, Gemswurtz, 2, (Fam. Compositae).

Equisetum silvaticum, L. Părul porcului, Coada calului, Waldschachtelhalm, 0 (Fam. Equisetaceae).

Equisetum maximum Lam Brădişor, Grosscheidiger Schachtelhalm 0, (Fam. Equisetaceae).

Empetrum nigrum, L. Vuietoare, Robiță Krähenbeere, 1 (Fam. Empetraceae).

Echium rubrum, Jacq, Capul şearpelui, Natterkopf. 1 (Fam. Borraginaceae).

Euphorbia palustris, L. Arin de baltă, Sumpf Wolfsmilch 2, 4, (Fam. Euphorbiaceae).

Euphorbia helioscopia, Laptele cucului, Laptele lupului, Sonnenwendige Wolfsmilch, 2, (Fam. Euphorbiaceae).

Eriophorum polystachyum, L. Lânăriţă, Wollgras 4, 1 sau 7, 7 (Fam. Cypecaieae).

Fragaria vesca, L. Fragi, Wald Erdbeere 3 (Fam. Rosaceae).

„ collina Ehrh, Căpşuni de câmp, Knackbeere 3, 2, (Fam. Rosaceae)

Fragaria elatior, Ehrh, Căpşuni, Hoche Erbeere 3. (Fam. Rosaceae).

Fritillaria tenella, M. Bieb, Lalea pestriţă de pădure, Wald-Kaiser-Krone, 2, 4, (Fam. Liliaceae).

Fumaria officinalis L. Fumăriţa, Erdrauch 1 (Fam. Papaveraceae-Fumariodeal).

Geum rivale, L. Călţunu Doamnei, Wassernelkenwurtz 2, 1, (Fam. Rosaceae).

Galium Mollugo, L. Sânsiene albe, Gemeines Labkraut, 3 (Fam. Rubiaceae).

Geranium pusilum, L. Buchet, Storchschnabel 5, (Fam. Geraniaceae).

Geranium phaeum, L. Pălăria cucului, Rothbrauner Storchschnabel 1, 4, (Fam. Geraniaceae).

Gladiolus imbricatus, L. Săbinţă, Siegwurtz 1, (Fam. Iridaceae).

Gladiolus comm. L. Săbiuţă, Spătează, G. Siegwurtz 1, (Fam. Iridaceae).

Hieracium pilosella L. Vulturică, Habichtskraut 2, (Fam. Compositae).

Hesperis matronalis, L. Nopticoasă, Nachtviole 3 sau lila (Fam. Crucifereae).

Iris florentina, L. Rădăcină de micşunea, Veilchenwurtzel 3, 5, (Fam. Iridaceae).

Iris Pseud-Acorus L. Lilie galbenă, Stânjini galbeni, Wasserschwertl 2, (Fam. Iridaceae).

Iris germanica, L. Stînjini, Lilie-vânătă, Lilie, Schwertlilie (violet florile închise Fam. Iridaceae).

Iris variegata L. Stânjini pestriţi, Bunter Schwertl, 2 cu vine 4, 1, sau violote (Fam. Iridaceae).

Latyrus niger Berhn, Orobus niger L. Orăstică, Linte neagră, Schwartze Platterbse, 7, 5, (Fam. Leguminosea, Papilionaceae).

Lepidium Draba, L. Urda vacei, Stengelumfassende Kresse, 3 (Fam. Cruciferae).

Lepidium ruderale, L. Păduchernița, Schutt Kresse 3, (Fam. Cruciferae).

Lithospermum officinale, L. Mărgeluşe, gem, Steinsame, 3, 2, (Fam. Borraginaceae).

Lithospermum arvense, L. Mei păsăresc, Ackersteinsame 3, rar 5. 1. fam. Borraginaceae).

Limodorum abortivum, Swartz, Gârbiță, Dünrel violete, (Fam. Orchidaceae).

Lilium bulbiferum L. Lilie roşie, Feuerlilie 1, (Fam. Liliaceae).

Lotus corniculatus L. Ghisdei, Trifoişte, Hornklee 2, (Fam. Leguminosae Papilionaceae).

Lotus siliquosus, L. Ghisdei, cu patru muchi, Spargelbohne 2. (Fam. Leguminosae Papilionaceae).

Lunaria rediviva, L. Lopățea, Mondviole (florile liliachii) (Fam. Cruciferae).

Lunaria anua, L. Pana sburătorului, Silber ing, (florile violete) (Fam. Cruciferae).

Lychnis Floscuculi, L. Floarea cucului, Kukuckotblume, 1 rar 3, (Fam. Caryophyllacea).

Lychnis viscaria L. Lipicioasă, Pechnelke 1, (Fam. Caryophyllacea).

Matricaria chamomilla, L. Muşețel, Romanița, Camilla, 3, 2, (Fam. Compositae).

Matricaria inodora, L. Remonița nemirositoare, Moşițel prost, Geruchlose Kamille 3 (Fam. Compositae).

Medicago lupulina L. Trifoi mărunt, Hopfenklee 2, (Fam. Leguminoase Papilionaceae).

Mellitis Malisophyllum, L. Dumbravnic, Imenblatt 1, 3, 1, (Fam. Labiatae).

Mercurialis perennis, L. Brei de pădure, Ringelkraut 7, (Fam. Euphorbiaceae).

Myosotis palustris, Roth, Nu mă uita, Ochii păsăruicii, Vergissmeinnicht, 5 rar 3 sau 1 (Fam. Borraginaceae).

Myosotis silvatica, Hoffm. Nu mă uita de pădure, Waldvergissmeinnicht 5 rar 3 sau (Fam. Borraginaceae).

Muscari comosum, Mill, Ceapa cioarei, Bisamhyacinthe, 5 (Fam. Liliaceae).

Nasturtium officinale R. Bri. Năsturel. Creson, Brunnenkresse, 3. (Fam. Cruciferae).

Nasturtium amphibium R. Br. (Fam. Cruciferae).

(Sisymbrium amphibium) L. Gălbenea. Ortwechselnde Brunnenkresse 2. (Fam. Cruciferae).

Narcissus radiiflorus, Salisb, Zarnacadele, Narcisse 2. (Fam. Amaryllidaceae).

Nigella damascena, L. Morărița, Chica voinicului, Türkischer schwartz Kümmel, 5. Fam. Ranunculaceae).

Neslea paniculata Desv. Drob. Neslie 2. (Fam. Cruciferae).

Ónobrichis sativa, Lam. Sparcetă. Esparsete 1. (Fam Leguminosae Papilioneceae).

Ophris apifera, Huds, Albină, Bienen Frauenthränen 4. (Fam. Orchidaceae).

Ophris fuciflora, Rchb. Lacrima Doamnei, Hummel Frauenthränen 1—4. (Fam. Orchidaceae).

Ophris aranifera, Huds, Albina, Spinen Frauenthräne 1—4—7. (Fam. Orchidaceae).

Orchis fusca, Jacg.

Orchis purpurea Huds. Bujori, Poroinic, Purpurrotes Knabenkraut 1. (Fam. Orichidaceae).

Orchis hircina Crantz.

Satyrium hizcinum, L.

Himentoglassum hircinum Spreng. Ouăle popii, Bujorița puturoasă, Riemenzungel 3—7 cu puncte 1. (Fam. Orchidaceae).

Ordeus variegatus, Ten. Măzărichea cucului, Kukus-Erbse 1. (Fam. Leguminoseae Papilionaceae).

Orchis speciosa, Host.

Syn. orchis mascula L. Poroinic. Männliches Knabenkraut. 1. (Fam. Orchidaceae).

Orchis pyramidalis. L. Bujor pyramidal, Pyramiden Knabenkraut. 1. (Fam. Orchidaceae).

Orchis albina scop. Bujor albicios Weiseliches Knabenkraut, 1 (Fam. Orchidaceae).

Orchis odoratisima, L. Bujori mirositori, Wolrichendes Knabenkraut, 1. (Fam. Orchidacea).

Orchis latifolia, L. Bujor cu frunza lată, breitblättr. Knabenkraut lila închis (Fam. Orchidaceae).

Orchis maculata. L. Bujori cu frunza pestrița, geflectes Knabenkraut lila sau 3 (Fam. Orchidaceae).

Paeonia officinalis, L. Bujor. Pfingetrose l-violace 3 (Fam. Ranunculaceae).

Paeonica romanica, Brandza, Bujor românesc, Rum. Pfingatrose 1. (Fam. Ranunculaceae).

Papaver dubium L. Mac de câmp. Klatschrose 1. (Fam. Papaveracae).

Papaver Rhaeas L. Mac roşu, Klatsch Mohn 1. (Fam. Papaveraceae Leguminoseae).

Paris quadrifolia, L. Dalac, Mărul lupului, Einbeere 7. (Fam. Lilianae).

Pinguicula alpina, L. Foaie-grasă-Fettkraut. 3. cu pete 2 (Fam. Lentibulcriaceae).

Pinguicula vulgaris, L. Grăscioară, albastră, Blauer Fettstern 5 videte, (Fam. Lentibulariaceae).

Pisum sativum, L. Mazăre, Erbse 3 sau 1 (Fam. Leguminoseae Papilionaceae).

Pisum arvense L. Mazăre de câmp. Graue Erbse 1,3 violet deschis Fam. Papilionaceae).

Pisum elatius M. Brib Mazăre sălbatică-Wilde Erbse, 1. (Fam. Papilionaceae).

Plantago lanceolate, L. patlagină-îngustă, spitz Wegerich, 3. (Fam. Plantaginaceae).

Plantago media L. patlagină moale. Mittlerer Wegerich, 3 stamin 5. (Fam. Poligalaceae).

Polygala vulgaris, L. Sopârliţă gem. Kreutzblume. 5 (Fam. Poligalaceae).

Polygala amara, L. Amăreală, Bittere Kreutzblume, 5. (Fam. Poligalaceae).

Potentila reptans L. Cinci degete, Fingerkraut, 2. Fam. Rosaceae).

Platanthera bifolia Rich. Stupiniţa. Kukusblume, 3. (Fam. Orchidaceae).

Platanthera supina, L. Gălbenuşe, Gänserich, 2. (Fam. Orchidaceae).

Primula auricula, L. Urechia ursului, Aurikel, 2. (Fam. Primulaceae).

Ranunculus aurens, Soleich.

syn. Ranunculus nemorosus DC. Galbenele de pădure, Hainhahnenfuss, 2. (Fam. Ranunculaceae).

Ranunculus carpaticus, Herbich, Galbenele de munte. Karpathen Hahnenfuss, 2. (Fam. Ranunculaceae).

Ranunculus repens L. Floare de leac, Krichender Hahnenfuss, 2. (Fam. Ranunculaceae).

Ranunculus sceleratus L. Boglari, Rânzişioară, Sumpf Hahnenfuss 2. (Fam. Ranunculaceae).

Ranunculus pedatus, W. et. Kit. Galbenele. Hahnenfuss 2. (Fam. Ranunculaceae).

Rhinanthus alpinus Bmgt. Sunătoare, Hahnenkamm, 2 cu peste 5. (Fam. Scrophulariaceae).

Rhinanthus major Ehrl. Clocotici mare Grosser Klappertopf, 2. (Fam. Scrophulariaceae).

Rhinanthus minor. Ehrl. Clocotici mic-Kleiner Klappertopf. 2. Fam. Scrophulariaceae).

Rumex acetosella, L. Macriş mărunt, Kleiner Ampfer 1, (Fam. Polygonaceae.

Rumex acetosa, L. Macriş, Sauer Ampfer 7, 1, (Fam. Polygonaceae).

Salvia pratensis, L. Salvie de Câmpuri, Wiesen Salbei, 5, 1, 3, (Fam. Labiatae).

Soldanella montana, Willd, Degetăruţ, Berg Drottelblume 5 violeta (Fam Primulaceae).

Soldanella montana, L. Degetăruţ de alpi, Alpen Drottelblume 5, (Fam. Primulaceae).

Scandix Pecten Veneris, L. Acu Doamnei, Venuskamm 3, (Fam. Umbelliferae).

Stalaria graminea, L. Rocoţea, Gras Miere, 3 (Fam. Caryophyllaceae).

Spirea filipendula, L. Aglică, Ferige albe, Weinblume, 3 (Fam. Rosaceae).

Sisymbrium officinale, Scop, Brâncuţă Raukensenf 2, (Fam. Cruciferae).

Schoenus nigricans, L. Bumburez Kopfriet, 4 (Fam, Cyperaceae).

Scleranthus annuus, L. Sincerică, Buruiana surpăturei, Einjähriger Knaul 7 (Fam. Caryophillaceae Scelerantheae).

Scilla maritima L. Ceapă-de-mare, Meerzwiebei 5, (Fam. Liliaceae)

Saponaria Vacaria, L. Floarea călugărului, Kuhkraut, 1 (Fam. Caryhopillaceae).

Thalictrum aquilegifolium, L. Ruţişor, Mărgea, Wiesenraute, 1 sau 3, (Fam. Ranunculaceae).

Thlaspi arvense, L. Punguliţa, Taşculiţă, Pfennigkraut 3, (Fam. Cruciferae).

Tragopogon pratensis, L. Ţâţa caprei, Wiesen Haffervurz 2.

Trifolium repens L. Trifoi alb, Weissklee, 3 (Fam. Legumunoseae Papilionaceae).

Trollius europeaus, L. Bulbuci, Bulbor, Trollblume, 2 (Fam. Ranunculaceae).

Tamus comunis, L. Napii porcului de pădure, Schmerwurz, 2, 7, (Fam. Dioscoraceae).

Veronica Teucrium, L. Sopârliţa, Breitblättiger Ehrenpreis, 5 (Fam. Serophulariaceae).

Veronica orchidea, Crantz, Şopârlaiţă, Ehrenpreis, 5 (Fam Serophulariaceae).

Veronica beccabunga, L. Bobornic, Bribolnic, Bachlunge, 5 (Fam. Serophulariaceae).

Vicia lathyroides, L. Măzăriche. Platter Desnartige Wicke violete, (Fam. Leguminoseae Papilionaceae).

Vicia pannonica, Jacq, Borceag, ung. wicke, 4—2 (Fam. Leguminoseae Papilionaceae).

Vicia sativa. L. Borceag pentru nutreţ, Futterwicke 1. (Fam. Leguminoseae Papilionaceae).

Viola tricolor, L. Trei-fraţi-pătaţi, Stiefmutterchen, 5,2,3. violace. (Fam. Violaceae).

Viola arvensis Trei-fraţi-pătaţi de câmpii, Ackerveilchen 3—2. (Fam. Violaceae).

Viola biflora. L. Viorele galbene, zweiolutiges Veilchen, 2 (Fam. Violaceae).

Viola palustris. L. Toporaş de mlaştină, Sumpfveilchen (violete deschis) (Fam. Violaceae).

Valerianella clitoria, Moench, Fetică. Sălata mielului, Rapunzelchen 3—5. (Fam. Valerianaceae).

Iosif Brebenaru
Inginer silvic

INCENDIILE PADURILOR DIN JUGOSLAVIA

Acesta este titlul comunicărei facute de d-l dr. Aleksandar Ugrenovic, profesor la facultatea forestiera de pe lângă Universitatea din Zagreb (Croaţia), pe care a prezintat-o la congresul internaţional de agricultură ţinut la Paris în luna Mai 1923.

De oarece atari sinistre bântue şi pădurile din ţara noastra, mai cu seamă dela data înfiinţarei de păşuni comunale, cari în timpurile secetoase vor lua de aci înainte, cu toată siguranţa, proporţia unei adevărate calamităţi publice, am găsit necesar de a reproduce în rezumat, în cele ce urmeaza, părţile esenţiale ale comunicărei în chestiune.

Incendiile pădurilor în Jugoslavia datează de mult, dovadă codrii bătrâni din această ţară cari poartă urmele parcursului lor constând din răni cicatrizate, localizate la baza tulpinelor, indicând, prin poziţia lor, direcţiunea de unde a venit focul şi prezintând o infinită variaţiune în ce priveşte vârsta, conzistenţa şi constituţiunea arboretelor.

Incendiile se datoresc, în marea majoritate a cazurilor, detestabilului obiceiu al populaţiunei rurale din Bosnia şi Muntenegru mai ales de a da foc pădurilor în scopul de a mări suprafaţa păşunilor şi a terenurilor agricole cultivabile.

In urma răsboiului mondial răul a luat o asemenea extensiune, în cât viitorul pădurilor din regatul vecin şi aliat poate fi considerat ca realmente periclitat.

D-l Dr. Aleksandar Ugrenovic atribue acest fapt în mare parte reacţiunei poporului contra asuprirei economice şi naţionale din partea administraţiunei fostei monarchii Austro-Ungare, care a făcut tot posibilul de a nemulţumi populaţiunea băştinaşe din Bosnia, Croaţia şi Herţegovina.

Numeroasele incendii, cari au avut loc în anul 1921, dar mai cu seamă cele din 1922, se datoresc însă şi verilor secetoase din aceşti ani.

Din statistica incendiilor referitoare la anul 1922 rezultă, în adevăr, că în luna Martie numărul lor a reprezintat un procent de 11,5⁰/₀, în Aprilie, Mai şi Iunie de 6⁰/₀, în Iulie de 23,5⁰/₀, în August de 53⁰/₀, iar în Septembrie de 6⁰/₀.

După cum vedem, cele mai multe incendii au avut loc în lunile Iulie, dar mai cu seamă în August.

Ministerul minelor şi pădurilor din Belgrad a luat din timp toate măsurile necesare pentru a se pune stavilă incendiilor pădurilor din Iugoslavia.

Iniţiativa privată a desvoltat asemenea o activitate lăudabilă în această direcţiune.

Uniunea Forestieră Jugoslavă în special, care este o Asociaţiune a Inginerilor Silvici din Jugoslavia, la adunarea generală ţinută în Belgrad, în luna Septembrie 1922, prin moţiunea votată a formulat propuneri precise în ce priveşte modalităţile de procedare spre a se pune frâu incendiilor de păduri.

Cauzele incendiilor în pădurile din Jugoslavia se pot grupa în două principale categorii şi anume:

In cauze indirecte.

„ „ directe.

Printre cauzele indirecte intră în prima linie întinderea prea mare a ocoalelor silvice şi mai ales a cantoanelor de pază, a căror suprafaţă trece peste mai multe mii de hectare. Pădurarii respectivi sunt nevoiţi din cauza aceasta a parcurge în fiecare zi distanţe mari, mai cu seamă că ei locuesc în sate depărtate de mai mulţi kilometri de pădure, ne având case construite de Stat,

Dificultăţile de supraveghere sunt încă mărite, prin faptul că perioada celor mai frecvente incendii coincide cu epoca, când personalul de pază este ocupat fie cu controlul păşunatului, fie cu supravegherea exploatărilor pădurilor, sau cu controlul produselor forestiere vândute.

Condiţiunile însă în care se face creşterea vitelor şi în special modul cum se practică păşunatul, sunt cauzele principale ale incendiilor pădurilor.

In adevăr, pe când în Statele cu o economie rurală înaintată, vitele în timpul nopţei stau în grajduri, în Jugoslavia ele nu au nici un adăpost şi ceva mai mult vitele dintr'un sat nu sunt aduse la păşune în comun, ci fiecare gospodar îşi păstoreşte vitele, cei-i aparţine şi de multe ori numai câte una singură.

Incercările făcute pentruca să se schimbe acest mod de procedare, n'au reuşit, din cauză că casele de locuinţă în satele din regiunea muntoasă sunt împrăştiate pe foarte mari întinderi.

Păzitorii vitelor sunt deci foarte numeroşi şi în cea mai mare parte ei constau numai din copii, cari, când nopţile sunt reci, pentru a se încălzi, iar ziua spre a se produce fum pentru a se apara vitele de muşte şi ţânţari, fac focuri mari în pădure, pe cari, când pleacă dela ele, uită să le stingă, din care cauză uşor se nasc incendiile, când sunt vânturi mai cu seamă.

De altfel tendinţa populaţiunei rurale, consecinţă a unei agriculturi extensive, este de a-şi lărgi terenurile de păşune dând foc pădurilor şi în special plantaţiunilor tinere, printre cari creşte de ordinar multă iarbă.

Ţăranii dela munte, pe de altă parte, ştiu bine că după foc pe suprafaţa incendiată creşte o vegetaţie luxuriantă, compusă din specii cu o mare putere nutritivă.

Lipsa de măsuri represive luate la timp din partea autorităţilor administrative ca prima instanţă, mersul încet al proceselor, târzia aplicare a pedepselor, desfiinţarea încasărei prin constrângere pentru pagubele comise în păduri, au contribuit ca efectul moral al penalităţei să scază mult.

Neînsemnata rigoare a dispoziţiilor legale (articolul 76 a legei din 30 Martie 1891), lipsa ordonanţelor pozitive asupra incendiilor în pădurile comunale, au produs de asemenea efecte dezastroase pentru aceste masive.

Nu puţin a contribuit la aceasta şi micşorarea prestigiului autorităţei administrative în general şi în ce priveşte gestiunea şi paza pădurilor în special.

Pe de altă parte aplicarea măsurilor poliţieneşti a devenit foarte grea în Jugoslavia.

Instituirea unei jandarmerii forestiere, având ca atribuţiune inportantă de a veni în ajutorul pazei pădurilor, a fost o excelentă măsură, totuşi în practică rezultatele n'au corespuns în totul aşteptărilor.

De alftel sentimentul de justă apreciere al populaţiei rurale în ce priveşte pagubele comise în pădure a slăbit mult.

In adevăr, ideia furtului, sau că se cauzează o pagubă oarecare când e vorba de o rea acţiune în păduri, nu intră uşor în spiritul poporului Jugoslav: o reminiscenţă negreşit a trecutului când pădurea, sau produsul său principal lemnul, nu avea aproape nici o valoare.

Agricultura pe de altă parte consideră pădurea, din care ea nu utilizează de cât produsele accesorii, ca un obstacol al desvoltării sale.

Acestei mentalităţi, care din nenorocire domneşte şi la noi, se datoreşte faptul ca, după cum am arătat mai sus, păzitorii vitelor când fac foc în pădure pentru a se încălzi, sau pentru a-şi prepara hrana, pleacă fără a-l stinge, ne interesându-se câtu-şi de puţin despre ce se poate întâmpla în urmă.

Intre cauzele indirecte cărora se datoresc incendiile, trebue sa menţionăm în fine şi unele fapte psihologice, cum de exemplu superstiţia transmisă din batrâni, de a se da foc pădurilor spre a face să înceteze secetele, obiceiu ce se practică şi cu ocaziunea sărbătorilor comemorative în onoarea eroilor naţionali.

In ce priveşte însă **cauzele directe** ale incendiilor pădurilor trebue enumărate în prima linie cele datorite omului fie din rea voinţa, sau din neîngrijirea sa.

Cele mai mari pagube, ce se cauzeaza padurilor prin incendierea lor, se fac de către ciobani, păstori de vite, după care urmează mecanicii şi focarii dela locomotivele căilor ferate, apoi lucrătorii în pădure, cărbunarii, locuitorii satelor din preajma padurilor şi în fine escursioniştii.

Cele datorite păzitorilor vitelor, lucrătorilor în pădure şi escursioniştilor provin în general din cauza neglijenţei.

Păzitorii vitelor, cari, în general, după cum am arătat, sunt numai nişte copii, la vederea focului fiind cuprinşi de frică, fug lasând pădurea pradă incendiului deslănţuit.

Incendii datorite mâinilor criminale se întâmplă încă mai rar.

După ce autorul, despre care vorbim, stabileşte cauzele directe şi indirecte ale incendiilor, el intră în examinarea pagubelor pricinuite de atari sinistre, ca distrugerea arboretelor, pierderea materialului fasonat, micşorarea creşterei lemnoase, întreruperea exploatărilor, schimbarea succesiunei taerilor, agravarea pericolului vântului şi a atacului insectelor vătămătoare, inzistând în acelaşi timp asupra faptului că dispariţia pădurilor reprezintă o adevarată calamitate pentru Jugoslavia.

Pădurile alcătuiesc, în adevăr, cel mai mare bun naţional în această ţară, lemnul formând obiectul unei active exportaţiuni, din care cauză bogăţiile forestiere servesc strainătăţei ca criteriu spre a judeca puterea sa economică.

Asociaţiunea Inginerilor Forestieri din Jugoslavia, călăuzită de interesul general, a găsit de datoria sa de a face cunoscut ministerului de mine şi păduri din Belgrad, cari ar fi măsurile, ce ar trebui sà ia Statul, pentru a lupta cu succes în contra incendiilor pădurilor.

Aceste măsuri sunt de natură preventivă, de natură represivă şi de natură, tecnică-economică.

Relativ la cele dintâi din cari fac parte *măsurile de natură legislativă, administrativă, sau de poliţie silvică*, recomandă:

A se da ordine autorităţilor administrative, precum şi organelor subalterne, de a executa imediat şi în mod cât mai energic toate ordonanţele existente cu privire la şederea în interiorul pădurilor, la întrebuinţarea de obiecte care iau foc uşor, la modul de a aprinde şi stinge focul, precum şi la aplicarea regulamentelor pentru constatarea pagubelor şi pedepsirea vinovaţilor.

Printre aceste din urmà măsuri figurează o procedură mai rapidă, fixarea de termene mai scurte pentru judecarea proceselor şi pronunţarea şi executarea imediată a sentinţelor.

Toate aceste recomandaţiuni fac parte dintre mijloacele preventive.

Se ştie, în adevăr, că efectul moral al unei pedepse este cu atât mai eficace, cu cât ea este înfaăptuită mai curând.

Multele amnistii pronunţate în timpul din urmă cu privire la delicte în păduri au avut ca rezultat, ca populaţia să creadă că amnistia o scuteşte şi de plata despăgubirilor civile, ceace a încurajat'o, ca să săvârşească şi alte contravenţii şi alte delicte forestiere.

Ordonanţele cu privire la incendiile în păduri, actualmente în vigoare, sunt în cea mai mare parte insuficiente, sau prea puţin severe.

Ele trebuie deci complectate, iar pedepsele mărite printr'o nouă lege.

In legea silvică actuală, care poartă data de 30 Martie 1891 (articolul 59), dispoziţiunile privitoare la modul de a face şi a stinge focul în pădure se referà numai la pădurile Statului, excluzându-se pădurile comunale şi ale corporaţiilor, care sânt cu mult mai întinse.

Este necesar de a se interzice pe viitor aprinderea focurilor în apropierea pădurilor pe o distanţă de cel puţin 200 m. cum se prevede în art. 148 din codul forestier francez şi după cum s'a trecut dealtminteri şi în noul proiect de lege forestier alcătuit la finele anului 1922.

In actuala lege uu există în această privinţă nici o dispoziţiune precisă.

A se încasa imediat sumele cu care sunt pedepsiţi locuitorii prin sentinţele judecătoreşti referitoare la delicte silvice, sau cel puţin la despăgubirile datorite pentru pagubele cauzate de incendii.

A se ridica şi a se spori autoritatea pădurarilor şi a brigadierilor forestieri şi a se reînfiinţa jandarmeria forestieră cu atribuţiile prevăzute în proiectul de lege din anul 1911, cari, din cauza răsboiului, a rămas în desuetudine.

Inzestrarea pădurarilor cu arme militare pentru a li se ridica autoritatea şi prestigiul, ceace nu este cazul actualmente.

Micşorarea întinderei cantoanelor de pază şi crearea în locurile înalte, de unde se poate vedea la o mare depărtare, de posturi de observaţii şi a unei reţele telefonice spre a se putea vesti administraţia cea mai apropiată, de oarece in lupta în contra incendiilor de păduri cea mai principală grijă trebuie să fie de a se putea lua imediat măsuri pentru stingerea focului şi pe cât posibil imediat după ce el s'a declarat spre a nu lua proporţii mari, în care caz ori ce măsuri s'ar lua, sunt mult mai greu de executat.

In timpul secetelor mari se va îngriji de a se avea la timp braţele necesare pentru lucrările de stingere în caz de incendii eventuale în păduri, de oarece această perioadă coincide cu epoca, când populaţia rurală este foarte ocupată cu muncile agricole şi se va lua măsuri de a fi încunoştiinţată şi adusă la timp la faţa locului, în acest scop, iar la nevoie se va face apel la armată, singura pe care se poate compta întotdeauna.

Locurile incendiate, după stingerea lor, se vor supraveghea timp de una sau două săptămâni, până ce pericolul ca focul să isbucnească din nou a trecut.

Ca *măsuri de natură technico-economică* în primul rând intră măsurile preventive în contra scânteilor dela locomotive şi anume: săparea de şanţuri largi apărătoare în contra focului de ambele părţi ale căilor ferate care traversează pădurile de diverse categorii.

Aşezarea de către administraţia căilor ferate de tabele indicătoare în locurile unde pericolul incendiilor, din cauza scânteilor locomotivelor sau cărbunilor aprinşi ce cad din vatra cazanelor acestor locomotive, este mai iminent.

Personalul drumului de fer va fi obligat, afară de aceasta, prin instrucţiuni de serviciu, ca imediat ce observă un incendiu într'o pădure oarecare, să încunoştiinţeze de îndată autorităţile competente, administraţia forestieră sau pe proprietarul respectiv, prin şeful de gară al cele mai apropiate staţiuni.

Şi în fine interzicerea păşunatului în suprafeţele incendiate, fără nici o excepţie.

Măsurile preventive privitoare la economia generală forestieră, sunt foarte multe. Ele sunt de natură de a provoca prefaceri adânci în economia naţională, însă nu există alt mijloc de a le evita.

Se ştie inconvenientele păşunatului din punctul de vedere al economiei silvice. Pădurea şi exerciţiul păşunatului au exigenţe, cari, în general, nu sunt compatibile între dânsele.

In acord cu întreaga politică agrară a Jugoslavei soluţiunea chestiunei păşunatului intră în atribuţiunile politicei forestiere a acestei ţări.

In această privinţă există două principii fundamentale:

1. Conservarea pădurilor în care păşunatul trebuie neapărat oprit.

2. Rechiziţionarea păşunilor acomodându-le după nevoile economiei forestiere respective.

Prin aplicarea judicioasă a acestor măsuri o parte cel puţin a chestiunei incendiilor în păduri ar putea fi rezolvată.

In lupta contra ignoranţei şi prostiei omeneşti trebuiesc întrebuinţate toate mijloacele, care permit ştiinţei de a pătrunde în toate straturile sociale. Ştiinţa silvica trebuie popularizată. In acest sens a început a se lua măsuri corespunzătoare.

Societatea Forestieră mai sus menţionată a făcut propuneri ca în programul de studii al şcolilor elementare şi al celor normale să se introducă noţiuni despre importanţa pădurilor şi economiei pastorale, asupra cauzelor originei incendiilor pădurilor, despre măsurile preventive, procedeurile de stingerea lor etc.

Aceste propuneri au fost primite de minister şi în consecinţa dispoziţiunile necesare s'au şi prevăzut în proiectul nouei legi forestiere din Jugoslavia.

O carte de citire care să servească exclusiv ca propagandă pentru vulgarizarea ştiinţei forestiere este în curs de tipărire.

Nu trebue însă trecută cu vederea necesitatea întocmirei statisticei incendiilor în păduri. Această statistică alcătuieşte ce-i dreptul, baza ori cărei organizaţiuni pentru asigurarea reuşitei luptei în contra incendiilor în păduri.

Iată cuvintele prin care d-l profesor Dr. Aleksandar Ugrenovic îşi termină importanta sa comunicare:

„In această lucrare ne-am dat silinţa de a face pe scurt expozeul chestiunei incendiilor în păduri din punct de vedere general. Cu toate dificultăţile ce prezintă, ministerul minelor şi al pădurilor din Belgrad desvoltă tot zelul, întrebuinţează toate mijloacele şi depune toată energia pentru a stavili incendiile în păduri pe lângă alte însărcinări ce are. Ministerul găseşte un mare sprijin în Asociaţiunea Forestieră Jugoslavă, pe care o consultă în toate chestiunile forestiere importante."

„Drumul ce mai rămâne de parcurs este totuşi mare şi dificil. Este încă mult de făcut în domeniul legislaţiei forestiere, al politicei agrare şi al agriculturei înainte de a se atinge scopul urmărit. Cei în drept au conştiinţa importanţei misiunei de îndeplinit în politica noastră forestieră."

„Noi suntem cu totul convinşi că graţie eforturilor comune din partea ministerului minelor şi al pădurilor, precum şi al Asociaţiunei Forestiere Jugoslave, se va putea duce la un bun sfârşit această mare operă pentru marele profit al naţiunei noastre şi al Statului".

G. P. Antonescu
Inginer silvic
Conf. la Acad. de Agricultură din Cluj

INSTRUCŢII[1]

REFERITOARE LA

ADMINISTRAREA ŞI EXPLOATAREA PAŞUNILOR DE MUNTE DE PE PROPRIETAŢILE STATULUI

1. Definiţiunea termenului păşune de munte.

Sub numirea de păşune de „munte" din punctul de vedere al economiei naţionale înţelegem o unitate de păşune de sine stătătoare, având o întindere de teren muntos capabilă de a produce o cantitate îndestulătoare de nutreţ pentru a întreţine în bune condițiuni, în decursul sezonului de pășunat a unui număr de cel puțin 20 în împrejurările normale, iar în cazuri excepționale cel mult 250 capete de vite normale.

---

[1] Aceste instrucţiuni relativ la reglementarea păşunatului în păşunele alpine din Ardeal au fost traduse din limba maghiară de fosta direcţie centrală a pădurilor din Cluj şi aplicate de fosta administraţie forestieră a regatului ungar. Din cauza importanţei lor ne-am hotărît a le reproduce în această revistă, după ce au fost revizuite şi corijate din punctul de vedere al expunerei
P. A.

Fiecare munte stabilit ca unitate de sine stătătoare în sensul de mai sus va purta deci o anumită denumire.

2. Constituirea pășunilor de munte.

In interesul favorizării creșterei și înmulțirei vitelor, precum și al înființărei de lăptării sistematice, pășunele de munte trebuesc divizate și combinate în așa zisele *unități de pășune.*

Cele mai mari cu ajutorul semnelor naturale cum sunt: coamele munților, liniile de separațiune a apelor, pârae și văi mai importante, iar în lipsa acestora servindu-ne de limite artificiale, se vor subdiviza în două sau mai multe unități de pășune.

Pășunile de munte mai mici ca întindere, sau cari din alte motive nu pot forma o unitate de pășune de sine stătătoare, vor fi grupate într'o singură economie pastorală, ori vor fi atașate la un munte vecin mai mare.

Cu ocazia constituirei unității de pășune pe lângă configurația topografică a terenului trebue avut în vedere, în primul rând stocul de vite de care dispun proprietarii din comunele învecinate avizați la acele pășuni, sau mai bine zis trebuința lor de pășune.

Este recomandabil în general de a se forma unități de pășune mai mici, pentru că astfel se poate satisface mai bine nu numai necesitățile populației din împrejurimi, ci și cerințele unei economii raționale, afară de aceasta reunirea acestor unități de munte într'una mai mare se poate face mai ușor, pe când divizarea unei unități de munte mai mare în unele mai mici, mai totdeauna dă naștere la sacrificii.

Nu trebuie însă să ne scape din vedere că prin constituirea de unități mici cheltuelile de administrație și de amenajare sunt mult mai mari și prin urmare nu este bine să trecem peste o limită oarecare, când formarea de unități mici nu ar fi îndestul de motivată de cerințele unei economii raționale intensive.

Pe terenurile mai fertile se recomandă a se constitui unități de pășune mai mari, iar pe cele mai sărace a se da preferință unităților mici, pentru ca amenajarea pășunei și gunoirea să se poată face mai intensiv şi prin aceasta calitatea păşunei să se îmbunătăţească într'un timp mai scurt.

Limitele unităţilor de păşune trebue fixate pe teren prin semne durabile şi uşor de distins (movile, petre, ciufe şi a) eventual chiar prin garduri, spre a se putea observa şi mai uşor, precum şi pentru ca păşunatul să se poată exercita fără greutăţi.

3. Puterea de nutriţiune a unei păşuni de munte.

Cu ocaziunea amenajamentului pastoral al unui munte, pentru o economie raţională este necesar, să se constate în primul rând, cantitatea de nutreţ ce el poate produce, adică puterea sa de nutriţiune.

Sub puterea de nutriţiune a munte'ui se înţelege numărul de vite ce se pot întreţine, în bune condiţiuni, în cursul sezonului de păşunat pe acel munte, fără ca prin aceasta să se compromită în viitor fertilitatea păşunei.

Pentru esprimarea în cifre a puterei de nutriţiune a muntelui se ia ca unitate de măsură o vită cornută ajunsă la maturitate (vită normală), prin care se înţelege o vită cornută de mărime mijlocie şi deplin desvoltată.

Determinarea puterei de nutriţiune se face luându-se de bază producţiunea de iarbă sau de nutreţ a păşunei, avându-se de bază cantitatea de nutreţ necesară „vitei normale“ şi durata medie a sezonului de păşunat.

Producţiunea de iarbă sau de nutreţ se statorniceşte cu ajutorul datelor obţinute din experienţă, dacă dispunem de astfel de date, iar în caz contrar aceasta se stabileşte cu ajutorul rezultatelor obţinute prin cosirea ierbei de pe suprafeţe de încercare de cel puţin $^1/_2$ jugăr cad. sau 25 arii şi anume în timpul când înfloreşte iarba.

Pentru stabilirea cantităţii de nutreţ necesare unei vite normale se socoteşte, după experienţele făcute; că pentru nutrirea a 100 kg. greutate vie de vită cornută sunt necesare zilnic (ziua şi noaptea) 3 kg. fân de calitate mijlocie. Astfel o vită cornută de talie mijlocie sau normală (cântărind 400 kg.) are nevoie de 12 kg. fân de calitate mijlocie pe fiecare zi de păşunat. In decursul păşunării însă să calcă în picioare şi rămâne neutilizată cam 20—25 % din producţiunea ierbei, pentru care motiv trebue să comptăm pentru o vită normală o cantitate de 15 kg.

fân pe fiecare zi; ţinând afară de aceasta socoteala că iarba, pentru a se preface prin uscare în fân, pierde cam 50 % din greutate, rezultă că cantitatea de iarbă necesară zilnic unei vite cornute normale este de 30 kg.

Inmulţind această cantitate cu numărul zilelor de păşunat obţinem cantitatea de 4000 kg. iarbă pentru sezonul de păşune al unei vite normale.

Impărţind în fine cantitatea producţiunei de iarbă a unităţei de păşune prin cifra de mai sus, obţinem puterea de nutriţiune a păşunei în chestiune exprimată în număr de vite cornute normale cu o greutate medie de câte 400 kg.

In caz când nu dispunem de date provenite din experienţă, iar producţiunea ierbii trebue constatată prin suprafeţe de încercare, este necesar ca să se oprească păşunatul pe atari suprafeţe în anul respectiv, iar la cantitatea de nutreţ produsă trebue adăugată şi otava. Trebue asemenea avut în vedere, că dacă în anul, când s'a făcut experienţa, producţiunea de nutreţ a fost mai abundentă sau mai slabă de cât cea normală, să se facă cuvenita reducere sau sporire în raport cu producţiunea normală.

Puterea de nutriţiune a păşunei urmează a fi fixată totdeauna pentru un număr normal de vite. Este oprit a se introduce la păşune un număr mai mare de vite, de cât puterea reală de nutriţiune a muntelui.

Calculul animalelor după diferitele specii şi etăţi în vite normale, se face ţinând socoteală că o vacă, taur, bou, junc sau junice trecută de doi ani, corespunde cu *o vită normală*.

1. Un viţel în etate de la o jumătate de an în sus până la doi ani echivalează cu o jumătate de vită normală; iar un viţel în vârstă mai mică de o jumătate de an cu o pătrime dintr'o vită normală (0.25).

1 oaie, berbece, cârlan cu	0.20	vită normală
1 miel cu	0.10	„ „
1 porc mai bătrân de jumătate de an cu . . .	0.50	„ „
1 purcel mai mic de o jumătate an cu . . .	0.25	„ „
1 iapă cu mânz	2.00	„ „
1 mânz mai bătrân de un an, ori un cal cu .	1.50	„ „
1 mânz despărţit (inţărc.) mai tânăr de un an .	1.00	„ „
1 catâr, ori măgar	1.00	„ „

4. Separarea animalelor de păşune după specie, sex şi etate.

In fiecare munte, ce formează o unitate de sine stătătoare, trebuesc duse la păşunat vite de aceiaşi specie, sex şi etate; este recomandabil aşa dar să se destine pe cât va fi posibil, munte separat pentru vaci cu lapte, pentru vite tinere, pentru boi şi pentru cai. Oile, meii şi cârlanii, pot păşuna pe unul şi acelaş munte, iar păşunatul urmează să se facă pe cât va fi cu putinţă în turme separate.

Pentru o mai intensivă folosire a ierbii păşunilor este bine ca pe terenurile destinate pentru păşunatul vitelor cornute, să se introducă şi cai şi anume până la 10% din numărul vitelor cornute.

Capre şi tauri nu se va admite la păşunat. Viţeii masculi în etate de peste o jumătate de an, ori cei răi castraţi, precum şi mânzii ne castraţi în etate mai mare de un an, se pot introduce la păşunat, însă numai atunci când li se poate pune la dispoziţie pe seama lor, în conformitate cu articolul din legea XII din 1894, câte un munte separat.

Porcii se pot mâna la munte numai acolo şi numai atâţi câţi sunt neapărat de lipsă pentru valorificarea rămăşiţelor de lapte, dar trebue să li se pună câte o verigă în nas.

Pe munţii buni pentru păşunatul vitelor cornute trebuesc mânate în primul rând vacile şi junincile şi numai în munţii cari rămân disponibili după această distribuire, să se mâne porcii, boii, mânjii, caii şi oile, ţinând seama întotdeauna ca munţii mai buni şi aflători mai în apropiere să se rezerve pentru vaci; munţii cei mai puţin buni dar mai depărtaţi pentru viţele tinere (în primul rând pentru junci); munţii mai slabi şi mai depărtaţi pentru vacile sterpe, iar cei mai slabi şi cei mai îndepărtaţi pentru oi.

Tauri, armăsari, berbeci etc. să se admită numai atâţia câţi sunt necesari şi numai indivizii pe care autorităţile competente i-au declarat apţi pentru prăsilă, (montă) şi pe cari proprietarii de vite i-au recunoscut ca atari cu ocazia înscrierei acestora.

Junincele mai mici de doi ani nu e bine să păşuneze împreună cu taurii.

5. Distribuirea munţilor între comune.

Munţii trebuesc repartizaţi între comunele învecinate, avându-se în vedere situaţia, productivitatea lor, cum şi îndestularea cu păşune a numărului vitelor în fiinţă, dându-se preferinţă vitelor fătate sau de prăsilă şi căutând să se distribue munţi aparte pentru vitele din aceiaşi comună şi după specii, sex şi etate, ca să nu se ivească neînţelegeri între locuitorii diferitelor comune în privinţa folosirei instalaţiunilor, a taurilor, armăsarilor, berbecilor, etc., aparţinând altor comune.

6. Impărţirea economică a munţilor.

In interesul economiei raţionale fiecare munte trebue împărţit, pe cât posibil prin limite naturale, cel puţin în două sau în trei şi cel mult în 4 secţii. La împărţirea în secţii sunt dătătoare de ton împrejurările locale, de cari în tot cazul trebue să se ţină seama.

In munţii a căror putere de nitriţiune e uniformă, suprafaţa secţiilor urmează să fie egală. Dacă din cauza configuraţiunei topografice a terenului împărţirea în secţii egale nu s'ar putea face cu succes, se va renunţa la acest avantaj dându-se preferinţă împărţirei prin semne naturale.

Limitele secţiilor trebuesc fixate în mod vizibil, iar puterea de nutriţiune a fiecărei secţii trebue constatată deosebit.

7. Instalarea locurilor de adăpost.

Locurile de adăpost cu grajdurile corespunzătoare capacităţi de nutrire a muntelui, cu şopreţele, stânele şi stânişoarele, apoi cu locuinţele păstorilor, ale ciobanilor, cu adăpătoriile, şopreţele de fân şi eventual cu instalaţiunile lăptăriei, sunt construcţiunile de căpetenie ale economiei de munte raţionale, atât din punct de vedere al îngrijirei vitelor dela munte, cât şi din acel al conservării şi imbunătăţirei puterei de producţie a muntelui, întrucât fără de atari construcţiuni nu s'ar putea scuti vitele contra tempestelor şi contra boalelor cari provin din cauza lor şi fără de care nu s'ar putea obţine cantitatea necesară de băligar pentru îmbunătăţirea calităţei solului.

Pentru aceste consideraţiuni munţii Statului, ţinându-se comp de condiţiunile în care ei se găsesc precum şi de menirea lor trebuesc inzestraţi succesiv cu construcţiuni de adăpostire începându-se cu unităţile de munte destinate pentru vacile cu lapte şi pentru juninci.

Inzestrarea ideală a munţilor cu locuri de adăpost ar fi atunci, când în fiecare secţie am construi instalaţiunile necesare, în care caz s'ar înlesni s'ar uşura, în gradul cel mai perfect îngrijirea şi păşunatul vitelor, precum şi aprovizionarea cu băligar. Având însă în vedere costul considerabil al construirei adăposturilor, a căror întrebuinţare dealtfel este de scurtă durată, e suficient dacă construim într'un munte, împărţit în două secţii vecine şi într'un loc potrivit, un singur adăpost pe linia despărţitoare ale acelor două secţii; în munţii cari constau din trei sau patru secţii clădirea de adăpostire o vom instala la mijlocul limitei superioare a secţiei prime şi a patra, iar a doua în partea superioară a limitei despărţitoare a secţiei 2 şi 3; dacă însă împărţirea este regulată şi împrejurările sunt favorabile, putem instala un singur adăpost în punctul de încrucişare al limitelor secţiilor 3 şi 4.

In tot cazul este important condiţiunea ca vitele să poată fi introduse la păşune într'o secţie, fără ca să fie nevoite ca să treacă prin celelalte secţii, iar băligarul să se poată împrăştia uşor.

Locurile mai potrivite pentru instalarea adăposturilor sunt picioarele de dealuri, platourile şi fundacurile situate sub coamele principale ale munţilor scutite de vânt, dacă solul acestora este uscat şi în apropiere sunt isvoare cu apă bună de băut, precum şi dacă se poate găsi combustibilul necesar, ori cel puţin el se poate transporta acolo uşor. Locurile mlăştinoase şi văile nu sunt potrivite pentru instalarea adăposturilor, fiind ne sănătoase şi devenind adeseori cuiburi de boale contagioase. Afară de aceasta adăposturile situate în văi, mai au şi desavantajul că transportul băligarului din astfel de locuri e foarte costisitor.

In munţii înalţi şi expuşi, unde clima este rece, este bine să se construiască grajduri închise de toate părţile, tot asemenea şi locuinţele personalului, pe când în munţii situaţi mai jos şi mai puţin expuşi, unde în sezonul păşunatului numai foarte rare ori se ivesc timpuri reci şi atunci numai în mod trecător, sunt suficiente şi grajdurile sau colibele deschise despre partea lor mai caldă, în astfel de locuri numai în cazuri speciale se vor construi grajduri şi locuinţe închise de toate părţile.

Pentru vitele bolnave se construieşte separat câte un grajd pentru fiecare munte.

In munţii destinaţi pentru păşunatul vacilor, unde proprietarii doresc ca fecundarea vitelor să se facă din mână, trebue înfiinţat spre acest scop şi un grajd separat pentru tauri.

La construirea grajdurilor şi a şoproneţelor trebue calculat ca o vită normală să dispună de un spaţiu de cel puţin 1,5 m^3.

E bine, ba chiar e necesar, ca grajdurile destinate pentru vitele bolnave, precum şi cele pentru tauri să fie prevăzute cu oboare bine îngrădite, astfel ca aripele gardurilor să fie legate de ale grajdului sau şopreţului despre partea deschisă. Pentru strângerea băligarului la fiecare adăpost trebue făcută o groapă pentru gunoiul solid şi una pentru cel lichid (fluid), precum şi un canal pentru scurgerea urinei din grajd până la groapă.

Trebue de asemenea dat o deosebită importanţă întrebuinţărei şi manipulării corecte a gunoaelor.

Instalaţiuni pentru lăptării să se înfiinţeze numai acolo, unde lăptăria are un caracter permanent şi numai dacă proprietarii de vite se îngrijesc înşişi de a le construi şi anume pe spesele lor proprii.

In scopul ducerei vitelor la adăposturi trebue să ne îngrijim de a construi şi întreţine drumuri permanente sau de a întreţine în condiţii bune drumurile vecine corespunzătoare, astfel ca cele ce duc la munte să poată fi folosite şi pentru scopurile economiei silvice, în tot cazul însă aceste drumuri să nu fie tocmai în detrimentul economiei silvice.

8. Instalarea de adăpătoare

Din punctul de vedere higienic şi în interesul exploatării raţionale a muntelui, trebue dat o deosebită însemnătate instalarei unui număr corespunzător de adăpătoare, prevăzute permanent cu apă curată de izvor, ştiut fiindcă apa este unul dintre mijloacele cele mai sigure şi mai cu efect în contra boalelor contagioase. La fiecare adăpost şi, afară de aceasta, în fiecare secţie este bine să ne îngrijim de adăpătoare în apropierea stânelor, eventual mai multe, dar astfel instalate ca vitele însetate, înghesuindu-se, să nu poată răsturna jghiaburile (trocile sau albiile) şi să nu se poată urca în ele cu picioarele, iar terenul din jurul lor să nu-l frământe cu picioarele. Pentru o vită normală trebue calculat minimum 0.2 m. lungime de sghiab sau troacă (albie).

A adăpa vitele direct din părae nu e recomandabil, fiindcă vitele fiind setoase se grăbesc a se duce la pârâu, a cărui apă toldeauna o tulbură, astfel că ele nu pot beneficia toate de o apă curată şi suficientă, din care cauză uşor se propagă boalele contagioase.

9. Reservare de cosaştine (livezi de fân) în munte.

Din munţii bine amenajaţi şi administraţi raţional nu poate să lipsească niciodată o anumită cantitate de fân, pentrucă alt cum în caz de vremuri rele, când nu se poate practica păşunatul, în lipsă de nutreţ vitele ar slăbi şi ar perde din bunele condiţii şi din capacitatea lor de a produce lapte.

Fânul se poate obţine în 2 feluri, sau prin cosirea alternativă a uneia ori alteia secţii de păşune mai bune, sau rezervându-se livezi de fân permanente.

Modul prim este utilizabil numai în cazuri de transiţie, fiindcă sustragerea dela păşunat a terenurilor mai bune are o influenţă rea asupra economiei păşunatului.

E cu mult mai avantagios dar să se creieze cosaştine (livezi de fân) în apropierea adăposturilor, care să se cultive şi să se îngraşe bine, pentru-că astfel pe suprafeţe relativ mici se poate produce fân mult şi bun.

La stabilirea întinderei livezilor de fân ne vor servi drept directivă esperienţele făcute, conform cărora în condiţiuni normale pentru fiecare vită normală, ce vărează în munte, este necesar cel mult un chintal metric de fân. Această cantitate de fân trebue să ne stea la îndemână atât la începutul cât şi la sfârşitul sezonului de păşunat în orice munte bine amenajat.

In munţii în cari există mai multe adăposturi, trebuinţa de fân a fiecărui adăpost trebue fixată pentru întreaga durată ce o petrec vitele în aceste adăposturi, având grija ca pentru cele situate într'o regiune mai înaltă care se întrebuinţează numai în timpurile călduroase ale verei, să ne îngrijim de fân numai pentru cazuri de vremuri rele şi anume pentru vitele bolnave, precum şi pentru reproductorii masculi, cari trebuesc ţinuţi în grajd (deşi relativ mai puţin).

Intinderea livezilor de fân de munte trebue calculată astfel ca pentru fiecare vită normală să revină de regulă cel mult 0.1

jug. cad. teren de calitate mijlocie. Nu e bine a se rezerva întinderi prea mari de livezi de fân, pentru că prin aceasta s'ar sustrage prea mult teren dela păşunat şi s'ar îngreuna economia alpină cu cheltueli de prisos.

Livezile de fân permanente trebuesc bine îngrădite şi îngrijite în mod permanent prin îngrăşăminte regulate, curăţiri s. a

Ele trebuie să se cosească totdeauna, când iarba e în floare, iar fânul trebue uscat pe stative asemănătoare scheletului de coperiş al caselor (prepeleaguri).

Dacă în podurile grajdurilor şi şoproanelor nu se poate aşeza tot fânul, se vor construi şoproane de fân în apropierea adăposturilor, ori în alte locuri unde fânul va fi scutit nu numai de umezeală, ci şi în contra daunelor cauzate de vite ori de animale sălbatice.

10. Durata timpului de păşunat

Sezonul de păşunat se începe în munţii mai jos situaţi de regulă în jumătatea a doua a lunei Maiu, iar în munţii mai înalţi la începutul lui Iunie şi durează până la mijlocul lui Octomvrie sau sfârşitul lui Septemvrie. In această privinţă trebue admisă ca regulă generală, ca primăvara să nu se înceapă păşunatul, până nu s'a indeşit bine iarba. Toamna însă, epoca coborârei vitelor dela munte, să se fixeze astfel, ca îngheţul să nu găsească iarba păşunei în stare păscută până la rădăcină.

11. Esercitarea păşunatului.

Păşunatul la munte (în general păşunatul de pajişte) trebue practicat conform planului stabilit dinainte pentru fiecare secţie şi în aşa fel, ca secţiile cu expoziţie mai călduroasă, pe care creşte iarba mai de vreme, să fie păşunate mai întâi, cele cu expoziţiile mai reci mai târziu şi fiecare secţie să fie păşunată încontinuu fără întrerupere până atunci, până când vitele vor pasce toată iarba secţiei; secţia odată păşunată trebue să se odihnească cel puţin două, iar dacă e posibil, chiar trei săptămâni şi numai după acea să fie din nou păşunată.

De ex. într'un munte împărţit în 2 secţii, fiecare cu o putere de nutriţiune egală, într'un sezon de păşunat de 115—120 zile, se va începe păşunatul în secţia cu o poziţie mai călduroasă, unde se va păşuna vre-o 20 zile, după aceea se va trece cu păşunatul în secţia a doua timp de circa 30 zile, apoi iarăşi vre-o 30 zile în secţia primă, de unde înapoindu-ne în secţia a doua, după un păşunat de 30—37 zile, trecem iarăşi în secţia primă, unde rămân vitele până la coborârea lor din munte.

Intr'un munte împărţit în 4 secţii, cu o egală putere de nutriţiune, se păşunează într'un sezon de circa 115—120 zile, vre-o 20 zile în secţia primă (cea cu expoziţie mai călduroasă) în ceea de a doua şi a trea secţie vre-o 70 zile, iar în a patra se va păşuna tot cam vre-o 23—30 zile şi dacă este necesar, se va cosi secţia primă la vre-o treisăptămâni după ce-a fost păşunată, iar secţia a 4 cu vre-o 4 săptămâni înainte de păşunat. Tot astfel se poate proceda, când se împărţeşte numai în 3 secţii, dacă păşunarea secţiei a treia se poate abandona.

In tot cazul trebue îngrijit ca secţia, care trebue păşunată în primul rând, chiar dacă secţiile ar avea o egală putere de nutriţiune, să fie păşunată *mai puţin timp*, decât cele ce urmează a fi păşunate după ea. La stabilirea duratei de păşunat în secţiile următoare, trebue de asemenea ţinut cont de faptul că secţiile, cari se odihnesc timp mai îndelungat şi anume dela creşterea ierbei şi până la începerea păşunatului, pot să producă mai multă iarbă, decât secţiile păscute mai de timpuriu, şi în consecinţă pot suporta păşunarea timp mai îndelungat.

Ordinea de păşunat a secţiilor stabilită de mai înainte, pe cât posibil, nu trebue schimbată în timpul sezonului de păşunat, iar durata de păşunare a secţiilor numai întru atât poate fi modificată, întrucât anumite împrejurări neprevăzute ar cere aceasta.

Modificarea duratei păşunatului în diferitele secţii nu trebue să fie mai mare de 5—10 zile.

Păşunarea fiecărei secţii se face începându-se dela marginea muntelui cu expoziţie mai caldă, şi anume pe câte o fâşie de păşune corespunzătoare pentru o zi, având de normă ca turma de vite să fie astfel condusă, în cât jumătate din vite să ajungă pe fâşia păşunată în ziua precedentă, iar cealaltă jumătate pe o fâşie nouă.

Afară de aceasta nu trebue introdusă turma la păşune în mijlocul secţiei, ci la marginea acesteia, iar trecerea de pe o fâşie la cealaltă să se facă pe la capăt.

In timpurile ploioase să se păşuneze, pe cât va fi posibil, terenurile mai uscate, iar în cele secetoase cele mai umede;

iar când ploaia durează mai îndelungat, păşunatul trebue oprit până ce solul se sbiceşte.

Când terenul este uscat, se va pasce în turmă strânsă, iar când el este umed în turmă resfirată.

În caz când pe teritoriul păşunei ar fi locuri prea grase, ori locuri cu specii de ierburi tari, atunci aceste locuri trebuesc păşunate în treacăt primăvara de timpuriu şi anume înainte de începerea păşunatului regulat, ca nu cumva iarba grasă, ce creşte pe acele locuri, să cază la pământ şi să se calce în picioare, iar ierburile tari pe cari, după ce au îmbătrânit, nu le mai mănâncă vitele, să se împuternicească prea tare, până ce le vine rândul la păşunat în ordinea de mai înainte stabilită pe secţii. E bine ca speciile de ierburi tari să se pască de timpuriu şi până la rădăcină din cauză că păşunatul de timpuriu şi călcatul în picioare le îngroapă; precum şi din motivul că până când ele îmbătrânesc dau un nutreţ foarte slab. In stare fragetă însă produc un nutreţ de valoare.

12. Folosirea grajdurilor de pe păşunile alpine.

In munţii prevăzuţi cu grajduri (şoproane, poiete, staule) la începutul şi la sfârşitul sezonului de păşunat, precum şi toamna când nopţile la munte de regulă sunt reci, vara chiar pe vremuri reci, ploioase, vitele trebuesc ţinute peste noapte în grajduri sau staule şi numai peste zi se mână la păşune; iar primăvara când plouă mult şi dă lapoviţă vitele trebuesc ţinute chiar şi ziua în grajduri. Tot astfel se va ţine în grajduri şi vitele bolnave, cari nu se pot mâna la păşune, precum şi taurii şi armăsarii destinaţi pentru montarea din mână a vitelor.

Nutreţul necesar pentru ţinerea în bune condiţii a vitelor în grajduri şi poiete trebue asigurat din fânul disponibil, cum şi din iarba proaspăt cosită. In această privinţă trebue dată o deosebită atenţiune îngrijirei taurilor, de asemenea vitelor cu lapte vitelor gravide (borţoase) precum şi vitelor tinere, în vreme ce cele sterpe trebuesc de regulă nutrite în grajduri, numai în cazul când dispunem de stocul necesar de fân, ori în caz de neapărată necesitate (când trebue să le ţinem în grajd zi şi noapte)-

Dacă cantitatea disponibilă de fân permite, este bine, ca primăvara de timpuriu şi toamna târziu, să se dea câte puţin fân vitelor în fie care dimineaţă şi anume înainte de pornirea lor.

la păşune, ca nu cumva vitele flămânde mânate la păşune să pască prea lacome ierburile fragede şi zemoase, sau iarba plină de rouă sau de brumă din care cauză ele se înbolnăvesc.

Vitelor ţinute în grajd li se poate face şi aşternut, dar numai dacă materialul necesar pentru aceasta se poate procura cu înlesnire şi când el nu costă mult.

Lipsa de aşternut o suportă uşor vitele cari păşunează, în caz când ţinerea lor în grajd este de scurtă durată, de acea aşternutul nu este absolut necesar; cu toate acestea, dacă materialul se poate procura cu uşurinţă, întrebuinţarea lui se recomandă mai ales pentru sporirea gunoiului atât de necesar pentru îmbunătăţirea sau întreţinerea în bune condiţii a păşunei.

Plantele acidulate, sarbede, ce cresc pe locurile apătoase, mlăştinoase, ori pe locurile prea grase, pe cari vitele nu le mănâncă, cosite proaspăt, ori mai corect mai mult sau mai puţin uscate, servesc ca material bun pentru aşternut.

Din cauza aceasta locurile umede şi mlăştinele, dacă nu au prea mare întindere, sporesc în mod simţitor valoarea muntelui.

Dealtmintrelea se pot întrebuinţa ca aşternut pătura moartă şi buruenele potrivite pentru aceasta din pădurile din apropiere, întru cât aceasta nu periclitează viitorul pădurei.

Ierburile şi buruenile, ce se întrebuinţează pentru aşternut, trebue cosite sau recoltate înainte de a se coace, ca nu cumva să ajungă în băligar seminţe, cari ar strica calitatea ierbei din păşuni.

Unde nu se poate obţine în mod avantagios destul material de aşternut, se pot folosi pentru suplinirea aşternutului deosebitele specii de muschi, adunate prin grăparea din când în când a terenului de pe munte.

Lucrările de procurarea nutreţului şi a materialului de aşternut, precum şi cositul nutreţului proaspăt şi transportului în adăposturi, trebue să le îndeplinească proprietarii de vite sau păstorii respectivi. Tot ei sunt datori să procure vitelor sare şi nutreţ şi să le îngrijească în toate privinţele.

13. Rămânerea vitelor în aer liber peste noapte.

Când vremea e călduroasă şi uscată vitele sănătoase pot fi lăsate peste noapte în aer liber pe păşune chiar şi în munţii amenajaţi cu grajduri şi staule, dacă vitele nu sunt primejduite de fiarele sălbatece.

In astfel de împrejurări turma trebue dusă pe fâşia secţiei, unde au păscut ziua pe un loc uscat, scutit de vânturi şi situat la ori şi ce înălţime, astfel ca ploile să poată spăla cu uşurinţă gunoiul spre părţile mai jos situate. Este interzis însă a ţinea vitele pe unul şi acelaş loc mai mult de 6—7 nopţi, ca nu cum-va acele locuri să se îngraşe pra mult. Totodată trebue îngrijit, ca păstorii, din când în când, să împrăştie uniform gunoiul strâns acolo.

In ce priveşte şederea peste noapte în aer libera vitelor tinere şi a celor cu lapte, aceste fiind mai gingaşe, faţă de ele trebue să fim mai precauţi.

In munţii în care nu sunt grajduri şi instalaţiuni de ocrotire a vitelor, cu deosebire acolo unde vitele trebuesc păzite de animale răpitoare, în interesul îmbunătăţirei muntelui vitele trebuesc ţinute preste noapte în oboare sau staule, cari se pot muta uşor. Procedând şi la împrăştierea târsocilor şi a muşuroaelor de pe suprafaţa muntelui se poate aduce acesta în stare bună, mai cu seamă dacă se curăţă şi se nivelează solul, acordându-se păstorilor remuneraţii deosebite pentru aceste lucrări.

La alegerea locurilor pentru oboarele sau staulele ce se pot muta, trebue urmat aceiaş metoadă de procedare ca mai sus, dând atenţiune ca cu ajutorul oboarelor să se gunoiască în primul rând părţile păşunei, care au mai mare nevoe de îngrăşăminte.

14. Păşunarea pădurilor vecine cu munţii şi administrarea părţilor împădurite.

Dacă planul de amenajament în vigoare nu admite păşunatul în pădurile din nemijlocita apropiere a păşunei alpine, atunci păşunatul se practică numai în locul de păşune al *muntelui*.

Dacă însă planul de amenajament admite păşunatul în pădurile mărginaşe cu golurile de munte, atunci părţile de pădure păşunabile trebuesc încorporate la păşunea de pe golul muntelui. Trebuesc însă luate măsuri ca păşunatul acestor păduri să fie reglementat conform cerinţelor economiei silvice,

Iar dacă pădurile, în care păşunatul e permis, se hotărăsc cu mai mulţi munţi, ele trebue împărţite între munţii vecini, ţinând compt de nevoile economice şi căutând ca să fie divizate pe cât posibil prin limite naturale.

Pe astfel de terenuri împădurite se poate admite păşunatul în sezonul respectiv, iar exercitarea lui se va regula astfel, ncât diferitele porţiuni de pădure să se păşuneze deoda tă cu păşunile de munte vecine, adecă în aceiaşi ordine.

Tufărişurile inutile aflătoare pe teritorul muntelui de peste limita vegetaţiunei forestiere, care urmează a fi fixată în mod prealabil, trebuesc stârpite. Tufele, arborii, grupele de arbori şi pâlcurile de păduri ce trebuesc însă menţinute, pentru că pot aduce un serviciu folositor vitelor, solului păşunei şi puterei de nutriţiune a acesteia, sau pentru că existenţa lor este necesară protejărei terenurilor de sub poalele muntelui, trebuesc conservate şi pentru atingerea acestui scop acolo unde sunt expuse a fi distruse, de ex. în apropierea lăptăriilor, trebuesc chiar împrejmuite.

Excepţiune se poate face numai cu tufărişurile mai întinse care ocupă un sol de bună calitate şi când prin stârpirea lor nu se dă ocazie dislocărei solului sau pornirei grohotişului şi lavinelor de zăpadă. Ele pot fi extirpate pe fâşii de câte 10 metri lăţime paralel cu coasta muntelui şi dacă este posibil şi cu direcţia vânturilor periculoase, pe baza proectelor întocmite şi aprobate prealabil de către regiunea silvică. La această lucrare mai trebue ţinut cont şi de faptul ca solul expus vânturilor să nu fie degradat.

Terenurile pleşuve trebuesc mai întâi înerbate şi numai după acea pot fi date spre a fi păscute.

Părţile împădurite ale muntelui vor fi escluse de la păşunat. Pe astfel de terenuri aducerea vitelor se poate face numai în cazul, când ele urmează a fi apărate de vr'un pericol, ori de un timp nefavorabil venit pe neaşteptate. Terenurile expuse surpăturilor şi formărei de petrişuri, (grohotişuri) cu deosebire cele petroase sau umede, trebuesc excluse cu totul dela păşunat.

Exploatarea, adică tăiatul crengilor arborilor chiar şi uscaţi în picioare ori a tufelor, sau tăiatul crengilor arborilor aflători pe teritoriul muntelui este permis numai cu aprobarea regiunei silvice şi în conformitate cu dispoziţiile luate de şeful de ocol.

Mlădiţele şi puieţii, ce răsar pe porţiunile golurilor de munte defrişate, trebuesc distruse de personalul de serviciu al muntelui încă în starea lor plăpândă, ca nu cumva să reocupe golul.

15. Curăţirea muntelui.

Buruienile şi ierburile, cari nu plac vitelor, trebuesc extirpate de pe teritoriul păşunei prin cosirea repeţită (de 4—5 ori) înainte de înflorirea lor şi eventual scoţându-se rădăcinele din pământ.

Acest lucru trebue îndeplinit de către păzitorii vitelor şi de personalul administrativ al muntelui şi anume de către cei dântâi în decursul păşunatului, iar de personalul muntelui îndată după păşunarea diferitelor secţii. In scopul stârpirei buruenilor, păstorii şi personalul muntelui trebue prevăzut cu uneltele corespunzătoare.

Terenurile îmburuenite pe întinderi mai mari, a căror menţinere nu e necesară pentru obţinerea materialului de aşternut, trebuesc înlocuite cu ierburi bune în întreg cuprinsul lor stârpindu-se buruenile, iar în caz de lipsă cultivându-se terenul în mod convenabil şi semănând seminţe de ierburi bune. Aceste operaţiuni trebuesc îndeplinite pe spesele Statului şi anume pe baza proectelor şi devizelor aprobate anterior.

Acolo unde numărul şi cantitatea buruienelor este foarte mare, este necesar să se acorde premii personalului administrativ al muntelui pentru extirparea buruenelor.

Frunzele şi acele de brad, ce cad din arborii pădurilor mărginaşe, eventual din cei aflători pe munte, pe teritoriul păşunei, trebuesc adunate din timp în timp şi anume înaintea începerii păşunatului şi să se întrebuinţeze, conform împrejurărilor, ca material pentru aşternut, ori pentru pregătirea compostului.

16. Adunarea pietrelor şi nivelarea solului

In scopul promovării şi ameliorării păşunei, precum şi a măririi teritoriului productiv, pietrele împrăştiate pe munte trebuesc adunate pe locurile mai sărace şi aşezate în grămezi rotunde având la bază un diametru de 2 metri şi o înălţime de 1 metru în felul zidurilor de piatră fără tencuială.

Adunarea pietrilor trebue îndeplinită de către păzitorii vitelor, cărora li se poate da o remuneraţie deosebită pentru această lucrare.

Pietrele adunate pot fi întrebuinţate la fixarea limitelor, eventual la umplerea gropilor, la corecţiunea torenţilor şi la diferite alte construcţiuni.

Muşuroaiele, târsocii şi muşuroaile de soboli trebuesc împrăştiate după practicarea păşunatului; buturugile arborilor şi tufele defrişate ori tăiate, acolo unde scoaterea din rădăcini nu ar avea urmări funeste, urmează a fi scoase din pământ toamna, iar locul lor, precum şi proeminenţele desavantagioase cultivării păşunei, vor fi nivelate şi aplanate.

La aplanarea gropilor trebue întrebuinţat mai întâiu pământul târsocilor şi al muşuroaelor. Aceste lucrări trebuesc făcute pe spesele Statului, acolo unde efectuarea lor reclamă cheltueli mari şi mai multe zile de lucru. In cazurile ordinare ele intră în atribuţiunile personalului administrativ al muntelui.

17. Imbunătăţirea solului

Cel mai efectiv mijloc pentru menţinerea în bune condiţii a solului şi pentru ameliorarea cantitativă a producţiei de iarbă este gunoirea regulată.

In acest scop în fie care munte, în care s'a instalat o lăptărie, trebue angajat cel puţin un muncitor, iar pentru munţii cu o suprafaţă mai mare pentru fiecare număr de 60—80 vite normale va fi necesar câte unul. Lui trebue să i se procure uneltele necesare pentru îndeplinirea acestei lucrări.

Datoria acestui muncitor este, ca pe lângă îndeplinirea serviciului de păzitor de păşune, în timpul când vitele stau noaptea în grajduri, să facă curăţenie în acestea, precum şi în staule şi anume în fiecare dimineaţă; afară de aceasta gunoiul adunat trebuie să-l aşeze în gropile de băligar unde are să fie manipulat convenabil, iar gunoiul putrezit, precum şi cel lichid, să-l care în timpul prescris pentru aceasta, pe locurile, cari urmează a fi gunoite, împrăştiindu-l într'un strat subţire, pe când cel lichid, după amestecul său cu apă, va fi stropit uniform, pe suprafaţa locului de gunoit.

El este de asemenea dator, ca să adune gunoiul de prisos de pe locurile stânelor din timpul zilei sau al nopţilor, să-l pregătească şi să-l care la locurile destinate, unde va fi împrăştiat; apoi la sfârşitul periodului de păşunat al unei secţii să parcurgă întreg teritoriul secţiei împreună cu păzitorii de vite şi cu ajutorul acestora să împrăştie gunoiul aflător pe teritoriul acestei secţii care ar fi rămas încă neîmprăştiat.

Imprăştierea acestui gunoiu în decursul păşunatului intrând în obligațiunea păzitorilor de vite, ei trebuesc prevăzuți cu uneltele necesare. In acest scop, precum și pentru stârpirea buruenelor este recomandabilă așa zisă sapa ascuțită de forma icului combinată cu greblă.

Pentru săvârșirea gunoirei în mod regulat e responsabil în prima linie muncitorul angajat în acest scop, care trebue să aibă grije, ca să nu se gunoiască prea mult stricându-se astfel calitatea pășunei.

Intrucât va fi posibil și potrivit cu calitățile terenului este bine, ca să se gunoiască întreg teritoriul muntelui la fiecare interval de câte 4—5 ani.

Modul de manipulare al îngrășămintelor, precum și timpul, ordinea și măsura gunoirei, le statornicește oficiantul silvic administrator al muntelui ținând cont de împrejurările locale. Firește că trebuesc luate pretutindeni măsuri ca gunoirea regulată să se înceapă cu părțile cele mai slabe și continuându-se treptat spre cele mai bune, astfel ca la sfârșitul rotațiunei determinate să se poată ajunge iarăși pe terenul, de unde s'a început operațiunea.

Gunoiul afară de aceasta trebue împrăștiat uniform numai pe platouri, culmi de dealuri și pe coastele puțin pezișe, pe când pe cele mai repezi e destul ca el să fie împrăștiat în fâșii perpendiculare pe direcția cele mai mari pante a coastei, de unde apoi ploaia spălând o parte a gunoiului o va mâna pe fâșiile negunoite situate mai jos. In tot cazul trebue observat, ca gunoirea să se facă, numai după ce s'a păscut terenul respectiv.

Pentru înlesnirea căratului gunoiului se vor construi drumuri, cari să pornească chiar dela lăptării. Nivelarea drumurilor nu e însă necesară, decât în locurile mai grele de umblat și anume în văile și strîmtorile mai inclinate, ori pe locurile mlăștinoase, de oarece pe cele plane se poate circula cu roaba ușoară în orice direcție.

Gunoiul supra abondent de pe locurile târlelor vechi, precum și cenușa rezultată din pătura moartă,]acele pădurilor mărginașe, buruenile și diferitele specii de mușchi, eventual și alte materii de îngrășăminte cu efect general ori special cari se pot obține cu ușurință, fecalele umane, varul, marna etc. se pot deasemnea întrebuința pentru gunoirea pășunilor.

Astfel de materii, îmtrebuințându-se în mod convenabil, sunt foarte folositoare cu deosebire pentru înbunătățirea grabnică a producției de iarbă a locurilor umede ori acoperite cu muşchi, precum şi a livezilor sau fânețelor de munte.

La ameliorarea puterii de producțiune contribue şi grăparea din când în când a teritoriului de păşune, operațiune ce trebue practicată în primul rând pe locurile acoperite de muşchi, pe cele turboase, precum şi pe locurile al căror pământ este bătătorit de vite. Acolo unde creşterea muşchilor ori desvoltarea buruenelor este provocată de umezeala prea mare, trebue să ne îngrijim de a scurge apa de prisos însănătoşind terenul. Locurile necesare pentru obținerea materialului de aşternut pentru vite, conform celor indicate la punctul 14, trebuesc însă menținute.

In munții cu soluri uscate, unde dispunem de apă destulă, în scopul de a spori şi îmbunătăți producția de iarbă putem, la nevoie, să recurgem şi la irigațiuni.

18. Construcțiuni

In ce priveşte autorizațiunele şi aprobările propunerilor referitoare la lucrările de îmbunătățire a solului, la aprovizionarea cu apa necesară, la fixarea (plantarea) solului, la irigații, clădiri de grajduri, case, drumuri etc., acestea intră în atribuțiunele regiunei silvice respective.

Informațiuni mai detaliate referitoare la construcțiuni se pot obține dela Ministerul Agriculturei şi al Domeniilor.

19. Liberarea bonurilor de păşune

Taxele de păşunat (taxa de păşune, de grajd şi spesele de administrare a munților Statului căutați în regie) se incasează, în schimbul liberării de bonuri în trei exemplare, cari trebuesc exact completate, cuponul al II-lea şi III-lea (bonul de păşunare şi bonul de control) redându-se plătitorului taxei. Cu ocazia pornirei la munte a vitelor, pentru cari s'au liberat bonurile, cupoanele în chestiune (II şi III), proprietarii vitelor le vor prezinta oficiantului însărcinat cu primirea vitelor, care reține bonul de control, iar cel de păşunat, prevăzut cu atestarea de primirea vitelor, li se înapoiază, atrăgându-li-se atenția că vitele li se vor libera numai în schimbul restituirei acestui bon, pentru care motiv ei sunt datori ca să-l păstreze cu îngrijire. Taxele de păşunat sunt fixate pe baza tarifului în vigoare aprobat.

In schimbul acestor taxe Statul este obligat a suporta toate cheltuelile de amenajare şi de intreţinere în bune condiţiuni a păşunei, precum şi cele de plata salariului păzitorilor de păşune (unde sânt lăptării organizate), precum şi ale servitorilor însărcinaţi cu manipularea îngrăşămintelor.

20. Distribuirea munţilor şi inscrierea vitelor.

Regiunea silvică, pe baza propunerei ocolului silvic în care se află muntele, decide căror proprietari de vite şi pentru ce anume specii de vite se va distribui munţii aparţizând Statului.

In această privinţă pe lângă cele stipulate la punctele No. 4 şi No. 5 se va avea în vedere interesul creşterei vitelor, a înmulţirei lor, sporirea producţiunei laptelui, precum şi gradul în care proprietarii de vite respectivi au nevoie de păşunile de munte ale Statului.

Distribuirea făcută în conformitate cu dispoziţiile de mai sus, numărul vitelor ce se pot admite la păşunat în fiecare munte, precum şi numărul personalului ce trebueşte angajat, urmează a fi stabilite *până la 1 Februarie* al fiecărui an şi publica în comunele interesate, indicându-se şi taxele de păşunat prevăzute în tariful aprobat.

In acelaş timp trebue fixate zilele, în cari se vor prezenta în comunele respective pentru înscrierea vitelor ce urmează a fi duse la păşune în munţii Statului, şeful ocolului silvic sau delegatul regiunei şi avizaţi primarii comunelor interesate, ca anterior să ţină conferinţe spre a se face cunoscut publicului despre cele coprinse în instrucţiuni, după care, în înţelegere cu proprietarii vitelor, să aleagă 4 delegaţi pentru a participa la inscrierea vitelor.

In comunele unde populaţia n'are cunoştinţă de prezentele instrucţiuni, ocolul silvic este obligat să dea explicaţiuni celor interesaţi mai înainte de începerea inscrierei pentru a se preîntâmpina orice neînţelegeri şi certuri, atrăgând atenţiunea proprietarilor de vite asupra drepturilor şi obligaţiunilor lor.

In acest scop, aceste drepturi şi obligaţiuni atât ale proprietarilor de vite cât şi ale servitorilor angajaţi trebuesc consemnate prin alte acte scrise, cari, după cetirea şi explicarea lor, vor fi semnate de către proprietarii vitelor faţă cu martorii necesari.

Proprietarii cari doresc să-şi trimită vitele la păşune în munţi sunt datori să declare, cu ocasia înscrierei, atât numărul şi speciele vitelor ce le aparţin, cât şi ale acelora, pe cari ei le au iernat.

Li se va atrage în acelaşi timp proprietarilor atenţiunea, că acei care vor face declaraţiuni falşe în această privinţă, vor fi şterşi definitiv după tabloul vitelor înscrise la păşunat.

21. Inscrierea vitelor la păşunat.

Inscrierea vitelor trebue terminată în toate comunele interesate până la finele lunei Martie. La timpul anunţat pentru inscriere, şeful ocolului silvic, eventual delegatul regiunei însărcinat cu aceasta, în prezenţa celor 4 oameni deîncredere ai sătenilor şi eventual a delegatului primăriei comunale, trece într'un registru şi anume în ordinea prezentării pe locuitori, precum şi vitele ce vreau a le duce la munte, ţinând seama că în fiecare munte nu se pot admite spre inscriere decât vitele de aceaşi specie, etate şi sex, hotărâte de regiunea silvică pentru acel munte.

Pentru a suplini lipsa de păşune, adică în interesul exploatării sale raţionale şi spre a nu se înscrie vite, pe cari proprietarii nu intenţionează în realitate să le trimită la munte, se va admite la înscriere numai acele vite pentru cari proprietarul achită delegatului ocolului silvic o garanţie şi anume pentru o vacă, un bou, cal, ori vită dela 2 ani în sus, 20 lei; pentru o vită mai tânără de 2 ani, ori porc dela 2 ani în sus, 10 lei; pentru un porc sub 2 ani, ori un berbece sau un cârlan, 5 lei; pentru un miel de primăvară, 2 lei.

Aceste sume se vor trece exact în lista de inscriere şi în rubrică separată.

Dacă lipsa de păşune pentru vitele înscrise pentru un munte oarecare este mai mare decât puterea de producţiune stabilită pentru acel munte, plusul de vite va trece în munţii, pentru cari s'au inscris un număr mai mic de vite.

In caz de inscriere peste tot locul de prea multe vite numărul declarat trebue redus până la puterea de producţiune a păşunei, în scopul acesta în primul rând vor fi respinse, în parte sau în integral, vitele instigatorilor contra intereselor pădurilor, ale delicvenţilor silvici şi ale contravenienţilor la legea poliţiei vânatului, iar în al doilea rând vitele acelora, cari se ocupă cu prăsirea lor ca speculatori numai; după aceea se va avea în vedere împrejurările indicate în alineatul al 2-lea al punctului anterior (20) respingându-se din vitele proprietarilor cari au declarat mai multe şi anume atâtea câte trec peste puterea de producţiune sau de nutriţiune a muntelui. In caz de paritate se va decide prin tragerea sorţilor, ale cui vite urmează să fie şterse din lista de inscriere.

Această procedare trebue continuată până atunci, până când în listele de inscriere rămâne stocul de vite corespunzător puterei de producţiune a păşunei, peste care sub nici un motiv nu se pot primi mai multe vite.

Garanţiele pentru vitele cari nu sunt primite, se restitue imediat proprietarilor, iar cele pentru vitele primite rămâne la ocolul silvic şi cu ocazia liberării bonurilor de păşune sunt socotite în taxele de păşunat ale celor cari le au achitat. Dacă însă proprietarul de vite nu scoate nici un bon de păşunat, sau scoate un bon pentru vite mai puţine, atunci garanţia întreagă, respectiv garanţia corespunzătoare diferenţei, trebue incasată în profitul Statului.

Excepţie dela această regulă se poate face numai dacă vitele declarate, sau o parte dintr'însele, nu pot fi duse la păşune din cauza vreunei boale, sau pentru că în acest restimp se dovedeşte că au murit sau au trecut în proprietatea altuia, care fapt declarantul îl dovedeşte în mod corespunzător. In cazurile acestea restituirea garanţiei trebuie achitată de către proprietar, iar chitanţa trebue alăturată la procesul verbal al înscrierii ca act justificativ

După încheierea listelor de declaraţie nu se mai pot primi înscrieri ulterioare, decât în cazul când vreunul dintre proprietari îşi retrage declaraţia şi numărul vitelor lui se poate complecta cu ale altuia.

Când însă pentru păşunatul într'un munte s'ar primi din vre-o comună, mai puţine vite decât este puterea de nutriţiune sau de producţiune stabilită pentru acel munte, stocul de vite ce mai lipseşte, se poate împlini cu vitele din comunele străine.

Despre mersul declaraţiunilor şi al înscrierii trebue dresat un proces verbal, care va fi semnat, afară de delegatul regiunei şi de şeful ocolului silvic, şi de oamenii de încredere ai sătenilor, precum şi eventual şi de membrii autorităţii comunale cari au luat parte.

Procesul verbal, precum şi listele de înscriere, le aprobă regiunea silvică, în caz dacă în termen de 8 zile nu s'a primit vreo reclamaţiune contra procedurei îndeplinite, după care sunt restituite ocolului silvic.

Reclamaţiunile vor fi înaintate regiunei, care este în drept să le resolve după ascultarea părerei ocolului silvic hotărînd, în mod definitiv, în orice afacere ce este în legătură cu înscrierea vitelor.

Listele de înscriere aprobate, în cari se indică pentru fiecare proprietar, specia precum şi sexul vitelor primite la păşunat, vor fi publicate, din iniţiativa autorităţilor comunale, cel mai târziu până la 15 Aprilie şi anume în toate comunele interesate.

22. Angajarea de personal şi îngrijirea vitelor aduse în păşunele de munte.

Statul nu ia asupră-şi nici o răspundere pentru paza şi îngrijirea vitelor aduse în păşunele de munte şi nici pentru pagubele (moarte, pierdere, nenorocire, răpire de animale răpitoare, rănire, etc.) ce li s'ar pricinui cu ocazia păşunatului în munte, pentru care motiv angajarea personalului necesar la păşune, nutrirea, adăparea, aşternutul lor, îngrijirea şi eventual mulsul vitelor este încredinţată proprietarilor de vite. Aceştia sunt însă datori să angajeze cel puţin atât personal, cât va crede necesar regiunea silvică în interesul unei economii raţionale alpine.

In serviciul păşunatului alpin nu pot fi primiţi ca păstori şi pentru altfel de angajamente indivizii cari, din cauza bătrâneţei ori a defectelor fizice sau psichice, nu corespund scopului, şi nici braconierii, delicvenţii silvici, instigatorii, beţivii (persoanele compromise) şi indivizii cari din orice altă cauză nu merită încredere; tot astfel nici acei indivizi, cari în anii precedenţi au fost angajaţi, dar nu au corespuns în destul serviciului încredinţat lor, sau cari au fost neascultători. Cei angajaţi trebue să aibă o legitimaţie de muncitori, sau un carnet de serviciu şi aibă ei nu ar fi membrii ai casei de ajutor a muncitorilor agricoli vor fi înscrişi de proprietarii de vite ca membrii extraordinari ai acestei case de ajutor.

Personalul necesar pentru fiecare munte este ales cu concursul primăriei comunale respective, unanim sau prin votare Votarea trebue făcută, proporţional cu numărul vitelor normale primite la păşune, de către proprietarii vitelor înscrise la acel munte constituiţi în societate ocazională. Ei sunt datori, ca sub rezerva dreptului de aprobare de către regiunea silvică, să închee contracte cu personalul angajat stabilind şi condiţiunile referitoare la plată. Din aceste contracte nu se pot omite stipulaţiunile fixate prin aceste instrucţiuni referitor la păzitorii vitelor In acest scop regiunea silvică va pune la dispoziţia celor interesaţi un formular de contract, care să corespunză dispoziţiilor din prezentele instrucţiuni, imprejurărilor locale şi legilor în vigoare.

Rezultatul alegerei, împreună cu contractul, trebue înaintat imediat ocolului silvic respectiv, care îl aprobă, dacă este autorizat de autoritatea superioară lui. In caz contrar ocolul îl recomandă regiunei silvice spre aprobare.

Dacă s'a aprobat alegerea şi contractul, şeful ocolului silvic angajază pe cei aleşi, iar contractul de serviciu îl înscrie prin primăria comunală în legitimaţiile de muncitori, ori în carnetele de serviciu a celor aleşi. După ce s'a efectuat această operaţiune; legitimaţiile de muncitori sau carnetele de serviciu trebuesc predate ocolului silvic, unde se păstrează până la sfârşitul sezonului de păşunat, sau până la eventuala concediere din serviciu a proprietarului legitimaţiei, când şeful ocolului silvic trece în carnete sau legitimaţii conduita păzitorului de vite şi le înapoiază prin primăria comunală proprietarilor lor.

Dacă regiunea silvică respinge pe vr'unul, eventual pe toţi cei aleşi, atunci conform stipulaţiunilor sus menţionate trebuesc aleşi în locul lor imediat alţii.

Cei angajaţi sunt responsabili, faţă de proprietarii vitelor, pentru pagubele şi contravenţiunile comise de ei şi despre cele provenite din neîndeplinirea obligaţiunilor, lor de serviciu, pe câtă vreme faţă de Stat responsabilitatea atât materială cât şi cea morală pentru indivizii aleşi, o au proprietarii vitelor, cari sunt datori a garanta în comun, plătind în bani gata pentru despăgubirile şi pedepsele impuse pentru contravenţiunile de păşunat şi cele sanitare comise de angajaţii lor, pe lângă dreptul Statului de a cere aceste sume pe cale judecătorească dela angajaţii lor.

Proprietarii de vite însă nu pot cere, ca pretenţiunele, lor de atare natură să se reţină din salariul păzitorilor de vite.

Salariul ce trebue plătit personalului primit pe baza alegerii făcute de proprietarii vitelor în mod corespunzător contractului încheiat cu respectivii, se stabileşte deosebit pentru fiecare munte şi se repartizează asupra proprietarilor în proporţia numărului vitelor normale declarate ca proprietate a lor. Suma astfel repartizată trebue plătită deodată cu taxa bonului de păşunat la ocolul silvic, care trebue se formeze despre aceasta un compt separat.

Plata păzitorilor vitelor stabilită de către proprietari şi achitată de către aceştia anticipativ la ocolul silvic, se răspunde păstorilor în rate lunare, consecutive, prin cărţi de plată, de către oficiantul silvic, administrator al muntelui respectiv.

Numărul personalului ce trebue angajat de proprietarii de vite în împrejurări normale, constă pentru fiecare munte dintr'un vătaf (în munţii mai mari, eventual şi dintr'un ajutor al acestuia) pentru vitele cu lapte, de fiecare număr de 15—20 vite normale, câte un păstor, pentru boi şi vite mai tinere la fiecare număr de 60 — 70 vite, iar pentru oi la fiecare 100 de oi câte un păstor.

Natural că acest personal se poate modifica după împrejurările locale, în tot cazul el trebue să fie aşa de mare, încât pe lângă paza şi îngrijirea necesară a vitelor, să poată corespunde pe deplin necesităţilor unei economii păstorale raţionale.

In ce priveşte faptul, de a se şti peste numărul minimal al păzitorilor de vite fixat de ocolul silvic, câţi indivizi mai pot să angajeze proprietarii de vite, aceasta o decide aceştia din urmă, deoarece Statul nu îşi ia asupra-şi răspunderea pentru pagubele, ce ar suferi proprietarii de vite din cauza insuficienţei de personal.

23. Lăptăriile

Despre întrebuinţarea şi punerea în valoare a laptelui proprietarii de vite trebue să se îngrijească ei înşişi în sfera lor de activitate şi pe spesele lor proprii. Dacă însă doresc să organizeze lăptării pe bază de însoţiri, (cooperative) atunci această năzuinţă a lor o sprijineşte ministerul de agricultură în modul şi în condiţiile, ce le stabileşte după fiecare caz. Personalul silvic trebue pe cât posibil să sprijinească înfiinţarea acestor feluri de asocieri, iar dacă pentru organizarea acestora va fi nevoie de anumiţi experţi, regiunea va raporta în această privinţă ministerului de agricultură.

24. Ducerea vitelor la păşunele de munte

Timpul şi ordinea ducerei vitelor la munte le stabileşte oficiantul silvic, administrator al muntelui, după felul timpului, pe baza celor indicate la punctul Nr. 10 şi în urma ascultărei părţilor şi a primarilor comunelor interesate.

Ziua ducerei vitelor la munte trebue publicată prin primăriele comunale cel puţin cu 14 zile mai nainte, iar până la ziua fixată fiecare proprietar de vite este dator să-şi scoată bonurile de păşunat. Ducerea vitelor la munte anterior zilei fixate, este interzisă.

Ele trebuesc predate vătafului (păstorului responsabil al păşunei) însărcinat de şeful ocolului silvic, administrator al muntelui, cu luarea în primire a vitelor, care însă nu poate primi decât atâtea şi acele vite, cari sunt indicate în bonurile de păşune şi cele de control, pe care cel care însoţeşte vitele trebue să le prezinte ori de câte ori i se cere.

Primitorul adevereşte luarea în primire a vitelor pe bonul de păşune la un loc corespunzător, iar bonul astfel prevăzut cu adeverinţa de primire îl înapoiază proprietarului ca contra chitanţă, pe când bonul de control îl păstrează pentru controlul ţinerei în evidenţă.

Este interzis a duce la munte, sau a primi acolo vite bolnave.

Dacă proprietarul de vite din vr'o cauză oarecare, în decursul sezonului de păşunat, doreşte a coborî dela munte vitele, este dator a arăta bonul de păşunat, prevăzut cu adeverinţa de luarea lor în primire, vătafului însărcinat cu ţinerea în evidenţă a vitelor la păşune, care notează pe dosul bonului darea în primire şi eventual, dacă vitele se duc iarăşi la munte, primirea din nou a vitelor. Cel însărcinat cu ţinerea în evidenţă a vitelor, este dator ca deodată cu acest lucru să noteze şi predarea vitelor şi dacă ele se aduc din nou la munte, el notează primirea lor din nou şi pe bonul de control păstrat de el.

Proprietarii vitelor nu pot pretinde restituirea taxei de păşunat şi de păstorit pentru vitele coborâte dela munte, din orice motiv ar fi, în decursul sezonului de păşunat, nici chiar din motive sanitare, dar vitele pot fi iarăşi primite la păşunat.

Suirea şi coborîrea dela munte de mai multe ori a vitelor aceluiaşi proprietar în decursul unui sezon de păşunat se poate face numai cu aprobarea în scris a şefului ocolului silvic, care administrează muntele.

In decursul sezonului de păşunat nu este permis să se schimbe vitele dintr'un munte cu alte vite aduse din alţi munţi sau din comună.

Proprietarul vitelor care contravine acestor dispoziţiuni, sau care duce în munte vite bolnave, pierde dreptul de păşunat, fără ca să mai poată pretinde restituirea taxelor plătite.

Păstorii angajaţi trebue să se prezinte la oficiantul silvic, administrator al muntelui, cu 6 zile înainte de ziua fixată pentru ducerea vitelor la păşunat în munte; dela această dată şi până în ziua transportului vitelor, păstorii trebue să fie ocupaţi cu repararea instalaţiunilor de pe munţii respectivi şi cu curăţirea şi aducerea în bună stare a păşunei; în ziua ducerii vitelor la munte ei primesc vitele încredinţate păstorirei lor şi încep serviciul de păstori, pe care trebue să-l îndeplinească conform îndrumărilor ocolului silvic.

De aducerea vitelor la munte proprietarii de vite trebue să se îngrijească ei înşişi.

După expirarea timpului fixat pentru aceasta este oprit a mai aduce alte vite la munte.

Drumurile şi plaiurile pentru trecerea vitelor peste proprietăţile Statului, precum şi condiţiile fixate de regiunea silvică pentru folosirea acestora, le hotărăşte şi desemnează oficiantul silvic, administrator al muntelui, iar mersul vitelor la munte se autoriză numai pe baza acestor condiţii dinainte fixate.

25. Respectarea ordinei în practicarea păşunatului.

Modul de păşunare îl stabileşte şi regulează Statul prin şeful ocolului silvic respectiv, independent de voinţa proprietarilor de vite. Tot astfel să întâmplă şi cu stabilirea regulelor de folosirea instalaţiunilor, a uneltelor, a nutreţului şi a materialului de aşternut (eventual disponibil) precum şi cu împărţirea lucrului de efectuat de către personal.

Angajaţii proprietarilor de vite sunt datori ca pe lângă respectarea condiţiilor prescrise în convenţiunea, ce trebue încheiată cu ei cu ocazia primirei în serviciu, să se conformeze întru toate şi în mod conştiincios regulamentului de ordine fixat de ocolul silvic respectiv şi să apere atât pe proprietarii vitelor cât şi Statul de pagubele a căror înlăturare le stă în putinţă.

Unde sunt mai mulţi păzitori de vite, ori unde este angajat şi un vătaf (şi eventual pe lângă acesta şi un ajutor), sau dacă nu e nevoe de un vătaf deosebit, atunci şeful ocolului silvic în înţelegere cu proprietarii vitelor învesteşte pe cel mai apt dintre păzitorii vitelor cu putere de vătaf (conducător, dătător în seamă). Păstorii trebuesc direct subordonaţi şi puşi sub controlul vătafului, sau a păstorului şef însărcinat cu atribuţiunile de vătaf.

Şeful ocolului silvic comunică ordinele angajaţilor proprietarilor de vite, după împrejurări, fie direct adică prin vătaf, (păstorul şef) fie printr'un delegat al ocolului silvic.

Pentru supravegherea continuă a păşunatului, acolo unde atribuţiunile păzitorilor de păşune nu se pot încredinţa cu succes altor agenţi erariali (pădurari, ajutori de pădurari, administratorii adăposturilor de munte), neapărat trebue angajaţi păzitori de păşune în număr corespunzător pe spesele Statului, cari sunt datori a parcurge, la intervalul şi ordinea statornicită de ocolul silvic, munţii încredinţaţi lor spre pază şi a controla dacă angajaţii proprietarilor vitelor practică păşunatul în modul prescris, întrebuinţează uneltele şi instalaţiunile muntelui cu cruţare, precum şi dacă se permite ca să păşuneze vite, pentru cari nu s'au liberat bonuri de păşunat. Atribuţiunile acestor păzitori le stabileşte în detaliu regiunea silvică.

Păzitorul de păşune din punct de vedere al serviciului trebue subordonat pădurarului, în al cărui canton cad munţii încredinţaţi lui spre pază. Pădurarul este obligat acontrola, cel puţin odată pe lună, munţii aparţinători cantonului său, precum şi vitele aflătoare în acei munţi.

Intreg personalul muntelui stă sub autoritatea disciplinară a oficiantului silvic, administrator al muntelui, care e dator, ca să meargă şi să inspecteze conştiincios toţi munţii, de sub administraţia lui, cel puţin de două ori în decursul sezonului de păşunat şi cu această ocazie să controleze şi numărul vitelor aflătoare întrânşii.

Oficiantul silvic, administrator al muntelui, exercită dreptul de a admonesta şi pedepsi pe agenţii neascultători şi necorespunzători, ba chiar şi a concedia pe indivizii angajaţi de proprietarii de vite.

In cazul din urmă locul devenit vacant trebue numai decât complectat în modul descris la punctul 22. Tot astfel se va proceda şi în cazul, când cel angajat devine incapabil ori refuză serviciul.

Proprietarii vitelor sunt asemenea îndreptăţiţi de a controla pe angajaţii lor în interesul de a se evita pagubele, cari conform responsabilităţii fixate la punctul No. 23 cad în sarcina lor. Acest drept îl pot exercita prin câte un delegat al lor (economul muntelui) separat pentru fiecare munte, ori printr'un membru al primăriei comunale respective. Indivizii însărcinaţi cu acest control trebuesc prezentaţi ori anunţaţi oficiantului silvic, administrator al muntelui, deodată cu păstorii aleşi. Dacă aceşti delegaţi nu sunt membrii ai primăriilor respective, atunci şeful ocolului silvic, conform celor cuprinse la punctul No. 22, are dreptul de a-i refuza în care caz proprietarii vitelor sunt datori să-şi aleagă alţi împuterniciţi.

Delegaţii sunt datori, afară de aceasta, să-şi îndeplinească însărcinările lor conform ordinei stabilite în înţelegere cu oficiantul silvic, administrator al muntelui.

Proprietarii îşi pot inspecta oricând vitele şi economia lor pastorală cu ştirea angajatului însărcinat cu darea de seamă asupra vitelor aflătoare la păşune.

Aceşti proprietarii şi personalul angajat pentru serviciul de munte, afară de păşunatul vitelor admise, conform regulelor stabilite şi pe teritoriile desemnate în acest scop, nu pot exercita nici un alt drept de folosinţă pe teritoriul Statului, decât cu o anumită autorizaţie. Excepţie dela această regulă o formează numai lemnele de foc provenite din căzături, necesare pentru încălzitul adăposturilor (colibi, stâne), eventual când păzesc vitele la păşune şi pe care angajaţii lor le pot aduna de pe locurile desemnate de şeful ocolului silvic în modul, timpul şi condiţiunile fixate de acesta.

De regulă a face focul în afară de menţionatele adăposturi nu este permis, de cât în cazuri de mare nevoe şi numai cu mare precauţiune, iar înainte de a pleca, cel ce a făcut focul, trebue să-l stingă neapăret.

Personalului de serviciu precum şi proprietarilor vitelor cari nu au drept de vânat, le este interzis a purta armă pe proprietăţile Statului.

Câinii necesari pentru paza vitelor trebue prevăzuţi cu o sgardă sau jug de lemn de 35 cm. lungime şi 6 cm. grosime, care se atârnă de gât şi ajunge până din jos de genunchi.

Personalul silvic al Statului are dreptul să împuşte pe proprietăţile Statului câinii fără jug, ori cu zgardă necorespunzătoare celei prescrise.

Pentru fiecare munte trebue ţinut un registru zis fundamental cu punctualitate, documentat cu bonurile de control (legat cu scoarţe moi şi aşezat într'un tub de tinichea) cu ajutorul căruia să se ţină în evidenţă vitele aflătoare în munte, astfel că pe baza lui controlul şi luarea în primire a vitelor să se poată face cu preciziune ori şi când.

Cei încredinţaţi cu controlul trebue să noteze fiecare rezultat în acest registru, iar inginerul silvic, administrator al muntelui, e dator a încheia listele de evidenţă ale registrului la sfârşitul fiecărui sezon de păşunat.

26. Dispoziţii sanitare.

De cele prevăzute în articolul de lege VII din 1888 relativ la respectarea condiţiilor sanitare a vitelor sunt responsabili păstorii şi proprietarii vitelor.

Păstorii sunt datori, pe lângă ţinerea în stare curată a adăpătorilor, a îngriji de adăparea regulată a vitelor, de aprovizionarea lor la timp cu sare, ovăz şi tărâţe, şi de îngrijirea conştiincioasă în toate privinţele a vitelor (înţelegând eventual nutrirea şi aşternutul) să separe imediat vitele, cari arată simptome de boale şi să le îngrijească, iar îmbolnăvirea şi eventual moartea subită a animalelor să o raporteze imediat primăriei comunale respective şi şefului de ocol, administrator al muntelui. Dacă însă observă simptomele unei boale contagioase, atunci sunt datori, până la luarea dispoziţiilor necesare din partea forurilor competente, să ia toate măsurile grabnice pentru împedecarea lăţirei boalei.

In această privinţă păstorii trebuesc instruiţi înainte de a merge la munte şi proprietarii de vite să le procure instrumentele şi materialele trebuitoare. Vitele bolnave în munţi cu o bună organizaţie trebue închise în grajdurile destinate pentru vitele bolnave.

De sarea şi nutreţul necesar vitelor, cari păşunează la munte, să îngrijesc proprietarii vitelor, spesele făcându-se pe socoteala lor.—Tot lor le incumbă şi îndeplinirea atribuţiunilor de montă a vitelor.

27. Coborârea vitelor de la munte.

In decursul sezonului de păşunat numai proprietarul respectiv îşi poate coborî vitele de la munte, dar şi acesta numai în modul stabilit la punctul No. 24. De asemenea nu pot fi reprimite în munte decât aceleaşi vite.

Ziua coborârei lor, adică părăsirei muntelui, pe lângă condiţiunile prevăzute în cele cuprinse la punctul No. 10, o fixează oficiantul silvica, dministrator al muntelui, şi pe cât va fi posibil în înţelegere cu economul muntelui, ţinând seamă de felul vremii.

Ziua coborârei vitelor de la munte trebue comunicată proprietarilor de vite prin publicarea datei de către primăria comunală cel puţin cu 8 zile mai înainte.

Proprietarii, sau împuterniciţii lor, îşi iau în primire vitele contra predărei bonului de păşunare. Aceste bonuri adunate şi anexate la registrul fundamental al muntelui, sunt predate ocolului silvic.

Vitele ai căror proprietari nu s'au prezentat pentru primirea lor până în ultima zi, fixată pentru coborârea dela munte se predau formal primăriei comunale, în al cărui hotar se află muntele. Taxa coborârei acestor vite, precum şi spesele de întreţinere şi îngrijire, ce le poate calcula primăria, cade în sarcina proprietarilor de vite.

Pentru coborârea vitelor se pot întrebuinţa numai drumurile şi eventual plaiurile desemnate de oficiantul silvic administrator, conform celor indicate la punctul No. 24.

Ţinerea vitelor în munte peste timpul fixat pentru coborârea lor este strict interzisă.

Păstorii sunt datori, ca înaintea plecărei lor din munte să pună în ordine sub conducerea îngrijitorului de adăpost colibele, grajdurile, uneltele, şi alte construcţiuni, pe care să le predea delegatului ocolului silvic, ajutând, în acelaşi timp, la efectuarea gunoirei păşunei.

28. Intocmirea statisticei de pierderea vitelor.

Ocoalele silvice, adică delegaţii acestora, sunt obligate să întocmească pe fiecare an o listă, pe o foaie separată a registrului fundamental al muntelui, despre vitele vătămate sau moarte, în cari trebue notat: 1) cauza morţei ori a tăerii forţate; 2) valoarea vitei moarte; 3) modul de vânzarea a cărnei, pielei etc. 4) Suma încasată; 5) cauza şi locul îmbolnăvirei sau a morţii 6) în caz de boale contagioase, dispoziţiile luate şi resultatele obţinute.

Suprafaţa păşunelor alpine din Transilvania, Banat şi părţile ungurene este de 60 000 hectare. Sub regimul aplicaţiunei instrucţiunilor de mai sus s'a executat importante lucrări de îmbunătăţirea solurilor, s'a construit drumuri şi poteci bine trasate, făcându-se astfel accesibili munţii, precum şi adăposturi pentru vite şi oameni, s'a înfiinţat instalaţiuni de adăpători sistematice, s'au construit stâni, lăptării şi grajduri de tot felul sub conducerea şi supraveghierea inginerilor silvici ai Statului.

In anul 1919 utilizarea acestor păşuni de către locuitorii satelor distribuindu-li-se prin prefecturile judeţelor fără ştirea şi avizul autorităţilor silvice, după cum se prevede prin lege şi regulamentele în vigoare, iar în 1920 distribuţiunea păşunelor în chestiune s'a făcut, după cum rezultă din raportul No. 7663 din 9 Iunie 1920 al fostei direcţiuni centrale a pădurilor din Cluj, prin intervenţia neîndrituită şi necompetentă a consilierilor agricoli judeţeni, cari au pus la dispoziţiunea oamenilor nu numai pădurile din golurile de munte şi cele din interiorul pădurilor, dar chiar păşunele afectate pentru experienţe şi lucrările practice ale elevilor şcoalelor silvice, precum şi terenurile de hrană ale agenţilor silvici. In aceşti doi ani, precum şi în cei următori nu s'a mai făcut nici o înscriere a vitelor la păşune conform stipulaţiunilor din art. 21 din prezentele instrucţiuni, din care cauză s'au învoit mai multe vite decât puterea de producţiune a acelor păşuni, iar în unele locuri nu s'a ţinut nici o seamă de cele mai elementare reguli de ordine, higienă şi consideraţiuni sanitare. In schimb s'au făcut multe nedreptăţi excluzându-se tocmai comunele cari aveau mai multă nevoie de atari păşuni, ai căror locuitori s'au folosit de ele întotdeauna în trecut. S'a dat naştere la nemulţumiri şi bătăi chiar între locuitorii diferitelor comuni. Păşunatul exercitându-se în mod abuziv, plantaţiunile făcute cu mari cheltueli au fost distruse pentrucă nici măcar ele n'au fost excluse dela păşunat, iar pădurile au fost degradate peste măsură tot din cauza aceasta, reamintindu-ne astfel epocile cari au precedat despăduririle din Alpii francezi, Pirinei, Apenini, din Spania, din Asia Mică, etc. cu întreg cortegiul lor de nenorociri. O politică de Stat inconştientă este destinată să conducă la ruină sigură pământul blagoslovit al ţării noastre.

Şi nici o perspectivă de îndreptare nu întrezărim! Vremurile de după războiu au deşteptat conştiinţa forestieră în ţările civilizate ale Apusului, la noi din potrivă pădurile sunt supuse cu şi fără ştiinţă unor exploatări vandalice, sunt considerate ca un isvor de avuţii, care niciodată nu se va sfârşi. Ce miopie, ce văl gros şi opac ne impiedică vederea, dar mai cu seamă ce grozavă deşteptare ne aşteaptă!

P. A.

REVISTA REVISTELOR

Buletinul Statistic al României (Iulie-Dec. 1923), aduce o serie de articole cu date de cel mai real interes. D-l Dr. I. Teodorescu, Director General al Statisticii din Min. Ind. şi Comerţ, într'un studiu: *Preţul articolelor de prima necesitate şi numerele indice pe primele nouă luni din anul curent*, după ce face mai multe consideraţiuni asupra variaţiilor acestor preţuri, ajunge la concluzia „. . . . că scumpetea în anul curent a mers cu paşi mai repezi spre creştere decât în anul 1922". Şi pentru verificarea celor afirmate, arată că la 1 Ianuarie 1923, indicele de scumpete erà 2072, iar în Septemb. acelaş an erà 2421, deci cu 349 puncte mai mult, pe când în 1922 indicele, care erà în Ianuarie numai 1495, ajunge în Sept. la 1685.

Tabela No. 2, demonstrează grafic aceasta. In tabela No. 1, avem mersul lunar al articolelor strict necesar existenţei; pâine, carne, ceapă, fasole, ouă, lapte, zahăr, lemne de foc.

D-l E. Giurgea, direct. statisticii din Basarabia, în *„Situaţia Industrială a Basarabiei pe anul 1922"*, ne dă informaţii preţioase. In 1922, au funcţionat în Basarabia 3336 instalaţii industriale (fabrici, mari), cu 1340 mai multe ca în 1921 din cari 2424 erau numai mori de vânt, aburi, apa, foc, cai. Aceasta dovedeşte că agricultura este şi va fi baza industriei basarabene.

Valoarea tuturor acestor instalaţii se socoteşte la 144.605.424 lei, iar numărul lucrătorilor angajaţi la 7230.

In general se observă o desvoltare cantitativă şi calitativă şi o treptată naţionalizare a industriei din Basarabia, prin trecerea ei în mâna elementului românesc.

Mai semnează D-l *N. Istrate*, un studiu demografic asupra Ardealului şi D-l *N. T. Ionescu*, o statistică electorală relativ la „Alegerile legislative din Martie 1922".

⁂

Buletinul Instit. Ec. Românesc (Febr. 1924). Problema monetară fiind o chestiune de viaţă pentru economia noastră naţională şi pasionând în gradul cel mai înalt cercurile noastre de specialişti, D-l *Dr. Gheron Netta*, directorul acestui institut, a organizat un ciclu de conferinţe. Tot ce are viaţa noastră publică mai de seamă şi-a spus cuvântul dela această tribună.

In acest număr, se publică conferinţa ţinută de D-l *Const. Garoflid* la 2 Febr. şi anume : *„Problema monetară şi agricultura"*. După ce cerceteaza influenţele pe cari le pot aveà asupra agriculturii inflaţiunea, deflaţia şi instabilitatea monetară, D-sa ajunge la următoarea concluzie : „. . . . pentru desvoltarea agriculturii şi îndreptarea situaţii economice a ţării, măsura cea mai urgenta este *stabilizarea schimbului*". (pg. 82).

D-l *Garoflid*, combate deflaţia şi socoteşte imposibilă ridicarea leului pe această cale şi că „. . . . singura măsură pentru însănătoşirea regimului monetar la noi este *devalorizarea*, adică calcularea leului la valoarea schimbului actual, sau la o valoare apropiata şi stabilizarea lui la această valoare". (pg. 90).

Un studiu asupra altei probleme, de o importanţă covârşitoare şi îndelung desbătută, semnează d-l dr. Marius Aug. Laurian şi anume: *„Protecţionism sau liber schimb?"*.

Apoi un articol asupra *„Cooperaţiei în Basarabia"* de d-l T. Ştirbu şi un bogat material de informaţii economice, închee acest număr.

⁂

Natura (Aprilie 1924), prezintă articole şi studii importante semnate de d-nii general Sc. Panaitescu, prof. dr. Hurmuzescu, T. Porucic, C. A. Dissescu etc.

In articolul *„Ce poate face un botanist în America"*, de prof. M. Dimonie, găsim informaţiuni asupra cercetărilor şi lucrărilor Minist. Agriculturii din Statele-Unite, care urmăreşte înlocuirea plantelor indigene cu specii străine mai productive, căutând apoi să amelioreze aceste specii prin selecţionare.

D-l dr. D. A. Olaru în *„Aplicaţiile descoperirilor lui Pasteur în Agricultură"*, arată cum dela descoperirea rolului agricol al microbilor în sol, s'a ajuns la ultima teorie *bio-chimică* în problema fertilităţii solului.

Mai departe, susţine — sprijinit pe studii proprii şi pe cercetarile a numeroşi savanţi din Apus — importanţa în agricultură a îngraşămintelor complimentare (catalitice), Sulful Radioactiv şi mai ales Manganezul care ajută la stabilizarea compuşilor minerali din teren şi stimulează activitatea microbilor.

* * *

Pagini Agrare şi Sociale (Anul I, Maiu 1924). Chestiunea agrara în ţara noastră, rămâne deschisă. Ultimele declaraţii ale d-lui Ministru al Agriculturii dau o confirmare oficială acestei constatări — când afirmă că din 1.800.000 ţărani îndreptăţiţi a fi împroprietăriţi, numai 435.000 au dobândit pamânt. — Pe lângă aceasta, modernizarea agriculturii româneşti, îndrumarea ei spre technică şi ştiinţă, a devenit o necesitate imperioasă.

Şi de aceea — cum orice conlucrare în acest domeniu e bine-venita — noua revistă agricolă, prin personalitatea colaboratorilor săi, reprezintă o forţă, care se alătura celor existente.

D-l C. Argetoianu, în articolul său „*Chestia Agrară*" după ce arată împrejurările neprielnice, în cari a fost soluţionată această problemă, insistă asupra necesităţii „reabilitării agriculturii noastre".

„*Rolul cooperaţiei în refacerea economică*", e titlul articolului semnat de d-l I. Răducanu, în care demonstra importanţa covârşitoare, pe care o va avea cooperaţia în viaţa noastră agricolă.

Mai întâlnim apoi şi colaborarea altor specialişti — cunoscuţi de prin celel'alte reviste agricole — ca d-nii Carabella, C. I. Ciulei, C. Filipescu etc.

Gh. I. Ionescu.

COMUNICARE CAMARAZILOR

Lucrările privitoare la clădirea *„Căminului Inginerilor Silvici“* au făcut un pas mai departe.

In cursul lunei expirate s'au cerut oferte dela 15 Societăţi de Construcţii, sau Constructori reputaţi; din cari au răspuns numai 9.

Preţul cel mai avantagios a fost oferit de *„Intreprinderile Tiberiu Eremia“*. — El este de 11.960.000 lei aproximativ după deviz; preţ în care nu intră însă, instalaţiunile sanitare, lumină electrică, ascensorul şi încălzirea centrală, cari singure sunt evaluate la circa 3 milioane, deci clădirea va costa circa 15 milioane, după preţurile de astăzi.

Lucrarea a fost adjudecată asupra „Intreprinderilor T. Eremia“, cari vor începe săpăturile chiar în primele zile ale lunei Mai, după Duminica Tomii, căci până în toamnă, conform angajamentului luat, clădirea va trebui terminată de roşu şi învelită, iar gata, din cheie, va fi până la 1 Iulie 1925.

Faţă cu numerarul de care dispunem până în prezent, şi care este numai de 4 milioane,—lucrarea este prea mare, totuşi nu mă îndoiesc că pentru terminarea clădirei, fie cari din camarazi, la apelul ce vom face la timp, va fi la înălţime şi va şti să răspundă, făcând chiar sacrificii pentru realizarea acestui ideal năzuit de atâta vreme şi cu atâta râvnă.

In curând şi cel mai târziu până la 15 Iunie a. c. vor eşi de sub presă şi nouile acţiuni ale „Căminului Inginerilor Silvici“ pe cari Casierul Societăţei noastre le va distribui celor în drept, în măsura sumelor vărsate.

Cei cari nu au vărsat întreaga sumă subscrisă, sunt rugaţi să se grăbească a o achita, cât mai neîntârziat, pentru a'şi primi integral acţiunile la cari au drept.

M. T.

Informațiuni

Jurnalul Consiliului de Miniștri

In ședința dela 19 Aprilie 1924

Luând în deliberare raportul d-lui Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculturei și Domeniilor sub Nr. 23047 din 19 Aprilie 1924.

Pe baza Inaltului Decret Regal Nr. 1541 din 6 Aprilie a. c.

DECIDEM

Art. 1. — Incuviințează provizoriu, sub rezerva sancționărei ulterioare a Majestăței Sale Regelui, înaintarea următorilor ingineri silvici stagiari la gradul de inginer silvic.

Pe ziua de 1 Ianuarie 1924 d-nii: Andrei Brestianski, Virgil Ionescu, Ruse Popescu, Adolf Kaiser, Roman Romansat, Dionisie Romanovschi, Coloman Mezaros, Iancu Poclitar, Ernest Fixek, Ștefan Sofalvi, Oscar Sperling, Ladislau Gelsinger, Const. Georgescu, Al. Chirițescu, Em. Niculescu, N. Dulduresсu, C. Marcu, V. P. Negulescu, C. Netea, Nic. Popescu, Eftimie Petrescu, Al. Butoi, Tudor Ionescu, Er. Mavrodin, V. Trandafirescu, N. Băcanu, Victor Vasilescu, Eugen Petrovan, Mihail Popescu, C. Popescu Făurei. Filoftei Stoica, D. Podeanu, Gh. Nonuță, N. Mățăuanu, V. Harnagea, Al. Stănescu, Ioan Paraschiv, Const. Criveanu, Silviu Monția, Francisc Terdich, Vasile Vasiliu, Adalbert Szabo, Ieronim Buzilă. Szekely Geza, Dezideriu Bologh jun. Gr. Eliescu, Eugen Reus, N. Pandrea, C. Constantinescu, I. Grecu, Lucian Comșa, N. Boboc, St. Gherghel, Sandi Mircea, G. T. Martinescu, Ion Sas, Iacob C. Marin, Al. D. Popescu. C. D Ionescu, Vasile Paladian, G. I. Ionescu, C. Popescu, C. C. Dimitriu, C. Rachieru, Dem. Onaca, C. C. Emanoil, Octavian Mihălcescu, Nic. Stănescu, Titus Nicoară, Ștefan Gh. Predescu, Iosif Popovici, Ioan C. Ionescu, Andrei Hălmăgeanu, Aurent Mașcan, I. Diaconescu, Eugen Zehan, D. Antonescu, Ioan A. Nicolescu Nicolae Goția, Iulius Zaharias și Ștefan Guyas.

Pe ziua de 1 Februarie 1924, d-nii: Victor Malarski Emilian Pali, Ştefan Ţurţuman, St. Dumitrescu, C. Vasiliu şi Vlad Bivol.

Art. 2. — D-l ministru de Domenii şi Agricultură este însărcinat cu aducerea la îndeplinire a dispoziţiunilor din prezentul Jurnal.

* * *

Consiliul de administraţie al Soc. „*Progresul Silvic*" în şedinţa de la 10 Aprilie a. c., având în vedere că: la 25 Mai a. c. începe la Cluj Congresul Asociaţiunei generale a Inginerilor, că în acest timp mare parte din Inginerii silvici în special cei din regiunea muntelui sunt în plină campanie de plantaţiuni, cât şi pentru deplina reuşită a Congresului, *s'a hotărât amânarea Congresului silvic pentru toamnă, între 15 August şi 15 Septembrie.*

Aşa dar toţi colegii cari au de făcut comunicări la chestiunile propuse de comitet şi anume:

1. Corecţiunea torenţilor şi ravenelor, în special a celor din judeţul Caraş-Severin.

2. Inconvenientele exproprierei râpelor şi terenurilor improductive din regiunea dealurilor şi munţilor pentru islazuri comunale.

3. Tratamentul şi amenajamentul pădurilor de Stejar din Banat şi rezultatul aplicaţiunei lor.

4. Vânătoarea din *punct de vedere silvic* şi *economic.*

Işi vor trimite lucrările cel mai târziu până la 15 Iunie a. c. însoţite de planşe, schiţe, pentru a putea fi cercetate şi tipărite într'o broşură specială destinată Congresului.

După discuţiunile ce vor avea loc asupra chestiunilor de mai sus, membrii congresului vor

PROBLEMA EXPLOATAREI INTREGULUI MASIV FORESTIER AL ROMANIEI

In vederea industrializărei produselor lemnoase—pe baza comasărei tuturor pădurilor, aparţinând oricui (Stat, Judeţ, Comună, instituţiuni publice şi private, asociaţiuni, cooperative, particulari etc.) în legătură cu proectul de lege pentru comercializarea întreprinderilor de Stat, cum şi pentru punerea în valoare şi comercializarea bunurilor Statului

DE

M. P. FLORESCU
INGINER INSPECTOR SILVIC

Faţă de împuţinarea vădită din ce în ce a fondului nostru forestier, atât în suprafaţa cât şi în volum precum şi împuţinarea chiar a speciilor de valoare (molift, brad, stejar etc.) cărora treptat şi metodic le iau locul speciile mai puţin valoroase, ca plop, mesteacăn, fag, salcia, anin etc. cu drept cuvânt a atras atenţia *Asociaţiei Generale a Inginerilor*, care faţă de pericolul de care sunt ameninţate pădurile noastre şi-a pus întrebarea, care ar fi adevărata cheie pentru ca cu un ceas mai de vreme să găsim adevăratele soluţii practice pentru a aşeza gospodăria forestieră pe alte baze, care să ne asigure existenţa pădurilor cât şi continuitatea unor exploatări sistematice, bine înţeles mai micşorate la număr, faţă de cele existente azi.

Primul lucru ce ne apare ca periculos existenţei fondului nostru forestier, este că azi în România avem de patru ori mai multe fabrici de cherestea, în raport cu suprafaţa reală în hectare a pădurilor noastre de reşinoase dela munte, iar exploatările de foioase sunt pe o scară prea intensă şi dacă vom mai continua astfel în 10—15 ani, aproape că ne vom liquida şi pădurile de reşinoase, cum ne-am liquidat aproape. complect pădurile de

Nehoiaşi, Pauleşti, Sinaia, Văleni-de-Munte, Moreni, Verbila, Frasinul, Mitreni. Brăneşti, Ţigăneşti şi Gruiu;

f) *Direcţiunea VI regională Constanţa.* Cu sediul în Constanţa, care se va compune din ocoalele: Brăila, Cadâna, Slobozia, Tulcea, Sulina, Babadag, Niculiţel, Ciucurova, Cerna, Măcin, Cernavodă, Casimcea, Enişelia, Comarova, Ostrov, Bazargic, Silistra, Curt-Bunar şi Turtucaia;

g) *Direcţiunea VII regională Piteşti.* Cu sediul în Piteşti, care se compune din ocoalele: Horez, Râmnicu-Vâlcea, Băbeni, Lunca-Stăneşti, Jiblea-Cozia, Stoiceni, Seaca-Opteşani, Schitul-Greci, Trivale, Vălsan, Radu-Negru, Cotmeana, Leordeni, Aninoasa Carol I, Câmpulung, Rucăr, Domneşti-Corbi, Roşiorii-de-Vede, Turnul-Măgurele, Slăveşti, Pucioasa, Târgovişte, Nucet, Lucieni, Butoiu, Comana, Căscioarele, Ghimpaţi şi Giurgiu;

h) *Direcţiunea VIII regională Orşova.* Cu sediul în Orşova, care se va compune din ocoalele: Bobiceşti, Romula, Bucovăţ, Perişor, Tugureşti, Ciuperceni, Peşteana, Cărbuneşti, Polovragi, Tismana, Malovăţ, Vânju-Mare, Strehaia, Butoeşti, Moldova-Nouă, Berzeasca-de-Sus, Berzeasca-de-Jos, Grădina, Orşova, Băile Herculane, Caransebeş, Ohaba-Bistra, Rusca-Montana şi Bozovici;

i) *Direcţiunea IX regională Arad.* Cu sediul provizoriu în Lipova, care se va compune din ocoalele: Gladna-Montană, Luncani, Lugoj, Pădurani, Făget, Coşava, Balint, Timişoara, Iersig, Chevereşul-Mare, Sarlota, Hodoş, Lipova, Pauliş, Maria-Radna, Varadia, Bărzava, Dumbrăviţa, Starovăţ, Dorgoş, Valea-Mare, Pecica, Ceala, Arad, Sebiş, Gurahonţ, Moneaţa şi Ilteu;

j) *Direcţiunea X regională Sibiu.* Cu sediul provizoriu în Sebeşul-Săsesc, care se va compune din ocoalele: Deva, Orăştie, Hunedoara, Cugir, Baia de Criş, Petroşani, Haţeg, Pui, Ilia, Sebeşul-Săsesc, Aiud, Alba-Iulia, Zlatna, Bistra, Golul, Mercurea, Sibiu, Seliştea Sibiului, Valea Sadului şi Valea Oltului;

k) *Direcţiunea XI regională Cluj.* Cu sediul în Cluj, care se va compune din ocoalele: Abrud, Albac, Câmpeni, Vidra, Turda, Beliş, Gilău, Dej, Ileanda-Mare, Becleanu, Hida, Huedin, Teaca, Cluj, Tg.-Mureş, Reghinul-de-Sus, Reghinul-de-Jos, Mercurea Niraj, Isticeu, Lăpuşna, Ierbuş, Valea Rea şi Iad.

Direcţiunea XII regională Braşov. Cu sediul provizoriu în Mercurea-Ciucului, care se va compune din ocoalele: Sighişoara, Agniţa, Cincul-Mare, Elisabetopol, Mediaş, Odorhei, Corund, Obland, Rupea, Cristurul Secuesc, Dicio Sân Martin, Sercaia, Streza-Cârţişoara, Arpaşul-de Jos, Braşov, Feldioara, Zărneşti, Săcele, Bara-Olt, Sf.'Gheorghe, Boroşneul Mare, Zagon Covasna, Breţcu, Târgul-Secuilor, Făgăraş, Bicaz, Frumoasa, Joseni, Georgeni, Mierc.-Ciuc, Tulgheş şi St. Martin Ciuc.

m) *Direcţiunea XIII regională Oradea Mare.* Cu sediul provizoriu în Sighetul Marmaţiei, care se compune din ocoalele: Dobreşti, Beiuş, Marghita, Crişul Repede, Simleul Silvaniei, Zalău, Firiza-de-Jos, Capnic, Băiţa, Strâmbu, Groşi, Satul-Mare, Baia-Mare, Lăpuşul-Unguresc, Sin, Borleşti, Negreşti, Ocna Sugatag, Sapinţa, Romişoara, Poenile de sub Munte, Valea-Râului, Vişeu şi Valea Izei.

Direcţiunea regională Bistriţa va rămâne în situaţia actuală şi aceeaşi conducere ca şi până acum compusă din ocoalele: Siăuţi, Năsăud, Parva, Salva, Anieş, Ilva, Izvorul Someşului, Borgo, Bistricioara, Coşna, Drăgoioasa şi Horgo-Ţinta.

Art. II. Un regulament va stabili numărul personalului fiecărei direcţiuni şi atribuţiunile lui.

Art. III. D. ministru al agriculturii şi domeniilor este însărcinat cu aducerea la îndeplinire a dispoziţiunilor din prezentul jurnal.

Ion I. C. Brătianu, Al. Constantinescu, Dr. C. Anghelescu, General de divizie George Mărdărescu, Al. Lapedatu, N. N. Săveanu, N. D. Chirculescu, Tancred Constantinescu.

MINISTERUL AGRICULTURII ŞI AL DOMENIILOR
CASA PĂDURILOR
DIRECŢIA AMENAJERILOR

Deciziune

Noi, Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculturii şi al Domeniilor.

Asupra raportului Domnului Administrator al Casei Pădurilor.

Având în vedere articolul 2 din codul Silvic.

Având în vedere articolul 2 din Legea Modificărilor la Codul silvic publicată în Monitorul Oficial No. 131/920.

DECIDEM:

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul de exploatare al pădurii Andrieşul, pendinte de comuna Andriaşul Jud. R-Sărat, proprietatea D-rei Elena C. Orleanu, în suprafaţă de 632 Ha 3600 m. p. Regimul codru cu tăeri rase, revoluţia normală 90 ani, exploatarea în 14 ani şi cu garanţia de împădurire 1000 lei de fiecare hectar:

b) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii Cheia pendinte de comuna Cheia jud. Vâlcea, proprietatea Indiviză a Moşnenilor Cheeni, în suprafaţă de 2700 Ha. Regimul codru cu 2 tăeri la interval de 12 ani una de alta, Revoluţia normală 96 ani exploatarea în 24 de ani şi cu garanţia de împădurire 600 lei de fiecare hectar:

c) Regulamentul de exploatare al pădurii Bujoreni, pendinte de comuna Bujoreni jud. Vâlcea, proprietatea D-nei Eugenia Puţureanu, în suprafaţă de 150 Ha, Regimul crâng simplu, revoluţia normală 20 ani, exploatarea în 4 ani şi cu garanţia de împădurire 300 lei de fiecare hectar;

d) Regulamentul de exploatare al pădurii Zăvoiul Sârbi pendinte de comuna Văcărăşti, jud. Dâmboviţa, proprietate Moştenitorilor defunctului Văcărescu şi anume: D-na Eufrosina Văcărescu, D-na Zoe Caribol şi D-na Elena Văcărescu, în suprafaţă de 19 Ha 2600 m. p. Regimul crâng simplu, revoluţia normală 10 ani, exploatarea într'un an şi cu garanţia de împădurire 300 lei de fiecare hectar;

e) Regulamentul de exploatare al pădurii Capul Plaiului pendinte de comuna Brezoiu jud. Vâlcea. proprietatea D-lor Florea Bardaş, I. Vasile, N. Ifrim şi Preotul Fl. Marinescu, în suprafaţă de 59 Ha, regimul codru cu tăeri rase, revoluţia normală 100 ani, exploatarea în 2 ani şi cu garanţie de împădurire 800 lei de fiecare hectar:

f) Regulamentul de exploatare al pădurii Pârâul Negru pendinte de comuna Angheleşti jud. Putna, proprietatea D-nei Clara Vladimir Mavrocordat, în suprafaţă de 862 Ha 2500 m. p. Regimul crâng simplu, revoluţia normală 36 ani, exploatarea în 20 ani şi cu garanţia de împădurire de 300 lei de fiecare hectar:

g) Regulamentul de exploatare al pădurii Plavianca, pendinte de comuna Cornetul Cricov jud. Prahova, proprietatea uzufructuară a D-nei Elena Gh. Plavianu, în suprafaţă de 34 Ha 1800 m. p. Regimul crâng simplu, revoluţia normală 12 ani, exploatarea în 2 ani şi cu garanţia de împădurire de 300 lei de fiecare hectar, acest regulament de exploatare se aprobă din punctul de vedere technic.

Art. 2. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolele adiţionale imprimate anexate fiecăruia sunt executorii.

Art. 3. — şi ultimul) Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 19 Aprilie 1924 în cabinetul nostru.

No. 25623 Ministru

(ss) **Al. Constantinescu**

BIBLIOTECA
Institutul Forestier
ORAŞUL STALIN

„PETROŞANI"

SOCIETATE ANONIMĂ ROMANĂ

PENTRU

EXPLOATAREA MINELOR DE CĂRBUNI

Capital Social Lei 280.000.000

MINELE : Petroşani, Vulcan, Aninoasa şi Dilja
Judeţul Huniedoara, Transilvania

Direcţiunea Generală :

BUCUREŞTI

STRADA AUREL VLAICU No. 22

Adresa telegrafică : „PETROŞANI".

Telefon 3977

HOTEL

„ROYAL PALACE“

Proprietatea Societăţei „Clădirea Românească“

BUCUREŞTI — STR. SĂRINDAR COLŢ CU BREZOIANU

Tarif foarte avantagios. — Camere cu luna

CONSTRUCŢIUNE NOUA

CALORIFER, ASCENSOARE, TELEFOANE, BAI,

APA CALDA şi RECE, LUMINA ELECTRICA, ETC.

Curăţenie, Ordine, Linişte.

„BANCA ROMANEASCA“

Societate anonimă, fondată în anul 1911

Capital vărsat şi Fond de rezervă Lei 379.000.000

Sediul Central „BUCUREŞTI“

SUCURSALE: *Arad, Bălţi, Bazargic, Braşov, Cernăuţi, Cetatea-Albă, Chişinău, Cluj, Constanţa, Craiova, Galaţi, Ismail, Oradia-Mare, Satu-Mare, Sibiu, Soroca, Tg.-Mureş, Timişoara, Tighina, Tulcea.*

BĂNCI AFILIATE:

Banca Almajului, Bozovici
„ *Bacăului*, Bacău
Câmpulungul Moldovenesc, C. Lung
Banca de Comerţ şi Industrie, Roman
Banca Comercială şi Industrie din Valea Târnavei, Diciosânmartin
Banca Corvineană, Hunedoara
„ *Creditul Dobrogei*, Constanţa
„ *Ceditul Prahovei*, Ploeşti
„ *Dunărea Romanească*, Brăila
„ *Durostorului*, Silistra
„ *Economul*, Cluj

Banca Iaşilor, Iaşi
„ *Maramureşeana*, Sighetul Marmaţiei
Banca Mehedinţului, T.-Severin
„ *Petrodava*, P.-Neamţ
„ *Pieţei*, Bucureşti
„ *Rădăuţilor*, Rădăuţi
„ *Română*, Dorohol
„ *Românească a Banatului*, Lugoj
Banca Românească a Orientului, Bucureşti
Banca Sebeşeană, Sebeşul Săsesc
„ *Ştefan cel Mare*, Fălticeni
„ *Suceava*, Suceava

Face toate operaţiunile de Bancă

Serviciu special pentru relaţiunile cu străinătatea.

B 6783

Anul XXXVI Iunie 1924 No. 6

REVISTA PADURILOR

UNIFICATĂ CU

ECONOMIA FORESTIERA

ORGANUL SOCIETĂŢEI „PROGRESUL SILVIC"

Apare sub conducerea comitetului de redacţie compus din d-nii:
Dr. M. D. Drăcea, M. P. Florescu, I. Guguianu, N. Iacobescu, Z. Prsemitky, D. Robănescu, V. N. Stinghe, I. Timoc şi G. Turneanu
Sub preşedinţia d-lui **PETRE ANTONESCU**

Redacţia şi Administraţia Revistei la Casa Pădurilor
(în Ministerul de Domenii)
ABONAMENTUL 150 LEI PE AN

Problema exploatărei întregului masiv forestier al României . . . . **C. P. Georgescu**
Problema exploatărei întregului masiv forestier al României . . . . **M. P. Florescu**
Problema exploatărei întregului masiv forestier al României . . . . **I. P. Diaconescu**
Cadastrul ţărei în legătură cu reforma agrară **D. Ciurileanu**
Frumosul şi utilul realizat de păduri . . . . **N. C. Macowey**
Cuvinte dureroase . . . . **H. Manole**
Importanţa vânătoarei . . . . **Dr. Gh. Nedici**
Regimul juridic al proprietăţei moşneşti . . Ioan D. Neagu-Negrileşti
Industrializarea fagului . . . . **Horia Manole**
Cum se pot repara daunele aduse pădurilor prin expropriere . . . . **Ioan P. Diaconescu**
Informaţiuni . . . . * * *

BUCUREŞTI
TIPOGRAFIA „NAŢIONALA", JEAN IONESCU & Co.
1, STRADA BURSEI, 1
1924

CONSILIUL DE ADMINISTRAŢIE
AL
SOCIETĂŢEI „PROGRESUL SILVIC"
PE PERIODUL 1921—1925

Recunoscută persoană morală prin Decretul Regal No. 1630 dela 28 Aprilie 1904, cu sediul în palatul Ministerului de Domenii

---

Consilieri :

Ion Aleman
M. Boldur
Al. Constantinescu
Aureliu Eliescu
Mihail P. Florescu
Liviu Marţian
Ion Moldovanu
Const. Opran
Const. Sava-Goiu
Vintilă Stinghe
M. Tănăsescu

Cenzori :

Ovidiu Crattero, C. P. Georgescu şi Xenofon Sculy.

Cenzori Supleanţi :

I. Comanici, Dr. Marin Drăcea şi G. Turneanu.

Biroul Societăţei „PROGRESUL SILVIC"

Preşedinte : Al. Constantinescu

Vice-Preşedinţi : Aureliu Eliescu
Liviu Marţian

Secretar : M. P. Florescu
Casier : N. Elefterescu

Ajutor de Secretar şi Casier Emil Niculescu

Anul XXXVI IUNIE 1924 No. 6

REVISTA PADURILOR

UNIFICATĂ CU

ECONOMIA FORESTIERA

COMUNICĂRILE SECŢIEI SILVICE IN CEL DE AL 4-lea CONGRES AL ASOCIAŢIEI GENERALE A INGINERILOR

Ţinut la 24 — 31 Maiu 1924 la Cluj

PROBLEMA EXPLOAZAREI

Intregului masiv forestier al României

In vederea industrializărei produselor lemnoase—pe baza comasărei tuturor pădurilor, aparţinând oricui (Stat, Judeţ, Comună, instituţiuni publice şi private, asociaţiuni, cooperative, particulari etc.) în legătură cu proectul de lege pentru comercializarea întreprinderilor de Stat, cum şi pentru punerea în valoare şi comercializarea bunurilor Statului

I.

Pădurea, prin natura ei, este o proprietate, care nu s'ar putea diviza la infinit, fără ca prin aceasta să 'şi deprecieze din ce în în ce valoarea ei economică.

Din contră, cu cât suprafaţa ei se poate mari, cu atât şi valoarea ei economică se măreşte, socotită chiar pe unitatea suprafaţă, prin varietatea şi valoarea produselor ce poate da.

Evident dar, din punct de vedere practic, nu este posibil a se obţine produse lemnoase industrializabile anuale şi constante decât din păduri cu suprafeţe mari, unde capitalul — ori de ce origină ar fi el—îşi are rolul lui important, prin creiarea mijloacelor moderne de transport ca : căi ferate, funiculare, decovile, şosele, uluce uscate şi de apă etc. etc., precum a uzinelor de debitarea, prelucrarea şi industrializarea acestor produse, ca : ferestrae, uzine de destilarea lemnului, de fabricarea celulozei, de tâmplărie, de mobile etc. etc.

Când este vorba de păduri mici, care nu pot produce decât lemnărie de foc cel mult, capitalul necesar exploatării este neînsemnat; cantităţile de produse fiind neînsemnate, se desfac pe loc populaţiei locale; instalaţii moderne de transport şi debitare nu mai sunt necesare şi chiar dacă ar fi, ele nu sunt rentabile, aşa că capitalul le ocoleşte.

Punerea în valoare a bogăţiilor naţionale, între care şi pădurile, a preocupat mai mult sau mai puţin, toate guvernele noastre din trecut şi până în prezent.

Nu de mult s'a depus în Corpurile legiuitoare un „proect de lege privitor la comercializarea şi controlul întreprinderilor economice ale Statului", lege care preconizează un nou regim şi în exploatarea pădurilor Statului.

Înainte de a intra în analiza dispoziţiunilor acestei legi, găsesc util a face o mică privire retrospectivă asupra pădurilor, pentru ca cunoscând situaţia lor reală, să vedem dacă dispoziţiunile proectului de lege li se pot aplica, şi la ce resultate ne-ar putea duce aplicarea ei.

Acest mic istoric este strâns legat de evoluţia marei proprietaţi în România din ultima jumatate a secolului trecut, şi până în present.

II

În vechiul regat, până acum 60—70 de ani, nu aveam decât marea proprietate, prin urmare şi pădurile, formau adevărate latifundii.

Produsele pădurilor depăşind cu foarte mult trebuinţele populaţiei şi ţara neavând căi de comunicaţie suficiente pentru o exploatare în vederea exportului, pădurile ajunsese să fie socotite ca ceva de prisos; consecinţa a fost defrişarea lor prin toate mijloacele: foc, păşunat, scoaterea cioatelor etc.

Suprafeţele defrişate au fost date agriculturei, fie pentru cultură fie pentru păşune, aşa că pe măsură ce domeniul silvic se reducea, creştea domeniul agricol, după cum se ştie cu mult mai uşor de exploatat şi cu o rentabilitate foarte mare.

Până la 1864, latifundiile erau proprietăţi aproape intangibile, iar defrişările, în pădurile de pe ele, se practicau în cea mai desăvârşită libertate.

Dela această dată însă, în nevoia ce s'a simţit de a scoate pe ţărani din iobăgie, s'a început în stil mare pulverisarea latifundiilor începând cu împroprietărirea clăcaşilor; împroprietărire, care, deşi s'a referit numai la locuri de cultură şi islaz, a cerut pădurilor un mare sacrificiu, căci toate islazurile care s'au constituit la 1864 au fost pe locuri de păduri de curând exploatate.

A venit apoi împroprietărirea din 1879, a însurăţeilor, în care pădurile au făcut un nou sacrificiu pentru islazurile constituite atunci, şi chiar pentru unele locuri de cultură.

Aşa că pe lângă defrişările proprietarilor, practicate cu atâta profunziune, au venit şi aceste defrişeri ordonate de legi, care în definitiv au avut acelaş efect: *micşorarea domeniului silvic.*

Politica de stat n'a stânjenit aceste defrişeri decât abia în 1881, când s'a votat primul codice silvic, prin care s'a pus stavilă defrişerei pădurilor Statului (căpătate prin secularizarea averilor mânăstireşti), ale comunelor şi instituţiilor publice; iar din ale particularilor numai pe acelea necesare protejărei malurilor, a mâncăturilor de apă şi năpădirei nisipurilor, pentru menţinerea cursului regulat al apelor şi conservarea isvoarelor şi a celor de frontieră, lăsând libere mai departe defrişările la pădurile câmpie.

Abia prin Codul silvic din 1910, s'au legiuit oprirea complectă a tuturor defrişărilor, însă era prea târziu; între timp se defrişase prea mult, întreaga câmpie a Dunărei fusese despădurită şi transformată în stepă, în care astăzi cultura agricolă sufere foarte mult din cauza secetelor şi a lipsei lemnului pe care îl aduce cu mari cheltueli, din regiunile de coline şi de munte unde se mai găseşte.

Contra secetei însă există numai un singur mijloc de luptă: *a se reînfiinţa pădurile distruse, măcar în parte, adică acelea strict necesare.*

Dar aceasta este o chestiune, de care vom vorbi mai pe urmă.

În conclusie politica vechiului regat a lăsat liberă subdivizarea proprietăţei forestiere, şi defrişarea până mai ieri.

Să vedem acum ce s'a petrecut şi în provinciile alipite.

In Ardeal până la 1873, proprietatea forestieră a fost latifundiară; la această dată s'a venit cu Legea urbarială, care prin art. 5, a înlocuit servituţiile iobagilor pentru fumărit, lemne pentru ars var etc., prin o împroprietărire (segregare), delimitându-se ţăranilor anumite suprafeţe în deplină proprietate indiviză, formând aşa zisele composesoratele urbarialeştilor.

După legea vorbită, urbalialeştii care aveau drepturi mai mari de 100 jugăre puteau ieşi din indiviziune. Se vede că s'a uzat mult acest drept de oarece în 1908, guvernul ungar pentru a opri subdivizarea pădurilor — fapt socotit ca un pericol economic — a venit cu o lege care a îngreuiat foarte mult condiţiunile ieşirei din indiviziune.

Peste tot Ungaria a împedecat divizarea proprietăţei forestiere, menţinând indivizibile composesoratele nobile, înfiinţate în secolele trecute, composesoratele fostelor regimente grăniţăreşti din Caransebeş şi Bistriţa, care şi astăzi se stăpânesc în indiviziune. Dar nu numai atât, prin legea XIX din 1898 s'a stabilit o nouă măsură protectoare: pădurile composesoratelor urbariale nu se puteau greva nici dviiza.

Într'un singur caz în Ardeal, guvernele ungureşti s'au abătut dela această politică de protecţie asupra pădurilor; în scop de a favoriza pe magnaţi, la composesoratele din Secuime s'a admis ieşirea din indiviziune, ceeace s'a petrecut în parte, înlesnind magnaţilor ca prin cumpărări ulterioare să refacă pe seama lor domenii forestiere foarte întinse.

Fidei Comisele de origină atât de veche, au fost protejate, iar în Codul civil unguresc s'au introdus anumite norme pentru menţinerea lor la infinit.

Dar nu numai Ungaria s'a preocupat de oprirea subdiviziunei pădurilor. Austria în Bucovina a făcut acelaş lucru, oprind eşirea din indiviziune a răzeşilor moldoveni împroprietăriţi de atâtea veacuri în urmă de Ştefan cel Mare şi alţi domnitori ai Moldovei, prin Patenta No. 130 din 5 Iulie 1853; mai mult art. 32 din această patentă stabileşte că dreptul la pădure revine primului născut.

În Basarabia pădurile au ramas în proprietatea latifundiarilor, şi ele au fost foarte mult ocrotite, de înşuşi proprietarii lor, din cauză că în această provincie fiind foarte puţine ele au fost la justa lor valoare.

Pădurile răzeseşti însa, stăpânite de ţărani conduşi de nevoi momentane, s'au divizat în sute şi mii de parcele, ceace le-a transformat în adevărate huceaguri.

În toate provinciile alipite defrişările au fost îngăduite cu anumite forme, cea ce a făcut ca ele să se practice, mai mult în mod ilicit.

Dar să revin iarăşi la vechiul Regat, pentru a concretiza politica ce s'a urmat aci, care astăzi se resfrânge asupra tuturor provinciilor alipite.

Oprirea defrişărilor, ce părea fapt îndeplinit la 1910, a fost numai un mic popas; pădurile urmau să facă în curând, pe altarul reformelor sociale, noi şi incalculabile sacrificii.

Reforma agrară de după răsboi — după cum se ştie — n'a scutit deloc pădurile.

Legea izlazurilor comunale, a expropriat în toată ţara păduri dintre cele mai frumoase de peste 350.000 hectare dela Stat, instituţiii publice şi particulari, la munte şi coline, adică tocmai în regiunile unde nu trebuia.

În vechiul Regat suprafaţa expropriată din păduri pentru paşuni comunale a întrecut cifra de 100.000 hectare; în Ardeal, unde expropierea este încă în curs, până în prezent s'a atins 150.000 hectare, şi probabil va ajunge la 200.000 hectare; în Bucovina s'a expropiat peste 30000 hectare, iar în Basarabia, fiind cea mai săracă în păduri, nu s'a expropiat păduri propriu zise pentru păşune, ci numai poeni interioare, care vor duce la acelaş rezultat, adică la defrişarea padurilor din jurul acestor poeni.

Până aci am făcut un mic istoric al defrişărilor atât voluntare, cât şi a celor ordonate de anumite legi, de-o potrivă de daunătoare, defrişări care, privite în bloc, au diminuat la jumatate frumosul nostru domeniu forestier de odinioară, despre care ne vorbeşte atât de frumos istoria.

Dar nu numai defrişările au lovit pădurile, a mai fost şi este încă o altă cauza, care le-a diminuat şi le scade în continu valoarea ca factor economic: *este pulverizarea, adică îmbucătăţirea lor.*

Nu există pădure în ţara care a scăpat, în total sau în parte de furia defrişărilor şi a sub. diviziunei, care acum câte-va decenii sau câţi-va ani, să nu fi format un singur complex, al unui singur proprietar, dar care astăzi este divizată în zeci de parţi, aparţinând la zeci de proprietari; iar unele, cum sunt pădurile răzeşilor din Moldova, Basarabia, şi Bucovina, s'au divizat în sute de porţiuni, unele aşa de mici că n'au de cât câteva sute de metri pătraţi.

Ce obiect economic pot forma aceste loturi, sfori sau petece, ce producţiune pot asigura ţărei sau proprietarilor lor?

Propriu zis ele nu mai sunt păduri, deşi totuşi ele ar putea fi grupate mai multe într'un amenajament comun, pentru a redeveni ce au fost.

Cauzele pulverizărei pădurilor sunt aceleaşi ca şi a restului domeniului pe care sunt situate: ieşiri din indiviziune, vânzări, împroprietăriri, în fine tot cortegiul transformărilor prin care trece marea proprietate de o jumătate de veac şi mai bine.

III

Produsele agricole fiind anuale, şi nu periodice ca ale pădurei, terenurile agricole evident, pot suporta o sub diviziune cu mult mai mare de cât terenurile forestiere.

Dacă limita inferioară a sub diviziunei proprietăţei agricole este minimum 5 hectare, limita inferioară a sub diviziunei pădurilor este cu mult superioară, variând după natura produselor necesare populaţiei locale şi-a celor ce urmează a fi transportate în alte localităţi lipsite de păduri, sau a se exporta; cu o condiţie, ca aceste produse, să fie anuale şi constante, să acopere cheltuelele de administrare, exploatare şi industrializare, asigurând în acelaş timp un procent rezonabil capitalului reprezentat prin însăşi pădurea, cât şi a celui învestit în instalaţiunile aferente.

Produsele lemnoase, prin natura lor fiind foarte variate, nu se poate stabili o cifră anumită în hectare, de unde coborând în jos, pădurea îşi perde din ce în ce mai mult valoarea ei economică.

Ca să ilustrez această axiomă, voi studia câte-va cazuri.

In regiunile inundabile, unde salcia şi plopul sunt speciile regiunei, am avea de satisfăcut necesităţi locale în lemn de foc, de mici construcţiuni rurale, de îngrădiri etc.

Ca să obţinem asemenea produse ne-ar trebui să exploatam în continu arborete în etate de 15 ani; pentru o cultură serioasă parchetul anual n'ar trebui să fie mai mic de 5 hectare; prin urmare dar, o pădure din această regiune ar trebui s'o aibă de 15 ori suprafaţa parchetului, adică cel puţin 75 hectare.

Dar dacă n'o avem?

— Va trebui atunci să comasăm din această regiune, atâtea proprietăţi mai mici, indiferent de natura proprietarului, care să ne asigure acest minim de suprafaţă, din care se formăm o serie de exploatare.

Dar dacă admitem, că avem necesităţi de interes general tot în această regiune, care ne cer să producem lemn de plop pentru cherestea, pentru fabricele de chibrituri, celulosă pentru fabricele de hârtie, etc. etc, în acest caz problema se pune altfel.

O pădure din regiunea Dunărei, ca să ne poată da asemenea produse, trebue să fie în etate de cel puţin 40 de ani, iar parchetul anual de cel puţin 25 hectare, adică în total 1000 hectare.

Dar nu le avem!

— Comasăm mai multe păduri de suprafeţe mici până obţinem suprafaţa ce ne trebue.

Să trec uşor peste regiunea de câmpie astăzi despădurită, şi să ne ridicăm în regiunea de coline, unde găsim din abondenţă specii preţioase ca stejarul, frasinul, ulmul, paltinul etc., care au un număr infinit de întrebuinţări; stejarul ca traverse pentru căile ferate, stâlpi de telegraf şi telefon, material de construcţii pentru şantierile navale, poduri, locuinţe, mobile etc, etc. iar cele l'alte specii sunt atât de căutate în tâmplărie şi industria mobilelor.

Asemenea produse însă nu se pot obţie decât din arbori ce au o etate înaintată 80, 100, 120 ani şi chiar şi mai mult.

Să admitem, etatatea medie de 100 ani, iar suprafaţa minimă de exploatat anual 20 hectare, ne va trebui dar o serie de 2000 hectare capabilă a ne produce anual şi constant asemenea produse, pentrucă populaţia să-le aibă orcând la îndemână, iar instalaţiile de debitare şi prelucrare să poată rămâne permanente.

In această regiune, a colinelor, sunt şi păduri cu arbori mai puţin preţioşi ca carpen, fag, jugastru, tei etc. care se pot exploata pentru producerea lemnului de foc cu revoluţiuni mai mici, 30—40 ani, şi care ne cer ca seria de exploatare să aibă cel puţin 300 hectare.

In regiunile pe câmpie şi coline, având căi ferat de stat şi şosele suficiente, dificultăţile de ordin technic fiind mici, problema comasărei este foarte simplă; sub acest raport rămân în picioare însă celelalte dificultăţi de ordin material şi de drept, pe care nu le vedem resolvabile de cât pe baza unor anumite legiuiri.

In regiunile muntoase problema comasărilor este mult mai complicată, suprafeţele de exploatat anual sunt legate mai în toate cazurile de amortizarea instalaţiilor de debitare şi transport, uzine, căi ferate etc.

Aceste instalaţiuni sunt foarte costisitoare şi valoarea lor se ridică la zeci de milioane, cari cer a fi amortizate într'un termen cât mai scurt, 10—15 ani, fără de care o asemenea exploatare încetează de a mai fi rentabilă.

Pentruca toate aceste instalaţiuni să poată fi amortizate cât mai curând, ele cer pădurilor o producţiune mare, care în genere depăşeşte creşterea anuală a pădurei pentru care au fost instalate, Este lucru curent dar ca exigenţa capitalului învestit în asemenea instalaţiuni, — ca el să poată fructifica, — cere exploatarea pădurei în termen scurt, 10—15 ani după care toate aceste instalaţiuni sunt ridicate.

Să dau un caz.

Pentru punerea în valoare a unei păduri de 2000 hectare de reşinoase şi fag, în etate de 100 ani s'a făcut o cale ferată industrială pe 18 km şi o uzină ferăstrău cu 8 gatere, care în mediu—după preţurile de astăzi a costat 20 milioane lei.

Pentruca această învestire să fie amortizată în 20 ani, urmează neapărat a se exploata anual cel puţin 100 hectare, cu o producţie medie de 30.000 m. c. ceace fatal duce la exploatarea pădurei întregi în 20 ani.

Natural că nu mai putem avea în această pădure produse similare de cât foarte târzii, va urma dar o perioadă de aşteptare de 80 ani, în care timp pădurea va creşte, dar nu va produce nimic sau aproape nimic, devenind astfel un capital ce fructifică numai prin creşterile anuale, dar care se vor realiza foarte târziu de generaţiile ce vin.

De altfel acesta este sistemul aplicat de marile noastre Societăţi forestiere, care se mândresc cu exportul şi industrializarea lemnului, (! ?) şi de fapt nu e vina lor.

Unde ne duce însă acest sistem este lesne de înţeles.

La munte dar, pentruca după amortizarea acestor instalaţiuni, funcţionarea lor mai departe să fie posibilă, ele urmează sa aibă posibilitatea de a exploata anual minimum 30—50 hectare ceace ar necesita în cazul nostru, o suprafaţă păduroasă de cel puţin 6000 hectare.

Dar se ştie, că păduri aşa de mari ale Statului sunt foarte rare, le numărăm pe degete, şi din cele particulare puţine au mai rămas, ele se pulverizează incontinu, prin partaje, vânzări, parcelări etc., ce este dar de făcut?

Avem o singură soluţie: *comasarea tuturor pădurilor indiferent de natura proprietarului.*

In conclusiune dar, va trebui ca guvernele să legifereze cât mai curând oprirea îmbucătăţirei propriepriețăţii forestiere, un pericol economic, după care să urmeze imediat comasarea lor.

Numai având aceste două desiderate înfăptuite, se va putea vorbi şi de Comercializarea pădurilor, dar cu totul pe alte baze decât acelea ale legei propuse, care priveşte numai pădurile Statului, şi numai pe acelea ce pot interesa capitalul particular.

IV

Din cele expuse până aci constatăm că politica vechiului Regat şi politica Stapânitorilor provinciilor alipite de până mai eri, au fost cu totul divergente.

Vechiul Regat a lăsat liberă subdiviziunea şi defrişarea; rezultatul obţinut e că ne-a rămas abia 14% din suprafaţa acoperit cu pădure un domeniu forestier incapabil a deservi trebuinţele normale ale populaţiei, căci normal trebue să avem cel puţin 25% păduri. Dar şi ce-a mai rămas din acest domeniu este aşa de înbucătăţit, atât de mult subdivizat încât, din această cauză, producţiunea lui este cu mult inferioară capacităţei lui reale.

Prin urmare, rezultatul real: *un formidabil regres economic.*

In provinciile alipite, Ardeal, Bucovina şi Basarabia, guvernele stăpânitoare au fost mai înţelepte cu privire la păduri, au oprit la timp atât defrişările cât şi subdiviziunile; situaţia acolo— în afară de Basarabia ţară despădurită—este cu mult superioară.

Este necesar dar, nu să impunem provinciilor alipite politica noastră, ci din contră să o adoptăm pe aceea ce a fost aplicată acolo până mai ieri; mai mult, să o complectăm prin comasări, bine înţeles acolo unde va fi nevoe.

Dar *Comasarea* este un desiderat al nostru, al specialiştilor, născut din necesitatea ce simţim de a lecui cu un moment mai înainte relele economice ale subdivizărei la infinit a pădurilor.

Numai realizată mai întîi comasarea, se va putea pune *problema comercializărei pădurilor comasate,* care aparţinând în acelaş timp la mai mulţi proprietari, evident vor avea nevoe de mari capitaluri pentru instalaţiuni de debitare şi transport, şi unde capitalul particular îşi poate găsi un important rol, colaborând cu capitalul Statului, în eventualitaţile ca între pădurile comasate s'ar găsi şi păduri de ale Statului.

După cele expuse până aci, prin care am lămurit situaţia pădurilor şi a nevoilor, să trecem şi la *Legea comercializărei* în care sunt înglobate şi pădurile Statului.

V.

Inainte de a intra în orice analiză—voi arăta, care este suprafaţa reală a pădurilor, după ultima statistică a Casei Padurilor —şi care se poate vedea în Tabloul ce urmează;

TABLOU

De suprafaţa pădurilor din România, pe natură de proprietari şi pe provincii.

PROVINCIE	Stat	Persoane juridice etc.	Particulari	Total general pe provincii
	Hectare	Hectare	Hectare	Total
V. Regat	1243186	208390	1620668	41% 3072244
Transilvania . .	619799	1105646	2010036	50% 3735481
Bucovina . . .	1617	286725	149287	6% 437629
Basarabia . . .	213898	—	—	3% 213898
Total . .	28% 2078500	21% 1600761	51% 3779991	7459252

Acest întins domeniu forestier are o importanţa economică capitală, dar serviciile ce i se cer nu pot fi numai de ordin pur economic.

Domeniul forestier trebue să existe şi să se mărească pentru a ne asigura o climă mai umedă, cu care agricultura să lupte mai uşor contra secetelor atât de dese.

El trebue să existe, şi să se refacă pentru fixarea coastelor, stingerea torenţilor şi asigurarea regulatului debit al apelor.

S'a legiferat de curând noul regim al apelor, dar nu s'a legiferat nimic pentru replantarea munţilor despăduriţi prin exploatările iraţionale din trecut. Cum se vor infiltra în sol apele din ploi şi zăpezi, dacă pădurile nu mai sunt ; coastele ocupate odinioară de ele alunecă o dată cu apele la vale, potmolesc, şi degradează mănoasele câmpii de sub poalele munţilor.

Priviţi inundaţiile de astă-zi, ele au devenit adevărate cataclisme; de când la munte au dispărut pădurile, cu enorma lor capacitate de a reţine apele.

Facem islazuri comunale, adică despădurim, dar când ne vom hotărî să împădurim!

In curând se va vota „legea energiei" pentru electrificarea căilor ferate. Pentru ca apele să producă energia utilizabilă, debitul lor trebue să fie cât mai puţin variabil, şi acest debit constant nu-l poate asigura decât pădurile.

Dar pădurile se exploatează vicios, din cauză că actualul codice silvic—respectând sfântul drept de proprietate—nu garantează suficient perpetuarea lor ; munţii se despăduresc, apele noastre peste tot au devenit torenţiale, iar chestiunea electrificărei căilor ferate, este o problemă nesigură.

Din cauza lipsei unei politici chibzuite, stocul materialului lemnos din pădurile ţărei este cu mult sub normal, nu s'a gândit nimeni să-l refacă.

Pădurea trebue să existe pentru cei mari ca şi pentru cei mici, ea ne înalţă sufleteşte şi ne face mai buni şi mai nobili, codrul a fost întotdauna frate cu românul.

Pădurea trebue să existe, căci în Codrii Carpaţilor este leagănul românismului, nu trebue s'o distrugem căci ne distrugem leagănul existenţei noastre ca naţiune.

Dar pădurea mai are şi părţi care nu se pot comercializa ; pădurile de proecţie de sub golurile munţilor cer numai cheltueli de pază şi cultură, în genere venitul lor nu acopere aceste cheltueli.

Capitalul particular desigur nu va veni cu aportul lui în menţinerea şi creiarea unor asemenea păduri atât de necesare, cel puţin legea Comercializărei n'o prevede.

In afară de asta în programul unei politici viitoare va urma să intre cât mai curând stingerea torenţilor şi replantarea tuturor terenurilor neproductive, foste odinioară păduri, şi distruse de inconştienţa omenească, şi din lipsa unei poliţii forestiere serioase.

Aceste lucrări, de baraje, gazonari şi împăduriri de o importanţă capitală, vor cere numai cheltueli de sute de milioane.

Imposibil dar de interesat capitalul particular în asemenea opere naţionale, cari nu produc dividende.

In legea comercializărei nu se vorbeşte nimic, şi atunci de unde Statul va scoate sumele necesare?

Dar în afară de asta, după cum am arătat capitalul particular este grăbit, el caută un plasament sigur şi cât mai avantajos, şi aceasta nu se poate realiza decât exploatând mai mult decât posibilitatea anuală care ar trebui să fie egală cu creşterea anuală a pădurei.

In special la munte numai posibilitatea neputând asigura rentabilitatea unei exploatări se va practica şi în viitor ce am făcut până astăzi, adică vom exploata cu anticipaţie material din comptul generaţiilor viitoare, cum am arătat mai sus, comercializăm 20 de ani din 100, iar 80 ani din 100 vor aştepta copii noştri şi copii copiilor noştri.

Aceasta este o politică complect greşită, pe care o practicăm de peste o jumătate de veac, şi care trebuieşte oprită iar nu perfecţionată.

VI

Am facut aceasta expunere, pentru ca să pun la curent pe nespecialişti, că chestiunea comercializărei pădurilor Statului este o problemă mult mai complexă, decât s'a părut celor ce au făurit legea comercializărei, la care n'a colaborat niciun inginer silvic; ea s'a făurit la Ministerul de Industrie, care s'a lipsit de concursul specialiştilor dela Casa Pădurilor.

Nu ne surprinde, s'a mai petrecut la fel ca legile agrare din Ardeal şi din Regat, n'au fost consultaţi, mai mult încă s'a făurit Art.. 132 din Constituţie relativ la exproprierea pădurilor tot fără noi.

Ocolirea noastră, a specialiştilor, n'ar fi justificată decât dacă oamenii politici în adevăr ar fi a toate ştiutori—ceace este o imposibilitate, — ori când noi nu ne-am fi putut da seama de greutatea vremurilor prin care trecem.

Dar să analizez legea comercializărei.

Art. 2 al legei împarte bunurile Statului în 2 mari clase:

A. *Intreprinderi de interes general* de care depinde bunul mers al economiei naţionale: C. F. R., P. T. T., R. M. S. şi uzinele militare.

B. *Intreprinderi cu caracter pur comercial şi anume:*

a) mine, metalurgie, băile Statului

b) atelierele de Stat

c) N. F. R. şi S. M. R.

d) ***Păduri***, pescării, abatoare şi frigorifere.

e) Generatori de energie adică: cărbuni, petrol, gaz-metan şi căderi de apă.

Desigur dacă dela păduri am cere numai lemne, clasarea lor între intreprinderile comerciale şi-ar avea rost. Această clasare poate să o facă un particular proprietar de pădure şi o Societate de exploatare, dar în nici într'un caz nu poate să o facă Statul care reprezintă naţiunea.

Din cele ce am expus, reiese evident că pădurile nu numai ale Statului, dar toate indiferent de natura proprietarului, *nu pot fi clasate decât ca bunuri de interes general.*

A socoti cele $7^1/_2$ milioane de hectare de păduri ale ţărei, sau numai acele ale Statului, 3.100.000 hectare ca bunuri cu caracter pur comercial, este o mare eroare economică, o erezie care ne poate duce la o adevăzată catastrofă, odată alunecaţi pe panta comercializărei lor; căci după cum se ştie capitalul nu are rol de conservator de păduri, experienţa trecutului ne dovedeşte contrarul.

Dar să facem o paralelă între păduri şi celelalte întreprinderi de Stat, cu care legea le-a pus în tovărăşie.

Ce capital reprezintă o mină cu instalaţiile ei, băi, N. F. R., pescării, abatoare etc.?

— La unele acest capital este imposibil de calculat, cum e cazul unui teren petrolifer ce urmează a fi pus în exploatare; la celălalti variază: 10, 20, 50, 100 şi chiar 200 milioane după valuta de astăzi; relativ valori mici, pe care capitalul particular le-ar putea pune în picioare.

Am arătat mai sus că numai Statul are 3.072.224 hectare de păduri în deplină proprietate: au ştiut aceasta făuritorii legei?

— Mă îndoiesc.

— Dar ceeace sunt sigur că n'au ştiut este că acest important domeniu naţional reprezintă un capital minimum de 60 miliarde lei, după valuta de astăzi.

— Se poate dar legifera asupra acestei imense bogăţii, într'un amalgam cu atâtea alte întreprinderi de Stat de o valoare cu mult inferioară, când pădurea prin ea însăşi are un caracter special!?

Logica cea mai elementară va spune orişicui; *nu*, de o mie de ori nu.

Pădurile dar, pentru a le face capabile să producă Statului veniturile de care sunt capabile, urmează să facă obiectul unui ciclu de legi speciale, care în acelaş timp, să asigure nu numai venituri în bani, dar să le facă capabile să'şi îndeplinească cu succes celelalte servicii ce li se cer de care am vorbit, şi care le clasează întâile dintre *bunurile de interes general.*

Clasarea pădurilor dela Art. 2 din lege fiind eronată, aş putea să mă dispensez de analiza restului de legei, dacă metoda cointeresărei preconizată cât şi cele lalte dispoziţiuni ale legei se pot aplica la păduri şi în ce măsură. Totuşi o voi face.

Metodele doctrinale întrebuinţate în exploatări de orice natura sunt trei: *Concesiunea, regia de Stat* şi *regia Cointeresată*, ar mai fi încă două modalităţi de origină marxistă, *Socializarea şi regia mixtă cooperatistă.*

La pădurile Statului până la revoluţia din 1907, s'a întrebuinţat concesiunea pe cale de licitaţie publică, şi numai în câteva puncte regia în Stat.

După această dată, concesiunea s'a întrebuinţat numai prin cooperative, şi autorităţi pe baza unei legi speciale, iar restul a fost exploatat în regie.

Regiile practicate n'au avut o organizaţie ad-hoc; au fost mai mult o necesitate pentru a acoperi nevoile populaţiei; ideia măririi veniturilor n'a fost urmărită, iar industrializarea produselor nici atât.

In rezumat Casa Pădurilor a făcut, cu mijloace foarte modeste şi fără nici un plus de personal, ce s'a putut, fără nici o pretenţiune de a ridica la doctrină acest sistem.

Putem spune dar că acest sistem, legat de investiri mari de capital, a fost experimentat de Stat într'un singur punct, domeniul Gurghiului, din Ardeal înzestrat cu căi ferate şi uzine, încă depe timpul ungurilor, şi unde această metodă a dat foarte bune rezultate.

Ea este preconizată de noi specialiştii, dar într'u cât Casa Pădurilor nu este autonomă şi nu este liberă în mişcările ei, nu se poate face mai mult.

Legea nouă preconizează regia cointeresată şi la păduri, o inovaţie aci, care nu ştim unde ne va duce.

Cea ce e paradoxal, la alcătuirea acestei legi, ce hotăreşte soarta pădurilor, în care pădurile represintă cea mai mare bogăţie naţională, cămparativ cu celel'alte bunuri de comercializat a fost alcătuită de economişti care nu disting sorbu de fag, care nu cunosc pădurea fiind-că n'au studiat-o.

Evident, ori câte tratate de economie politica vei fi aprofundat vei deveni un teoritician de catedră, dar aplicarea principiilor la fiecare ramură de activitate n'o pot face decât specialiştii lor.

Incă o dată este o mare eroare economică să confunzi pădurile cu băile dela Călimăneşti, cu abatorul dela Burdujeni sau cu vapoarele S.M.R.

Sa trec dar peste dispoziţiunile art. 4 relative la *admini-*

strarea întreprinderilor, cred că vor fi bune la celel'alte întreprinderi de Stat în afară de păduri, şi să mă opresc puţin la art. 5, care creiează *„Consiliul superior de control şi îndrumare"* la Ministerul de Industrie şi Comerţ.

Silvicultura, de peste o jumatate de veac, trăieşte la Ministerul de Agricultură şi domenii, sub acelaş acoperemânt cu Agricultura, Piscicultura, Zootechnia etc. specialităţi prin natura lor cu interese opuse silviculturei, cu care s'a dus o luptă incontinuă şi să o mărturisim Silvicultura a fost învinsă în tot-deauna, iar pădurile sacrificate oridecâteori a fost vorba de realizat un venit imediat sau de satisfăcut un interes politic de moment.

Dacă noi inginerii silvici n'am reuşit a convinge pe şefii serviciilor de alte specialităţi din Ministerul nostru, dacă Miniştrii noştri au refuzat să ne dea ascultare, preferând soluţii cu efecte imediate, fără prea multe reflecţii la viitor ; mă întreb uimit: — cum se va putea lupta în viitor cum se vor putea salva interesele naţionale pădurareşti, când în lupta contra lor intră un nou element, acest consiliu, dela alt Minister alcătuit din cei mai eminenţi representanţi ai capitalului ?

Repet capitalul iubeşte pădurile atât cât îl fac să fructifice, mai mult nici nu-i se poate pretinde.

Din acest consiliu nu face parte niciun specialist în Silvicultură, deşi pădurile represintă peste 70% din intreprinderile botezate cu caracter comercial.

Cine va îndrepta paşii involuntar greşiţi ai acestui consiliu ?

Să trec la *Capitolul III: Constituirea Capitalului, şi gestiunea întreprinderilor de Stat.*

Aci esenţialul e ca Ministrul nostru de Domenii va propune pădurile de comercializat dacă ne va întreba sau nu ; cum legea nu'l obligă urmarea e firească : Avizul *Conform* al Consiliului superior va urma ca o fatalitate de neînlăturat.

Dacă Ministrul de resort propune şi capitalul particular are un câştig asigurat, cointeresarea se va face, iar statutele făcute pe un calapod tip vor fi în totdeauna bune. La *2: formarea Capitalului,* principiile generale admise vor fi bune la alte întreprinderi, la păduri însă nu, căci sunt multe păduri, situate în apropriere de reţeaua căilor ferate unde capitalul de investit în exploatare este relativ neînsemnat, faţă de capitalul ce represintă însaşi pădurea.

Poate fi dar îngăduit ca interesele Statului să fie lăsate la discreţia capitalului particular ce represintă în infimă proporţie?

Statul în adevăr e stânjenit enorm din cauza datoriilor de răsboi; în asemenea cazuri însă or cine poate credita o aseminea întreprindere a Statului, e destul numai ca Casa Pădurilor să fie legiuit autonomă, ca să poată fi liberă în mişcări.

Un proect este deja întocmit de o comisie a congresului Soc. Progresul silvic din 1923, este la îndămâna guvernului să'i facă să devie lege, iar urmarea va fi că veniturile din păduri se vor spori anual cu sute de milioane, atât de necesare Ministerului de finanţe, mai cu seamă azi când ţara are atâtea nevoi de acoperit.

Sunt şi cazuri, în care unele păduri au nevoe de capitalul particular, dar aceste sunt rare, şi nu ele pot dicta în alegerea metodei de punere în valoare.

Nici celel'alte dispoziţii principale dela acest paragraf nu se pot aplica pădurilor, nefiind studiate, special pentru ele.

La § 3: *Capitalul de exploatare, Comptabilitatea, bilanţ şi bugete,* sunt dispoziţiuni comune tuturor Societăţilor de exploatare; se prevede ca Statul să-şi poată spune şi el cuvântul, prin Consiliul superior de control şi îndrumare şi Consiliul de Miniştri.

Art. 21 se prevede că consiliul superior *poate* cere ca jumătate din veniturile nete, dacă întrec peste 10 % din capital să fie destinate pentru crearea unui fond de ameliorațiuni, sau investiţiuni, natural pentru pădurea ce formează obiectul întreprinderei.

Dar statul poate avea imperioase nevoi în altă parţi — cum în genere este cazul — aşa că şi această dispoziţie bună nu'şi va avea aplicaţiunea.

Să trec acum la ultimul Capitol IV: *Dispoziţiuni diverse*

La Art. 25, aliniatul a) se prevede, că fiecare întreprindere minieră se să constitue pe baza legei minelor, iar la aliniatul b) se stabileşte ca la formarea întreprinderilor de *Păduri* etc. Minist. de Agricultura şi Domenii, pe baza avizului *conform* al Consiliului Superior de control şi îndrumare *va determina Suprafeţele de exploatat* ţinând seamă *de necesitatea asigurărei unei exploatări raţionale, de investiţiunile ce trebuesc făcute,* de participarea muncei locale prin Cooperativele de muncă, şi de organizarea desfacerei produselor.

Dar *exploatarea raţională, şi acoperirea investiţiunilor* urmăresc două scopuri divergente, cum se vor putea armoniza?

Desigur cu sacrificarea *exploatărei raționale*, care are ce principiu primordial, exploatarea unei suprafețe sau cantități de material constante, care se asigure aceiaşi producțiune făcuta la infinit.

Vedem dar, că pentru întreprinderile miniere legea se referă la legea minelor care rămâne în picioare. Pentru păduri însă în loc să stabilească că Codicile silvic rămâne în picioare în special art. 3. care reglementează exploatările în toate pădurile după natura proprietarilor, comisiunea care a alcătuit legea Comercializărei, se pare că nu a avut cunoştinţă de existența lui.

Şi fiindcă s'a trecut uşor peste legea care protejează pădurile a căror existență este de cel mai mare interes general, s'a încheiat legea Comercializărei cu art. 28, care glăsueşte: „Toate dispozițiunile legilor şi regulamentelor anterioare, contrare legii de faţă sunt şi ramân abrogate".

Evident acest articol este stereotip la toate legile, şi chiar este necesar într'o lege cu un obiectiv bine determinat; dar aci, într'o lege principială care pune baze noi în economia întreprinderilor de Stat, legate de atâtea alte legi, pe care făuritorii nouei legi nu le cunosc suficient, fiind de cea mai pură specialitate, este o greşală atât de mare, care dacă ar deveni realitate, întru ce priveşte pădurile, ne va duce la un adevărat cataclism social şi economic.

VII

Din cele expuse până aci ajungem la o conclusiune, legea comercializărei întru ce priveşte padurile, n'a fost studiată suficient, căci nu a avut cine, nici unu din făuritorii ei ne fiind specialist în economia forestieră.

Aplicarea ei şi la păduri, nu va ameliora cu nimic fondul nostru forestier, din contră.

Răul însă nu este consumat, este necesar dar ca aplicarea acestei legi la păduri să se mai amâne până când Ministerul de Domenii, nu cel de Industrie şi Comerţ va elabora o nouă lege specială, şi care să înceapă cu *comasarea pădurilor*, şi să coprindă nu numai comercializarea şi industrializarea produselor forestiere, dar şi *restaurarea şi complectarea domeniului nostru forestier*, atât de strâns legat de propăşirea întregei noastre economii naționale, după cum am arătat în această expunere.

Acest lucru ar fi trebuit să fie încă de mult un fapt îndeplinit, dacă specialiştii de toate categoriile nu şi-ar fi redus activitatea lor la serviciul de toate zilele, lasând oamenilor politici grija reformelor şi a îndreptărilor.

Experienţa ne-a dovedit că aceasta pasivitate a fost foarte daunătoare ţarei şi în special pădurile au avut enorm de suferit şi ca consecinţa şi celel'alte ramuri dependente.

Unirea Inginerilor de toate specialităţile într'un singur mănunchi A. G. I. R, ne da posibilitatea de a lumina la timp pe oamenii politici, astfel lucrurile vor lua drumul normal, mai spre bine, de care ţara are atât de multa nevoe.

Oamenii politici, de adevărată valoare, nu vor avea motive sa se supere de acţiunea noastra, din contră, în curând vor căuta sa se calauzeasca de ea, caci se ştie o facem numai din dragoste de ţara şi de specialitate, şi nu urmarim cel mai mic interes personal.

C. P. GEORGESCU
INGINER INSPECTOR GENERAL SILVIC

PROBLEMA EXPLOATAREI INTREGULUI MASIV FORESTIER AL ROMANIEI

In vederea industrializărei produselor lemnoase—pe baza comasărei tuturor pădurilor, aparținând oricui (Stat, Județ, Comună, instituțiuni publice și private, asociațiuni, cooperative, particulari etc.) în legătură cu proectul de lege pentru comercializarea întreprinderilor de Stat, cum și pentru punerea în valoare și comercializarea bunurilor Statului

DE

M. P. FLORESCU
INGINER INSPECTOR SILVIC

Fața de împuținarea văditǎ din ce în ce a fondului nostru forestier, atât în suprafața cât și în volum precum și împuținarea chiar a speciilor de valoare (molift, brad, stejar etc.) cărora treptat și metodic le iau locul speciile mai puțin valoroase, ca plop, mesteacăn, fag, salcia, anin etc. cu drept cuvânt a atras atenția *Asociației Generale a Inginerilor,* care fața de pericolul de care sunt amenințate pădurile noastre și-a pus întrebarea, care ar fi adevărata cheie pentru ca cu un ceas mai de vreme să găsim adevăratele soluții practice pentru a așeza gospodăria forestieră pe alte baze, care să ne asigure existența pădurilor cât și continuitatea unor exploatări sistematice, bine înțeles mai micșorate la număr, fața de cele existente azi.

Primul lucru ce ne apare ca periculos existenței fondului nostru forestier, este că azi în România avem de patru ori mai multe fabrici de cherestea, în raport cu suprafața reală în hectare a pădurilor noastre de reșinoase dela munte, iar exploatările de foioase sunt pe o scară prea intensă și dacă vom mai continua astfel în 10—15 ani, aproape că ne vom liquida și pădurile de reșinoase, cum ne-am liquidat aproape. complect pădurile de stejar şi ne vom împuţina chiar şi fagul, contra căruia azi se dă ultimul atac!

Azi avem în ţara Românească, pentru cele 1.735.000 Hectare de reşinoase de patru ori mai multe fabrici de cât ar trebui să avem.

Acesta e un pericol vizibil pentru noi specialiştii, dar încă invizibil pentru oamenii de stat.

Intr'o misiune de studii economice făcute pe o vale secundară din Bucovina, anume pe valea Sucevei, începând dela isvoarele Sucevei, gara Seletin şi până ce apa Sucevei varsă în Valea Putnei pe o lungime numai de 72 Km. sunt 21 fabrici de cherestea cu 62 gatere adică la fiecare 1.200 m. un gater şi care funcţionează aproape zi şi noapte şi deci macină zilnic din păduri, aşa că azi am ajuns să tăem în Bucovina un număr de arbori mai subţiri destul de mare chiar la gaterile mici, ceiace până mai eri, nu se evidenţia (vezi tabloul 1).

Pe o vale mică ca Putna de 10 Km. ce se varsă în Bistricioara din judeţul Ciuc, sunt 4 fabrici, cari aproape au secătuit această vale de păduri, ca dovadă fabrica din Tulgheş a societăţei Putna ne mai având ce tăia, trebuie să se mute mai la vale cu fabrica, la Răpciuni sau Hangu pentru a tăia şi restul de păduri de reşinoase de pe Domeniul d-lui Sturza.

Fabricele de pe Valea Mureşului dela origina şi până să iese din zona munţilor lucrează azi cu 202 gatere pe un front de 141 Km. şi aproape la fiecare gură de vale secundară e instalată câte o fabrică, fie pe dreapta, fie pe stânga Mureşului; adică cam la 700 metri un gater dela isvorul Mureşului până la Tg. Mureş (vezi tabloul 2).

Pe valea Oltului cataclisme şi mai mari, căci azi la obârşia Oltului toţi munţii au fost complect desgoliţi de păduri din cauza exploatărilor prea intensive; azi pe un front de 57 km. există 21 gatere socotit dela isvorul Oltului la Tuşnad.

Valea Tisei azi este ameninţată a fi despădurită într'un timp scurt tot din cauza intensificărei exploatărilor din acea regiune.

Valea Bistriţei (Moldova) cu toate văile secundare ce se varsă în ea, de asemenea presintă un pericol din cauza atâtor exploatări izolate şi sporadice, multe din ele lipsite de un control sever, cum sunt chiar pădurile Domeniului Regal Broşteni judeţul Suceava.

Ce să mai vorbesc de renta acestor păduri!

S'a vândut pe termene lungi şi preţuri atât de derizorii de toţi proprietarii silvici, Domeniul Regal şi chiar şi Statul, iar exploatatorii pădurilor lor au devenit milionari.

Cu un cuvânt s'au exploatat pădurile de reşinoase accelerat, independent, individual pe natura de proprietari, adoptând revoluţii transitorii prea scurte şi cam de odată în aceiaşi epocă peste tot, aşa că aproape toate pădurile de reşinoase ce mai există azi în ţara Românească, sunt parte angajate prin contracte (contracte oneroase ca cele ale Soc. Foresta) cu perioade scurte... de exploatare, iar parte din păduri au fost condamnate la moarte (prin legea islazurilor comunale, păşune etc.) şi cam aceiaşi soartă le aşteaptă şi pe pădurile comunale din Ardeal care s'au expropriat din birouri şi nu pe teren cât şi cele ce se vor afecta azi pentru ţăranii din vechiul Regat, Bucovina şi Basarabia în baza art. 132 din constituţie dacă nu vom şti a soluţiona.

Acelaş simptom se observă şi pentru puţinele păduri de stejar ce au mai rămas ascunse pe ici şi colo, *singura rigoare ce o mai întrebuinţăm azi e doar numai în comisia superioară vamală căutând de a'l opri pe cât posibil, dela export,* punându-i-se chiar taxe de export de asemenea manieră, pentru a'l proteja, dar cu toate acestea ne scapă şi de acolo câte ceva.

Azi se dă ultimul atac chiar şi pădurilor de fag tot în mod individual, pe natură de proprietari, cari păduri de fag până mai înainte de răsboi nu prea avea căutare.

In faţa acestui film cinematografic forestier, destul de dureros, nici chiar C. F. R. nu pot satisface cu vagoanele pretenţiunile fabricelor, fapt care i-a determinat să facă tablouri de distribuţie în funcţie de producţie şi disponibilitatea parcului de vagoane din care dacă analizăm cu atenţie vedem că negustorii de cherestea sunt numai străini.

E destul de impresionabil şi când ne gândim că în locul pădurilor exploatate (distruse) din nenorocire încă nu ne învrednicim să punem aproape nimic în locu-le, se pune intrebarea, care ar fi lozinca ştiinţifică pentru ca cel puţin de azi înainte să ne exploatăm pădurile mai cu chiverniseală, mai economiceşte mai strâns şi în care timp să ne refacem şi sutele de mii de hectare despădurite ce zac azi pe platourile înalte şi văi adânci şi ascunse, nevăzute de cei ce ar trebui să le vadă, de zeci de ani, şi care aşa cum sunt constitue nişte capitaluri moarte neproducătoare de venituri, pentru ţară (indiferent de proprietar). Măsurile de plantare luate cu destulă energie acum de Casa Pădurilor şi datorite d-lui Administrator C. Opran şi d-lui Dr. Marin Drăcea, sperăm că vor trezi conştiinţele şi la noi.

Apoi lupta ce se întreprinde azi de politiciani pentru satisfacerea intereselor electorale, promiţând ţăranilor păşune în pădurile de munţi, închide cortegiul funebru al politicei noastre forestiere.

Dela răsboi încoace s'a dat metodic atac contra pădurilor ţărei noastre, iar azi a devenit în punctul cel mai culminant.

De când e pământul nu s'a dat un atac mai dureros contra pădurilor şi în nici o ţară din lume ca în România mare dela 1918 încoace.

1. S'au expropriat, tabula-rasa, toate pădurile Basarabiei, pe preţuri de nimic. Nu s'a putut menţine paza şi s'au redus şi se reduce metodic din suprafaţa (chiar din acel nenorocit procent de 5 % cât exista înainte de răsboi). Statul neavând personal suficient pentru pază şi administraţie.

2. S'au expropriat pădurile străinilor în Ardeal, pentru a se creia păduri şi păşuni comunale, aceste din urmă fiind cea mai ignorantă din legile dela noi create dela răsboi încoace, întru cât cele mai multe din exproprieri s'au făcut din birouri, iar nu la faţa locului pe teren, dându-se pentru păşuni, păduri de valoare.

In alte State azi se iau măsuri spre a se creia păduri şi a se mări fondul forestier, iar la noi pentru a se satisface anume interese politice şi electorale se fac legi de distrugere (defrişează pădurile) pentru islazuri şi păşuni la vite, — şi anume tocmai din acele păduri care sunt mai valoroase, căci cei interesaţi, nu de dragul păşunei cer exproprierea pădurilor, ci de dragul lemnelor (pădurei) de pe viitoarele islazuri.

3. Apoi afectarea pentru islazuri chiar şi a plantaţiunilor de valoare a atins culmea ignoranţei noastre!

4. Incendiile ce dela răsboi încoace se ţin lanţ anual în munţii noştrii, din cauza abuzului şi ignoranţei ciobanilor noştri, stare care e foarte îngrijitoare, cât şi a lucrătorilor din păduri care nu sunt destul de atenţi cu vetrele de foc.

3. Inmulţirea în număr prea mare a fabricelor de cherestea cât şi intensificarea exploatărilor isolate de tot soiul în stil mare

peste puterea (capacitatea) normală de producție anuală a pădurilor noastre, dela războiu încoace constituesc un pericol național de temut.

In adevăr, de când cu aplicarea nenorocitei de reforme agrare foarte mulți proprietari s'au mutat la orașe și și-au plasat capitalurile lor în exploatări de păduri, ca fiind afacerile la ordinea zilei cele mai rentabile.

De asemenea foarte mulți streini din teritoriile alipite în o măsură și mai mare poate s'au grupat în asociații de exploatări de păduri, cu sediul la Budapesta sau Italia, asociații cari nu existau înainte de războiu în țara noastră.

Și ca culmea, chiar societăți streine de țara noastră ca Goetz prin intermediul Băncei Marmorosch-Blank, care era cel mai mare acționar și a vândut totul azi unei societăței rapace ca *„Foresta“* tot străină și care ne-a acaparat azi cea mai mare parte din industria forestieră a României posedând azi în România în diverse părți ale țărei peste *200 gatere* și având restul de păduri de molift ce le mai are țara achiziționate pe termene lungi, pe de oparte pe valea Mureșului cu 3 lei m. c. pe de altă parte în vechiul regat cu 3.50 lei m. c. ca cela de pe valea Buzăului dela Domeniul succesorilor Maican și chiar din pădurile Statului din Buzău, Neamț, Bacău păduri preluate azi de Soc. „Foresta“ căci Soc. „Goetz“ a fost complect fusionată în Soc. Foresta. Apoi vastul Domeniul forestier al lui N. Ghica Comănești, de pe valea Trotușului, azi e monopolizat de Soc. „Goetz“ respectiv „Foresta“, care le-a achizionat pe prețuri derizorii și pe termene îndelungate, cauză care poate a contribuit și la sfârșitul tragic al acestui conservator model de păduri ce'l aveam în vechiul Regat. Și azi acest vast domniu forestier e condus de un fost advocat, în loc de un specialist de valoare.

Iată deci că și din punctul de vedere financiar particularii n'au știut a-și prețui pădurile lor, *pe care le-au dat în dar străinilor.* Chiar și Statul cu toată organizația sa, cu tot corpul său de specialiști, din punctul de vedere pur financiar, a făcut o politică economică dezastroasă tezaurului public.

Și-a vândut pădurile izolate prin licitație publică, *pe termene lungi* și cu prețuri de bază din primul an, pentru durata contractului (fie chiar 30 ani) și azi când din cauza jocului valutar, leul nostru a suferit o umilință nemeritată, Statul o continuat totuşi a respecta după răsboi contractele faţă de antreprenorii săi de păduri, în loc să pretindă *echivalentul lei aur*. Iată care este adevărata cauză a dezastrului nostru financiar de azi, sistemul licitaţiilor publice din punctul de vedere strict naţional a eşuat. *Legiferarea impreviziunei e deci la timp venită.*

S'a încercat cu exploatările în regie, tot la păduri izolate şi s'a dat greş, din lipsa de fonduri la timp, de personal suficient şi a lipsei unei comptabilităţi comerciale. S'a înfiinţat cooperative forestiere unde Statul şi-a dat pădurile sale prin bună învoială la ţărani constituiţi în obştii iar Banca Naţională le înlesneşte bani cu 7% iar legile noi de impozite le-a priveligiat; concluzia e că au dat greş atât din *punct de vedere strict financiar cât şi naţional chiar.* Ce să mai vorbesc de pădurile moşnenilor care aproape s'au epuisat şi distrus tot de societăţile străine pe nimic. Pădurile Vrancei sunt azi cimitirul cel mai dureros.

S'a dat de Stat lemne şi se mai dă încă lemne gratuit pentru crearea de şcoli, în valoare circa de 1 miliard, dar se dau lemne verzi care se şi pun imediat în construcţie ceeace constitue un pericol şi alte sacrificii în viitor în loc să aştepte ani spre a se usca lemnul deci o altă pierdere, pe lângă faptul că mult din acest material să înstreinează chiar de cei puşi a îngriji de clădirile şcolare.

Dar gratuitatea atât de largă şi umanitară a Statului, cu funcţionarii publici, invalizi, instituţii şi tot soiul de solicitatori pseudo-gratuit ai pădurilor care apoi a 2-a zi speculează lemnul, nu constitue oare un pericol permanent?

Toate acestea mă fac a crede că ne exploatăm şi azi pădurile chiar şi din punct de vedere comercial în neştire, *fără o busolă de orientare* fapt care au făcut la un moment dat pe industriaşii de cherestea care toţi sunt străini de neam şi de ţară să creadă că ar putea cere liber la export din pădurile ţărei noastre cel puţin 200.000 vagoane cherestea (respectiv 4.000.000 m.c. cherestea) celace ar însemna că trebue să tăem cel puţin 12 milioane m. c. brad şi molift din cele 1.735000 Hectare de păduri ce se zice că am mai avea în ţara noastră socotind randamentul de 50%, pierderile prin exploatare şi sortarea materialului superior propriu pentru export...

Pe când producţia totală a pădurilor noastre de reşinoase socotite la 3 m. c. de an şi pe hectar ar fi de circa 5.000.000 m. c.

adică cel mult 170.000 m. c. de cherestea anual sau 85.000 vagoane cherestea de toate categoriile şi mai ţinând seama şi de satisfacerea consumului intern, cu lemn de cherestea în care să se cuprindă şi o proporţie de aceiaşi calitate superioară ca şi pentru export d'abia am putea garanta exportului 57—60.000 vagoane cherestea anual, fără a atinge prea mult fondul forestier şi a scompta pădurile în detrimentul viitorului.

Oare de cine s'a făcut vreodată socoteala de câţi m. c. de reşinoase se tae azi în mod izolat din toate pădurile ţărei noastre?

Cine ţine vreo socoteală exactă de ceeace se exportă anual prin toate frontierele?

Iată-ne deci la o răspântie destul de grea, pentru care corpul silvic, cel mai autorizat are datoria de a deştepta opinia publică de starea îngrijorată a pădurilor noastre şi falimentul forestier către care tindem cu paşi repezi.

Exploatările forestiere dela noi sunt speculate în majoritate de străini, cari au avut grije să ne acapareze pădurile, fiind sprijiniţi de anumiţi oameni politici şi au creat o anume politică, ostilă intereselor reale ale Statului bine condusă, căci prin existenţa lor, caută a subjuga economiceşte pe toţi proprietarii cari mai posedă resturi de păduri de pe aceiaş vale şi care volens-nolens din ignoranţa lor îşi vând şi ultimele păduri tot acestor societăţi.

⁂

Dar să vedem şi sub o altă latură problema exploatărilor cât şi cea economică a pădurilor noastre.

Restul de păduri de valoare ce le mai avem, sunt situate pe văile cele mai ascunse ale munţilor noştri, pe unde n'a pătruns încă căile ferate fie ale statului, fie industriale. Asupra lor se dă azi ultimul atac, atac de graţie.

Prin situaţia lor, multe din aceste păduri, nu pot fi valorificate din cauza lipsei mijloacelor de transport.

Dacă un *X* oarecare cumpără o porţiune de pădure din una din aceste văi ascunse, neapărat că pentru a-şi valorifica pădurea urmează a-şi creia mijloacele de transport, care s'ar amortiza în timp şi în funcţie de materialul lemnos aportat ceia ce măreşte valoarea lemnului comerciabil, dacă cantitatea ar fi prea mică.

Ori numai prin creiarea unei astfel de reţea de drum, tot restul proprietarilor de păduri de pe aceiaşi vale, profită căci de a 2-a zi chiar după punerea în funcţie a mijloacelor de circulaţie a căiei ferate fie de Stat, fie particulară sau prin orice drum aerian, drum şoseluit, jilip sau regularea cursului de apă, îşi măresc şi ei valoarea pădurilor chiar de a 2-a zi, fără a fi contribuit cu nimic.

Iată încă un motiv şi din punct de vedere economic care ne îndreptăţeşte a înclina către o cointeresare a tuturor proprietarilor de păduri de pe aceiaşi vale, care din punct de vedere economic au aceleaşi intrerese comune.

Prin o coasociaţie a tuturor proprietarilor de păduri din acelaşi basin, cheltuelile de creare a unei reţele de drumuri, care să deservească toate pădurile, s'ar repartiza pentru o cantitate mai mare de material lemnos, deci preţul lemnului s'ar iefteni şi s'ar putea astfel a se amortisa într'un timp mai îndelungat de ani chiar şi din fabricele ce s'ar creia, în vederea industrializărei, iar speculaţia pădurilor ar fi în mâini româneşti iar nu străine ca până acum.

Deci numai din aceste două puncte de vedere desvoltate mai sus: *cultural* şi *economic*, privită chestia de viitor a pădurilor noastre, ne îndreptăţeşte a reflecta către o comasare a tuturor pădurilor, de pe aceeaşi vale, într'un tot, care să se exploateze ca un tot, pe baze de amenajamente, cu perioade de exploatare lungi, ceeace ar contribui atât la continuitatea exploatărilor de pe aceiaşi vale, deci a existenţei chiar a populaţiei cât şi la menţinerea fondului nostru forestier.

Căci azi cu durere vedem, ţărani din diferite văi ale ţărei, altă dată brăzdate cu păduri, care din cauza exploatărilor prea intensive, azi sunt forţaţi a-şi lua sărăcia în spinare şi a pribegi prin ţară, căutându-şi de lucru la alte păduri foarte îndepărtate.

Am observat chiar anul acesta în diferiţi munţi din ţară grupe, grupe de ţărani, căutând de lucru fie în fabrici, fie în păduri, chiar cu preţuri mai reduse şi care la întrebările puse, mi-au răspuns cu o deosebită semnificaţie de tristeţă, că pe la ei nu mai e de lucru căci pădurile s'au terminat de tăiat şi parte din fabrici au cam sistat lucrul.

Să fie oare acestea un simptom prevestitor al crizei pădurilor şi la care trebuie să ne aşteptam cu drept cuvânt şi la un început al eftenirei muncei.

Da e un simptom semnificativ, căci în special de la răsboiu încoace, numărul exploatărilor de păduri au crescut, în mod enorm; exploatările s'au făcut pe scară întinsă, în special în Ardeal e o adevărată jale, iar din cauza legei agrare, care a afectat păduri pentru islazuri, ni s'au distrus într'un timp foarte scurt suprafeţe colosale de păduri, dând pe piaţă o cantitate prea mare de lemne de foc, cauză care a contribuit în bună parte, la ieftinirea lemnului de foc şi acum în urmă chiar şi a lemnului de cherestea.

Din cauza exploatărilor forestiere prea intense, din ultimul timp braţele muncitorilor atât în păduri cât şi în fabrici, au fost vădit solicitat cu lăcomie chiar, cauză care a făcut ca şi preţul muncei lucrătorilor să se ridice colosal şi deci implicit şi a lemnului comerciabil.

Dacă am fi avut numai atâtea fabrici şi exploatări forestiere zic ca număr numai în limita *strictului normal al posibilităţii pădurilor* şi braţele muncitorilor forestieri ar fi fost cu mult mai ieftine căci muncitorii au profitat şi ei cu drept cuvânt de legea cererei şi ofertei.

Industria forestieră dela noi în ultimul timp a luat o desvoltare prea mare faţă de alte industrii şi chiar de temut ca să nu zic ostilă intereselor economice superioare de stat, fapt care a determinat cu drept cuvânt Ministerul de Domenii în 1919 de a elebora decretul lege No. 2596 publicat în M. O. No. 55 din 26 Iunie 1919, privitor la revizuirea amenajamentelor şi a regulamentelor de exploatare a pădurilor, apoi legea publicată în M. O. No. 131 din 16 Septembrie 1920, privitoare tot la amenajamente şi la vânzările prevăzute de art. 136 din codul silvic şi pentru care s'a şi alcătuit şi promulgat şi regulamentul pentru aplicarea acestor legi şi cari s'a publicat în M. O. No. 73 din 6 Iulie 1921 care regulament legiferează că tăerile anuale se vor face în marginele posibilităţei normale a pădurilor şi specificând categoric că nu se va putea depăşi de azi încolo anual la tăerile rase, mai mult peste *50 hectare* anual dintr'un loc ceia ce a constituit cu drept cuvînt *un prim reper sănătos* al exploatărilor din munţi, unde se aprobase tăere rasă în parchete anuale chiar peste 150 hectare, cazul la pădurea statului Tarcău, concesionată Soc. „Letea“ dar exploatate în realitate de Soc. „Goetz“, cât şi a reglemenetărei tratamentului codrului cu tăeri succesive în masive de foioase, adică o tendinţă către regenerarea pe cale naturală, *iar faţă de împuţinarea pădurilor de brad, în special chiar masivele bătrâne de fag pot fi tăiate ras, dacă proprietarul se obligă a introduce reşinoase*. Totuşi azi în Vrancea s'a aprobat exploatarea unei păduri de 6000 ha. în 12 ani? Politicianii au cuvântul.

Iar faţă de acapararea pădurilor de anumite societăţi care devenise un pericol permanent pentru ţară, s'a făcut legea pentru regulamentarea cumpărărei de păduri destinate exploatărei, publicată în M. O. No. 93 din 30 Iulie 1921, care interzice Societăţilor de a mai cumpăra păduri pentru exploatare decât în limita cifrei de 5-8000 hectare, lege complect intrată în desuetudine, căci azi Societăţile străine ca Soc. „Foresta fostă „Goetz“, şi „Bucovina“ din Bucovina cu ajutorul oamenilor politici, au călcat această lege, lege datorită d-lui fost ministru Th. Popescu Cudalbu, cu toate că art. 4 din lege spune clar că cumpărăturile peste aceste cifre vor fi nule, cu toate acesta Soc. Foresta prin trustul forestier a luat azi nu 5000 hectare ci peste 50.000 hectare din pădurile noastre.

Acesta e tristul tablou, real de modul cum ştim să ne respectăm legile. In Noembrie 1921, codul silvic din vechiul regat s'a extins şi în pădurile Basarabiei, lege publicată în M. O. No. 17 din 4 Noembrie 1921.

Dar mai departe, statul văzând că în Ardeal cele mai multe din pădurile particularilor sunt acaparate exclusiv numai de societăţi străine şi că pădurile particularilor din Ardeal nu erau supuse regimului silvic şi că problema despăduririlor din Ardeal azi e mai grozavă ca în vechiul regat, de către actualul Ministru de Domenii d-l Al. Constantinescu şi din iniţiativa d-lui C. Opran, actualul ad-tor al Casei Pădurilor, s'a făcut legea pentru extinderea codului silvic din 1919 şi cu modificările lui din 1920 din vechiul regat în tot cuprinsul României întregite lege publicată în M. O. No. 59 din 17 Iunie 1923, mărindu-se şi amenzile la de 10 ori faţă de cele existente până atunci, iar pădurile composesoratelor urbarialiştilor şi foştilor nobili şi fidei comiselor din Ardeal au intrat sub ad-ţia statului.

Deci **„Casa Pădurilor“** dela 1910 încoace putem spune, că a elaborat legi destul de salutare pentru ocrotirea pădurilor cum poate în nici o ţară din Europa nu există, căci numai garanţiile de regenerarea pădurilor prevăzute în codul silvic din 1910 şi care pe urmă au fost majorate în funcţie de valută şi apoi limitarea exploatărilor rase la reşinoase numai la 50 hectare anual a uimit azi cu drept cuvânt pe exploatatorii de păduri din Ardeal, care stau nedumeriţi încă în faţa realităţei şi care de şi nu plătesc tocmai bucuroşi garanţiele de regenerare fixate prin amenajamente, totuşi au găsit trucul că imediat a 2-a zi cei 3-4000 lei fixaţi la hectar, pentru cauţiune îi repartizează la No. de m. c. la ha. mărind valoarea lemnului brut în picioare, aşa că de fapt aceşti 3-4000 lei, tot pe spinarea consumatorilor cade, de fapt, atât sunt de speculanţi exploatatorii noştri din Ardeal.

Un prim pas către o comasare deşi cam puţin transparent a pădurilor statului, a fost creată prin art. 1, al. c, d, e, f, şi g, din legea pentru înfiinţarea Casei Pădurilor (publicată în M. O. No. 291 din 30 Martie 1910) când s'a cumpărat de stat păduri dela Casa Rurală, dela particulari etc. şi s'a schimbat chiar păduri, pentru a-şi face perimetre regulate, şi care până înainte de războiu s'au achiziţionat ceva păduri de Stat.

Concomitent se observă şi o tendinţă de comercializare a pădurilor statului, căci prin legea pentru exploatarea în regie a pădurilor statului şi vânzarea de lemn de foc la autorităţi publice, publicată în M.O. No. 253 din 12 Febr. 1905, este un pas către comercializare, dar care a cam dat greş, din cauza lipsei de personal şi a fondurilor necesare la timp.

Pentru ca apoi să ia o adevărată amploare naţională decretul lege privitor la vânzarea de păduri ale statului la cooperative, No. 3438 din 15 Noembrie 1919 şi publicat în M.O. No. 196 din 23 Noembrie 1918 (pe care am avut cinstea la Iaşi, de a-l duce personal la Palatul Regal instalat în fostul palat al Domnitorului Cuza, din str. Lăpuşneanu), şi datorită fostului Ministru Fotin Enescu care a fost deasemenea un alt reper mai avansat pentru comercializarea pădurilor statului prin cooperative dar care a dat complect greş, întrucât pe deoparte n'a trecut prin adevăratele trepte formale de desvoltare, i-a lipsit un personal de conducere la centru cu mai mult suflu naţional, aşa că azi multe din cooperativele din Moldova sunt clientele străinilor, care le cumpără a 2a zi după aprobare dela Minister fie materialul brut în picioare, fie chiar şi materialul fasonat.

Ori nu acestea a întrezărit, regretatul Fotin Enescu, în 1918, la Iaşi, ci complecta naţionalizare a comerţului de lemn de la tăerea din pădure până la eşirea din ţară (export), căci alt cum sacrificiul statului care şi-a vândut pădurile pe preţuri derizorii pe termene lungi, în loc să le vândă pe tarife şi pe preţuri anuale care să varieze din cauza jocului valutar cât şi sacrificiul Băncei Naţionale, care finanţează cooperativele cu zeci de milioane anual pe un procent de 7-8%, e nul.

O altă manifestare către o comercializare modernă, a pădurilor şi care apare ca un adevărat *obiectiv* chiar în lumea forestieră şi comercială e legea elaborată de d-l Mârzescu Ministrul Muncei şi Ocrotirilor sociale, lege publicată în M. O. din 1 Iunie 1923 care autoriza Eforia spitalelor civile, Sf. Spiridon şi toate instituţiile cu caracter de binefacere, de a-şi, comercializa pădurile sale prin asociaţie cu societăţile româneşti, al cooperativelor etc. şi pe care apoi prin un jurnal al consiliului de Miniştri se pun şi adevăratele jaloane mai explicative ale legei.

Această nouă ideie a emanat din nevoile accentuate ale acestor instituţii, cărora li s'a expropriat terenul agricol şi din al căror venit se întreţineau spitalele şi instituţiele de binefacere cât şi din aceia că mai toate exploatările pădurilor Eforiei Spiridon dela Iaşi, erau complect acaparate de străini, pe preţuri derizorii şi termene lungi, care ar fi condus cu drept la un faliment sigur al acestor instituţii.

Odată principiile generale ale acestei legi fiind stabilite a venit acum rândul specialiştilor ingineri şi ingineri silvici care pot afirma cu drept cuvânt că şi au făcut o datorie de onoare stabilind normele cele mai moderne de exploatare, comercializare şi cultivarea pădurilor.

In adevăr, parte din pădurile acestor instituţii ce au mai fost disponibile, şi în special a Eforiei Spitalelor civile din Bucureşti, au fost vândute astfel:

1. Vânzarea se face pe baze de amenajamente întocmite de inginerii silvici ai Eforiei, de comun acord cu inginerii silvici ai grupurilor financiare.

2. Preţul lemnului brut în picioare, şi pe tot timpul duratei exploatărei *e în funcţie anual*, de valoarea anuală comercială a

emnului de foc sau de cherestea, loco gara cea mai apropiată de lângă pădure, din care se vor deduce anual cheltuelele de manoperă şi realizare. Deci de şi se vând pădurile pe termene lungi, dar preţul pădurei variază anual după nişte diagrame întocmite anual şi care preţuri sunt reperate numai la valuta anuală a ţărei noastre.

3. Inainte de a se calcula beneficiile, asociaţia, va face împăduririle necesare, considerându-se aceasta ca o cheltuială, ca şi orice altă cheltuială.

4. Din beneficiul net anual (după ce se afectează capitalului aportat anual procentele anual stabilite şi se fac cuvenitele amortizări legale) se afectează şi Eforiei o cotă parte din beneficiul net al întreprinderei in raport direct cu aportul în lei a pădurei, sau o cotă de 30-40% din venitul net dinainte stabilită.

Deci iată în scurt şi în linii generale principiile comercializărei pădurilor, care vor trebui să servească de bază ca orientare în viitor, cu singura dorinţă, ca să nu ne mai asociem cu actualele societăţi străine forestiere de păduri, care ne-au fost vădit ostile.

Dacă principiile comercializărei sunt acceptate azi de toată opinia economică ne mai rămâne însă ca opera să fie completă, să asociem la acest program de ansamblu şi pe ceilalţi proprietari ce mai au păduri pe aceiaşi vale, (bazin forestier), pentru că cuprinzând într'un singur tot toate pădurile din acelaş bazin să putem păşi cu un ceas mai de vreme, la realitate, ca să putem şti exact şi anual, tot ceia ce se poate exploata raţional anual din fiecare bazin forestier, fără a ne mai ataca puţinele rezerve ale viitorului cât şi a lua măsuri energice de regenerarea imediată a pădurilor devastate care păduri devastate azi constituesc nişte *capitaluri moarte*, dacă tot vom intârzia a le pune în valoare.

Când pentru fiecare din marele bazine forestiere comasate vom avea câte o problemă economică distinct specifică a acelui bazin, şi regiuni vom şti precis ceia ce putem exploata anual din acel bazin, atunci vom putea pune adevăratele jaloane sănătoase şi economice a întregi probleme de exploatare a întregului masiv forestier al României, în vederea industrializărei produselor lemnoase pe baze de amenajamente serios întocmite. Singura dificultate e ca şi proprietarii particulari de păduri să se asocieze la acest program alături de instituţiile publice şi private iar proprietari de păduri să'şi schimbe modalitatea de a vedea de până acum şi să vadă la fel problema exploatărilor pădurilor adică pe termene mai lungi, iar nu prea scurte ca cele de până azi care au contribuit la săcătuirea speciilor de valoare şi de mari dimensiuni, adică tocmai a acelora care sunt mai căutate în industrie şi la export.

Atunci vor dispare toate desourile partidelor noastre politice toate acele manopere orientale ce se practică azi în detrimentul pădurilor şi industriei forestiere româneşti toate neajunsurile în transportul pe C. F. R. căci în toate aceste afaceri fiind cointeresat şi statul vor dispare toate dificultăţile ce le întâmpină azi particularii în procurarea de vagoane etc.

Iar mai presus de toate, Statul fiind cel mai mare proprietar de păduri, cointeresat în aceste afaceri el va putea dicta preţul anual pe piaţă al lemnului pe bazine forestiere adică a stabili un fel de bursă a lemnului şi tot prin stat s'ar putea face exportul în străinătate, rămânând beneficiile de valută internaţională ce le încasează azi comis-voiajorii, intermediarii, samsarii şi o întreagă armată de traficanţi care trăesc din specula bursei lemnului internaţional în tezaurul statului, al proprietarilor de păduri şi al asociaţiilor capitaliste române şi autochtone care mai cu drag, îşi vor conserva şi iubi pădurile alt fel ca până acum, considerându-le ca nişte energii continu producătoare de venituri, iar nu numai de expoliare ca până azi.

Iar mai presus de toate deviza ce am mai anunţat-o şi în congresul din anul trecut să ne fie călăuza:

Fabricele să fie în funcţie de păduri iar nu pădurile în funcţie de fabrici.

Lozincă pe care azi cu destulă (abilitate) s'o aplice atât d-l Al. Constantinescu Ministrul Domeniilor cât şi d-l C. Opran ad-torul Casei Pădurilor şi consiliul technic, fapt care constituie un punct de câştig al Congresului nostru, fapt pentru care industriaşii se agită.—Or tocmai aceasta am stabilit-o în congresul trecut ca să lăsăm liber exportul dar să reducem exploatările la normal.

Azi, basinele: Mureşului, Oltului, Bistriţei, Tisei etc. erau să fie complect epuizate, dacă nu se luau măsurile recente de a mai restrânge suprafeţele de exploatat anual şi deci implicit vom mai reduce şi din numărul fabricelor de cherestea.

Şi ca finit aşi dori ca după succesul nostru de anul trecut, să pornească tot de la noi şi comasarea pădurilor şi atunci când se va pune bazele exploatărei întregului masiv forestier al României din punct de vedere industrial şi economic şi să se facă apel la braţele vânjoase ale ţăranului nostru, la capitalul românesc autohton şi la energiile technice româneşti, şi să nu se mai practice numai sistemul de azi, când se crede că naţionalizarea industriilor forestiere se face prin numirea a câtorva feţe politice în consiliile de administraţie ale acestor Societăţi.

Iar legea impreviziunei, atingând în special pe proprietarii de păduri cari şi-au vândut pădurile pe nimic, va încununa cu succes, strigătul nostru de alarmă, mai ales. că aceste legi sunt în fiinţă azi în: *Ungaria*, *Cehoslovacia*, *Polonia*, etc.

In ce priveşte capitalul necesar pentru comercializarea pădurilor, propun înfiinţarea unui *„Credit forestier naţional“* la care să colaboreze cu *acţiuni* toţi românii, tocmai pentru a naţionaliza industria forestieră, şi a ne scăpa de cele 95 % societăţi forestiere străine azi existente în ţară, iar *ţăranii prin cooperaţie de muncă* să colaboreze la această mare operă.

Aneza 1.

Fabricele şi gaterele de pe valea Sucevei, afluent al Putnei din jud. Suceava (Bucovina)

			Gatere	Total
La gara Şipote	o fabrică a	D-lui *G. Georgescu* cu	2	
Seletin	„	fraţilor *Şuler* şi *Mehel* „	3	5
	„	Soc. Anon. (străină) . „	2	
	„	*Şuler* şi *Mehel* . . . „	5	7
Rusca	„	*Katz* şi *Nusspreis* (rez.)„	2	2
Paltin	„	*„Buler"* . . . . „	2	2
Brodina . . .	„	*„România"* (străină) „ 2 gatere 1 spalgatere	3	
Falcău	„	*Eisenstein* . . . . „	3	6
	„	*„Anhauch"* 12 gatere 3 spalgatere	15	15
Strajă gara . .	„	*„Gotlieb"* . . . . . . „	2	2
Straja sat . . .	„	*„Anhauch"* . . . . . . „	4	4
Putna	„	*„Putna"* . . . . „	4	4
Gura Putnei .	„	*„Grimberg* şi *Dolberg"* „	2	2
Vicovul de sus	„	*„Anhauch"* . . . . „	4	
	„	„ . . . . . . „	1	5
Vicovul de jos	„	*„Surches"* . . . . . „	2	
	„	*Maidanik* . . . . . „	1	3
Gălăneşti . . .	„	Fabrica *„Herdan"* . „	2	2
Rădăuţi . . .	„	*„Anonima"* (străine) „	2	2
		Total . . .		62

Deci pe un front de 71 km. al văiei Suceava avem 21 fabrici cu 62 gatere.

Din totalul de 62 gatere numai 2 sunt româneşti, deci numai 3%, restul de 97% străină.

Anexa 2.

FABRICELE DE CHERESTEA

de pe valea Mureşului, începând dela Aiud până la Voslab, de sub isvorul Mureşului pe un front de 141 Km. al apei Mureşului, sunt 43 fabrici cu un număr de 202 gatere, adică pentru fiecare 700 metri un gater.

				Gatere	Total
La Aiud . . .	fabrica	*Clempel*	cu	3	3
„ Tărg. Mureş	„	*Foresta*	„	6	
	„	*Goldslag*	„	2	
	„	*Mestetzy*	„	2	
	„	*Ermafa*	„	3	
	„	*Faipari*	„	4	17
„ Reg. Săsesc	„	*Foresta*	„	13	
	„	*Cooperativa* (Stat) . . .	„	6	
	„	*Hiag*	„	3	
	„	*Fraţii Swartz*	„	3	23
„ Deda . . .	„	*Foresta*	„	7	7
„ Ratoşnca .	„	„	„	4	4
„ Hva Paletz	„	*Grasel-Schenk* (Banfy) .	„	12	12
„ Topliţa . .	„	*Sek Patak*	„	6	
	„	*Smilovici & Gherson* . .	„	3	
	„	*O. F. A.*	„	12	
	„	*Sent Raşcani*	„	4	
	„	*Fraţii Lam*	„	2	
	„	*Industria Lemnului* . . .	„	2	29
„ Golotzaş .	„	*Lomaş*	„	12	12
„ Sarmas . .	„	*Patria*	„	4	
	„	*Sek Potak*	„	6	10
„ Varvis . . .	„	*Comerţul de lemne* . . .	„	3	
	„	*Putna*	„	13	16
„ Ditian . . .	„	*Foresta*	„	3	
	„	*Faipar*	„	3	
	„	*Zisovici*	„	2	8

La Sarheghy	fabrica	*Bradul*	cu	2	
	„	*Perl*	„	2	4
„ Gheorgheni	„	*Lacul Ghircoş*	„	3	
	„	*Foresta*	„	12	
	„	*Industria electrică*	„	6	
	„	*Fraţii Smor-Kel*	„	4	
	„	*Haiman Leu*	„	2	
	„	*M. Gotlieb*	„	2	29
„ Ciumani . .	„	*Grunstein*	„	2	
	„	*Agaston-Agaston*	„	2	4
„ Valea Strâm.	„	*Valea Strâmbă*	„	2	2
„ Voslab . .	„	*O. F. A.*	„	3	3
			Total . . .		191

Se mai adaogă fabricele de pe Valea Bistricioara, laterală care'şi scurg materialul fasonat în Valea Mureşului la Topliţa.

„ Bistricioara	fabrica	*Credit Technic*	cu	4	
„ Fehervizi	„	*(Mor. Tischler)*	„	4	
	„	*Smilovici*	„	2	
„ Molnar . .	„	„	„	1	11
			Total . . .		202

FABRICILE DE PE VALEA OLTULUI
dela origină la Tuşnad pe un front de 57 Km. 21 gatere

				Gatere	Total
La Sandominik	fabrica	*Soc. O. F. A.*	cu	3	3
„ Cârţa . . .	„	„ *Blutior*	„	2	2
„ Cic Madoraş	„	*Internaţionala Ardealului*	„	2	2
„ Madefalău .	„	*Banca de Scont*	„	3	
	„	*Kronos*	„	2	5
„ Merc. Ciuc.	„	*Stănescu*	„	3	
	„	*Credit Technic*	„	2	5
„ Simioneşti .	„	*O. F. A.*	„	3	3
„ Tuşnad . .	„	*Tuşnad*	„	1	1
			Total . . .		21

Ar trebui să mai ţinem în seamă şi joagările ţărăneşti cu apă, cari şi ele macină lemnul munţilor noştri în scară mai mică.

Cele 202 gatere de pe valea Mureşului, consumând în mediu aproximativ cât 25 m.c. brut pe zi (socotind că lucrează numai 8 ore zilnic) rezultă că în total debitează 5000 m.c. brut pe zi.

Socotind numai 250 zile lucrătoare pe an, rezultă că anual se taie în fabricele de pe Mureş 750.000 m.c. brut ceiace cu perderile inerente cauzate de exploatări şi transporturi, reprezintă în total 1.000.000 m.c. *numai pe o vale.*

Dar nu trebuie să uităm că pe valea Mureşului se transportă anual în plute lemnul mai subţire pe care'l evaluez la circa încă 250.000 m. c. dar pentru construcţia lor mai adăogăm circa 50.000 m.c. lemn care se perde prin exploatare carme, legături etc. (mai adaug şi 50.000 m.c.) deci în total 300.000 m.c.

Dacă numai din pădurile din Basinul Mureşului se extrage 1.300.000 m.c. anual afară de lemnul debitat în pădurile ţărăneşti, care aproape nu contează la calcul adică $^1/_4$ din produsul normal a pădurilor de reşinoase din întreaga ţară. Or ţinând seamă de suprafaţa reală a pădurilor de reşinoase de pe valea Mureşului, înţelegem foarte bine că peste 8-10 ani nu vom mai avea pădure pe valea Mureşului ca şi pe alte văi.

De altfel se şi simte simptomul împuţinărei pădurei căci arbori de dimensiuni mari dispar din an în an, aşa că atât rampele fabricelor, cât şi în plute se observă arbori din ce în ce mai subţiri la diametru, lucru observat cu destulă îngrijorare chiar de negustorii de lemne. Azi întreaga industrie forestieră de pe valea Mureşului e acaparată numai de streini, căci din acele 202 gatere numai 10 gatere sunt româneşti (Credit Technic dela Bistricioara şi Cooperativa dela Gheorghieni) deci numai 5% din Industria forestieră a Mureşului e românească, iar 95% streini.

Din 192 gatere străine, Soc. „Foresta“ are 51 gatere deci peste 25% din gatere de pe Valea Mureşului sunt ale Soc. „Foresta“.

PROBLEMA EXPLOATAREI
Intregului masiv forestier al României

In vederea industrializărei produselor lemnoase pe baza comasărei tuturor pădurilor, aparţinând oricui (stat, judeţ, comună, instituţii publice şi private, asociaţiuni, Cooperative particulare etc.), în legătură cu proectul de lege pentru comercializarea întreprinderilor de stat cum şi pentru punerea în valoare şi comercializarea bunurilor statului.

DE

I. P. DIACONESCU
INGINER SILVIC

Consideraţiuni generale.

Despre însemnătatea pădurilor în economia generală a unei ţări şi în special în ţara noastră s'a scris şi s'a vorbit destul de mult, fie de specialişti, fie de unii economişti şi oameni politici încât cu drept cuvânt, împreună cu d-l Profesor M. Drăcea, ne mirăm cum un popor inteligent ca poporul român poate fi aşa de refractar să înţeleagă lucruri pe cât de simple, pe atât de folositoare pentru el.

Cunoscând aproape tot ce s'a scris asupra importanţei pădurilor în România, găsesc că nu s'a dat destulă atenţiune faptului că la noi după producţiunea agricolă, în ordinea importanţei vine imediat pădurea şi nu bogăţia subsolului şi aceasta pentru 2 motive: *a)* pădurea cultivată conform ştiinţei şi artei silvice, este o bogăţie inepuizabilă, pe câtă vreme petrolul şi toate zăcămintele minerale ori cât de considerabilă valoare ar avea astăzi ca pădurile, se vor epuiza odată, *b)* pe lângă foloasele materiale, pădurile aduc şi foloase materiale, prin faptul existenţei lor, foloase atât de evidente încât cu mici excepţiuni asupra recunoaşterii în întregime a tuturor acestor foloase, ele sunt apreciate şi înţelese de toată lumea cultă de şi nu se pot evalua în bani.

Pădurile particulare

Fiind de acord cu toții asupra însemnătății pădurilor în România, păduri cari astăzi ocupă peste 7 milioane de Ha, şi având în vedere că din această întindere statul, reprezentant al intereselor generale stăpâneşte numai 25%, iar particularii 50% e uşor de închipuit cât s'ar prejudicia de mult interesele populației şi ale statului dacă pădurile particulare nu ar fi supuse unui regim special cât mai apropiat de regimul pădurilor statului.

Incă dela 1881, când s'a început a se legifera la noi în materie forestieră, s'au supus regimului silvic „pădurile situate pe vârfurile şi coastele munților, pe dealurile regiunilor muntoase, precum şi pe acelea, care ar putea servi în acele regiuni muntoase, ca apărare a căilor ferate şi a şoselelor“

S'a oprit de asemenea defrişarea pădurilor, care se vor constata trebuincioase „pentru protejarea zăgazurilor şi a malurilor, a pământurilor în contra ruperilor şi mâncăturilor mari, a năpădirei nisipurilor, pentru menținerea cursului regulat al apelor şi conservarea isvoarelor, pentru apărarea teritoriului la fruntarii şi a oraşelor“, acestea după avizul Ministerului de războí.

La 1910 s'au lărgit atât de mult condițiunile pentru supunerea pădurilor regimului silvic încât puține păduri au mai rămas nesupuse acestui regim, în special în Moldova pădurile dintre Siret şi Prut; de curând s'au mai trecut sub regimul silvic, multe din pădurile scăpate la 1910.

In codul silvic din 1920 s'au prevăzut de asemenea o mulțime de dispozițiuni admirabile în ce priveşte amenajarea, exploatarea, regenerarea, împădurirea, defrişarea, păşunatul, transportul lemnelor precum şi un capital special, care putea constitui o lege aparte relativ la pădurile moşneneşti sau răzăşeşti.

Dacă din punct de vedere al legislației ne prezentăm destul de bine şi avem dispozițiuni, pe care le putem împrumuta cu folos şi altor state, în realitate situația pădurilor particulare e foarte departe de ceiace se putea aştepta în urma măsurilor luate de legiuitor în chestia acestor păduri.

Ca să ne dăm seama de ce pădurile particulare au ajuns în starea rea de astăzi, să examinăm pe scurt faptele în legătură cu administrarea, amenajarea, exploatarea etc., acestor păduri. Menționez că mă refer la pădurile particulare ale vechiului regat.

a) Paza şi administraţia.

Cu excepţia câtorva mari proprietari, cari prin cultura lor au căpătat dragoste de păduri şi sunt pătrunşi de menirea ei nu numai ca aducătoare de venituri pentru ei personal ci şi de utilitatea pădurii pentru binele general, majoritatea pădurilor particulare sunt detestabil păzite şi administrate.

Personalul de pază e în general cu totul nepregătit şi insuficient, la multe păduri lipseşte cu totul.

In ce priveşte administraţia, majoritatea proprietarilor particulari se interesează de păduri de aproape numai în timpul când au devenit exploatabile spre a obţine maximum de venit.

In restul timpului pădurile cu obligaţiile ce le incumbă, sunt ceva neplăcut, întrucât nu mai aduc venituri.

Exemple de proprietari de păduri, cari au concepţia că pădurea merită atenţiune numai când este exploatabilă şi când o pot transforma într'un timp cât de scurt în numerar, neînţelegând să cheltuiască nimic pentru mai buna ei administrare, exploatare sau ameliorare, se pot da destule de către agenţii silvici, dar exemple de proprietari cu dragoste de pădure sunt foarte puţine.

Pădurile moşneneşti nedivizate se administrează de asemenea în general rău din cauza nepregătirii conducătorilor şi a multelor formalităţi ce trebuesc îndeplinite spre a se întreprinde o acţiune.

Rezultatul acestor stări de lucruri e că suprafaţa păduroasă se micşorează văzând cu ochii prin păşunările arboretelor tinere, prin tăeri dezordonate, prin dispariţia esenţelor de valoare, pipernicirea pădurilor ce rămân, formarea de ravene şi torenţi pe coastele despădurite, după care urmează o serie întreagă de nenorociri şi de scădere a avuţiei naţionale.

b) Cum sunt amenajate.

In această chestiune, cred că şi legiuitorul din 1910, are parte lui de vină de oarece prin art. 4 codul silvic s'a prevăzut că amenajistul să ţie în seamă de obiecţiunile proprietarului sau exploatatorului de pădure, obiecţiuni, cari sunt totdeauna în contradicţie cu perceptele amenajamentului şi în special cu adoptarea unui period de exploatare egal cu numărul anilor revoluţiunei normale admise.

Tot pentru a cruţa pe proprietarii de păduri la toate pădurile din regiunea colinelor s'au adoptat numai regimele crângul simplu şi crângul compus, care erau mai uşor de aplicat. Cred că s'a făcut o greşeală de oare ce majoritatea pădurilor din acea regiune e populată cu fag şi stejar. Prin adoptarea regimului crângul simplu în fag, introduce de fapt o defrişare, deghizată. Rezultatul e că acest fel de păduri se desgolesc, se produc alunecări şi râpi pe coastele repezi, iar pe platouri şi pe coastele cu pante dulci se instalează esenţele moi, în special călina şi mesteacănul, mai puţin plopul. Dacă parchetele nu sunt ferite cu totul de păşunat, ceia ce se întâmplă rar, solul se înerbează şi pădurea se reduce mult ca întindere şi calitate.

Pentru stejar, consecinţa e că dispare din pădurile particulare ca lemn de lucru, rămânând în general numai tufişuri, cari dau lemn de foc şi ceva coajă.

Rezervele din crângul compus, fiind în general rău alese şi tratate, lemnul lor de lucru aproape că nu contează.

Recunosc că cele mai multe păduri având întinderi mici, nu s'ar fi putut trata în codru cu tăeri succesive şi că corectivul acestei stări de lucruri ar fi putut fi numai legiferarea în sensul de a se amenaja formându-se serii de exploatare din mai multe păduri vecine sau aflătoare pe aceiaşi vale sau bazin, indiferent de numărul proprietarilor.

La munte grădinăritul concentrat şi tăerile rase au dat de asemenea rezultate rele. Ori cât de îndreptăţită ar părea teoria după care trebue să-i dăm proprietarului particular de pădure posibilitatea să-şi valorifice cât mai bine fondul său, interesul general trebue să primeze şi de aceia concepţia, care a rezidat până acum la întocmirea regulamentului de exploatare urmează să fie modificată în sensul de a introduce în texte numai dispoziţiuni care să cadreze cu interesul general, iar proprietarilor care fac sacrificii pentru colectivitate statul să le acorde diferite înlesniri şi avantaje compensatoare.

c) Cum sunt exploatate.

Nu mă pot opri de a afirma că numai 2—3 proprietari m'au consultat asupra modului cum să tae şi să îngrijească pădurea, încolo toţi fac cum îi tae capul şi totdeauna contrar de cum ar trebui să procedeze.

d) Cum se respectă celelalte dispozițiuni ale amenajamentelor sau Codului Silvic

In privința împăduririlor artificiale în porțiunile neregenerate natural, e lucru notoriu că nici societățile de exploatare, care dispun de mijloace băneşti şi de personal n'au executat această dispozițiune, cu atât mai mult proprietarul singuratic, care n'are priceperea şi poate nici mijloacele de a se scăpa de această importantă chestiune.

Lipsa de tragere de inimă şi de înțelegere în această privință e aproape generală. Citez cazul unei proprietare, care a încasat peste 1 milion din vânzarea pădurei sale.

Propunându-i să sacrifice cel puțin 5% din suma încasată pentru complectarea golurilor şi plantarea râpilor ce s'au produs în pădurea sa de fag în urma exploatărei mi-a răspuns că nu poate cheltui nici o sumă în acest scop.

Am dat acest exemplu, care împreună cu celelalte date mai înainte trădează mentalitatea proprietarilor de păduri, mentalitate cu totul refractară aplicărei perceptelor silvice, aducătoare de progres nu numai colectivității, dar înşişi proprietarilor, dacă ei ar avea o cât de slabă conştiință forestieră să înțeleagă aceasta.

Rezultatul acestei stări de lucrări este, după cum s'a arătat în parte mai sus,funest pentru viitorul nostru economic. Defrişările, de toate nuanțele, exploatarea pe suprafețe prea mari în termene scurte, reaua stare a tinerelor arborete secătuite de esențele de valoare, vor aduce o puternică criză de lemne în special de lucru, criză, care se va prelungi decenii întregi de oare ce până se vor face linii ferate pe toate văile, va trece încă mult şi chiar dacă se va înlesni transportul, cu sistemul de acum al îngrijirii pădurilor vom ajunge la un deficit al producției lemnoase față cu consumația, lucru ce se va remedia şi mai greu.

Criza în special pentru lemnul de lucru se resimte de acum şi are efect imediat în stânjenirea progresului unei părți din populație, care s'ar fi putut aproviziona continu cu lemne de lucru din pădurile particulare, dacă acestea ar fi fost supuse din vreme unor tratamente mai conservative.

In ce priveşte împăduririle în părțile de păduri particulare neregenerate natural, conform legei, urmează a se executa de Stat, dacă nu le execută particularii. Iată deci serviciul silvic al statului, care nu poate face față nici lucrărilor dela pădurile statului, pus în fața unei uriașe opere de îndeplinit, operă care împreună cu împădurirea terenurilor goale improprii altei culturi trebue îndeplinită căci de ea depinde viitorul forestier și interesează în genere progresul economic al țărei.

Pe măsură ce pădurile se sub-divid mereu prin moșteniri, vânzări etc. munca desfășurată de serviciul silvic al statului devine și mai încărcată cu îndeplinirea formalităților pentru punerea în exploatare, controlare etc. cari sunt cam aceleași indiferent de întindere.

Cred că activitatea serviciului silvic al statului la pădurile particulare, cu roade destul de modeste, ar putea fi mult mai de folos fiind îndreptată pe calea ce propunem mai departe.

Comasarea pădurilor particulare și administrarea lor de către serviciul Silvic al Statului.

Să se înființeze ocoale Silvice speciale în regiunile unde pădurile particulare sunt numeroase, iar unde sunt rare, se pot administra de ocoalele silvice ale pădurilor statului.

Să se înființeze comisiuni pe direcții silvice, cari vor proceda la împărțirea pădurilor particulare în ocoale Silvice, la perimetrarea lor, împărțirea în serii de exploatare care să cuprindă mai multe păduri dacă sunt mici, fiecare pădure formând parcele sau cel mult afectații. Treptat se vor amenaja toate aceste păduri după principiul permanentizărei producțiunei și în conformitate cu toate preceptele științei silvice și ale interesului general.

Se va căuta neapărat ca prin sub-serii și prin planurile tăerilor de ameliorare să se fixeze tăerile anuale în mai multe puncte astfel ca pentru toate satele din împrejurimi să se înlesnească aprovizionarea cu lemne.

Pădurile acestea vor avea numai personal de stat, fără nici o depedență de proprietari și se vor exploata ca și pădurile statului.

Anual se vor face socotelile și vărsa de către stat proprietarilor respectivi sumele rezultate ca venit net, după scăderea cheltuelilor.

Care ar fi avantajele acestui sistem?

Statul având sub administraţia sa directă 25 % din suprafaţa păduroasă şi mai achiziţionând cu timpul din pădurilor persoanelor morale şi stabilimentelor publice e în măsură ca aproape în întreaga ţară să dicteze cum interesul general de prezent şi de totdeauna o cer, în special se poate ajunge la situaţia de a avea anual şi permanent o producţine egală lemnoasă.

Marile instalaţii de transport şi de industrializare se vor putea construi şi menţine fiind în funcţiune de o producţie lemnoasă de şi mai împrăştiată, dar egală de la un an la altul. Nu vom mai fi nevoiţi să dăm o pădure întreagă tăerei în câţiva ani pentru ca rentabilitatea cutărui funicular sau Decauville să fie asigurată.

Pentru adoptarea soluţiei ce propun mai sus, nu va fi nevoie să se facă o întinsă propagandă, de oarece o bună parte din oficialitate şi din oameni de stat sunt câştigaţi pentru luare de măsuri radicale în chestia pădurilor particulare.

D-l Th. Cudalbu, ca fost Administrator şi Ministru de Domenii, s'a exprimat astfel în 1920: „Interesul general reclamă a se lua măsurile cele mai energice, chiar lovind în drepturi stabilite pentru particulari“ „Constatările de mai înainte de războî stabilesc că împăduririle la proprietăţile particulare au rămas neefectuate în cea mai mare parte din lipsa de interes a proprietarilor şi exploatatorilor“.

„Primejdia torenţilor şi despădurirea munţilor este prea mare pentru a avea ezitări asupra măsurilor de îndreptare".

D-l Vintilă Brătianu, un foarte profund cunoscător al chestiilor economice în toate direcţiile, se exprimă astfel în 1921: „Regimul proprietăţei forestiere nu poate lăsa la bunul plac al proprietarului buna conservare a pădurei“ „Politica de stat trebue să ajungă deci pe cât cu putinţa la împădurirea cu esenţe nobile şi la exploatări cu termene lungi“.

Cred că şi d-l Al. Constantinescu Ministrul Domenilor care şi-a legat pentru totdeauna numele de pădurile ţărei, prin legiferaţia sa silvică şi prin atenţiunea ce a dat corpului silvic va îmbrăţişa problema comasărei şi etatizărei pădurilor ţărei şi ne aşteptăm, ca spre a-şi încorona opera s'a faţă de păduri, să rezolve această problemă cel puţin în sensul preconizat mai sus, dacă nu şi mai radical.

Comasarea pădurilor aparţinând instituţiilor publice şi private, persoanelor morale, asociaţiunilor etc.

Comasarea tuturor pădurilor ţărei inclusiv cele cuprinse sub titlul de mai sus este un ideal, către care trebuie să tindem, pentru moment ni se pare irealizabil chestiunea fiind prea complexă. De altfel cele mai multe instituţiuni publice şi persoane morale au servicii silvice destul de bine organizate, unele fiind superioare serviciilor silvice ale statului. Pădurile respective nefiind în situaţia precară în care să găsesc pădurile particulare, despre care s'a vorbit mai înainte,—se mai pot lăsa în administraţia proprietarilor lor.

Punerea în valoare şi comercializarea pădurilor statului şi ale particularilor.

Legea pentru comercializarea întreprinderilor de stat este bine venită din toate punctele de vedere. Prin ea se înlătură toate inconvenientele administraţiei de stat, biurocratică, formalistă şi greoae, mai ales când ea e aplicată în industrie şi comerţ. Dacă până acum gospodăria forestieră în vechiul regat a constat mai mult în lucrări de pură administraţie şi de exploatare prea puţin intensivă, acum când cerinţele timpului şi imperativele de ordin naţional ne impun să ne îndreptăm către o gospodărie intensivă de industrializare şi comercializare a produselor lemnoase cu capital, personal şi munca românească, acest program nu se poate înfăptui fără întroducerea sistemului comercial care dă mijloace rapide de realizare a scopurilor urmărite.

Prin comercializare, intreprinderile forestiere româneşti vor atrage capitalul atât de necesar pentru creare de mijloace de transport, fără care nu se pot pune în valoare pădurile din regiunile munţilor şi colinelor, se vor putea face instalaţii pentru toate felurile de industrii bazate pe lemn, ca materie primă, se vor putea întocmi programe mai vaste de împădurire, dispunându-se de fonduri mai bogate şi puse la timpul trebuincios la dispoziţia organelor silvice, se vor putea plăti mai bine factori de concepţie şi conducere imitându-se întreprinderile particulare ; în definitiv progresul în direcţia culturei şi exploatărei pădurilor în sens românesc va fi mult înlesnit şi favorizat. Aplicarea legei de comercializare este indicată la început în marile masive forestiere ale statului din regiunea muntoasă, masive rămase aproape virgine până astăzi din cauza lipsei mijloacelor de transport. Exemple de asemenea masive avem în bazinul Râului Doamnei din judeţul Muscel.

In ce priveşte aplicarea legei de comercializare la pădurile statului de întinderi mai mici din regiunea muntoasă precum şi la pădurile din regiunea colinelor şi câmpiei, sunt de opinie a se amâna până se va termina comasarea pădurilor particulare şi trecerea lor în administraţia serviciului silvic al statului, în modul expus mai sus.

Desigur că rentabilitatea pădurilor ţărei va ajunge la maximum când 3/4, mai târziu totalitatea domeniului păduros va fi administrat de o administraţie unitară, încadrându-se în serii de exploatare păduri aparţinând oricui, dar situate în acelaş bazin, versant sau localitate.

Dacă datorită comercializărei pădurilor de sub administraţia statului paralel cu exploatarea şi industrializarea produselor lemnoase, se va executa şi regenerarea precum şi toate lucrările culturale prevăzute de technica Silvică, se poate spune că aplicarea comercializărei va aduce zorile unei epoci de aur în silvicultura noastră, ideal care surâde oricărui inginer silvic român.

CADASTRUL ŢAREI
IN LEGATURA CU REFORMA AGRARA
ŞI CU PROBLEMA COMASĂREI PĂDURILOR
Organizaţia technică necesară înfăptuirei lui

DE

D. CIURILEANU

Inginer silvic, fost Inspector la Direcţia Cadastrului

Cadastrul — această instituţie de Stat care în unele ţări apusene datează de secole—şi-a făcut în sfârşit şi la noi apariţia pe orizontul preocupărilor noastre de după războí, în 1919.

Patru sunt cauzele însemnate ce au determinat punerea lui în ordinea zilei, isvorâte toate din situaţiunea economico-socială excepţională şi de complectă prefacere, rezultată de pe urma marelui războí şi anume:

1. *Schimbarea complectă* a aspectului *proprietăţei imobiiare,* provenită din *exproprierile* cari au îmbucătăţit-o considerabil, măriud simţitor numărul proprietarilor rurali.

Acestora Statul trebue să le garanteze prin cadastrare nouile proprietăţi. Reforma agrară este deci prilejul cel mai favorabil pentru începerea Cadastrării ţărei.

2. *Realipirea Ardealului, Banatului şi Bucovinei,* cari având Cadastrul lor vechi, prilejueşte, pe baza *principiului unificării* extinderea lui şi la restul ţărei.

3. *Necesitatea unui regim fiscal temeinic,* impune de asemenea Cadastrarea, singură în măsură de a descoperi în orice moment adevăratul venit al proprietăţilor pe baza căruia să se facă impunerile pe venit.

4. Inlesnirea prin Cadastrare a unui *credit cât mai larg acordat micilor proprietari* ai exproprierei, cari numai aşa ar

putea intensifica cultura agricolă, ca să se apropie de productivitatea fostelor moşii.

Cadastrul ar accelera deci refacerea economică atât de înceată de după război.

Aceste consideraţiuni n'au adus totuşi Cadastrul la ordinea zilei decât prin crearea „*Direcţiunei Cadastrului*" destinată a cadastra numai proprietăţile noi, ce aveau să apară de pe urma Reformei agrare. Această direcţiune prin măsurătorile făcute moşiilor expropriate avea să înceapă să depoziteze materialul din care urma să se clădească apoi Edificiul cadastral al ţărei. Se cerea însă ca acest material să fie dela început de calitatea şi cu caracterul necesar acestei opere. In privinţa aceasta cu satisfacţie amintesc frumosul rol ce l'a avut Asociaţia noastră, a Inginerilor în 1919, când prin autoritatea technică cu care a susţinut chestiunea în faţa guvernului de atunci, a reuşit să impună caracterul de cadastru lucrărilor de măsurătoare ale împroprietăriei, dând astfel încă de atunci fiinţă oficială dacă nu Cadastrului ţărei, dar *Ideii cadastrale* dela baza lucrărilor ce-l vor înfăptui.

Această *idee* s'a manifestat prin 2 măsuri luate în urma intervenţiei noastre şi anume: l-a *Triangularea geodezică* a întregii ţări care să lege într'un tot lucrările izolate ale exproprierilor.— S'a şi acordat un prim credit de 5 milioane Serviciului Geografic, însărcinat cu această lucrare şi 2-a *Rigurozitatea măsurătorilor* pentru ca din serioasa lor executare să reiasă materialul unui serios Cadastru. — S'a acordat fondurile necesare cumpărărei celor mai perfecţionate instrumente, s'a aprobat cele mai riguroase metode de lucru, care nu erau şi cele mai rapide, pretinse de urgenţa exproprierilor.

Sunt patru ani de când sub aceste principii călăuzitoare recomandate de Asociaţia noastră, se desfăşoară activitatea Direcţiunei Cadastrului. Simt o datorie, ca unul ce am luat iniţiativa primei intervenţii din 1919 a A.G.I.R ului în această chestiune importantă, să fac înaintea importantului Congres al Inginerilor, din anul acesta, *o scurtă dare de seamă a ceea ce s'a lucrat până acum*, pentru a încheia cu o serie de *propuneri* menite a fi discutate în Congres şi a forma temeiurile unei noi intervenţii ce aş dori să facem dirigiuitorilor actuali, pentru a da fiinţă Cadastrului, cel puţin într'un colţ al ţărei, unde măsurătorile sunt mai complecte. Vom răspunde la întrebările:

I. Ce s'a măsurat până acum?

S'a măsurat numai moşiile expropriate şi numai părţile lor expropriabile ocolindu-se inexpropriabilele (păduri, bălţi, conace etc.), afară de cazul când erau înglobate complect. In acest caz s'au măsurat în plus şi perimetrele delimitarilor satelor şi chiar ale altor proprietăţi înglobate complect.

II. Cât s'a măsurat?

a) Geodezia s'a făcut numai la judeţele Brăila, R.-Sărat, Buzău, Prahova Ilfov şi Ialomiţa, acoperind cam a 8-a parte din ce a mai rămas de triangulat. Menţionăm că Ardealul, Banatul şi Bucovina au triangulaţia cadastrală, pe care o complectează cu puncte de al patrulea ordin, unde e nevoe de ele la expropriere.

Pe suprafaţa triangulată s'au observat şi calculat difinitiv 17 puncte geodezice de I-ul ordin; 42 de al. II, 67 de al. III şi 280 de al. IV.

b) *Măsurătorile de expropriere şi parcelare* s'au făcut de la 1919 încoace: In *Vechiul Regat* în total 2628.072 ha. din cari 1.433.350 ha. expropriate.

In *Basarabia* în total 277.967 ha. din care 20.5010 expropriate.

In *Bucovina* s'au procedat difinitiv 6520 ha.

In *Transilvania* s'au măsurat 679.773 jugăre, s'au calculat total 129.824 şi s'au aplicat parcelarea la 111.240 jugăre, lucrând la 589 comune.

Comparând vedem că în Vechiul Regat s'a lucrat cel mai mult, explicabil prin acea că s'a atacat de la început moşiile mari ale şesului, care au în genere puncte puţine ce es în majoritate din triangulaţie. Aceasta se invederează şi din observaţia că deşi personalul sporeşte din an în an cu şcolile de topometrie, de 3 ani totalul măsurat se menţine la circa 600.000 ha. pe an, din cauză că sporesc şi dificultăţilor dealurilor ce au început să se măsoare.

In total *s'a măsurat pentru Reforma agrară cam 2 milioane de teren expropriat* din totalul expropriat, care după o recentă declaraţie a D-lui Subsecretar de Stat *Cipăianu* ar fi de 6 milioane. Deci cam a 3-a parte. Menţionăm însă că împroprietăriri definitive n'au fost făcute decât pe circa 260.000 *hectare* parcelate pe teren, din cele 2 milioane măsurate, adică cam pe a 8-a parte din totalul măsurat. S'au mai făcut 100 sate noi, mărindu-se 50 din cele vechi.

S'a măsurat *destul de puţin* ca să conchidem că reforma agrară e pe isprăvite, şi că n'ar fi necesar a se perfecţiona mijloacele de lucru şi totuşi *destul de mult*, în raport cu dificultăţile începutului, când n'aveam nici personal nici instrumente. Echipele de astăzi sunt în total de circa 250, dar se lucrează intens datorită stimulentului ce-l dă plata pe cantitatea făcută şi funcţionarilor şi antreprenorilor delegaţi ai Cadastrului. E un succes al stăruinţei A. G. I. R. încă din 1919, când guvernul nu înţelegea să lucreze decât în regie cu funcţionari, de teama grevelor ce nu mai conteneau.

Geodezia care s'a făcut în regie de către Serviciul Geografic şi care a costat şi mult şi s'a făcut şi destul de încet, dă o probă mai mult de eficacitatea plăţei cantitative.

III. Cum s'au făcut măsurătorile?

a) La *Geodezie*, cu teodolitele centezimale cele mai perfecte Walh & Sohn, cu 3 microscoape cari citesc fracţii de secundă; bazele măsurate cu firul invar, şi s'a căzut prin calcul pe 2 baze de control cu diferinţe milimetrice.

Nu s'a făcut legătură cu nici o moşie ridicată de Cadastru, ceeace constitue o lucrare nouă, destul de costisitoare care, dacă era un plan de mai strânsă conlucrare între cele 2 instituţii, n'ar fi fost necesară.

b) La lucrările de expropriere şi parcelare s'a adoptat exclusiv metodele de calcul ale topometriei, cu tachimetre centezimale cu microscoape ce dau 20" şi panglici perfecţionate de 50 m pentru distanţe. E în intenţia noastră de a obţine *cadastrul sub forma perfectă a ţifrelor*, la care năzuesc şi cadastrele apusene, cari au început şi multe continuă exclusiv cu graficismul.

Această intenţie are la bază o *serie de perfecţionări* la care am ajuns pentru metodele de lucru pe teren, dar mai ales în birou, datorită *maşinei* de *calcul* care azi nu lipseşte din trusa aproape a oricărui topometru de-al nostru.

Autor al unui întreg sistem de perfecţionări, pot afirma după rezultatele obişnuite prin adoptarea lor generală, că avantajele, în timp, depăşesc pentru aceleaş probleme, câteva sute la sută, metodele clasice aplicate aiurea chiar cu maşina. In special *calculele de birou* erau cele ce întârziau lucrările topometrice şi din ele mai ales *frecuentul calcul de suprafeţe* din coordonate. Am dat metoda cu care azi un calculator cu câteva clase de liceu şi chiar cu 4 clase primare, face aproape automat, cu maşina în 5 minute, un poligon de 10 puncte, care aiurea se face de către calculatori de seamă în minimum de 15—20 minute. Menţionăm în treacăt şi alte perfecţionări : *Triangulaţia prin intersecţii directe* fără rezolvări de triunghiuri dă din datele de teren azimutale, coordonatele punctului intersectat în 2 minute, faţă de cel puţin 10—15 prin metoda clasică, aplicată chiar cu maşina de calcul. *Parcelarea trigonometrică* adaptată maşinei de calcul şi ajutată de tabelele din 10" în 10" centizimale ce am tipărit anul trecut.

Ca *perfecţionări ale metodelor de teren* citez : *Metoda azimutelor directe pe teren ; staţia sărită,* necunoscută aiurea în lucrările precise ; *staţia unică* care rezolvă o drumire între semnale fără nici o staţie intermediară.

Adăogând la acestea *2 instrumente noi : firul de 100 m din oţel de 0,6 mm* diametru pentru măsurătoarea curentă a lungimilor şi *piramida tachimetrică* care înlesneşte lucrările în epoca porumburilor înalte, când până acum măsurătorile aproape stagnau 2—3 luni, — avem o serie întreagă de *înlesniri aduse mijloacelor de lucru,* cari urmăresc pe lângă rapiditate şi precizie, dar o eftinătate a lucrărilor prin posibilităţile ce le oferă a fi făcute prin *diviziunea muncii* de către ajutori cu cultură mai redusă şi deci cu pretenţiuni mai modeste.

Din cele expuse reese că deşi stimulate cantitativ lucrările de măsurătoare au garanţii suficiente şi *calitative,* iar recepţiile şi verificările ţifrelor dau posibilitatea înlăturărei lucrărilor rele ce nu corespund unui caet de sarcini destul de riguros.

Suntem totuşi departe de a afirma că nu mai e nimic de perfecţionat, în organizarea dela Direcţia Cadastrului. Totul evoluează spre bine, însă cu oarecare incetineală.

Trec la *propunerile positive* care, dacă nu pot să se generalizeze, cel puţin să se experimenteze comparativ şi să formeze baza noilor *îndrumări ale lucrărilor* spre scopul final de cadastrare a ţărei.

Propuneri.

1. *Formarea unui personal select de conducere* a viitorului cadastru prin *crearea unei secțiuni geodezice lângă una din școlile politechnice*, în felul cum e istă la Viena, Budapesta, Zürich.—Ar rămâne școala de topometrie a cadastrului numai cu ajutori de topometri; iar secția I-a topometrilor bacalauriați ar trece la Politechnică.

2 *Accelerarea Geodeziei* prin darea în întreprindere a construcției piramidelor și observațiilor și la ingineri civili de preferință dela A. G. I. R.

3. *Lărgirea principiului diviziunei muncii* și separația celor trei faze: triangulație, tachimetrie și calcule. — Aceasta ar aduce, pe lângă cea mai judicioasă folosire a celor 3 categorii de personal: topometri, ajutori și calculatori, controlul automat, în locul celui nesigur de astăzi, al recepțiilor aglomerate, care nu pot garanta calitatea tuturor măsuratorilor.

4. Stabilirea pe județe de către serviciile technice a *rețelelor șoselelor prezente și viitoare* pentru a fi rezervate cu ocazia parcelărilor.

5. Perimetrarea pădurilor de către organele silvice înaintea măsurărei lor de către cadastru.

6. Complectarea bornelor de C. F. R. din dreptul moșiilor parcelabile.

7. *Bornarea* generală după posesie a proprietăților de către proprietari, cu sancțiunile unei legi pregătitoare a celei cadastrale. Eventual formarea unui *Corp de hotarnici* al cadastrului cari să facă bornările și hotărniciile proprietăților, întocmind schițe, planurile urmând să se facă de către topometri.

8. Crearea unui *Consiliul de perfecționare* lângă *Direcția Cadastrului*, compus din technicieni de seamă cari s'au ocupat de chestiunea aceasta și cari să avizeze asupra perfecționării de adus technicei cât și a organizărei lucrărilor cadastrale. Ar fi să se renunțe la multe din *formalismele* ce îngreuie lucrările, atât la predarea lor cât *mai ales la lichidarea plăților*. De asemenea s'ar revizui metodele cu scopul *unificărei lor* cu care ocazie s'ar renunța sigur la *rigori inutile* pusă în multe ocazii și s'ar adopta, ceace a și început, ridicările grafice ale hotarelor și detaliilor unde nu e nevoe a se fixa refere de beton : râuri, bălți, coame de dealuri etc.

Menţionez că deja la ce s'a măsurat s'ar fi economisit 30% din timp, dacă râurilor cu maluri cotite, nu li se făcea ridicarea cu taruşi în movile ce erau surpate a doua zi; dacă soselelor cotite nu li se puneau movili atât de dese că se suprapuneau parţial; dacă nu se presăra întreaga moşie cu movili în mijlocul arăturilor, pe marginea tuturor separaţiunilor de culturi pe care proprietarii le schimba în fiece an.

9. Ca propunere finală ar fi: **Inceperea Cadastrului ţărei**. *cel puţin la o regiune* unde măsurătorile cadastrului ar avea puţin de complectat. S'ar putea în felul acesta experimenta asupra normelor de adoptat la restul ce s'ar face treptat treptat.

Ne asociem în această privinţă cu tot entuziasmul la propunerile documentate făcute în faţa Academiei, la 22 Iunie 1923, de către distinsul jurist d-l Andrei Rădulescu, Membru al Academiei. În studiul prezentat sub titlul *Publicitatea drepturilor reale imobiliare*, am avut satisfacţia să constatăm, că pe temeiul aceluiaş prilej fericit al *reformei agrare* care răscoleşte întreaga proprietate rurală, d-sa susţine, că şi Asociaţia noastră în 1919 că instituirea Cadastrului general al ţărei se impune.

Comunicarea d-lui Andrei Rădulescu apare ca un adevărat eveniment în mijlocul străduinţelor ce se pun de către toţi cei ce urmăresc realizarea şi la noi a importantei opere a Cadastrului.

Convins că Asociaţia noastră care a avut un rol atât de frumos la începutul ideii Cadastrului în 1919 nu va întârzia noi interveniri către cei în drept în a cere elaborarea *legii cadastrale*, care să dea fiinţă Cadastrului mult aşteptat, închei acest studiu cu cuvintele d-lui Rădulescu:

„Dacă cei de până acum n'au făcut nimic în această direcţie, deşi se gândeau la ea încă de mult, cei de astăzi nu vor putea invoca nici o scuză, pierzând şi acest moment favorabil şi, desigur, că, faţă de noi, judecata posterităţei va fi foarte severă.

Cadastrul trebuind să meargă mână în mână şi cu problema comasărei tuturor pădurilor ţărei în vederea exploatărei întregului masiv forestier, chestia pusă în discuţia acestui congres e un cuvânt mai mult pentru necesitatea elaborărei legii cadastrale.

Moțiunile presentate de Secția Silvică la Congresul Inginerilor (Cluj, Mai 1924)

I.

Al 4-lea Congres al Inginerilor din România, întrunit la Cluj în Maiu 1924, luând în discuțiune problema exploatării pădurilor statului, în legătură cu proectul de lege al comercializării bunurilor publice, constată;

1 Că articolul 2 al proectului de lege citat, clasează pădurile statului *printre bunurile cu caracter pur comercial*, (al. B.) și poate avea drept consecință exploatarea pădurilor peste anumite limite, stabilite de codul silvic, în vederea unei productivități continue de care legea comercializării nu se ocupă.

2. Atât la noi, cât și în toate țările civilizate, pădurile sunt socotite ca reprezentând un bun de *interes absolut general*, prin exploatarea cărora nu trebuie să se urmărească numai o rentabilitate maximă, ci să se țină seamă de considerentul că Domeniul forestier al unei țări, asigură existența unora din factorii de primă importanță, ca: prosperitatea agriculturei, fixarea terenurilor alunecătoare, regimul isvoarelor și al apelor, de cari depinde posibilitățile de utilizare a energiei căderilor de apă, irigații, canalizări etc.

3. Congresul examinând această chestiune opinează ca pădurile statului să fie considerate *ca bunuri de interes general*. (al. A) a căror exploatare să fie stabilită prin o lege specială care urmează a fi întocmită de specialiști, cu respectarea considerațiilor de mai sus.

II.

Luând în discuțiune problema Cadastrului, atât de mult legată de problema forestieră, având în vedere faptul că prin măsurătorile făcute cu ocazia reformei agrare, s'a adunat până acum un însemnat material cadastral, Congresul recomandă:

1. Instituirea regimului cadastral în întreaga țară, prin o *„Lege Cadastrală“*, a cărei aplicare trebue să înceapă acolo unde măsurătorile sunt mai complete.

2. Formarea unui personal select de conducere prin specializarea technicei cadastrale în școlile politechnice.

3. Creiarea unui Consiliu de perfecționare pe lângă Direcția Cadastrului, din technicieni distinși între cari să facă parte și reprezentanți ai A. G. I. R. care să avizeze asupra perfecționărei ce urmează a se aduce technicei și organizării lucrărilor cadastrale preconizând:

a) Promovarea geodeziei, prin colaborarea inginerilor civili, lărgirea principiului diviziunei muncei prin separația personalului de bornare și hotărnicie, triangulație și tachimetrie, calcule, desen.

b) Inlăturarea formalităților inutile.

c) Extinderea lucrărilor grafice la toate punctele nebornate.

FRUMOSUL ŞI UTILUL REALIZAT DE PĂDURI

Pădurile au format primul adăpost al omului. Din ele ne procurăm cea mai mare parte din materialul necesar construcţiei locuinţelor, precum şi combustibilul de care avem nevoie pentru încălzitul lor în timp de iarnă.

Din materialul lemnos s'a creiat o importantă industrie, ale cărei produse sunt indispensabile traiului modern.

Din lemn se fabrică mobilele dela cele mai simple şi până la cele mai luxoase.

Rotăria, dulgheria, butnăria, strungăria, tâmplăria şi alte numeroase meserii, utilizează lemnul în foarte mare măsură.

Nu mai vorbesc despre drumurile de fer şi lucrările de artă, cari consumă în fiecare an cantităţi considerabile de material lemnos.

Statul şi particularul, dela cel mai bogat şi până la cel mai sărac, au neapărată necesitate de acest produs principal al pădurilor, care este lemnul.

Dacă nu ar fi decât aceste trebuinţe şi totuşi am avea dreptul a susţine că existenţa şi bunul traiu al omului sunt strâns legate de aceea a pădurilor.

Dar pădurile au un rol cu desăvârşire util, care derivă din însăşi fiinţa lor, ştiut fiind că arborii prin influenţa luminei soarelui, absorb carbonul din aer, lasând oxigenul la dispoziţia omului şi animalelor fără de care aceste vieţuitoare nu ar putea trăi.

Ele purifică atmosfera de o mulţime de miasme vătămătoare sănătăţii, menţin coastele munţilor împiedicându-le ca să se surpe şi să se prăbuşească. Cursul sălbatic al râurilor este strejuit, neputându-se schimba în mod capriţios şi revărsa peste holdele fertile ale ţării.

Graţie pădurilor râurile pot fi utilizate pentru irigaţiuni, ca forţe motrice şi ca energie electrică contribuind, astfel, la progresul omenirei.

Ele formează un puternic mijloc de apărare în contra curenţilor aeriani micşorându-le efectele lor dezastroase, deşi unii meteorologişti neagă această însuşire a pădurilor.

Un fapt, însă, rămâne constant şi anume că în urma marilor despăduriri practicate în Rusia, Grecia, Italia, Asia minoră şi aiurea, clima acestor ţări s'a schimbat, accentuându-se un climat de stepă cu mari extreme de temperatură, însoţit de secete prelungite şi alternând cu perioade de ploi torenţiale, cari produc inundaţiunile cu tot cortegiul lor funest pentru agricultură.

In România, mai mult ca în oricare altă ţară, din cauza situaţiunii sale geografice, a structurei geologice şi a reliefului solului, trebuie ca regiunea muntoasă, care coprinde cam $^2/_5$ din întregul său teritoriu, din care circa $^1/_5$ parte nu este susceptibil de altă cultură decât de cea forestieră, să fie acoperită cu o întinsă suprafaţă păduroasă.

Din nefericire nu s'a înţeles, însă, până acum la noi acest adevăr elementar, deoarece atât marii proprietari cât şi micii moşneni şi clăcaşi au pus toporul la tulpina arborilor, după expresiunea aşa de plastică a M. S. Regelui Ferdinand, şi au devastat în mare parte frumoşii codrii ce natura ne dăruise cu îmbelşugare; iar celor cari mai rămăsese le-au dat foc spre a face curături şi locuri de păşune pentru vitele lor: câteva vaci, oi, sau capre degenerate.

Altă dată munţii noştri atât de frumoşi prin bogăţia pădurilor seculare de brad, molift şi fag ce-i împodobeau şi din coamele cărora curgeau nenumărate izvoare, astăzi mulţi dintrânşii sunt brăzdaţi de răpi şi prăpăstii îngrozitoare, iar râurile, cari altădată şerpuiau majestos prin lunci fertile populate cu arbori seculari, actualmente sunt transformate în numeroşi torenţi cu un mic debit de apă în timpuri normale, dar când plouă,volumul lor se măreşte în mod disproporţionat târând cu dânşii mari cantităţi de nisip şi pietriş steril, pe care îl revarsă peste terenurile împrejmuitoare, înnecând şi pustiind totul în calea lor.

O Românie puternică, bogată şi frumoasă, nu poate să existe, decât atunci când regiunea muntoasă va fi înzestrată cu splendide păduri, populate cu speciile cele mai preţioase şi exploatate în mod sistematic, ceeace nu va putea avea loc şi nu vor putea deveni rentabile, decât dacă ele vor dispune de numeroase căi de comunicaţie, cari singurele sunt în stare să eftinească transportul. Paralel cu cultura forestieră este bine asemenea să se inaugureze o economie pastorală rațională, care să facă cu putință creșterea vitelor de rasă bună, astfel după cum se observă în Elveția și în alte țări civilizate.

In regiunea podgoriei se va da negreșit precădere culturei pometurilor, viei, fânețelor, iar orice teren improductiv, impropriu uneia din aceste culturi precum și pentru creșterea vitelor, urmează neapărat ca să fie împădurit.

La câmpie Statul va păstra și va cultiva, după preceptele științei forestiere, toate pădurile astăzi în ființă, iar în șesuri și bărăgane va creia altele în formă de lungi perdele de adăpost în contra vânturilor periculoase ca Crivățul și Austrul.

Drumuri și canaluri, căi ferate, vor șerpui astfel în toate direcțiunile, brodate pe margine cu chenare de arbori după cum aceasta se vede în Lombardia, Normandia etc., iar acolo unde se va simți nevoie pe lângă șosele, căi ferate, drumuri, hotarele dintre moșii, malurile râurilor, se va planta cu arbori câte o curea de pădure despre partea vântului dominant.

In asemenea condițiuni pe câmpia întinsă până în zare Românul va putea să tragă brazdă adâncă, având încredere că holda lui va rodi din belșug ne mai fiindu-i teamă de intemperii atât de frecvente astăzi.

Iar intelectualii orașelor, obosiți de grelele probleme ale vieții, vor putea găsi în codrii și dumbrave fermecătoare un refugiu în timpul verii, pentru a se odihni în liniște și dobândi noi forțe spre o muncă roditoare.

N. C. Macovey
Inginer Inspector Silvic

CUVINTE DUREROASE

Cine a asistat la desbaterile Camerei deputaţilor, sau cine a citit discursurile privitoare la înfiinţarea de păduri comunale, nu a putut să nu simtă o strângere de inimă, la cuvintele ce s'au rostit, cu acest prilej.

Exponenţii naţiunii, adică parlamentarii, dintre cari unii posesori pe oarecare cultură, au adresat cuvinte urâte, la adresa mucenicilor pădurii, cari merg până la sacrificiul vieţii uneori pentru promovarea sau păstrarea fondului nostru forestier.

„Faimoşii silvicultori", după cum se exprimă în deridere un deputat de Tulcea sunt oameni cari nu urmăresc decât profitul lor personal, sunt neascultărori dispoziţiunilor cari vin dela centru, sunt adică bolşevici şi aşa mai departe.

Desigur, că nu se poate pădure fără uscătură. Sunt cinci degete la o mână şi nu se potriveşte unul cu altul, aşă că a se aruncă epitete unei organizaţiuni întregi, ni se pare nu numai o uşurinţă din partea celui care o face, dar aceasta mai înseamnă încă şi inconştienţa. Fiecare organizaţie îşi are păcatele, dar şi meritele ei. Aşa de pildă, câte cazuri de incorectitudine nu se citesc în presă, ca unele cari se produc, în corpul magistraţilor, profesorilor, etc. Rezultă de aici, că trebue să îi fierbem pe toţi într'o oală? „Avem şi noi faliţii noştri", spunea Caragiale, dar aceasta nu înseamnă, că marea majoritate e constituită din „faliţi".

Cu toate acestea n'am citit să fi luat cineva apărarea corpului de „faimoşi silvicultori", deşi este un reprezentant în cameră care se numără printre membrii acestui corp, şi această afacere este dureroasă.

Din lectura desbaterilor, despre cari pomenim, se desprind mai multe învăţăminte:

1. Marea dreptate pe care o avea fostul meu profesor, d-l Dr. Drăcea, când spunea acum câţiva ani: *„atâta timp cât nu va exista o conştiinţă forestieră, în sufletul populaţiei noastre dela sate şi oraşe, să nu ne închipuim, că vom putea apăra uşor pădurile!"*

In adevăr, din duzina de oratori, care a discutat legea, numai unul a accentuat asupra tuturor punctelor ce interesează pădurea; şi acela nu e pădurar, ci Profesor la Academia de comerţ, se numeşte d-l Ioaniţescu, nume pe care îl arăt, ca să ştie toţi cine a aparat pădurile, în Parlamentul României Mari! Iată dar, procentul de posesori ai unei conştiinţi forestiere: 1 12, sau circa 8%! Să ne mai mirăm, atunci, de ce sunt scoase pădurile la mezat?

2⁰ Al doilea învăţământ, care poate lua forma „unei invenţiuni istorice", fiindcă altfel nu vedem cum am putea s'o numim este aceea privitoare la istoricul pădurilor dela noi, făcut de un alt deputat, care spunea cam aşa: „acum 200 de ani, pădurile erau considerate ca un „res nullius", iar populaţia sătească avea dreptul atunci, prin vechile, legiuiri, la fumărit, fără nici o autorizaţie, din partea cuiva. Aşa fiind, astăzi, trebue ca acele păduri să aparţină ţăranilor!"

Iată dar o nouă concepţie, foarte interesantă, care ilustreaza o mentalitate nu mai puţin specială. Dacă găsesc, deci, un lucru pe care nu'l reclamă nimeni 200 de ani, înseamnă ca urmaşul urmaşilor mei să îl predea acelui, care îl va pretinde fără să îşi poată motiva, cel puţin, pretenţia? Sau fumăritul este o pretenţie care poate justifica astăzi, dreptul de proprietate al pădurilor în folosul ţăranilor? După care teorie?

Cel mult s'ar fi putut pretinde să se respecte acest drept, din partea proprietarilor de păduri, lucru şi acesta foarte discutabil, fiindcă nu înseamna deloc să respectăm astazi o legiuire întocmită acum 200 de ani, căci după aceasta concepţie înseamnă să nu se mai poată modifica nici o lege, în vecii vecilor, adică să fim siliţi să ne conducem după constituţia de la 1866, noi şi toţi urmaşii noştri. Or, vedem modificată constituţia, ba ceva şi mai mult, vedem schimbându-se dintr'un an în altul, aproape întreaga legislaţie.

Susţinătorul din Parlament, al acestei noui concepţiuni, pretindea încă să ne întoarcem la ce a fost odinioară în materie de păduri. Ii răspundem: de ce numai în materie de paduri? Hai să ne retrogradăm într'un totul şi cel dintâi care ar trebue să exemplifice ideea, să fie propunătorul făcând abstracţie de comoditatea automobilului şi să vină dela Topoloveni la Bucureşti, în carul cu boi!

Să presupunem acum, că raţionamentul facut de noi, mai sus, împacă pe cei mai mulţi şi o să încercăm pe altul:

Acum 200 de ani pădurile nu aparţineau nimănui. Foarte bine! S'a găsit însa X, Y, F, cari şi-au zis, că într'u cât nu sunt opriţi de nimeni, pot să îşi ia din acest domeniu forestier, *pe atunci fără stăpân*, atâta sau atâta suprafaţă.

Prin urmare aceste persoane X, Y, Z, sunt **persoane prime ocupante**, cărora li se contestă astăzi dreptul de proprietate, pe ce bază?

Mă sui în tren şi găsesc toate locurile ocupate. Cine îmi dă dreptul să iau de mânecă pe cel care îmi convine *şi să'l scol de pe locul pe care l-a ocupat înaintea mea*, pentrucă să mă aşez eu?

Este sau nu, această procedare bolşevică? Evident că da? Şi atunci cum apare deputatul susţinător al unei teze bolşevice, înaintea ţării?

3⁰. ..... Peste tot, băgaţi persoanele cele mai simpatice, silvicultorii. Văd roşu, în loc să văd culoarea verde a pădurilor ori de câte ori aud de silvicultori. Peste tot îi amestecaţi, în toate chestiunile..." **(Extras din cuvântarea d-lui Georgescu — Tulcea).**

Suntem antipatici tuturor acelora, cari vin în contact de afaceri cu pădurile. Dela ministru până la ţaran, trecând prin întreaga erarhie socială dela noi, inginerii de păduri sunt călăii neamului, fiindcă... nu vor să dea lemne la toţi locuitorii ţări, vre-o 16 milioane la număr; nu acordă păşunatul în perimetrul pădurilor; nu dau voe braconierilor să îşi facă de cap; opresc pescuitul; nu lasă pe oameni să tae cât vor, de unde şi când vor, etc.

Or, dacă aceasta este mentalitatea oamenilor quasi autorizaţi ai poporului, ce să mai spunem despre vulgul propriu zis?

Dar n'avem şi noi o parte de vină, că lucrurile au ajuns până aici? noi credem că da! Atâta timp cât scoala noastra funcţionă la Brăneşti, elevii erau ţinuţi ca într'un zid chinezesc. Contactul lor cu lumea universitară, ce vinea după puţin timp în trebile publice, nu putea să aibă loc, aşa că deşi se ştia de existenta şcoalii dela Brăneşti, elevii acestea erau priviţi ca un *ce* exotic, iar când ei treceau la slujbe, continuau să rămână în cadrul pădurii, neglijând relaţiunile cu întreaga lume, aşa că din moment ce nu exista posibilitatea unui schimb de vederi, din moment ce nu se puteau atrage discuţiunile pe teren convenabil fie sub forma de conferinţe sau de convorbiri particulare, publicul fie chiar cu cultură nu putea să ştie nimic despre rostul pădurilor pe pământ, cât şi despre menirea acelora, ce profeseaza ştiinţa forestieră.

Prin noua starea de lucruri, faptele au să se schimbe, desigur, dar numai generaţia următoare îşi va forma o adevărata mentalitate, despre cele arătate. Lipsa de manifestări dese, din partea noastră, desinteresarea multora dintre noi, fie cu ocazia congreselor, fie în alte împrejurări, lipsa unei *pompuosităţi* ce ar trebui să existe întotd'auna, când se întrunesc congresele noastre sunt de natură păgubitoare.

Publicul românesc şade departe de pădure şi nu o cunoaşte; trebue să'l facem s'o cunoască, fiindcă „dacă nu vine muntele la Mahomed, merge Mahomed la munte".

O cât mai largă publicitate a chestiunilor de interes general şi în funcţie de păduri, nu strică niciodată. Lucrările de pădure ce se fac, trebuesc arătate lumii, pe calea scrisului în primul rând, dacă ele au oarecare importanţă.

Agricultura publică zilnic aproape, prin organele de stat sau particulare situaţiuni ce o privesc. Inginerii de mine, căi ferate, încă nu se lasă mai pre jos. In acest timp noi să ne dezinteràsăm şi nici măcar să răspundem acelora, cari încearcă să ne umilească?

Cei cari ne cunoşteau odinioară în adevărata noastră lumină, au dispărut. Astăzi, prin răsboiul de răsturnare a valorilor, faţa lumii s'a schimbat. Alte timpuri, alte figuri. Trebue să arătam e datoria noastră şi acestora de acum, de ce lucruri suntem în stare a face. Dar trebue să arătăm!

H. Manole

IMPORTANŢA VANATOAREI

In evoluţia vremei, experienţa ne-a învăţat că, printre factorii ce concură la desvoltarea economică a unei ţări, vânătoarea ocupă un loc destul de important şi este chiar un component al energiei naţionale. Ridicată la rangul de ştiinţă, ea aduce în ţarile civilizate, foloase *materiale* şi *morale*. Vânătoarea creiază industrii, ajută desvoltarea comerţului şi contribue, *direct* şi *indirect*, la progresul economic şi moral educativ. Vânătoarea apărând ca o necesitate, putem zice că e tot atât de veche ca şi omenirea. Pentru a vedea mai bine importanţa ei, să considerăm vânătoarea dezvoltându-se în trei faze: *primară, medie* şi *modernă*. In faza primară, omul preistoric privit individual, vâna din nevoia de-a se hrăni, de-a se îmbrăca şi de-a se apăra contra animalelor sălbatice, răpitoare, cu o vorbă omul preistoric vâna din nevoia de a trăi. Constituindu-se în societate, primele popoare despre care avem cunoştiinţă, vânau şi ele, ba unele se ocupau exclusiv numai cu vânătoarea, iarăşi din nevoia de-a trăi. Chiar în timpurile acestea, pe lângă foloasele materiale, se observă şi latura morală, deoarece în lupta întreprinsă contra animalelor sălbatice, omul se exercită în mânuirea armelor şi aceasta fu începutul şcoalei de razboi.

Vânatul este o avere comună; mai bine zis res nullius ce trece în patrimoniul doborâtorului. Aşa dară de vânătoare se dispune în completă libertate timp îndelungat. Avantajele ei erau deci hărăzite pentru toţi. Mai târziu când noţiunea dreptului de proprietate s'a extins şi asupra vânătoarei, se întrevede apariţiunea fazei a doua. Selecţiunea intervine, şi în cele mai multe ţări ajunge obiectul de predilecţie numai a celor destinaţi cu purtarea armelor. Acolo îşi dădeau cu toţi seama că vânătoarea era cel mai bun şi poate chiar singurul mijloc pentru formarea virtuţilor şi calităţilor bărbăteşti, indispensabile naţiunei în timpul răsboiului. Aşa se născu şcoala pentru desvoltarea educaţiunei şi formarea caracterului, care creă individualitatea şi imprimă personalitate luptătorului ce dispreţuià moartea şi nu şovăia la îndeplinirea datoriei. Transformarea apare evidentă şi pe măsură ce valoarea ei materială se micşorează, *se observă expansiunea noţiunei de avantaj moral.* Tendinţa devine din ce în ce mai semnificativă, şi vânătoarea trece numai în mâinile nobilimii, de aceea ea se afectează apoi nobilimei de cea mai înaltă descendenţă precum şi Principilor. Mai mult încă, vânătoarea se accentuiază prin caracterul feudal, şi în ultimă expresiune se manifestă sub forma dreptului regalian asupra căruia domnitorii ţărilor, veghiau cu gelozie. Acest drept fu cauza certurilor, mâniilor şi duşmăniilor îndelungate, căci reprezentă laurul biruinţei, răsplata bravurilor şi a faptelor mărețe. In timpurile moderne, vânătoarea se prezintă în ultima fază, Vânătoarea aparţine proprietarului solului, bine înţeles cu restricţiunile prevăzute în legile dreptului ţării. Statele ce înţeleg s'o organizeze şi administreze în mod ştiinţific, exploatându-o în mod raţional, vor fi singurele ce vor beneficia la urmă, de toate avantajele ei materiale şi morale. Acum însă vânătoarea devine un factor *economic național* şi în acelaş timp îndeplineşte şi rolul moral educativ. In țările însă în care vânătoarea a fost desconsiderată ca ştiință, acolo unde oamenii n'au înțeles să-şi subordoneze pasiunile lor propriului bine obştesc, ea a degenerat completamente, devenind un masacru ordinar, care a nimicit orice fel de avantaj, atât pentru Stat cât şi pentru Societate. Ca factor economic național o evidențiază avantajele materiale în mod direct şi indirect: ea contribuie la alimentarea populațiunei, punându-i la dispoziție *carnea* şi *grăsimea* animalelor sălbatice comestibile, alimente ce prezintă calitățile necesare, pentru a fi asimilate de către organismul omenesc. Dar nu trebuie să privim consumarea vânatului numai sub formă de carne brută, ci şi sub aspectul *conservelor* cari grație metodelor ştiințifice, nu se alterează ci se pot transporta la distanțe destul de mari, putând fi întrebuințate de oricine şi la orice timp din an. Şi câți lucrători nu participă la punerea în mişcare a acestor fabrici de conserve ce formează rețele întregi de industrii specializate! Dar pentru a ne putea da seama şi mai bine de aportul ce vânătoarea aduce pe tărâmul alimentar, voi lua câte-va exemple. Deşi n'am la dispoziție decât datele oficiale, trebuie să atrag atențiunea că aceste date nu reprezintă cantitatea adevărată vânată, deoarece vânătorul nu indică niciodată vânatul exact, de teama de a nu i se ridica prețul arendărei. In realitate procentul de vânat era mult mai mare, aproape dublu ; şi mai trebuie să avem în vedere că vânatul braconat nu era socotit, deoarece chiar evaluarea aproximativă era imposibilă. Intre anii 1890-1893, când Austria era în faza dezvoltărei, datele oficiale ale Ministerului de Domenii din Viena menționează anual circa 6.300.000 kg. carne de vânat, căci cea internă era separată. Or, această cantitate corespunde cu carnea ce-ar putea-o servi 14.790 boi îngrăşați, socotind bucata la 400 kg. carne de vânat. Mai târziu însă, această cotă oficială s'a ridicat la 8 milioane kg. vânat: iar la 1898, bugetul Austriei înregistra numai pentru exportul ce făceà în Franța suma de 3.146.000 Cor. aur. Ungaria înainte de război, înscria la export cantitatea de 6 milioane kg. carne de vânat, din care a *patra parte* adică 1.500.000 kg. au fost procurate din Ardealul nostru de azi. Luând această cifră ca bază, putem evalua cu multă modestie la 3 milioane kg. carne de vânat drept producție anuală a României întregite. Socotind numai 20 lei kg. ajungem la valoarea reală de *60 milioane* lei. Dar mărirea capacităţei de producţie a Ungariei s'a observat în timpul răsboiului mondial, când în timp de 10 săptămâni a exportat în Germania nici mai mult nici mai puţin de 800 vagoane carne de vânat, ceeace înseamnă 8 milioane kg. carne, bine înţeles cota internă fiind totdeauna satisfăcută. Ne putem închipui ce resurse imense avea în materie de vânat consumabil Ungaria. Tot în mod direct vânatoarea mai oferă şi altfel de produse ca: *piele, blănurile* de diferite calităţi, precum şi *penele fine*, ce au creat adevărate industrii şi au înrâurit desvoltarea comercială. In regiunile friguroase, ele au servit ca îmbrăcăminte, iar în cele călduroase ca podoabă şi frumuseţe.

In unele părţi ale lumii, exploatarea blănurilor animalelor sălbatice formează ocupaţiunea principală a locuitorilor, căci reprezintă o valoare reală, ce devine din ce în ce mai mare, prin raritatea lor pe piaţa mondială, din cauza greutăţi de-a vâna asemenea animale. Rusia, România, Ungaria şi alte ţări oferă materialul brut, pe care industria occidentului îl lucrează, şi nu rare ori se'ntoarce chiar în ţările de origină, cu preţuri fabuloase. Şi aceasta este unul din avantajele industriilor create în ţările ce au înţeles importanţa vânătoarei. Târgurile de mostre mondiale ne dau posibilitatea de a remarca avantajele materiale, de care anumite state beneficiază. La 1891, la *Irbit* în *Siberia* s'au vândut 16 milioane de blănuri, iar la 1892 piaţa Londrei, una din cele mai însemnate a cumpărat blănuri în valoare de 35 milioane franci. Rusia imperială înscria în bugetul statului suma de 300 milioane ruble, ca aport adus de producţia de vânat (carnea, blănurile) şi menţiona cu deplină satisfacţie că această ramură de activitate ocupă locul al 3-lea în veniturile Statului.

In această privinţă România marchează o producţiune, ce putem spune că este considerabilă. Datele statistice dela 1920 ne relevează un export oficial în atare obiecte, ce atinge suma de 1.892.986 lei. Dar această cifră cred că e departe de realitate şi cu toată restricţiunile şi severităţile vamale, aceeace s'a exportat în mod clandestin reprezintă cantităţi destul de importante. Valoarea actuală a blănurilor este apreciata de toată lumea. In afară de blănurile scumpe, ce constituesc azi un lux, ce nu şi-l poate permite toată lumea; industria penelor şi prelucrarea lor a devenit o artă. Pretutindeni în ţările, în care gustul şi frumuseţea au devenit ceva indispensabil, industriile creiate sunt din ce în ce mai prospere. Şi mulţi lucrători îşi găsesc hrana cea de toate zilele, în fabricele ce lucreaza pielea şi utilizeaza coarnele animalelor vânate la confecţionarea obiectelor de artă.

Să trecem acum la al doilea capitol, şi sa vedem care sunt avantajele economice *indirecte*, de care se poate beneficia dupe urma vânatoarei. Inainte de toate trebue să ne dăm seama de veniturile *statului. comunelor. obştiilor* şi *persoanelor particulare*, încasate din arenda dreptului de vânătoare: venituri, ce marcheaza cifre destul de importante. In înţelesul juridic, arenda dreptului de vânătoare, nu este altceva decât despăgubirea proprietarului solului, pentru ca acesta să renunţe la dreptul său de a exercită vânătoarea pe solul lui în favoarea arendaşului. Sumele de bani astfel rezultate, trec drept în *casa comunei*, şi servesc la acoperirea chieltuelilor locale. In sensul acesta, bugetul comunal se descongestionează în favoarea locuitorilor, ce vor trebui să plătească un numar de impozite mult mai mici. Terenurile cu soiuri de vânat variate, pot da loc la câştiguri foarte însemnate prin arendare, constituind în acelaş timp şi un stimulent prin legea cererei şi-a ofertei. Se citează cazul clasic al silvicultorului *Lorey* din comuna *Eschbach*, regiunea *Taunus* a Germaniei, care pe la anul 1892, obţinuse pentru un teritoriu de 110 hectare suprafaţă, o arendă anuală de 3300 Mk. din cauza varietăţii de cerbi, ce stârnise curiozitatea chiar a străinilor. In Franţa la 1890, padurea St. Germain, producea un venit de 40.000 frs. arendă anuala, pe suprafaţă de 340 hectare. Aceasta înseamnă 114 frs. pentru un hectar. Statistica ne vine în ajutor şi prin ea aflăm că în departamentul „Seine et Oise" arenda medie corespunzătoare la hectar eră de 7,8 frs, pentru câmp şi 14,3 frs pentru pădure. In „Seine et Marne", ea atingeă 8,7 frs. de hectar la câmpie şi 18,6 frs. la hectar în regiunile păduroase. Dar pe la anul 1900 se plătiau în Germania în apropierea oraşelor mari, arenzi ce ajungeau la 5 Mk. pe hectar şi trebuie să observăm că încă de atunci şi până azi valoarea arenzii a crescut continuu. Statisticele Austriei înainte de răsboi precizau la 40 bani hectarul-paritate aur, ca arendă medie la hectar din vânătoare. Un exemplu interesant în Germania ni se evidenţiază pe la 1897, când Bavaria înregistrează valoarea anuală de 2.500.000 Mk., ca *benefiuiu opţinut pentru arendare* care, faţa de bugetul total el comunelor, ce erà de 9.912.000. Mk. reprezenta 24,9% din cheltuelile de acoperire ale comunelor. Dacă acest venit nu s'ar fi putut crea astfel, locuitorii Bavariei ar fi fost obligaţi să plătească cu 25% mai mult impozite comunale. Dar în afară de acest avantaj, vânătoarea mai asigura comunelor şi alte resurse mareriale, căci fiecare arendaş trebuia să utilizeze mâna de lucru din comunele respective, angajând lucrători, închiriind vehicule, şi utilizând tracţiunea animală de pe aceleaşi comune. In afară de acestea, achiziţionarea furajului de vânătoare ca fânul, sfecla, grăunţele, precum şi alimentele pentru dânsul şi întreg personalul ce lua parte la această organizaţie de vânătoare. De toate acestea comunele benificiază indirect prin taxele respective. Comunele urbane mai adăogau în plus şi impozitele asupra vânatului comercializat pe pieţele lor, întotdeauna sume considerabile. Statul ca persoană juridică, îşi trage foloasele în trei feluri :

1. Din încasarea arenzilor de pe imensele sale terenuri de vânătoare.
2. Taxele pentru permisul de vânătoare.
3. Permis de port armă.
4. Din taxele percepute dupe importul şi vânzarea armelor de vânătoare.
5. Din impozitele asupra câinilor de vânatoare.

Dar pe lângă acestea vânătoarea crează industrii ce la un moment dat se pot transforma în complete arsenale pentru fabricarea cartuşelor şi armelor de război. Dacă aruncăm o privire respectivă asupra industriei germane, engleze şi americane, ne putem da seama de importanţa acestor fabrici, cari în timp de pace lucrau arme şi cartuşe de vânătoare, formând în acelaş timp o armată de meseriaşi ; acestia în momentele războiului au fost utilizaţi fiecare pe loc, ca şi în timp de pace, producând însă cartuşe şi arme de război. Iată şi un exemplu evident al cărui martor ocular am fost. La Pojon în vechea Ungarie, azi Bratislava cecoslovacă, eram în consiliul de administraţie al unei mici fabrici ce da un rendement anual de 18 milioane cartuşe de vânătoare. La decretarea mobilizărei, în prima zi de război, transformarea fiind făcută, s'a obţinut 1 milion cartuşe de război pe zi. Şi pentru completa D-tră edificare, vă mai amintesc următorul lucru petrecut în Germania: La 1895, făcându-se o numărătoare a fabricilor şi atelierelor, s'a totalizat la 1472 în stare de funcţiune. Fiind vorba de fabrici şi ateliere se considerăm o medie aritmetica de circa 100 lucrători; aceasta reprezinta un numar de 147.300 lucrători capabili, toţi specialişti şi cari in momentul declarării războiului mondial posedau pregătirea necesară la fabricarea cartuşelor şi armelor de vânătoare.

Dupe cum am spus, în ţările civilizate, vânătoarea este stimulentul unei industrii uriaşe. Pe lângă fabricaţiunea armelor şi muniţiilor de vânătoare, sunt diferitele industrii pentru confecţionarea instalaţiunilor şi rechizitelor de vânătoare (garduri de sârmă, capcane, corturi, sky, vârsopi, îmbrăcăminte...), industriile de obiecte artistice, arta dermoplastică şi a clădirilor cu scop vânătoresc. Luând în considerare că numărul amatorilor pentru vânătoare se sporeşte din an în an, cu siguranţă că se vor spori şi taxele percepute la importul şi desfacerea în comerţ a armelor de vânătoare; iar permisele pentru vânat se vor libera cât mai numeroase.

De asemenea prin necesitatea lor, cânii de vânătoare, trebuind să devina cât mai numeroşi, Statul va profita iaraşi prin impozitele respective. Ceeace este uşor de remarcat, putându-se înţelege fară dificultate, estecăvânătoarea are o influenţă foarte mare asupra economiei politice a ţari, prin faptul că asigură ocupaţiunea permanentă şi rentabilă a unui mare număr de lucrători. *Austria* avea 11.000 persoane ce luau parte la organizaţia pazei şi ocrotirei vânătoarei. Avem aur, petrol, păduri şi pământ productiv în România întregită, cari sunt totdeodata forţe mobilizabile; pentruce să nu activăm şi forţa acumulată în vânatul nostru? Dar ceace ne impune să dăm vânătoarei aprecierea cuvenită este influenţa de *ordin moral* educativ ce ea exercită asupra vânătorului. Mii şi mii de oameni, istoviţi de munca zilnică în această luptă pentru existenţă, află în exercitarea vânătoarei o recreare înălţătoare, trupească şi sufletească. Mişcarea în aer liber, lupta în contra forţelor naturei şi contra instinctului animalelor sălbatice, sunt atâtea chestiuni, cari contribue indiscutabil la oţelirea fizică şi psihică a omului; iar contactul permanent cu natura, ca orişice atingere nemijlocită cu ea, înobilează sufletul şi caracterul individului. Executarea vânătoarei ascute vederea, auzul, întăreşte braţul, ne învaţă să apreciem distanţele, ne deprinde cu drumurile şi cu oboseala. Tot vânătoarea ne învaţă să suportăm lipsa, trezeşte în noi curajul personal, desvoltă prezenţa de spirit şi face din noi oameni întreprinzători. Iată atâtea calităţi cari toate contribuesc la desvoltarea virtuţiilor militare, de a căror însemnătate orice popor trebue să-şi dea seama. Războaiele ne probează că popoarele cele mai rezistente ce s'au dovedit, au fost acelea care exercitau mai mult sporturile în aer liber. Englitera în puţină vreme şi-a constituit admirabile armate; iar soldaţii săi au excelat prin bravură în timpul războiului mondial. Elveţia, deşi n'avea o armată permanentă, fiecare cetăţean era însă un foarte bun vânător şi un excelent ochitor. Dar vânătoarea mai crează simpatie între oameni leagă adevăratele prietenii dezinteresate şi de multe ori proclamă chiar amiciţii între state. Este suficient să amintesc că magnaţii maghiari au ştiut înainte de război să-şi creeze prin vânătoare, simpatiile diferitelor state. La prietenia ce era între *Bulgaria* şi *Ungaria* a contribuit în mod indiscutabil şi împrejurarea că regele Bulgariei obţinuse terenuri frumoase de vânat în Ungaria. Afirm cu toată certitudinea că puţine locuri se găsesc în *Europa* cari să fie atât de prielnice pentru înmulţirea vânatului ca *România.*

Pentru ca această bogăţie, să aducă servicii eficace, trebueşte trezită, cultivată şi exploatată în mod raţional. Şi aceasta se poate obţine numai prin pricepere şi printr'o muncă constructivă. De această muncă avem neapărată nevoie, căci deşi războiul pare terminat, cu toate că tunurile şi suliţele s'au transformat în pluguri, totuşi la marginea orizontului se conturează luptele economice. In aceste lupte va birui cu siguranţă Statul, care dispunând de factorii şi forţele de trebuinţă, le va organiza şi pregăti astfel la biruinţă. Dacă acţiunea noastră va fi gândită şi toate energiile de care dispunem cu înţelepciune folosite, atunci în scurt imp vom putea întemeia un stat model, asigurându-i în comerţul exterior o importanţă hotărâtoare; iar dacă vom omite această organizare, vom fi înghiţiţi economiceşte şi în primul rând chiar de vecinii noştri. După cum silvicultorul îngrijeşte de pădure şi-o exploatează în mod raţional, tot astfel trebuie să îngrijească şi de locuitorii ei, mult chinuiţi, şi ulterior să-i exploateze în mod corect şi uman. Prin urmare silvicultorul trebue să aibă educaţiune technică, să-şi cunoască vânatul, condiţiunile lui de trai, modul de a-l ocroti şi exploata, într'un cuvânt, să-şi însuşească toate cunoştinţele în organizarea şi administrarea vânătoarei. Trebue un protector şi sărmanului vânat, şi acela merită numele de vânător corect, care împacă în mod prudent patima vânătorească cu interesul vânatului şi al vânătorului. Şi acesta din urmă este recrutat adesea ori printre silvicultori. Dar vânător priceput şi corect nimenea nu se naşte, ci se formează. Corectitudinea la vânătoare se capătă numai prin educaţie. Şi această şcoală pune la dispoziţiune toate mijloacele pentru temeinica d-voastră pregătire, ca prin concursul d-voastră să ridicăm cu toţii această avuţie neglijată, la înălţimea unui însemnat factor al economiei noasrre naţionale. Aveţi deci datoria de a îmbrăţişa această ştiinţă, de a o desvolta şi lăsa în paza urmaşilor d-voastră. Şi dacă în prezent avem un început de organizare, nu trebuie să pierdem din vedere că această temelie s'a pus prin înalta înţelepciune şi protecţiune a *M. S. Regelui Ferdinand*, precum şi a concursului guvernelor ce au înţeles această importanţă.

Dr. Gh. Nedici
Consilier la Inalta Curte de Casaţie
Profesor la Şcoala Politechnică

REGIMUL JURIDIC AL PROPRIETĂŢEI MOŞNENEŞTI

Propuneri pentru complectarea legiferărei regimului moşnenesc

Proprietatea colectivă moşnenească este o instituţie veche.

Unii văd la origina ei o instituţie slavă iar alţii o derivaţiune din dreptul roman. Până la 1910 această materie a proprietaţei colectivă a obştiilor de moşneni nu era legiferată decât sub raportul citărei şi al reprezentărei în justiţie.

Astfel prin articolul 74 al. 6 şi urmatorii din procedură civilă dela 1900 modificată prin legea din 11 Februarie 1904, legiuitorul statorniceşte modalitatea procedurală pentru întocmirea mandatelor privitoare la representarea obştiilor în justiţie în conflictele cu alţii.

Prin dispoziţiunile art. 75 al. 11 din procedura civilă legiuitorul dela 1900, precizează modalitatea de citare a obştiilor în formă de citare colectivă.

D. Toma Stelian prin legea judecătoriilor de ocoale dela 1908 n'aduce nimic nou pentru obştii.

Articolul 71 din această lege arată modul de citare al obştiilor, iar art. 76—77 representarea şi procedura alegerei mandatarilor obştiei.

Proprietatea moşnenească era în afara oricăror îngrădiri legale, în afară de restricţiunile prevăzute în vechiul cod silvic privitor la taieri. Moşnenii fiecare în parte şi toţi împreună aveau asupra bunului indiviz toate atributele dreptului de proprietate adică jus utendi, freuendi et abutendi, fără restricţiuni. Vine legiuitorul silvic din Aprilie 1910 care caută a legifera regimul dreptului moşnenesc aplicat la păduri şi poeni.

Prin art. 29--34 din acest cod se statorniceşte normele procedurale şi instanţele anume instituite pentru aşa zisa constituire de obştie sau cu alte vorbe precizarea titularilor de drepturi şi precizarea bunului indiviz. Prin articolul 35 legiuitorul silvic dela 1910 statorniceşte procedura de urmat pentru omişii dela constistuirea primă, iar prin art. 37—51 se statornicesc normele de reprezentare a moşneniei de administrarea bunului obştesc şi de reprezentarea obştiilor în justiţie.

Dela punerea ei în aplicare această lege a fost găsită pripită şi plină de lacune. De mult timp am semnalat insuficienţele ei de care s'a convins chiar Ministerul de Domenii, care a elaborat noul anteproect de cod silvic.

Din citirea acestui anteproect publicat în „Revista Pădurilor" No. 4, din Aprilie 1923 reese că comisiunea care l-a elaborat a ţinut seamă de unele deziderate semnalate de cei ce aplicau legea, îndepărtând unele nepreciziuni. Aşa de pildă prin art. 74 al. 2 (corespunzător art. 37 din actuala lege silvica) se precizeaza că adunările obşteşti se vor ţine în comuna sau în satul unde se găseşte fiecare obştie sau composesorat, iar nu la judecătoria în circumscripţia căreia se află bunul obştesc cum rezultă din redacţiunea articolului 43 codul silvic şi din opiniunile juriştilor Casei Pădurilor comunicate obştiilor la plângerile lor.

Prin articolul 88 din anteproiect se soluţioneaza în sensul majorităţei jurisprudenţei instanţelor judecătoreşti superioare, actualul art. 54 codul silvic care prin greşita lui redactare a făcut atât rău obştenilor. Controversa dintre timbrare şi netimbrare încetează articolul precizând că vor fi scutite de timbru tot ce se va face în aplicarea dispoziţiunilor din articolele 64—87 din proiect sau art. 29—35 din codul actual silvic.

A rămas neprecizată şi tot insuficient legiferată, chestiunea constituirilor ulterioare a obştiilor prin înscrierea omişilor şi a moştenitorilor de moşneni. Sediul materiei îl găsim în art. 35 şi 41 din codul silvic. Mă miră că comisiunea nu s'a ocupat de această problemă de care depinde perpetuarea, conservarea obştiilor sau desfiinţarea lor. Prin dispoziţiile art. 35 codul silvic, legiuitorul de la 1910 a înţeles să fixeze instanţele conpetinte la care să se adreseze cei care din neputinţă sau din neglijenţă nu se prezentaseră înaintea instanţelor de constituirea generală a obştiei.

Din dispoziţiile articolului 41 din codul silvic rezultând că la adunările obşteşti nu se pot prezenta moşnenii cu drepturi trecute pe tabelă, precum şi moştenitorii moşnenilor ale căror drepturi vor fi stabilite prin tabela transcrisă, şi de oarece pentru intabularea nomine proprio a succesorilor moşneni nu este prevăzută special de vreun text din actualul cod silvic, fii de moşneni sezinari şi nesezinari au cerut intabularea cu drepturile autorilor lor, tot pe baza procedurei din art. 35.

Asemenea procedare am găsit-o perfect juridică conform cu explicaţiile date de d. Al. Constantinescu Ministrul Domeniilor la votarea legei când s'a exprimat astfel: „Am mers mai departe şi am zis: se poate ca în termenele prevăzute de lege să nu se prezinte toţi acei care ar pretinde că au drepturi în obştie, şi acelora le-am rezervat calea dreptului comun ca să-şi stabilească drepturile în care caz tabelele rămase definitive, după prima judecată, să se poată rectifica prin modificări care s'ar face pe baza noilor hotărâri definitive de acei care au câştigat un drept oarecare".

D. Corneliu Botez în explicaţiunile ce dă art. 41, este de părere că art. 35 este enunciativ, nu limitativ căci legiuitorul nu s'a gândit să desfiinţeze ordinea succesiunilor şi modurile de dobândire a bunurilor prevăzute de codul civil, ci a căutat numai să reglementeze procedura privitoare la conservarea, folosinţa şi administrarea bunurilor obşteşti. (Legiuiri silvice pag. 83 Corneliu Botez).

Dacă părerea instanţelor judecătoreşti, ar fi fixată asupra acestui mod de a vedea, n'am avea nimic de zis.

Sunt însă instanţe judecătoreşti care consideră art. 35 codul silvic ad literam—limitativ—şi resping sute de acţiuni făcute de moştenitorii direcţi ai moşnenilor, deşi acţiunile sunt perfect dovedite sub raportul filiaţiei şi al proprietăţei. Astfel stând lucrurile, nu ne putem explica cum Ministerul de Domenii supremul organ titular al obştiilor, lasă problemul obştiilor de moşneni în atâta nesiguranţă.

Este nedrept, şi ruşinos pentru o ţară civilizată, să vezi cum obşteanul din fundul Vrancei vine cu acţiune la Tribunal ca să fie trecut pe tabelă în locul tatălui decedat, şi să vezi cum tribunalul i-o respinge ca inadmisibilă, deşi cererea sa este întemeiată pe procedura din textele legei silvice şi dispoziţiunile art. 653 şi 644 din codul civil. Bietul împricinat *ex lege* pleacă acasă necăjit de cheltuielile făcute, şi cu credinţa că legea silvică i-a răpit dreptul. Ceilalti, ale caror acţiuni s'au repartizat la un tribunal cu judecători ce consideră art. 35 codul silvic ca enunciativ, se reîntorc cu hotărîri rectificatoare. Asemenea lucruri se petrec la tribunalul Putna, unde tribunalul are o secţie de admiterea acţiunilor cererilor succesorilor de moşneni, şi o alta de respingerea lor. La secţia I-a se face aplicaţia art. 35 codul silvic în legătură cu art. 26 alin. 5 şi 9 a căror cuprins este: „înstreinările făcute de unul sau mai mulţi moşneni sau răzăşi a dreptului lor indiviz nu pot avea alt efect decât a substitui pe cumpărător în aceleaşi drepturi indivize pe care le avea vânzătorul....... şi constituirea de drepturi reale nu conferă debitorului alte drepturi decât tot asupra părţii indivize a constituitorului; „şi cu disposiţiunile art. 644 din codul civil care arată modurile de dobândire al bunurilor implicit drepturile de moşneni. Jurisprudenţa Tribunalului Putna secţia II-a este astfel susţinută:

„Considerând că condiţiunile prevăzute în citatul text de lege fiind limitative, de aci rezultă că numai acei care se găsesc în asemenea condiţiuni, sânt în drept să intenteze acţiuni în baza art. 35 codul silvic.

Având în vedere că în speţă reclamantul nu se găseşte în nici una din condiţiunile prevăzute de citatul articol, de oarece nici n'a fost omis, nici n'a fost înzcris cu drepturi mai mici, el pretinzând prin acţiunea de faţă să i se stabilească dreptul de moştenire al sorei sale care este înscrisă în tabela definitivă de constituirea obştei. Că în asemenea condiţiuni reclamantul nu este în drept să facă acţiune pe baza art. 35 codul silvic şi de aceia acţiunea de faţă se găseşte inadmisibila şi ca atare urmează să fie respinsă, (sentinţa No. 221 din 8 Decembrie 1921 Tribunalul Putna secţia II-a). Ceeace se petrece cu succesorii moşnenilor se petrece şi cu cumpăratorii de drepturi indivize. Chestiunea nu este numai de domeniul teoretic. Ea presintă un mare interes practic. Succesorul şi dobânditorul de drepturi indivize, neintabulaţi nomine proprio, nu sunt moşneni şi nu pot lua parte la adunările obşteşti, de oarece în art. 41 din codul silvic stă scris: „Vor avea dreptul să ia parte la întrunire toţi proprietarii devălmaşi sau moştenitorii lor, ale căror drepturi vor fi stabilite prin tabela transcrisă. „Moartea şi respingerile, împuţinând numărul moşnenilor, nu se vor mai putea ţine întruniri obşteşti, pentru alegerea representanţilor obştiei şi pentru luarea măsurilor de folosinţa bunului obştesc. Prin art. 42 codul silvic, legiuitorul a înţeles să condiţioneze luarea hotărârilor obşteşti de numărul drepturilor şi de numărul moşnenilor. Ori nefiind moşneni, nu vor fi titulari de drepturi, şi nefiind nici drepturi nici moşneni nu vor mai fi nici obştii, ci vom transforma obştiile de moşneni în bunuri de mână moartă. Numai simţul tradiţional al poporului a oprit a se petrece acest lucru chiar până acum. Dacă legiuitorul silvic dela 1910 a înţeles şi înţelege şi astăzi ca obştiile odată constituite să rămână tot obştii în clară şi precisă formă, să complecteze neîntârziat legea pe baza realităţilor. Proprietatea moşnenească nu trebue să fie lăsată a fi desfiinţată prin legi importate de aiurea, în totul nepotrivite cu obiceiul istoric al celei din urmă clâse de Boierie din această ţară. Legea să devină clară, instanţele judecătoreşti s'o aplice la fel. Dacă legiuitorul silvic dela 1910 a înţeles pentru moşneni moduri de pierderea proprietăţei prevăzute de legile ordinare, s'o spună lămurit. Dacă prin dispoziţiile art. 41 codul silvic sunt obligaţi chiar succesorii sesinari ai moşnenilor să ceară rectificări dela tribunal, s'o spună reglementând procedura de urmat care trebuie să fie o procedură mai lesnicioasă decât aceia urmată de omişi. Noi propunem la art. 70 (art. 35) din anteproiect următoarele precizări:

Omişii, adică acei cari au fost lipsă la constituirea obştiei, dar pretind drepturi în obşte, precum şi succesorii nesesinari ai moşnenilor, îşi vor putea stabili drepturile pe cale de acţiune ordinară înaintea tribunalului, contradictor cu representanţii legali ai obştei. Moştenitorii sesinari şi dobânditorii de drepturi indivize vor face cereri de rectificare înaintea tribunalului pe baza procedurei sumare prevăzută de art, 66, 66 bis şi 104 procedura civilă. Spre a se evita temporizările, cheltuelile şi pentruca obştiile să se găsească totdeauna bine precizate, este nevoe ca căile de atac a acestor hotărâri să fie mai scurte ca în materii civile. E bine să fie asemenea termenelor din materie comercială. Susţin diferenţiere între căile de urmat, de oarece cererile succesorilor direcţi şi acelea ale cumpărătorilor de drepturi nu sunt propriu zis acţiunii în stabilire de drepturi, ci cereri de rectificări de nume al titularilor de drepturi.

Dreptul odată menţionat în tabelă rămâne acelaşi, schimbându-se numai titularii după cum se schimbă titularii acţiunilor societăţilor anonime, şi titularii părţilor de asociat în băncile populare şi cooperative săteşti. Căci, pentru care motiv fiul unui moşnean să fie obligat a moşteni dreptul tatălui prin procese, în timp ce fiul unui societar în societăţi cooperative sau bănci de orice fel să fie substituit în dreptul tatălui, fără proces?

Dispoziţiunea din art. 45 alin. 4 din codul silvic actual spune că hotărârea judecătorului de ocol nu-i supusă opoziţiei, apelului sau recursului. Asemenea dispoziţiune trebuie înlăturată din art. 82 din anteproiect şi înlocuită prin dispoziţiunea: Hotărârea judecătorului de apel e supusă apelului, în termen de 10 zile dela pronunţare. Susţin acest lucru, de oarece în actuala lege suntem cu totul la dispoziţia atotputerniciei judelui de ocol. Cum şi judele e supus greşelilor ca toţi oamenii, şi cum recolta magistraţilor fără examene de după război, este puţin coaptă, şi cum nici într'o altă materie judele n'are o asemenea putere, este drept ca şi noi moşnenii să fim puşi pe picior de egalitate, cu ceilalţi împrieinaţi.

În articolul 46 codul silvic şi art. 83 din anteproiect, se soluţionează modul de reprezentare al obştiilor în procese şi în faţa autorităţilor.

Acest text trebuie complectat cu dispoziţiuni privitoare la citarea obştiilor în justiţie. Astăzi procedura citărei obştiilor se face conform dispoziţiunilor art. 75 al. 11 din procedura civilă, adică prin citarea colectivă în zi de sărbătoare, cu portărel titular, cu bătae de tobă etc. Acest text vechi este foarte greu de îndeplinit din cauza lipsei de portărei şi a lipsei de mijloace de deplasare. Este deajuns să spun că o îndeplinire de procedură în Vrancea costă 3000—4000 lei spre a face dovadă neputinţei de judecare la care sunt condamnate obştiile de moşneni. Statul trebuind să îndeplinească procedura la fel în procesele de delict silvic pe care le are, ţine procesele zeci de ani pe rol tot pentru acelaş motiv.

Pentru înlăturarea acestor piedici, propunem ca să se prevadă în legea nouă citarea obştiilor prin administratorii legali aşa cum prevede actualul art. 35 codul silvic privitor la citarea obştiilor în procesele de trecere pe tabelele omişilor. Pentru numărul viitor regimul înstreinărilor şi a asociaţiilor după legea silvică în vigoare.

Focşani **Ioan D. Neagu-Negrileşti**
Avocat

INDUSTRIALIZAREA FAGULUI

Era o vreme — care n'a apus de mult — când se arunca asupra pădurilor de fag, tot necazul, ca unele ce dădeau un lemn propriu numai pentru foc, fiindcă industriei nu i se rezerva din această esenţă, decât un procent neînsemnat.

Când pădurile de stejar s'au rărit, iar nevoile căilor ferate nu mai puteau fi satisfăcute cu lemnul acestora, s'a început a se da atenţiune, din ce în ce mai mare, fagului, prin debitarea lui în traverse, dovedindu-se că prin injectare acestea au o trăinicie aproape cât şi a celor de stejar.

In fine, utilizarea lemnului de fag pentru realizarea— pe cale chimică — a diferitelor produse a dat o nouă apreciere şi mai puternică decât până atunci, pentru esenţa de care ne ocupăm, aşa că astazi sunt amatori cari ar dori să distileze lemnul de fag, pentru o mai bună valorificare. Vrem să dăm oarecari informaţii asupra acestei chestiuni, spre a trage o concluziune mai generală.

Infiinţarea unei distilerii de lemn, astăzi, ori cât ar fi de primitivă, reclamă capitaluri mari de investiţiune.

In al doilea rând, dacă cineva ar fi dispus să o facă, va trebui să îşi asigure un important stoc de materie primă, adică lemn, aşa fel ca întreprinderea să poată lucra 15-20 de ani, iar amortizarea cheltuelilor de instalaţie să poată avea loc în acel interval de timp.

Dar unde mai sunt păduri. cari să permită funcţionarea unei fabrici de distilaţiune pe un termen aşa de îndelungat ? Ca cineva să îşi propună a instala o distilerie, fără să îşi asigure o suprafaţă importantă de pădure, pe care să o exploateze, ci cumpărându-şi lemnul depe piaţă, înseamnă să nu poată lucra nici doi ani. In adevăr, fluctuaţiunile pieţii în materie de lemn pentru foc — adică de fag — au fost simţitoare, în ultimii ani, negociindu se vagonul când cu 3000, când cu 7000 lei, etc. Această stare de lucruri nu o poate suporta o distilerie, care fabricând în ordinea de importanţă: oţetul, spirtul, cărbunele, catranul, acetona etc. va trebui să îşi desfacă produsele, în raport cu prețurile pieții, destul de stabilizate pentru acest fel de articole.

Oțelul este o marfă, care poate satisface destul de repede necesitățile casnice și la rigoare el poate fi înlocuit. In afară de aceasta este un articol, care se cere în sezonul de vară, mai cu osebire, terminându-se cerința lui odată cu luna Septemvrie.

Consumul fiind limitat, producția fiind abundentă, vedem ca nu poate da câștiguri serioase unei întreprinderi, cu atât mai mult cu cât aceasta se formează acum, adică într'un timp când clientela este câștigată pentru firmele vechi și bine reputate.

Spirtul de metyl suferă impunerea prețului de desfacere, din partea Ministerului de finanțe, care nu îngădue o argmentare, oricât de bună ar fi fabricațiunea.

Cărbunele de retortă, cel mai bun combustibil pentru metalurgie, trebue să sufere concurența ce i o face celălalt cărbune de lemn, produs în bocșe, deși sub raportul calitativ acesta este inferior, celui dintâiu.

Restul produselor, cari se obțin dela distilația lemnului, intervin cu cote mai mici și nu au prea mare importanță la noi, în țară, nici sub raportul valorificării pecuniare.

Vedem, prin urmare, că deși utilizarea fagului sub cel mai ideal mod de punere în valoare, se poate face, totuși, din cauza cheltuelilor mari de instalare, din cauza unui consum limitat al produselor obținute, rentabilitate nu poate fi, pentru un începător.

Ca să ilustrăm și mai bine starea aceasta de lucruri, vom da câteva cifre:

Costul unui vagon cu lemne de fag, era în 916 de 125 lei, iar astăzi aproape 5000, adică circa de 40 ori mai mult, în mijlociu ziua de lucru, la pădure, costa atunci cam 3 lei, iar astăzi minimum 120. adică tot de 40 de ori, ceeace înseamnă că munca se valorifică pe valuta aur, după cum și vânzarea lemnului de foc se produce pe aceeași valută.

Dar articolele de distilație? Incepem cu esența de oțet, care are 80 % concentrație.

In 916 se vindea cu 3 lei sticla de 1 litru și astăzi cu 58—60, adică de 20 de ori mai mult. Cărbunii de lemn se vindeau cu 5 bani kgr. şi astăzi cu maximum 1,50 lei, adică de 30 de ori mai mult. Spirtul de metyl se desfăcea cu 1,20 litru iar azi cu 40 lei, adică de 33 de ori mai mult.

Dacă facem acum o medie a indexului de scumpete, pentru toate aceste articole, observăm că media scumpirii celor 3 produse e de aproape 28, mai mult ca înainte de răsboi. Or, am văzut că negocierea unui vagon cu lemne de foc e în raportul 1/40, ceeace înseamnă că distilarea nu rentează, pentru o întreprindere care ar începe să lucreze astăzi. Intreprinderile înjghebate înainte de răsboi dacă pot să răsbiască prin evalanşa preţurilor de manoperă şi în general de producţie, faptul se datoreşte situaţiunii în care se găsesc acele întreprinderi de a fi putut achiziţiona, sau de a fi proprietare pe întinse suprafeţe păduroase, când lemnul de fag nu era căutat, când el se exploata numai ca combustibil şi când era considerat numai ca un balast pentru pădurile româneşti.

Intr'o altă ordine de expuneri, pentru a obţine o cantitate mulţumitoare, adică pentru a avea un rendement satisfăcător a produselor de distilaţie, este neapărată nevoe să se utilizeze lemn uscat de cel puţin 2 ani, şi dacă se poate să fie lemn tânăr, cât mai tânăr. Dar cine îşi poate permite luxul să investiască astăzi 4-5 milioane în exploatare, pentru a putea să scoată banii, purtători de 30—40% procente, abia peste 2-3 ani?

⁂

Aşa fiind, conchidem că: întreprinderi nouă — în această ramură de producţie — nu are şanse de trăinicie, nu au sorţi de lungă durată.

Totuşi, dacă industriile create pot să funcţioneze, din motivele arătate mai sus, este un cuvânt în plus, ca ele să fie încurajate — nu de resortul industriei şi Comerţului, care nu are cum să încurajeze — ci de resortul domeniilor, de care depinde exproprierele şi legiferarea acestora.

Industriile de asemenea natură, în număr de 3 în cuprinsul ţării, *ar trebui în mod categoric şi special cruţate*, păstrându-li-se pădurile pe cari le valorifică în modul arătat. Aceste întreprinderi cari au fost subordonate posibilităţilor de amenajament, trebue să trăiască, e o datorie naţională să fie lăsate a trăi. Or, faptul nu se va putea produce dacă pădurile, cari deservesc fabricile de distilaţiune, vor fi supuse unei nouei exproprieri.

Existenţa unor asemenea instalaţiuni trebue privită ca o mândrie a poporului românesc, trebue înţeleasă, în fine, ca cea mai înaltă concepţie în materie de producţie forestieră şi negaţiunea spiritului de creaţiune al rasei noastre!

Horia Manole

CUM SE POT REPARA DAUNELE ADUSE PĂDURILOR PRIN EXPROPRIERE

Exproprierea în România a fost un imperativ de natură politică socială, peste care nu se putea petrece şi nici nu se putea zăbovi fără mari perturbaţii interne.

Istoria va proslăvi amintirea generaţiei de conducători de ţară, care au înfăptuit în linişte o operă ce în alte părţi s'a înfăptuit cu vărsare de sânge şi sguduiri revoluţionare. Dacă în ce priveşte exproprierea de moşii n'avem nimic de zis, în ce priveşte exproprierea de păduri, de poienele pădurilor şi de terenuri sărace, erozive, forestiere, s'a remarcat de către specialişti că s'au comis greşeli capitale, unele ireparabile. Aceste greşeli se pot clasa după cum urmează:

1. Scăderea procentului păduros de şi acel procent nu era superior lui 25% din suprafaţă totală a ţărei, procent socotit de economişti ca necesar unei ţări care vrea să'şi satisfacă din producţia proprie toate nevoile ei de lemne. Acest procent e cu atât mai necesar unei ţări agricole şi cu climat ca al nostru.

In vechiul regat procentul păduros fiind abia 17%, răul provocat de expropriere va fi mai intens decât în alte provincii. Scăderea procentului păduros are două consecinţe:

a) Scăderea producţiunei forestiere întru cât pe suprafaţa expropriată nu va mai creşte niciodată pădure. Deci pe măsură ce populaţia şi nevoile de lemne se vor înmulţi producţia forestieră va scădea, punându-ne mai târziu în situaţia de a importa lemne noi, care am avut o ţară atât de păduroasă în cât am rămas de poveste.

Deşi multe terenuri din perimetrul pădurilor sunt trecute în procesele verbale de expropriere ca poeni, însă în majoritatea cazurilor sunt şi ele acoperite cu pădure mai rara sau cu zăvoae de anin, plop şi salcie. Paguba pentru economia naţională e considerabilă când ne gândim că în multe lunci unde creştea un material preţios pentru construcţii rurale, de esenţe anin şi plop, acesta din urmă înlocuind în oarecare măsură bradul, în viitor nu va mai creşte iar sătenii localnici vor treubi să-şi clădească locuinţe şi alte atenannse cu sacrificii nespus de mari procurându-şi lemne dela mari depărtări.

Intru cât exproprierea nu e terminată, nu se cunoaşte suprafaţa expropriata din perimetrele pădurilor însă după datele din câteva ocoale silvice se poate deduce că acea suprafaţă însumează 10—20% din suprafaţa totală a pădurilor şi terenurilor goale anexate lor.

b) Impuţinarea în proporţie apreciabilă a influenţei pădurilor în ce priveşte climatul excesiv continental îndulcindu-l menţinerea coastelor, asigurarea debitului, isvoarelor, purificarea aerului etc.

2. Scăderea bogăţiei naţionale provocată de afectarea pentru agricultură a solurilor forestiere, sărace, erozive, bune numai pentru silvicultură, numai ast-fel dând un venit maxim. Se ştie că o mulţime din terenurile expropriate sunt terenuri albe sărace din acelea pe care în trecut au fost păduri şi după defrişare au servit cât va timp agriculturei. dar acum sunt neproductive, nefiind proprii nici unei culturi decât cea forestieră. De asemenea se ştie că o mulţime de izlazuri s'au înfiinţat prin derişare de păduri situate pe coaste repezi, alunecătoare şi surpătoare. Peste câtva timp pe toate aceste terenuri nu va fi nici Izlaz nici pădure.

3. Scăderea bogăţiei naţionale provocată de inundaţiile ce urmează defrişerei pădurilor pe coastele munţilor şi dealurilor precum şi de secetă, care trebuia ocolită prin menţinerea neatinsă a suprafeţei actuale împădurită în plus împădurind toate terenurile forestiere bune numai pentru silvicultură precum şi împădurind până la 10% chiar din suprafaţa bună pentru agricultură, din regiunea câmpiei, tocmai pentru favorizarea aci a producţiunei agricole.

Orice agricultor trebue să-şi imprime în memorie cuvintele profetice ale Principelui Ferdinand, actualmente Rege al României Mari, rostite la Societatea Progresul Silvic în 1905: „S'a păcătuit mult prin exploatarea puţin chibzuită a pădurilor. Acel care pune toporul la tulpina unui arbore, nu trebue să uite că el pregăteşte sicriul agriculturei".

De asemenea orice român trebue să reflecteze asupra următoarelor aprecieri ale bătrânului profesor şi inginer consilier silvic P. Antonescu, care după 45 ani de lupta cu cuvântul şi cu condeiul, caracterizează astfel actuala situaţie forestieră:

„Pădurile această însemnată bogăţie a ţărei dela a căror existenţă şi chibzuită exploatare depinde prosperitatea agriculturei şi întreaga noastră economie naţională au fost considerate şi de astă dată ca o cantitate neglijabilă, că ele n'ar avea nevoe de solicitudine din partea factorilor îndrituiţi, precum şi de a fi apărate când în acest consiliu (consiliul economic superior) se vor trata soarta lor, sau chestiunile în raport direct sau indirect cu producţia forestieră. Această nesocotire permanentă a intereselor celor mai vitale este principală cauză a dispoziţiunilor legislative luate în detrimentul lor în ultimii ani şi care sunt pe cale de a se mai lua încă conducând negreşit la micşorarea patrimoniului nostru silvic până la cea mai simplă expresiune şi la transformarea colinelor şi a munţilor României Mari, altă dată aşa de frumos împodobiţi cu o splendidă coroană de păduri în carsturi şi în vaste întinderi de pământuri improductive, în râpe şi torenţi, care prin dezastrele ce de bună seamă vor pricinui, vor răspândi groaza şi desnădejdea în populaţiunea satelor şi a oraşelor noastre expuse inundaţiunilor şi unui întreg cortegiu de calamităţi. Noi care am avut prilejul de a vedea şi alte ţări străine, Alpii francezi, austriaci şi Elveţieni precum şi o parte din împrejurimele Mediteranei unde aşişderea din egoism, lăcomie sau ignoranţă s'a păcătuit mult faţă de păduri, prin defrişarea lor de pe soluri absolut forestiere, prin exploatări devastatoare întrezărim inevitabilul care se apropie cu paşi gigantici şi imposibilitatea în care ne vom găsi, ca trecând peste puterile omeneşti, de a stăvili răul, după ce el va fi luat prea mari proporţii".

4. Scăderea bogăţiei naţionale provocata de reaua aplicare pe teren a exproprierei în cuprinsul pădurilor.

Dintre daunele produse pădurilor prin expropriere, după părerea noastra aceasta e cea mai importantă de oarece atinge celelalte 8—9 zecimi ce mai rămân din patrimoniul silvic şi în acelaş timp e singura care se mai poate repara în parte, de aceia vom insista asupra ei şi vom lua ca punct de comparaţie ocolul silvic Cotmeana.

În acest ocol sunt 2 păduri ale statului în întindere de circa 12000 ha, suprafaţa păduroasă şi poeni. Din cele 12000 ha, s'au expropiat circa 2500 ha deci peste 20% spre a delimita izlazuri şi terenuri de împroprietărire pentru 13 comune. În loc ca terenul expropriat să fie comasat pentru fiecare comună în 1 sau 2 puncte cel mult, din contra s'a dat în 3—15 puncte pentru fiecare comună astfel că avem în cuprinsul ocolului peste 100 cue ale lui Pepelea. Aceste terenuri expropiate urmând a fi legate cu satele şi cu adăpatorile, precum şi între ele toată pădurea neexpropiată e străbatută de sute de drumuri în lung şi în lat. Perimetrul proprietăţei ce a mai rămas statului făcându-se acum de mii de km. este exclus să se mai poată face paza, administraţia, exploatarea şi regenerarea pădurei nu după cum cere ştiinţa silvică ci orice noţiune de gospodărie. Vitele vor cutreera toată pădurea, vor bătători solul, vor distruge regenerările, vor provoca eroziuni pe coaste şi generaţiile viitoare nu vor mai putea recolta decât lemne de foc strâmbe, iar frumoasele masive de stejar şi fag ce am moştenit dela înaintaşi şi care dă până la 60—70% lemn de lucru, vor trebui fotografiate înainte de tăere de oarece altele nu le vor lua locul şi urmaşii noştri vor trebui să vadă din fotografii cât de gospodari am fost noi generaţia de astăzi.

Ca să îndreptăm parţial aceasta stare de lucruri când loc de un singur trup (cele 2 păduri ale ocolului formau un trup) avem zeci de trupuri, asfel de fâşii sau zdrenţe cu forme sinuoase întrerupte la fie care pas de terenurile expropriate, ar trebui ca toată întinderea neespropriată să fie împrejmuită ori din cauza prea marelui perimetru, împrejmuirea e o imposibilitate necesitând zeci de milioane. Dar nici nu putem să menţinem această stare de lucruri căci atunci o mare parte din populaţia judeţului Argeş şi Olt etc,, care se aprovizionează acum din Ocolul Cotmeana, nu va mai găsi în viitor aci lemnele de construcţie, de doage etc. şi progresul ei va fi stânjenit, serviciile de stat de asemenea nu vor mai găsi lemnele necesare pentru clădiri publice, poduri, traverse etc. şi ar fi un non sens ca într'o regiune cu paduri de stejar vestite în ţară, să se aduca cu mari sacrificii lemne din ale regiuni.

Pentru remedierea macar în parte a consecinţelor rele aduse pădurilor prin expropiere, propun următoarele măsuri:

1. O propagandă intensă prin conferinţe şi broşuri populare pentru ca populaţia rurală din regiunea pădurilor să fie educată a respecta dispoziţiunile silvice şi a da tot concursul organelor silvice pentru buna administraţie şi conservare a avuţiei forestiere ce a mai rămas, lucru care-i foloseşte ei în primul rând.

2. Imprejmuiri parţiale cu ori ce sacrificii, pe platouri prin şanţuri, pe coaste prin garduri de sârmă ghimpată; garduri vii de salcâm şi gledişă, în punctele mai puţin expuse garduri de mărăcini. Intr'u cât exproprierea s'a făcut în folosul sătenilor, iar preţul cu care plătesc terenurile e de zeci de ori sub preţul cu care se vând asemenea terenuri, împrejmuirile vor privi pe săteni şi se vor executa sub conducerea agenţilor silvici şi agricoli.

3. Introducerea de pedepse draconice în noul cod silvic în scopul ocrotirei pădurilor ce ne-au mai rămas.

4. Reorganizarea Direcţiei Plantaţiilor şi dotarea ei cu sumele necesare pentru ca să se creeze mii de pepiniere noi ca puieţii cărora să se planteze parchetele exploatate şi neregenerate imediat ce-a trecut termenul în care se aşteaptă regenerarea naturală; de asemenea să se planteze toate rărişţele şi ochiurile din păduri ştiut fiindcă unele terenuri sunt păduroase numai cu numele, atât de rare sunt masivele de pe ele; cu această ocaziune se vor introduce esenţe preţioase unde împrejurările staţionale permit şi unde actualmente sunt arborete degradate şi de esenţe inferioare; împădurirea terenurilor improductive rămase nexpropiate.

Aceste lucrări necesită cheltueli enorme, totuşi în interesul economiei naţionale trebuesc făcute.

Statul pe lângă că va suporta cheltuelile pentru lucrările ce se vor executa în pădurile sale, dar va mai suporta şi cheltuelile provocate de acordarea de puieţi gratuit sau cu reducere proprietarilor particulari, precum şi de punerea la dispoziţia acelora şi proprietari a personalului silvic necesar pentru facerea devizelor şi executarea lucrărilor, întru cât sunt prea puţini proprietari care dispun de personalul silvic specialist.

5. Comasarea terenurilor expropriate. Pe cale legislativă să se schimbe terenurile expropriate în mijlocul pădurei, dându-se altele de întindere egală la margine, chiar din suprafeţele păduroase. Terenurile retrocedate perimetrului pădurei se vor împăduri imediat. Intru, cât va fi posibil se vor schimba şi terenurile expropriate pe coaste sau pe terenuri sărace dându-se echivalentul din terenuri păduroase mai fertile cu pante mici. Această lucrare de şi s'ar părea complexa şi greu de îndeplinit, se poate totuşi duce la bun sfârşit în 10—20 ani daca sătenii vor fi obligaţi să presteze munca necesară pentru împădurirea terenurilor goale pe care statul le primeşte în schimbul terenelor păduroase cedate în scopul comasărei.

Statul va suporta cheltuelile cu măsurătorile, procurarea seminţelor, pueţilor etc. O normă înţeleaptă ar fi ca să nu se exploateze pădurea ce se cedează, decât treptat pe măsură ce împădurirea este asigurată prin reuşita plantaţiunei sau însemânţărei şi întreţinerea ei timp de 3 ani. Sătenii mai înţelegători cer şi ei comasarea din proprie iniţiativă şi se oferă bucuros a presta munca necesară pentru împădurire.

Până la legiferarea acestui chestiuni, este de dorit să se înceapă comasarea parţială prin bună înţelegere între organele silvice şi agricole, acolo unde şi sătenii consimt şi se obligă printr'un contract cu sancţiuni să depună munca necesară pentru împădurire.

Se impune neaparat a se interveni în acest mod şi cât de curând de oarece în fiecare an trecut în situaţia de acum, însemnează pierdere de zeci de milioane pentru economia forestieră a ţarei, pierdere, care nu-şi are cel puţin echivalentul în folosul producţiunei agricole.

Pentru realizarea acestui program de lucru, vor da roade bune următoarele măsuri :

a) Soluţia d-lui administrator al Casei Pădurilor expusă la congresul inginerilor din Cernăuţi. Produsul de vânzare al pădurilor statului de pe terenurile expropriate să se afecteze numai fondului de împăduriri.

b) Majorarea tarifului de vânzarea lemnelor în pădurile statului. S'ar putea fixa un procent destinat numai pentru împăduriri. Astazi lemnele la stat se vând prea eftin nemai ţinând socoteala că sunt o mulţime de cazuri când lemnele se dau gratuit au cu reducere de 30—50%.

c) Soluţia Administraţiei Casei Pădurilor de a obliga pe toţi exploatatorii de păduri şi arendaşii de terenuri de ale statului de a face un anumit număr de zile de lucru la împăduriri în special.

d) Soluţia aceleiaşi administraţii de a obliga pe fiecare pădurar al statului să aibă pepinieră producând cel puţin 10.000 de pueţi anual la dispoziţia statului. Ar fi un puternic stimulent pentru pădurari ca 20 - 50% din produsul de vânzare al pueţilor să li se dea lor (pueţi destinaţi vânzării).

e) Un impozit înfiinţat pentru proprietarii particulari în pădurile cărora se vor executa lucrări în marginele acestui program.

f) Cauţiunile de regenerare să fie sporite pentru ca sumele ce se vor aduna să fie suficiente pentru regenerarea suprafeţelor exploatate.

g) Reducerea biurocratismului pentru că chiar cu actualul personal silvic de stat să se poată lucra mai intens în direcţia împăduririlor şi lucrărilor culturale ştiut fiind că acum sunt ocoale cu numai câteva ha împăduriri efectuate în 10 - 20 ani din cauză că şeful ocolului e ocupat prea mult de poliţie, procese-verbale de diferite categorii, situaţii, borderouri etc.

Prin aducerea la îndeplinire a acestui program de lucru se va mări producţiunea forestieră şi se vor pune în valoare terenuri, cari nu-s bune pentru alte culturi şi astfel se vor compensa în parte scăderile de care s'a vorbit la începutul prezentului articol.

Ioan P. Diaconescu
Inginer silvic

Informaţiuni

FERDINAND I,

Prin graţia lui Dumnezeu şi voinţa naţională, Rege al României,

La toţi de faţă şi viitori, sănătate:

Asupra raportului ministrului Nostru secretar de Stat la departamentul agriculturii şi domeniilor sub No. 34.765 din 13 Iunie 1924.

Am decretat şi decretăm:

Art. I. — Pe ziua de 15 Iunie 1924, se numeşte la direcţiunile regionale silvice, următorul personal silvic superior:

Direcţiunea I regională silvică Cernăuţi

Director *M. Boldur*, inginer inspector general silvic: iar d-nii: *I. Kolk*, inginer inspector silvic; *I. Nistor Văleanu* inginer subinspector silvic; *V. Broşteanu, Modest Pihuleac, Nicolae Jianu*, ingineri-şefi silvici şi *D. Marchievici*, inginer silvic stagiar ataşaţi la direcţiune.

Direcţiunea II regională silvică Chişinău

Director *David Petrescu*, inginer inspector silvic; iar d-nii: *N. Ionescu, Z. Pşemeţchi, G. Petrescu*, ingineri subinspectori silvici; *St. Constantinescu, M. Lescov*, ingineri-şefi silvici şi *Lucian Comşa*, inginer silvic, ataşaţi la direcţiune.

Direcţiunea III regională silvică Iaşi

Director *I. Voroneanu*, inginer inspector silvic; iar d-nii: *N. Bossie, G. Coevari*, ingineri inspectori silvici; *Gh. Theodorescu*, inginer subinspector silvic; *Gyorke Ştefan, I. Istvan, A. Petriosek, H. Grumăzescu, N. Bogdan*, ingineri-şefi silvici şi *V. C. Spiridon*, inginer silvic stagiar, ataşaţi la direcţiune.

Direcţiunea IV regională silvică Bacău

Director *N. Dragoteanu*, inginer inspector general silvic; iar d-nii: *Caloianu Budu*, inginer inspector silvic; *A. Mureşeanu, C. Dumitrescu, Gr. Creţescu, M. Ananaia*, ingineri subinspectori silvici; *Ersek Árpad, Al. Cojan*, ingineri-şefi şi *C. Constantinescu*, inginer silvic, ataşaţi la direcţiune,

Direcţiunea V regională silvică Ploieşti (provizor Buzău)

Director *Augustin Câmpeanu*, inginer inspector silvic; iar d-nii: *Constantin Gheorghe, D. Drâmbă*, ingineri inspectori silvici; *Petre Ionescu, C. T. Rădulescu, Mihai Popescu, C. Ioanovici*, ingineri subinspectori silvici; *Petre Ioan*, inginer şef-silvic şi *A. Pruni*, inginer silvic, ataşaţi la direcţiune.

Direcţiunea VI regională silvică Constanţa

Director *Al. Gostovici*, inginer inspector general silvic; iar d-nii: *I. Balaban, Al. Ivaşcu*, ingineri inspectori silvici; *Iosef Sterba, Toma Popescu*, ingineri subinspectori silvici; *I. Rapotescu, C. Arsenie, Arcadie Boca*, ingineri-şefi silvici şi *Vlad Bivol*, inginer silvic, ataşaţi la direcţiune.

Direcţiunea VII regională silvică Piteşti

Director *Dem. Anastasescu*, inginer inspector silvic; iar d-nii: *Stan Stănescu, I. Stetescu*, ingineri inspectori silvici, *Constantin Marinescu, I. Botescu, Niculae Mateescu, M. Păcescu* şi *I. Zeicu*, ingineri subinspectori silvici, ataşaţi la direcţiune.

Direcţiunea VIII regională silvică Orşova

Director *Al. Popescu*, inginer inspector silvic; iar d-nii: *V. Stătescu, I. Ivănescu*, ingineri inspectori silvici; *Ludovic Gasparetz, Ştefan Dumitrescu Olteanu, I. Lupu, Aschner Wilhelm*, ingineri subinspectori silvici; *Emil Dumitrescu, Anton Atanasescu, I. Ioachimescu*, ingineri-şefi silvici şi *Andrei Boldescu*, inginer silvic, ataşaţi la direcţiune.

Direcţiunea IX regională silvică Arad (provizor Lipova)

Director *I. Piso*, inginer inspector silvic; iar d-nii: *Amedeu Munteanu, I. Fekete, Iulie Lagler, Iulie Gründl, Victor Pascu*, ingineri inspectori silvici; *Ludovic Băcilă*, inginer subinspector silvic; *C. Apostolescu, Fülop Adalbert, G. Cinta*, ingineri-şefi silvici şi *Ladislau Gelsinger*, inginer silvic, ataşaţi la direcţiune.

Direcţiunea X regională silvică Sibiu (provizor Sebeșul Săsesc)

Director *Coman Marinescu*, inginer inspector silvic; iar d-nii: *Baiu Crăciun, Ioan Deac, Pop Hârşan*, ingineri inspectori silvici; *Em. Negoescu, G. Suciu, N. Marţian*, ingineri-şefi silvici şi *Ştefan Ţurţuman*, inginer silvic, ataşaţi la direcţiune.

Direcţiunea XI regională silvică Cluj

Director *I. Coşei*, inginer inspector silvic; iar d-nii: *Iuliu Drăgan*, inginer inspector general silvic; *Niculae Puşcariu, Arpad Matavoschi, Adalber Kaufman, Victor Precup*, ingineri inspectori silvici; *Adolf Rejlö, Mike Emeric*, ingineri subinspectori silvici; *Wilhelm Moldvai, Arpad Barsi*, ingineri-şefi silvici *şi C. Niţescu*, inginer silvic, ataşaţi la direcţiune.

Direcţiunea XII regională silvică Braşov (provizor Mercurea Ciuc)

Director *N. Arnăut*, inginer inspector silvic; iar d-nii: *Gh. Bartoi, I. Scurtu, C. Bancheriu, Geza Bogdan*, ingineri inspectori silvici; *Gh. Belinschi*, inginer subinspector silvic; *Emanoil Incze, Silviu Ciupercovici, N. Comănescu, Siko Aron*, ingineri-şefi silvici şi *N. Coţia*, inginer silvic ataşaţi la direcţiune.

Direcţiunea XIII regională silvică Oradea-Mare (provizor Sighetul Marmaţiei)

Director *Aurel Mavrodineanu*, inginer inspector silvic; iar d-nii: *Iulie Förster*, inginer inspector silvic; *Gh. Lupaşcu, Iosef Gambosy*, inginert inspectori silvici; *N. G. Teodorescu, Artemiu Coman*, ingineri-şefi silvici ataşaţi la direcţiune.

Inginerilor silvici ataşaţi la direcţiuni, li se vor stabili atribuţiunile printr'o decizie specială.

Art. II. – Ministrul Nostru secretar de Stat la departamentul agriculturii şi domeniilor este însărcinat cu aducerea la îndeplinire a prezentului decret.

Dat în Bucureşti, la 13 Iunie 1924.

FERDINAND

Ministrul agriculturii şi domeniilor
Al. Constantinescu

No. 1.919.

MINISTERUL AGRICULTURII ŞI AL DOMENIILOR
CASA PĂDURILOR
DIRECŢIA AMENAJERILOR

Deciziune

Noi, Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculturii şi al Domeniilor.

Asupra raportului Domnului Administrator al casei Pădurilor.

Având în vedere articolul 2 din Legea Modificărilor la Codul silvic publicată în Monitorul Oficial No. 131/920.

Decidem :

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Regulamentul de exploatare al pădurii Valea Lungă pendinte de comuna Valea Lungă, judeţul Prahova, Proprietatea d-lui Gr. Gh. Cantacuzino, în suprafaţă de 850 hectare. Regimul crâng cu 60 arbori de rezervă la hectar. Revoluţia normala 30 ani, exploatarea în 20 ani şi cu garanţia de împădurire 300 lei de fiecare hectar ;

b) Regulamentul de exploatare al pădurii Bădeni de faţă pendinte de comuna Tisău, judeţul Buzău, proprietatea d-lui Ioan Bajescu, în suprafaţă de 24 hectare 9400 m. p. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 12 ani, exploatarea în 8 ani şi cu garanţia de împădurire 300 lei de fiecare hectar ;

c) Regulamentul de exploatare al pădurii Vidrăscioaia pendinte de comuna Dolhaut, judeţul R. Sărat, proprietatea d-nelor Elena Antonescu şi Eugenia Pleşescu, în suprafaţă de 44 hectare 2500 m. p. Regimul crâng simplu. Revolutia normală 4 ani, exploatarea în 4 ani şi cu garanţia de împădurire 200 lei de fiecare hectar ;

d) Regulamentul de exploatare al pădurii Dracşani-Poeniţa pendinte de comuna Dracşani, judeţul Botoşani, proprietatea d-lor Abraham şi Roza Fischer, în suprafaţă de 696 hectare 4000 m. p. pădure curată. Regimul crâng compus cu 56 rezerve la hectar. Revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 16 ani şi cu garanţia de împădurire 1000 lei de fiecare hectar.

Art. 2. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolele adiţionale imprimate anexate fiecăruia sunt executorii.

Art. 3. -- şi ultimul) domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 3 Martie 1924 în cabinetul nostru.

No 13984 Ministru

(ss) Al. Constantinescu

* * *

Deciziune

Noi, Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculturi şi al Domeniilor,

Asupra raportului Domnului Administrator al Casei Pădurilor.

Având în vedere articolului 2 din Codul silvic,

Având în vedere articolul 2 din Legea Modificărilor la Codul silvic publicată în Monitorul Oficial la 131/920,

Decidem:

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul de exploatare al pădurii Ionăşeni-Bohoghina, pendinte de comuna Vârful Câmpului, judeţul Dorohoi, proprietatea d-lui C-tin Saint Georges, în suprafaţă de 114 Ha. 6885 m. p. Regimul Crâng simplu, revoluţia normală 12 ani, exploatarea în 6 ani şi cu garanţia de împădurire 200 lei de fiecare hectar;

b) Regulamentul de exploatare al pădurii Măgura Mirei, pendinte de comuna Ştefăneşti, judeţul Gorj, proprietatea d-lui Avocat Virgil Slăvescu, în suprafaţa de 21 Ha. 0470 m. p. Regimul crâng simplu, revoluţia normală 30 ani, exploatarea într'un an şi cu garanţia de împădurire 400 lei de fiecare hectar;

c) Regulamentul de exploatare al pădurii Fotinoaica, pendinte de comuna Şotânga, judeţul Dâmboviţa, proprietatea d-lui Maior C. Drăgănescu, în suprafaţa de 19 Ha. 0177 m. p. Regimul crâng simplu, revoluţia normală 20 ani, exploatarea într'un an, şi cu garanţia de împădurire 250 lei de fiecare hectar;

d) Regulamentul de exploatare al pădurii Bădeni, pendinte de comuna Runcu, judeţul Dâmboviţa, proprietatea D-lui Ion N. Nicolaescu, în suprafaţa de 152 Ha. 3500 m. p. Regimul crâng cu 100 arbori de rezervă esenţa stejar şi fag la hectar, revoluţia normală 15 ani, exploatarea în 15 ani şi cu garanţia de împădurire 150 lei de fiecare hectar;

e) Regulamentul de exploatare al pădurii Cucueţi, pendinte de comuna Doftana, judeţul Bacău, proprietatea d-lor S. Ornstein, S. Schachter, Adolf Zeicher şi N. Cofler, în suprafaţă de 1189 Ha. 4000 m. p. Regimul crângului cu 100 rezerve la hectar seria

11 parchete 6-11 şi 21-24, revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 15 ani şi cu garanţia de împădurire 500 lei la hectar;

f) Studiul sumar pentru exploatare al pădurii Urecheşti, pendinte de comuna Urecheşti, judeţul Gorj, proprietatea Ion I. Chilion, în suprafaţa de 12 Ha. 6000 m. p. din care se exploatează 9 Ha.

Regimul crâng simplu, revoluţia normală 30 ani, exploatare în 3 ani şi cu garanţia de împădurire 200 lei de fiecare hectar.

Art. 2. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat sunt executorii.

Art. 3. — şi ultimul) domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu aducerea la îndeplinirea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 19 Aprilie 1924 în cabinetul nostru.

No. 25619/924 Ministru

(ss) **Al. Constantinescu**

* * *

Deciziune

Noi, Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculturii şi al Domeniilor.

Asupra raportului Domnului Administrator al Casei Pădurilor,

Având în vedere articolul 2 din Codul Silvic,

Având în vedere articolul 2 din Legea Modificărilor la Codul silvic publicată în Monitorul Oficial No. 131/920,

Decidem:

Art. 1. — Se aproba de noi:

a) Regulamentul de exploatare al pădurii Mere de sământa pendinte de comuna Valea Rea judeţul Tecuci, proprietatea d-nei Maria C. Plagino, în suprafaţa de 202 hectare 5000 m. p. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 40 ani, exploatarea în 6 ani şi cu garanţia de împădurire 300 lei de fiecare hectar;

b) Regulamentul de exploatare al pădurii Spineni pendinte de comuna Godeni, judeţul Gorj, proprietate diviza a d-lor Olga General Stoilov, Paulina D. Dianu, Olga Alexandru Otetelişanu, Colonel C. Stoilov şi Simion Stoilov, în suprafaţa de 243 hectare 4050 m. p. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 12 ani şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar;

d) Regulamentul de exploatare al pădurii Menţii din faţă pendinte de comuna Menţii din faţă, judeţul Mehedinţi proprietatea d-lui Mihail St. G. Cornea, în suprafaţă de 68 hectare. Regimul crâng simplu, Revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 3 ani şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar;

e) Regulamentul de exploatare al pădurii Muntele Stâna Mare pendinte de comuna Boişoara, judeţul Argeş, proprietatea Moşnenilor Boişoara Găujani din comuna Boişoara a d-lui Mihail şi Ioan Anghelescu din comuna Tiţeşti şi a d-lui Gh. Popescu din comuna Călineşti-Vâlcea, în suprafaţă de 716 hectare 5000 m. p. pădure curată din care se exploatează 120 hectare. Regimul codru cu tăeri rase. Revoluţia normala 120 ani, exploatarea în 6 ani şi cu garanţia de împădurire 1000 lei de fiecare hectar;

f) Regulamentul de exploatare al pădurii Zăvoaele Perşinari pendinte de comuna Perşinari, judeţul Dâmboviţa, proprietatea d-lui Anton Ionescu, în suprafaţă de 106 hectare 9665 m. p. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 5 ani, exploatarea în 4 ani şi cu garanţia de împădurire 200 lei de fiecare hectar;

g) Regulamentul de exploatare al pădurii Portăreasca pendinte de comuna Ştefăneşti, judeţul Gorj, proprietatea d-nei Aneta Căpitan Cristevici, în suprafaţă de 35 hectare 0200 m. p. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 4 ani şi cu garanţia de împădurire 400 lei de fiecare hectar.

Art. 2. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional imprimat anexat sunt executorii.

Art. 3. — şi ultimul) domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea presentei deciziuni.

Data astăzi 19 Aprilie 1924 în cabinetul nostru.

No. 25621 Ministru

(ss) Al. Constantinescu

* * *

Deciziune

Noi, Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculturii şi al Domeniilor.

Asupra raportului Domnului Administrator al Casei Pădurilor.

Având în vedere articolul 2 din Codul silvic.

Având în vedere articolul 2 din Legea Modificărilor la Codul silvic publicată în Monitorul Oficial No. 131/920.

Decidem:

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul de exploatare al pădurii Horleşti pendinte de comuna Cucuteni, judeţul Iaşi, proprietatea Bisericei Catolice din Iaşi, în suprafaţă de 168 Ha. 6800 m. p. Regimul crâng simplu, revoluţia normală 20 ani, exploatarea în 10 ani şi cu garanţia de împădurire 150 lei de fiecare hectar;

b) Regulamentul de exploatare al pădurii Naghioldal şi Teohero pendince de comuna Ghidfalău judeţul Trei Scaune, proprietatea D-lui Vajna Dezso, în suprafaţă de 56 Ha. 5660 m. p.

Regimul crâng cu 80 rezerve la hectar de esenţă fag din cei mai groşi. Revoluţia normală 40 ani, exploatarea în 21 ani şi cu garanţia de împădurire 2000 lei de fiecare hectar;

c) Regulamentul de exploatare al pădurii Szilca pendinte de comuna Micfălău judeţul Trei Scaune, proprietatea Pop Gheorghe şi soţii în număr de 47, în suprafaţă de 125 Ha. 6155 m. p. Regimul Codru cu tăeri succesive, revoluţia normală 80 ani, exploatarea în 2 ani şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar;

d) Regulamentul de exploatare al pădurii Corni-Trupul Dealul Crivăţului pendinte de Comuna Corni, jud. Botoşani, proprietatea D-lui Teodor Ghika, în suprafaţă de 153 Ha. 1488 m. p.

Regimul crâng simplu, revoluţia normală 20 ani, exploatarea în 5 ani şi cu garanţia de împădurire 300 lei de fiecare hectar;

e) Regulamentul de exploatare al pădurii Dracşin, pendinte de comuna Surăneşti judeţul Vaslui, proprietatea D-lui D, Puncescu în suprafaţă de 90 Ha. 0400 m. p. din care numai 20 Ha 2420 m. p. de exploatat, regimul crâng simplu, revoluţia normală 25 ani exploatarea în 5 ani şi cu garanţia de împădurire 400 lei de fiecare hectar;

f) Revizuirea amenajamentului pentru exploatare al pădurii Poeni, pendinte de comuna Poeni, judeţul Iaşi, proprietatea M. S. Regelui, în suprafaţa de 2084 Ha 0500 m. p. Regimul codrului cu tăeri succesive şi cu garanţia de împădurire 60 lei de fiecare hectar.

Art. 2. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în amenajament sunt executorii.

Art. 3. — şi ultimul) Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executare prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 19 Aprilie 1924 în cabinetul nostru.

No. 25625 Ministru

(ss) Al. Constantinescu

* * *

Deciziune

Noi, Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculturii şi al Domeniilor.

Asupra raportului Domnului Administrator al Casei Padurilor,

Având în vedere articolul 1 din Codul silvic,

Având în vedere articolului 2 din Legea Modificărilor la Codul silvic publicată în Monitorul Oficial No. 131/920.

Decidem :

Art. I. — Se aprobă de noi :

a) Regulamentul de exploatare al pădurii Lalos pendinte de comuna Lalos, judeţul Vâlcea, proprietatea D-lui G. Teodorini, în suprafaţă de 138 hectare 50 arii. Regimul crâng simplu, revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 10 ani şi cu garanţia de împadurire 300 lei de fiecare hectar;

b) Regulamentul de exploatare al pădurii Dosul Râului pendinte de comuna Bălceşti judeţul Argeş, proprietatea D-lui C. M. Bododea, în suprafaţa de 55 hectare 6455 m. p. Regimul crângul cu 120 rezerve la hectar, aleşi din arborii cei mai groşi de esenţă stejar, revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 4 ani şi cu garanţia de împădurire 400 lei de fiecare hectar;

c) Studiul sumar pentru exploatare al pădurii Câmpul Marinei pedinte de comuna Jupâneşti judeţul Gorj, proprietatea D-nei Profira Alexandrescu, în suprafaţă de 13 hectare 4000 m. p. Regimul crâng simplu, revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 3 ani şi cu graniţa de împădurire 200 lei de fiecare hectar;

d) Regulamentul de exploatare al pădurii Ruschi-Rotăresei pendinte de comuna Săuleşti judeţul Gorj, proprietatea D-lui Vasile P. Popescu, C. Lăzărescu şi Mihai P. Popescu, în suprafaţa de 316 hectare 6000 m. p.

Regimul crâng simplu, revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 7 ani şi cu garanţia de împădurire 400 lei de fiecare hectar;

e) Regulamentul de exploatare al pădurii Băiaşul pendinte de comuna Perişani jud. Argeş, proprietatea D-nei Eliza Gh. Gheorghiu, în suprafaţă de 80 hectare, regiune crâng simplu, revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 5 ani şi cu garanţia de împădurire 300 lei de fiecare hectar;

f) Regulamentul de exploatare al pădurii Scheiu Băleanca Piteşteanca pendinte de comuna Scheiu jud. Dâmboviţa, proprietatea D-lui Mihail Gr. Popescu, în suprafaţă de 277 hectare

0401 m p. Revoluţia normală 20 ani, exploatarea în 20 ani şi cu garanţia de împădurire 200 lei de fiecare hectar;

g) Regulamentul de exploatare al pădurii Salosboert pendinte de comuna Belin jud. Trei Scaune, proprietatea D-nei Susana Albert, în suprafaţă de 22 hectare 9049 m. p. Regimul codru cu tăeri rase cu 40 seminţeri fag la fiecare hectar, revoluţia normală 60 ani, exploatarea în 2 ani şi cu garanţia de împădurire 1000 lei de fiecare hectar.

h) Regulamentul de exploatare al pădurii Bara Negraia pendinte de comuna Bibeşti, jud. Gorj, proprietatea D-lui A. Ciauşu, N. Grigorescu şi D-na Elisaveta N. Grigorescu, în suprafaţa de 35 hectare 3800 m. p.

Regimul crâng simplu, revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 3 ani şi cu garanţia de împadurire 200 lei de fiecare hectar;

Art. 2. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat sunt executorii.

Art. 3. — şi ultimul) Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu aducerea la îndeplinire a prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 19 Aprilie 1924 în cabinetul nostru.

No. 25627 Ministru

(ss) **Al. Constantinescu**

* * *

Deciziune

Noi, Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculturii şi al Domeniilor,

Asupra raportului domnului administrator al Casei Pădurilor.

Având în vedere articolul 2 din Codul Silvic,

Având în vedere articolul 2 din Legea Modificărilor la Codul silvid publicată în Monitorul Oficial No. 131/1920.

Decidem:

Art. 1. — Se aprobă de noi Amenajamentul pădurei de munte Piscul cu Brazi, Măgura şi Vaca din judeţul Dâmboviţa Seria I. proprietatea Statului, în suprafaţă de 1531 hectare 5000 m. p.

Regimul codru cu tăeri succesive. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea primei afectaţii Piscul cu Brazi în 5 ani.

Revizuirea amenajamentului se va face după 10 ani.

Art. 2.— Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în amenajament sunt executorii.

Art. 3 şi ultimul.—Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 30 Aprilie 1924 în cabinetul nostru.

No. 27129 *Ministru,* **Al. Constantinescu**

Deciziune

Noi, Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculturii şi al Domeniilor,

Asupra raportului domnului Administrator al Casei Pădurilor,

Având în vedere articolul 2 din Codul silvic,

Având în vedere articolul 2 din Legea Modificărilor la Codul silvic publicată în Monitorul Oficial No. 131/1920.

Decidem:

Art. 1.—Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii Dealul Mare pendinte de comuna Uhilinţa judeţul Sălaj, proprietatea d-nei Văd. Szeradayi Aladar născută Wesselecnyi Bazalia în suprafaţă de 115 Ha. 1000 m. p. Regimul codru cu tăeri rase cu 40 arbori de rezervă la hectar ales din cei mai bine conformaţi. Revoluţia normală 20 ani conform planului general pe anii 1923—1942 şi cu garanţia de împădurire 3000 lei de fiecare hectar;

b) Regulamentul de exploatare al pădurii Valea Băgaciului Taba-Valea Barailor, pendinte de comuna Giulatelic, judeţul Cojocna proprietatea indiviză a fraţilor Anton, Teodor, Grigorie şi Martin Pop, în suprafaţă de 56 Ha 8000 m. p. din care de exploatat 22 ha 9600 m. p. Codru cu tăeri rase, revoluţia normală 40 ani, exploatarea într'un an pentru suprafaţa de 22 ha 9600 m. p. şi cu garanţia de împădurire 2500 lei de fiecare hectar;

c) Regulamentul de exploatare al pădurii Sâcu pendinte de comuna Topliţa română judeţul Mureş Turda, proprietatea d-lui Iaronim Urmanczy, în suprafaţă de 1357 ha 7200 m. p. din care de exploatat 251 ha 7200 m. p. Regimul codru cu tăeri rase.

Revoluţia normală 80 ani, exploatarea în 6 ani pentru suprafaţa de 251 ha 7200 m. p. şi cu garanţia de împădurire 2000 lei fiecare hectar;

d) Regulamentul de exploatare al pădurii Vithavas, pendinte de comuna Gheorghieni judeţul Ciuc, proprietatea d-lui Melik Ştefan şi a firmei Marer Benö în suprafaţă de 55 ha 5500 m. p. Regimul codru cu tăeri rase, revoluţia normală 80 ani, exploatarea în 2 ani şi cu garanţia de împădurire 2000 lei de fiecare hectar;

e) Regulamentul de exploatare al pădurii Fughieş pendinte de comuna Gheorghieni jud. Ciuc, proprietatea d-lui Fejer Mihai în suprafaţă de 81 ha 8529 m. p. Regimul codru cu tăeri rase, revoluţia normală 80 ani, exploatarea în 4 ani şi garanţia de împădurire 2000 lei de hectar;

f) Regulamentul de exploatare al pădurii Faţa Putnei, pendinte de oraşul Gheorghieni, jud. Ciuc, proprietatea d-lui Czergö Vencza în suprafaţă de 82 ha 663 m. p. Regimul codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea în 2 ani, şi cu garanţia de împădurire 1500 lei de fiecare hectar;

g) Regulamentul de exploatare al pădurii Lugoş pendinte de comuna Dud jud. Arad, proprietatea d-lui Török Andrei, în sup. de 404 ha 5000 m. p. din care nu se exploatează parchetele 10 şi 12 în sup. de 48 ha 5000 m. p. Regimul crâng simplu, revoluţia normală 20 ani, exploatare în 8 ani pentru suprafaţa de 356 ha şi cu garanţia de împădurire 200 lei de fiecare hectar;

h) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii Hagymas şi Rica între Rica şi Răcosul de sus, pendinte de comuna Varghis jud. Odorhei, proprietatea d-lui Daniel Ludovic şi Daniel Francisc, în sup. de 840 ha. Regimul codru cu 5 tăeri succesive, revoluţia normală 60 ani, exploatarea în 16 ani şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar;

i) Regulamentul de exploatare al pădurii Horesberozarniek, pendinte de comuna Belin, judeţul Trei Scaune, proprietatea d-lui Iosef Gaspar şi soţii locuitori din Belin, în suprafaţa de 67 Ha. 9100 m. p. din care s'a exploatat 23 Ha. Regimul codru cu taeri rase cu 50 arbori de rezervă la hectar din cei mai groşi. Revoluţia normală 40 ani, exploatarea în 2 ani şi cu garanţia de împădurire 1000 lei de fiecare hectar;

j) Regulamentul de exploatare al pădurii Buk pendinte de comuna Hoghiz judeţul Târnava Mare, proprietatea d-lui Ion Haller în suprafaţă de 569 Ha. Regimul codru regulat cu două taeri succesive. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea în 20 ani şi cu garanţia de 500 lei de fiecare hectar.

Art. 2. — Aceste regulamente de exploatare (sau amenajamente) se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situaţiunea comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constantându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente (sau amenajamente), referitoare la suprafaţa pădurii, la numele proprietarului, etc., au fost date eronat s'au între timp au suferit schimbări, din cauza aplicării reformei agrare, sau orice alte cauze, regulamentul (amenajamentul) se va revizui imediat fie din punct de vedere pur technic silvic, fie asupra proprietăţi, suprafeţei, etc.

Art. 3. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat sunt executorii.

Art. 4 şi ultimul. Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu aducerea la îndeplinire a prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 30 Aprilie 1924 în cabinetul nostru.

Nr. 27131 Ministru

(ss) Al. Constantinescu

Institutul [illegible]

„PETROŞANI"

SOCIETATE ANONIMĂ ROMANĂ

PENTRU

EXPLOATAREA MINELOR DE CĂRBUNI

Capital Social Lei 280.000.000

MINELE : Petroşani, Vulcan, Aninoasa şi Dilja
Judeţul Huniedoara, Transilvania

Direcţiunea Generală :

BUCUREŞTI

STRADA AUREL VLAICU No. 22

Adresa telegrafică : „PETROŞANI".

Telefon 39/77

HOTEL

„ROYAL PALACE“

Proprietatea Societăţei „Clădirea Românească“

BUCUREŞTI — STR. SĂRINDAR COLŢ CU BREZOIANU

Tarif foarte avantagios. — Camere cu luna

CONSTRUCŢIUNE NOUA

CALORIFER, ASCENSOARE, TELEFOANE, BAI,

APA CALDA şi RECE, LUMINA ELECTRICA, ETC.

Curăţenie, Ordine, Linişte.

„BANCA ROMANEASCA“

Societate anonimă, fondată în anul 1911

Capital vărsat şi Fond de rezervă Lei 379.000.000

Sediul Central „BUCUREŞTI“

SUCURSALE: *Arad, Bălţi, Bazargic, Braşov, Cernăuţi, Cetatea-Albă, Chişinău, Cluj, Constanţa, Craiova, Galaţi, Ismail, Oradia-Mare, Satu-Mare, Sibiu, Soroca, Tg.-Mureş, Timişoara, Tighina, Tulcea.*

BĂNCI AFILIATE :

Banca Almajului, Bozovici
„ *Bacăului*, Bacău
Câmpulungul Moldovenesc, C. Lung
Banca de Comerţ şi Industrie, Roman
Banca Comercială şi Industrie din Valea Târnavei, Diciosânmartin
Banca Corvineană, Hunedoara
„ *Creditul Dobrogei*, Constanţa
„ *Creditul Prahovei*, Ploeşti
„ *Dunărea Romanească*, Brăila
„ *Durostorului*, Silistra
„ *Economul*, Cluj
Banca Iaşilor, Iaşi
„ *Maramureşeana*, Sighetul Marmaţiei
Banca Mehedinţului, T.-Severin
„ *Petrodava*, P.-Neamţ
„ *Pieţei*, Bucureşti
„ *Rădăuţilor*, Rădăuţi
„ *Română*, Dorohoi
„ *Românească a Banatului*, Lugoj
Banca Românească a Orientului, Bucureşti
Banca Sebeşeană, Sebeşul Săsesc
„ *Ştefan cel Mare*, Fălticeni
„ *Suceava*, Suceava

Face toate operaţiunile de Bancă

Serviciu special pentru relaţiunile cu străinătatea

1704
Vt leg

Anul XXXVI Iulie 1924 No. 7

REVISTA PADURILOR

UNIFICATĂ CU

ECONOMIA FORESTIERA

ORGANUL SOCIETĂŢEI „PROGRESUL SILVIC"

Apare sub conducerea comitetului de redacţie compus din d-nii:
Dr. M. D. Drăcea, M. P. Florescu, I. Guguianu, N. Iacobescu, Z. Prsemitky, D. Robănescu, V. N. Stinghe, I. Timoc şi G. Turneanu
Sub preşedinţia d-lui **PETRE ANTONESCU**

Redacţia şi Administraţia Revistei la Casa Pădurilor
(în Ministerul de Domenii)
ABONAMENTUL 150 LEI PE AN

Un omagiu . . . . M. Tănăsescu Moşandrei
Legea învăţământului silvic superior . . . . **Benedict Voinescu**
Contribuţii la comerţul şi industria lemnului **M. P. Florescu**
Lemnul de foc. . . . . **Horia Manole**
Problema pădurilor . . . . * * *
Exproprierea pădurilor . . . . * * *
Din toponimia Olteniei în legătură cu pădurile . . . . **Anton Oprescu**
Vâscul . . . . **I. Simionescu**
Plantaţiunile de stejar dela „Piscul Tunari" . **Petre Antonescu**
Lupta pentru apărarea pădurilor ţării în timpul ocupaţiunei . . . . **Petre Antonescu**
Serbarea zilei sădirei arborilor . . . . . . **M. Şt.**
Coloarea lemnului la arborii în picioare . . **Ilie Dan**
Tabelele de valori naturale ale lui Ciurileanu **Petre Antonescu**
Păşunatul în păduri, o greşală economică . Ştefan Dumitrescu-Gârbovi
România agricolă în urma răsboiului mondial **Petre Antonescu**
Către camarazi . . . . **M. T.**
Din literatura silvică . . . . **C. G.**
Informaţiuni . . . . * * *

BUCUREŞTI
TIPOGRAFIA „NAŢIONALA", JEAN IONESCU & Co.
1, STRADA BURSEI, 1
1924

CONSILIUL DE ADMINISTRAŢIE
AL
SOCIETĂŢEI „PROGRESUL SILVIC"
PE PERIODUL 1921—1925

Recunoscută persoană morală prin Decretul Regal No. 1630 dela 28 Aprilie 1904, cu sediul în palatul Ministerului de Domenii

Consilieri :

- Ion Aleman
- M. Boldur
- Al. Constantinescu
- Aureliu Eliescu
- Mihail P. Florescu
- Liviu Marţian
- Ion Moldovanu
- Const. Opran
- Const. Sava-Goiu
- Vintilă Stinghe
- M. Tănăsescu

Cenzori :

Ovidiu Crattero, C. P. Georgescu şi Xenofon Sculy.

Cenzori Supleanţi :

I. Comanici, Dr. Marin Drăcea şi G. Turneanu.

Biroul Societăţei „PROGRESUL SILVIC"

Preşedinte: Al. Constantinescu

Vice-Preşedinţi: Aureliu Eliescu, Liviu Marţian

Secretar: M. P. Florescu

Casier: N. Elefterescu

Ajutor de Secretar şi Casier Emil Niculescu

6784

Anul XXXVI IULIE 1924 No. 7

REVISTA PADURILOR

UNIFICATĂ CU

ECONOMIA FORESTIERA

UN OMAGIU

Domnul Al. Constantinescu Ministru al Agriculturii şi Domeniilor, Preşedinte al Societăţei „Progresul Silvic“ în dorinţa de a aduce un omagiu *valorosului corp forestier francez,* cum şi *şcoalei naţionale de ape* şi *păduri de la Nancy* al cărui centenar împlinindu-se anul acesta, va fi sărbătorit acolo cu o deosebită solemnitate, a bine voit să facă recomandaţiunile necesare, pentru decorarea persoanelor următoare:

D-l *J. Caruer;* Director general al apelor şi pădurilor din Ministerul Agriculturei cu ordinul: *Mare ofiţer al Stelei României.*

D-l *P. Antoni;* Inspector general de ape şi poduri: *Comandor al Stelei.*

D-l *A. Emery;* Inspector general de ape şi poduri: *Comandor al Stelei.*

D-l *A. Arnould;* Conservator de ape şi păduri, şeful serviciului pentru refacerea pădurilor devastate: *Comandor al Coroanei României.*

D-l *Ch. Guyot;* Director onorar al şcoalei de ape şi păduri de la Nancy: *Comandor al Stelei.*

D-l *Ph. Guinier;* Director al şcoalei de ape şi poduri de la Nancy: *Comandor al Coroanei.*

D-l *G. Hüffel;* Profesor de amenajament la şcoala de ape şi păduri dela Nancy: *Comand. al Coroanei.*

D-l *C. Bernard;* Subdirector al şcoalei de ape şi poduri de la Nancy: *Comandor al Coroanei.*

BIBLIOTECA
Institutul

D-l *R. Hickel;* Conservator de ape şi paduri, profesor de Silvicultură la şcoala superioară de agricultură de la Griguion: *Comandor al Coroanei.*
D-l *Ch. Pardé;* Directorul şcoalei medii de Silvicultură de la Barre: *Comandor al Coroanei.*

Inalta distincţiune acordată de guvernul român corpului forestier francez, onorează în primul rând acel corp de elită; iar în al doilea corpul silvic român.

In adevăr, Românii încă de acum 70 ani, au frecventat şcoala de ape şi păduri de la Nancy, — începând cu Sion în 1855, Râmniceanu în 1856, Rădulescu în 1862, C. F. Robescu în 1864, cele 5 serii de bursieri trimese de Ministerul Agriculturei, şi alţi mulţi Români până în zilele noastre, ţinându-se şirul aproape neîntrerupt cu 97 elevi în total.

Reputaţia şcoalei de ape şi păduri de la Nancy înfiinţată în anul 1824, a fost universală, căci la acest focar al ştiinţei forestiere, şi-au făcut studiile la diferite epoce, studenţi din toate ţările Europei, şi chiar din alte continente. Printre foştii elevi numărăm: Ruşi, Polonezi, Norvegieni, Danezi, Germani, Olandezi, Belgieni, Elveţieni, Unguri, Austriaci, Bulgari, Sârbi, Turci, Greci, Italieni, Spanioli, Portughezi şi Englezi. Din celelalte continente sunt: Egipteni, Indieni, Chinezi şi Japonezi.

In total un număr de 426 elevi înscrişi în această sută de ani, din cari Românii singuri reprezintă 24 %.

Statul Englez mai mult de cât ori care altul a apreciat puterea învăţământului forestier de la Nancy; căci timp de 20 ani dearândul între anii 1867—1886 a trimes câte 5 — 8 studenţi bursieri, la acea şcoală unde erau conduşi şi supravegheaţi foarte de aproape de un colonel englez în rezervă.

Contactul nostru cu cultura forestieră franceză, s'a menţinut strâns şi prin misiunile solicitate la diferite epoce de guvernul român, încă de mai bine de 70 ani.

Prima misiune a venit în țară la 1852 și era compusă din inspectorul *Reichmond*, subinspectorul *Reichome* și guardul general *Patras*.

Această misiune între altele, a înființat la noi, prima școală de silvicultură cu studenții: Mihail Râmniceanu, Costache Racottă, Scarlat Trăsnea și Josef Hartel. În urma evenimentelor din țară, și după un an, această misiune s'a înapoiat în Franța.

În 1875 sub vechea Administrație a Domeniilor Statulu de pe lângă Ministerul de Finanțe, a fost adus în misiune d-l Bourgnet de la Grye, fost director al școalei de ape și păduri de la Nancy, o somitate în materie silvică.

În raportul său, acest maestru al silviculturei, vorbind de Carpații noștri, scrie cu multă dreptate:

„La Roumanie doit avoir pour ses montagnes, une sollicitude égale à celle des Hollandais pour leur digues, car elle est menacée par les torrents, comme la Hollande par les eaux de la mer“.

În 1884, o altă somitate mondială în ale pădurilor De Broillard, este adusă în țară, de către ministrul Câmpeanu. Raportul său este o capo d'operă, iar deziderátele exprimate printr'însul, s'au realizat între timp în mare parte.

În 1888 fiind Ministru al Agriculturei, Industriei, Comerțului și Domeniilor d-l Al. Lahovary, este adus în misiune d-l Huffel, astăzi profesor de amenajament la școala de ape și păduri de la Nancy. D-l Huffel a rămas în țară un an întreg, timp în care a vizitat toate regiunile forestiere mai importante, condus de diferiți silvicultori români printre cari am avut fericirea să fiu și eu, conducându-l la pădurea Seaca-Optașăiu din Olt, al cărui amenajament îl întocmesc în anul precedent.

Destoinicia și capacitatea acestui savant autor a 3 volume mari de Economie Forestieră, este în deobște cunoscută de toată suflarea silvicultureascǎ din lumea întreagă.

Rapoartele ce a adresat ministerului în diferitele însărcinări ce a avut, trebue să constitue *„Tatăl nostru“* al fie cărui silvicultor român; şi nu am cuvinte ca să le recomand cât mai călduros, în special tineretului nostru. Rapoartele acestui ilustru profesor cari constitue o broşură de pagini, au servit în nenumărate rânduri, cu ocaziunea diferitelor transformări, ce au survenit în administraţia noastră.

Şcoala noastră de silvicultură înfiinţată la 1894, urmăreşte şcoala franceză şi se inspiră adesea de la progresele şi programele ei.

Şi cu cât am constatat că legătura este mai strânsă între silvicultorii francezi şi silvicultorii români, cu atât mă simt mai mândru şi sunt mai bucuros, să văd, că guvernul ţării mele nu uită la momente solemne, să aducă omagiul său, corpului de elită la cari atâtea generaţii de fii ai ţărei au găsit o primire călduroasă şi la o laltă cu elevii francezi s'au adăpat din belşug, la cultura şi metodele forestiere franceze.

Ca silvicultor român, aduc din tot sufletul meu cald, alăturea cu corpul silvic al ţărei, prinosul nostru de recunoştinţă şi omagiu camarazilor şi corpului forestier francez cari pe câmpul de luptă în marele răsboiu ca şi la munca lor de specialitate, au ştiut să-şi facă o datorie sublimă; în răsboiu căzând mulţi... iar la pădure luptând pentru reconstruirea şi conservarea acestui tezaur hărăzit din belşug de natură, dar pe cari omul nu a ştiut să il aprecieze în destul.

Cu ocaziunea sărbătorirei centenarului şcoalei în vara viitoare, nu mă îndoiesc că cu toate greutăţile valutei, un număr cât mai mare de silvicultori români, îşi vor da rendez-vous la Nancy, la acel focar de ştiinţă pozitivă, pentru ca împreună cu colegii francezi, şi desigur cu reprezentanţii silvici ai multor ţări, să sărbătorim geniul francez.

1 Iulie, 1924. **M. Tănăsescu Moşandrei**
Inspector general silvic

LEGEA INVĂŢĂMÂNTULUI SILVIC SUPERIOR

Aplicaţiunea acestei legi

Se ştie că prin *legea de organizare a învăţământului silvic*, învăţământul silvic inferior şi superior s'a reorganizat, stabilindu-se pe baze noi, având-se în vedere partea culturală, administrativă şi de exploatare de păduri, cât şi perfecţionarea în direcţiunea industrializării lemnului, adică partea pur technică inginerească silvică.

Prin această lege, găsindu-se că cel mai bun loc pentru formarea inginerilor silvici, este *Şcoala politechnică*, prin art. 10 s'a înfiinţat la această şcoală o secţie pentru învăţământul silvic superior, formată din fosta şcoală superioară de silvicultură, cu care ocaziune această lege a *ratificat şi decretul-lege al şcoalelor politechnice*.

Prin cele ce urmează, voim să arătăm cum trebue înţeleasă legea, faţă de decretul-lege ratificat.

Ce este un decret-lege?

Se ştie că potrivit constituţiei, puterile statului sunt trei şi anume:

1) *Puterea legislativă*, 2) *Puterea executivă* şi 3) *Puterea judecătorească*. Aceste trei puteri ale statului *sunt separate, de sine stătătoare şi cu atribuţiuni proprii*.

Sunt însă împrejurări când nu toate puterile statului pot funcţiona, cum ar fi cazurile de războaie sau revoluţiuni, mari interese de stat, etc.

În atari cazuri, convocarea Corpurilor legiuitoare (Camera şi Senatul) fiind greu de făcut, sau chiar imposibil, şi totuşi mari şi urgente interese de stat reclamă de luat măsuri imediate, care pot fi chiar contrare dispoziţiunilor legilor în vigoare, în asemenea împrejurări, *puterea executivă* se substitue *puterei legiuitoare* şi stabileşte prin *decrete-legi* măsurile de luat şi regulele de urmat, dictate de împrejurări.

Aceste măsuri şi reguli stabilite prin decrete-legi, sunt *provizorii* şi ele trebuiesc să vină în cercetarea şi aprobarea (ratificarea) Corpurilor legiuitoare.

Deci un *decret-lege* este un act al puterei executive, care are în mod provizoriu putere de lege, până la cercetarea şi ratificarea lui de Corpurile legiuitoare printr'o *lege*.

Un decret-lege se poate admite în total, abroga în total, sau se admite şi ratifică numai în parte, cu modificări sau fără modificări, părţile ce nu se ratifică rămânând abrogate.

În materie de interpretare, este stabilit de doctrină, că legea prin care ratifică un decret-lege în parte şi cu modificări, se aplică în toate cazurile, unde decretul-lege conţine dispoziţiuni contrarii.

Astfel, când şi legea de ratificare şi decretul-lege tratează acelaşi subiect, dar în mod deosebit, în acest caz *se aplică legea*, iar dispoziţiunile contrare din decretul-lege *sunt abrogate*.

Acestea zise, să arătăm cum trebue înţeleasă legea.

Cursuri (materii) de predat. Prin art. 11 din lege se arată materiile ce se vor preda în învăţământul superior silvic, enumărându-le în mod detaliat.

Tot de cursuri se ocupă şi art. 8 din decretul-lege, dispunând că prin *regulamente speciale* se vor stabili cursurile ce se vor preda pentru fiecare specialitate.

Această dispoziţiune din decretul-lege, faţă de specialitatea silvică, este abrogată, întrucât cursurile pentru această specialitate le-a fixat însuşi legea. Deci cursurile ce se vor preda în secţia silvică sunt acelea fixate de lege.

Din desbaterile parlamentare resultă acelaşi lucru, astfel: D. Ministru al Agriculturei şi Domeniilor, *Al. Constantinescu* răspunzând d-lui profesor şi senator *N. G. Popovici*, care afirmase că prin lege programul materiilor este lăsat la aprecierea regulamentului, spune: *„Dacă citea legea cu atenţiune, ar fi văzut că pentru învăţământul superior, programul materiilor de predat e prevăzut chiar de lege"*. „Numai pentru cel mediu şi inferior a rămas ca regulamentul să-l indice, căci altfel ar fi încărcat legea cu prea multe detalii".

Mai departe, d. ministru spune: „prin *materiile prevăzute* *în lege*, am sporit cunoştinţele viitorilor ingineri silvici", iar mai departe..... „Când pe lângă materiile azi existente în şcoală, *mai adaug şi altele*".

Din toate acestea resultă în mod clar că matariile (cursurile) de predat în secţia silvică, sunt acele fixate de lege şi că programul secţiei trebue ca să cuprindă toate aceste materii prevăzute de lege, fără nici o modificare.

Catedre. După cum legiuitorul a menţinut toate materiile ce se predau în fosta şcoală superioară de silvicultură, adăogând şi altele noi, tot astfel a menţinut şi *toate cadrele existente*. Aceasta se vede clar din art. 14 al legei, care spune: Catedrele profesorilor definitivi se păstrează, iar „toate celelalte catedre neocupate de *profesori definitivi* sau de *conferenţiari definitivi*, se vor complecta conform legei de faţă".

Prin faptul că legea spune că toate catedrele vacante se vor complecta, iar nu desfiinţa, urmează, că ele se menţin, sub rezerva însă a modificărei materiilor de predat, necesitată de gruparea materiilor pe catedrele existente.

Gruparea materiilor pe catedre. Legea, art. 11, prevede că: „Prin regulament special fiecare şcoala politechnică va grupa materiile *de mai sus* în catedre de profesori sau de conferenţiari, un profesor sau conferenţiar va putea preda mai multe materii similare".

Legea dar spune că materiile fixate de lege a se preda în secţia silvică se vor grupa pe *catedre de profesori sau de conferenţiari*, contrar dispoziţiunilor art. 21 din decretul-lege, care spune că gruparea cursurilor se face *numai pe catedre ocupate de profesori*, conferenţiarii neavând catedre, după decretul-lege, art. 22.

Legiuitorul în noua lege a menţinut regimul legei vechi, după care şi profesorul şi conferenţiarul aveau catedre, se recrutau în acelaş fel şi aveau aceleaşi drepturi şi datorii, afară de leafă egală, aceleaşi dispoziţiuni menţionându-le şi pentru învăţământul silvic mediu (art. 9), principiile din vechea lege menţinându-le în parte.

De altfel legiuitorul a fost logic, căci menţinând atât catedrele de profesori, cât şi catedrele de conferenţiari, aflate în fiinţă la punerea legei în aplicare, era logic ca să dispună ca gruparea materiilor să se facă atât pe catedre de profesor, cât şi pe catedre de conferenţiar, ba ceva mai mult, pentru unele materii, *le-a grupat chiar legiuitorul pe catedre de conferenţiar* (materiile dela punctele 15, 17 şi 18).

Astfel că art. 21 şi 22 din decretul-lege sunt abrogate în ce priveşte pe secţia silvică, aplicându-se art. 11 din lege.

Asistenţii. Legea suprimă pe asistenţi. Nu se arată nicăeri motivele suprimării asistenţilor, ci i-a eliminat pur şi simplu din personalul de învăţământ al secţiei silvice; astfel prin art. 12 se spune:

„Numirile de profesori şi conferenţiari, de şefi de lucrări sau de laboratoare şi de suplinitori la catedrele vacante sau locurile vacante, se vor face în conformitate cu regulele de numire a profesorilor, a conferenţiarilor şi suplinitorilor la şcoalele politecenice".

După cum se vede din textul de mai sus, de asisteţi nu se vorbeşte nimic. Aci s'ar pune chestiunea: Asistenţii sunt prevăzuţi de decretul-lege. Principial, tot ce prevede decretul-lege în plus de aceia ce conţine legea de ratificare, este abrogat.

Admiterea studenţilor. Condiţiunile de admitere în secţia silvică sunt acelea din decretul-lege, art. 40 legea nefăcând nici o deosebire (art. 10).

Conform acestui articol, admiterea în anul I se face pe temeiul unui examen, care poate avea un program comun pentru anumite secţii, sau un program special, legea arătând că examenul să se rapoarte *la cunoştinţele indispensabile urmării cu folos a învăţământului din şcoalele politechnice.*

Trecerea personalului la politechnică. Decretul-lege a luat fiinţă legală odată cu legea de ratificare, făcând parte integrantă din lege şi aplicându-se pentru prima oară secţiei silvice la data de 1 Octombrie 1923, conform art. 19 din lege. Deci legea de aplicat personalului didactic şi administrativ ai fostei şcoale superioare de silvicultură, este legea propriu zisă, plus părţile din decretul-lege admise şi ratificate de lege. Dacă aceste părţi s'ar fi introdus în lege, dându-se o nouă numerotaţie articolelor, nici nu s'ar mai fi pomenit de decretul-lege, ci s'ar fi vorbit întotdauna numai de lege. Deşi însă neîncorporate în lege, părţile din decretul-lege, admise de lege, totuşi interpretarea trebue ca să fie aceiaşi.

În felul de a se presenta separat legea de decretul-lege, recunosc că se poate face confuziuni în interpretare, căci lumea nu se compune numai din jurisconsulţi, pentru a putea face comparaţiile şi eliminările necesare, în scopul de a prinde adevăratul sens al legei.

Legea dar, împreună cu părţile din decretul-lege ratificate se aplică în total secţiei silvice, cu începere dela 1 Octombrie 1923, conform art. 19 din lege.

Se aplică dar şi *dispoziţiunile tranzitorii* din decretul-lege art. 52 şi 53, căci dacă legea vorbeşte numai de profesorii şi conferenţiarii definitivi şi *tace* în ce priveşte pe profesorii şi conferenţiarii provizorii şi suplinitori, pe personalul administrativ şi de laboratorii, aceasta nu însemnează că în afară de profesorii şi conferenţiarii definitivi, nu 'şi mai păstrează nimeni posturile şi că trebuesc de făcut numiri noi. la catedrele ocupate de profesori şi conferenţiari provizorii şi suplinitori, numiri nni în personalul administrativ, numiri noi la laboratoare, etc.

Ori, o astfel de interpretare este imposibilă.

Benedict Voinescu
Conferenţiar la secţia silvică

CONTRIBUŢII
la comerţul şi industria lemnului

la

M. P. Florescu
Inginer Inspector silvic

Dăm în această coloană diferite spicuiri cu caracter comercial, din care colegii şi cei ce se interesează de viaţa comercială şi industrială a pădurilor, vor putea trage anumite concluzii în vederea comercializării de mâine a pădurilor Statului.

CALCULAȚIA REGIEI MANOPEREI IN FABRICA A UNUI mc. FASONAT

Pe luna Aprilie 1924, în fabrica Soc. Bistricioara din jud. Ciuc

EXPLICAȚIA	Producția		CHELTUELI				Per. 1 m³	
	mc.	brut	Salarii	Spese	Diferențe la alimente	Total	Unitar	Total
Hala ferăstrăului	2.348	42						
Introdusul butucilor			8.210 —		163 40	8.373 90	3 56	
Gattere			27.430 —		785 40	28.215 40	12 01	
Circulare și retezător			21.615 50		842 15	22.457 65	9 59	
Scosul materialului			14.318 —		600 10	14.918 10	6 35	
Tandurii			4.912 —		143 15	5.105 15	2 17	
Basca			4.905 —		309 90	5.214 90	2 22	
Salarii			6.000 —		305 —	6.305 —	2 68	38 58
Depozitul butucilor								
Retezatul butucilor			37.574 72		842 20	38.416 42	16 34	
Sortatul			11.742 10		427 10	12.164 20	5 18	
Măsurarea			1.425 —		30 50	1.455 50	61	
Salarii			3.000 —		126 15	3.126 15	1 32	23 45
Depozitul de marfă fasonată								
Sortatul			11.742 10		612 50	12.354 60	5 26	
Căratul			23.484 20		1.315 —	24.799 20	10 55	
Stivuitul			14.090 52		723 40	14.813 92	6 30	
Legatul			2.935 25		143 —	3.078 25	1 31	
Salarii			5.250 —		403 —	5.653 —	2 40	25 82
Hala mașinelor și atelierul			21.176 50		612 —	21.788 50		9 27
Ulei				4.767 —		4.767 —		2 03
Material diverse				11.413 —		11.413 —		4 86
Chiria casei personalului				450 —		450 —		— 14
Asigurarea lucrătorilor				4.294 64		4.294 64		1 83
			219.810 89	20.924 64	8.431 45	249.169 48		106 03

Adică: 1 m³ lemn brutt costă ab stiva Lei 106,03, ceeace revine pentru un mc. fasonat, 212, socotind randamentul 50%

In acest calcul nu se cuprinde amortizarea fabricei.

ANEXA I

TABLOUL

Cotelor de încărcarea cherestelei pe Direcțiunea IV Regională, Cluj

STAȚIA	NUMELE FIRMEI	Cota de încărcare pe vagoane à 10 tone la producție și depozit	Cantitatea de material a depozitului pe baza căruia s'a făcut cota	Observații
Racoș	Koșa și Benkö	Un vagon la unsprezece zile	16	
Cârța	S. A. Product. de lemne	3 vagoane la 5 zile 1 „ „ 25 „		
	Urban Josif	3 „ „ 10 „ 1 „ „ 14 „		
Mădărașul Ciucului	Banca Creditului Român	9 vagoane la 10 zile 1 „ „ 15 „		
	Cristav Sava	1 „ „ 3 „	63	
	Odön Benedek	1 „ „ 22 „	8	
	Antal Gergely	1 „ „ 60 „	3	
	Fülöp Marton	1 „ „ 91 „	2	
	Ioan Cota	1 „ „ 91 „	2	
	Aron Kedves	1 „ „ 180 „	1	
Sân-dominic	Prod· Forest. Regniculară	3 vagoane la 5 zile 1 „ „ 50 „		
	M. Spiegler	1 „ „ 200 „	1	
Vaslab	Prod. Forest. Regniculară	9 vagoane la 10 zile 2 „ „ 7 „		
	Al. Smuck	2 „ „ 5 „	70	
	A. Zseckely	1 „ „ 7 „	25	
	Gh. Grozosz	1 „ „ 30 „	6	
	Al. Milch	1 „ „ 3 „	60	

STAŢIA	NUMELE FIRMEI	Cota de încărcare pe vagoane à 10 tone la producţie şi depozit	Cantitatea de material a depozitului pe baza căruia s'a făcut cota	Observaţii
Gheorgheni	Fraţii Charap	9 vagoane la 10 zile 1 „ „ 7 „		
	Expl. Silvică Gheorgheni	3 „ „ 2 „ 4 „ „ 5 „		
	Adolf Grünştain	3 „ „ 5 „ 1 „ „ 15 „		
	Fraţii Smergel	9 „ „ 10 „ 1 „ „ 10 „		
	S. A. Industria lemnului	12 „ „ 5 „ 2 „ zilnic		
	Leo Heiman	9 „ „ 10 zile 1 „ „ 11 „		
	Industria şi Comerţul de lemne	1 „ „ 9 „	20	
	Milh Alexandru	3 „ „ 7 „	80	
	Gotlieb M.	3 „ „ 10 „	54	
	Societatea Stredo	2 „ „ 7 „	53	
	Grosz Gh.	1 „ „ 10 „	19	
	Steiner Nathan	1 „ „ 22 „	8	
	Levy Armin	1 „ „ 5 „	34	
	Glück M.	1 „ „ 5 „	38	
	Herşcovici Blum	1 „ „ 9 „	21	
	Aug. Agaston	1 „ „ 10 „	17	
	Alecs Kantor	1 „ „ 20 „	9	
Ditrau	Albina Zszsovitz	9 vagoane la 10 zile 1 „ „ 5 „		

Ditrău	S. A. Industria Lemnului	3 vagoane la 5 zile		
		3 „ „ 10 „		
	Mor Darvaş & Co.	7 „ „ 4 „		312
	Albert Laslo	1 „ „ 20 „		9
	Vilh Smiedek	1 „ „ 20 „		9
	Zeno Kohn	1 „ „ 11 „		16
	S. A. Ind. Lemnului Bistriţa-Năsăud.	9 „ „ 10 „		
		1 „ „ 2 „		
Sarheghi	Moliftul S. A.	9 vagoane la 10 zile		
		1 „ „ 5 „		
	Albina Zizsigovictzi.	3 „ „ 10 „		
		1 „ „ 25 „		
	Gerson Koppel	1 „ „ 4 „		49
Varviz	S. A. Prod. lemn şi com.	3 vagoane la 5 zile		
		1 „ „ 5 „		
	Mor Veinthraub	3 „ „ 10 „		
		1 „ „ 16 „		
	Industria lemnului din Putna.	39 „ „ 10 „		
		6 „ „ 5 „		
	Prod. Forest. Regniculara	9 „ „ 5 „		
		5 „ „ 4 „		
	Forestiera din Vatria	9 „ „ 10 „		
		4 „ „ 5 „		
	Soc. Smiloviczts	9 „ „ 10 „		
		1 „ „ 35 „		
	Fraţii Kornis	3 „ „ 4 „		137
	Solomon Rubin	3 „ „ 4 „		138
Galaşi Ferăstrău	Soc. Lomaşi	27 vagoane la 5 zile		
		19 „ „ 9 „		

STAȚIA	NUMELE FIRMEI	Cota de încărcare pe vagoane à 10 tone de producție și depozit	Cantitatea depozitului	COTA LUNARA
Toplița Română	Societatea Valea Mureșului	8 vagoane la 3 zile 31 „ „ 10 „		172 vag.
	Societatea Forestieră Szelipatack.	3 „ „ 2 „ 7 „ „ 3 „		115 „
	Creditul Technic și V. Isecescu.	3 „ „ 2 „ 3 „ „ 4 „		68 „
	Societatea Anonimă Zenta Roșcani	6 „ „ 5 „ 13 „ „ 10 „		75 „
	Frații Lamm,	3 „ „ 5 „ 2 „ „ 11 „		24 „
	Industria Lemnului și Comerțului.	3 „ „ 5 „ 1 „ „ 5 „		24 „
	Societatea Smilovictz	9 „ „ 10 „ 1 „ „ 3 „		37 „
	Societatea Forestieră Fehervizi.	9 „ „ 10 „ 2 „ „ 5 „		39 „
	Mathei Gerzon.	9 „ „ 10 „ 2 „ „ 5 „		39 „
	Roth și Mozes	1 „ „ 9 „	20	3 „
	Mor Rothman	1 „ „ 3 „	60	10 „
	Eizick Jacob.	1 „ „ 22 „	4	1^5 „
Meștera	Cornis & Co.	5 vagoane la 9 zile	100	
	Frații Vinckler	1 „ „ 3 „	65	
	S. Grünstein	2 „ „ 9 „	40	

Poleşti-Ilva	Dozse Guda & Gh. Grässel	3 vagoane zilnic	
		11 vagoane la 5 zile	
Salard	Societatea Comercială de lemne . .	3 vagoane la 2 zile	
		4 „ „ 5 „	
Răstoşna Deda	Industria de Păduri	6 vagoane la 5 zile	
		4 „ „ 9 „	
	Societatea Deda Bistra	3 „ „ 2 „	
		1 „ zilnic	
Reghinuli Săsesc	Societatea Ind. şi Com. Lemne . .	18 vagoane la 5 zile	
		15 „ „ 7 „	
	Societatea Cooperativă	3 „ zilnic	
		3 „ la 5 zile	
	Industria Lemnară	9 „ „ 10 „	
		1 „ „ 4 „	
	Mendel Schwartz.	9 „ „ 10 „	
		1 „ „ 8 „	
	Adalbert Weis.	9 „ „ 8 „	200
	Societatea Bradul	9 „ „ 8 „	203
Tg.-Mureş oraşul de sus	Industria Lemnului	3 vagoane la 5 zile	
		2 „ „ 5 „	
	Societatea Deda Bistra	3 „ „ 2 „	
		1 „ „ 2 „	
Tg.-Mureş	Societatea Ardeleană	6 vagoane la 5 zile	
		1 „ „ 4 „	
	Industria Mestiz	3 „ „ 5 „	
		1 „ „ 15 „	
Fihagd	La Roche & Darvas	3 vagoane zilnic	
		2 vagoane la 3 zile	

STAȚIA	NUMELE FIRMEI	Cota de încărcare pe vagoane à 10 tone la producție și depozit	Cantitatea depozitului	Observațiuni
Bratca	Miadrus Borlova	4 vagoane la 9 zile 1 „ „ 10 „		
	Stera Desideriu	3 „ „ 10 „ 1 „ „ 8 „		
Poeni	Intreprinderea Forestieră România	1 vagon la 3 zile		
Huedin	Knopl M.	2 vagoane la 7 zile	50	
	Indovicz S.	1 „ „ 7 „	27	
Zam Bihor	Gross Francisc	2 vagoane la 5 zile	70	
Colata	S. A. Eehevvizi	3 vagoane la 5 zile 3 „ „ 5 „		
	Industria Lemnului	1 „ „ 7 „	28	
Colățele	Forestiera din Călățele	21 vagoane la 10 zile 7 „ „ 10 „		
	Knopl S.	1 „ „ 6 „	30	
	Industria de Lemne.	1 „ „ 8 „	22	
Aiud	P. Klemm	1 vagon la 7 zile 1 „ „ 18 „		
Radna Veche	Societatea Valea Mare	6 vagoane la 5 zile 5 „ „ 9 „		
	A, Elefant.	3 „ „ 5 „ 3 „ „ 10 „		
	Max Reiter	1 „ „ 7 „ 1 „ „ 4 „		

Radna Veche	I. Fester.	1 vagon la 7 zile	
		1 „ „ 7 „	
	Fulöp Abram	1 „ „ 7 „	
		1 „ „ 15 „	
	Eleck Cantor, ...	1 „ „ 7 „	28
	Marcu Ştefan	4 „ „ 9 „	83
Salva	Foresta	5 vagoane la 2 zile	
	Fraţii Neuberger	1 „ „ 9 „	
	Societatea Patria.	5 „ „ 4 „	226
Ilva Mică	Foresta	21 vagoane la 10 zile	
		12 „ „ 11 „	
	Strumorul	3 „ „ 5 „	
		1 „ „ 14 „	
	Societatea Lemnul	3 „ „ 10 „	
		1 „ „ 27 „	
	Rodlich S..	3 „ „ 4 „	136
	Schacstein I.	2 „ „ 5 „	69
Bistriţa	Rodlich S.	2 vagoane la 11 zile	33
Dej	Industria Lemnului şi S.	1 vagon la 6 zile	31
Lunca Baia Ar.	La Roche & Darvas	3 vagoane la 5 zile	
		1 „ „ 5 „	
Murenii Mici	Sudrici Petroasa	3 vagoane zilnic	
		1 „ la 7 zile	
Borşa	Petrosul S. A.	3 vagoane la 5 zile	
		1 „ „ 11 „	
	Fuchter Lazăr	1 „ „ 7 „	
		1 „ „ 67 „	
	Anderea	1 „ „ 7 „	
		1 „ „ 71 „	

STAȚIA	NUMELE FIRMEI	Cota de încărcare pe vagoane à 20 tone la producție și depozit	Cantitatea depozitului	Observațiuni
Borşa	Societatea Patria. . . . . Societatea Pyrit	2 vagoane la 7 zile 1 „ „ 3 „	50 60	
Cămara la Sighet	Soc. Generală pentru Ind. şi Com. .	6 vagoane la 5 zile 1 „ „ 8 „		
Sighetul Marmației	Eisicovici şi Farcaş Kaul	4 vagoane la 9 zile 1 „ „ 10 „		
Satu-Mare	S. A. pentru Industria Lemnului . .	3 vagoane la 2 zile 21 „ „ 10 „		
Baia Mare	S. A. Delta	3 vagoane la 10 zile 1 „ „ 35 „		
	Vojoi'.	3 „ „ 10 „ 1 „ „ 50 „		
	Konveick	3 „ „ 10 „ 1 „ „ 77 „		
V. Turc.	Kronos S. A.	1 vagon la 7 zile	26	

Clasificările şi dimensiunile uzitate la debitarea scândurilor în fabrica Soc. „Bistricioara" coasociată a Creditului Technic din jud. Ciuc

---

A. *Marfă obişnuită tombantă, 3—6 m. lungime.*

Lungimi: 3 m, 3.50 m, 4 m, 4.50 m, 5 m, 6 m.

Grosimi: 12 mm, 18 mm, 24 mm, 28 mm, 38 mm, 48 mm.

Lăţimi: 0.08, 0.10, 0.12, 0.15, 0.17. 0.19, 0.22, 0.25, 0,28, 0,30.

Clasa IV (mai inferioară)

Aceleaşi dimensiuni.

Clasa V (şi mai inferioară)

Aceleaşi dimensiuni.

B. *Scurtături*

Se clasifică în 2 clase: M. F. L. D. (V frei) şi clasa V.

Lungimi: 1 m, 1.50 m, 2.00 m, 2.50 m, 3.00 m, şi chiar 3.50.

Grosimi: 12 mm, 18 mm, 24 mm, 28 mm, 38 mm, 48 mm. 58 mm şi 68 mm.

Lăţimi: 8 cm, 10, 12, 15, 17, 19, 22, 25, 28, 30.

C. *Şipci, normale (scurte)*

Lungimi: 1 m, 1.50 m, 2 m, 2.50 m.

Grosimi: 12 mm, 18 mm, 24 mm.

Lăţimi: 0.045.

D. *Şipci lungi*

Lungimi: 3 m. 3.50 m, 4 m, 4.50 m, 6 m.

Grosimi: 12 mm, 18 mm, 24 mm, 28 mm.

Lăţimi: 0.045.

E. *Rigle I şi II (după calitate)*

Lungimi: 1, 1.50, 2, 2.50, 3, 350, 4, 450, 5, 5.50, 6.

Grosimi şi lăţimi: 38/60 mm, 48/70, 58/80, 68/90, 78/100, 88/120 mm.

Lungimile cele mai obişnuite sunt 4 m, 5 şi 6 m.

F. *Morali (marfă orientală) I şi II după calitate*

Lungimi: 2 m, 2.50 m, 3 m, 3.50 m. 4 m, 4.50 m, 5 m. 5.50, 6 m.

Grosimi şi lăţimi:
33/66 mm, 66/66.
28/56 şi 56/56.
38/76 şi 76/76.
48/48, 48/96 şi 96/96.

Lungimile cele mai obişnuite sunt de metri 4.

Morali pentru Ungaria, I şi II după calitate

Lungimi: 4—6 metri.

Grosimi şi lăţimi: 76/76 mm.

Din debitarea în fabrică rezultă şi *mărgini*, care se sortează numai pe lungimi de: 1, 1.25, 1.50, 2, 3, 3.50, 4 şi 5 m.

Observaţie. — Când se vinde marfa în engros se obişnueşte ca la un procent de . . % să se dea:

12 — 13% tombante.

32 — 35% marfa cl. IV.

3% — morali.

3 — 4% rigle, adică 50 — 55% marfă bună, iar restul marfă până la complectare de cl. V şi VI.

Sortarea materialului pe clase, se face de anume sorteuri, obişnuiţi în a clasa materialul.

Sortarea materialului în depozite e cea mai principala operaţie a unei fabrici.

Marfă rusească

Din cauză că în Basarabia se obişnueşte alte dimensiuni, a început şi în fabricile din vechiul regat şi Bucovina a se tăia pentru Basarabia, următoarele dimensiuni:

lungimi	lăţimi	grosimi
6.50 m.	20 cm.	25 mm.
„	22.5	25
„	20	32
„	22.5	32
„	22.5	38
„	27	44
4.30 m.	20 cm.	25 mm.
„	22	25
5	20 cm.	32 mm.
5	22	32

Maximum cu cât se pot încărca spanungurile (gaterele)

Există o anumită proporţie de încărcare a gaterelor cu ferăstrău, pentru a se putea debita lesne şi bine lemnul, şi a nu uza prea mult ferăstraiele, cât şi a nu sdruncina rama gaterului şi postamentului.

Pentru aceasta se aranjează proporţional dimensiunile de tăiat, şi după multe experienţe s'a ajuns la următoarele proporţii

marfa de 12 mm grosime	15%
„ „ 18 mm „	20%
„ „ 24 mm „	25—30%
morali	10%
dulapi de 28—68 mm.	25—30%
	100%

Prin aceasta se asigura şi rentabilitatea şi buna funcţionare a fabricei.

Am observat la o fabrică o încărcătură la gatere de:

12 mm grosime	33.7
18 mm „	21.5
24 mm „	36
morali „	8.8
	106%

Şi toata marfa eşise prost confecţionată (marginile curbe) şi gaterul era în suferinţă.

Sunt lucruri utile pentru cei ce se ocupa cu conducerea fabricelor.

Scândurile de 12 mm grosime se detorează dela margini, şi apoi treptat catre centru vin scândurele de 18 mm, 24 mm, moralii şi la mijloc (miezul lemnului) dulapii.

Exportul de lemnărie în primul trimestru al anului 1924

ȚĂRI	Lemne de foc de orice fel	Trunchiuri de brad	Trunchiuri de stejar	Lemne de construcție de stejar	Lemne de construcție din esență foioasă	Nuele și haraci	Scânduri din esență rășinoase	Alte lemne rășinoase	Doage de stejar	Traverse de stejar	Total
	Tone	m³	Tone	Tone	Tone	Tone	Tone	Tone	Tone	Tone	Tone
Total cantități Ianuarie 1924 .	79141	1988	—	—	585	2	19540	5399	—	15	103676
Total valori în mii de lei . . .	33127	1262	—	—	829	2	5641	7769	—	17	99421
Total cantități Februarie 1914	8613.	705	—	—	1081	31	12073	4774	—	—	104444
Total valori în mii de lei . . .	40881	514	—	—	1460	38	25719	8592	—	—	77204
Total cantități Martie 1924 . .	108415	2179	—	45	2215	83	39883	11443	—	—	163173
Total valori în mii de lei . . ,	48300	1484	—	135	3068	93	113456	21340	—	-	187876
Total cantități Ianuarie-Martie 1924	273689	4872	—	45	3881	116	71496	21616	—	15	373294
Total valori în mii de lei . . .	122308	3260	—	135	5357	133	195590	37701	—	17	364501
Total cantități Ianuarie-Martie 1923	317660	2832	—	—	1375	21	175288	8759	—	—	504519
Total valori în mii de lei . , .	117771	1277	—	—	1855	31	282866	13288	—	—	417088

Raporturile comerciale cu Egiptul

Exportul de cherestea

Cel mai însemnat articol care a ținut după război recordul exportului pentru Egipt a fost *cheresteaua.*

În cursul anului 1923 s'au exportat cu destinație pentru Alexandria 21.000 vagoane sau 462.000 m. c. cherestea a 2000 lei m. c., ceeace revine lei 924 milioane.

Drept taxe vamale pentru acest export s'au plătit de fiecare vagon de 10.000 kgr., câte una liră engleză un siling și un pence, ceeace face în total lei 81 milioane.

Pentru transportul pe mare efectuat de vapoare străine, navlul variind între 9 și 11 lire engleze de vagon, s'au platit 210.000 lire sterline sau 210 milioane lei.

Pe lângă prețul de cost ca şi al taxelor de export, această însemnată sumă, minus taxele exorbitante impuse de C. E. D., ar fi rămas în țară dacă transportul s'ar fi făcut cu vase româneşti.

Cum însă restricțiunile aduse pavilionului național a încătuşat desvoltarea marinei noastre comerciale, vom continua să fim în permanență tributarii pavilionului străin cu ocazia satisfacerei exporturilor produselor solului nostru.

Într'o infim de mică parte contribue la export în mod imperceptibil şi din când în când micile vapoare ale S. M. R., şi societăței „România".

În cursul anului trecut s'a exportat deci cherestea şi ne-au intrat numai din Egipt lei 924 milioane plus 81 de milioane taxa de export.

În afară de aceste sume, s'au mai încasat dela vapoarele venite spre încărcare cuvenitele taxe de pilotaj, cheiaj, de doc, etc...., iar în ajunul operațiilor de agentură, curtaj şi de încărcare s'au rulat în incinta porturilor peste 90 milioane, principalele firme exportatoare fiind Karam-Freres, Hilmi Kessoglu, Dahrouges şi Tomaidis.

Prețul de vânzare în Egipt

Din cauza de lipsă de magazii sau cel puțin de un navaj în curtea docurilor Galați şi Brăila unde cheresteua se interdepozitează până la încărcarea în vapoare, aproape jumătate din marfă se deteriorează prin faptul manipulărei prin noroaie.

Tot asemenea din lipsa sistematizărei de încărcare o însemnată bună parte din scânduri se rup sau se strivesc astfel că ajung la destinație într'o stare deplorabilă.

Din aceste considerente cheresteaua de proveniență română se prezintă cu mult inferioară acelei suedeze care soseşte curată, imbarcată cu îngrijire şi nepătrunsă nici de apă, nici curbată din cauza vițiilor dela interdepozitare.

Prețul de cost se mai măreşte cu taxele de export ca şi acelea de navlu care implicit se practică ridicat pentru satisfacerea pretențiilor fantastice ale C. E. D.

Față de prețurile stabilite în ultimul timp Suedia şi Jugoslavia oferă cheresteaua mult mai convenabilă.

Pinul marin necesar pentru construcțiile de vase precum şi stejarul se importă direct din America.

Regimul lemnului de Brad

In şedinţa comisiei superioare vamale de data trecută s'a fixat numai taxa vamală la cheresteaua de brad (vezi „Argus" No. 2927 din 24 Ianuarie a. c.), la 150 lei metrul cub.

Acum s'a mai avizat la următoarele taxe vamale:

Lemn de rezonanţă şi claviatură lei 300 metrul cub.

Lemn cioplit de brad 60 lei metrul cub.

Lăturoaie de brad 45 lei metrul cub.

Lemn subţire de brad sub 20 de centimetri 45 lei metrul cub.

Traverse de brad lei 5 de fiecare bucată.

Trunchiuri de brad 150 lei metrul cub.

In ceiace priveşte trunchiurile de brad, acestea urmează a se prohibi cât de curând, întru cât ar fi nevoe de ele pentru consumul intern.

Regimul celorlalte esenţe de lemn

Lemne de fag fasonat şi doage 75 lei metrul cub.

Lemne de foc, cari vor fi redate exportului, 600 lei vagonul.

In ceia ce priveşte stocurile de lemn de stejar din Transilvania tăiat deja, admiţându-se ca toate traversele şi stâlpii de telegraf să fie preluate de către Direcţia generală C. F. R. şi P. T. T. pe un preţ ce se va stabili ulterior de comun acord şi după îndestularea consumului intern, pentru rest, se va permite exportul a 600 mii bucăţi traverse de 1,30 metri lungime, precum şi stejar lucrat cu autorizaţia ministerului de industrie şi comerţ şi cu o taxă vamală de 400 lei metrul cub.

Pentru restul lemnului de stejar netăiat încă, ca şi pentru acel din vechiul regat, se menţine aceiaşi taxă prohibitivă de 1500 lei metrul cub.

Pentru lemnele de mină mai subţiri de 20 centimetri la capătul gros, pentru traverse mici şi pentru bulamaci, s'a avizat la o taxă vamală de 275 lei metrul cub.

Lemnăria veche de stejar care beneficiază de taxa vamală redusă de 400 lei metrul cub, va trebui să fie scoasă cel mai târziu până la 1 Octombrie a. c.

Interpretări fiscale

Comisia centrală fiscală a dat în ultima şedinţă următoarele noui interpretări fiscale:

La întrebarea dacă venitul realizat de proprietarul solului din exploatarea pădurii fie că această exploatare se face de el, fie că se face de altul, se consideră ca un venit sau ca un capital şi, deci, dacă acest venit este susceptibil să fie impus la birul agricol, comisia a răspuns astfel:

„Având în vedere că lemnul din pădure este produsul solului, ca şi cerealele şi alte produse periodice ale solului, cu singura deosebire că nu se pot recolta în fiecare an, ci acumulându-se an cu an, impozitul devine exigibil numai atuncia cînd pădurile se dau în exploatare.

„Considerând că prin art 6 din lege se prevede că venitul tras de proprietar din exploatarea pădurii este impus la birul agricol, atunci când se face exploatarea, comisia găseşte că este inadmisibilă cererea ca produsul realizat din exploatarea pădurii să fie considerat ca un capital şi deci să nu fie impus la impozitul agricol, această cerere fiind contrarie dispoziţiilor legii".

Impunerea societăților anonime și cooperative. — Impunerea exploatărilor forestiere

Comisiunea centrală fiscală de pe lângă ministerul de industrie şi comerţ a rezolvat următoarele chestiuni în legătură cu aplicarea şi interpretarea noului regim de impozite.

Impunerea exploatărilor de păduri

Cum se determină venitul impozabil la comercial pentru acei care fac exploatări de păduri şi anume să se ia de bază venitul realizat din exploatarea anului precedent sau numai venitul anului de impunere se evaluează pe hectar după acela al anului precedent?

Comisiunea având în vedere că în conformitate cu art. 6 şi 95 din lege, pădurile se supun la impozite numai în momentul când se începe tăierea şi după cantitatea tăiată în fiecare an, opinează ca venitul impozabil la comercial pentru acei care fac exploatări de păduri, afară de societăţile anonime şi cooperative, să se determine avându-se în vedere întinderea de pădure ce se taie în anul de impunere, iar venitul la hectar să se stabilească după venitul anului precedent, dacă exploatarea se face în aceleaşi condiţiuni şi pentru o pădure de aceiaşi esenţă. In lipsă de aceste elemente evaluarea se face după aprecierea în comparaţie cu alţii care fac exploatări similare.

Impunerea Societăţilor Anonime şi Cooperative

Pentru societăţile anonime şi Cooperative, venitul impozabil se determină după acel al anului precedent, conform art. 39 din lege, dacă tăcerea se face în mai mulţi ani după un plan de amenajament aprobat de serviciul silvic. Dacă tăerea se face în mod regulat se aplică aceleaşi dispoziţii ca şi pentru particular.

Cooperativele de săteni

Dacă cooperativele de săteni, care fac exploatări de păduri intră în prevederile art. 42 al. ultim şi deci dacă se bucură de reducerea cu o pătrime a impozitului complimentar?

Considerând că în asociaţia cooperativă pentru exploatarea pădurilor, membrii cooperatori sunt acei care execută lucrarea de exploatare, comisiunea opinează că dacă lucrările exploatărilor se fac chiar de către membrii cooperatori, fără a se angaja şi alt salariat, Societăţile cooperative de asemenea natură se pot asimila cu cooperativele de meseriaşi şi deci se pot bucura de reducerea cu o pătrime a impozitului complimentar prevăzută de art 42.

Caracterul primelor de producţie şi consum la Cooperative

Dacă primele de producţie şi consum distribuite membrilor cooperativelor de producţie şi consum se pot considera ca salarii sau sunt beneficii?

Având în vedere ca primele de producţie şi consum nu reprezintă altceva de cât cota parte din beneficiul întreprinderii, care însă se distribuie chiar în cursul anului, rămânând ca la încheerea bilanţului să se mai dea asociatului cota parte ce i s'ar mai cuveni, după ce bineînţeles s'a avut în vedere sumele deja primite în cursul anului. Având în vedere dispoziţiunile paragrafului 81 din instrucţiuni. Comisiunea opiniaza că primele de producţie şi consum nu se pot considera ca salarii, ci fac parte din beneficiul net al întreprinderii şi deci sunt supuse la impozitul comercial sau industrial.

Pentru recursurile fiscale nu este obligatorie semnătura avocatului

Dacă recursurile în materie fiscală intră în prevederile art. 40 din legea pentru organizarea şi unificarea corpului de avocaţi, adică dacă aceste recursuri trebuiesc contrasemnate de un advoca numai pentru cererile şi acţiunile adresate direct tribunalelor, iar nu şi la cele adresate altor instanţe?

Considerând că în art. 85 din legea contribuţiunilor directe se prevede că recursurile, în materie fiscală se adresează administraţiei financiare înaintea oricăreia nu se pot îndeplini formalităţile prevăzute de art. 40 sus menţionat. Comisiunea opinează că formalitatea contrasemnărei de un avocat al recursurilor fiscale nu se poate aplica şi la recursurile fiscale cari se adresează ad-ţiei financiare.

M. P. F.

LEMNUL DE FOC

Ne distrugem pădurile şi scumpim lemnele. — Cum ar fi trebuit să procedăm. — O invenţie uitată

De câtava vreme încoace, lemnul de foc scumpindu-se a făcut ca lumea să se întrebe, despre adevăratele cauze, producătoare a unui asemenea efect, cei mai mulţi privind lucrurile prin prisma speculii, iar alţii motivând-o cu lipsa de material la locul de origină.

Cert este, că valoarea de negociere a acestei mărfi a urmat cursul aurului, căci dela 150 lei vagonul de dinaintea războiului se plăteşte azi cu 6000, adică de 40 de ori ca mai înainte. Mai mult ca oricând, în acest an, variaţia preţurilor ale articolului de care ne ocupăm, a fost cât se poate de discontinuă şi faptul nu trebue să ne mire, deşi pare a se prezenta sub formă de paradox.

Un paradox economic

In adevăr, aprovizionările pentru iarnă ar fi provocat o cerere mare şi — respectiv — o augmentare de preţ, lucru ce nu s'a produs.

Pe de altă parte, enormele cantităţi de material, provenite din exploatarea celor 100.000 ha. de pădure cu fag şi destinate exproprierii, în vederea constituirii islazurilor, (întreaga suprafaţă a fost 200.000 ha., însă restul de o sută de mii a fost acoperită de alte esenţe) ar fi fost logic să impună o scădere uluitoare a preţurilor, dat fiind că oferta copleşia cererea.

Lucrul acesta iar nu s'a produs.

Lipsa vagoanelor de transport ar fi putut să vină în ajutorul marilor preţuri, căci deşi lemnele sunt depozitate prin gări, ele nu pot fi de nici un folos, neputându-se pune la dispoziţia amatorilor, fapt care încă n'a avut loc.

Iată, dar, o serie de paradoxe economice, pe cari nu le mai putem explica, deşi unii pretind, că vremea anormală—pentru acest anotimp — este singura care a deturnat orice fel de socoteli. Totuşi, nu putem lăsa necomentată o stare de lucruri, care devine îngrijitoare pentru zecile de milioane învestite cu scop de a lucra lemn de foc, cum s'a întâmplat în campania anului curent. Preţurile mari — de anul trecut, sau mai precis din iarna trecută — preţuri cari se ofereau pentru un vagon de lemne adus la Bucureşti sau aiurea, au tentat pe foarte mulţi, să plaseze sume însemnate de bani, în exploatările forestiere, şi aceasta cu atât mai mult, cu cât statul oferia atâtea păduri spre exploatare, în vederea destinării lor ulterioare, păşunilor comunale. N'au ştiut însă mulţi, că cele 100.000 de ha, vor produce pe piaţă peste 500.000 de vagoane, în afară de alte multe mii, cari trebuiau să vină din exploatările curente şi de mai mult timp înjghebate. Rezultatul este, că s'au umplut toate gările cu lemnărie aşteptând — şi vor mai aştepta încă - să le vină rândul la încărcare.

Avem lemne tăiate şi pentru anul viitor.

Admiţând, că în campania viitoara nu se vor mai tăia deloc lemne pentru ars, ne întrebăm dacă cele din anul curent nu vor fi încă prea multe, pentru nevoile noastre? Ce va însemna atunci? Că exploatatorii vor trebui să plătească, de acum încolo, 4—5 la sută dobânzi lunare, reclamate de capitalurile învestite, iar peste 12 luni să se ajungă, sau

1) să dea faliment întreprinzătorii;

2) sau vagonul de lemne să se scumpească cu o „plus-valută", care nu va fi altceva, decât 60 la suta procentele plătite de întreprinzători.

Cu alte vorbe, în loc ca vagonul de lemne să se vândă cu 6000 lei, cum este cazul astăzi, el se va negocia cu circa 10.000 la staţia de pornire—caeteris paribus.

Concluziunea, pe care trebue s'o tragem din acest fapt, este simplă şi cu atât mai simplă, cu cât ea ar fi trebuit să fie cunoscută de economiştii în mâna cărora stătea, posibilitatea de a nu da naştere la stări de lucruri neplăcute.

Efectul unei exploatări necumpătate.

Este o regulă, care nu trebue depăşită, în materie de exploatări forestiere: pentru ca acestea să fie rentabile trebue să se mărginească la un anumit cubaj, pe care îl pot oferi pieţii de desfacere, cubaj. calculat în raport cu trebuinţele interne ale unei ţări.

Nu s'a avut în vedere acest principiu, când s'a autorizat exploatarea imenselor suprafeţe păduroase, cari apoi trebuia să deservească islazurile comunale.

Ce s'ar fi putut întâmpla, dacă în loc de a se fi exploatat odată toate pădurile s'ar fi împărţit—de pildă – în 3 ani, repartizându-se totalul hectarelor pe acest timp?

Ce ar fi fost, dacă în loc de a se fi dat unei comuni 1000 de ha, de islaz într'un an, i s'ar fi predat în 3 ani—aceeaşi suprafaţă—rămânând ca proprietarul – oricare ar fi fost el — să-şi exploateze lemnul treptat şi să-l aducă pe piaţă, anual, câte o treime din întreaga cantitate, pe care el a fost silit s'o transporte dintr'o dată?

În această din urmă alternativă industriile forestiere ar fi putut lucra în condiţiuni mult mai favorabile, căci n'ar fi fost obligate să plătească ziua de lucru cu 170 lei, cum s'a plătit tot timpul anului curent, iar lipsa braţelor n'ar fi fost simţită, cu tot preţul ridicat al muncii.

O invenţie uitată.

Dacă însă trecem peste greşelile făcute, în această materie, nimic nu ne împiedică de a o spune, că ele n'ar fi avut loc dela început, dacă s'ar fi renunţat la ideea de a se mai întrebuinţa lemnul pentru încălzit. Idee veche, profesată de toţi câţi au avut o viziune clară, n'a prins—până acum—la noi, cu toate că întregul occident priveşte ca ceva nemaipomenit, practica de a se arde lemne în vederea obţinerii caloriilor!

În cartoanele biuroului de brevete, care ţine de ministerul domeniilor, există un brevet de invenţiune, purtând No. 1 şi fiind al d-lui arhitect Alexandrescu.

Fostul ministru Costinescu, când i s'a expus un mod practic de încălzire a sobelor, fără ca lemnul să fie întrebuinţat într'un procent mai mare de 20 la sută din totalul elementelor componente ale brichetii (căci era un fel de brichetă) ce i se prezenta spre experimentare, a apărat invenţiunea şi a vrut s'o industrializeze singur, dat fiindcă pentru fabricaţiune nu era nevoe, decât de păcură, frunze de pădure şi gunoi.

Inventatorul era pe cale de realizare, dacă împrejurări complexe nu ar fi intervenit, ca să împiedice lucrurile, iar mai târziu nimeni nu s'a mai gândit la punerea în practică a ideii, cu atât mai mult, cu cât înainte de războI nu exista deschisă o problemă a combustibilului, aşa cum se pune azi.

Arătăm mai sus, că dacă ar exista un alt mijloc de încălzire, decât prin lemn, cu ocazia exproprierei pădurilor nu ar mai fi avut loc întrecerea de capitalişti pentru exploatarea suprafeţelor destinate păşunilor, aşa că—în mod imperios—s'ar fi afectat păşunilor acele hectare, de cari pomenim, într'un lung şir de ani, iar perturbaţiunile de azi s'ar fi evitat.

Invenţiunea, de care ne ocupăm, modificată sau nu, pusă în practică de o finanţă întreprinzătoare va da roadele pe cari noi le aşteptăm de mult.

Desigur, că ar trebui încercat mai întâi, stabilindu-se calculele de rentabilitate, în raport cu cheltuelile de azi ale unui asemenea produs, căci dacă nu suntem pe deplin edificaţi de necesitatea categorică de a pune stavilă, enormului consum de lemn, cu siguranţa că „mâine“, vom fi siliţi s'o facem, deoarece consumul acestui articol întrece nu numai producţia anuală a masivelor româneşti, dar atacă mult din capitalul păduros.

Acela care va întreprinde mai întâi funcţionarea unui aşezământ, cu scopul de a fabrica un material nou pentru încălzire îşi va asigura cel dintâi debuşeurile.

Greutaţile de învins vor fi mari — poate—la început, până ce publicul consumator se va obicinui cu noutatea lucrului dar cum obicinuinţa este a doua natură, va intra şi acest obicei în practica de toate zilele, inventatorul oricare ar fi, iar invenţiunea oricare ar fi ea—bine meritând din partea pădurilor!

Ing. Silvic Horia Manole.

PROBLEMA PADURILOR

I

Este foarte interesant a se cunoaşte părerile celor mai indicaţi reprezentanţi ai agriculturei, atât din punct de vedere practic cât şi teoretic asupra chestiunei pădurilor în ţara noastră mai cu seamă în urma votărei ultimelor legi cu privire la exproprierea pădurilor pentru satisfacerea populaţiunei rurale cu lemne de lucru şi de foc.

In acest scop reproducem mai jos conferinţa d-lui profesor N. O. Popovici-Lupa ţinută la cercul de studii al partidului ţărănesc precum şi articolul d-lui Const. Garofild., fost ministru al Domeniilor, publicat în ziarul *Argus* din 9 Iunie 1924, iar conferinţa d-lui Popovici în *„Aurora"* din 20 Aprilie 1924.

P. A.

In cadrul problemelor agrare, chestia pădurilor ocupă un loc însemnat. Acele probleme sunt: 1) problema agrară propriu zisă, care priveşte repartiţia proprietăţii agricole; 2) problema comasărilor, adică a rotunzirii proprietăţilor agricole şi a adunării parcelelor risipite aparţinând aceluiaş proprietar; 3) problema punerii în valoare a terenurilor inundabile (numai statul ar poseda în Vechiul Regat 173 mii, iar particularii aprox. 320 mii hectare;) 4) rectificarea cursurilor de apă (prin care s'ar câştiga în Vechiul Regat aprox. 337 mii ha.), în legătură cu problema irigaţiunilor; 5) fixarea coastelor, a terenurilor de eroziune şi a dunelor şi 6) împăduririle.

Aceste probleme se pot reduce la două; *problema agrară propriu zisă* şi *îmbunătăţirile fonciare.*

Toate aceste probleme, ca şi cele agricole (privitoare la sporirea producţiunii şi rentabilităţii agricole) fac obiectul celei mai vii preocupări a Partidului Ţărănesc.

Insemnătatea pădurilor, constă în următoarele avantaje: ele dau lemne de foc şi de lucru, îmblânzesc clima şi aduc importante venituri proprietarilor şi economiei naţionale.

Suprafaţa păduroasă este de aprox. 6.625.000 ha. (inclusiv goluri), a cărora rentă se poate evalua la cel puţin un miliard anual, deci un fond producător de rentă în valoare de cel puţin 20 miliarde.

Principiile fundamentale în politica silvică se poate rezuma astfel:

1. Statul îşi asumă rolul de a veghea:

a) Ca să rămână împădurite terenurile, a căror defrişare ar fi păgubitoare;

b) Ca terenurile proprii pentru păduri, dar improprii altor moduri de utilizare, să nu rămână pârloage;

c) Ca să se păstreze anumită suprafaţă de păduri, într'o repartiţie potrivită;

d) Ca pădurile existente să se exploateze raţional şi cu cruţare.

2. Protecţia statului se poate exercita:

a) prin întinderea teritoriului silvic în proprietatea statului;

b) prin un drept de supremaţie asupra tuturor pădurilor.

3. Acest drept de supremaţie la rândul lui, se poate exercita:

a) prin interzicerea defrişărilor fără permisiunea autorităţilor silvice;

b) prin impunerea unui plan şi regulament de exploatare (amenajament) pentru orice pădure de importanţă generală;

c) impunând proprietarilor de a întrebuinţa în exploatarea pădurilor mai mari, numai silvicultori studiaţi;

d) Statul poate, în anumite împrejurări să impună constituirea de cooperative silvice pentru exploatarea pădurilor mici;

e) Statul are datoria de a înfiinţa şcoli de silvicultură;

f) În fine pe cât posibil, să se desfiinţeze servituţile asupra pădurilor.

Legislaţia noastră silvică este şi ea inspirată de aceste principii fundamentale. Din numeroasele legi şi regulamente cu caracter silvic, citez numai:

1. Codul silvic din 1910, cu modificări introduse după răsboi. El cuprinde un capitol special pentru stabilirea drepturilor moşnenilor şi răzeşilor proprietari de păduri în vălmăşie şi pentru exploatarea acestor păduri,—dispoziţiuni cari în practică n'au dat rezultatele aşteptate.

2. Legea prin înfiinţarea casei pădurilor, din 30 Martie 1910.

3. Decretul-lege No. 3438 din 15 Nov. 1818 (Monit. Oficial No. 196 din 23 Nov. 1918) privitor la vânzare de păduri ale statului la cooperative.

4. Legea din 30 Iulie 1921 pentru limitarea la 5000 şi la 8000 ha pădure ce se poate vinde spre exploatare,—lege foarte bine-intentionată spre a stavili acaparările, dar în practică nu a dat rezultate, fiindcă a fost eludată.

5. Legea corpului silvic.

Ca urmare a decretului-lege de mai sus, cooperativele silvice au luat un avânt mare: până la Nov. 1923 s'au înființat 944 cooperative, din cari 502 au avut în exploatare 3140 ha pădure, 138.480 arbori, 276 mii 335 m. c. şi 208.991 steri, plătind 64.231.113 lei (cam 70 la sută la stat).

Există 29 cooperative pentru industria lemnelor, cu 2290 cai putere, 152 gatere, 18 maşini de tâmplărie, 117 km. cale ferată îngustă cu 19 locomotive (1427 cai putere) şi 286 vagoane pentru 2000 tone încărcătură.

Aceste fabrici produc anual 90.900 m. c. cherestea în valoare de 70 mii, şi au în depozit 9.900 m. c. buşteni în valoare de 52 mii.

853 cooperative existente în 1922 – 1923 numără 35.098 membri, cu un capital subscris de 25.891.326 lei, vărsat 20.684.318 lei.

Cele mai multe din aceste cooperative. chiar cele pentru industria lemnului, dau rezultate mulțumitoare.

Caracterul social—care lipseşte în genere în legislația silvică —apare în decretul-lege pentru vânzare de păduri la cooperative şi în legea pentru împedecarea acaparărărilor.

Drepturile sătenilor asupra pădurilor. Clăcaşii aveau dreptul a lua gratuit lemne de foc şi de lucru pentru trebuințele proprii, din pădurile moşiilor pe cari se aflau ei.

Legea rurală dela 15 Aug. 1904 a consfințit acest drept prin art. 9, astfel conceput:

„Dreptul la pădure ce au sătenii de pe moşiile din Moldova după art. 44 al legii muntelui (adică județele Putna, Bacău, Neamțu şi Suceava) şi cei de pe moşiile din Țara Românească în virtutea art. 140 al. 4 din legea dela 23 Aprilie 1851, li se păstrează neatinse şi în viitor.

„După 15 ani, proprietarii vor fi în drept a cere liberarea pădurilor de sub această servitute, prin bună învoială sau prin hotărârea judecătorească".

„Acest drept îl vor putea exercita şi comunele, aşezămintele publice şi statul".

De fapt, sătenii au fost despoiați, curând după 1864, de vechiul drept, care însă n'a putut fi desrădăcinat cu totul din sufletul lor.

Spiritul partidelor politice vechi în materie silvică, nu diferă mult; doar că se poate zice că partidul conservator privea pădurile mai mult din punct de vedere seniorial şi estetic, cel liberal mai mult prin prisma intereselor economice, fiscale şi politice de partid.

* * *

Partidul Ţărănesc se preocupă şi de partea socială a chestiunei, considerând pădurile şi ca un mijloc de valorificare a muncii clasei ţărăneşti. Această procupare reiese din art. 12 din proectul de lege agrară al lui Mihalache.

„Pentru întregirea economică a proprietăţii ţărăneşti se vor putea expropria şi pădurile proprietarilor particulari, cari împreună cu cele expropriate conform art. 5 (pădurile străinilor, absenteiştilor şi ale diferitelor proprietăţi de mână moartă. N. A.) se vor adăuga la masivul păduros al statului".

„Legea specială pentru înfiinţarea pădurilor comunale va determina atât modalităţile de expropriere cât şi condiţiunile în cari din masivul forestier al statului se vor forma păduri comunale".

Art. 132 din noua Constituţie prevede a se destina din pădurile statului, suprafeţele necesare pentru îndestularea trebuinţelor populaţiei rurale din vechiul regat, Basarabia şi Bucovina şi la nevoe a se expropria din pădurile persoanelor juridice şi chiar ale proprietarilor particulari, respectându-se 100 ha intangibile de fiecare proprietate.

„Pădurile astfel expropriate rămân în proprietatea statului şi se vor administra şi exploata de dânsul spre a satisface potrivit legii şi în prima linie nevoile de mai sus".

Atitudinea silvicultorilor. Ideea pădurilor comunale este foarte mult atacată de silvicultori, deşi păduri comunale există şi la noi (urbarialele din Ardeal, pădurile comunale în Bucovina reprezinta peste 6 la sută din total; pădurile din moşneni şi răzaşi pot fi considerate ca păduri comunale); exista de exemplu şi în Germania, 16 la sută din total.

Fiinţa şi rezultatele cooperativelor silvice dovedesc că pădurile se pot exploata în comun. De ce nu s'ar putea stăpâni şi în comun?

Principiul pădurilor comunale se poate concepe în două sensuri: unul mai larg, după care întinderea ar trebui să fie destul de mare încât să creeze un isvor de venituri pentru comună ca atare; şi altul mai restrâns, adică numai în limita trebuinţelor proprii ale gospodăriilor ţărăneşti.

* * *

Soluţii. Nu se poate da o soluţie generală. Ea trebue să difere după situaţie la câmp sau la deal şi mai ales la munte. În primul caz exproprierea se poate limita la trebuinţele gospodăriei; în ultimul caz ea trebue să fie mai adâncă, de oarece la munte pădurea constitue principalul teren de plasare a muncii ţărăneşti. Acolo latifundiile silvice sunt mijloc de exploatare a muncii omeneşti, mai ales prin intermediul marilor întreprinderi forestiere capitaliste.

Creearea pădurilor comunale ar putea fi combinată cu împădurirea sau reîmpădurirea terenurilor proprii pentru aceasta (malurile apelor, coaste prea repezi, râpi, ponoare, terenuri de eroziune, nisipişti, etc.) Întrucât va fi nevoe se va impune şi o comasare, de exemplu a sforilor sau curelelor de moşie peste coaste, cari favorizează foarte mult eroziunea.

Comunele ar fi obligate să înfiinţeze pepiniere pentru creşterea arborilor necesari sădirilor.

Aceste opere se vor înfăptui numai sub privegherea şi controlul autorităţii silvice.

Exproprierea pădurilor[1])

II

De câteva zile se discută în Adunarea Deputaţilor proectul de lege al pădurilor comunale.

Nu m'am ocupat până azi de acest proect şi nu am intenţia să-l discut acum. Felul patriarcal, cum d. Constantinescu prin proectul său soluţionează această latură însemnată a problemei sociale dela noi, asigurând ţăranilor scump şi cu sgârgenie lemne de foc şi pentru trebuinţele casnice, învederează ne înţelegerea deslegării acestei probleme a pădurilor, deslegare de care atârna aproape toată chestia socială a regiunilor muntoase.

Din punct de vedere al principiilor generale care trebue să călăuzească politica noastră agrară, legea d-lui Constantinescu stă pe acelaşi plan cu proectul agrar al d-lui Duca. Aceiaşi concepţie simplistă a exproprierii pentru satisfacerea trebuinţelor limitate ale sătenilor, aceleaşi metode de aplicare mecanică a exproprierii, care nu ţin seamă nici de importanţa locală a pădurii, nici de organizarea viitoare a producţii şi industriei forestiere.

---

1) Publicat în Argus din 9 Iunie 1924.

Dar nu de legea d-lui Constantinescu vreau să vorbesc ci de ideile judicioase emise de d. Mihalache cu ocazia discuţii acestei legi în Cameră. Am găsit de astă dată în vorbirea d-lui Mihalache o înţelegere reală a felului cum trebue deslegată problema socială a locuitorilor dela munte; înţelegere pe care d-sa nu a avut-o în trecut.

„Pădurile comunale, zice d. Mihalache, (ziarul Dimineţa din 30 Mai) nu trebue înfiinţate în toată ţara, ci deocamdată numai în regiunile unde ţăranul a crescut la umbra copacului. Peste rest nu mă interesează acum. Să se dea cât trebue ţăranului dela munte ca să-l ţie pe loc şi să lucreze cu spor. Să nu ducem ţăranul dela munte la şes pentru 5 ha. Să lăsăm pământul săteanului dela şes şi celui dela munte să-i dăm ¡pădurea. Astfel fiecare la locul lui nu va vegeta ci va prospera. Deci, păduri comunale la munte, însă suficiente ca ţăranul de acolo să-şi poate scoate din ele existenţa".

Aceasta este adevărata deslegare a chestiunii sociale în regiunile muntoase, iar nu colonizarea ţăranilor la şes, colonizare pe loturi neîndestulătoare, care îi transformă în adevăraţi nomazi, care restrânge mijloacele de existenţă ale câmpenilor.

Munteanul trebue să devie un lucrător industrial pe loc, prin mijloacele ce le oferă localitatea: în primul rând păduri, pe urmă mine, cariere, industrie.

Această concepţie am susţinut-o in toate scrierile mele relative la chestia agrara şi cu deosebire atunci când am criticat politica colonizării începută cu legea dela 1889 şi urmată de toate guvernele până la război, (A se vedea Păreri în chestia agrară, Buc. 1907).

Iată ce spuneam într'un studiu mai recent, la pag. 19 din memoriul agricultorilor mari din anul 920. „Din punct de vedere al debuşeului de muncă este o mare greşeală de a expropia aproape toate moşiile la câmp şi ale coloniza cu munteni. Munteanul nu va fi nici odată bun plugar şi în loc de a-l lăsa acolo unde munca lui ar putea fi îndreptată cu folos către creşterea vitelor sau în industrie, căci materiile prime (lemn, minereuri, etc.) şi cu deosebire forţa motrice (căderile de apă) sunt la îndemână, el, colonizat la câmpie va restrânge prin împroprietarirea lui acolo atât activitatea de azi a ţăranilor locali, dar cu deosebire a generaţiilor viitoare. E aceiaşi politică de colonizare care a sărăcit satele mari dela câmp situate pe moşiile statului, când aceste moşii s'au parcelat în loturi.

„Ţăranii dela câmp nu vor pricepe nici odată că reforma agrară care expropiază în folosul muntenilor toate moşiile mari, unde ei sau copii lor ar fi putut găsi un prilej de muncă, este făcută în folosul lor. Nu este paradoxal de a afirma că pe acestă temă ei vor fi alături de boeri".

In treacăt fie zis această prezicere pe care o făceam în 1920 s'a adeverit pe deplin. Ţăranii din Brăila, anul trecut, când au ştiut că pământul pe care ei nu se împroprietăresc se dă la munteni, s'au unit cu proprietarii pentru a scăpa moşiile de expropriere.

Imi pare foarte bine să constat, că d. Mihalache se uneşte azi cu părerile mele, revenind astfel asupra concepţii sale din trecut; căci a fost o vreme, în timpul discuţii legii agrare în Cameră, când d-sa mă acuza, pe temeiul citaţii de mai sus, de a nu voi împroprietărirea muntenilor.

Şi acum, două cuvinte în chestia pădurilor. Este evident că munteanul trebue să-şi găsească mijloacele de existenţă pe loc; în această direcţie trebue căutată soluţia chestii sociale pentru ei. Mijloacele locale sunt în primul rând pădurile, pe urmă minele, industrie, etc. Dar exploatarea modernă a pădurilor nu se poate concepe prin sforţări individuale, ci prin acţiune colectivă. Exploatarea păduroasă este azi o mare industrie, o adevărată uzină, care reclama o conducere technică şi o concentrare de mijloace mari mecanice şi băneşti. Acest fel de exploatare exclude principial îmbucătăţirea, fie a pământului, fie a folosinţei. Nu se poate concepe o exploatare modernă, cu rentabilitate economică pentru ţară şi pentru ţărani, în care mijloacele technice să fie securea şi joagărul primitiv, iar mijloacele de transport, boul. A împroprietări fiecare ţăran cu pădure, sau al împroprietări cu folosinţa pădurii, cum vrea proectul d-lui Constantinescu, înseamnă a distruge o bogăţie a ţării, fără nici un folos social.

De sigur pentru moment, în regiuni limitate şi pentru satisfacerea trebuinţele sale domestice, poate că ţăranul ar avea oare care avantagii, dacă nu-şi calculează timpul; din punctul de vedere însă al ţării şi al muntenilor însă-şi, aplicarea acestui principiu ar aduce la dezastru. Imbucătăţirea proprietăţii sau folosinţei pădurei înseamnă o retrogradare economică şi în această situaţie chestiunea socială n'are leac. Dacă eu însu-mi în legea agrara a Ardealului, am prevăzut pădurile comunale, aceasta am făcut-o din cauza condiţiilor politice de acolo. O legea a pădurilor comunale există şi ea fusese parţial aplicată românilor de către vechiul regim. Prin capitolul respectiv din legea agrară am căutat restabilirea dreptăţii din acest punct de vedere; soluţia reală a chestiunii sociale din regiunile păduroase o rezervasem, însă, pentru mai târziu.

Această soluţie nu poate să fie o pomană, o bucăţică de pământ sau un car de lemne pentru fiecare ţăran, ci posibilitatea pentru toţi, cu deosebire pentru cei destoinici de a găsi mijloace de trai îndestulătoare.

Aceasta nu se poate obţine decât într'o organizaţie modernă a exploatării, în industria mare. Dacă lucrătorul din Birmingham sau Manchester, poate să fie stăpânul lumii şi să ducă un trai de om civilizat, fără să posede o bucată de pământ, de ce oare ţăranul nostru nu poate găsi mulţumirea decât prin împroprietărire?

Şi acum soluţia. Cum poate prospera munteanul într'o organizaţie modernă a industrii lemnului? Intâi ca lucrător salariat prin ocrotirea pe care i-ar da-o o legislaţie socială potrivită şi al doilea, prin cooperaţie.

Nu voi discuta aci măsurile unei bune politice sociale. Ele sunt cunoscute şi se găsesc înscrise în toate programele paridelor democratice; voi vorbi numai de cooperaţie.

In loc ca satele să svârle miliardele de lei pentru a plăti proprietarilor pădurilor expropiate, mai bine ar ajuta înfiinţarea cooperativelor care să exploateze pădurile prin mijloacele şi cu tecnica modernă; iar pentru ca aceaste cooperative să se desvolte fără apăsare, în loc de expropiere, legea ar prevede preferinţa vânzării către cooperaţie a unei părţi din producţia anuală a pădurilor. Comisii speciale ar controla preţul.

Cu acest sistem nu se mai face expropriere, nu se mai încarcă bugetul şi nu se inundă piaţa cu noi hârtii de rentă; nu se mai iroseşte bogăţia forestieră a ţarii, căci lemnul nu se mai dă pentru consumaţia domestică, ci se lucrează pentru comerţ, pădurile de câmp vor rămâne disponibile, ca şi până acum, ca să alimenteze oraşele; iar munteanul va fi împins într'o organizaţie industrială modernă, care îi va asigura un trai cu mult superior, celui pe care i l'ar da împroprietărirea lui în Bărăgan.

Evident, această politică cere timp, ea nu se poate trâmbiţa ca o reclamă demagogică, dar în schimb asigură o deslegare temeinică chestiunei sociale din regiunile de munte.

DIN TOPONIMIA OLTENIEI IN LEGĂTURĂ CU PĂDURILE

În primăvara anului 1920 D-l Profesor Murgoci a luat iniţiativa de a ţine la Institutul geologic cursuri de agrogeologie, invitând la acestea pe agronomii dela diferite instituţii agricole şi în special pe cei dela Casa Centrală a Cooperaţiei şi Împroprietăririi. Au asistat şi câţiva silvicultori. A asistat şi subsemnatul— care nu este nici agronom, nici silvicultor şi în 1920 nu era nici măcar slujbaş la vre-o instituţie cu caracter agricol;—a asistat din dorinţa de a asculta pe D-l Murgoci şi pe D-l Protopopescu.

Multe am aflat în timp de trei luni cât au ţinut cursurile.

D-l Murgoci mi-a vorbit odată despre unele probleme, cari-l preocupau. Între acestea era şi problema invaziei pădurilor în stepă şi a stepei în pădure. Domnia-Sa mă îndemna atunci să mă ocup şi eu de aceasta.

La îndemnul d sale am răspuns că, cunoştinţele mele geologice sunt aşa de neînsemnate, încât nu-mi îngăduesc să mă agăţ de aşa probleme. I-am făgăduit că voi cerceta totuşi hărţile vechi şi pe cele mai noui ale pădurilor din vechiul regat, colecţiunile de documente, hotărniciile şi toponimia ţării spre a aduna cât mai mult material cu privire la existenţa şi întinderea pădurilor. Împrejurările mi-au fost protivnice, m'am apucat de alte treburi, aşa că nu m'am putut ţine de cuvânt; n'am strâns materialul dorit.

Ceva însemnări tot am făcut. În cele ce urmează dau o listă

---

1) Dată fiind legătura strânsă care a fost mai ales in trecutul nostru între plugărie şi pădure şi ţinând seamă de faptul că plugăria a mers totdeauna pe urmele pădurii, contribuţia de faţă a D-lui A. Oprescu înfăţişează o deosebită însemnătate. Ea lămureşte — pe o cale pe care n'a cercetat-o încă nimeni cu deamănuntul—unde a fost pădurea odinioară şi ce urme a lăsat ea în graiul şi întru câtva şi în deprinderile poporului nostru, din părţile Olteniei. Aşa încât—făcând loc acestei preţioase contribuţii—ţinem să atragem luarea aminte şi a altor cercetători ce însemnate lucrări se pot face, dacă vor privi mai mult înlăuntrul ţării şi dacă vor căuta şi datina plugărească, în graiul, documentele şi toate urmele istorice de pe pământul României de astăzi. (D. G. Gh.).

de cuvintele cari ar trebui urmărite în toponomie. M'am mărginit numai la regiunea Olteniei. Dacă d-l Murgoci va găsi în acestea ceva care să-l intereseze, aş fi bucuros.

După cum se va vedea nu m'a preocupat etimologia cuvintelor, ci numai însemnarea lor în graiul românesc.

⁂

1. Nu sunt tocmai numeroase numirile de localităţi, cari s'au format dela cuvântul pădure.

Un trup de pădure numit *Păduricea* în comuna Milostea-Vâlcea; un sat situat pe coasta dealului Zăcătoarea în comuna Frânceşti-Vâlcea numit *Pădureţu*; o gârlă în comuna Băileşti-Dolj cu numele *Pădureanu*. Cam atât găsim în Dicţionarele geografice.

Nu mă opresc la însemnarea cuvântului *Pădureţu;* dar sunt convins că noi trecem, cu prea multă uşurinţă, cu vederea, unele fapte, între care şi pe acesta: există în această ţară două popoare, aşa de deosebite în toate manifestările lor: popor pădureţ (expresiunea este a lui Jipescu, „Suferinţele ţărănimii" Bucureşti 1888) şi popor de câmpie, de stepă.

Pădurean înseamnă locuitor al ţinutului de pădure (de unde numele de familie Pădureanu). Pădureni se numesc şi locuitorii români, aşezaţi între Haţeg şi Lugoj, a căror situaţie socială era mult mai joasă decât a altor locuitori. Graiul lor a fost studiat de filologii noştri şi de unii străini.

Studiind întinderea pădurilor în Oltenia, să nu se mărginească cineva numai la numiri ca cele de mai sus, ci să urmărească şi unele ca acestea: Seaca de pădure, comună în jud. Dolj — dar şi pădure cu o întindere de 2000 ha. în coprinsul acelei comune; Sălcuţa de pădure—numită astfel spre a se deosebi de Sălcuţa de câmp. Numiri ca acestea indică oarecum şi limitele pădurii.

⁂

2. Se ştie că, codru înseamnă mare pădure deasă, formată din copaci bătrâni.

Un loc izolat în comuna Bălceşti-Vâlcea se numeşte Codru-Olteţu; o curea de moşie în comuna Măceşu de jos Dolj se numeşte simplu: Codru.

Locuitorul ținutului cu codri s'a numit codrean (de unde numele de familie Codreanu).

Dela codru s'a format și un adjectiv codresc, care a existat. De pildă : a ucis un cerb codresc. Alexandri, Poezii III, 139. Dela acest adjectiv numele de familie Codrescu.

În comuna Turcești, este un deal numit Codrești și o mahala cu acelaș nume.

Codri cărunți, care înseamnă tot atât cât codri bătrâni, adăposteau mulți oameni fugiți din pricina unei administrațiuni vitrege, străine, și din pricina birurilor fără număr.

Ei deveneau hoți de codru ; prin felul de a se purta, prin felul de a fura, se deosebeau de hoții de drumul mare. În literatura noastră populară sunt simpatici.

A apuca calea codrului înseamnă a se apuca de haiducie ; e și aceasta o expresiune des întrebuințată în poezia populară.

În comuna Runcu-Goj e un deal cu numele Codrișoru.

3. Dumbrava este pădure de stejar. O pădure de gorun, în întindere de 750 ha, în comuna Pestișani, județul Gorj, un trup din pădurea Racoviței-Vâlcea și un loc isolat în Mădulari-Vâlcea se numesc Dumbrava.

Din pricina multelor, frumoaselor și întinselor păduri seculare cari mai existau încă pe la 1890, s'au numit Dumbrava de Sus și Dumbrava de Jos, două plăși ale județului Dolj.

O plasă a judeiului Mehedinți încă s'a numit Dumbrava.

O dumbravă mică în comuna Folești-Vâlcea a dat naștere numelui geografic Dumbrăvița.

Din pricina frumoaselor sale dumbrăvi s'a numit Dumbrăvița un deal în comuna Bunești-Bâlcea.

Tot Dumbrăvița se numește un sat în comuna Husnicioara-Mehedinți și un loc în comuna Motoci-Dolj.

Numele de familie Dumbrăveanu este destul de cunoscut.

Dumbrăveanca este un nume întrebuințat în regmul animal s'a dat unei ciori.

Dumbrăvești este un sat în comuna Foloști-Vâlcea ; numele de familie Dumbrăvescu este însă mai puțin întrebuințat ca Dumbrăveanu.

* * *

4. Crâng este o pădurice, tufăriș.

În comuna Horezu este un trup de pădure cu numele Crângu; în comuna Vânju Mare-Mehedinţi este o pădure cu numele Crângu şi tot în aceeaş comună o mahala se numeşte Crângueştii.

În comuna Verbiţa-Dolj, o moşie poartă numele de Crângu, ceeace dovedeşte că a existat acolo un crâng, care a fost transformat apoi în pământ pentru cultură.

Lexicele dau numai diminutivul Crânguleţ. Toponimia ne-a păstrat şi drăguţul nume Crângaş.

⁂

5. Desiş de pădure, de codru, se numeşte bunget.

În comuna Deveselu din Mehedinţi o pădure se numeşte Bungetu şi un loc acoperit cu păduri Bungelatu.

Şi în comuna Caraula-Dolj este o pădure Bungetu.

Bunget a dat numele de familie Bungeţeanu.

⁂

6. Dar pe lângă cuvintele acestea, pe cari le cunoaştem din dicţionare, mai sunt unele cuvinte pe cari nu le găsim în dicţionare, pe cari ni le-a păstrat numai toponimia. Unul din acestea este cuvântul budă.

În legendele române publicate de V. A. Ureche, Bucureşti 1896, la pag. 41 dăm peste acest [pasagiu: „în buda a pustie, unde şade baba Floarea".

Într'un document din 1678 publicat de Episcopul Melchisedec în Cronica Huşilor, Bucureşti, 1869, la pag. 103, întâlnim următorul pasagiu: „ori în târg... ori în sat... ori în budă, ori hie unde i-or afla".

Este evident că în amândouă citatele buda înseamnă pădure.

Observăm, de altfel, că acest cuvânt a fost cunoscut atât în Oltenia cât şi în Muntenia şi Moldova şi pe unde a fost rostit a avut acelaş înţeles.

Buda este numele unui deal în comuna Genuneni; Buda este numele unui loc izolat în comuna Frânceşti (din care face parte satul Pădureţu şi al unui cătun în comuna Ocnele Mari, în judeţul Vâlcea.

Două trupuri de pădure în comuna Sărăcineşti-Vâlcea se numesc Buda mare şi Buda mică.

Plurarul dela Buda este Budele. Se numesc Budele o mahala în comuna Nenciuleşti, un pârâu în comuna Roşiile şi un alt pârâu, care izvorăşte din hotarul comunei Româneşti, străbate comuna Săscioara şi se varsă în Olteţ.

Locuitorul ţinutului cu bude s'a numit Budan şi Budac; dacă s'ar urmări aceste nume atât ca porecle cât şi ca nume de familie, s'ar vedea cât de multe bude au fost în Oltenia. Un sat şi un deal în comuna Băseştii din judeţul Mehedinţi se numesc Budăneştii.

Intre Budan şi Budean (de unde numele de familie Budeanu) este o mică deosebire de înţeles. Budan înseamnă trăit numai în pădure, simplu; Budean înseamnă din ţinut păduros.

Inrudit cu cuvântul budă putem socoti cuvântul buduşlău care înseamnă tâlhar. D. p „Den ţara ungurească veneau buduşlăi preste munte de prădau şi jecuiau". Muste Letop. III, 85 Ar fi de pus în legătură buduşlău cu hoţ de codru.

In comuna Tehomiru din judeţul Mehedinţi există o mahala numită Budienii, care se zice că şi-a luat numele dela unul din cei dintâi locuitori ai săi, ai cărui urmaşi sunt şi acum foarte numeroşi. Poate să fie aşa, dar poate să fie şi altfel. Este de reţinut faptul că din 1200 ha., cât este suprafaţa comunei, 750 ha. erau ocupate de islaz, pomet şi pădure.

O plantă se numeşte budiană, iarbă sălbatecă (Boceanu „Cuvinte din jud. Mehedinţi"), precum o alta se numeşte iarba codrului.

Un sat al comunei Diculeşti-Vâlcea precum şi o pădure din aceiaş comună se chiamă Budeşti. (In legătură deci cu numele de familie Budescu).

Familia cuvântului Buda pare a fi fost numeroasă. Din ea fac parte:

Budoiu — numele unei moşii în comuna Băseşti, al unei foste moşii în comuna Tereuja şi al unei păduri în comuna Sineşti-Vâlcea. Budoiu s'a numit şi o moşie pendinte de mânăstirea Polovragi.

Numele de familie Budoiu este foarte răspândit în Oltenia.

Buduroiu numele unui pârâu la miază-zi de comuna Zavideni, se varsă în Olt; al unei fântâni în comuna Mischii-Dolj şi al unei fântâni în comuna Mădulari-Vâlcea. Despre această fântână se spune în Dicţionarul geografic că-i vine numele dela un copac scorburos, ce este băgat în acel izvor şi prin care se scoate apă cu un vas.

In Gorj există şi numele de familie Buduroiu.

O vale în comuna Preajba se numeşte Buduroaele.

Părerea filologilor este că budurol vine dela ung.: bodon=vas.

In comuna Dobriceni din judeţul Vâlcea este un sat situat între două frumoase păduri. Acel sat se numeşte Budureşti.

Numele de familie Budurescu este cunoscut în Oltenia. Ca nume de familie ne sânt cunoscute şi Buduruş şi Budurin.

In comuna Izvorul Aneştilor din judeţul Mehedinţi se află un deal numit Budaşca.

Locul unde a existat o budă s'a numit budişte.

E adevarat că în dicţionarele geografice ale celor cinci judeţe din Oltenia nu întâlnim nume de localităţi Budiştea sau măcar Budişteni; dar numele de familie Budişteanu ne arată că a trebuit să existe topicul Budişte. Un Budişteanu Român de lângă Olt la Pah. C. Sion Arh. Mold. 28.

Poate că tot aci trebue amintit şi cuvântul Budulac — simplu. De ex. Jipescu, Opincarul, 100: „Şi el şi ea sunt oameni apropiaţi, budulaci, ospătăreţi şi miloşi", sau Jip. Op. 14 „uscăţiva, puţintica şi budulaca mea vorbire cu ande finu n'ar fi în placu multor duhuri mari". Budulan, nume de familie în Gorj. Budău, Buduşan nume de familie.

Intr'un document din 1648 Buduran, megiaş din sat din Petreştii Scurtului din jud Gorj Ştefulescu — Strâmba 86).

Când s'a pierdut înţelesul cuvântului şi rostirea s'a schimbat. Aşa s'ar explica numiri ca Bodeşti — pădure în plaiul Horezu-Vâlcea; Bodeşti, sat care ţine de comuna Alunu-Vâlcea.

Comuna Bodăeşti-Dolj avea o pădure în întindere de 850 Ha.

Cuvântul buda nu trebue confundat cu un alt cuvânt buda, care are înţelesul de clădire, dugheană şi care este înrudit cu germ. Gebäude.

7. Pădurile fiind pentru locuitorii *„de aret şi sprijineală"* satele se întemeiau în mijlocul lor şi tot astfel şi mânăstirile.

Bran înseamnă la Slavi *apărare*. Dicţionarele noastre nu dau înţelesul acestui cuvânt; toponimia românească l'a păstrat cu înţelesul de pădure. Bran este numele unui deal, prelungire a culmii Moldovişului în jud. Gorj.

Locuitorul ţinutului branului s'a numit brănean, de unde numele de familie Brăneanu.

Locul unde a existat bran se numeşte şi azi branişte, ba încă branişte se numeşte orice pădure mică.

In județul Mehedinți se numește Braniște un deal în comuna Bâcleșu și o mahala tot acolo; o comună la 58 km. de Turnu-Severin, ce se întinde până în pădurea comunei Pătulele; un cătun al comunei Gornovița; un deal în satul Nadanova, în comuna Burseștii, acolo unde mai există și un deal cu numele Budăneștii.

In județul Dolj poartă numele de Braniștea un plaiu în comuna Cioroiașu; o moșie în comuna Locusteni și un sat tot acolo; un sat în comuna Balta Verde și un izlaz tot acolo.

De la numele de familie Brănescu, topicul Brănești.

In județul Gorj se află o comună cu numele Brănești; în județul Vâlcea o vale a Brăneștilor în comuna Olănești.

Locuitorul unui ținut de braniște se numește brăniștean, de unde numele de familie Brănișteanu, care nu trebue confundat cu numele evreesc de familie Brănișteanu, căci acesta nu e altceva de cât Braunștein.

In legătură cu bran trebue studiate și alte numiri de localități ca Branciog, Braneț, Branovăț.

Pentru înțelesul cuvântului braniște și brănișterii se poate consulta Dicționarul român-german al lui Tikitin pag. 221.

* * *

8. Foarte răspâodit în toponimia românească, dar mai ales în toponimia Olteniei, e cuvântul Cornea, pe care nu l înregistrează lexicele, dar care nu e altceva decât slav. cornia și înseamnă codru.

Cornea, deal în Cernaia-Mehedinți.

Dar alături de această formă slavică, cuvântul înfățișează și o formă românească: Cornu. Este numele unei păduri în comuna Cornu, plasa Dumbrava de jos, județul Dolj. In ea se găsește cer, stejar și gârniță, care predomină.

Este de reținut că în comuna Cornu există câteva numiri ca: Padina adâncă, Padina Balaurului și Valea Teiului. Prin urmare când alcătuitorul dicționarului geografic afirmă că „numele de Cornu poate să vie dela lemnul corn, căci se află pe acolă asemenea copăcei“, cu tot respectul pe care-l avem pentru membrii Societății geografice zâmbim și nu primim această lămurire.

Locuitorul din ținutul cornului s'a numit cornean (de unde numele de familie — răspândind în Oltenia — Corneanu).

O pădure în Deveselu-Mehedinţi se numeşte Cornişti. Un diminutiv dela Cornu este Cornişoru. Un deal Cornişoru în Glogova.

Numeroasele numiri de Cornetu în toate judeţele Olteniei ne arată cum a fost îmbrăcat ţinutul Olteniei de mulţimea codrilor, ce bogat înveliş lemnos a avut Oltenia.

Dela Corniş numele de familie Cornişanu şi apoi numele de localitate Cornişani.

Multe sunt şi localităţile cu numele Cornăţel.

Locuitorii din aceste localităţi ca şi cei din localităţile cu numele Cornetu se numesc Cornăţeni, de unde numele de familie Cornăţeanu.

In judeţul Dolj se află şi localitatea Corniţa.

Menţionăm numele de familie Cornescu, Cornoiu.

Pluralul de la Cornu este Cornurile.

⁂

9. N'am găsit în dicţionarele geografice ale judeţelor Olteniei vre-o localitate cu numele Bucov. Sunt informat că există o localitate. Bucova în partea de miază noapte a judeţului Dolj.

Pe unde există aceste numiri de localităţi se presupune existenţa codrilor de fag.

Locuitorii din aceste ţinuturi s'au numit Bucoveni, de unde numele de familie Bucoveanu.

Numele de Bucovăţu îl poartă în jud. Dolj o pădure de cer, stejar şi gârniţă. de unde numele comunei. Într'o vreme nu tocmai depărtată, codrul Bucovăţului se întindea neîntrerupt din munte până la Băileşti şi devenise sălaş al atâtor hoţi cari nu puteau fi nici decum prinşi. Se zice că Statul s'a văzut atunci nevoit să taie acest codru în mai multe bucăţi.

Un deminutiv dela Bucovăţ este Bucovicioru, numele unui deal în comuna Glodu; al unui sat şi al unei moşii în comuna Vela.

⁂

10. O pădure în comuna Scăpău-Rogova (Mehedinţi) şi o alta în comuna Fometeşti-Vâlcea se numesc Buciumu. Tot Buciumu se numesc un deal, un pârâu, o vale în Sopot.

Numele de Buciumu ar putea însemna pădure de fag, după cum mă asigură cunoscutul slavist, d-l Profesor Stoica Nicolaescu.

O măgură lângă comuna Gogoşi-Mehedinţi poartă numele Locul Buciumulni, dar se mai numeşte şi Buciumii.

Într'un document slavon datat din Bucureşti 1541 şi publicat de Hajdeu în Cuvente I. 241 dăm peste numele de localitate Buciumiş.

În judeţul Romanaţi este o comună înfiinţată acum o jumătate de secol, care se numeşte Buciniş.

Locuitorul din ţinutul cu buciumi s'a numit buciumean de de unde numele de familie Buciumeanu şi numele de localitate Buciumeni. Lămurirea naivă pe care a dat-o un alcătuitor de dicţionar geografic că o localitate s'a numit Buciumeni din pricina numeroşilor flăcăi care cântau din buciume, n'o putem primi nici în glumă.

⁂

11. Obişnuiau odată locuitorii să taie copacii din pădure meree, de o făceau câmp pentru arat şi cosit fân. Aceste locuri se chemau curături.

Şi obiceiul pământului şi legea scrisă hotărâseră că „cine pe cât loc putea să taie copacii, locul acela al său era".

Autorii dicţionarelor geografice au înţeles că trebuie să ne dea numai numirile de aşezări omeneşti, de munţi şi râuri, nu şi numirile locurilor izolate, ale tarlalelor de moşii.

Dintre dicţionarile geografice ale judeţelor Olteniei numai cel al judeţului Vâlcea dă câteva numiri de localităţi : *Curături* Astfel: Curături sat în comuna Govora, loc de fâneţe în comuna Buneşti.

Curăturile poiană în comuna Şerbăneşti ; deal în comuna Bărbăteşti ; loc izolat în comuna Popeşti ; pisc în comuna Costeşti. Curătura Strigoiului în comuna Modoia ; Valea Curăturilor în comuna Bodeşti ; Curăturiţa în comuna Olăneşti.

⁂

12. Un loc în mijlocul pădurii, unde n'au crescut sau unde au pierit copacii, dar unde creşte iarbă, se numeşte poiană. Când poienele au avut destul de mare întindere au servit pentru aşezări omeneşti.

In judeţul Gorj o comună se numeşte Poiana Se iurile „fiindcă pe vremuri au fost aci multe păduri, iar în mijlocul lor o poiană nnde s'au întemeiat cele dintâi aşezări". Un munte în jud. Gorj se numeşte Poiana lui Mihai, „fiindcă Mihai Viteazu ar fi tăbărât cu oastea lui acolo“.

Prea sunt numeroase localităţile cu numele Poiana, Poenille, mari ori mici, de sus ori de jos, unele numai Poieniţe; de aceea nu mai înşir aci, care pe unde sunt.

Locuitorii aşezaţi în Poieni au fost numiţi Poienari.

Numele de familie Poienaru vine dela Poiana; numele de familie Poienăreanu vine dela Poienari.

⁂

13. Şi numele Sihla — de unde numele de familie Sihleanu — trebuie urmărit în toponimia Olteniei.

O gârlă în comuna Măceşu-Dolj se numeşte Ţicleanu (dela ţâhlă — sihlă). In judeţul Gorj este o comună cu numele Ţiclenii.

Cineva îmi pomenea de o localitate în Oltenia: Ţâhlişu.

⁂

14. Pădure de sălcii, plopi, anini şi răchită pe marginea unei ape sau în ostroave se numeşte zăvoiu.

O pădurice care face parte din pădurea Băbeni-Vâlcea se numeşte Zăvoiul; grădina publică a oraşului Râmnicu-Vâlcii se numeşte Zăvoiul. In comuna Voiceşti — prin urmare lângă Olt — e o pădurice cu numele Zăvoiul Călugărului.

Alte numiri de localităţi: Dealul Zăvoiului sau numai Zăvoiu în comuna Balta-Mehedinţi:

Zăvoiu — Vale în comuna Peri; deal în comuna Vânju mare; pădure în satul Plopeni; pădure în satul Branişte, comuna Balta Verde; pădure în comuna Măceşu de jos.

Zăvoaiele — pădure în comuna Filiaşi; pădure în comuna Rastu.

Zăvoeni comună în Vâlcea pe malul stâng al râului Cerna; Zăvoiana mahala în comuna Recea.

⁂

15. Dacă aşi fi avut la îndemână izvoarele trebuincioase m'aşi fi ocupat şi de numirile de localităţi: Crevedia, Criva, Crivina, cari înseamnă ţinut păduros.

⁂

16. Amintim că în comuna Bârseşti-Vâlcea este o pădure cu numele Frunzarea.

⁂

17. Când o pădure urma să fie transformată în pământ de cultură sau de fân, proprietarul îi păstra o parte care trebuia să rămână şi mai departe pădure. Partea aceasta se numia opritură.

O pădure în comuna Căciulăteşti şi două păduri în comuna Malu Mare, jud. Dolj, se numesc Opritura. In comuna Mischii-Dolj o luncă se numeşte Oprita.

* * *

18. Se întâmpla că pădurile să ia foc din neglijenţa drumeţilor, a păzitorilor de vite, a ciobanilor.

Pădurile servind însă ca loc de apărare, de ascunzătoare pentru cei urmăriţi, fie ei militari, fie băjenari, adică fugiţi din faţa duşmanului, la apropierea lui şi de groaza lui, urmăritorii li dau foc.

De aci numiri ca Jariştea — pădure căruia i s'a dat foc. Jaroştea deal şi sat în comuna Zăvoeni-Vâlcea; Jaroştea fagilor pădure în comuna Recea-Vâlcea;

Arsa, Arsu faţă de munte în plaiul Cloşani-Mehedinţi; Arşanii cătun în comuna Gruiu-Gorj; Arsanca deal şi sat în comuna Mihăeştii-Vâlcea; Arşasca în Mehedinţi; Arşiţa vale în comuna Mătăsari-Mehedinţi; Arşiştea un trup al pădurii Sevestreni-Vâlcea; Arsurile cătun în jud. Gorj.

Pârjolitul deal în Slăveşti Vâlcea;

Pârlita vad în comuna Căciulăteşti-Dolj; Pârliţi cătun în comuna Vlădila-Romanaţi;

Pojarul deal care aparţine la trei comune Bârzeiu de pădure, Pojaru de Sus şi Pojaru de jos-Vâlcea.

(Pojar, prin urmare, nu este un cuvânt întrebuinţat numai în Moldova).

Pojorâtu deal în comuna Copăceni-Dolj.

19. Dosuri — pădurice, tufişi mărunt pe partea de miază noapte a unui deal. (Boceanu: Glosar de cuvinte din Mehedinţi).

In judeţul Dolj: Dosul Sandei pădure în comuna Breasta; Dosul mare în comuna Melineşti; Dealul Dorului în comuna Cernăteşti;

In judeţul Romanaţi: Dosul Sandei cătun al comunei Gropşani.

In judeţul Mehedinţi: Dosu mahala în comuna Breşniţa; Dosu Mare deal în comuna Bâltanele; deal în comuna Albuleştii; Dosul gropilor deal în comuna Almăjelul; Dosul Popi loc în comuna Padina mică; Dosul racului pădure în comuna Miluta; Dosul Sacului loc în comuna Imoasa; Dosul pristolului, crâng în comuna Pristolul;

Doseni mahala în comuna Strâmtu:

Dosiştea loc între Broscari şi Rogova;

In judeţul Vâlcea sunt şi mai numeroase Dosurile. Asfel: Dosul pădure în comuna Grădiştea; trup de pădure în comuna Costeşti; mahala în comuna Floteşti de sus; sat în comuna Vlădeşti; pădnre în comuna Teşani; Dosul Vulturi pădure în comuna Oteşani; Dosul Rusiei pădure în comuna Oteşani; Dosul cu murile pădure în comuna Păpuşeşti-Mâglaşi; moşie în comuna Vlădeşti; Dosul Curţei loc în comuna Brezoiu; Dosul Mituleştilor pădure în comuna Pojogi; Dosul Pietroşiţei pădure în comuna Brezoiu; Piscul Dosului, Vâlceaua Dosului; Valea Dosului Pârâul Dosului; Valea Dosului în comuna Olăneşti.

⁂

20. Stârmina — localitatea deluroasă, păduroasă şi prăpăstioasă: (Boceanu: Glosar de cuvinte din Mehedinţi).

Stârmina deal pe malul Dunării în jud. Mehedinţi.

⁂

21. Codru se mai numea şi pădure mareae, adică neîntreruptă. Aceste păduri meree ţineau de munte până aproape de Dunăre, cum de pildă codrul Bucovăţului. Numai rediurile şi dumbrăvile erau oprite şi apărate de tăiere; pădurile meree şi codri merei precum şi luncile erau neapărate şi slobod era a tăia fieştecine.

Puţine numiri ne mai amintesc de codri merei în Oltenia.

Acestea sunt: Tufele mereilor şi Merei nişte dealuri păduroase în jud. Romanaţi.

22. Lunca — în înţelesul de pădure — se găseşte ca nume de localitate în Oltenia.

In comuna Vânju Mare Mehedinţi o luncă a Vânjului. In com. Aureşti-Vâlcea o luncă a Cireşului.

In jud. Vâlcea este şi această împerechere de nume: Lunca Bârcu, pădure pe moşia Ulmetu, în comuna Ulmetu.

Lunca are însă în toponimie şi celalt înţeles: teren fertil dealungul râurilor, partea neinundabilă din thalveg, partea joasă a râului, afară de albie.

23. Păzitorul pădurii se numeşte pe undeva prin Oltenia

şi în Banatul vecin *şumar*. Şum înseamnă buget, pădure deasă şi frunzoasă, frunzar şi uneori crâng.

In Banat, în ţinutul Caraş Severinului este o localitate Şumiţa.

Pe unde se găsesc localităţi cu numele Şumadia însemnarea, fireşte, va fi dumbravă, bunget, stejăriş.

Inrudit cu Şum este şi numele satului Sumandra din plasa Dumbrava, judeţul Mehedinţi. Poate că chiar Şomăneşti (dela Şoman) să fie înrudit cu Şum.

24. In dicţionarele geografice ale celor cinci judeţe ale Olteniei n'am întâlnit numele topic Leasa, nici derivate. Nu se poate să nu fi existat atât cu înţelesul de pădure în general, cât şi cu înţelesul actual desiş, tufiş, arboret mărunt.

25. Higiu : pădurice.

O mahala în comuna Breşniţa-Mehedinţi şi o vale în com. Rocşoreni-Mehedinţi se numesc Higiu.

26. Rădiu, Rediu : pădurice.

Din vremea când culmile erau îmbrăcate cu rădiuri umbroase au rămas numiri ca Rădineştii, Rădeiu, Radoşii în jud. Gorj, Rădeia în jud. Vâlcea; Rădoiu, Radovan în jud. Mehedinţi; Radovan în jud. Dolj.

27. Berc : pădurice ; de aci bercean şi numele de familie Berceanu, destul de răspândit nu numai în Oltenia, dar şi celelalte regiuni ale României.

Cunoaştem topicele : Stupăria Bercenilor în comuna Măceşu de Jos Dolj, unde există încă şi o familie Berceanu ; Movila Bercenilor în satul Amzuleşti, comuna Afumaţi-Dolj.

Un alt nume de familie este Bercescu, dela care numele de localitate Berceşti un cătun în comuna Cernădia-Gorj.

Deminutiv dela berc este bercuţ, pe care-l găsim în toponimia Banatului. În toponimia Olteniei trebue să căutăm şi pe Berciotu, pe care-l găsim în jud. Argeş.

Numele de familie Bercaru, vine dela bercar-pădurar, paznic al pădurii.

In legătură cu ceeace am spus mai sus (la No. 15) aduc numele *Crivina*, pădure mică, deasă şi bine crescută. Lauriann şi Massimn : Glossaru. O pădure Crivina în comuna cu acelaş nume în jud. Mehedinţi. Comuna îşi trage numele dela Crivinele ce sunt în acest loc. In jud. Vâlcea un loc isolat în com. Gâneşti se numeşte Crivina Olteţului. In Jud. Dolj Movila Crivina în com. Piscu; Râpa Crivinei, Dealu Crivinei, Valea Crivinei şi Balta Crivinei în căm. Drănicu.

28. Smida după Tiktin înseamnă tufiş; după Şăineanu pădure de brazi arşi în care au crescut tufe noi. Fireşte n'o să învăţăm româneşte cu ajutorul dicţionarelor alcătuite de străini, cari chiar învăţaţi fiind, ei înşi-şi nu pot pricepe graiul românesc cu toate nuanţările.

Damé nici nu menţionează cuvântul smidă; cunoaşte însă adj. smidos-stufos.

D-l. Silvicultor Mihail Ittu arată că smida e o pădure tânără, deasă, dar şi cu mărăcini. Il credem, fiind că ştie ce spune.

Un loc izolat în jurul comunei Oleşani-Vâlcea se numeşte Smidă.

Numele de familie Smideanu ne este cunoscut şi este mai răspândit.

29. Hâns-hăţiş, tufiş; hârsăt-pădure deasă prin care nu poţi răsbate, sânt cuvinte de urmărit în toponimia Olteniei şi a Banatului.

Atât Ureche (Let. I 237) cât şi Nec. Costin (Let. I, 472) întrebuinţează cuvântul hânsar, arătând că „Pârvul, pârcălabul de Soroca s'au îndemânat cu hânsarii de au mers după cazaci".

Inţelesul cuvântului pare lui Tiktin nelămurit. Nici Dimitrie Cantemir nu era mai lămurit: credea că hânsari ar fi fost la început husari. Că au fost mai nainte şi husari, ne arată chiar numele din corpul acelora pe care-i chiamă hinsari, însă actualii hinsari din Moldova de sus şi de jos, care ţin de vornicul regiunii nu mai fac serviciu militar, ci cu toate că-şi păstrează încă vechiul nume militar, se ocupă cu lucrarea pământului, de unde la Moldoveni proverbul dela arme la sapă, ab armis. ad. ligonem Descr. Moldoveni 2,7.

Pentru noi înţelesul este, destul de lămurit. Hânsar era locuitor din ţinutul păduros.

30. Gain pădure tânără plină de spini şi mărăcini (de unde probabil topicul Găeşti).

31. Hăciugă inseamnă undeva pădure tânără şi deasă, care are multe nuele de îngrădit; pe alocuri înseamnă brădet tânăr, des, de o întindere mai mică, prin care tocmai din pricina desimei e greu a străbate.

Trupuri de păduri, trupuri de moşii cu numele Hăciugosu se găsesc.

(Va urma) **Anton Oprescu**

VÂSCUL

După cum a străbătut moda pomului de Crăciun, care a făcut să se uite din ce în ce steaua copilăriei noastre, tot aşa a început a prinde de la război încoace din an în an tot mai mult şi moda vâscului. Căruţe încărcate cu vâsc se văd azi pe uliţele Iaşului, mai des de cât carele cu lemne. Datinele străine le momiţărim repede; datinele străbune tot aşa de iute le uităm. Şi ne mai mirăm că la ţară nu se mai joacă hora.

La alte popoare nu e la fel. Vâscul e în mare cinste mai cu seamă la popoarele nordului, în special la englezi, dar şi la bretoni, ca ecoul unei tradiţii de demult. In zilele de Crăciun, mai în toate casele englezeşti atârnă măcar o crânguţă de vâsc. Când fetele de casă sau cele poftite, trec pe sub crenguţă, orice tânăr are voe să le sărute. Prin unele sate din Bretania franceză, tânărul care aduce din pădure cel dintâi, o tufă de vâsc, cules de pe stejar, este sărbătorit şi poate să sărute nevestele şi fetele cari trec prin faţa casei lui. Bine înţeles că nu e ocolită.

Prin acele părţi datinele legate de vâsc sunt vechi de tot. Străbunii bretonilor, Celţii, aveau un cult al vâscului. In anumite zile din an, se duceau în pădure ca să caute vâsc crescut pe stejari, arborii lor sfinţi. Când îl găseau, un preot de ai lor, îmbrăcat în haine albe, se urca în copac şi tăia vâscul cu un cuţit de aur. Tufa cădea pe o pânză curată, ţinută de druizi, iar ca să placă zeilor, jertfeau locului doi tauri albi.

Aşa se lămureşte cum de s'a păstrat până azi cinstirea vâscului la o parte din popoarele apusene.

La noi săteanul nu i-a dat prea mare băgare în seamă, de şi se găseşte din belşug prin pădurile şi livezile dealurilor. Cel mult e socotit drept buruiană de leac, împotriva vătămăturii, anăduşelii sau bun de lecuit vermii din nasul mieilor.

Totuşi vâscul e o plantă interesantă prin manifestaţiunile lui de viaţă. Tufele lui, asemenea unor cuiburi mari sunt singurele pete verzi pe întinsul omătului. Peisajul văzut mai zilele trecute între Grajduri şi Ciurea nu se uită lesne. Sclipea câmpul sub bătaia slabă a soarelui de iarnă; sclipeau şi copacii acoperiţi cu fulgi îngheţaţi de promoroacă, parcă ar fi fost anume presăraţi cu scamă de sticlă topită. Numai tufele de vâsc aninate de plopi, meri. mai rar stejari formau un contrast isbitor cu restul sceneriei de iarna. Pe când susținătorul este amorțit, vâscul își resfiră crengutele despicate tot în câte două şi frunzele tot una în fața alteia, bucurându-se de slaba lumină și căldură a soarelui de iarnă. El trăeşte în plina desfăşurare, pe când restul naturii se află în amorțire.

Era socotit mai înainte ca un parazit, adică hrănindu-se în totul din munca gazdei sale. Dar chiar faptul că vâscul are frunze verzi şi că viața lui nu e lâncezită în vreme ce viața copacilor e în odihnă, te face să judeci că nu poate trăi în totul pe sama arborului de care stă atârnat. Neavând rădăcini înfipte în pământ el împrumută dela găzduitor numai apa cu substanțele minerale supte de acestea. Atâta tot. Incolo îşi fabrică singur mâncarea cu ajutorul clorofilului din frunze, iar din prisos dă şi gazdei ceva. Nu e deci parazit cu totul, ci mai de grabă, vâscul şi mărul bunăoară, trăesc în bună înțelegere, ca doi prieteni, ajutându-se unul pe altul.

Dar cum ajunge să se acățere sus pe crengile mărului, spre a-şi înfige tuburile lui sugătoare în inima lemnului din arbore? Aici iarăşi este unul din acele minunate exemple de ajutorare mutuală între ființele din natură. Fără păseri vâscul n'ar trăi. Ba unii merg mai departe şi spun că fără mierle vâscul nu s'ar putea urca pe crengile copacilor.

Ceva adevărat este şi în una şi în alta.

Când priveşti o tufa de vâsc, batută de razele soarelui, la încheietura crenguțelor sclipesc boabe, în totul ca nişte mărgăritare. Tot aşa sunt rotunde, sidefate, când mai albii, când mai gălbii. Taina răspândirii plantei, în ele este ascunsă. Ademenit, dai să prinzi între degete boaba rotundă. Nu ştii cum să scapi mai repede de ea. Strângând'o mai tare din pielița grosuță țâşneşte un suc cleios, ca şi cleiul ciubotarului. Dai să-l ştergi de pe deget, el mai tare se prinde. Tot aşa pățeşte şi mierla. Se vede că sucul cleios îi place: se dă în vânt după el. Ciupind boaba, sâmburii ca de piatră rămân aninați de marginea pliscului. Fuge mierla din craca în cracă, curățindu-şi ciocul, până ce la cele din urmă sâmburii se lipesc de scoarța unei crengi. Atâta au aşteptat şi ei. Vâscul n'a dorit altceva.

Dacă sâmburii ar fi căzut pe pământ, ar fi putrezit. Lipiți pe creanga, roua şi ploaia îi umflă. Incet, încet încolțesc, Cea dintâi grijă a puiului este să-şi fabrice un soiu de păhărel, ca o ventuză, cu care să se țină de creangă, să nu cadă jos. Apoi dă dintr'ânsul nişte fire lungi, ca aţele de ciuperca, ce se vâră prin ţesutul crengii, îşi fac loc tot împletindu-se, până ce ajung la vasele prin care circulă apa. Asigurându-se din partea aceasta numai după aceia, dă două frunzuliţe verzi şi se pune, cu ajutorul soarelui şi a clorofilei, sa-şi fabrice hrana ce-i trebue şi să crească mai departe.

Crescând, dă crenguţi tot în două despicate, şi ajunge tufă ca un cuib, ce spânzură pe arbori.

I-a trebuit mare casnă până ce s'a văzut scăpat din nevoi.

Aceasta este povestea vieţii vâscului de pe copaci, rupt de o bucată de vreme şi la noi cu nemiluita, ca să împodobească odăile în vreme de iarnă, cu frunzele lui de culoare verde închisă, printre care, sunt presărate fructele ca nişte bumbişor de mărgăritar.

I. Simionescu

PLANTAŢIUNILE DE STEJAR DELA „PISCUL TUNARI"

Căutând printre hârtiile mele am dat în zilele acestea, din întâmplare, peste conceptul unui raport cu data din luna Martie 1906, adică de acum 18 ani, adresat ministerului de agricultură privitor la distrugerea plantaţiunilor de stejar făcute pe nisipurile de pe moşia Statului „Piscu Tunari" din judeţul Dolj de către şoaricele *„Mus silvaticus"*.

De oarece de cuprinsul său n'a luat cunoştinţă personalul silvic din serviciul exterior şi pentrucă pentru reconstituirea istoricului pădurilor noastre este util de a arăta fazele prin care au trecut aceste bunuri naturale şi în special acţiunea de împădurire a terenurilor improductive întreprinsă de Stat, am crezut de cuviinţă de a da publicităţei raportul în chestiune, împrejurările de care se face menţiune printr'însul putându-se repeta.

Petre Antonescu

Domnule ministru,

Domnul şef al regiunei a 9-a Craiova, cu raportul no........ din............................ făcând cunoscut ministerului că însămânţările cu stejar făcute în primăvara anului trecut pe nisipurile sburătoare de pe proprietatea Statului, **„Piscul Tunari"**, cari la început reuşise bine, au fost cu desăvârşire nimicite fără a se putea determina cu preciziune cauza distrugerei lor.

Cu ordinul no. .... din .... ați binevoit a'mi da însărcinarea de a constata din care anume motiv existența menționatelor însemânțări a fost compromisă, precum și cari ar fi mijloacele de remediare în viitor.

Am fost în acelaşi timp autorizat de a face și recepția lucrărilor din pepiniera locală.

Consecinte ordinului în chestiune m'am transportat în localitate, unde, însoțit de d. silvicultor-şef *Emil Michălescu*, agentul de control al regiunei și de către d. *G. Crăciunescu*, şeful ocolului respectiv, am constatat următoarele : În scopul de a se complecta părțile nereuşite din plantațiunile cu salcâm de pe nisipurile mişcătoare aflate pe proprietatea „Piscul Tunari“, serviciul silvic local a propus utilizarea stejarului pedunculat pentru terenurile reavăne nisipo-argiloase, această specie fiind mai longevivă și cu multe întrebuințări industriale.

Fiind vorba mai mult de o experiență, de o lucrare pe o scară mică deocamdată, ministerul, în urma examinărei proectului de împădurire referitor de către consiliul technic al pădurilor, a aprobat propunerea făcută.

În acest scop s'a comandat din timp la casa „Iennewein“ din Tirol o cantitate de 3000 kg. ghindă de stejar pedunculat, care a costat inclusiv transportul suma totală de 997 lei 50 bani, și anume:

a) Valoarea celor 3000 kg. ghindă a 18.25 bani kg.	547.50 lei
b) Costul transportului a 15 bani kg.	450.— „
Total .	997.50 lei

Cu privire la aprovizionarea cu sămânța trebuitoare diferitelor administrațiuni forestiere din țară în mod prealabil țin să accentuiez că ar fi de dorit să înceteze odată obiceiul de a ne adresa întotdeauna străinătăței, căci procedeul acesta prezintă serioase inconveniente din 2 puncte de vedere:

1) Că se expediază în străinătate pe fiecare an o respectabilă sumă de bani, care ar putea rămâne în țară, dacă am construi mai multe uscătorii de semințe pentru răşinoase și dacă am lua măsuri ca să se strângă la timp și să se conserve în bune condițiuni semințele de foioase, prealabil selecționate, ghinda în special, care adese ori se comandă la diferite firme străine.

2) Pentru că în urma ultimelor experiențe făcute de d-nu

doctor Cieslar, actualul profesor titular la catedra de producţie forestieră dela şcoala de înalte studii agricole şi silvice („Hochschulle für Boden-cultur") din Viena, pe când era ataşat la staţiunea de cercetări forestiere din Mariabrunn; de către Gunar Schotte din Suedia; de profesorul Engler dela politechnica din Zürich şi de alţi savanţi, s'a confirmat părerile emise de De Candolle, Schubller, etc., că provenienţa seminţelor are o mare însemnătate asupra evoluţiei viitoare a plantelor.

Aşa de exemplu: seminţele de răşinoase, recoltate în păduri aflătoare la mari altitudini sau în regiunile septentrionale ale Europei, semănate în localităţi cu o altitudine sau latitudine mai mică, în baza principiului eredităţei vor da naştere, chiar dacă staţiunea din punctul de vedere al fertilităţei terenului este favorabilă, la nişte plante a căror creştere în înălţime, în tinereţe cel puţin, va fi mică, adică astfel cum s'ar fi produs în locul lor de origină.

Această regulă nu face excepţiune în ce priveşte seminţele de foioase.

Este dar preferabil, din punctul de vedere cultural şi economic, de a ne servi de sămânţa culeasă în ţară, iar nu de cea adusă din localităţi îndepărtate cum de exemplu din Austria, Germania, etc.

Este adevărat că sunt ani când ghinda, de exemplu, nu se face în nici o parte a ţărei, în cazul acesta—bunul simţ ne spune —că n'avem decât să mai adăstăm un an, sau doi chiar, pentru a începe repopulările artificiale proiectate, căci nu e nici un serios inconvenient.

Afară de aceasta, cine ne opreşte de a creia pepiniere mai mari pentru a putea dispune, în anii nerodnici în sămânţă, de pueţii necesari pentru împăduririle ce voim să facem?

Dar dacă cineva vrea cu orice preţ să se adreseze străinătăţei, este mai preferabil totuşi ca aprovizionarea să se facă dintr'o ţară mai apropiată cu a noastră, din Ungaria, din Bucovina de pildă, cari se găsesc în condiţiuni de climă etc., mai asemănătoare cu ţara noastră şi afară de aceasta preţul seminţei şi al transportului este mai redus.

Faptul de a comanda sămânţă de arbori forestieri în străinătate, noi care dispunem de întinse păduri, nu ne pune într'o lumină tocmai favorabilă din punct de vedere al gospodăriei silvice şi ca atare este bine a se aduce, cu o oră mai curând, o îndreptare în această privinţă.

Pentru aceasta n'avem decât să înscriem în bugetul pădurilor o sumă anuală de 2 până la 3000 lei cel puțin, care să se repartizeze din timp regiunilor silvice, unde se speră o abundentă recoltă de semințe de rășinoase ori de foioase în anii respectivi.

Șefii de regiuni, la rândul lor, distribuind sumele în chestiune șefilor de ocoale, aceștia vor lua măsuri de a cumpăra din vreme saci necesari pentru transportul semințelor, vor plăti oamenilor întrebuințați la culesul, strânsul, alesul, conservatul, și transportul lor la gară, etc., pentru cari vor prezenta în urmă cuvenitele acte justificative.

Cu chipul acesta nu numai că s'ar putea recolta o însemnată cantitate de semințe trebuitoare necesităților curente ale serviciilor, dar s'ar putea vinde pe prețul de cost și celorlalte administrațiuni forestiere din țară, ori particularilor doritori de a crea păduri pe proprietățile lor.

Astfel procedând Statul ar putea exercita o înrâurire directă asupra sporirei domeniului nostru forestier, asupra întinderei plantațiunilor forestiere, în care direcțiune în timpul din urmă s'a înregistrat, trebue să mărturisim, încurajatoare începuturi.

Dar să revin la chestiunea însămânțărilor de stejar dela „Piscul Tunari".

Cu cele 3000 kg. ghindă cumpărată, după cum am spus din Tirol (Austria), s'a însămânțat în zilele dela 23—28 Martie 1905, o suprafață ca de 36 hectare, nisipuri mișcătoare, după măsurătoarea făcută de șeful de ocol, plătindu-se zilele de lucru cu 933,80 lei, ceea ce revine la 25,90 lei hectarul. Dacă adăogăm la această sumă și valoarea a 83 kgr., ghindă semănată în termen mediu la unitatea de suprafață, după cum ni s'a spus, rezultă că înghindarea unui hectar a costat în total 53,60 lei.

Nimic nu făcea să se prevadă, rezultatul funest al însămânțărilor în chestiune, de oarece, după afirmarea silvicultorului care le-a executat, până la jumătatea lunei Mai anul trecut, ghinda răsărise aproape în toate cuiburile și puieții vegetau cu vigoare.

În cursul lunei lui Iunie, dar mai cu seamă în luna Iulie, puieții de stejar au început însă să se usuce și anume în mod brusc mai pe întreaga suprafață, astfel că în momentul vizitei noastre în localitate împădurirea în chestiune putea fi considerată, cu prea puține excepțiuni, ca complect compromisă.

Șeful de ocol, surprins de această uscare a puieților, a raportat cazul regiunei înaintând, în acelaş timp, un săculeţ cu puieţi întregi sau numai părţi dintr'înşii, care săculeţ s'a transmis de regiune ministerului cerând a se trimite cineva spre a constata faptul.

S'a crezut la început că larvele cărăbuşului (melolontha vulgaris) ale lui Polyphila Fulo, ale coropişniţei (Grillotalpa vulgaris), ar fi pricinuit răul observat, pentru că aceste insecte fac de obicei mari stricăciuni tinerilor plante în terenuri mobilizate cum sunt cele nisipoase mai cu seamă.

Această presupunere însă nu putea fi justificată.

1) Pentrucă atari distrugeri totale, coropişniţele nu cauzează decât în pepiniere, unde plantele sunt semănate în rânduri şi sunt deci foarte apropiate unele de altele.

2) Pentru că larvele cărăbuşului şi ale lui Polyphila Fulo rod radicelele subţiri şi coaja rădăcinelor, până la câţiva cm. de la suprafaţa solului şi retează pivotul puieţilor ceva mai jos, dar nu decortichează decât în mod superficial şi anume numai rădăcinele mai mici.

Bazându-mă numai după modul cum erau distruse rădăcinele puieţilor din sacul trimis ministerului m'am încredinţat numaidecât că inimicul nu putea să fie altul decât o oarecare specie de şoarici, iar nici decum o insectă, de oarece rădăcinile erau roase până d'asupra coletului lor, distingându-se bine pe dânsele şănţuleţele săpate de incisivii rozătoarelor.

Această deducţiune a devenit o siguranţă când, mergând în localitate, am constatat că suprafaţa unde avusese loc împădurirea, era plină de mici găuri de formă rotundă, care nu puteau aparţine decât şoarecilor.

Urmărind, în adevăr, direcţiunea subterană a acelor găuri am observat, că ele treceau exact prin locul unde se găseau puieţii de stejar.

Şoarecii prin urmare au umblat după rădăcinele acestor plante, spre a se nutri din materiile de rezervă ce conţineau, sau le-au retezat când, în trecerea lor, au întâmpinat o oarecare rezistenţă.

Vara trecută fiind extrem de secetoasă, şi şoarecii ne mai găsind cu uşurinţă hrana trebuitoare, nevoiţi au fost să se nutrească cu rădăcinele plantelor conţinând amidon etc., ale vegetalelor herbacee sau ale puieţilor de stejar semănaţi pe cele 36 hectare nisipuri din plantaţia Piscul Tunari.

Numărând găurile aflătoare pe cinci porţiuni de câte 100 m. p. fiecare, am găsit un total de 2133 adică câte 425 găuri la 1000 m. p. în termen mijlociu, numărul lor variind pe aceste porţiuni dela 374—605.

La adâncimea cam de 0.80 m. într'una din aceste găuri am dat peste o grămăjoară de rădăcini de ierburi destinate a a servi ca rezervă alimentară pentru micile rozătoare.

Mai mult decât atât, continuând cu săpăturile am găsit şi şoarecele care a cauzat paguba, despre care am vorbit mai sus.

Există după cum ştim, două feluri de şoareci şi anume: unii, aparţinând genului **„Mus“** caracterizat prin capul lungueţ, urechi măricele şi o coadă lungă, ajungând sau întrecând chiar câteodată corpul lor. Ea pare a fi formată dintr'o mulţime de inele, şi este acoperită cu puţini perişori; iar alţii aparţin genului **„Arvicola“**, cu capul mai rotund, cu urechile mici, păroase ca şi coada, aceasta fiind însă mult mai scurtă decât corpul lor.

Şoarecele găsit de noi în plantaţia dela Piscul Tunari se numeşte **„Mus Silvaticus“**, autorii însă atribue acestor rozători o deosebită predilecţie pentru coaja tinerilor plante, şi susţin că pe lângă roaderea coajei dela baza tulpinei nu ar avea obiceiul şi de a reteza şi rădăcinele puieţilor după cum am constatat eu la Piscul Tunari.

Remedii preconizate

Seceta din vara trecută a fost foarte favorabilă multiplicaţiunei şoarecilor.

Veri ploioase şi răcoroase, ierni geroase sau umede fără zăpadă şi cu îngheţuri succesive contribue dimpotrivă la împuţinarea lor. Nu trebue aşa dar să credem că ravagiile cauzate în anul 1905 la împădurirea în chestiune se va repeta cu aceiaşi intensitate şi regularitate şi în viitor.

Cu toate acestea nu e mai puţin adevărat că trebue să comptăm cu o asemenea eventualitate în caz când condiţiunile climaterice se vor repeta.

Inimicii şoarecilor sunt pasările nocturne: *Bufniţa, Ciuhurezul*, etc., aşa fiind ele trebuesc cruţate. De asemenea urmează de a fi ocrotiţi: *Ariciul, Viezurele, Dihorul* şi *Vulpea*, care fac şoarecilor un răsboi de exterminare.

Introducerea râmătorilor s'a dovedit de asemenea ca o bună măsură pentru stârpirea lor, de oarece ei mobilizează pământul, le distrug găurile, ba chiar şi 'i mănâncă, când îi găsesc. Vitele mari păşunând prin locurile invadate de atari rozătoare le calcă găurile, în tot cazul îi neliniştesc şi'i fac să fugă.

Şoarecii se mai pot distruge şi prin otrăvire. În acest scop se întrebuinţează pilule cu strichnină sau cu fosfor, cari introducându-se în găuri sunt înghiţite de şoareci provocând astfel moartea lor.

În timpul din urmă s'a mai făcut recurs şi la carbonatul de Barium, care de asemenea, sub formă de pilule, provoacă imediata paralizare a şoarecilor, astfel că ei rămân în locul unde se găsesc nemaiputându-şi părăsi culcuşurile şi a alerga după apă, după cum se întâmplă atunci, când se întrebuinţează strichnina sau fosforul.

De recomandat aşijderea este, ca să aşeze pilulele în mici tuburi de olane, cari se introduc în găurile şoarecilor.

Inocularea cu baccili tifici a câtorva şoareci cărora, dându-le drumul, vin în contact cu ceilalţi şi le transmite microbul boalei, după experienţele făcute a dat aiurea bune rezultate.

De oarece atari culturi se prepară şi la şcoala noastră veterinară superioară, ar fi foarte uşor ca prin serviciul zootechnic de pe lângă ministerul agriculturei să se trimeată şefului ocolului Piscu Tunari cantitatea necesară spre a se încerca şi acest mijloc utilizat pentru stârpirea rozătoarelor în chestiune.

Pepiniera Piscu

Această pepinieră s'a reînfiinţat în primăvara anului 1901.

Ea este situată în comuna Piscu şi anume în curtea conacului proprietăţei de lângă localul primăriei.

Suprafaţa sa, după cum rezultă din alăturatul plan de situaţie, ridicat de d-l silvicultor Gh. Crăciunescu, este de 5 hectare 5000 m. p., în care intră şi cele 3 hectare destinate ca loc de hrană brigadierului ocolului.

Dela data înfiinţărei sale s'a cheltuit:

În anul 1902	495 lei
În anul 1903	55 lei
În anul 1904	50 lei
În anul 1905	800 lei
Total . .	1400 lei

Puieții produşi de această pepinieră aparțin speciilor următoare:

Salcâm	44000
Frasin	3025
Stejar	2570
Frasin american	31500
Ulm	14840
glădiță	6250
Mierea ursului	35
Total . .	102.220

Având în vedere cheltuelile făcute cu pepiniera în chestiune, costul a 1000 de puieți revine la 13,47 lei.

Deşi această sumă este relativ însemnată, totuşi trebue să ținem socoteala că aceasta se datoreşte şi faptului că s'a cumpărat o pompă, s'a făcut o fântână şi s'a împrejmuit locul.

Din numărul de puieți de mai sus, *s'au plantat:*

Salcâmi	20000
Frasini americani	500
Total	20500

Şi s'au vândut:

Salcâmi	3500	a 20 lei mia	70 lei
„	1540	a 30 lei mia	46,20
Total .	5040		116,20

Din cauza secetei din anul trecut, vegetația puieților din pepinieră lasă de dorit.

Este absolut necesar ca această pepinieră, care se află în centrul comunei Piscu, să fie complectată şi să i se dea toată îngrijirea necesară. Ea ar putea face astfel admirațiunea vizitatorilor.

Mai mult decât atât ea ar trebui astfel amenajată, încât să poată satisface nevoile serviciului silvic local lucru care se va întâmpla în cazul când ministerul ar pune la dispoziția şefului de ocol respectiv mijloacele necesare pentru a se transforma în suprafețe păduroase productive întinderile actuale de nisipuri, consolidate ce 'i drept, dar nerentabile, plantațiunile în chestiune în marea lor majoritate având o creştere mediocră din cauza înăpădirei trunchiurilor salcâmilor cu nisip până la o mare înălțime excepțiune făcând de unele dintr'însele cari se prezintă sub forma unor mici insule, în care plantele au o vegetație luxuriantă. Cu toate acestea venitul ce Statul a realizat deja prin punerea în exploatare a pădurilor de salcâm de pe nisipurile sburătoare, ne dă o idee clară despre beneficiul ce el ar putea obține în viitor în cazul unei raționale procedări în fixarea acestor nisipuri.

Pepiniera în chestiune, precum şi altele care s'ar mai putea înființa în localitate, ar trebui să procure puieții necesari spre a se da fără plată sătenilor şi micilor proprietari doritori de a imita bunul exemplu al ministerului de agricultură.

Cel puțin astfel a procedat Statul vecin ungar, care dispunând de mari întinderi de terenuri nisipoase a cedat în mod gratuit şi cedează şi astăzi milioane de puieți de salcâmi locuitorilor. Tot astfel ar trebui să facem şi noi, căci nici un sacrificiu nu este prea mare din partea guvernului nostru când este vorba de sporirea bogăției publice prin punerea în valoare a terenurilor neproductive în special, cum sunt cele nisipoase de pe litoralul Dunării.

(ss) **Petre Antonescu**
Silvicultor-şef şi profesor

LUPTA PEPTRU APĂRAREA PĂDURILOR ȚĂRII IN TIMPUL OCUPAȚIUNEI

În ziua de 2 Iulie 1917 s'a primit la ministerul domeniilor din partea d-lui şef al ocoalelor silvice Păuleşti, Pucioasa şi Sinaia, raportul No 47 în coprinderea următoare:

Domnule ministru,

„Prin rapoartele No· 17 şi 24 din 11 şi 21 Mai 1917 v'am „rugat să cereți autorităților silvice germane din administrația „centrală ca să dea instrucțiuni silvicultorilor germani dela etape „de a respecta dispozițiile codului silvic, care prin art. 2, 3 şi „18 prescrie ca exploatarea pădurilor Statului şi a celor supuse „regimului silvic să se facă după amenajamente, regulamente de „exploatare şi studii sumare.

„Prin ordinele d-voastră No. 172 şi 203 din Mai 1917 ni s'a „făcut cunoscut să mă adresez d-lor comandanți de etape pen„tru acest lucru.

„Prin raportul nostru No. 28 din 4 Iunie 1917 v'am arătat „că intervenţia subsemnatului nu putea fi atât de eficace ca intervenţia d-voastră şi vă rugam din nou ca să interveniţi cu „autoritatea d-voastră pe lângă administraţia silvică centrală germană, ca să pună în vederea silvicultorilor germani din exterior ca să respecte regimele şi tratamentele prevăzute în amenajamente, regulamente de exploatare şi studii sumare de constituire în serii aprobate de consiliul technic. Până azi n'am „primit nici un răspuns la acest raport.

„Prin prezentul raport vă comunic, că mi s'a dat ordin de „către d. Feldfebel locotenent *Miehe*, ofiţerul silvic dela etapa „No. 300 (Câmpina) ca să pun în tăere pădurea de pe *Piscul* „*Cânelui*, versantul de pe pârâul Valea Rea, începând chiar din „malul pârâului şi mergând în sus spre vârf pe o distanţă de 200 „metri, adică pădurea care este situată la baza acelui versant. „Am arătat d-lui *Miehe* inconvenientele acestei exploatări intensive şi că dispariţia pădurilor pe coastele repezi ale acelui munte „poate să aducă din nou surparea muntelui, chiar stricarea liniei ferate şi că subsemnatul se crede dator a atrage atenţia „d-lui silvicultor Miehe că-şi declină orice eventuală răspundere „faţă de administraţia militară germană. Mi s'a răspuns că aceasta „nu mă priveşte. Mă cred dator să vă încunoştiinţez despre aceasta „şi pe d-voastră şi vă rog cu insistenţă ca, arătând silvicultorilor „germani sforţările şi cheltueliie făcute în timp de câteva decenii „pentru fixarea coastelor de pe muntele *Piscul-Cânelui*, să insistaţi din nou pe lângă administraţia silvică germană în sensul „celor arătate prin raportul No. 28 şi în deosebi să se cruţe pădurea de pe Piscul Cânelui.

„D. inspector general şi profesor de corecţiunea torenţilor „P. Antonescu vă va dovedi mai bine decât mine pericolul ce „poate rezulta din despădurirea de pe Piscul Cânelui".

Inspector silvic (ss) **Daniel C. Clain**

⁂

Cu adresa No. 593 din 12 Iulie 1917 către Statul major economic, secţiunea forestieră, s'a făcut următoarea intervenţiune :

„Ni se comunică că autoritatea forestieră respectivă a dispozat ca să se pună în exploatare pădurea de pe muntele *Piscul Cânelui*, versantul de pe Valea Rea, începând chiar din malul dărâului cu acest nume şi mergând spre vârf pe o distanţă de 200 metri.

Acest munte cu pante în general foarte repezi, cu numeroase isvoare ascunse şi cu un sol de o compoziţiune minerologică care, prin umiditate, îşi pierde ca uşurinţă coeziunea este expus surpăturilor. În adevăr, spre a se stavili mişcarea terenului de pe muntele Piscul Cânelui, versantul despre Valea Prahovei, administraţia noastră forestieră încă din anul 1895 a început lucrările de consolidare în urma surpăturilor ce au survenit în partea sa din faţa gărei Sinaia.

Asemenea lucrări s'au continuat apoi câţiva ani consecutivi în urma executărei pe malul stâng al râului Prahova a conductei de apă necesară instalaţiunei pentru iluminatul cu electricitate a oraşului.

Pe de altă parte în ultimii ani direcţiunea generală a c.f.r. a fost nevoită pentru lărgirea platoului de lângă gara în chestiune să îngusteze albia râului Prahova cu ajutorul de diguri apărătoare.

Prin acest fapt iuţeala apei acolo s'a sporit, astfel că acest râu cu un caracter de torenţialitate pronunţat prin eroziuni longitudinale tinde să distrugă menţionatele diguri şi să provoace năruirea muntelui Piscul Cânelui.

Afară de aceasta pârâul Valea Rea, el însuşi un torent, transportă în vale însemnate cantităţi de petrişuri, astfel că dacă se vor desgoli coastele împădurite ale muntelui, materialele provenite din eroziuni longitudinale şi laterale fiind şi mai abundente vor contribui de bună seamă la înrăutăţirea regimului râului Prahova, ba chiar vor fi în stare la un moment dat să împedece cursul liber al acestui râu barându-l, în care caz apele vor ameninţa cu inundaţiunea unele părţi ale oraşului Sinaia şi a împrejurimelor sale *din a monte*, inclusiv linia ferată al cărui terasament fiind distrus, circulaţiunea va fi cu desăvârşire întreruptă.

Atari motive de ordin technic a îndreptăţit administraţia forestieră ca să considere pădurea de pe muntele *Piscul Cânelui* ca o pădure de protecţie în înţelesul strict al acestui cuvânt şi în consecinţă a oprit orice exploatare, în afară de extracţiuni de arbori căzuţi sau uscaţi în picioare.

Pe de altă parte oraşul Sinaia este una din staţiunile climaterice ale ţării cele mai vizitate de vilegiaturiştii români cât şi de cei din străinătate, pădurile imediat vecine contribuind la înfrumuseţarea regiunei.

Chiar dacă nu ar fi decât singura consideraţiune, care pentru noi românii primează pe toate celelalte şi anume sentimentul de pietate faţă de memoria neperitoare a marelui nostru rege Carol I, care atât cât a trăit a ţinut mult ca admirabila privelişte, ce dela castelul său Peleşul se desfăşoară asupra masivelor de reşinoase de pe partea stângă a pârâului Valea Rea, să se păstreze intactă pentru totd'auna, şi anume în toată splendoarea sa naturală – şi totuşi ar fi explicabilă insistenţa ce punem în a vă ruga ca această pădure a ţării să fie scoasă din rândul celor destinate exploatărei.

Materialul lemnos de care ar avea *absolută* nevoie etapa respectivă s'ar putea lua bine înţeles din alte păduri ale Statului ori ale Domeniului Coroanei de pe valea Prahove, sau de pe alte văi secondare".

p. ministru-girant (ss) P. Antonescu

SERBAREA ZILEI SADIREI ARBORILOR

I

In comuna Firiza de jos din Ardeal s'a sărbătorit, după cum şi se comunică, la 23 Mai a. c., cu o deosebită solemnitate, ziua sădirei arborilor.

La această festivitate au luat parte primarii comunelor Firiza de jos şi Firiza de sus, diriginţii celor 3 şcoli româneşti din Firiza de jos şi din comuna Valea Neagră, precum şi ai şcoalei minoritare maghiară întreţinută de Stat din localitate, dimpreună cu elevii şi personalul didactic al acestor şcoli, însoţiţi de drapele.

Protopopul din Firiza de sus şi d-ra, care îndeplineşte funcţiunea de şef al oficiului poştal din comuna Firiza de jos, d. inginer Adalbert Covats, şeful ocolului Firiza de jos care face parte din regiunea silvică Baia-Mare, d. inginer silvic **C. I. Stănculescu** ataşat acestui ocol, precum şi un numeros public, au ţinut să onoreze cu prezenţa lor serbarea în chestiune datorită iniţiativei d-lui A. Covats, care făcuse în acest scop un inimos apel către toate şcolile şi autorităţile publice locale.

Mai înainte de începerea plantărei arborilor, d. inginer sil vic Stănculescu, printr'o cuvântare ocazională, a arătat importanţa pădurilor din punctul de vedere economic, al bunului regim al apelor, al consolidărei solurilor surpătoare, al climei şi al salubrităţei publice, dovedind prin exemple luate din istoria popoarelor că decadenţa acestora a urmat imediat după distrugerea pădurilor din ţările respective şi ferice de acele State cari au înţeles menirea lor în economia generală şi au făcut tot posibilul pentru conservarea şi exploatarea lor după preceptele ştiinţei silvice.

După săvârşirea sădirei arborilor reşinoşi de către cei prezenţi, după indicaţiunile date de d-nii ingineri silvici, operaţiune care a avut loc la punctul numit „Borcut" aflător într'o pitorească poziţie şi anume lângă fântâna bogată în acid carbonic restaurată prin subscripţie publică din îndemnul tot la d-lui Adalbert Covats, a urmat o gustare şi petrecere câmpenească, care a lăsat cea mai frumoasă amintire asistenţilor, astfel că dorinţa tuturor este ca să se continue şi în anii următori bunul exemplu ce s'a dat cu această ocaziune populaţiunei rurale, de a preţui pădurile, acest bun natural care oferă omenirei atâtea avantaje materiale şi imateriale.

Am dori ca iniţiativa d-lui şef al ocolului Firiza de jos să găsească cât mai mulţi imitatori.

P. A.

II

La 4 Aprilie a. c. ora $3^1/_2$ p. m. s'a sărbătorit în oraşul Giurgiu, ziua „Sădirea arborilor" organizată de d. Ştefan Mantea, inginer şef silvic, şeful ocolului Giurgiu, cu deosebită solemnitate:

La ora indicată, din centrul oraşului—unde era punctul de întâlnire a tutulor participanţilor—au pornit la cimitirul Eroilor şi la grădina de sport din oraşul Giurgiu cu 2 muzici, toţi cei ce luau parte cu plăcere la această sărbătoare, în ordinea următoare:

1) În capul procesiunei muzica regimentului 5 Vlaşca, apoi autorităţile:

2) Directorul prefecturei cu o parte din personal.

3) Primarul oraşului cu consilierii comunali.

4) Comandantul, reg. 9 Roşiori „Principesa Elena" care este şi comandantul garnizoanei, cu ofiţerii din garnizoană.

5) Ajutantul comandantului regimentului 5 Vlaşca cu ofiţerii regimentului.

6) Revizorul şcolar al judeţului.

7) Dirigintele oficiului poştal.

8) Reprezentanţii administraţiei financiare de Vlaşca.

9) Administratorul pescăriei Statului.

10) Directorul poliţiei oraşului.

11) Un numeros public din oraş.

12) Personalul silvic al ocolului, cari fiecare ducea câte un snop de pueţi, destinaţi plantărei.

13) Directoarea institutului modern, cu întreg corpul profesional şi cu elevele.

14) Directorul *liceului*, al *şcoalei comerciale*, al *şcoalei de meserii*, cu întreg corpul profesoral dinpreună cu elevii.

15) Directoarea orfelinatului din oraş cu orfanii de război.

16) Muzica regimentului 9 Roşiori.

17) Directoarele şcoalelor de fete din oraş, cu toate institutoarele şi elevii dela şcolile No. I, II şi III.

18) Directorii şcôlilor de băeţi din oraş cu toţi institutorii şi elevii dela şcolile No. I, II, III şi IV.

19) Directoarea şcoalei mixte din oraş cu toţi institutorii şi elevii.

20) Directoarele grădinei de copii No. I şi II cu copilaşii.

Înainte de pornire dela centru, s'a împărţit la toţi elevii dela şcolile secundare, câte un puet spre a-l planta, asemenea şi celor dela şcolile primare.

Pe faţa fiecăruia se citea marea bucurie şi satisfacerea că are să-şi planteze puetul său.

A luat parte la această sărbătoare peste 1500 persoane.

Ajunşi la cimitirul eroilor, s'a plantat nişte garduri vii de gladice (Gledicea triacanthos) pe şoseluţe, iar la mormântul soldatului francez ce se găseşte îmmormântat lângă eroii noştrii un tei ; asemenea şi la mormântul eroilor noştri câte un tei.

S'a trecut apoi la grădina de sport, unde s'a plantat pe lângă împrejmuirea grădinei pueţi de tei şi de dud.

În total s'a plantat 3000 pueţi.

Plantarea se făcea sub ordinea d-lui inginer şef silvic Ştefao Mantea şi sub supravegherea personalului silvic. În tot,impul plan-ărei cele 2 muzici distrau publicul prin diferite arii.

După terminarea plantărei d. Ştefan Mantea, a rostit următoarea cuvântare :

Domnilor, Doamnelor,
Iubiţi elevi şi eleve,

Statul român în marea-i dorinţă de a infiltra, cât mai mult în firea românului, respectul pentru ceeace se chiamă arbore, a luat laudabila măsură ca, între sărbătorile naţionale şi cele bisericeşti să figureze şi sărbătoarea „Sădirea arborilor".

Ministerul instrucţiunei publice, iarăş contribue într'o largă măsură la această sărbătoare — prin şcoli.

Respectul arborelui şi al pădurilor şi-au găsit, de mult ecoul prin Casa Pădurilor, care prin noi specialiştii, caută să propage şi să infiltreze prin această sărbătoare şi mai mult, dragostea de pădure şi de arbori, în marea masă populară, care, din nenorocire, este prea vitregă, cu ceeace este prea folositor agriculturei noastre.

Judeţul Vlaşca, are ca emblemă 3 stejari, aceasta datorită pădurei care odinioară popula acest judeţ.

Pădurile acestui judeţ făceau în adevăr parte din vestitul codru numit „Vlăsia" care începea din vârful Carpaţilor şi se termina lângă vechea cetate a Giurgiului „*Sânt Giurgio*" şi acum, dacă am eşi în marginea acestui oraş nu vedem pe mănoasa câmpie a acestui judeţ nici un arbore. Pe şosele, drumeţul nu găseşte un arbore unde să se umbrească vara de arşiţa soarelui, şi dacă diferitele organe administrative, sădesc cu multă trudă arbori, nu reuşesc căci instinctul de distrugere al călătorului nimiceşte această iniţiativă.

Din cei 500 frumoşi nuci plantaţi pe şoseaua naţională Giurgiu — Bucureşti din iniţiativa oamenilor de bine pe raionul comunei Remuş, nu ştiu dacă mai există 10.

Să dea D-zeu ca pueţii sădiţi de acest tineret — victoriunea de mâine a ţărei să-i aibe de buni protectori, spre a îmbătrâni în locurile alese pentru sădire spre buna lor satisfacţie.

Bravul nostru căpitan şi marele nostru Rege „Majestatea Sa Regele Ferdinand I cu ocazia deschiderei celui mai mare congres al inginerilor silvici din România Mare a spus, „cel ce pune toporul la tulpina unui arbore nu trebue să uite că pregăteşte, sicriul agriculturei" deci, să trăiască Majestatea Sa Regele cu întreaga familie Regală, spre fericirea Ţărei noastre şi protecţia pădurilor.

. . . .

Amândouă muzicele intonară Trăiască Regele.

După aceasta corul liceului, sub conducerea bătrânului profesor Ştefan Nanulescu, a cântat diferite cântece patriotice, terminând tot cu Trăiască Regele.

S'a jucat apoi oina.

Apoi s'a format aceiaşi procesiune, ca în ordinea venirei, mergând spre centru, muzicile cântând marşul, până ce toată lumea s'a îndepărtat fiecare la locul său, spre marea bucurie a elevilor, cari ar fi dorit să nu se mai termine.

……

Noaptea după plantare, precum şi în ziua următoare, a căzut o binefăcătoare ploaie care va asigura reuşita acestei plantări.

M. St.

COLORAREA LEMNULUI LA ARBORII IN PICIOARE

O chestiune nouă, încă poate necunoscută la noi, dar care merită să fie relevată ca o inovaţie rară în silvicultură.

Iată ce scrie în această privinţă *„Wiener Allgemeine Forst und Jagdzeitung"* după *„Neue Zürcher Zeitung"*.

„Cine a văzut în primăvara trecută sau vara, mai ales în Braunschweig, Vestfalia, Brandenburg, Saxonia, pădurile germane, i s'a întâmplat ceva curios, sigur că mirat s'a frecat la ochi în faţa priveliştii cu totul noi şi ş'a pus întrebarea, pentru un moment destul de consternat, cum e posibil aşa ceva nemai auzit? Căci a trebuit să observe înaintea lui arbori, de speciile cele mai diferite, ba chiar parcele întregi, cu frunzele de o culoare cu totul nenaturală. Acest fenomen neaşteptat, cu a cărui răspândire trebue să calculăm, se explică prin colorarea lemnului la arborii în picioare după procedeul Reimanul. Aceste cercetări, neobosite de ani de zile, s'a terminat nu demult şi rezultatul la care au ajuns înseamnă deslegarea unei probleme de o mare importanţă. Aceasta nu o schimbă nici faptul că întrebuinţarea acestui lemn în practică a întâmpinat oarecare opoziţie nu tocmai întemeiată. De gustibus nou est disputandum: Dacă mobilele sau lucrurile făcute din lemnul acesta nu vor plăcea oricui sau dacă tâmplarul lucrează cu mai puţină plăcere ca la lemnul cu culoare naturală, uneşte decisiv. „Färbaum" Soc. pe acţiuni nemţească, care îşi are sediul în Dresda, singură numai se ocupă de această chestiune şi îşi măreşte activitatea zi cu zi. Guvernele respective sprijină în modul cel mai larg aceste încercări. Ele vor ca industria germană, în locul lemnului de lucru destul de scump venit de peste ocean, să se poată folosi de lemnul din interiorul ţării. La expoziţiile din Lipsca şi Hamburg, precum şi altele mai mici, s'au adus lemn şi mobile ca probă. Succesul a fost destul de mare. Lemnul a deşteptat un viu interes atât la industriaşi cât şi la ceilalţi interesaţi. Mobilele făcute din acest lemn colorat artificial au făcut o impresie bună şi au fost vândute fără greutăţi cu preţuri moderate. Cererile din străinătate după acest lemn se înmulţesc din zi în zi, în special din ţările sudeuropene. Se poate aştepta un export destul de mulţumitor a produselor indigene.

În această chestinne nu interesează însă numai partea comercială, trebue să auzim ceva şi despre technica întrebuinţată la colorarea arborilor. Colorarea se poate face la orice arbore şi cu orice fel culoare şi nuanţe, ba chiar cu diverse combinaţii de culorii. La aceasta se întrebuinţează culori de anilină, cari se injectează printr'un procedeu special la capătul de jos al arborelui, inclusiv foile. Aceasta se face în timpul perioadei vegetative. Culoarea se injectează atât timp cât primeşte arborele, ceea ce cere un interval de timp de 6 zile până la trei săptămâni. Mijloacele technice auxiliare precum şi amestecurile chimice ale culorilor sunt secretul inventatorului şi a Soc. pe acţiuni „Färbbamu". Lemnul, astfel colorat, poate concura în ceea ce priveşte calitatea de lucru cu celalt lemn natural ba din contră, s'a găsit că în unele privinţi prezintă oarecari avantagii faţă de lemnul natural. În primul rând colorarea aceasta după Reimann face lemnul mai tare, şi mai durabil şi chiar mai apt pnntru lustru. Lemnul colorat necesită mai puţină lustruire ca lemnul natural. Lemnelor fără nici o structură li se poate da, prin un procedeu de injectare special, o strucrură de toata frumuseţea. La secţionarea unui fag, colorat după procedeul de mai sus, s'a găsit o mulţime de insecte moarte, se vede, în urma introducerii culorilor respective.

În fine se mai pune întrebare: Cum se cumportă culoarea faţă de influenţele exterioare? În această privinţă trebue amintit înainte de toate că lemnul colorat rămâne invariabil snb influenţa luminii, chiar expus razelor solare nu se schimbă, iar dacă lemnul, astfel colorat, se supune acţiunei aburilor, el capătă nişte nuanţe încă şi mai frumoase. Un Saul, care pe urmă a devenit Paul, a supus un astfel de lemn colorat la fel de fel de cercetări, ca să dovedească că această culoare nu este de lungă durată. Spre disperarea lui n'a ajuns scopul nici măcar când lemnul în urma atâtor experimente a început să se descompue.

Acum încă un cuvânt despre preţul lemnului astfel colorat. Nu este de fapt mai scump ca lemnul natural de aceeaş calitate. Aceasta se explică prin faptul că la arborele colorat unele părţi, cari altfel n'au valoare sau cel mult de foc, crăci, etc., capătă o întrebuinţare mai mare şi deci se ridică la preţ, fiind căutate de strungari etc., pentru diverse întrebuinţări".

Trad. **Ilie Dan**

TABELELE DE VALORI NATURALE ALE LUI CIURILEANU

D-l inginer silvic D. I. Ciurileanu a publicat de curând într'un volum, format mare, tablele valorilor naturale ale liniilor trigonometrice: *sin, cos, tang*, şi *cotg* din 10 în 10 secunde ("), calculate cu o mare exactitate de d-sa în colaborare cu d-l *Paul I. Teodorescu* ambii absolvenţi ai fostei şcoale superioare de silvicultură din Brăneşti.

Volumul în chestiune conţine 250 pagini, pe cari se află imprimate pe hârtie velină câte două tabele, despărţite printr'un mic interval datorit unui cadru liniar aparent, coprinzând valorile naturale ale menţionatelor linii trigonometrice fiecare pentru 10 minute (") centesimale şi anume din minută în minută şi din 10" în 10", adică 20 minute pe câte o pagină.

Până la 50⁰ citirile se fac, ca şi în tabelele de logaritmi de sus în josul coloanelor respective, iar pentru unghiurile complimentare dela 50 până la 100 grade centesimale de jos în sus.

Prin acest dispozitiv, după cum explică autorul în prefaţa ce însoţeşte lucrarea despre care tratăm, se evită interpolările ce necesita tabelele ce existau până acum şi cari dau naştere la întârzieri în calcule din cauza greşelilor ce uşor se strecoară.

Dacă citirea unghiurilor cu un instrument goniometric oarecare (un tachymetru ori theodolit) se face din 10" în 10" sau cu o aproximaţie medie de 5", aceasta însemnează că pentru o lungime de 2000m punctele sunt devitate lateral cu 0.015m. eroare neglijabilă

Pentru triangulaţiuni de mare preciziune însă, care permit a se face citirea unghiurilor cu o aproximaţie de 1", în cazul acesta în calcule se utilizează datele numerice înscrise în josul paginelor şi anume în dreptul liniilor trigonometrice corespunzătoare, astfel ca se pot face, fără nici o dificultate, toate interpolările necesare.

Dacă acum pe lângă tabelele despre care vorbim, mai dispunem şi de o maşină de calcul pentru operaţiuni de înmulţiri etc. se poate determina repede şi exact ordonata şi abscisa relativă ale fiecărui punct dintr'o *drumuire* sau *triangulaţie*, ceea ce reprezintă un incontestabil avantaj.

Ingenioasa dispoziţiune a cifrelor în amintitele table şi impresiunea lor cu caractere ceva mai mare şi deci mai vizibile din 50" în 50" şi ceva mai pronunţate din 1' în 1', zecile de minute fiind înscrise după cum am arătat, la mijlocul capătului de sus al fiecărei din cele două tabele de pe câte o pagină, înlesneşte mult căutarea în tabele şi prin urmare accelerarea lucrărilor topometrice sau geodezice.

Felicităm pe d-l Ciurileanu pentru munca excesivă ce a depus spre a pune la dispoziţiunea inginerilor, cari se indeletnicesc cu ridicări în plan şi lucrări de nivelment, un nou mijloc technic destinat a uşura şi mai mult calculele, când ne servim de metodele zise riguroase bazate pe coordonate, cari s'au adoptat de altminteri la noi, ca şi în toate serviciele cadastrale ale ţărilor civilizate, dealtminteri.

D-sa este bine cunoscut cititorilor acestei reviste prin mai multe articole, precum şi prin următoarele scrieri pe cari le a dat publicităţii într'un interval relativ scurt:

1. *Metodă nouă de triangulaţie* (1915).
2. *Metodă automată de calculul suprafeţelor din coordonate cu maşina de calcul* (1915).
3. *Parcelarea prin calcul* (1916).
4. *Curs de topometrie* (1916) litografiat de direcţia cadastrului din Bucureşti.

Pentru preţioasele lor însuşiri nu trebuie să lipsească din biblioteca nici unui inginer silvic tabelele de valori naturale ale lui Ciurileanu, în acest scop le recomandăm cu tot dinadinsul.

Petre Antonescu

PĂŞUNATUL ÎN PĂDURI, O GREŞALĂ ECONOMICĂ

VĂTĂMĂRILE PĂŞUNATULUI ÎN PĂDURI

Ca complectare a celor conținute în articolul de mai sus, al d-lui I. P. Diaconescu, adaug următoarele:

În cuprinsul ocolului silvic Bobiceşti consecinţele păşunatului nu se văd numai în pădurile tratate în codru cu tăeri succesive—în cari, în adevăr, însămânţarea dela sine a devenit iluzorie, reclamând sapa şi casmaua — ci acele consecinţe sunt evidente şi în pădurile celelalte şi se arată astfel:

a) Bătătorirea solului în crângurile compuse de unde rezultă imposibilitatea reînoirii prin fire de sământă.

b) Instalarea completă a oidiumului care minează lăstărişurile din crânguri şi însămânţişurile naturale din locurile deschise.

c) Nereuşita plantaţiilor din trecut, ţinute pe loc prin păşunat, pentru motivul arătat de d. Diaconescu, anume că părţile expuse păşunatului nu pot fi închise cu garduri.

Este foarte adevărat că, în multe regiuni ale ţării şi în special la câmpie şi coline, satele sunt cu desăvârşire lipsite de islazuri—chiar acum în epoca de defrişări pentru islazuri comunale—cauză pentru care sătenii „au ochii la pădure“ ca la prima şi ultima deslegate a nevoii de păşune pentru vite.

Tot atât de adevărat este, că problema mijloacelor de creştere a vitelor se pune cu atât mai acut cu cât ne dăm mai bine seama de caracterul că ocupaţiunea aproape exclusivă ţărănimii care alcătueşte marea majoritate a populaţiunei este agricultura.

Şi, dacă chestiunea stă astfel, suntem îndrituiţi să afirmăm că, admiterea păşunatului în păduri, din punct de vedere al economiei acestei ţări, este un mod uşor de a amâna *sine die* rezolvarea acestei importante probleme. Se comit astfel două greşeli:

Ne amăgim cu soluţiuni uşoare şi stricăm pădurile.

Să nu ne obiecteze nimeni că şeful de ocol şi în general inginerul silvic, trebue să facă şi o bună politică forestieră în sensul de a ajuta populaţia în nevoile ei! Pădurile ţării se găsesc acum la cea mai tristă şi pustie răscruce a timpului! Este suficient să facem o revedere retrospectivă:

Pădurile de câmpie şi coline, moştenite dela călugării nechibzuiţi au trecut, până în prezent,—ilustrez afirmaţia mea cu cazul concret al pădurilor ce ţin de ocolul Bobiceşti—prin toate regimele şi modalităţile de tratament prescrise şi *neprescrise* de ştiinţa amenajamentului, căci, neexistând amenajamente în regulă, faimoasele „studii sumare" s'au schimbat de atâtea ori de câte ori s'au schimbat agenţii de control şi şefii de ocoale.

Este lesne de imaginat babilonul de forme şi stări de desvoltare ce prezintă astfel de păduri. Regenerarea naturală inexistentă; 90°/₀₀ din tulpini au dat 4—5 generaţii de lăstari, epuizându-se complet; de aici rezultă numai decât sărăcia absolută în lemn de lucru şi construcţiuni.

În pădurile de munte devastările sunt în curs.

Să adăogăm: delictele din trecut, brăcuirile ocupaţiei duşmane, defrişările pentru islazuri, exproprierile poenilor interioare şi perimetrale precum şi perspectivele pădurilor comunale şi, cred, icoana tristă a situaţii de astăzi a pădurilor este destul de clară.

În faţa acestei situaţii durerea noastră nu mai poate rămâne mută; trebue să o strigăm cât mai sus şi mai tare şi cât mai este timp. Trebue să refuzăm hotărât de a mai rezolva noi problema de economie naţională cari revin altora. Să ne aducem aminte, mai mult ca niciodată, că suntem cultivatori de păduri şi că, deci, în această ipostază, trebue să vedem clar care ne sunt mijloacele de a mai putea păstră pădurile cel puţin în înfăţişarea tristă în care se găsesc acum.

S'au adus, în primăvara aceasta, grave acuzaţiuni, silvicultorilor, prin organele centrale de conducere, acuzaţiuni cari, în rezumat, spun că, în trecut, şefii de ocoale nu au luat toate măsurile de regenerare şi păstrare a pădurilor. Ordinul acuzator, judicios întocmit ca argumentare, conţine un perfect adevăr şi, într'însul, recunosc concepţia şi idealurile fostului meu profesor de silvicultură. Adaug însă că vina, pentru cele ce s'au săvârşit—sau, mai corect, pentru cele ce nu s'au săvârşit — în trecut nu se poate atribui numai celor ce au condus direct pădurile.

Inginerii silvici din cuprinsul regiunii IX-a silvică s'au întrunit—din iniţiativa lăudabilă a şefului de regiune—pentru a discuta şi hotărî care ar fi cele dintâi mijloace cari,— puse efectiv şi imediat în aplicare,—ar constitui primul şi realul pas în îndreptarea greşelilor din trecut. Şi, între alte concluzii, cea dintâi a fost „prohibirea totală şi definitivă a păşunatului" deşi se primise deja ordin dela centru pentru învoirea vitelor la păşune în cursul acestui an.

Rezultă de aici că pentruca în viitor să nu mai fim susceptibili de imputări ca cele ce se fac în prezent trebue să ne plasăm în ipostaza de silvicultori exclusivişti, să indicăm remediile şi să fim ascultaţi ca agenţi cari, în contact zilnic cu pădurea îi cunoaştem de aproape suferinţele.

Recunoscând că regenerarea, ameliorarea şi păstrarea pădurilor au lăsat de dorit în trecut din cauze multiple — cari în orice caz nu pot fi atribuite numai unei categorii de agenţi; ne bucurăm de modul larg cum actuala administraţie înţelege să acorde fondurile pentru plantaţiuni, ameliorări şi regenerări.

Şi cerem ca, pentru a nu se face o cheltuială zadarnică — mai cu seamă dacă ţinem seamă că, în definitiv, toate pădurile de câmp şi coline au nevoe să fie măcar reîmprospătate prin sămânţă—păşunatul să fie cu desăvârşire exclus ca o practică anti-silvică.

Rezolvarea problemei paşunatului să treacă în sarcina celor chemaţi în acest scop prin cunoştinţele lor; păşunatul în păduri să înceteze de a mai fi cel mai uşor mijloc de câştigarea voturilor în alegeri.

Să înţelegem că pădurile trec prin momente critice şi că trebue să le apărăm cu cea mai mare îndârjire în contra duşmanilor de toate speţele.

Ştefan Dumitrescu-Gârbovi
Inginer silvic
Şeful ocolului Bobiceşti

ROMÂNIA AGRICOLA IN URMA RASBOIULUI MONDIAL

D-şoara Margareta D. Mihail, licenţiată în litere şi-a trecut cu un deosebit succes doctoratul în drept la Paris în 1921.

Subiectul tezei sale, pe care l'a tratat cu o deosebită competinţă, pentru care a primit călduroase felicitări din partea juriului examinator, poartă titlul de „România agricolă în urma răsboiului mondial.

D-sa nu s'a mulţumit însă de a studia ţara noastră numai din punctul de vedere pur agricol, ci a găsit de cuviinţă de a cerceta şi condiţiunile forestiere ale României întregite servindu-se de cele mai noi date statistice, astfel că am socotit ca prezintă un interes direct pentru cititorii acestei reviste de specialitate, reproducând părţile mai importante din această excelentă scriere, care a apărut în 1921 în editura librăriei generale de drept şi de jurisprudenţă din Paris.

România actuală, ne spune D-ra Margareta D. Michail, are o suprafaţă de 316,132 km ^{2} şi o populaţiune de 17,393,149 locuitori din care cam 75 % locuiesc la ţară (pag. 1).

Pe toţi versanţii săi, Carpaţii sunt îmbrăcaţi cu imense şi bogate păduri. Vegetaţiunea arborescentă se opreşte la o atitudine cam de 1800 m. D'asupra se află zona păşunilor de munte şi a stâncilor.

Domeniul forestier se compune din stejari, fagi, carpeni cărora se amestecă frasini, mesteceni etc. La o altitueine de circa 1700 până la 1800 m. vegetaţiunea forestieră încetează şi intrăm în zona alpină. Aceasta începe printr'o zonă unde cresc rhododendronii şi ieniperii precum şi pinii târâtori. Câteva milioane de oi părăsesc şesurile primăvara şi prin etape încete se îndreptează către păşunele alpine unde rămân până toamna.

Regiunea colinelor a căror înălţime d'asupra nivelului mării este cuprinsă între 200 şi 700 m. formează în prelungirea Carpaţilor o serie de ondulaţiuni cari se sfârşesc în preajma şesurilor.

Trecerea de la munte la coline nu este precedată de o depresiune separatoare. Dealurile ca şi versanţii munţilor sunt acoperite cu păduri. Fagul, stejarul, precum şi frasinul, paltinul se amestecă aici între dânsele. Regiunea colinelor a permis, prin dispoziţiunea sa în văi uşor înclinate şi prin abondenţa apelor sale permanente, concentraţiunea populaţiunei. Ea este cea mai frumoasă din ţară (pag 3).

Dobrogea este o provincie nici prea şeasă, nici prea muntoasă. In partea sa despre nord se găsesc coline destul de înalte, uneori împădurite, atingând până la 400 m. altitudine.

Basarabia se află între Prut şi Nistru. Regiunea dintre Siret şi Nistru din punctul de vedere al geografiei fizice formează o unitate. In totalitatea sa se compune dintr'un platou înclinat spre Sud, mai înalt şi mai împădurit în partea despre Nord. Spre Sud platoul devine din ce în ce mai monoton, din ce în ce mai şes, găsindu-ne în prezenţa unei stepe destul de asemănătoare cu aceea din şesurile Valachiei.

Bucovina este o ţara de munţi şi coline, cari sunt în general împădurite. Văile sunt foarte populate cu turme mari de vite.

Transilvania în fine apare ca o citadelă înconjurată de toate parţile de şesuri şi încercuită de munţi înalţi cari la Sud şi Est sunt Carpaţii, iar la Vest masivul Bihorului. Din această citadelă curg apele în toate direcţiunile: Tisa, Jiul, Oltul, Buzăul. In interiorul acestui basin, care udă ca un isvor şesurile vecine, apar coline destul de accidentate. Munţii ca şi colinele variează mult (pag. 4 şi 5).

Din întreg teritoriul României Mari, care este de 316.931 km. ^{2} suprafaţa agricolă ocupă 25,667,771 ha. iar pădurile 7.019.075 ha. (pag. 7.).

Pădurile. Una din ramurile cele mai importante ale Agriculturei pentru economia naţională a unei ţări este producţiunea forestieră.

România din punctul de vedere geografic se poate diviza în trei regiuni caracterizate prin felul vegetaţiunei lor: munţi, coline şi şesuri. Vârfurile munţilor înalţi sunt în general pleşuve, vegetaţiunea începând numai în părţile adăpostite.

Mai întâi se află, zona molidului, mai jos către 1000 metrii altitudine şi sub această înălţime începe adevărata vegetaţiune forestieră, prin masive întinse pe coastele munţilor formate de brad şi fag, iar la baza lor fagul pur.

Colinele încep prin a fi acoperite de fag pur sau amestecat cu gorun care constituie după aceasta el singur foarte frumoase păduri spre poalele lor. Toate cele l'alte specii forestiere nu se găsesc decât în mod sporadic şi izolate în interiorul masivelor.

Aceste două regiuni coprind judeţele cari sunt cele mai împădurite. Două dintr'însele conţin mai mult de 80.000 ha. (jud. Neamţul şi Tulcea): 8 judeţe de la 40.000 până la 80.000, ha. 8 de la 20.000 până la 40.000 ha. 7 de la 10.000 până la 20.000 ha. şi 7 de la 5000 până la 10.000 ha.

Principalele specii sunt: fagul, stejarul, molidul, bradul, cele-l'alte ca ulmul, carpenul, teiul, frasinul, sunt mai puţin răspândite,

La o altitudine de 250 metri unde începe regiunea şesurilor întâlnim masive de stejar cu creşteri mari în amestec cu frasin şi păduri compuse din specii deosebite. Salciile şi plopii ating mari dimensiuni.

Pădurile situate în regiunea şesurilor mai cu seamă au fost reduse prin defrişări anuale cari măresc domeniul agricol, cel al proprietăţei particulare mai ales.

Suprafaţă totală a domeniului forestier al ţării (vechiul Regat) în 1905 nu reprezenta decât 21% din suprafaţa teritorului şi anume: 2.756.000ha din care 1.493.000, proprietate particulară şi 197 000ha, aparţinând comunelor, instituţiunilor de binefacere şi domeniului Coroanei, iar restul Statului, care a devenit mare proprietar în urma secularizărei bunurelor mănăstireşti din 1864.

Acest domeniu odinioară era mai mare, dar el s,a micşorat din cauza exploatărilor barbare şi pentru a obţine păşuni precum şi prin incendierea pădurilor de către inamici în timpul răsboaielor.

Lipsa de mijloace de transport a împiedecat exploatarea întinselor păduri din regiunea muntoasă unde au acumulat mari bogăţii (pag. 11. şi 12.).

Transilvania

Pădurile. După statistica din 1910, suprafaţa totală a pădurilor era de 4.114.888 ha. Ele sunt astfel repartizate:

Păduri de stejar . . .	966.680 ha.	sau 23,5 %
„ „ fag . . .	2,168,183 „	„ 52,7 %
„ „ reşinoase .	979,995 „	„ 23,8 %

Stejarul se găseşte mai cu seamă în regiunea între munţii Apuseni şi râul Tisa. El se află în mod abondent mai cu seamă în Ardeal cu 398.000 ha. după care vine Crişana şi Maramureş cu 183,000 ha. sau 19 % din totalul pădurilor de stejar.

Fagul se află răspândit mai cu seamă în Ardeal cu 50 %, după care urmează Crişana, Maramureşul cu 658.000 ha. sau 30 % şi Banatul cu 400.000 sau 18 %.

Reşinoasele se află numai în Ardeal ocupând 77 % din totalul pădurilor de această specie (pag. 22).

Secțiunea III

Basarabia

Suprafața Basarabiei este de 4.176.461 desetine (o desetina 1.092) pag, 23.

Bucovina

Bucovina este țara fagului 45⁰₀ din suprafața sa este acoperită cu păduri imense. Cu toate că producțiunea anuală lemnoasă a fost considerabilă înainte de război, Bucovina n'a profitat mult de bogățiile sale naturale, pentru că toate lemnele erau exportate sub formă brută în Germania mai cu osebire spre a reveni în urmă în Bucovina sub formă de obiecte fabricate.

Bucovina va putea deveni o țară industrială foarte importantă, grație cursurilor sale de apă repede, cari vor putea fi întrebuințate ca forță motrice, putându-se astfel lucra mai cu înlesnire lemnele (pag. 28).

Expropierea în vechiul Regat

Reforma pentru expropierea marilor proprietăți a fost realizată printr'un decret de lege din 16 Decembrie 1918, prin care se spune că exproprierea se va face pentru cauză de utilitate națională.

Reforma agrară în Basarabia

Reforma agrară în Basarabia a fost stabilită prin decretul lege din 22 Decembrie 1918 emis de Sfatul Țării. Această lege a fost votată în unanimitate de camera deputaților și de Senat, a fost promulgată și investită cu sigiliul Statului.

După această lege sunt supuse exproprierei pentru cauză *de utilitate* publică și națională între altele: *„pădurile*, cari vor deveni proprietatea Statului, afară de acelea cari fac parte din proprietatea țărănească.

Expropriațiunea și chestiunea producțiunei în viitor

Autoarea pune cu drept cuvânt întrebarea: producțiunea agricolă a țării nu va fi ea micșorată prin reducerea marei culturei în profitul micei culturi? Judecând după actuala stare de lucruri, spune cel ce face recensiunea de față, dat fiind modul aproape primitiv cum știe țăranul nostru să cultive pământul, răspunsul nu poate fi decât de favorabil și de aceasta sunt vinovate toate guvernele care s'au succedat, deoarece n'au făcut aproape nimic pentru ca procedeurile agricole moderne să pătrunză în straturele largi ale populaţiunei satelor noastre, cari astăzi a devenit proprietară pe cea mai mare parte din teritoriul cultivabil al ţărei.

Măsurile de luat pentru îmbunătăţirea agriculturei

Ţăranul este astăzi proprietarul unui pământ, care poate în general să-i asigure existenţa. Chestiunea agricolă nu este însă definitiv rezolvată prin faptul expropriaţiunei. Trebue să i se asigure agriculturei româneşti stabilitatea în producţiune, cu alte cuvinte trebue încercat de a se remedia oarecari dificultăţi naturale, de a lupta contra lor, de a micşora influenţa lor şi urmările lor.

Ricardo zicea că solul are calităţi „naturale şi indestructibile", dar pentru a menţine aceste calităţi, pentru a conseva bogăţia foncieră a ţării, trebuie a organiza în prima linie regimul apelor şi regimul forestier.

Din nefericire România nu şi-a organizat regimul apelor. In ce priveşte regimul forestier, afirmă d-ra Michail, bărbaţi noştrii de Stat au început a se preocupa într'un mod mai serios de conservarea şi sporirea bogăţiilor noastre forestiere. Un sistem de agricultură barbară ce nu urmărea decât un câştig imediat, consistând din mărirea continuă a suprafeţelor cultivate, a provocat în numeroase localităţi destrucţiunea pădurilor noastre.

Trebuie dar a se dota ţara cu un regim al apelor şi cu un regim forestier.

Trebuie asemenea a ameliora mijloacele de transport (pag. 84).

Producţiunea noastră fiind compusă în mare parte din mărfuri voluminoase, din cereale şi lemne, ţara ar trebui să posede cursuri de apă navigabile, ceea ce ar înlesni enorm transporturile şi ar face să se micşoreze în mod sensibil costul de producţiune al acestor mărfuri.

Dunărea care limitează partea de Miază-zi a României pe o întindere de 950 km., constituie o cale de transport incomparabilă. Canalizarea Dâmboviţei, a Ialomiţei şi a Argeşului ar putea să înlesnească accesorul vapoarelor până la Ploeşti şi până la porţile Bucureştilor.

In Transilvania canalizarea diferitelor râuri a fost deja realizată de către Austro-Ungaria care a luat măsuri pentru regularea cursului Mureşului, Crişului şi a Timişului.

Concluziune

Viitorul economic al României Noui

România a ieşit foarte mărită din răsboiul mondial. Această sporire va avea asupra posibilităţilor sale economice o foarte mare înrâurire.

Terenul arabil ş'a mărit suprafaţa în mod considerabil, dat fiindcă 9.973.663 ha în 1906 au trecut la 25.667.771 ha.

Examinând tabloul comerţului nostru de exportaţiune, el denotă o rea organizaţie economică căci faptul de a exporta materii prime pentru a le importa în urmă sub formă de obiecte fabricate, constituie o pierdere pentru ţară, pierdere reprezintată prin obiectele fabricate, prin cheltuelile de transport, salariile lucrătorilor străini etc. Toate aceste cheltueli ar fi economisite dacă materiele prime ar fi transformate în ţară la noi.

Afară de aceasta exportarea însăşi necesită un material imens pentru transporturile pe uscat şi cele maritime şi cheltueli de magazinaj şi de manipulaţiune considerabile.

Timpul fără îndoială nu este departe când vapoarele româneşti vor transporta la porţile Levantului, în Africa şi chiar în Indii, un mare număr de articole obţinute prin transformarea materielor noastre prime şi vor aduce în porturile noastre orezul, bumbacul, cauciucul, articole coloniale etc. Tânăra generaţiune îndrăzneaţă, întreprinzătoare va parcurge mările şi ţările îndepărtate, căutând noi debuşeuri pentru producţiunea noastră agricolă şi industrială.

Dorinţa noastră de a vedea România jucând un mare rol economic ne a dus poate prea departe, dar ce ar fi viaţa dacă nu s'ar amesteca într'însa din timp în timp şi puţin vis?

Circumstanţele sunt de altminteri în favoarea noastră, dacă ne hotărâm la lucru, la luptă pentru a vedea transformarea acestui vis într'o mare şi frumoasă realitate (pag. 102),

Am reprodus aproape cuvânt cu cuvânt expunerea făcuta în limba franceză de D-ra Michail, care ne a dat dovadă că posedă un spirit admirabil de analiză şi cunoaşte în mod amănunţit nevoile, calităţile şi defectele poporului latin de la gurile Dunării.

Idealul economic schiţat aşa de bine de D-sa intră în cadrul posibilităţilor reale şi suntem siguri că bărbaţii noştrii de Stat. nu vor sta la îndoială de a încuraja toate bunele iniţiative, şi se vor folosi de toate sfaturile, al căror scop vădit este propăşirea ţării în toate ramurile de activitate şi în special pe terenul economic, consolidându-se astfel din ce în ce mai mult şi naţiunea noastră politică este gata prin eforturi comune şi prin foarte mari sacrificii.

Petre Antonescu.

CATRE CAMARAZI

În fine după multe mari greutăţi, pe cari le cunoaştem numai noi cei ce suntem băgaţi în mersul clădirei Cercului,— lucrările s'au început, iar construcţia astăzi are fundaţiile efectuate şi zidăria a ajuns la suprafaţa pământului. In curând primul planşeu de beton armat va fi aşezat.

Acţiunile noi ale societăţii au fost timbrate zilele din urmă şi vor fi distribuite celor în drept, în raport cu quantumul sumelor depuse prin d. casier N. Elefterescu.

Dacă vom reuşi până în toamnă să o terminăm de roşu şi să o acoperim vom considera aceasta ca un mare progres realizat, întru cât la început lucrarea a mers încet, din diverse cauze.

M. T.

DIN LITERATURA SILVICA

Observaţiuni şi experienţe relative la apariţia insectei Ips. typographus L. în Austria din anii 1921-22.

Sub titlul de mai sus d-l M. Seitner, profesor de protecţia Pădurilor dela Hochschule für Bodenkultur din Viena, publică un articol în revista „Central blatt für Forstivesen“ (Heft 1-3 şi 4—6/923) din care extrag următoarele:

După războiu, pădurile de molid din Austria au fost bântuite de flagelul insectei Ips typographus, care prezintă mare analagie cu cele petrecute la noi pe valea Tărcăului. Un vânt puternic dinspre Sud-West provoacă la 13—14 Dec. 1916 o doborâtură de aprox. 80.000m^3 în pădurile de molid de pe proprietatea fondurilor religionare austriace Reichraming şi Weyer, domeniu situat la colțul provinciilor Steyermank, Austria de Jos și de Sus. Războiul împiedecând, ca și la noi, luarea măsurilor sanitare necesare, insecta s'a înmulțit considerabil, fiind favorizată în special de anul secetos 1917, producând flagelul, care apoi s'a întins în tot restul pădurilor de molid din Tirol, Austria de Sus și Jos, Steyermank, Salzkamergut și Burgeland.

Lucrările de combatere s'au început abia în 1921, din cauza evenimentelor extraordinare petrecute în Austria după terminarea războiului. In ani de combatere 1921—23 s'au extras numai de pe domeniul Reichraming și Weyer în suprafață de 11.000 ha. aprox. 800.000m^3 (1600 ha), iar în toată Austria aprox. 1.500.000m^3. In legătură cu cauzele, cari au înlesnit apariția acestui flagel, d-sa critică mentalitatea care pedomina în vechea Monarchie la Ministerul de Finanțe, de a nu fi acordat credite pe lungi termine serviciului silvic pentru crearea căilor de comunicații necesare. Bineînțeles, că pe noi asemenea afirmațiuni ne miră, fiindcă din vizitarea gospodăriilor silvice din Austria constatăm tocmai contrariul.Aci avem de aface cu un caz al relativităței, care se explică prin aceea că d-l Seitner nu cunoaște cele ce s'au petrecut aiurea. Ca exemplu, d-l Seitner, citează felul cum s'a lucrat la fondul religionar gr. oriental din Bucovina unde organele silvice descătușate de respectivul Minister de Finanțe, au executat aceea minunată rețea pentru scurgerea materialului lemnos, grație cărora s'au pus în valoare ținuturi întinse cu păduri virgine, *al căruia seamăn, ne spune d-sa, nu se găsește în Europa.*

Urmează, apoi o serie de considerațiuni biologice în legătură cu practica combaterei ca de ex: modul de răspândire al insectei, asupra ernărei insectei etc. De curând a început și în domeniul entomologiei forestiere, sub imboldul tratatului Nusslui-Rhumbler, să se întrebuințeze formule matematice în exprimarea raporturilor biologice. Cu toată variațiunea elementelor, cari determină aceste raporturi, adeseori anumite formule răușesc să dea rezultate surprinzătoare, bineînțeles numai în cazul când datele necesare sunt luate cu toată rigurozitatea și când rezultatele sunt discutate în mod critic. D-l Seitner cu ajutorul unor serii de observațiuni din biologia insectei, făcute prin metoda statistică, caută să dea o expresiune matematică unui factor de extindere, cu care să se poată afla, din cercetarea porțiunilor infectate, numărul arborilor ce vor fi atacați în sborurile următoare.

Expresiunea acestui factor este:

$$A = \frac{0.18\ (AW - a) + 0.45\ JK}{BD.}$$

în care: AW = numărul insectelor mame pe m^2 de coaje a = numărul insectelor mame moarte pe m^2 de coaja.

TK = numărul insectelor tinere pe m^2.

BD = numărul galeriilor mame pe m^2.

După câte se obsearvă aflarea acestui factor nu cere decât simple numărători de insecte de pe diversele probe de coaje şi raportarea lor la m^2. Se va lua dela diferiţi arbori din porţiunea atacată şi dela diverse înălţimi ale arborilor coaja în perioada după apariţia insectelor galbene. Dacă acest factor, ar corespunde realităţei, ar însemna un pas important în combaterea insectelor, fiindcă prin înmulţirea lui cu numărul arborilor atacaţi ne dă posibilitatea să aflăm aprioric suprafaţa, care (în cazurile normale de desvoltare a insectelor) va fi atacată. In funcţie de suprafaţa găsită se pot apoi calcula numărul arborilor cursă de doborât, al braţelor de lucru, suprafaţă pe care se va lucra etc. Tot în acest spirit Ing. Nötzl, asistentul d-lui Seitner, dă o construcţiune grafică cu ajutorul căreia să se poată urmări şi oarecum prevedea evoluţiunea insectei. In stabilirea factorului de extindere s'a ţinut cont de o serie de date, culese prin metoda statistică, din biologia insectei, ca:

1. O femee depune în medie 40 ouă.

2. Din aceste ouă, în condiţiuni normale ajung la complectă desvoltare aprox $30^0{}_0$.

3. Hennings a stabilit că numărul masculilor şi femelelor sunt în raportul 1 : 1 (nu 1 : 2 sau 1 : 3 după cnm se deduce din cercetarea sistemelor de galerii). Insecta însă este paligamă; surplusul de bărbaţi, după Schewgrew, este necesar pentru înlocuirea masculilor epuizaţi, femela având o posibilitate de existenţă mai mare decât masculul.

4. Din insectele mame după ce au depus în un sistem de galerii 40 ouă, $20^0/_0$ mai sunt încă apte de a sbura pe un alt arbore şi de a începe alt sistem de galerii.

In timpul sborului, în condiţiunile climaterice cele mai favorabile dispar cam $10^0/_0$ din insecte.

6. Pe arbori complect infectaţi se găsesc pe m^2 aprox. 400 galerii.

Constatăm că în Austria Ips typographus a avut maximul

2 generaţiuni, pe când la noi a ajuns în anumite localităţi că Mănăstirea Varatec până la 3 generaţiuni [1]).

Se cunoştea încă de mult că numărul generaţiilor insectei depinde de temperatură şi umiditate relativă, fără însă să se poată arăta măsura de pendenţie, în cifre. In această privinţă experenţa lui Hennings, pe care d-l Seitner o citează, este hotărâtoare. Ţinându-se insectele în termastate la temperatură şi umiditatăţi relative constau timp de un an, s'a găsit că:

la 24°c şi 55$^0/_0$ umid. rel. insecta a avut 12 generaţiuni
24°c şi 95$^0/_0$ „ „ „ „ „ 10 gen.
20°c 55$^0/_0$ „ „ „ „ „ 8 gen.
20°c 95$^0/_0$ „ „ „ „ „ $6^1/_2$

In natură unde condiţiunile sunt cu totul altfel insecta desvoltă 1—3 generaţiuni, după cum sunt realizate, în un timp mai scurt sau mai îndelungat, condiţiunile de temperatură şi de umiditate necesară existenţei ei.

Pentru a ne da seama de modul cum se vor desvolta insectele în o anumită regiune este nevoe să se cerceteze datele meteorologice, în care scop instalarea unor mici staţiuni meteorologice este de recomandat.

De pe acum se poate prevedea rolul important, pe care-l vor avea parasiţii insectei în lucrările viitoare de combatere, studiu început de d. Seitner şi cu cari promite că se va ocupa în un articol viitor. În urma măsurilor energice luate de administraţia austriacă atacul este aproape stins; de acum se vor începe mari campanii culturale pentru repararea răului cauzat de acest flagel.

C. G.

Viena 2 Martie 1924

---

[1]) A se vedea Instr. Min. de Domenii alcătuite de d-l Prof. N. Iacobescu

Informaţiuni

Deciziune

Noi administratorul Casei Pădurilor,

Având în vedere referatul direcţiunei-personalului No. 14241 şi 14242/1924,

Având în vedere avizele consiliului technic al pădurilor No. 741 şi 801 din 1924.

DECIDEM:

Art. 1. — Pe ziua de 1 Iulie 1924 se transferă în interes de serviciu următorii ingineri silvici:

Ing. silvic Aureliu Moldovan, şeful ocolului Dobreşti, la ocolul Perişor; ing. silvic Z. Iavorschi dela regiunea Lipova ca şef al ocolului Tisău; ing. S. Enescu, dela ocolul silvic Vintilă-Vodă la ocolul Cislău; ing. silvic V. Giuncu dela ocolul silvic Pipirig lă ocolul Mânăstirea Caşin; ing, silvic C. Hurmuzache, ocolul silvic Buhalniţa la ocolul Soveja; ing. C. Rachieru dela ocolul silvic Tulcea la ocolul silvic Ghimpaţi; ing. silvic L. Maczko, dela ocolul silvic Ronişoara la ocolul Valea Râului; ing. silvic St. Predescu Şcoala de brigadieri silvici Căiuţi la ocolul silvic Lucăceşti; ing. T. Robeanu, ajutor la ocolul silvic Carol I, ca şef al ocolului Cadâna; ing. T. Corbeanu dela regiunea Sighişoara la ocolul Groşi; ing. I. Szontag dela ocolul silvic Sâi la ocolul Buhalniţa; ing. G. Ionescu ajutor la ocolul silvic Comana ca şef titular la acelaşi ocol; ing. V. Vasiliu dela ocolul Danul la ocolul silvic Raşca; ing. I. Pruteanu dela reg. Chişinău la pădurea şcoalei Casa Verde; ing. C. Nettea dela ocolul silvic Rucăr la ocolul Trivalea; ing. Fl. Stoica dela ocolul Bozovici la ocolul silvic Romula; ing. şef I. Schorscher la direcţiunea regională Braşov; ing. G. Chercea dela ocolul silvic Frasin la ocolul Verbila; ing. I. Hell la direcţiunea regională silvică Orşova; ing. M. Popescu dela ocolul Pucioasa la ocolul silvic Târnauca; ing. S. Ghica dela ocolul silvic Cozia la ocolul Râmnicul-Vâlcea; ing. şef Ladislav Gloss la direcţiunea regională silvică Oradia-Mare; ing. Uto Varnava dela ocolul Furceni la ocolul silvic Vintilă-Vodă; ing. Er. Mavrodin dela regiunea Chişinău ca şef al ocolului silvic Gura Galbenă; ing. I. Zahariaş ajutor la ocolul Tighina ca ajutor la ocolul Lucieni; ing.

Iuliu Guran ajutor la ocolul silvic Radu-Negru ca şef la ocolul Pipirig; ing. P. Georgescu ajutor la ocolul Chişinău ajutor la ocolul Boloteşti; ing. Eugeniu Reus dela regiunea Cernăuţi ca şef la ocolul Cernăuţi; ing. M. Carpov dela regiunea Piatra-Neamţ ca şef la ocolul Leova; ing. E. Dămăceanu dela regiunea Chişinău la cancelaria direcţiunei regionale silvice Piteşti; ing. I. Diaconescu ajutor la ocolul Lucieni ca şef la ocolul Rusca Montană; ing. V. Negulescu din administraţia centrală şeful ocolului Nucet; ing. C. Dimitriu din administraţia centrală ca şef al ocolului Calu-Iapa; ing. A. Bartho ing. şef la direcţia reg. silvică Oradia-Mare; ing. M. Poenaru ajutor la ocolul Târgovişte ca şef al aceluiaşi ocol; ing. Ilie Constantinescu dela regiunea R.-Vâlcea ca şef al ocolului Orşova; ing. I. Galeriu dela ocolul Rusca Montană la ocolul Bozovici; ing. I. Izbăşescu ajutor la ocolul Trivalea ca şef al ocolului Soncuţa-Mare; ing. I. Andrei dela regiunea Mercurea-Ciuc ca şef al ocolului Sibiu; ing. G. Gâlcă dela regiunea Bârlad ca şef al ocolului Ronişoara; ing. Emil Boiangiu dela regiunea Mercurea Ciuc ca şef al ocolului Hida; ing. L. Jelesniac dela ocolul Jersig la ocolul Traian; ing. M. Wais dela ocolul Pauleşti ca ajutor la ocolul Carol I-iu; ing. G. Puşcaşi dela regiunea Baia-Mare ca şef al ocolului Negreşti; ing. C. Criveanu dela regiunea Sebeşul Săsesc ca şef al ocolului Jersig; inginer sub-inspector N. B. Popescu dela regiunea Craiova la dispoziţia direcţiunei reg. silvice Orşova; ing. C. D. Ionescu dela ocolul Leova la ocolul Pucioasa; ing. C. Caminschi dela regiunea Chişinău ca şef al ocolului Tighina.

Art. 2. — Direcţiunee personalului va aduce la îndeplinire executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 2 Iulie 1924.

Administrator **(ss) Opran**

TABLOU
de Ocoalele silvice ce compun Directoratele regionale silvice.

Dir. I, Reg. silv. Cernăuţi — (Cernăuţi)

Adâncata, jud. Dorohoi; Briceni, jud. Hotin; Câmpu Lung, (Bucov.), jud. Cernăuţi; Cernăuţi, jud. Cernăuţi; Dolhasca, jud

Fălticeni; Clişcăuţi, jud. Hotin; Hotin, jud. Hotin; Ianăuţi, jud. Hotin; Ocniţa, jud. Hotin; Rădăuţi, jud. Cernăuţi; Râşca, jud. Fălticeni; Tătăruşi, jud. Fălticeni; Târnăuca, jud. Dorohoi.

Dir. II. Reg. silv. Chişinău — (Chişinău).

Bravicea, jud. Orhei; Cetatea Albă, jud. Cet. Albă; Chişinău, jud. Chişinău; Danul, jud. Bălţi; Gura Galbenă, jud. Tighina; Hânceşti, jud. Chişinău; Lozova, jud. Chişinău; Nistrul, jud. Orhei; Orhei, jud. Orhei; Prut, jud. Chişinău; Rădeni, jud. Chişinău; Seliştea, jud. Orhei; Soroca, jud. Soroca; Tighina, jud. Tighina.

Dir. III, Reg. sil. Iaşi — (Iaşi).

Ciurea, jud. Iaşi; Coşula, jud. Botoşani; Creţeşti, jud. Fălciu; Fâstâci, jud. Vaslui; Floreşti, jud. Tutova; Furceni, jud. Tecuci; Ghermăneşti, jud. Fălciu; Leova, jud. Cahul; Lipovăţ, jud. Vaslui; Odaia Bursucani, jud. Tutova; Răchitoasa, jud. Tecuci; Sineşti, jud. Iaşi; Tomeşti, jud. Iaşi; Tuluceşti. jud. Covurlui.

Dir. IV, Reg. silv. Bacău — (Bacău).

Buhalniţa, jud. Neamţ; Calu-Iapa, jud. Neamţ; Căiuţ, jud. Bacău; Galu, jud. Neamţ; Gârcina, jud. Neamţ; Lucăceşti, jud. Bacău; M-rea Neamţ, jud. Neamţ; M-rea Caşin, jud. Bacău; Văratec, jud. Neamţ; Pipirig, jud. Neamţ; Reg. Elisabeta, jud. Neamţ; Roman, jud. Roman; Scorţeni. jud. Bacău; Soveja. jud. Putna; Tazlău, jud. Neamţ; Tg. Ocna, jud. Bacău; Tg. Neamţ, jud. Neamţ, Traian, jud. Bacău; Vaduri, jud. Neamţ; Valea Rea (Bacău), jud. Bacău.

Dir. V, reg. silv. Ploeşti — (Buzău).

Boloteşti, jud. Putna; Brăneşti, jud. Ilfov; Cislău, jud. Buzău; Focşani, jud. Putna; Frasinul, jud. Prahova; Gruiu, jud. Ilfov; Mitreni, jud. Ilfov; Moreni, jud. Prahova; Nehoiaşi, jud. Buzău; Păuleşti, jud. Prahova; Pârscov, jud. Buzău; Pogoanele, jud. Buzău; Râm. Sărat, jud. Râm. Sărat; Sinaia, jud. Prahova; Tisău, jud. Buzău; Ţigăneşti, jud. Ilfov; Văl. de Munte, jud. Prahova; Verbila, jud. Prahova; Vintilă Vodă, jud. Buzău.

Dir. VI, Reg. silv. Constanţa — (Constanţa).

Babadag, jud. Tulcea; Bazargic, jud. Caliacra; Brăila, jud. Brăila; Cadâna, jud. Ialomiţa: Casincea, jud. Tulcea; Cerna, jud. Tulcea; Cerna-Vodă, jud. Constanța; Ciucurova, jud. Tulcea; Comarova, jud. Constanța; Curt-Bunar, jud. Caliacra; Enișenlia, jud. Constanța; Măcin, jud. Tulcea; Niculitel, jud. Tulcea; Ostrov, jud. Constanța; Silistra, jud. Durostor; Slobozia, jud. Ialomița; Sulina, jud. Tulcea; Tulcea, jud. Tulcea; Turtucaia, jud. Durostor.

Dir. VII, Reg. silv. Pitești — (Pitești).

Aninoasa, jud. Muscel; Băbeni, jud. Vâlcea; Butoiu, jud. Dâmbovița; Carol I. jud. Muscel; Câmpu Lung, jud. Muscel; Căscioarele, jud. Ilfov; Comana, jud. Vlașca; Colmeana, jud. Argeș; Domnești-Corbi, Muscel; Ghimpați, jud. Vlașca; Giurgiu, jud. Vlașca; Horez, jud. Vâlcea; Jiblea-Cozia, jud. Argeș; Leordeni, jud. Muscel; Lucieni, jud. Dâmbovița; Lunca Stănești, jud. Vâlcea; Nucet, jud. Dâmbovița; Pucioasa, jud. Dâmbovița; Radu-Negru, jud. Argeș; Râm. Vâlcea, jud. Vâlcea; Roșiori de Vede, jud. Teleorman; Rucăr, jud. Muscel; Schitu-Greci, jud. Olt; Seaca Optășani, jud. Olt; Slăvești, jud. Teleorman; Stoiceni, jud. Argeș; Târgoviște, jud. Dâmbovița; Trivalea, jud. Argeș; T. Măgurele, jud. Teleorman; Vâlsan, jud. Argeș.

Dir. VIII, Reg. silv. Orșova — (Orșoaa).

Băile Herculane, jud. Caraș Severin; Buzeasca de sus, jud. Caraș Severin; Buzeasca de jos, jud. Caraș Severin; Bobicești, jud. Romanați; Borsec. jud. Caraș Severin; Bucovăț, jud. Dolj; Butoești, jud. Mehedinți; Caransebeș, jud. Caraș Severin; Cărbunești, jud. Gorj; Ciuperceni, jud. Dolj; Gradina, jud. Caraș Severin; Malovăț, jud. Mehedinți; Moldova Nouă, (com). Caraș Severin; Ohaba-Bistra, jud. Caraș Severin; Orșova, jud. Caraș Severin; Perișor. jud. Dolj: Pesteana, jud. Gorj; Polovragi, jud. Gorj; Romula, jud. Romanați; Rusca Montana, Caraș Severin; Strehaia, jud. Mehedinți; Tismana, jud. Gorj; Ţugurești, jud. Dolj; Vânju Mare, jud. Mehedinți.

Direct. IX Reg. silv. Arad — (Lipova)

Arad, jud. Arad; Balint, jud. Caraș Severin; Bârzava, jud. Arad; Chevereșul Mare, com. Timiș Torontal; Ciala jud. Arad; Coșova, jud. Caraș Severin; Dorgoș jud. Timiș Torontal; Dumbrăvița, jud. Arad; Făget, jud. Caraș Severin; Gladna Montana, jud. Caraș Severin; Gurahonț, jud. Arad: Hodoș, jud. Timiș-

Torontal; Iersig, jud. Caraş Severin; Ilteu, jud. Arad; Lipova, jud. Timiş Torontal; Lugoş, jud. Caraş Severin; Luncani, jud, Caraş Severin; Maria Radna, jud. Arad; Moneasa jud. Arad; Păuliş, jud. Arad; Pădurani, jud. Caraş Severin; Pecica, jud. Arad; Şorloţa, jud. Timiş Torontal: Sebeş, jud. Arad; Sistarovăţ, jud. Timiş Torontal; Timişoara, jud. Timiş Torontal; Valea Mare, jud. Arad; Vărădia, jud. Arad;

Direcţ. X Reg. silv. Sibiu -- (Sebeşu Săsesc)

Ajud, jud. Alba de jos; Alba Julia, jud. Alba de jos; Baia de Criş, jud. Hunedioara; Bistra, jud. Sibiu; Cugir, jud. Hunedioara; Deva, jud, Huniedoara; Gotul, jud. Sibiu; Haţeg, jud. Huniedoara; Huniedoara, jud. Huniedoara; Ilia, jud. Huniedoara; Miercurea, jud. Sibiu; Orăştie, jud. Huniedoara; Pietroşani, jud. Huniedoara; Sâi, jud. Huniedoara; Sebeşu Săsesc, jud. Sibiu; Siliştea Sibiului, jud. Sibiu; Valea Oltului, jud. Sibiu; Valea Sadului, jud. Sibiu; Sibiu, jud. Sibiu; Zlatna jud Alba de jos;

Direcţ. XI Reg. silv. Cluj — (Cluj)

Abrud, jud. Alba de jos; Albac, jud. Turda Arieş; Berleana, jud. Solnoc Dobâca; Beliş, jud. Cojocna; Câmpeni jud. Turda Arieş; Cluj, jud. Cojocna; Dej, jud. Solnoc Dobâca; Gilău, jud. Cojocna; Hida, jud. Cojocna; Huedin, jud. Cojocna; Jad, jud. Bistriţa Năsăud; Ierbuş, jud. Mureş Turda; Ileanda Mare, jud. Solnoc Dobâca; Isticeu, jud. Mureş Turda; Lăpuşna, jud. Mureş Turda; Miercurea Negri, jud. Mureş Turda; Reghinul de sus, jud. Mureş Turda; Reghinul de jos, jud. Mureş Turda; Tg.-Mureş, jud. Mureş Turda; Teaca, jud. Cojocna; Turda, jud. Turda Arieş; Valea Rea, jud. Bistriţa Năsăud; Vidra, jud. Turda Arieş.

Dir. XII Reg. silv. Braşov — (Braşov).

Aguita, jud. Târnava Mare; Arpaşul de jos jud. Făgăraş; Bâra Olt, jud. Trei Scaune; Bicaz, jud. Ciuc; Boroşneul Mare, jud. Trei Scaune; Braşov, jud. Braşov; Breţcu, jud. Trei Scaune: Ciucul Mare, jud. Tânava Mare; Cormund, jud. Odorhei; Covasna, jud. Trei Scaune; Cristurul Secuesc, jnd. Odorhei; Diciosântmartin, jud. Târnava Mare; Elisabetopol, jud. Târnava Mică; Făgăraş, jud. Făgăraş; Feldioara, jud. Braşov; Frumoasa, jud. Ciuc; Georgeni, jud. Ciuc; Ibseni, jud. Ciuc; Mediaş, jud. Târnava Mare; Miercurea Ciuc, jud. Ciuc; Ocland, jud. Odorhei; Odorhei, jud. Odorhei; Rupea, jud. Târnava Mare; Săcele, jud. Braşov; Şercaia, jud. Făgăraş; Sf. Gheorghe, jud. Trei Scaune; Sf. Martin-ciuc, jud. Ciuc; Sighişoara, jud. Târnava Mare; Streza Cârţişoara, jud. Făgăraş; Târg. Secuilor, jud. Trei Scaune; Tulgheş, jud. Ciuc; Zagon, jud. Trei Scaune; Zărneşti, jud. Făgăraş;

Direcţ. XIII Reg. silv. Oradia Mare — (Sigh. Marm.)

Băiţa Satmar, jud. Satmar; Beiuş, jud. Bihor; Borleşti, jud. Satmar; Capnic, jud. Satmar; Crişul Repede, jud. Bihor; Dobreşti, jud. Bihor; Firiza de jos, jud. Satmar; Groşi, jud. Solnoc Dobâca; Lapuşul Unguresc, jud. Solnoc Dobâca; Marghita, jud. Bihor; Negreşti, jud. Satmar; Ocna Sugatag, jud. Maramureş; Poenile de sub Munte, jud. Maramureş; Romişoara, jud. Maramureş; Sapinţa, jud. Maramureş; Satul Mare, jud. Satmar; Sii, jud. Satmar; Simlăul Silvanii, jud. Salaj; Strâmbu jud. Solnoc Dobâca; Şuncuţa Mare, jud. Satmar; Valea Izei, jud Maramureş; Valea Râului, jud. Maramureş; Vişeul, jud. Maramureş; Zalău, jud. Salaj.

Direcţ. Reg. silv. Bistriţă

Amieş, jud. Bistriţa Năsăud; Borga Bistricioara, jud. Bistriţa Năsăud; Borga Tihuţa, jud. Bistriţa Năsăud; Coşna Drăgoiasa, jud. Bistriţa Năsăud; Ilva, jud. Bistriţa Năsăud; Isvorul Someşului, jud. Bistriţa Năsăud; Năsăud, jud. Bistriţa Năsăud; Parva, jud. Bistriţa Năsăud; Salva, jud. Bistriţa Năsăud; Sinet, jud. Bistriţa Năsăud;

Şcoli Silvice

Şc. Politech. (Secţia Silvică) str. Polizu Bucureşti; Şc. medie silv. dela Casa Verde jud. Timiş Torontal; Şc. brigadieri dela Gurghiu, jud. Mureş Turda; Şc. brigadieri dela Brăneşti, jud. Ilfov; Şc. brigadieri dela Caiuţ, jud. Bacău.

* * *

Domnule şi Iubite Coleg,

Conform dezideratului exprimat în congresul silvic din 1923 ţinut la Chişinău, urmează ca atât Adunarea Generală a Societăţei noastre cât şi congresul pentru 1924 **să aibă loc la Timişoara.**

In acest scop s'a fixat zilele de 14 Septembrie a. c. şi următoarele.

Se va aproba atât de Administraţia Casei Pădurilor cât şi de celelalte Administraţii publice concediul necesar de 12 zile, pentru toţi Inginerii silvici care se vor înscrie pentru Congres, şi în care scop s'a luat măsuri pentru transportul lesnicios pe C. F. R. şi cu o reducere de 75 %, atât pentru D-v. cât şi a soţiilor D-v. dela orice staţie din ţară la Timişoara şi retour.

Termenul până când se vor trimite comunicările s'a prelungit până la 15 August.

D-nii membrii cari vor dori a lua parte la congres, sunt rugaţi a se înscrie până în ziua de 5 Septemvrie a. c. pentru a li se trimite bilete de legitimaţie pe C. F. R.

S'a fixat o taxă de 300 lei de fiecare persoană participantă, spre a se acoperi cheltuelile ocazionate de congres.

Atât adesiunile cât şi sumele se vor trimite pe adresa D-lui Inginer Inspector Silvic N. Elefterescu, casierul Societăţei „Progresul Silvic" la Ministerul de Domenii (Casa Pădurilor) din Bucureşti, şi numai în urma cărora se va trimite biletele de legitimaţie pe C. F. R.

Comitetul de organizare al congresului va lua măsuri pentru găzduirea congresiştilor la Timişoara, Reşiţa şi Caransebeş.

Dat fiind importanţa chestiunilor ce se vor desbate în acest congres cât şi că Societatea noastră a crezut de datorie a-şi ţine cel de al 36-lea congres în capitala Banatului unde vom putea vizita cele mai frumoase domenii forestiere din acest ţinut desrobit, şi cari vor putea fi de folos multora din membrii noştri, avem toată încrederea că şi în acest an un număr cât mai mare dintre D-v. vor binevoi a participa la acest congres.

Bine-voiţi vă rugăm Domnule şi iubite Coleg, a primi asigurarea distinsei noastre consideraţiuni.

Preşedinte:
Alexandru Constantinescu

Secretar:
Mihail P. Florescu

PROGRAMUL

celui al 36-lea Congres şi al Adunărei Generale a Soc. „Progresul Silvic" pe anul 1924

A

Vineri 12 Septemvrie

Plecarea din Bucureşti ora 22 ¹⁰ seara cu trenul accelerat No. 101 de Timişoara, la care se vor ataşa 3 vagoane pentru congresişti.

Sosirea la Timişoara în ziua de Sâmbătă 13 Septembrie ora 12 ⁵⁷ ziua.

Recepţia de primire.

Incuartiruirea congresiştilor.

După prânz, vizitarea oraşului.

B

Ziua I-a a Congresului. *Duminică 14 Septemvrie.*

Dimineaţa

Primirea preşedintelui şi a D-lor Miniştri cari vor binevoi a participa la congres.

Tedeum la Biserica Românească.

După prânz

Şedinţa festivă a congresului, în sala ce se va anunţa în ziua congresului.

a) Discursul de deschidere al Preşedintelui Soc. „Progresul Silvic".

b) Răspunsul reprezentanţilor diverselor autorităţi locale şi societăţi.

c) Darea de seamă a activităţei Soc. „Progresul Silvic" pe 1923/1924.

d) Raportul casierului societăţei asupra gestiunei pe 1923/1924.

e) Raportul Cenzorilor pentru verificarea gestiunei.

Ziua II-a. *Luni 15 Septembrie*

(In Amfiteatrul Şcoalei Politechnice)

Dimineaţa

1. Corecţiunea torenţilor şi ravenelor în special a celor din jud. Caraş-Severin.
2. Inconvenientele exproprierei râpelor şi terenurilor improductive din regiunea dealurilor şi munţilor pentru izlazuri comunale.

După prânz

Tratamentul pădurilor de stejar din Banat şi rezultatul aplicaţiunilor lor.

Ziua III-a *Marţi 16 Septembrie*

Dimineaţa

Vânătoarea din punct de vedere silvic şi economic.

Formularea dezideratelor şi

Discursul de închiderea congresului.

După prânz

Escursie pe canalul Bega.

Ziua IV-a. *Miercuri 17 Septembrie*

Plecarea în ziua de 17 dimineața cu trenul personal No. 179 la ora 6^{20} din Timișoara și sosirea la Reșița la ora 10^{55}.

Ziua V-a a VI-a. *Joi 18* și *Vineri 19 Septembrie*

Vizitarea pădurilor și instalațiilor din Reșița, după programul ce se va comunica în localitate.

Plecarea din Reșița Vineri 19 Septembrie către Sâmbătă 20 Septembrie cu trenul la ora 2^{57} noaptea spre Timișoara. Parte vor putea pleca de cu ziua peste munte cu trăsurile la Caransebeș.

Ziua VII-a. *Sâmbătă 20 Septembrie*

Sosirea în Gara Timișoara la ora 7^{17} dimineața.

Plecarea din gara Timișoara la ora 8^{25} dimineața către Caransebeș.

Sosirea în Caransebeș la 11^{51} dimineața. După prânz vizitarea orașului și a diverselor așezăminte conform programului ce se va comunica în localitate.

Ziua a VIII-a și a IX-a.
Duminică 21 și Luni 22 Septembrie

Vizitarea pădurilor comunității de avere, după un anumit program întocmit și care se va comunica în localitate.

Plecarea în seara zilei de Luni 22 Septembrie la ora 18^{37} seara, din gara Caransebeș către București.

Marți 23 Septembrie la ora 7^{20} dimineața sosirea în București.

Președinte:	Secretar:
Alexandru Constantinescu	*Mihail P. Florescu*
	Ing. Inspector silvic

N. B. Pentru Timișoara se va comunica în localitate programul vizitelor diferitelor instituții, stabilimente industriale, școli, etc.

BIBLIOTECA Institutului Forestier

„PETROŞANI"

SOCIETATE ANONIMĂ ROMANĂ

PENTRU

EXPLOATAREA MINELOR DE CĂRBUNI

Capital Social Lei 280.000.000

MINELE : Petroşani, Vulcan, Aninoasa şi Dilja
Judeţul Huniedoara, Transilvania

Direcţiunea Generală :

BUCUREŞTI

STRADA AUREL VLAICU No. 22

Adresa telegrafică: „PETROŞANI".

Telefon 39|77

HOTEL

„ROYAL PALACE“

Proprietatea Societăței „Clădirea Românească“

BUCUREŞTI — STR. SĂRINDAR COLŢ CU BREZOIANU

Tarif foarte avantagios. — Camere cu luna

CONSTRUCŢIUNE NOUA

CALORIFER, ASCENSOARE, TELEFOANE, BAI,

APA CALDA şi RECE, LUMINA ELECTRICA, ETC.

Curăţenie, Ordine, Linişte.

„BANCA ROMANEASCA“

Societate anonimă, fondată în anul 1911

Capital vărsat şi Fond de rezervă Lei 379.000.000

Sediul Central „BUCUREŞTI“

SUCURSALE: *Arad*, *Bălţi*, *Bazargic*, *Braşov*, *Cernăuţi*, *Cetatea-Albă*, *Chişinău*, *Cluj*, *Constanţa*, *Craiova*, *Galaţi*, *Ismail*, *Oradia-Mare*, *Satu-Mare*, *Sibiu*, *Soroca*, *Tg.-Mureş*, *Timişoara*, *Tighina*, *Tulcea*.

BĂNCI AFILIATE :

Banca Almajului, Bozovici
„ *Bacăului*, Bacău
Câmpulungul Moldovenesc, C. Lung
Banca de Comerţ şi Industrie, Roman
Banca Comercială şi Industrie din Valea Târnavei, Diciosânmartin
Banca Corvineană, Hunedoara
„ *Creditul Dobrogei*, Constanţa
„ *Cedilul Prahovei*, Ploeşti
„ *Dunărea Romanească*, Brăila
„ *Durostorului*, Silistra
„ *Economul*, Cluj

Banca Iaşilor, Iaşi
„ *Maramureşeana*, Sighetul Marmaţiei
Banca Mehedinţului, T.-Severin
„ *Petrodava*, P.-Neamţ
„ *Pieţei*, Bucureşti
„ *Rădăuţilor*, Rădăuţi
„ *Română*, Dorohoi
„ *Românească a Banatului*, Lugoj
Banca Românească a Orientului, Bucureşti
Banca Sebeşeană, Sebeşul Săsesc
„ *Ştefan cel Mare*, Fălticeni
„ *Suceava*, Suceava

Face toate operaţiunile de Bancă

Serviciu special pentru relaţiunile cu străinătatea.

Anul XXXVI August 1924 No. 8

REVISTA PADURILOR

UNIFICATĂ CU

ECONOMIA FORESTIERA

ORGANUL SOCIETĂȚEI „PROGRESUL SILVIC"

Apare sub conducerea comitetului de redacție compus din d-nii:

Dr. M. D. Drăcea, M. P. Florescu, I. Guguianu, N. Iacobescu, Z. Prsemitky, D. Robănescu, V. N. Stinghe, I. Timoc și G. Turneanu

Sub președinția d-lui **PETRE ANTONESCU**

Redacția și Administrația Revistei la Casa Pădurilor
(în Ministerul de Domenii)

ABONAMENTUL 150 LEI PE AN

Contribuțiuni la studiul Laricelui în Carpați	**I. Grințescu și G. P. Antonescu**
Lupta pentru apărarea pădurilor țării	**Petre Antonescu**
Din toponimia Olteniei în legătură cu pădurile	**Anton Oprescu**
Din practica Comerțului lemnului	**C. M. Bunescu**
Scumpia	**Ioan Florescu**
Pavilionul administrației casei pădurilor din expoziția din Târgul Moșilor	**Georgescu G. Stelian**
Industria și comerțul lemnului în anul 1923	**Gh. H. Ionescu**
Silvicultura în Japonia	**Aurelian Ionescu**
Felurite	**Petre Antonescu**
Știri Diverse	* * *

BUCUREȘTI
TIPOGRAFIA „NAȚIONALA", JEAN IONESCU & Co.
1, STRADA BURSEI, 1
1924

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE
AL
SOCIETĂȚEI „PROGRESUL SILVIC"
PE PERIODUL 1921—1925

Recunoscută persoană morală prin Decretul Regal No. 1630 dela 28 Aprilie 1904, cu sediul în palatul Ministerului de Domenii

Consilieri :

Ion Aleman
M. Boldur
Al. Constantinescu
Aureliu Eliescu
Mihail P. Florescu
Liviu Marțian
Ion Moldovanu
Const. Opran
Const. Sava-Goiu
Vintilă Stinghe
M. Tănăsescu

Cenzori :

Ovidiu Crattero, C. P. Georgescu și Xenofon Sculy.

Cenzori Supleanți :

I. Comanici, Dr. Marin Drăcea și G. Turneanu.

Biroul Societății „PROGRESUL SILVIC"

Președinte: Al. Constantinescu

Vice-Președinți: Aureliu Eliescu, Liviu Marțian

Secretar: M. P. Florescu

Casier: N. Elefterescu

Ajutor de Secretar și Casier Emil Niculescu

B 6785

Anul XXXVI AUGUST 1924 No. 8

REVISTA PADURILOR

UNIFICATĂ CU

ECONOMIA FORESTIERA

CONTRIBUTIUNI
LA
STUDIUL LARICELUI DIN CARPAŢI [1]

Laricele este adesea citat ca unul din coniferele cele mai interesante din zona subalpină a Carpaţilor orientali şi a Carpaţilor meridionali [2]. La drept vorbind laricele este un arbore rar în Carpaţi, negăsindu-se în stare spontană de cât în câteva locuri, dar mai cu seamă în două masive, în parte calcaroase, în Ceahlău din Carpaţii Moldovei şi în munţii Bucegii din Carpaţii meridionali, unde se poate spune că laricele se găseşte în zona sa naturală de vegetaţie.

In afară de aceste două masive muntoase, laricele este menţionat în munţii Bistriţei, în mai multe locuri din munţii (Alpii) Transilvaniei şi în munţii Apuseni (Bihor), la Est de podişul înalt al Transilvaniei, unde el rezistă încă geniului distrugător al omului.

---

[1] Acest studiu a fost publicat in limba franceză şi în Buletinul Societăţei de Ştiinţe din Cluj din 12 Iunie 1924, volumul II, partea 2-a, paginile 69—77.

[2] Lemnul laricelui se bucură in România de o reputaţie bine justificată. El este tare, însă elastic, foarte rezistent în contra putrezirei şi vermănoşirei (atacului insectelor). Este lemnul preferat pentru construirea locuinţelor dela munte. Cu toată marea valoare a lemnului său, laricele este încă puţin întrebuinţat ca esenţă de împădurire în staţia sa firească din cauza, probabil, a timpului îndelungat pe care îl cere în altitudinele mari pentru a deveni arbore exploatabil. In privinţa oleo-rezinei laricelui, cunoscută în comerţ sub numirea de „Terebentină de Veneţia“, extracţia sa nu se practică, pe cât ştim noi, în nici o parte a României.

În stare cultivată el se găseşte în România mai pretutindeni şi anume atât în încercările de împădurire din zona pădurilor de molid, pe cei doi versanți ai Carpaților, cât şi ca arbore de agrement, introdus în parcuri, până în şesul dunărean.

In această lucrare ne vom ocupa, în mod special, despre laricele depe muntele Ceahlău, adesea confundat cu *Larix sibirica* Led. El a fost menționat pentru prima oară de către **Edel**, care l-a determinat ca fiind *Pinus Larix* 1). **Czihak** şi **Szabo** l-au semnalat în acelaş loc şi l-au indentificat cu *Larix europaea* DC 2). Puțin timp după aceasta, în 1868, într'o corespondență despre Transilvania celebrul botanist **Ianka** 3) atrage atențiunea asupra acestui conifer, pe care îl identifică cu *Larix sibirica* Led. **Ianka** revine mai târziu asupra acestei chestiuni şi sprijinindu-se pe o scrisoare a lui **Parlatore**, monograful coniferelor din Prodromus, confirmă descoperirea sa în Carpații Moldovei 4).

Interpretarea dată de Ianka laricelui dela Ceahlău a fost acceptată în urmă, fără rezerve, de toți botaniştii români. Astfel, Brândza 5) pe urmă **Grecescu** 6), au figurat în cataloagele lor pe *Larix sibirica* Led. de pe muntele Ceahlău cu care ei identificară exemplarele recoltate din munții Bucegi (Carpații meridionali).

După câți-va ani mai târziu, **Panțu** şi regretatul său colaborator **Procopianu-Procopovici** 7) bazându-se pe indicațiunile lui **Eichler** 8), cu toate observațiunile făcute de **Ascherson** şi **Graebner** 9) în privința datelor lui **Ianka** şi **Parlatore** asupra

---

1) **Iulius Edel**. Bemerkungen über die Vegetation der Moldau nach eigenen im Jahre 1835 gemachten Beobachtungen entworfen (*Verhandl. des zool.-bot. Vereins, Wien*, III, 1853, p. 27).

2) J. v. **Czihak** şi I. **Szabo**. Heil und Nahrungsmittel Farbstoffe Nutz und Hausgeräthe welche die Ost-Romanen, Moldauer und Walachen, aus dem Pflanzenreiche gewinnen (*Flora*, XLVI, 1868, p 278).

3) **Ianka** (*Oest. Bot. Zeit.* XVIII. 1868. p. 265).

4) **Ianka** (*Math. es Term. Közl.*, XII. 1874, p. 175).

5) **D. Brândza**, Prodromul Florei Române, 1883, p. 433)

6) **D. Grecescu**, Conspectul Florei României, 1898, p. 539).

7) **Z C. Panțu** şi **Procopianu-Procopovici**, Contrib. la Flora Ceahlăului (*Bul Herb. Inst. Bot. Bucureşti*, I, 1901, p. 44).

8) **A. W. Eichler**, Coniferae. in Nat. Pflanzenfam, II, 1 Abt. 1889, p. 75,

9) **Ascherson** şi **Graebner**, Syn, Mitteleur, Flora, I, 1896–1898, p. 203.

acestui conifer, declarară, la rândul lor, că acest larice nu poate să fie decât *Larix sibirica* Led.

Puţin mai târziu, Borbás, într'o scurtă notă[1]) făcu să iasă în relief identitatea laricilor din Tatra cu exemplarele recoltate de Ianka şi Römer depe muntele Ceahlău şi bazându-se pe diagnoza lui **Willkomm** (Forst. Flora 1887, p. 139) emise părerea, că nu trebuie să se confunde aceste plante cu *Larix sibirica*. Pe de altă parte, considerând *pubescenţa* şi dimensiunile reduse ale conurilor laricilor din Carpaţi, Borbás propuse a se numi în viitor *Abies Larix* L. var. *adenocarpa*.

In fine, în lucrarea sa clasică asupra vegetaţiei Carpaţilor[2]) şi mai târziu în: Pflanzengeographie von Rumänien[3]) Pax este categoric în privinţa plantei noastre: „Zu dem seltensten Bäumen Rumäniens gehört die der knieholzregion zuzurechnende Lärche, über deren Verbreitung in den östlichen Karpathen ganz irige Anschaungen begegnen. Sie wird von den rumänischen Floristen zu *Larix sibirica* gerechnet, doch scheint mir die Frage der Artzugehörigkeit noch keineswegs entgültigt gelöst zu sein".

In scopul de a contribui la dezlegarea acestei probleme, ne-am dus pe Ceahlău la începutul lunei Septembrie 1923 şi în Mai 1924. Acolo am recoltat tot materialul necesar pentru ulterioare cercetări. O mare parte din acest material provine dintr'o staţiune importantă a laricelui „Piatra cu apă" la altitudinea de 1500 m. pe versantul oriental al masivului.

Laricele este, de altfel, comun pe toate chenarele (cornişele) calcaroase „Poliţele cu Crini"[4]) ale versantului oriental al acestui masiv. Aceste chenere, mai mult sau mai puţin acoperite de grohotişuri, constitue staţiunile ideale pentru acest conifer eminamente de lumină şi căruia îi convine ca să fie la adăpostul vântului rece dela Nord-Est. (Crivăţului).

---

[1]) **Borbás**, *Abies Larix* L. var. *adenocarpa* Borb. (*Magy Bot.* Lapok, III, 1904, p. 217.

[2]) **F. Pax**, Grungzüge der Pflanzenverbreitung in den Karpathen. Leipzig 1908, p. 230.

[3]) **F. Pax**. Pflanzengeographie v. Rumänien, Halle, 1919. p. 124.

[4]) Numele obişnuit de „crin" dat de muntenii din localitate laricelui. de pe Ceahlău, trebue să fie foarte vechi. Actualmente numai în unele regiuni din Dauphiné se dă numele de „Pin Crin" lui *Pinus montana* făcând aluziune la *acele* filiforme ale acestui conifer.

Ceeace explică însă mai bine prezenţa laricelui în unele locuri ale Cealăului, este compoziţiunea chimică a solului, format în mare parte de o rocă calcaroasă dolomitică (Klippe), pe care această esenţă forestieră pare că o preferă cu deosebire[1]).

Dedesuptul stâncăriei zisă „Piatra cu apă" există un arboret de larice pur, unde unii din arbori ating înălţimea de 25—30 m. Trunchiurile lor sunt groase. Măsurându-le am constatat că multe dintr'însele aveau un diametru terier (la 1,30 m dela pământ) de 50—80 cm. Mai mulţi din aceşti bătrâni larici au vârful rupt, ceeace le dă o aparenţă pitorească particulară[2]), având însă trunchiul la mijloc putregăios.

In ce priveşte tinerii larici de 30—40 de ani, aceştia prezintă întocmai aspectul laricilor din Alpi, adică: crăcile întinse sau aplecate, puţin îndreptate în sus spre vârful lor, ramurile subţiri, mici, mai mult sau mai puţin atârnând în jos şi cu scoarţă gălbue[3]).

Frunzele laricilor de pe muntele Ceahlău sunt moi, liniare, înguste şi dispuse în fascicole de 30—40 pe ramuri scurte, (brachiblaste) semănând întocmai cu *acele* lui *Larix decidua* Mill. Conurile anuale, fiind culese în Septembrie, sunt roşietice. Pe unele exemplare ele erau verzi. Conurile sunt scurt pedunculate, ridicate în sus, ovoide, măsurând în mediu 22×16 mm., având vârful obtus. Solzii imbricaţi, concavi, orbiculari, puţin striaţi, mai mult

---

1) Pe Ceahlău laricele se sue de asemenea mai sus, el se găseşte răspândit între 1800—1900 m. în mijlocul formaţiunei de *Pinus pumilio*. Acolo el vegetează pe conglomeratul cretacic. Noi am remarcat, cu toate acestea, că dela înălţimea de 1770 m., adică dela limita superioară a pădurilor de *Picea excelsa*, el este deteriorat de vînt, nu fructifică şi se prezintă, în mod general, sub forma unui mic arbust, indiciu că el este aici în afară de zona sa de expansiune altitudinară.

2) D-l G. P. Antonescu făcând analiza unui tânăr larice, care avea diametrul, de jos de 20 cm. a constatat că avea vârsta de 45 ani Bătrânele exemplare, pe care le am întâlnit în aceeaşi staţiune, trebue să aibă cel puţin 180 ani de existenţă.

3) In submasivul expus luminei al acestor arborete creşte o asociaţiune de plante alpestre, cu deosebire: *Juniperus nana, Poa alpina, Carex ornithopoda, Luzula maxima, L. campestris, Veratrum Lobelianum, Atragene alpina, Ranunculus carpaticus, Ribes alpinum, Potentilla aurea, Polygala amara, Helianthemum hirsutum, Galium vernum, Knautia longifolia, Solidago virga-aurea, Gnaphalium silvaticum, Achillea stricta, Arnica montana, Carlina acaulis şi numeroase Aconite.*

sau mai puţin păroşi, cu marginea puţin ondulată şi cu vârful tocit, ciuntit, sau chiar puţin scobit pe margine.

La un con am numărat 28 solzi dezvoltaţi. Dimensiunile solzilor sunt: 9,5 × 8,5 mm, deci ceva mai mici ca la tipul *Larix decidua*, ai căror solzi au în general 11,5 pe 10,5 mm Este de observat, de asemenea, că solzii îşi păstrează forma concavă până la desicaţia complectă a conurilor. La deplina lor maturitate conurile capătă o culoare brună gălbue caracteristică, iar solzii lor se desfac pentru a permite diseminarea seminţelor.

Cât despre acestea ele sunt mici şi mai mult sau mai puţin triunghiulare, având 3,5×2,5 mm., culoarea lor este brună-gălbue, şi sunt mai mult sau mai puţin turtite, aripa întreagă şi obtusă. Sămânţa, cu aripioara sa, este lungă de 8,5 mm, iar lărgimea aripioarei de 4 mm; la *Larix decidua* din contră seminţele au în mediu 4,5 × 2,5 mm; iar sămânţa cu aripa sa: 10,5 mm., lăţimea aripei fiind de 5 mm.

Dacă voim acuma să comparăm diagnozele speciei siberiene cu acelea ale lui *Larix decidua*, pentru a şti de care din aceste două grupe sistematice ţine planta noastră carpatică, întâlnim numeroase contraziceri.

Astfel, **Endlicher** [1]) susţine că foile de *Larix sibirica* sunt mai scurte decât acelea ale lui *Larix europaea*, pe când **Parlatore** [2]) susţine tocmai contrariul; pe urmă la pagina 173 din opera sa intitulată *Pinetum*, **Godron** [3]) scrie textual asupra foilor lui *Larix sibirica* următoarele: „with much longer and broader foliage then the Common Larch".

In fine **Willkomm** [4]), a cărui competinţă în materie dendrologică este bine cunoscută, face să reiasă lungimea acelor ca un caracter de primul ordin în diferenţiarea speciilor genului *Larix*. Pentru *Larix sibirica* el indică, că acele sunt lungi de 3 - 5 cm., iar pentru *Larix decidua* numai de 1—3 cm.

Cât priveşte cunoştinţele procurate cu ajutorul erbarelor, ele sunt puţin convingătoare, *Larix sibirica* ne fiind în deobşte reprezentat în colecţiuni de cât prin unul sau două exemplare şi acestea provenind din plante cultivate, de origină adesea ne-

---

1) **Endlicher**, Synopsis Coniferarum, 1847. p. 131 (*Pinus Ledebourii*).

2) **Parlatore**, in DC., Prodromus. XVI 1868, p. 410.

3) **Godron**, Pinetum, 3, ed. London, 1880, p. 17².

4) **Willkomm**, Förstliche Flora v. Deutschland u. Oestereich. Leipzig. 1877, p. 139.

sigură, cum de exemplu este cazul laricelui deosebit de **Baenitz** sub numele de *Larix sibirica* Led.

Noi am avut totuş la dispoziţia noastră un material autentic de *Larix sibirica* Led, recoltat de Cajander „ad pagum Kolodozevo" (Rusia boreală).

Din acest material am putut vedea frunze (ace) depăşind un milimetru lărgime şi având 3—4 cm. lungime; aceste dimensiuni ar corespunde destul de bine descrierilor laricelui din Siberia, astfel după cum se găsesc în scrierile recente ale lui **Mayr**[1]**, Silva Tarouca** şi **Schneider**[2].

In ce priveşte culoarea florilor, adesea menţionată ca criterium de diferenţiere între specia europeană şi cea siberiană, autorii deasemenea nu sunt totdeauna de acord,

Astfel, după **Willkomm**[3] de ex. laricele din Siberia trebue să aibă florile femele „verzui", pe când *Larix decidua* urmează să aibă numai flori „roşii". Aceste caractere nu au, după cum vom vedea, decât o valoare relativă. De altminteri **Christ**[4] citează mai multe localităţi din bazinul superior al Rhonului în Tessin şi în cantoanele Grison, unde s'a observat larix europaea cu flori femele alburii. In Carintia s'a văzut chiar exemplare cu flori cu totul albe „mit schneeweissen weiblichen Blüten", La Ursulaberg, aproape de Köttuloch[5], **Loudon**[6] a indicat un larice cu flori femele albe, originar din Alpii orientali, cunoscut în Anglia sub numele de „Larch from the Tyrol with white flowers". In fine chiar **Willkomm**[7] menţionează despre un *Larix decidua*, cultivat la Dorpat, având florile femele alburii[8]

---

[1] H. Mayr, Fremdliche Wald-und Parkbäume für Europa, Berlin 1906, p. 139.

[2] E. Silva Tarouca şi C. Schneider, Unsere Freiland Nadelhölzer, Leipzig, 1923, p. 214.

[3] Willkomm, Förstliche Flora v. Deutschland u. Oestereich, Leipzig, 1887, p. 139.

[4] H. Christ, Pflanzenleben d, Schweiz, 1879, p. 225.

[5] Oesterr. Bot. Zeit., XXXIX, p. 411.

[6] Loudon, Arboretum et Fruticetum Brit, IV, 1838, p. 2352.

[7] Willkomm, l. c. p. 143.

[8] D-l Drăcea, Prof. de silvicultură la şcoala Politechnică din Bucureşti şi d-l Hurmuzache, Şeful Ocolului Buhalniţa, ne-au comunicat verbal, că au observat pe Ceahlău larici cu florile femele roşii, larici cu florile femele verzui, şi larici cu florile femele alburii. Cazurile cu florile verzi şi alburii sunt mai puţin frecuente.

De altă parte *Larix sibirica Led.* este adesea reprezentat prin forme cu flori roşii, cum sunt de exemplu exemplarele recoltate de **Malzew** în regiunea lacului Baical (Siberia meridională). De altminteri, tipul chiar al laricelui din Rusia boreală reprezentat de **Pallas** [1] în flora sa despre Rusia este o formă cu flori femele roşii.

In ce priveşte forma conurilor şi a solzilor, ca criteriu de diferenţiare a tutulor speciilor aparţinând genului *Larix*, vom menţiona în primul loc excelenta monografie a lui **Szafer** [2]), lucrare indispensabilă tutulor acelora cari doresc a se orienta în studiul sistematic al acestei grupe a Coniferelor. In această lucrare **Szafer** tratează mai cu seamă despre *Larix polonica* Raclb., despre care nevom ocupa mai departe [3]).

Din întreaga literatură şi din examinarea materialului ce l'am avut la dispoziţie, rezultă că conurile de *Larix sibirica* sunt în general mici, ovoide, cu solzii întregi, concavi şi acoperiţi cu o pubescenţă brună. Noi am putut să verificăm toate aceste date asupra materialului [4]) provenit din localităţile următoare: Rusia septentrională: Terra Senojedorum; peninsula Kanin, ad oram fl. Ness (leg. Poppius); in clivo deusto, ad pag. Kolodosevo (leg. Cajander); Rusia orientală: Iljinsk guv. Perm (leg. Toploukhoff); Ischewsk, bazinul superior al Volgei (leg. Borenius); Siberia de sud: regiunea lacului Baical, guv. Irkoutsk, distr. Balagansk, ad fl. Angara (leg. Malzew).

Am putut constata că în afară de conurile recoltate de Borenius la Ischewsk, în bazinul superior al Volgei, conuri cari

---

1) **Pallas**, Fl. rossica I. p. 1, tab. 1.

2) **W. Szafer**, Beitrag zur Kenntniss der Lärchen Eur-Asiens mit besonderer, Berücksichtigunp der polnischer Lärche *(Kosmos*, Lwöw, XXXVIII, 1913, 1282—1322) (In limba polonă cu un rezumat în limba germană).

3) Planşe şi figuri bine executate pot, în anumite cazuri, să uşureze cercetările de identificare; din nenorocire laricele din Siberia nu este figurat, după cât cunoaştem, decât în puţine lucrări. Singurile figuri bazate pe un studiu comparativ al speciilor genului *Larix*, care ne-a adus reale servicii sunt acelea cari insoţesc lucrarea lui **Szafer**.

4) Noi datorim acest material bunei voinţe d-lor Prof. **Elfwing** din Helsingfors, **Wolff** dela Academia forestieră din Eberswalde şi **A. de Degen** din Buda-Pesta, cari au binevoit a ne ajuta în cercetările noastre, pentru care fapt le transmitem aici viile noastre mulţumiri.

sunt relativ mari (30—35 mm lungime pe 26—28 mm lărgime) celelalte mostre nu au decât conuri mici.

La prima vedere toate aceste conuri, exceptând totuşi cele dela Ischewsk, seamănă întocmai cu cele ale laricilor noştri din Carpaţi. Examinate cu toate acestea de aproape, se observă că ele nu sunt complect identice; solzii conurilor din Carpaţi sunt trunchiaţi, adesea vizibil scobiţi la margine şi foarte puţin păroşi.

Prin urmare caracterele care ar face să se aplece balanţa în favoarea identificărei laricelui din muntele Ceahlău cu *Larix sibirica*, ar fi micimea, forma ovoidă a conurilor şi părositatea solzilor. Ori, este de ajuns a consulta colecţiunile pentru a ne da seama, cât de mult aceste caractere de ordin morfologic depind de mediul, cu deosebire de altitudine, pentru a nu menţiona decât numai unul, dar care, după părerea noastră, este cel mai important printre factorii modificatori.

Ne rămâne încă să comparăm laricele de pe muntele Ceahlău cu cel din Polonia, de care el se apropie prin părositatea solzilor tineri prin forma şi dimensiunile conurilor, precum şi prin forma concavă a solzilor.

Dar să vedem mai întâi ce este acest *Larix polonica*, Racib. In 1890, Raciborski [1]) atrase atenţiunea asupra laricilor din Polonia, în special asupra acelora de pe muntele Chelm, aproape de Nowa Slupia (guv. Sandomierz), pe care el îi consideră ca fiind foarte apropiaţi de *Larix sibirica* Led.

Diagnoza exactă a acestui larice. publicată mai târziu în Flora Polska [2]) este următoarea:

Larix polonica Racib.-Arbor 35—40 m alta, caulis parte inferiore adscendenti, coma ramosa, saepe inaequabili et asymetrica. Flores parvi, stamina 1,5—2 mm longa, connectivo brevi, Flores colore variantes. Strobili parvi 2—2,5 cm. longi, orbiculati vel ovato-orbiculati, squamae concavae, margine rotundato, rarius paulo emarginato. satis crasso, post exsiccationem non retroflexis [3]).

---

1) **Raciborski**, Kilka slow o modrzewiu w Polsce (Einiges über die Lärche in Polen), *Kosmos*, Lwów (1890) p. 495.

2) **Raciborski şi Szafer**, Flora Polska, Cracovia (1919) p. 51.

3) Această diagnoză ne-a fost transmisă de d-l Profesor **Hrynie-Wiecki**, directorul grădinei botanice din Varşovia.

Raciborski semnalează, afară de aceasta, că acest larice a devenit foarte rar în Polonia şi că actualmente numai pe muntele Chelm se găseşte o pădure bătrână de larici.

Literatura despre acest conifer este deja foarte bogată. Astfel, într'o lucrare fundamentală asupra vegetaţiei vechiului Regat al Poloniei, **Woycicki** 1) dă interesante desluşiri şi două frumoase planşe anexate la această lucrare reprezintă vederi din pădurea de larici de pe muntele Chelm.

În o altă lucrare, **Jedlinski** 2), se ocupă de creşterea laricilor de pe muntele Chelm, făcând să reiasă particularităţile biologice ale acestui Conifer, în raport cu *Larix decidua* Mill. După acest autor *Larix polonica*, în condiţiunile climatului de pe podişul polonez, posedă o creştere relativ repede şi prin aces fapt constitne un tip biologic diferit de *Larix decidua*, a căru creştere, după cum se ştie, este mult mai inceată. Lucrarea lui Jedlinski interesează mai cu seamă ştiinţa forestieră.

Din punct de vedere critic, chestiunea laricelui din Polonia a fost tratată foarte amănunţit de **Szafer** 3). Acest autor consideră *Larix polonica* Racib. ca o unitate sistematică independentă care ar cuprinde 4 forme: *Larix polonica f. rubiflora* şi *Larix polonica f. viridiflora* (după culoarea florilor femele); pe urmă *Larix polonica f. typica* şi *Larix polonica f. pienina* (după forma conurilor). Din acestea două din urmă, *f. typica* se apropie de *Larix sibirica*, pe când *f. pienina* caracteristică munţilor Pieniny (Carpaţii polonezi) ar fi forma de trecere către *Larix decidua* Mill. **Szafer** consideră în fine 3 specii eur-asiatice: *Larix europaea*, *L. polonica* şi *L. sibirica* ca aparţinând aceluiaşi tip şi având prin urmare aceiaşi origină filogenetică.

In ceeace priveşte laricele nostru de pe muntele Ceahlău, după ce am luat cunoştinţă de diagnoza stabilită de **Raciborski** pentru laricele din Polonia, suntem nevoiţi de a recunoaşte că

---

1) **Woycicki**, Obrazy roslinosci Krolestwa Polskiego, (Vegetationsbilder aus dem Königreich Polen, (Zeszyt, II, Waraszawa (1912) p. 1z—18).

2) **W. Jedlinski**, Modrzew Polski (*Larix polonica* Racib.) jego znaczenie ze Stanowka lesnego oraz analiza piniowa. [Die polnische Lärche (*Larix polonica* Racib.) und ihre forstliche Bedeutung, nebst einer Stammanalyse]. *Sprawozdan Komisji fizjogr: Akad. Umiejetnosci* w Krakowie, T. LII, 1918, p. 81—121.

3) **W. Szafer**, l. c.

de acesta din urmă se apropie el mai mult. Laricele nostru. trebue deci a se numi în viitor *Larix polonica* Racib.[1]). De remarcat este totuşi, că printre formele laricelui din Ceahlău sunt unele, care se apropie aşa de mult de *Larix decidua*, că rămânem foarte nedecişi, când e vorba de a-i clasa. Un studiu mai apropiat asupra biologiei acestor forme ar fi de dorit. El va permite mai bine de a aprecia raporturile de afinitate cu laricele din Polonia, de care ni s'a părut logic ale reuni.

Cât pentru exemplarele provenind din munţii Bucegi (Carpaţii meridionali), pe care de asemenea le-am examinat, ele diferă destul de mult de cele de pe muntele Ceahlău. mai întâi prin conurile lor, în general mai mari, şi mai cu seamă prin frunzele (acele) lor apreciabil mai lungi. Este foarte probabil că va fi locul de a distinge aici o rasă geografică meridională pentru această parte a lanţului Carpatic.

Şi acum, pentru a termina, să vedem care este originea probabilă a laricelui şi la ce epocă se urcă prezenţa sa în Carpaţi. Distribuţiunea geografică neîndoelnic orientală (Siberia şi Asia de Răsărit) a celor mai multe specii ale geniului *Larix*, ne face să presupunem ca în Orient trebue să căutăm existenţa în timpurile terţiare a tipului ancestral, Palaeo-Larix, din care s'a diferenţiat speciile actuale.

Laricele nostru a trebuit să se instaleze probabil în Carpaţi în acelaş timp cu alte conifere, către mijlocul Miocenului, adică în epoca când lanţul Carpatic era o peninsulă legată de masivul Boemian şi înconjurată de marea Sarmatică. Numai către finele terţiarului, sub acţiunea desvoltării progresive a perioadei Glaciale, a trebuit să fie el împins către Sud, părăsind câteva colonii izolate în masivele de refugiu, dealungul lanţului Carpatic[2]).

Staţiunile actuale ale acestui larice în Carpaţi nu ar fi, deci, de cât nişte rămăşiţe a unei vechi arii geografice.

I. Grinţescu şi G. P. Antonescu
Institutul de Botanică dela Universitatea
din Cluj

---

[1]) Mulţumim d lui Profesor **Hryniewiecki** din Varşovia, că a binevoit să examineze mostrele noastre de larice şi pentru că ne-a dat indicaţiuni bibliografice.

[2]) Informaţiunile date de Raciborski asupra acestui fapt sunt interesante. Acest autor menţionează resturi de larice în depozitele diluviane din Rzeszow şi din Jaroslau, la înălţimea ultimelor ramificaţiuni ale Carpaţilor din Galiţiea (l. c. p. 496).

LUPTA PENTRU APARAREA PĂDURILOR ŢĂRII

Cum s'a împiedecat fasonarea a peste 2,5 milioane traverse de stejar

In numărul 5 de pe luna Maiu al acestei reviste am arătat, că; Casa Pădurilor din Bucureşti cu adresa No. 1267 din 6 Iunie 1818 a intervenit, ca Administraţia militară de pe teritoriul vremelnic ocupat să cruţe pădurile de stejar.

Cu No. 4133—1918 această Administraţie, prin aşa numitul Stat major economic, secţia lemnelor, a căutat să justifice tăerile ce le făcuse, ocolind şi denaturând, după cum îi era obiceiul, chestiunea pusă în cauză.

La această adresă am văzut, că i s'a dat răspunsul cuvenit, fără ca acesta să mai fi fost urmat de o altă replică.

Interesant este a se şti, că intervenirea noastră nu numai că n'a fost inutilă, dar şi-a atins pe deplin scopul urmărit, căci a provocat o lungă corespondenţă între diferitele autorităţi germane, amânându-se timp de peste 3 ½ luni luarea unei hotărâri definitive în ce priveşte dacă trebuie, sau nu, să se ţină seama de doleanţele exprimate prin adresa No. 1267 din 6 Iunie 1918.

Hotărârea referitoare luată de către marele Cartier general din Berlin poartă, în adevăr, data de 18 Septembrie 1918. Până să se inventarieze însă toate masivele de stejar proprii pentru fasonarea de traverse în special şi până s'a primit dela toţi silvicultorii austro-germani din teritoriul ocupat datele statistice necesare, sosi momentul atât de dorit de orice suflare românească, când trupele inamice părăsi în mod precipitat acest teritoriu, dimpreună cu un bogat material de proviziuni rechiziţionate în ţară, precum şi cu archiva lor confidenţială.

O bună parte din această archivă şi în special a serviciului silvic german căzând în mâinile noastre, ca unul care am făcut parte din comisiunea de pe lângă Preşedinţia Consiliului de Miniştri instituită după reîntoarcerea autorităţilor româneşti în Bucureşti, în calitate de delegat al ministerului de agricultură, numit de d-l Al. Constantinescu titularul pe atunci al acestui Departament, mi-a servit, ca să furnizez preţioase documente delegaţiunei Statului român la Conferinţa de pace din Paris.

Spre convingere despre utilitatea intervenţiunilor făcute şi a efectului produs, reproducem mai jos, în copie, adresa No. 907 din 18 Iulie 1918 a Comandamentului superior al armatei Mackensen, Statul major economic, Secţia lemnelor (O. K. M. Wirtschaftsstab, Holzabteilung, către Şeful serviciului militar al căilor ferate de pe lângă marele Cartier general din Berlin şi către Centrala transporturilor austro-ungare, originalul, în interesul cauzei, expediindu-l la Paris :

„Guvernul Român cu mai multe adrese ne-a atras atenţiunea, că tăierile pe o întindere mare făcute în pădurile de stejar din teritoriul ocupat, vor avea ca consecinţă repedea lor istovire.

„Din această cauză s'a rugat, ca să se înceteze exploatările pentru procurarea de traverse, precum şi pentru a se obţine coaje de tăbăcit.

„Aceste plângeri ale guvernului Român nu sunt lipsite de temeiu. In adevăr, punctul de vedere al Statului major economic de până acum a fost acela, ca pădurile româneşti să fie utilizate pentru trebuinţele Puterilor centrale în cea mai mare măsură posibilă (in denkbar höhen Masse). S'a pus deci la dispoziţiunea Administraţiei căilor ferate germane pentru procurare de traverse toate acele păduri, cari nu ereau necesare pentru scopurile Statului major economic.

„Din pădurile predate Administraţiunei căilor ferate s'a satisfăcut nevoile de traverse atât pentru liniile ferate româneşti (M. F. D. 9 şi 10), cât şi pentru cele din Serbia (M. E. C. 7). Traversele fasonate de secţia forestieră austro-ungară au fost expediate negreşit în Austro-Ungaria.

„Dacă Administraţia căilor ferate germane şi a celei austro-ungare vor continua exploatarea pădurilor în vederea fasonării de traverse în aceiaş măsură ca şi până acum, este mai mult ca sigur, că pădurile de stejar române, cari şi aşa nu sunt prea numeroase, şi pentru a căror protecţiune guvernul român, încă înainte de răsboiu, a fost nevoit să înfiinţeze o taxă de export prohibitivă, vor fi reduse numai în câţi-va ani la complectă neproductivitate, chiar dacă tăierile s'ar face după regulele silvice.

„Această exploatare intensivă a pădurilor de stejar române nu poate fi menţinute şi după ratificarea păcii. Traversele necesare căilor ferate române, până se va putea avea din nou substanţe antiseptice, trebuie neapărat să se procure din pădurile de stejar ale ţării.

„Un export de traverse în cantităţi însemnate nu s'ar putea justifica, decât pentru trebuinţe curat militare şi atunci când, în mod absolut, ele nu s'ar putea obţine din alte părţi decât din România.

„Numai făcându-se această dovadă, Comandamentul superior ar fi în măsură de a permite, după ratificare, continuarea exportului de traverse, precum şi de a i se pune la dispoziţie pentru această destinaţiune alte păduri.

„In tot cazul este neapărată nevoe de a se procura date precise, atât în ce priveşte numărul de traverse ce urmează a fi întrebuinţate anual în România, cât şi al celui care trebuie a fi exportate, pentru ca cu ajutorul acestor date să se întocmească planul de procurare prevăzut de art. XX al tratatului de pace [1]).

„Secţiunea roagă a se face cât mai repede posibil dovada necesităţii absolute a exportului de traverse, precum şi a ne comunica numărul de traverse necesare atât pentru export cât şi pentru România".

La acest raport Şeful serviciului militar al căilor ferate de pe lângă Cartierul general din Berlin cu No. 26579 | 11051 din 18 Septembrie a răspuns următoarele:

„Referitor la No. 907 din 18 Iulie 1918:

„Nu se poate împărtăşi aici punctul de vedere al Secţiunei lemnelor din Bucureşti, că o continuare a tăerilor în pădurile din România pentru a se obţine traverse în măsura de până acum s'ar istovi în câţi-va ani până la totala lor neproductivitate [2]), mai ales că pentru Germania nu s'a început încă exportul de traverse de stejar din lipsă de lucrători etc., iar pentru aprovizionarea căilor ferate din Sud-Est în timp de aproape o jumătate de an, decând datează exploatarea respectivă, nu s'a întrebuinţat pentru fasonarea de traverse decât vre-o 50.000 m³ material lemnos.

---

[1]) Tratatul de pace de la Bucureşti, la care se face aluziune, poartă data de $\frac{\text{24 Aprilie}}{\text{7 Maiu}}$ 1918.

[2]) Pe marginea hârtiei de către Şeful secţiei lemnelor se află scrise, ca not', cuvintele: *„Este însă aşa"*.

„Trebuinţa anuală de traverse de stejar este aproximativ următoarea: „Pentru M. G. D. (Direcţiunea generală militară a căilor ferate Bucureşti, inclusiv toate oficiile respective ale Sud-Estului), în cifră rotundă este de . . . . . . 350.000 buc.
Pentru Oficiul central de căi ferate Berlin de . 1.100.000 „
Total . . . 1.450.000 buc.[1])

Numărul cel mare de traverse cerut de Oficiul central se explică mai înainte de toate prin faptul că, în urma lipsei totale de substanţe antiseptice pentru injectat traversele, nu se poate întrebuinţa aproape deloc traverse de fag. Se mai explică apoi prin aceea că, în cursul războiului, s'au găsit alte utilizări mai rentabile pentru fag.

Chiar şi în timp de pace Oficiul central al căilor noastre ferate şi-a procurat traversele de stejar în cea mai mare parte din străinătate. Acoperirea acestui deficit din alte teritorii ocupate de ex. din Belgia nu este cu putinţă, din cauza necesităţilor mari ale frontului de Vest.

Din acest punct de vedere aprovizionarea Patriei cu traverse reprezintă un interes militar de prima necesitate [2]).

Secţiunea lemnelor este, aşa dar, rugată de a întrebuinţa toate mijloacele, ca exploatarea pădurilor pentru procurarea de traverse să nu fie câtuşi de puţin redusă, ba din potrivă să se pună la dispoziţiunea Direcţiunei militare a căilor ferate din Bucureşti pădurile de stejar necesare spre a se putea satisface, în mod complect, trebuinţele mai sus arătate [3]).

„Secţiunea lemnelor este rugată a răspunde".

p, Şeful direcţiunei generale a căilor ferate
Şeful Statului major general (ss) *von Stochausen*

---

[1]) Notă pe margine: „*„Esta imposibil de furnizat de aici*". Apoi o a 2 a notă: „*Austro-Ungaria are dreptul de a pretinde o aceeaşi cantitate*" In josul acestor note se află iniţiala: „K" care este a căpitanului *Keck*, Şeful secţiilor reunite: a lemnelor şi a industriilor lemnoase.

[2]) Notă: „*Cu atari argumente nu se poate câştiga cauza*" (Mit dieser Begründung kommen wir nicht durch).

[3]) Notă pe margine: „*E imposibil de a se da mai mult ca până acum. Necesităţile direcţiunei militare a căilor ferate sunt satisfăcute pentru multă vreme*".

Din această expunere, precum şi din cele două memorii pentru evaluarea pagubelor pricinuite pădurilor ţării întocmite de mine, pe care de asemenea le-am pus la dispoziţiunea Delegaţiunei noastre la Conferinţa de pace din Paris, prin intermediul comisiunei pentru pregătirea lucrărilor respective de pe lângă Preşedinţia Consiliului de Miniştri, despre care am făcut menţiune mai sus, îşi poate face orişicine idee de soarta ce aştepta pădurile de stejar ale ţării, dacă, prin intervenirea noastră din luna Iunie 1918, nu s'ar fi provocat corespondenţa de mai sus, care a întârziat peste 3 luni exploatarea şi prin urmare extragerea ultimelor rezerve de lemn de lucru şi construcţiuni, ce mai rămăsese în aceste păduri, cari atunci, dar mai cu seamă astăzi, reprezintă o valoare incalculabilă.

Iată acum şi conţinutul ordinului No. 4853 din 4 Octombrie 1918, Secţia lemnelor (aşa zisă grupa A) a Statului major economic de pe lângă Comandamentul de căpetenie al armatei Mackenzen (O K. M. Gr. A) expediat tutulor organelor silvice germane din teritoriul ocupat pentru inventarierea materialului lemnos propriu pentru procurarea traverselor: „Şeful serviciului a cerut pentru satisfacerea trebuinţelor anuale de traverse de militar al căilor ferate stejar următoarele cantităţi:

Pentru M. G. D, Bucureşti	350.000 buc.
„ Oficiul central Berlin	1.100.000 „
Total . . .	1.450.000 „

„Direcţiunea centrală austro-ungară de transport are de asemenea dreptul de a solicita cel puţin 1.000.000 traverse de căi ferate.

„Pe de altă parte guvernul Român se opune, ca să se continue fasonarea de traverse în proporţia de până acum, prin care s'ar reduce la complectă neproductivitate pădurile de stejar.

„Sunteţi dar rugat de a întocmi şi trimite, până la 20 Octombrie 1918, un tablou de toate **pădurile de stejar** din circonscripţia D-v., din cari s'ar putea obţine traverse de căi ferate.

„In acest tablou se va trece:

Numele pădurei, vârsta, suprafaţa aproximativă, cantitatea de traverse ce se poate produce la ha., condiţiunile de transport (depărtarea de gară, posibilitatea transportului, precum şi dacă se poate construi o linie ferată specială).

„Vă veţi da avizul, afară de aceasta şi anume pentru fiecare pădure în parte, dacă este mai bine ca fasonarea traverselor să se facă în regie, sau ca pădurea respectivă să se pună la dispoziţiunea direcţiunei căilor ferate (M. G. D.) spre a îşi procura singură traversele necesare".

In numele Statului major economic,
Căpitan (ss) Keck; Locotenent (ss) Iordan

La 12 Noembrie 1918 armatele comandate de mareşalul Mackensen părăsind ţara, materialului statistic adunat, ca rezultat la ordinul de mai sus, nu i s'a mai putut da vre-o întrebuinţare, astfel că pădurile de stejar din teritoriul ocupat au scăpat, ca prin minune, dela o ruină sigură.

Discuţiuni urmate pentru încheerea convenţiunei relativă la lemne prevăzută în tratatul de pace

In articolul XX din tratatul de pace impus guvernului Român de reacţionarismul german, care voia, nici mai mult nici mai puţin, decât să ne robească pentru vecinicie, încheiat la Bucureşti în ziua de $\frac{24 \text{ Aprilie}}{7 \text{ Maiu}}$ 1918, se prevedea următoarele:

„*După ratificarea tratatului de pace armata de ocupaţiune nu va mai putea face rechiziţiuni fie în bani, fie în natură, cu rezerva dispoziţiunilor dela aliniatul 2.*

„*Dreptul Comandamentului de căpetenie al armatei de ocupaţie de a face rechiziţiuni de cereale, de legume, de nutreţ pentru vite, de lână, de vite şi carne din produsele anului 1918, apoi de* **lemnărie**, *precum şi de petrol şi derivate de petrol, rămâne în fiinţă, ca şi dreptul de a lua dispoziţiile necesare privitor la extragerea, la prelucrarea, la transportul şi la împărţirea acestor produse.*

„*Pentru aceasta se va lua în cuvenită considerare stabilirea unui plan regulat de ridicare, precum şi împlinirea trebuinţelor interne române; în această privinţă rămân rezervate unor convenţiuni ulterioare între Comandamentul de căpetenie şi guvernul român.*

„Pe lângă aceasta guvernul român va trebui să dea urmare cererei Comandamentului de căpetenie pentru executarea rechizițiunilor pentru nevoile curente ale ocupațiunei, tot așa pentru rechizițiile de alte lucruri, cari vor trebui să fie predate de România, conform celorl'alte convențiuni încheiate de dânsa.

Din cuprinsul acestui articol reese limpede, că pe câtă vreme prin partea primă a alin. 2 și a alin. 5 se stipulează, că rechizițiunile pentru nevoile curente ale ocupațiunei de cereale, de legume etc., cu concursul guvernului român, se va face numai din produsele anului 1918, rechizițiunile însă de lemnărie, precum și de petrol și derivate de petrol rămân în ființă, adică vor fi continuate și în viitor, fără a se preciza până când, căci nu se stabilește nici un termen, probabil însă pentru totdeauna, țara noastră fiind considerată de fapt ca o adevărată colonie germană.

De asemenea nu se fixează nici un termen în ce privește durata ocupațiunei militare, căreia, după ratificarea tratatului de pace, conform alin. 4 de mai sus, guvernul român este dator de a satisface *cererile de rechiziții ale Comandamentului de căpetenie nu numai pentru nevoile curente ale ocupațiunei, dar și pentru rechizițiile de alte lucruri, — ce anume nu se spune — cari va trebui să fie predate de România.*

Vedem dar ce încâlcită redacțiune, în scopul negreșit ca, pe cale de interpretare, să se poată obține cu prilejul încheerei convențiunilor ulterioare, prevăzute de tratatul de pace, maximum de avantaje dela cei învinși!

Pentru executarea dispozițiunilor acestui tratat a fost numit de M. S. Regele Ferdinand, prin decretul No. . . . ca Comisar general al guvernului d-l Dr. Antipa, fostul girant al ministerului de domenii în timpul ocupației.

In acest scop, în ziua de 5 Iunie 1918, au fost convocați de maiorul *Broicher,* Șeful Statului major economic, într'o ședință preliminară, spre a se stabili punctele principale ale convențiunei ce urma a fi încheiată, pentru întocmirea așa zisului plan regulat de ridicarea lemnelor, despre care tratează alin. 3 din articolul de mai sus, d-l Dr. Antipa, cel ce scrie aceste rânduri, inginerii silvici germani *Schultze* și von *Brandis,* aceștia având gradul de căpitani.

In urma discuțiunilor ce au avut loc în această ședință memorabilă, m'am convins numai decât, că cantităţile de material lemnos de reşinoase ce ni se cerea—dat fiind puţinele păduri ce ne mai rămăsese în regiunea muntoasă a ţării, — erau aşa de mari, încât printr'o exploataţiune raţională amenajată nu era cu putinţă a fi realizată, afară numai dacă s'ar fi tăiat în câţi-va ani toate aceste păduri. ne mai rămânând nimic, ori prea puţin, pentru satisfacerea viitoarelor noastre nevoi de lemne.

Faţă cu exagerarea pretenţiunilor adversarilor noştri nu mi-am putut reţine indignarea şi le-am spus cu un ton apăsat:

„Este cu neputinţă ca Puterile centrale, Germania în special, dela a cărei ştiinţă forestieră ne-am adăpat, să fi înţeles, când a semnat tratatatul de pace cu România, ca pădurile Statului *în loc să se exploateze după principiul raportului susţinut* (nachhaltigkeit) *să se taie în întregime şi anume într'un termen scurt, după care să urmeze lungi perioade de aşteptare".*

La aceste cuvinte maiorul Broicher, care prezida comisiunea, trântind cu pumnul în masă, răspunde în mod violent: **Es muss"**, adică trebuie să i se pună la dispoziţie ceeace cere, fără nici o altă replică.

Interveni atunci împăciuitor căpitanul de cavalerie (Rittmeister) von Brandis, şeful secţiunei forestiere şi a industrializării lemnului, care zise:

„Inţeleg dispoziţiunea de spirit a d-lui **Antonescu**, căruia „ca specialist îi vine greu să convină la o stare de lucruri anor„mală, ca şi timpurile prin cari trecem de altminteri, cari pune „la o grea contribuţie pădurile române. D-sa nu trebuie să uite „însă, că toate acestea sunt o consecinţă inexorabilă a răs„boiului şi că nevoile noastre de lemne sunt excesivi de mari".

Rezultatul acestei prime întruniri a comisiunei a fost hotărârea, ca delegaţiunea germană să prezinte un anteproect, în care să se prevadă principalele clauze ale viitoarei convenţiuni.

In adevăr, a doua zi 6 Iunie, d-l **Dr. Antipa**, în calitate de Comisar al guvernului român pentru aplicarea tratatului de pace din Bucureşti, primi adresa No. 515 din partea Administraţiei militare, Statul major economic, centrala I b (lemne), astfel redactată:

„Pe baza convorbirilor de ieri ne permitem a vă comunica mai jos un proect pentru înţelegerea prevăzută la aliniatul 2 al

art. XX din tratatul de pace, cu privire la procurarea lemnelor pentru nevoile Puterilor centrale şi cele Române:

1⁰) *Comandamentul suprem, reprezintat prin secţia lemnelor a Statului major economic, va desemna, la nevoie, autorităţilor silvice române pădurile din cari, pe baza dreptului de richiziţie, va voi să-şi procure materialul lemnos necesar, sau alte produse ale lemnelor ca: coaje de stejar, tei, răşină, etc.*

Tăerea se va face, pe cât posibil, avându-se în vedere regulele silvice.

2⁰) *Aprovizionarea populaţiunei civile cu lemne de lucru* (rotund) *şi de foc, priveşte, din ziua ratificării păcii, pe guvernul român.*

Din proviziile de lemne de foc ale Statului major economic al foastei Administraţiuni militare se va ceda guvernului Român cantităţile, ce depăşesc trebuinţele Puterilor centrale şi anume pe un preţ ce se va fixa ulterior.

3⁰) *Cantitatea lunară de scânduri de răşinoase etc., cari se va pretinde de Comandamentul suprem va fi, conform prevederilor, — după ce se va aproviziona complect frontul macedonean, — de cel puţin 24.000 m. c.*

Din această cantitate se va utiliza 14.000 m. c. pentru nevoile interne (căi ferate, porturi, exploatări agicole principale şi secondare şi petrol). Cu chipul acesta s'a prevăzut o suficientă asigurare a nevoilor interne române. Cantitatea de scânduri sau material ferestruit, fasonat în fabricele de cherestea din teritoriul ocupat, va ajunde probabil în vara 1918 la cantitatea de 24.000 m. c. pe fiecare lună.

In caz când nevoile Puterilor centrale vor fi mai mici şi producţia fabricilor de cherestea mai mare, prisosul va fi pus la dispoziţia guvernului român pentru nevoile interne.

Rittmeister (ss) **F. Brandis**

Cu adresa No. 2138 din 29 Iunie 1918 a Casei Pădurilor din Bucureşti s'a răspuns următoarele:

„La adresa Dvs. No. 515 din 6 l. c. şi ca urmare la arătările pe cari am avut onoare a vi le face cunoscut verbal cu ocaziunea discuţiunei propunerilor Dvs. în conferinţa, care a avut loc în ziua de 5 l. c., la care a luat parte d-l căpitan **Schultze**, *şeful secţiunei VIII-a silvice şi d-l* **Petre Antonescu**, *administratorul delegat al Casei Pădurilor, am onoare a vă comunica următoarele:*

Cu privire la punctul 1⁰):

a) *Cererea noastră este: ca în exercitarea dreptului de rechiziționarea lemnelor, în conformitate cu dispozițiunile art. XX al tratatului de pace, să se observe cu strictețe, iar nu numai după cât va fi posibil, regulele economiei forestiere relativ la conservarea pădurilor, de oare-ce astăzi, când România a perdut principalele păduri de rășinoase din Carpați, iar celel'alte au fost devastate în timpul răsboiului, asigurarea regenerării pădurilor, ce au mai rămas, este o absolută necesitate.*

b) *Rechiziționarea, conform tratatului de pace, urmează a se face în înțelegere cu guvernul român, care va indica pădurile unde se pot face tăieri și cuantumul ce se poate realiza în limitele posibilității fiecării păduri în parte, fără a se ataca capitalul lor lemnos de producțiune.*

c) *Prin tratatul de pace se prevede dreptul de rechizițiune numai pentru lemnărie, nu însă și pentru coaje de stejar, liber de tei și rășină: produse principale sau secondare ale pădurilor, cari formează obiectul unei exploatațiuni a parte decât a lemnului propriu zis. Dacă s'ar fi avut în vedere și aceste produse, s'ar fi specificat negreșit în tratatul pace, după cum s'a prevăzut pentru petrol, explicându-se că dreptul de rechizițiune se întinde și asupra produselor lui.* (Erdölerzeugnissen).

Cu privire la punctul 2⁰):

Așteptăm propunerile Dvs. detailate spre a ne pronunța asupra condițiunilor de predare a lemnelor de foc de fosta Administrațiune militară. Vă rugam însă a dispoza, ca să ni se predea chiar de acum pădurile, în cari se găsesc fasonate atari lemne, spre a se putea lua din timp măsurile cuvenite pentru aprovizionarea Capitalei și a celorl'alte centre de consumație.

Cu privirea la punctul 3⁰) avem de observat:

a) *Că cantitățile de lemne ce se vor extrage din păduri, după cum s'a arătat mai sus sub litera* b, *nu trebue să depășească posibilitatea lor.*

b) *Că din producția lemnoasă a pădurilor țării, conform art XX alin. 2 din tratatul de pace, trebue să se rezerve o cantitate suficientă pentru trebuințele interne române din teritoriul ocupat, care se cifrează la cel puțin la 12000 m³ lunar lemne ferestruite de foioase și reșinoase.*

Această cantitate nu poate fi redusă fără consecințe dăună-

toare întregei economii a acestui teritoriu. Cantităţile specificate în adresa D-v, servesc mai mult pentru scopuri militare, populaţiunea din teritoriul ocupat are însă nevoe de o însemnată cantitate de material lemnos, pentru ca să-şi poată reface casele şi gospodăriile distruse, să-şi reclădească instalaţiunile necesare diverselor exploataţiuni agricole, să se poată procura industriilor lemnoase existente materia primă de care are nevoe, podgorenii să-şi poată reface vasele pentru conservatului vinului, cea mai mare parte dintr'însele fiind distruse prin faptul răsboiului.

c) *Transportându-se din România însemnate cantităţi de lemne de lucru şi construcţiuni pentru trebuinţele frontului macedonean şi ţinând seamă şi de celel'alte cerinţe ale Comandamentului de căpetenie al armatei de ocupaţie, se aduce o prea mare îngreunare ţării şi ne pune în imposibilitate de a ne reface pe cale economică, lipsindu-ne de una din cele mai principale şi indispensabile materii prime.*

Vă rog, aşa dar, a lua în consideraţiune aceste doleanţe justificate, cari concordă cu stipulaţiunile tratatului de pace şi cari formează una din condiţiunile fundamentale pentru restaurarea mult încercatei noastre ţări.

Pe aceste baze se poate alcătui convenţiunea menţionată în tratatul de pace.

Comisar al guvernului român (ss) **Dr. Antipa**

Referent (ss) **Petre Antonescu**

Cu No. 801 din 6 Iulie Comandamentul superior al grupului de armată Mackensen (O. K. M.) secţia W. Z. I, b. x către Comisarul plenipotenţiar, d-l Dr. Antipa, referitor la cele de mai sus trimise următorul răspuns:

„Relativ la No. 2188 din 29, 6. 18.

„*In ce priveşte punctul 1⁰)* a: *Pe cât se poate împăca „cu consideraţiunile militare se va ţine seama, ca şi până acum, „de regulele economiei silvice. Se va avea grijă însă, numai „pe cât va fi cu putinţă, ca în înţelegere cu administraţia silvică „română să se asigure regenerarea.*

b) *Luarea lemnelor din păduri în înţelegere prealabilă cu „guvernul român, se va face numai atunci, când acesta se va*

„arăta dispus a ne satisface cererile. Când nu se va putea „ajunge la un acord de a ni se pune la dispoziție unele păduri „spre tăiere, va trebui să se facă uz de dreptul de rechiziţiune „prevăzut în tratatul de pace. In tot cazul principiul tăierii în „limitele posibilităţii, respectându-se capitalul normal de ex- „ploatare, nu se va putea aplica întotd'auna în ce priveşte „fiecare pădure în parte. Cele mai multe păduri sunt doar „lipsite de amenajamente şi aşa fiind nu se poate cunoaşte „capitalul lor normal de exploatare.

c) *Derivatele lemnului ca coaja de tăbăcit după principiile generale silvice, aparţin lemnului, ele sunt deci supuse de o potrivă dreptului de rechiziţie. Analogia cu petrolul şi derivatele de petrol nu poate fi admisă.*

In ce priveşte punctul 2: Toate cantităţile de lemne de foc vor fi cedate guvernului român. Predarea poate avea loc de îndată ce se va fi stabilit trebuinţele militare.

Cu privire la punctul 3: a) *Pădurile sunt cu siguranţă în stare de a procura tot materialul lemnos rotund necesar pentru fasonarea cherestelei cerute, dar chiar făcând abstracţiune de aceasta, trebuinţele militare cer imperios de a fi satisfăcute în mod necondiţionat: Inainte de ori şi ce trebuie îndestulate nesesităţile militare;*

b) *Tot materialul lemnos disponibil ce nu va fi necesar, se va destina pentru trebuinţele interne. In ce anume cantitate, aceasta nu se poate preciza, neputându-se cunoaşte de pe acum, producţiunea fabricelor de cherestea.*

c) *Nu se poate renunţa la aprovizionarea frontului macedonian.*

In rezumat, aşa dar, se va ţine socoteală de cererile guvernului român, pe cât interesele militare vor permite aceasta. Presupunem însă în schimb, că şi guvernul român din parte-i îşi va da silinţa de a satisface interesele Puterilor centrale.

Cu referire la punctul 3 din *adresa No. 515 a secţiei W. Z. I. b (lemne) reamintim din nou, că cerinţele Comandamentului suprem relativ la ferăstrăituri de reşinoase şi foiase se urcă lunar la 24000 m³ pentru anul 1918. Din această cantitate nu se poate ceda nimic, mai ales că industria lemnoasă română este în stare, cu siguranţă, şi fără a se vătăma interesele ţării, să ni se pună la dispoziţie cantitatea în chestiune. Necesită-*

„arăta dispus a ne satisface cererile. Când nu se va putea „ajunge la un acord de a ni se pune la dispoziție unele păduri „spre tăiere, va trebui să se facă uz de dreptul de rechizițiune „prevăzut în tratatul de pace. In tot cazul principiul tăierii în „limitele posibilității, respectându-se capitalul normal de ex„ploatare, nu se va putea aplica întotd'auna în ce privește „fiecare pădure în parte. Cele mai multe păduri sunt doar „lipsite de amonajamente și așa fiind nu se poate cunoaște „capitalul lor normal de exploatare.

c) *Derivatele lemnului ca coaja de tăbăcit după principiile generale silvice, aparțin lemnului, ele sunt deci supuse de o potrivă dreptului de rechiziție. Analogia cu petrolul și derivatele de petrol nu poate fi admisă.*

In ce privește punctul 2: Toate cantitățile de lemne de foc vor fi cedate guvernului român. Predarea poate avea loc de îndată ce se va fi stabilit trebuințele militare.

Cu privire la punctul 3: a) *Pădurile sunt cu siguranță în stare de a procura tot materialul lemnos rotund necesar pentru fasonarea cherestelei cerute, dar chiar făcând abstracțiune de aceasta, trebuințele militare cer imperios de a fi satisfăcute în mod necondiționat: Inainte de ori și ce trebuie îndestulate nesesitățile militare;*

b) *Tot materialul lemnos disponibil ce nu va fi necesar, se va destina pentru trebuințele interne. In ce anume cantitate, aceasta nu se poate preciza, neputându-se cunoaște de pe acum, producțiunea fabricelor de cherestea.*

c) *Nu se poate renunța la aprovizionarea frontului macedonian.*

In rezumat, așa dar, se va ține socoteală de cererile guvernului român, pe cât interesele militare vor permite aceasta. Presupunem însă în schimb, că și guvernul român din parte-i își va da silința de a satisface interesele Puterilor centrale.

Cu referire la punctul 3 din *adresa No. 515 a secției W. Z. I. b (lemne) reamintim din nou, că cerințele Comandamentului suprem relativ la ferăstrăituri de reșinoase și foiase se urcă lunar la 24000 m³ pentru anul 1918. Din această cantitate nu se poate ceda nimic, mai ales că industria lemnoasă română este în stare, cu siguranță, și fără a se vătăma interesele țării, să ni se pună la dispoziție cantitatea în chestiune. Necesită-*

materialului produs, se face cu cea mai mare grăbire, astfel că din frumoasele noastre păduri nu va rămânea decât locul negru şi acela impropriu pentru cultură şi cu neputinţă de regenerare a pădurii.

Cu neputinţă de regenerare, căci cu mare surprindere vedem că tăietura se face ras şi fără nici o respectare a regulelor ştiinţei silvice, tăindu-se trunchiurile de sus, mai înalte ca un metru şi continuându-se şi acum când seva e în putere şi lăstarul înfrunzit.

Supun atenţiunei D-v această stare de lucruri, care se întinde peste tot judeţul, cu speranţă că prin o intervenire a D-v veţi reuşi a obţine curmarea răului.

Prefect (*ss*) V. Baranga

Asupra acestui raport s'a dat următoarea deciziune:

5 Iunie 1918

Ministerul Domeniilor roagă cu tot din adinsul pe O. K. M. să dea ordine ca să se înceteze orice tăieri de pădure, la această epocă a anului, pentru că se pierde ori ce posibilitate de regenerare a pădurilor.

(ss) Al. Marghiloman

Intervenirea în chestiune s'a făcut, în adevăr, de Casa pădurilor din Bucureşti şi anume cu adresa No. 1267 din 6 Iunie 1918, reprodusă în numărul de pe Mai al acestei reviste.

Dar să mergem mai departe cu analizarea răspunsului cu No. 801, despre care se aminteşte mai sus:

La cererea noastră ca rechiziţionarea materialului lemnos să se facă din pădurile, ce se va indica de autorităţile silvice române, şi în marginile posibilităţii fiecărei păduri, se răspunde afirmativ: *atât timp însă cât guvernul român se va arăta dispus a satisface cererile ce i se va face,* **căci în caz contrar se va rechiziţiona şi fără consimţământul său.**

Tot afirmativ se răspunde şi în ce priveşte predarea imediată a pădurilor, din cari urma a se aproviziona populaţiunea cu lemne de foc pentru iarna anului 1918 | 1919, se adaogă totuş şi de astă dată: *„Predarea se va face de îndată ce se va fi stabilit trebuinţele militare"*.

Cât pentru cererea noastră ca din producţia pădurilor să se rezerve o cantitate de cel puţin 12 000 m^3 lemne de lucru şi construcţiuni pentru necesităţile populaţiunei din teritoriul ocupat, ni se spune ritos că: *„înainte de toate se va da precădere satisfacerei trebuinţelor militare."*

După cum vedem mai întotdeauna răspunsuri evasive, nici odată un da sau un nu categoric.

Şi pentru ca să nu ni se pară că nenorocirea căzută pe spinarea ţării este prea mare, ca culme a ironiei şi a astuţiei militarismului prusac, drept consolare ni se spune că şi pădurile Germaniei şi Austro-Ungariei îngrijite de secole au suferit tot atât de mult din cauza consecinţelor răsboiului ca şi ale noastre!

Neadevăr sfruntat, pentru că toată lumea ştie că Puterile centrale s'au aprovizionat cu lemne numai din ţările invadate ca Belgia, Rusia, Serbia şi România, transportând cantităţi enorme de material lemnos nu numai pentru trebuinţele strict militare, ci şi pentru speculă, după cum am fost în măsură de a proba aceasta cu acte oficiale irefutabile, de cari s'au folosit pentru apărarea intereselor ţării Delegaţia noastră la Conferinţa de pace din Paris.

Din relaţiunile de mai sus rezultă totuş în mod luminos, că inginerii noştri silvici de diferite grade rămaşi, din ordin, în teritoriul ocupat, precum şi o bună parte din prefecţii şi din miniştrii de pe atunci, au luptat cu îndârjire, ca buni români, ca să scape o parte cel puţin din avutul ţării, întrebuinţând în scopul acesta toate mijloacele şi tot tactul dictat de împrejurări.

Au fost momente, când unii din aceşti slujbaşi şi-au expus chiar viaţa, in patriotica lor năzuinţă de a aduce cât mai multe servicii Patriei sfăşiate de o năvălire duşmană nesăţioasă, cumplită şi răpitoare.

Petre Antonescu

DIN TOPONIMIA OLTENIEI
ÎN LEGATURA CU PADURILE

(urmare şi sfârşit)

32. Sâlbă-care ne aminteşte lat. silvanu a dat naştere la nume de localităţi în Oltenia. Un cuvânt derivat dela Sâlbă e sălbatec, sălbatic, care înseamnă „de pădure", trăind în pădure. Astfel fiarele sălbatece sânt tot una cu fiarele codrilor. Sălbătăciune-animal care trăeşte în pădure.

Locuri sălbăticite-împădurite.

(dela Mânăstirea Horez în sus, locurile se sălbătecesc Vlăhuţă R. P. 123).

Şi despre pomi se zice că se sălbătecesc, când nu sânt bine îngrijiţi şi apar caracterele prototipului de pădure.

33. Sâlhă, silhnă n'a dat naştere la nume de localităţi. Ne este cunoscut adj. silhni-acoperit cu păduri; de pildă munţi silhni-munţi acoperiţi cu păduri; codri silhni-codri bătrâni.

(„Voineasa, sat tăinuit în mijlocul codrilor silhni". Vlahuţă Rom. Pit. 135; Voineasa e cel din urmă sat de pe valea Lotrului.

34. Zăton are înţelesul de zăvoiu, tufăriş, numai în judeţul Dolj şi în Vâlcea. Astfel: zaton, pădure în com. Nedeia-Dolj de aprox. 200 ha. în care predomină Salcia. Zăton, câmpie în jud. Vâlcea.

Zătoane, tufărişuri de salcie în întindere de 500 ha. în comuna Cârna-Dolj.

In judeţul Mehedinţi, înseamnă însă îngrăditură, locul acoperit cu apă de revărsarea unui râu. In comuna Pătulele zaton este un loc făcut înadins pentru oprirea apei, care să servească la adăparea vitelor in vremea verii, când seacă pârâul Blahniţa.

Zaton se numeşte şi construcţia ce se face în albia unei ape la munte, având menirea de a aduna apă pentru înlesnirea efectuării plutirii.

In legătură cu ceeace am spus despre Bran (vezi această revistă, pag. 616) aducem şi :

35. Zăbran.

In comuna Ordeştii, în jud. Mehedinţi, este un deal numit Zăbran.

Zăbranic se zicea odinioară vălului cu care se acopereau femeile.

36. Heteriş, pădure tânără, deasă, de mesteacăn.

O mahala a com. Roşiile-Vâlcea se numeşte Hătăroaia.

37. Copăcios-împădurit.

Cantemir în istoria ierogl. pomeneşte de „munţi copăcioşi şi umbroşi" 316.

Copăcioasa, com. în jud. Gorj (are un cătun Cerătu); vale, pârâu, sat în comuna Jegujani-Mehedinţi.

Copăceni cătun al com. Corneşti-Gorj (are 535 ha. pădure); comună în jud. Vâlcea.

38. Dacă menţionăm toate localităţile cari au avut la început însemnarea de pădure deasă, drept este să menţionăm şi puţinele numiri cu însemnarea : pădure rară, precum :

Rărişiu pisc în com. Bârseşti-Vâlcea; Rariţa pădure în com. Goruneşti-Vâlcea.

Rarişte.

39. O pădure de mică întindere se numeşte şi . . . . .

Lab. In com. Secu-Mehedinţi este o pădure Laba, numită şi pădurea Labei.

40. Un număr de copaci deşi constitue un pâlc. Acest cuvânt a dat în toponimia Olteniei numele Pâlcanii al unei mahalale din comuna Padina mică, jud. Mehedinţi.

Toponimia ne arată şi felul copacilor din pădure.

41. Lemn are înţelesul de copac. Ex. „Atuncea se vor bucura toate lemnele pădurii". Psalt. Râmn. sau arză-te focul pădure

Şi toate lemnele în tine
Iarnik-Bârsan 199

Intrebarea este dacă lemn înseamnă copac în general; sau un anumit copac.

In jud. Vâlcea este o mânăstire numită Dintr'un lemn.

„Legenda spune că această mânăstire s'a zidit în cinstea icoanei Maicii Domnului, făcătoare de minuni, găsită într'un *stejar*, în care loc se află azi biserica".

In judeţul Dolj există Măgura Lemnelor în comuna Dobridor; două păduri Leamna de sus şi Leamna de jos, având o suprafaţă de 700 ha. în comuna Bucovăţu, compuse din cer, stejar, gârniţă.

Nu cum-va lemn va fi însemnat stejar? Nu îndrăznesc să afirm aceasta. Mi-aduc aminte că Gorun într'unul din articolele din seria ştii româneşte (publicate apoi în volum) dojenea pe un scriitor ardelean că a întrebuinţat cuvântul lemn cu înţelesul de copac şi că aceasta ar însemna că gândeşte în ungureşte şi că 'şi traducea gândirea pe româneşte.

Amintesc aceasta, însă nu mă amestec în polemici.

42. Stejarul care populează pădurile din regiunea de câmpie, luncile râurilor, în amestec cu alte specii de copaci, depresiunile văilor din regiunea colinelor şi în general localităţile unde solul este profund, reavăn şi fertil, a dat nume de localităţi ca: Stejaru, un cătun al comunei Urdarii de jos din jud. Gorj. Numirea o are dela numeroşii stejari ce odinioară erau în această localitate; în comuna Corcova-Mehedinţi e deasemenea un cătun cu numele Stejaru.

Dealul Stejarului în com. Zăicoiu-Dolj. In acea comună este şi un pârâu cu numele Stejaru.

Stejerii comună în jud. Gorj.

Pe unde au fost păduri de stejar se găsesc localităţi cu numele de Stejeret poiană în comuna Govora; loc izolat în comuna Frânceşti, unde este şi o frumoasă pădure; poiană în comuna Titireciu-Vâlcea.

Stejarul propriu zis (quercus pedunculata) se mai numeşte şi Şlodun. In com. Intorsura, jud. Dolj, o vale a Şlodunului.

43. Cerul (quercus cerris) se găseşte în Oltenia în regiunea de câmpie şi a colinelor, formând masive curat sau amestecat cu gârniţă.

Ceru, numele locului pe care a fost mai înainte comuna Deveselu-Mehedinţi, de unde s'a strămutat, zice-se din pricina lipsei de apă.

Ceru vale în comuna Ruptura-Mehedinţi.

Cerătu cătun al comunei Copăcioasa-Gorj, cu 100 ha pădure; cătun al comunei Scoarţa are vre-o 60 ha. pădure; deal acoperit cu păduri în comuna Zeicoiu-Dolj; şes, deal, moşie, pădure de 100 ha (în care predomină stejarul) şi sat în com. Cerătu-Dolj.

După unii lexicografi ciriliş ar însemna pădure de cer, tufărie; după alţii tufiş, adică pădure tânără, deasă.

Stejarul pufos (quercus pubescens) se găseşte în Banat în pădurile de la Lugoj, Lipova şi Orşova pe coastele expuse spre sud şi vest.

44. Dub care înseamnă stejar, (vezi a dubia tăbăci; dubeală-tăbăcire; dubălar-tăbăcar fiindcă la tăbăcirea pieilor se întrebuinţează coaja de stejar) nu l'am găsit printre numele de localităţi în Oltenia.

În Bulgaria există însă localităţi cu numele Dubnic. In Banat găsim Dubeşti şi Dubov, în jud. Caraş Severin. Numele unguresc al Dubeştilor este Dubosd; numele unguresc al localităţii Dubova este Dunatölgyes, care după cum se vede este o traducere şi înseamnă pădurea de stejar de lângă Dunăre, căci Dubova este la 16 km. de Orşova. O localitate Dubova în Bucovina se numeşte şi Stejărenii.

Şi numele de familie Dubău este de pus în legătură cu Dub.

45. Gorunul (quercus sessiliflora) ocupă expoziţiunile nordice de pe dealurile mărunte, podişurile şi coastele expuse spre sud şi vest.

Gorunu unul din vârfurile dealului Oteşani din comuna Foleştii de Sus-Vâlcea; deal în comuna Buseşti-Mehedinţi; câmpie în comuna Glogova.

Gorunetu deal şi vale în comuna Ciocadia-Gorj.

Goruniş deal şi pârâu în comuna Şerbăneşti-Vâlcea.

Goruneşti comună în jud. Vâlcea în care se află şi un deal cu acelaş nume; mahala în comuna Slătioara-Vâlcea.

46. Gârniţa (quercus conferta) creşte în regiunea şesurilor şi a dealurilor, ocupând expoziţiunile calde vestice, sudice şi sudvestice.

Gârniţa vale şi mahala în comuna Prunişori, vale şi sat în comuna Gutu-Mehedinţi; loc isolat în comuna Şerbăneşti-Vâlcea.

Cârnicetu sat al comunei Nisipi-Vâlcea.

47. Tufanii Gagiului, movilă de hotărnicie în com. Măceşu de jos, în apropiere de moşia Codru.

Movilă cu tufan la miază noapte de com. Leu-Romanaţi.

Movila Tufanului spre apus de com. Obârşia-Romanaţi.

Tufaru pădure în jud. Vâlcea. Tufaru Prăjilenilor pădure de 175 ha. în com. Govora-Vâlcea (Prăjilenii sunt locuitorii din satul Prajila, com. Govora).

48. *Ghinda*, rodul stejarului, a dat naştere următoarelor nume topice: Ghinda Mahala în comuna Broşteni-Mehedinţi.

Ghindeni com. în jud. Dolj, al cărui nume vine de acolo, că era foarte bogată în păduri de ghindari. Azi are numai două păduri Ghindeni şi Siliştea, în cari se găsesc stejar şi gârniţă în primul rând, apoi frasin şi jugastru.

49. *Bradul* a dat naştere la următoarele numiri de localităţi:

In jud. Mehedinţi:

Brăzişorii, deal mare în comuna Comăneşti;

Brădeţii, deal în comuna Horăştii.

Dealu Brădetului sau numai Brădetu în comuna Godeanu.

Valea Brădetului sau numai Brădetu în com. Ilovăţu:

Două sate: Brădetu de sus şi Brădetu de jos, formând comuna Brădetu.

In jud. Gorj:

Brădiceni (dela dem. brădic) deal cu o supr. de 125 ha. acoperit cu pădure în com. Brădiceni.

In jud. Vâlcea:

Schitul Bradu în com. Cheia;

Bradul loc izolat în jurul com. Bujoreni, pădure în com. Olăneşti.

Valea Bradului începe din dealul Costeştilor şi se varsă în râul Olăsău lângă comuna Bărbăteşti.

Brădetu pârâu care isvorăşte din plaiul Cacova şi se varsă în râul Râmnicu.

Brăduleţu pădure în com. Râmeşti; şi în judeţele de câmpie se găsesc nume de localităţi în legătură cu brad, deşi bradul lipseşte în câmpie. E probabil că numirile sânt în legătură cu colonizări ale câmpiei prin munteni sau în legătură cu nume proprii In Jud. Dolj:

Brădeşti pisc şi culmea Brădeştilor înaltă de 100 m. apr. cu pădure pe dânsa în com. Negoeşti.

O comună Brădeşti — formată din satele Brădeşti din dos (odinioară Brădeştii bătrâni), Brădeştii de jos şi Brădeştii de sus — se zice că şi-a luat numele de la vornicul Brădescu, cel care a înfiinţat-o.

50. Dela fag avem următoarele numiri de localităţi:

In jud. Mehedinţi:

Fagul (Fundenii) mahala în comuna Gvardiniţa;

Fagii (numită şi trei fagi) mahala în com. Malovăţu;

Făgetu ogaş în comuna Bâcleşu.

In jud. Gorj:

Făguleţu deal în marginea com. Pârâu;

In jud. Vâlcea:

Fântâna fagilor in com. Zavideni;

Fagu cu ghiară loc izolat în com. Mădulari.

Dealu Făgulesii în com. Făureşti.

In jud. Dolj:

Făgeţelul deal şi pârâu în comuna Gubaucea, pârâu în comuna Veleşti.

51. Şi jirul, rodul fagului, a dat naştere la nume topice:

Jirovu deal în com. Ruptura; baltă în com. Scăpău; comună; câte trele aceste numiri sunt în jud. Mehedinţi.

Jirişte.

Şi de la ulm avem numiri de localităţi. Astfel:

52. Ulmu, sat în com. Cetatea-Dolj; deal în com. Sălătruc-Mehedinţi.

Ulmu cel mare la hotarul de miază 'zi al com. Ciutura-Dolj;

Balta Ulmului în com. Ţânţăreni-Dolj.

Ulmuleţ silişte în comuna Orodelu-Dolj; mahala a com. Gemenii-Mehedinţi.

Ulmii, loc izolat în com. Olăneşti-Vâlcea.

Ulmetu, sat în com. Slăvuţa-Dolj, deal în jud. Vâlcea numit astfel de la pădurile de ulmi ce-l acopereau odinioară; poiană în comuna Foleşti-Vâlcea; comună, în jud. Vâlcea, care a fost întrunită cu comuna Copăceni; câmpie, în comuna Ilovăţu; ogaş în com. Rătezu; câmpie şi deal, în comuna Baia de sus-Mehedinţi.

53. Carpen, Carpin (Carpinus Duinensis) foarte mult de la Baziaş (Banat) pe lângă Dunăre până la Vârciorova şi Gura Văei, jud. Mehedinţi.

Carpen pădure, moşie, pârâu, comună în jud. Dolj.

Carpenul deal în partea de miază noapte a comunei Borăscu-Gorj; a cărui creastă e acoperită cu pădure, iar pe coaste sunt vii şi livezi cu pruni.

Carpeni, sat în jud. Dolj.

Cărpineni, pârâu în com. Cloşani-Mehedinţi.

Cărpinoasa, deal la miază zi de comuna Călimăneşti-Vâlcea.

Cărpinişu pârâu, comună în jud. Gorj al cărei nume vine de la o pădure de carpini ce acoperea acest loc. Şi azi comuna are 450 Ha. pădure.

Cărpinişu e o vale în com. Oteşani-Vâlcea.

54. Frasinul (fraxinus excelsior) în propoziţie mai însemnată în pădurile din Banat, populează pădurile de luncă din regiunile de câmpie şi în regiunea colinelor, ba chiar şi în regiunea de munte şi anume în locurile pietroase. Fraxinus ornus se găseşte în Banat şi în Oltenia.

Frasinul pădure în comuna Deveselu-Mehedinţi; deal în com. Bala de jos; munte în jud. Gorj cu 160 ha. pădure, deal în partea de miază zi a comunei Borăscu Gorj acoperit pe creastă cu pădure;

Frasin s'a numit odinioară comuna Pleşoiu-Dolj.

Frăsineiu schit în jud. Vâlcea.

Frăsinetu poiană în comuna Văideenii; pisc pe muntele Urşani-Vâlcea; pădure şi moşie a statului în jud. Romanaţi; cătun al comunei Cezieni; măgură şi moşie cu pădure de 30 pogoane lângă com. Vlădila; de aceia comuna Vlădila mai poartă şi numele Frăsineiu.

Frăsiniorul, nume pe care-l purta odinioară com Fântâna Domnească-Mehedinţi;

Frăsinenii, locuitorii din Frăsiniorul.

55. Existenţa mesteacănului este atestată de următoarele numiri de localităţi:

Mesteacănu vale spre apus de com. Brezoiu-Vâlcea; Gura Mesteacănului la 2 km. spre apus de vatra comunei Brezoiu;

Mestecenii loc izolat la miazănoapte de comuna Slătioara Vâlcea; numit asfel dela pădurile sale de mesteceni.

Dealul Mestecenilor la miază zi a comunei Mădular-Vâlcea.

56. In legătură cu mesteacănul poate fi pusă şi numirea Brezuica a unui sat în jud. Romanaţi, lângă Olt, la 15 km. de Caracal, la miază zi de com. Gostovăţu. Brezuica ar însemna Breaza Mică, iar numele unei localităţi Breaza derivă dela breaza mesteacăn.

57. Existența teiului ne-o indică următoarele numiri:

Dealul Teiului în com. Roșiile Vâlcea;

Câmpu Teiului în com. Amărăști-Vâlcea;

Teiu pârâu, sat, Siliște, moșie, pădure în com. Cornu-Dolj.

Piscul cu Teiu în com. Drănicu-Dolj;

Teiu mahala în com. Adunați Teiului; ogaș în com. Cireșu-Mehedinți;

Teișu cătun al com. Leotești-Romanați;

Teișani moșie, pădure, sat în com. Ghercești-Dolj.

Teișul deal, vale, pârâu în com. Busu-Mehedinți; vale în com. Vrata-Mehedinți.

Teiuș loc izolat în com. Tomșani-Vâlcea;

Teiușu deal, vale, sat în comuna Titireciu-Vâlcea.

58. Nucul (juglans regia) se mai găsește în stare spontanee în formă de buchete în masivele de fag sau în cele de gorun de pe colinele din comunele Mărul și Ravenska. Se mai află diseminat pe o fâșie de teren lungă de 60—80 km. pe lângă Dunăre dela Buziaș și Vârciorova, în com. Dubova, Plavișevița, Svenița și Berzaska.

Câmpia Nucului în com. Rocșoreni-Mehedinți; Dealu Nucului în com Mădulari-Vâlcea a cărui numire îi vine dela un nuc bătrân ce se află pe acel deal; un Deal al Nucului în com. Albeni-Gorj.

Movila Nucului în com. Sadova-Dolj.

Pâlc de nuci a dat naștere la numiri de localități ca:

Nuci, poiană, în com. Popești Vâlcea, numită astfel pentru că se aflau pe dânsa mulți nuci.

Vâlceaua Nucilor în com. Podari-Dolj.

Pădure de nuci s'a numit: Nucet.

Nucetu a fost numele mânăstirii Cozia; Nucetu este un ogaș în com. Bâcleșu-Mehedinți.

59. Cu înțelesul de nucet avem și numiri de localități ca: Rahova vale în comuna Busești-Mehedinți.

60. In comuna Dioști jud. Romanați se află dealul Nucilor, unde se zice că a fost odată de demult sat și unde s'a găsit bănuți vechi și spărturi de oale.

Numele comunei a fost explicat de d-l D. Dan, profesori Vezi din toponimia românească „Dioști" (ung. Diosd) Nucet.

Pe lângă Dunăre în Banat precum şi în jud. Mehedinţi se găseşte diseminat ca arbust şi alunul turcesc (corylus columa).

61. Aluni, trup de pădure de 125 ha., în comuna Costeşti Vâlcea; deal la apus de com. Slăveşti; deal în vecinătatea com. Alunul-Vâlcea: vale în com. Bala de jos-Mehedinţi.

Alunişu câmpie în com. Costeşti; vale în com. Şirineasa, vale în com. Frânceşti-Vâlcea.

62. *a*) Existenţa dudului o atestă următoarele numiri de localităţi:

Dudaşu, sat în com. Schela Cladovei;
Dudaşii insulă în Dunăre în dreptul com. Schela Cladovei
Dudaşii sat în com. Simianu-Mehedinţi.
Dudescu nume de familie.

b) Dudului i s'a mai zis şi Cerniţa; pomului i s'a dat nume după coloarea neagră a fructelor. Deci se va urmări în toponimie şi acest nume.

c) In alte localităţi este atestată existenţa dudului prin unele îndeletniciri ca creşterea viermilor de mătase. Astfel, în jud. Mehedinţi este o comună numită Mătăsarii.

63. Câteva numiri de localităţi ca: Boru deal şi pădure şi mahala în com. Pleşoiu-Vâlcea; Boru pădure în com. Pârâenii de mijloc-Vâlcea; Dealu Borului în partea de apus a com. Roşiile-Vâlcea, apoi Bora munte la miază noapte de com. Novaci-Gorj. Borăscu vale din jud. Mehedinţi, prin care curge pârâul Borăscu, care udă în lung comuna Borăscu din jud. Gorj; Borăscu deal în com. Cârcenii-Mehedinţi; poate şi Boroşteni cătun al com. Peştişani-Gorj, precum şi numele de familie Borănescu ar fi de pus în legătură cu slav *bor* care înseamnă pin.

A crescut pinul prin Oltenia? Silvicultori de seamă ai noştri ne spun că Pinus cembra, se mai găseşte în Banat pe munţii Matania (1700-1800 m.) din judeţul Caraş Severin; pinus austriaca creşte în mod spontaneu numai în Banat pe terenurile calcaroase de pe lângă staţiunea balneară Mehadia şi anume pe munţii Damogledul mare şi Damogledul mic, precum şi la stânga şi la dreapta văei Cerna de pe teritoriul comuna Pecineaca, valea Bolvaşniţa.

64. *Bradul* alb, bradul roşu, se numeşte:

Molitv, de unde numele topic Molitvişu munte Gorj.

Cu aceiaş însemnare:

Molid de unde cred unii că ar deriva topicul:

Moldovişul pisc de 859 m. în jud. Vâlcea.

65. *Aninul*, lac în com. Cireşu-Mehedinţi; pârâiaş în com. Izvorul Aneştilor-Mehedinţi.

Anini, poiană în com. Popeşti-Vâlcea, numită astfel dela aninii ce sunt pe dânsa.

Aninosu, trup de pădure de 896 Ha. în comuna Broşteni-Vâlcea.

Aninişu pârâu şi comună în jud. Gorj, cărora se crede că li s'a dat acest nume dela mulţimea aninilor.

Aninoasa, comună în jud. Gorj compusă din cătunele Aninoasa, Cornişani şi Bobaia (700 Ha pădure).

Aninoasa, pârâu care se varsă în râul Motru; vale în comuna Călineşti-Vâlcea; sat comuna Glăvile-Vâlcea; pârâu în comuna Genuneni-Vâlcea; deal în comuna Amărăşti-Vâlcea; poiană în comuna Bălceşti; pârâu în comuna Siroeşti.

Culmea Aninoasa în partea de răsărit a comunei Costeşti, se uneşte cu dealul Cornişanii din com. Groşerea.

Aninoşiţa deal în com. Săuleşti-Gorj.

66. Dela Plop următoarele numiri de localităţi:

Plopu, munte, pârâu, cătun în jud. Gorj; pârâu şi sat în com. Stoina-Dolj.

Plopu Ostrovenilor, movilă de hotărnicie în com. Călăraşi-Dolj.

Plopi, insulă în Dunăre în dreptul com. Gârcovu-Romanaţi; cătun al com. Balş; comună în jud. Mehedinţi; deal în com. Ponoarele-Mehedinţi.

Plopşoru, comună în jud. Gorj; pădure, moşie, sat, vie în com. Sălcuţa-Dolj.

Vâlceaua Plopului în com. Muereaşia de sus Vâlcea;

Valea Plopului în com Amărăşti-Dolj.

Plopetu, loc izolat lângă com. Pietrari de sus Vâlcea;

Plopişu, pisc pe creasta şirului de dealuri ce brăzdează în lung şi lat com. Costeşti-Vâlcea; loc izolat lângă com. Recea.

Plopeasa, vale în com. Laloşu-Vâlcea numită astfel fiindcă erau aci nişte plopi mari.

Numele de familie Plopeanu, Plopşoreanu.

67. *Scoruşul* cu cele trei varietăţi: 1. Sorbus domestica, 2. Scoruş de munte, păsăresc, sălbatec-sorbus ancuparia. 3. Scoruş de pădure-sorbus terminalis a dat naştere la următoarele numiri de localităţi:

Scoruşu cătun al com. Calapăru-Gorj, al cărui nume se zice că-i vine dela un scoruş, ce a fost odinioară în localitate; deal în com. Baba de jos; deal în com. Strehaia-Mehedinţi; deal la miază noapte de comuna Buneşti-Vâlcea, al cărui nume vine dela un bătrân scoruş, care a existat până pe la 1890; deal în comuna Mădulari-Vâlcea; surpătură în comuna Cireşiu-Vâlcea.

Numele de familie Scoruşanu.

68. *Sorbu*, arbust din familia rozaceelor, lemnul său e întrebuinţat în strungărie.

scoruş de munte
„ păsăresc sorbus ancuparia
„ sălbatec

Sorbetul vale în comuna Ulmetul-Vâlcea.

69. *Socii* loc în com. Bucura-Mehedinţi; loc în com. Imoasa-Mehedinţi;

Socet loc izolat în com. Modoaia-Vâlcea; pârâu care udă partea de miază-zi a comunei Muereasca de sus Vâlcea; deal în com. Cloşani-Mehedinţi.

70. *Spin.*

Spinişor-silişte în com. Filiaşi-Dolj,

Spineni moşie şi sat în com. Glodeni-Dolj; loc în com. Melineşti-Dolj; fost sat în plaiul Cloşani, acum deal acoperit cu pruni şi vii; cătun al com. Balş-Romanaţi. Spineanu, nume de familie în Mehedinţi.

Spinet vale în com. Băbiciu-Romanaţi.

Spinetele deal în com. Pietrari de sus Vâlcea.

71. *Târn*-spin, porumbar.

Târnava, culme de munte în jud. Vâlcea;

Târnavu, pădure în com. Vaideeni-Vâlcea.

Târnoveanu nume de familie.

Târn-mănunchiu de mlădiţe de porumbar ori de cireş strânse în un loc servind pentru măturatul curţilor, magaziilor ariilor, a rnui.

72. Dela cuvântul porumbar nu există în Oltenia nume topic. Există însă numele de familie Porumbaru.

73. *Mărăcin.*

Mărăcinele pădure de 965 Ha. (gârniţă) în com. Tăncănău-Dolj moşie şi sat tot acolo.

Mărăcinele, fost sat în com. Sălcuţa-Dolj.

Vâlceaua cu mărăcini, în jud. Vâlcea.

Mărăcinii mari, mahala în com. Stoeneşti-Vâlcea.

Numele de familie Mărăcineanu.

74. *Măceşu.*

Măceşu, moşie, baltă, sate în jud. Dolj. Se spune că în comuna Măceşu, se găseau o mulţime de măceşi. Un cioban îşi avea târla acolo.

Măceşu se numeşte şi un pârâu în comuna Novaci-Gorj şi un deal în comuna Măreşeşti-Mehedinţi.

Dealu Măceşanului în com. Piscu-Dolj.

75. Răchită.

Răchită sat în com. Seaca-Dolj unde se mai găseşte o moşie şi un deal cu acest nume; comună în jud. Dolj în cuprinsul căreia este o baltă cu acelaş nume; fost sat al comunei Brabova; baltă în com. Filiaşi;

Răchita, vale în com. Bălceşti-Vâlcea; Răchiteaua vale spre N. V. de Topeşti;

Răchiţi deal în com. Prejoiu-Vâlcea.

Răchiţele cătun al com. Runci-Gorj.

Cracu Răchiţelelor munte în Gorj.

Răchicioasa lac în com. Scăeşti-Dolj.

76. *Verbia*-Răchită, salcia.

In jud. Dolj o comună se numeşte Verbiţa; în vechime se numea însă Crângu. Are două păduri: un Verbiţa de 400 Ha. şi alta Verbicioara de 1000 Ha. Amândouă pădurile au astăzi ca esenţă cerul şi gârniţa.

Şi comunele învecinate ca Poiana Pleniţa, Cleanovu-Cărpeniş au numiri în legătură cu pădurea.

77. *Ghimpi.*

In comuna Robeşti-Vâlcea Ghimposu deal numit astfel de la mulţimea ghimpilor ce cresc pe el.

78. In Banat şi în jud. Mehedinţi pe lângă Dunăre se găseşte arbustul numit Scumpie (Rhus cotynus) ale cărei frunze şi lugeri având un procent ridicat de tanin se întrebuinţează în tăbăcărie.

Dealul Scumpierilor în com. Drănicu, jud. Dolj.

Copacii şi pomii aşezaţi lângă drum n'au viaţă tihnită din pricina trecătorilor cari le rup vârful şi crăcile.

Copacul lângă drum
Câţi trec îl sburăturesc
Şi de crăci îl sărăcesc.

Aceasta înseamnă a ciumpăvi copacii. Copacul ciumpav se numeşte ciump.

In toponimia Olteniei nu întâlnim acest cuvânt, întâlnim însă altele înrudite cu însemnare identică.

Cunoşteam cuvântul pociumb, pociump cu înţelesul de par. (Şăineanu admite numai înţelesul de par scurt, ţăruş, pripon).

Autorul dicţionarului geografic al judeţului Gorj, lămurea că numirea comunei Pociovălişte vine de acolo, că „acum 200 (şi mai mult) de ani, nişte ciobani au înfipt în acel loc nişte prăjini în cari îşi puneau bagajele lor. Aceste prăjini în graiu localităţii se numesc pociumpi".

După alţii numele comunei Pociovaliştea ar veni dela patru stâlpi rămaşi din ruinele unei biserici stâlpi numiţi *Pociumpii din vale*.

Comuna are o biserică foarte veche dela 1372 — după cum se constată din inscripţia de pe o cruce de lemn din biserică.

Lângă biserică — la spatele altarului este un copac care se zice că datează dela întemeierea bisericii cu înălţimea de peste 10 m. şi 1 m. 50 în diametru. Locuitorii povestesc că în acest copac ar fi nişte moaşte, ceace lămureşte îndeajuns pentru ce nu s'a atins nimeni de el până acum.

Dicţionarele arată că ciung înseamnă lipsit de mâini.

Ciung se zice totuşi şi despre un copac, căruia i s'au tăiat crăcile. In poezia populară sînt versuri privitoare la pădurea pe care „Vin ciungari
s'o ciungărească.
Ici colo câte un blestem adresat pădurilor
Să le pice frunzele
Să rămâie ciunge
şi câte o comparaţie ca aceasta:
mila de la bărbat
Ca umbra-i de ciung uscat.

Aşa încât întemeindu-ne pe acestea, nu primim însemnarea dată de Şăineanu şi Damé ciung-butuc, buturugă.

In toponimia Olteniei, Ciungu e o despărţire a com. Dăbuleni-Romanaţi.

Ciungetu loc de fânaţe în com. Buneşti; sat al com. Malaia în Jud. Vâlcea.

Viciu în al său Glosar de cuvinte dialectate dă pentru Ciung însemnarea de arbore rupt de vârf şi uscat.

A tăia crăcile unui copac se mai zice şi a cionti, a ciunti. De unde numiri ca acestea:

Ciunta, deal în com. Roşia-Gorj;

Ceoanta, loc în com. Bâcleşu, plasa Dumbrava, Jud. Mehedinţi.

Şi se mai zice încă şi a cioncà de unde numirile Ciunca deal în comuna Topeşti-Gorj;

Cionca nume de familie.

Tot în legătură cu tăierea crăcilor socotim următoarele numiri:

Ciuta, movilă în com. Goicea Mică-Dolj; movilă în com. Măceşu de Jos-Dolj; deal în comuna Buneşti-Vâlcea, deal în com. Cloşani-Mehedinţi.

In comuna Negomiru în Jud. Mehedinţi, este un loc numit Ciutărila. Mai ales aceasta ne face să credem că în numirile de mai sus n'are ce căuta nici ciut-lipsit de coarne, nici ciuta, căprioară, femeiuşca cerbului.

Nu vom arăta cari sunt însemnările actuale ale cuvântului ciutura. Credem însă că a însemnat la început trunchiu scobit, scorbură.

In Toponimia Olteniei Ciutura, vale, pârâu, comună în judeţul Dolj; moşia şi pădurea din acea comună tot Ciutura se numesc. Pădurea era compusă din esenţele acestea: stejar, cergârniţă, dar predomină stejarul.

Ciuturica vale şi pârâu în comuna Ciutura.

Ciutureştii-Mischii numele vechi al comunei Mischii, în care se găseau vre-o 180 Ha. pădure de cer, stejar, gârniţă şi ulm.

Ciuturoaia sau Ciuturoasa, moşie numită şi Ştirbei Vodă în Judeţul Vâlcea.

Poate că între Ciuta şi Ciutura să fie în privinţa înţelesului o mai strânsă legătură de cât bănuesc eu.

După cât mi-aduc aminte Viciu în al său Glosar aduce şi aceste două cuvinte dialectale:

Ciuteica trupina ce rămâne în pământ dacă se taie lemnul la o înălţime de 1—6 urme.

Ciutuhana — trupina rămasă în pământ după ce s'a tăiat arborele.

Negreşit că aceste cuvinte vin să lămurească înţelesul primitiv al cuvântului ciuta.

Bont înseamnă tăiat la vârf, retezat; mâni boante înseamnă mâni cărora li s'au retezat degetele.

Numai omul înfrăţit cu codrul putea să socotească ramurile copacului ca nişte mâni înălţate spre cer în chip de rugăciune. De această simţire sunt cu totul străini cei ce rup crăngile copacilor din alee şi parcuri; tei cu crăngile rupte se văd şi la Bucureşti, la şosea.

Boanta este numele unei păduri de 300 pog. al unei moşii fostă proprietate a Statului şi al unui cătun al comunei Preajba de pădure din jud. Romanaţi

Dicţionarele ne arată că înţelesul cuvântului cârn este cu nasul turtit sau încovoiat, prea scurt sau prea mic. (Şăineanu Damé). Cârn poate însemna şi încovoiat, îndoit. De ex. cuţit cârn cosor; lemn cârn-lemn încovoiat, strâmb, în opoziţie cu lemn drept.

Cum se explică însă numele Cârna al unei comune în jud. Dolj Lunca dela Jiu şi Lunca din Vale Dolj, Cârneşti al unui deal în com. Bâtanele-Mehedinţi; al unei mahalale în com. Severineşti-Mehedinţi? Cârna s'a numit şi moşia Goicea Mare din jud. Dolj.

Numele Cârna nu se poate explica decât aducându-ne aminte că a cârni înseamnă a rupe vârful; cultivatorii de tutun pot afirma că ei cârnesc tutunul, rupându-i floarea (care este în vârf).

Poate că dela o pădure cu vârful tăiat îşi trage numele comuna Rătezu din judeţul Mehedinţi.

Un cătun al comunii Ticlenii (Sihlenii adică din jud. Gorj se numeşte Tunşii; are 656 Ha. pădure, fâneţe, tufăriş. A tunde nu înseamnă deci numai a tăia părul, lână, ci şi a tăia iarba şi a rotunji, a potrivi, copacii.

E locul să amintim că aci în jud. Vâlcea e un deal anume

Ciuleiu spre răsărit de comuna Scundu şi o vale cu acelaş nume în comuna Şuşanii de Sus.

Pădurile dese şi întinse puteau prea bine împiedeca pe duşman să pătrundă pe pământul nostru, dacă se închideau drumurile cari treceau prin ele. In deschizături de pădure, în strâmtorile pasurilor, strămoşii noştrii făceau stavile sau întărituri puternice de trunchiuri de copaci clădiţi unul peste altul: *palame, palange* a căror pază şi apărare era încredinţată unor străjeri.

Palangă, deal şi sat în com. Amărăşti-Vâlcea; Pălăngeanu nume de familie.

Inţelesul de a dobori, a culca la pământ se păstrează şi astăzi. Când furtuna culcă grâul ori ovăzul, se zice că *l-a făcut palancă.*

Numirile următoare arată pe unde erau aşezate străjile amintite mai sus:

Valea Strejii, în comuna Foleştii de Sus-Vâlcea; *Măgura cu streahă* în comuna Băileşti-Dolj; *Streaja înaltă* aşezată în vârful dealului Ghera pentru supravegherea între Valea Gilortului şi Valea Jiului; *Straja deal* în comuna Strehaia şi un alt deal cu acest nume în comuna Şovacna de jos-Mehedinţi; *Strejeşti deal* cu înălţime de 246 m. în judeţul Romanaţi.

Intăriturile făcute din pari înfipţi în pământ, îngrădite cu spini, se numiau *parcane.*

Pădurea tăiată fie pentru palanci, fie pentru parcane, locul curăţit din codru s'a numit *Prisacă.*

Cu acest nume cunoaştem:

O surpătură în comuna Bârlogu-Vâlcea; un fost sat în comuna Preajba-Dolj; un cătun al comunei Bărzărei-Romanaţi, situat pe nişte dealuri cu o înălţime de 200 m. d'asupra nivelului mării; un munte în judeţul Mehedinţi.

Priseceana, este o comună a jud. Mehedinţi, care se mărgineşte la răsărit cu comuna Crângu din jud. Dolj.

Cu aceiaş însemnare avem în toponimia jud. Vâlcea: Osica vale în comuna Stăneşti; Osăceni mahala a comunei Roşiile; în toponimia jud. Romanaţi: *Osica mare* situată la 100 m. d'asapra nivelului mării şi *Osica mică* situată pe dealul Bobu la 140 m. d'asupra nivelului mării.

Pădurile meree erau în strânsă legătură unele cu altele. Ele erau străpunse de drumuri numai pe unde era nevoie. Locurile pe unde intrau şi eşiau drumurile erau întărite şi foarte bine păzite. Aci erau adevărate porţi.

O pădure numită Portăreasa în comuna Grindeni-Dolj; un sat Portăreşti, o moşie şi o pădure cu acest nume în comuna Giurgiţa-Dolj ; numele de familie Portărescu tot acolo ; Portăreşti pădure şi sat în comuna Laloşu-Vâlcea ;

Tot cu înţelesul de poartă, Baranca, movilă în jud. Romanaţi.

Dacă pădurea nu slujia la apărare, intrarea în pădure nu putea fi pe ori unde, ci numai printr'un anumit loc, destinat pentru aceasta, numit Gura pădurii.

Fireşte că cel ce se ocupă cu numirile de localităţi va trebui să cerceteze cu multă băgare de seamă dicţionarele geografice, căci nu orice nume în a cărui compunere intră substantivul Gura, se referă la pădure. Sunt unele numiri cari se referă la gura unui râu, sau la gura unei văi, gura unui plai.

Şi la exploatarea pădurilor se menţine numirea Gura pădurii. Aci se stabilesc colibele pentru tăietori, pentru pădurari şi pentru cei însărcinaţi a încasa banii proveniţi din vânzarea lemnelor, pe aci este îngăduită intrarea în pădure a carelor cari vin să încarce lemne.

Locuitorii aşezaţi în apropierea gurii pădurii, ca şi cei aşezaţi în apropierea gurii râului, văii ori plaiului s'au numit Gurani.

⁂

Odată intrat prin gura pădurii, drumul mergea spre partea diametral opusă, care se numea fund. Se afunda deci în pădure.

In judeţul Vâlcea o pădure se numeşte *Scundu* şi un sat *Fundu Scundului.*

Locuitorii aşezaţi în apropierea fundului pădurii, s'au numit *Fundeni.* Urmaşul Fundeanului s'a numit Fundescu, de unde topicul Fundeşti.

Dela gura pădurii până la fundul ei drumul era lung, câte odată de două-trei zile. Din pricina desimii ramurilor, din pricina mulţimii frunzelor, din pricina înălţimii copacilor, călătorul nu putea vedea soarele, decât dacă ajungea cumva în vre-o poiană.

Pădurile erau deci *întunecate,* adică lipsite de lumină. Câte una chiar se şi numia Noaptea.

Codrul a fost totdeauna frate cu Românul. I-a plăcut Românului atât sub poale de codru verde cât şi la mijloc de codru des. Mare parte din cântecele naţionale încep cu frunză verde, pe care numai copacii o au, căci ierburile şi florile au foi.

Atâtea păduri nici n'au alt nume decât Verdea, precum: pădurea de vre-o 60 Ha. din insula Verdea care depinde de comuna Izlazul-Romanaţi; vale în comuna Polovragi formată de plaiurile Runcu şi Văraticu.

Pădure de 26 Ha. ţine de com. Drăgăşani-Vâlcea; deal, vale şi sat în comuna Amărăşti-Vâlcea; pădure în comuna Orleşti-Vâlcea: pădure în comuna Zavideni; pârâu şi sat în comuna Suteşti-Vâlcea.

Totuşi codrul văzut din depărtare nu se înfăţişa ca ceva verde ci — de multe ori — se înfăţişa ca ceva negru.

Numiri ca *Negru*, *Negraşu*, *Neagra*, păstrate şi azi pentru păduri şi satele cari au luat locul pădurilor.

A pătrunde în pădure era socotit ca o coborâre în adâncimea întunecată, din care pricină multe păduri poartă numele de *Adânca*. Fireşte trebue să se ţină seamă că unele nume s'au dat şi din pricina configuraţiunii terenului.

Nu numai la noi, dar şi la alte popoare despre pădure nu se spune ce mărime are, cât e de lungă, cât e de largă, ci cât e de adâncă.

In comuna Gângiova-Dolj este o movilă numită *Capu Codrului*. De lângă ea începe hotarul de apus către comuna Măceşu de Sus.

Există o ţară a Bârsei (ţinutul Braşovului), vestită odinioară pentru creşterea oilor *bârsane* sau *bârsănci*, cu coada scurtă şi lată, bune de lapte, dar slabe de lână (şi lâna lor tot bârsană se numeşte).

Ţara Bârsei şi-a luat numele dela valea sau apa Bârsei.

Filologi, străini şi români, se înţeleg cu privire la vechimea numelui, a cărui origine dacică nu o contestă nimeni; se deosebesc în păreri numai cu privire la etimologia şi însemnarea numelui. Astfel D. N. Drăganu (în Dacoromania I, 135—145) crede că Bârsa ar însemna Ţara Mesteacănului, şi propune etimologia: bersa, cuvânt traco-dacic. Dl. O. Densuşianu (în Grai şi suflet 161) socoteşte foarte hazardată această etimologie şi crede că Bârsa ar deriva din brăsnon, cuvânt slav cu însemnarea a smulge, a da la o parte, a rade. In acest caz Bârsa ar fi însemnat la origine „ţinut unde se tăiase copaciu, se făcuse despăduriri".

Ne-ar fi convenit fireşte să fim lămuriţi cu privire la etimologia şi însemnarea numelui. Ne mulţumim deocamdată că putem pune şi acest nume în grămada celor referitoare la pădure.

Derivate ale numelui Bârsa sunt următoarele:

Bârsan locuitor din ţara Bârsei; Bârsan şi Bârsanu nume de familie; un cătun al comunei Drăgăşani-Vâlcea se numeşte Bârsanu.

Bârsescu nume de familie; Bârseşti deal, râu, sat şi comună în jud. Vâlcea.

Bârsănescu nume de familie.

Bârsenca.

Alături de numele vechi care păstrează pe s, găsim unele mai noi cu z:

In jud. Dolj e o comună *Bârza* care avea o pădure de 9000 pogoane.

In jud. Romanaţi este deasemenea o comună cu numele *Bârza*, care are un cătun numit *Bârzuica*. Remarcăm că această comună se învecineşte la răsărit cu Brăneţu.

Filologii ne lămuresc că aceste numiri au trebuit cu vremea să fie apropiate de etimologia populară la cuvântul *brăzu-iute*.

Multe mijloace au întrebuinţat crescătorii de vite pentru a preface locurile împădurite în locuri bune pentru păşunat.

Ciobanii aveau obiceiul—urât—ca toamna, când coborau turmele la câmpie sau în baltă, se dea foc la păduri şi la iarba din poieni, închipuindu-şi ba chiar încredinţaţi fiind că la primăvara viitoare va creşte pe pârlitură iarbă din belşug.

Pădurilor li se da foc şi ca să lărgească mai mult locul de păşunat.

Mult au contribuit ciobanii la despădurirea munţilor.

Intr'o poezie populară din Bucovina, publicată în Conv. Lit. a XXV, pag. 713, întâlnim aceste versuri:

> Să mă duc . . . . .
> In codrii fără stăpâni
> Să m'apuc să runculesc
> Loc să-mi fac ca să trăesc

Ce înseamnă a runculi?

In dicţionarul său român-german Tiktin arată că a runculi rod-en. Damé în dicţionarul său român-francez dă pentru cuvântul românesc echivalentul francez défricher.

Atât *roden* cât şi *défricher* înseamnă a preface locul împădurit în loc de păşune sau de arat.

Un astfel de loc se numeşte *Runc*. In judeţele de munte este foarte răspândit numele *Runcu*, îl poartă şi localităţi şi ape.

Astfel în judeţul Mehedinţi Runcu, pârâu, vale, sat în comuna Şovarna de Sus; deal şi pârâu în comuna Cloşani.

In judeţul Gorj:

Runcu, comună învecinată în comuna Stroeşti, mai are şi acum peste 1400 ha. pădure; vale numită şi Valea de Runc, la răsărit de comuna Godineşti.

In Judeţul Vâlcea:

Runcu, loc isolat în comuna Cheia; loc isolat în comuna Popeşti; deal la miază zi de com. Câineni; sat care face parte din comuna Stăneşti; pârâu, care izvorăşte din munţii com. Malaia şi se varsă în râul Lotru.

Găsim însă localităţi cu numele Runcu şi în judeţele de câmpie.

Astfel în judeţul Dolj Runcu se numeşte o moşie şi un sat în comuna Stoina.

In jud. Romanaţi: Runcu sat al comunei Strejeşti de jos şi o moşie a Statului.

Pluralul dela Runcu este Runcurile. Cu acest nume cunoaştem nişte locuri izolate în comuna Govora-Vâlcea.

Deminutivul *Runculeţ* îl cunoaştem din dicţionarele obişnuite, cu toate că nu-l găsim în dicţionarele geografice ale celor cinci judeţe ale Olteniei. Toponimia atestă însă forme pe care nu le cunoaşte lexicografia. Astfel în jud. Mehedinţi este o comună numită *Runcurelu;* un deal cu acelaş nume în comuna Brădetu. In comuna Rudina un sat se numeşte Runcuşor.

Frecvenţa numelui Runcu în toponimia românească este o dovadă că în munţii şi dealurile — prea păduroase odinioară — populaţia, înmulţindu-se, a fost nevoită să despădurească, să cureţe locul spre a-l face bun pentru păşunatul vitelor sau chiar pentru arătură.

Fiindcă în Dacia nu era lipsă de pământ de muncă — destule şesuri goale şi neocupate erau la îndemâna unei populaţii nu prea numeroase într'o vreme. D-l Giuglea, profesor la Universitatea din Cluj, bănueşte că despădurire „a fost un puternic obicei la coloniştii romani".

Proverbul „*de pre runc nou iese brânză multă*" ne arată în ce scop se făcea runculirea şi cine avea tot interesul să despădurească cât mai mult.

Incă n'am terminat. Damé defineşte astfel Runcul: *partie d'une forêt dont les arbres ont été arrachés ou brulés et qui est transformée en pâturage*". Dar d-l Pericle Papahagi nu admite că runculirea e distrugerea pădurii prin punere de foc, prin ardere. D-sa afirmă că runculirea se face prin tăierea şi prin smulgerea buştenilor pentru lărgirea vetrei satelor sau oraşelor. In părţile bântuite de haiduci, runculirea e o măsură de siguranţă; se tăiau pădurile ca să nu servească haiducilor ca loc de adăpost.

Cu tot respectul pe care l-am pentru lexicografi şi filologi eu bănuesc că ciobanii au întrebuinţat focul ca mijlocul cel mai lesnicios, mai sigur şi (mai ales) mai repede pentru prefacerea locurilor împădurite în locuri pentru păşune.

Şi plugarii bănuesc că au procedat la fel.

In poezia populară citată mai sus dăm peste versuri ca acestea.

Codru 'ntreg să runculească
Să facă codru ogor.

In viaţa şi petrecerile sfinţilor Mitrop. Dosofteiu Iaşi 1683, se spune despre Păr. Teodosie a cărui pomenire este în ziua de 11 Ian. că: „făcea mici ogoare în pădure şi sămăna".

Despădurirea pentru ogoare este atestată în toponimia Olteniei:

In jud. Vâlcea: *Ogoara*, loc izolat în jurul com. Oleşani, Ogoarele, loc izolat în com. Modoaia.

In jud. Gorj: *Ogoarele*, deal în comuna Albeni; deal al comunei Runcu pe care sânt sădite viile locuitorilor.

O pădure din comuna Slăveşti-Vâlcea se numeşte *Jigăile*, ceeace ar însemna arsurile (vezi jigăraie-arsură).

Locul împădurit, care a fost curăţit cu deamănuntul de tufe şi mărăcini prin smulgere de copaci, prin tăiere şi prin scoaterea buturugilor (muncă anevoioasă) a devenit *laz*.

Iată lazurile din Oltenia:

In jud. Vâlcea:

Lazu, loc izolat în comuna Olteşani.

Poiana Lazului, în comuna Alunu.

Lazuri, pisc în comuna Costeşti.

Lazurile, loc izolat în com. Vaideeni; poiană în satul Călineşti.

In jud. Gorj:

Lazu se numeşte un deal în comuna Urdarii de sus; vale în comuna Urecheşti; deal în comuna Pegenii, acoperit cu pădure însă (a crescut la loc).

Lazurile deal în marginea comuni Godineşti.

In jud. Mehedinţi:

Lazu, loc şi vale în comuna Imoasa; deal, vale, pârâu şi pădure în com. Smadoviţa: sat al com. Valea boerească.

Lazurile, vale în com. Bala de jos.

In jud. Dolj:

Lazu moşie şi sat în com. Terpeziţa.

Diminutivul *Lăzurelu* este numele unui deal în comuna Cacova-Vâlcea.

Din acestea pare a rezulta că sânt mai numeroase Lazurile în toponimie decât Runcurile.

Apelativul laz are o întreagă familie: *A lăzui* înseamnă a smulge, a scoate buturugile, a defrişa o pădure; lăzuire şi lăzuit-defrişare.

Şi acele locuri statornicite pentru păşune numite izlazuri îşi datoresc originea tot curăţirii, defrişării.

Izlazul din arie era numele unui petec de pământ din coprinsul comunei Bodeşti-Vâlcea.

Izlazurile se numesc nişte locuri izolate, surpături, în com. Româneşti-Vâlcea.

Şi în judeţul Dolj există vre-o două trei izlazuri.

Dar cel mai vestit izlaz al Olteniei rămâne tot cel din judeţul Romanaţi.

Este locul să amintim aci că vitele lăsate să pască în lăstar în pădure tânără, se zice că o *izlăjesc*, adică îi mănâncă în aşa chip ramurile tinere încât îi împiedică desvoltarea pentru câţiva ani.

Şi lăcustele cari se lasă peste lanurile cu semănături se zice că izlăjesc.

Păşunatul în pădure tânără este încă un mijloc de despădurire.

Am la îndemână trei dicţionare. Caut însemnarea cuvântului seciu.

După Şăineanu seciu e „loc înverzit pe unde s'a tăiat pădurea şi au rămas butuci necăraţi;

După Tiktin: grămadă de copaci căzuţi cari singuri sau împreună cu pietre ori cu mărăcini serveau ca îngrădire, ori ca apărare. După Damé: petit taillis, sur une montagne, repoussé des troncs d'une forêt qu'on a coupée.

Evident că definiţia dată de Tiktin e aceea a palangei. Dar nici celelalte două nu sunt cele adevărate. Numai silvicultorii pot da definiţia adevărată.

Seciu e numele unei păduri de 380 ha. de cer, slejar şi gârniţă în comuna Glodu-Dolj; pădure şi sat în comuna Nisipi-Vâlcea; pisc pe creasta şirului de dealuri, ce brăzdează în lung şi lat comuna Costeşti-Vâlcea;

Seciu cu tei pădure în comuna Bătăşani-Vâlcea.

In judeţul Romanaţi Dealu Secilor desparte apa Dranovăţu de râuşorul Corneşu, lângă comuna Morunglavu.

Secturile e un cătun al comunei Poiana Gorj.

In multe locuri Seciu înseamnă parchet, adică o porţiune de pădure destinată a fi tăiată şi exploatată într'un an.

Lemnul uscat se numeşte şi lemn sec.

Cine nu-şi aminteşte versurile:

> Inchinare-aş dar n'am cui
>
> . . . .
>
> Inchinare-aş armelor,
> Armelor, surorilor
> Dar şi ele 's lemne seci,
> Lemne seci, oţele reci.

Lemn sec poate însemna însă şi copac uscat.

In cazaniile lui Varlaam găsim următorul pasagiu: „ca un foc ce arde lemnele cele seci fără de roadă".

Foarte răspândit în toponimie este numele *Seaca*. Fireşte că nu în toate cazurile acest nume e în legătură cu pădurea. E de foarte multe ori nume al unei văi pe care nu curge apă în tot timpul anului; al unei bălţi, etc.

Numele Seaca se dă şi unei păduri cu mulţi copaci uscaţi.

In jud. Dolj este o pădure *Seaca* aşezată pe costişa a trei dealuri.

In jud. Vâlcea un deal Seaca în com. Mateeşti. In jud. Gorj o comună Saca are 209 ha. pădure.

Secu, munte în plaiul Cloşani-Mehedinţi; munte în comuna Prejna Mehedinţi; deal şi comuna. în plasa Dumbrava-Mehedinţi.

Insemnate suprafeţe păduroase au fost prefăcute în *secături*, fie dându se foc pădurii, fie prin păşunare, fie prin smulgere. Au răsărit aşa zisele Odăi.

Odaia este a doua locuinţă a moşneanului: aci îşi ţine vara vitele la păşune, aci îşi stânge fânul, aci „sparge“ terenul şi seamănă porumb, fasole şi dovleci.

Un loc izolat în jurul comunei Oteşani-Vâlcea se numeşte *Secătura*.

Un deal şi o mahala în Costeşti-Vâlcea se numesc *Secăturile*.

DIN PRACTICA COMERŢULUI LEMNULUI

Cunoştinţe temeinice relative la trebuinţele pieţelor de desfacere, în ce priveşte diferitele categorii de material lemnos, nu intereseazâ numai pe reprezentanţii fabricelor de cherestea, unde prin debit se dă lemnului o formă semi industrializată, ori numai pe comercianţii de lemne, aceşti intermediari de multe ori absolut necesari între producător şi consumator, ci şi pe proprietarii de păduri, ori pe reprezentanţii acestora, cărora adese ori li se cere de a satisface direct cererile consumatorilor.

Este dar nevoe, ca fiecare din aceştia să cunoască dimensiunile, ce se întrebuinţează în diferitele ţări importătoare, ca ţinând socoteală de materialul lemnos brut de care dispune, să poată clasa lemnele după calităţi, astel în cât să se poată obţine maximum de profit din marfa ce o prezintă spre vânzare.

Technica comerţului lemnelor este aşa de complicată şi atât de interesantă din punctul de vedere al rentabilităţei pădurilor, în cât în ultimele decenii, în ţările din apusul Europei, iar la noi numai de câţi-va ani, s'a găsit necesar, ca să se înființeze anumite catedre la școalele superioare de silvicultură, pentru ca viitorii ingineri silvici să nu se mărginească numai cu cunoștințe relative la crearea și cultura sistematică a pădurilor, ci să fie bine inițiați și asupra modului de a pune la dispozițiunea comerțului sortimentele cele mai căutate, pentru că numai astfel se va putea obține, dintr'un capital lemnos de producțiune dat, maximum de profit bănesc.

Și în timpurile în care trăim, considerațiunile financiare nu trebuie să ne lase indiferenți.

In scopul de a împlini o lacună mult simțită, am făcut apel la bunăvoința unui distins absolvent al fostei școli superioare de silvicultură din Brănești, la d-l inginer silvic C. M. Bunescu, care, dându-și demisiunea din serviciul Statului, se găsește de un timp îndelungat ca consilier technic din partea „Băncii Românești" la Societatea Anonimă pentru Exploatări Forestiere și Industria Lemnului „Cosminul" cu sediul în Cernăuți, spre a da cititorilor „Revistei Pădurilor" câte-va noțiuni referitoare la practica comerțului lemnului.

D-sa a fost următor solicitărei mele și mi-a trimis două tablouri, unul *A*, în care se arată cari anume sunt dimensiunile cherestelei zise obișnuită și țările unde se întrebuințează și altul *B*, în cari se specifică sortimentele sau categoriile de material cerute pentru așa numitele partizi de cherestea destinată exportului.

In tabloul *A*, după cum explică autorul în scrisoarea ce însoțește tablourile în chestiune, se arată în adevăr dimensiunile, ce în mod obicinuit se dă cherestelei, pentru care se găsesc ori când amatori, cunoscută fiind sub numirea de marfă de Orient, precum și dimensiunile materialului lemnos de construcție întrebuințat în Anglia și în Franța, care fiind de calitate superioară nu se taie decât după o anumită comandă.

Marfa pentru Orient, ce se debitează de orice fabrică, se expediază de regulă în cea mai mare cantitate la Galați, unde ori când se găsesc cumpărători și numai prea puțină la Brăila și Constanța.

In tabloul *B*, se indică modul cum se alcătuiesc partizele de cherestea, și proporțiele în cari trebuie să fie reprezintate diferitele categorii de material (sortimente) destinate a fi exportate în Sudul Franței, căci la Nord se cer dimensiuni de 4—6 m.

lungime. Tot asemenea în Grecia şi Alexandria. Cam aceleaşi sortimente ca cele întrebuinţate în Grecia se cer în Palestina, Beyruth şi Asia Mică, iar cele destinate pentru Alexandria se trimit şi în pieţele de desfacere din Nordul Africei.

Dimensiunile cerute în Italia sunt prevăzute în tabloul *A*. Cât pentru Germania, Elveţia, Olanda etc., sortimentele uzitate în aceste ţări au alte dimensiuni, cari nu sunt trecute în menţionatele tablouri.

După cum am arătat şi cu altă ocaziune, cea mai mare cantitate de material lemnos, ce exportăm noi, se expediază în Orient, în care se coprinde: Bulgaria, Grecia, Turcia, Asia Mică, Egiptul cu Nordul Africei precum şi Italia, după care urmează Franţa şi Anglia, mai puţin însă în Germania şi Olanda.

Mulţumesc d-lui Bunescu pentru preţioasa d-sale comunicare şi sper că, pe viitor, ne va ţine în curent atât cu preţul lemnelor din centrul Cernăuţi, cât şi cu cerinţele de material lemnos din celel'alte ţări ale Occidentului.

Petre Antonescu

TABLOUL A
DE
DIMENSIUNILE DE CHERESTEA OBIŞNUITĂ

Grosime mm	Lungimi	Ţările unde se întrebuinţează	Observaţiuni	
7	2—4 m eventual 5 m cu intermediare din 1/2 m in 1/2 m	Grecia pentru lăzi de stafide	La toate aceste groşimi lungimile de 1 – 3, 5	
9	numai 4 m	Turcia foarte mult, Asia mică		
11 *) 12	Orient 4 m Occident 4 – 6 m	4 m in Orient inclusiv Italia şi in Occident mai ales Germania şi Sudul Franţei. 4—6 m Germania şi Nordul Franţei, iar in Olanda cu 70% de 4, 5 m		
14 17 19 23 event. 26 29 35 39 45 48	4 – 6 m majoritatea 5 şi 6 m eventual 4 şi 4, 5 m (fără 5, 5 m)	Elveţia şi Germania		Ca lăţimi la toate dimensiunile arătate, sunt cele cunoscute d:

17 *) 18	ca la 11—12 mm	ca la 11—12 mm	se caută numai în țară	Orient (10, 12, 15, 17, 19, 22, 25, 28, 30, 33 cm, eventual cu 36 și 40 cm, pentru toate grosimile afară de cele până la 12 mm inclusiv) cu începere dela 12 cm pentru grosimile de la 18 mm în sus, tolerându-se lățimea de 10 cm la grosimea de 12 mm, iar 8 cm la nici o grosime.
28	ca la 11—12 mm	Orient (Grecia) Occident (Franța) și țară		
32 event. 33	4—6 m	Basarabia, ceva în Franța și Elveția		
37 *) 38	4 m 4—6 m	Orient și Franța (Sud) Italia și Franța (Nord)		
47 *) 48 puțin 58 „ 68	4 m	Orient (în Grecia cu 58 mm calit. bună) în Franța fără 58 și 68, însă cu ceva 54 mm, în Alexandria numai 48 mm.		
12/24 event. 9/24	Cantinelli de 1$^1/_2$ m—4 m cu intermediarele de $^1/_2$ în $^1/_2$ de metru și cu media lungimelor, de 3 m	Numai Orient		
12/40 12/45 18/40 18/45	dela 1 m în sus cu intermediarele din $^1/_2$ în $^1/_2$ m	Se caută numai în țară foarte rar și în Orient, 12/45 și 18/42.		
32/45)	4 — 6 m eventual mai scurte cu intermediare din $^1/_2$ în $^1/_2$ m.	Basarabia		

---

*) Intermediarii (unii) cer fabricanților 11, 17, 37, 47 mm, ei revânzând la export drept 12, 18, 38, 48 mm, deci 11, 17, 37, 47 mm, nu sunt dimensiunile cerute de export, ci de intermediar.

Grosime mm	Lungimi	Țările unde se întrebuințează	Observațiuni
Moraliile și Semimoraliile adică:			
puțin 24/48, 28/56, 56/56, 33/66, 66/66, 38/76, 76/76, 48/96, 96/96 puțin	4 m	Toate în Orient inclusiv Italia (fără Occident)	
43/86, 44/88, 86/86, 29/58, 58/58, 34,68, 68/68, 39/78, 78/78, 88/88,	4 m	Obișnuite puțin în Italia	
Rigle:			
38/58, 48/68, 58/78, 68/88, 78/93, 88/108, 98/118	4 — 6 m	în țară	

Piesele de construcție după comandă	după comandă	Țară		
1/2"	Ca lungimi începe dela 6 fusuri în sus până la 28 fusuri cu intermediarele din fus în fus	Anglia	Ca lațiuni dela 4" în sus până la 11" cu intermediarele din țol în țol. Un țol are 25,4 mm. Un fus are 30½ cm	fără rigle care se taie în Anglia Deși aceste dimensiuni sunt cele frecvente la comenzile ce se fac, materialul nu se taie decât la comandă spre deosebire de cel de Orient, care oricând se poate desface.
3/4"				
1"				
1 1/4"				
6/4"				
7/4"				
8/4"				
9/4"				
10/4"				
75/225 mm	Madriers	Franța	Ca lungimi de la 3—8 m cu intermediarele din 33 în 33 cm și cu o medie a lungimelor de 5—5,30 m.	idem. idem
65/165 mm	Bastings			
65/180 mm	"			
6/8 mm	Chevrous			
8/8 mm	"			

C. M. Bunescu
16 VII. 1924

TABLOUL B

de

sortimentele cerute astăzi la partizile de cherestea pentru export

Franța		4 metri
12 mm	10%	10–15% înguste 10–17 cm
18 „	20%	85–90% late 19–33 cm
24 „	40%	egal repartizate
28 „	20%	La grosimele de la 18 mm
ceva 32 „		in sus se cer și ceva lățiuni
38 „		de 36 cm și 40 cm.
48 „		deci media lățimilor e peste
ceva 54 „		25 cm
Moraili	10%	

Se poate furniza și ceva 24/24 mm pentru Nordul Africei (araci de vie) dela 1½ m (puțin) in sus până la 4 m cu intermediarele din ½ în ½ m.

Grecia		**4 metri**
12 mm	15-20%	10—15% îngustă 85—90% lată Media lățimilor 25 cm. Majoritatea scândurilor late să fie de lățimea de 25 cm.
18 „	25%	
24 „	30%	
28 „	15%	
38 „		
48 „		
ceva 58 „ însă bun		
Moralii:		
28/56, 56/56, 33/66 38/76, 76/76, 48/96 ceva 96/96, ceva 24/48	10-15%	
Alexandria		**4 metri**
12 mm	20%	15% înguste 85% late Media lățimilor poate fi ceva sub 25 cm (24 ½).
18 „	20%	
24 „	30%	
38 „ 48 „	10%	
Moralii:		
28/56, 56/56, 33/66 66/66, 38/76, 76/76	20%	

NOTĂ. — Sortimentele arătate mai sus sunt în genere cele obișnuite cerute, ele putând suferi modificări în plus (adică cumpărătorii cerând un mai mare procent de 12 mm) sau în minus (vânzători neputând oferi decât un procent mai mic de 12 mm) deasemenea, cu mici variații — tot după nevoia cumpărătorului sau vânzătorului — se pot modifica și celelalte procente. Obișnuit însă, repet, se cer cum se arată mai sus.

SCUMPIA
CULTURA ŞI INDUSTRIALIZAREA EI

Cap. I.

§ 1

Consideraţiuni generale.

In raza Ocolului Silvic Turtucaia situat în partea de vest a Dobrogei-Nouă şi a judeţului Durostor se află instalat pe o scară întinsă arbustul „Rhus cotinus" numit popular scumpie.

Diseminat în mod natural, în parchetele tinere exploatate de unu până la şeapte ani, sau mai ales, în tufărişurile degenerate zise meşelicuri,[1] atinge adesea proporţii de peste 50% constituind astfel esenţa predominantă a amestecului. In asemenea condiţiuni şi fiind o specie cu temperament robust, concurează cu stejarul pentru căldură şi lumină, până ce acesta mai viguros câştigă etajul dominant; iar scumpia rămasă în sub arboret, perde trep'at din vigoare şi lâncezeşte până ce o nouă tăiere a masivului o scoate la lumină.

Calităţile apreciabile precum şi suprafeţele întinse populate cu această esenţă determinând o rentabilitate a exploatărei, chiar faţă de mijloacele primitive ale localnicilor a făcut să se nască o industrie rudimentară pentru tăbăcitul pieilor de oaie.

Industrializarea unui produs al pădurilor neputând fi indiferentă unui silvicultor, am încercat a o studia pe cât mi-au permis mijloacele mele modeste de investigaţiune în cadrul silviculturei şi al economiei naţionale.

§ 2

Repartiţia esenţei.

Bibliografie. D-nii *I. Constantin* şi *F. Faideau* în *Histoire Naturelle Les Plantes, Larousse 1922*, la genul Rhus arată că se cunosc peste 100 specii ce trăesc în regiuni calde afară de tropice. Aceştia sunt arbori sau arbuşti bogaţi în tanin, cu suc amar, mai mult sau mai puţin veninoşi cari irită pielea şi conţin cantităţi mari de produse balsamice (pag. 187, 233, 257, 272).

---

[1] Meşelicurile caracterizează trecerea dela stepă cu scaieţi la pădure.

Frunzele celor din Regiunea Mediterană servesc la tăbăcit. Sucurile lăptoase ale unor specii din extremul orient conţin o oxidază, lacaza şi servesc la fabricarea faimoaselor lacuri din China şi Japonia. Altele cum sunt Rhus succedanea şi Rhus vernicifera dau fructe al căror înveliş ceros se exploatează şi se extrage ceara ce se poate întrebuinţa la parchete, creme, lumânări, disc de fonograf, etc.

Referindu-ne la specia Rhus cotinus găsim următoarele:

Dippel. Handbuch der Laubholzkunde Berlin 1892 partea II. pagina 382, aria geografică a lui Rhus cotinus: „Spre sud „în Europa de sud dela versanţii sudici ai Alpilor spre est până „în orient, în ţinuturile Caucazului şi Siberia de Sud-Vest.

Willkomm. Forstliche Flora von Deutschland un Oesterreich, Leipzig 1887 pag. 813: „pe coline cu soare, pe dealuri „cu vii şi pe stânci în munţi calcari din ţinuturile Alpilor Au-„strieci (mai ales în regiunea trentină a Tirolului de Sud, unde „scumpia este răspândită în aproape toate crângurile...) din Un-„garia, Transilvania, Banat (unde var. arenarium e foarte comună „pe solurile nisipoase coline în special), apoi în Elveţia de Sud. „Este răspândită în toată Europa sudică, din Spania până în „Crimeea“.

Francia şi *Spania.* Se găseste Rhus Cotinus în regiunea Mediterană (S. E.) Mathieu. Flore Forestiere 1877 pag. 55. „Co-„lines seches du Dauphine et dela Provence; remonte le Rhône „et l'Isere jusqu'a Grenoble et Chambery, et s'eleve dans les „Alpes jusqu'a l'altitude de 800 mtr.“ Impreună cu Rhus Cotinus se găseşte şi cealaltă specie, R. Coriaria, care pare a rămâne singură dincolo de Pirinei în *Spania.* După cum arată „*Colmeiro* „în Calatogo Metodico de Plantas Observadas en Cataluna, de „Barcelona, Madrid 1846, căci găsim la pag. 35 citată din G. „Rhus numai specia R. Coriaria. Willkomm (după cum s'a spus „mai sus) însă citează în Spania şi pe R. Cotinus fără a indica „precis localităţile“.

Austria. Fritsch (Excursion Flora fur Oesterreich, Viena), dă pe R. Cotinus în Austria de jos, Stiria de sud, Craina şi Tirolul de sud, fără cealaltă specie meridională din subgenul Cotinus; R. Coriaria.

Germania. Garke's Illustrierte Flora von Deutschland pag. 489 originar din sud; adesea cultivat în parcuri.

Ungaria şi Transilvania, Fekete Lajos es Mogocsy—Dietz Sándor Erdészeti Növénytan, 2 Kötet, Budapest 1896 pag. 718:

Var. a — levis Engl. „No a Maros — Duna Közen Eger Kornyecen, Erdélyben, S. Europa, delireszen“ creşte între Mureş şi Dunăre în jurul oraşului Eger în Ardeal şi partea sudică a Europei“.

Var b — pubenscens Engl. „A. Maros — Duna Közen Romania bod (creşte între Mureş şi Dunăre şi în România).

Var. c — Cinerea Engl. Maros Duna Közen Mofdvaban, etc. Dr. Borbas Szerint ez, a R. arenaria Wierzb, (erd. I 1886, 70—73“.) (între Mureş şi Dunăre, în Moldova. După Dr. Borbas este R. arenaria).

Ludwig Fekete und *Tibor Blattag* die Verbreitung der forstlich, wohligen Bäüme und Sträücher in Ungarischen Staate, Selmecbanya 1914 vol I.: la pagina 41 arată că Rhus Cotinus împreună cu Carpinus duinenzis, Quercus conferta, Acer obtusatum, Eraxinus ornus, Lonicera Capriofolium, Cytisus laburnum, Paliurus, Ruscus hypoglossum şi aculeatus nu trec peste N. dincolo de Carpaţi, iar la pag. 42 arată că R. Cotinus împreună cu Acer tataricum, Quercus ceris, Frascinus ornus, Lonicera caprifolium, Ruscus hypoglossum trec peste linia Dunărei dela Pozsony Vaczer, fără a trece spre nord mai departe de frontiera ţărei (adică Ungariei).

La pag. 49 arată că limitele orizontale al speciei „*Holuby*“ l'a găsit în comitatul Trenczen la Alsomotesics, pe munţii calcari dela Timohaza (Oester. Bot. Zeitschrift 1883, pag. 308), această staţiune este punctul cel mai nordic (48 49 L. N.) al limitei sale polare. In munţii Bukk se găseşte nu numai pe muntele Belko, ci încă ceva mai spre nord, la Demeterko (480 L. N.).

„In ţinuturile calcare mai sudice se găseşte pretutindeni „mai frequent; *Neilreich* dă următoarele staţiuni: Matra, Pilis-Ver„tes (Comitatul Fejer), Veszpreni, Zale Somogy, Boranya, Szireny, „partea de est dela Arad, Banat în ţinuturile nordice e numai „sălbătecit. Sominkai 'l citează la Vajdahunyad şi trecătoarea „Vereştorony (Turnul Roşiu), Schur la Braşov. Noi l'am obser„vat în următoarele staţiuni: Eger, Felsotarkany, Felnemet, Szar„vasko, Belapatfalva, în comitatul Feker: Csakvar, Iszkaszent„gyorgy, Guttamasi, Isztimer, Bakonukuti, Bibske, Inota, Fejer„varcsurgo, Csoka; în comitatul Veszprem: Hajmmsker, Tes,

„Csesznek, Soly, Gyulafiratot; în comitatul Zala: Balatonfured, „Balatonrass, Alscors, Felscors, Orvenyes, Also şi Felsodorgiese, „Lovas, Keszlheny, Aszofo, Akali, Balatonszollos, Nagy, şi Nemespecsely; în ţinutul de coline spre sud de lacul Balaton acest „arbore este destul de frequent, creşte încă în munţii Meksek „şi în comitatul Crasso-Szorony (în Caraş Severin) lângă Băile „Herculane, la Domugled, pe Dunăre de jos, la Bozovisc şi „Szakalar, etc".

„In comitatul Szerem prosperă la Frusca Gora, în Croaţia „lângă Samobor, Sused". (Schloss şi Vucot, Syllavus pagina 116) „între Karolivaros şi Bosanci, la lacurile Plitvica şi în ţinuturile aşezate spre sud de această Regiune, în Carstul croat scumpia este frequentă.

„La pagina 564; în ţinutul muntos al Ungariei de sud se „găseşte exclusiv pe baza mineralogică calcară, nu are nici o „limită inferioară (la trecătoarea Cazanelor se găseşte la 51 m) „limita superioară este 1110 m. (pe Domuglod la expoziţia nor„dică 1110 m„ pe vârful Suscu 1200 m. Pleşuva mare pe est „de Szakalar 1140., pe versantul sud vestic al muntelui Urszonya „ca şi în munţii Pleşuva la 986 m.".

„Il găsim dela vârful lui Domuglad şi Suscu până la cursul „Cernei dela punctele cele mai profunde ale trecătoarei Caza„nelor până la piciorul lui Golec (345 m. sudvest) în ţinutul „Bersasca, apoi la Szacalar încă şi pe vârful Cornetului înalt „(893 m.), după aceia în ţinutul dela Laszlovara, Szikesfalu, Ba„ziaş, Naszados şi Ujmoldova, apoi pe sol calcar la Baia Sasca, „Bozovici, Harampatac, Ogerlistye, (mai înainte Budaria) Cisk„lobanya, Baia Oraviţa, Maidan şi Crassovar".

La pagina 625 ne arată că în munţii din centrul Ungariei (Bakony... spre vest, munţii Borszony, Cserhot, Metra, Bukk la est) pe bază calcară R. Cotinus e deja mai rar, se găseşte pe stâncile calcare şi dolomitice cu facies de Carst, iar la pag. 639 pentru aceiaşi regiune se arată că „în ţinuturile de dincolo de Dunăre nu se urcă mai sus de 410 m. (Csokovar la Vertes); maximul îl atinge în Munţii Centrali la Bukk unde Danielisz l-a 784 m. pe coama Belko".

Pagina 654: „La Meksek... la 380 - 400 m. altitudine, ca sub„arboret sub masiv de tufă râioasă, în compania lui Viburnum „lantana (calcar). De asemenea Simonkai l'a găsit în împreju„rimile dela Pecs".

Pag. 671 vorbind de vegetaţiunea mediteraniană a Ungariei „(Fiume etc.):" în masivele luminoase de Fraxinus ornus şi „Quercus pubescens se găsesc cei mai mulţi arbuşti meridionali „(Cotinus, Colutea....)"

Pag. 727 vorbind de Alpii croatici: R. Cotinus, „se găseşte ca sub arboret în diferite formaţiuni de pădure, între „stejari şi Fracsinus ornus caşi Ostrya Pin negru şi Fagi. El „ajunge până la coastă (Borovi vorh la Sc. Juraj)" acoperă „anumite locuri punctele stâncoase ale munţilor şi platourilor (Lukovo Sugarje, Srb. împrejurimile lacurilor Plitviţa. Limita sa „superioară, medie este la maximum 850 m. la Velebit (Siljovadа, „expos. s., 32 57' 44 28')".

Pag. 747: „în cantitate însemnată în ţinuturile sudice ale „Alfoldului, pe platoul Ipal dela Titel (Prodan)".

Schur, Enumeratio plntarum Transilvaniae, Viena 1885, pag. 143: „pe colinele cu vii şi pantele stâncoase ale regiunei mon„tane: pe calcar la Braşov; la trecătoarea Turnu-Roşu. la Goiţa, „izolat.

„Var. a pilosum, trecătoarea Turnu-Roşu".

Bulgaria. In articolul d-lui N. Iacobescu publicat în Revista „pădurilor 1914 şi intitulat: Observaţiuni şi impresii din Bulgaria „se arată prezenţa în mare cantitate a scumpiei în împrejurimile „Griviţei şi Plevnei (Pag. 244).

Vechiul Regat Dr. Brândză (Prodromul florei române pag. 172 şi Vegetaţia Dobrogei etc.) Rhus Cotinus se întâlneşte — „pe Prut dela stânca în jos, pe coama dealului până la Huşi şi Galaţi unde se întinde peste toată ţara de jos şi către Bârlad, Tecuci şi Focşani; apoi la Periş (Ilfov) Prundu (Vlaşca); dela Severin la Vârciorova, şi către Porţile de Fer: în Dobrogea, lângă Greci, Mânăstirea Cocoşi, Malcoci, între Medgidia şi Cernavoda, — Gârliţa, Dobromir, Demirchioi".

Dr. Grecescu în conspectul floarei române 1898 o citează: la Severin, pe dealurile muntoase dela Schela Cladovei către Dudaş şi Vârciorova dealurile Poroinei, valea Tesnei în faţa Cernei în Buzău la Bâsca; Dumitreşti (Râmnicu-Sărat); Piatra, Iaşi, Socola, Măcin, Mangalia, Başbunar.

S'a mai confirmat prezenţa acestei specii înăuntrul ariei deja cunoscute prin lucrările lui Brândză şi Grecescu şi anume a Comana (pădure). *D-l Radian* iar de *D-l Enculescu* (Aria geografică a genului ? l...) Rhus Cotinus L. în România, Rev. Păd. 1909 pag. 178) la Ceptura, Vadul Spart, Boboci, Galaţi Fântânele, Folteşti, Bălinteşti până aproape de Bereşti (Covurlui) apoi în pădurile dela Sud-est de Huşi, în pădurile dintre Ţigănaşi şi Bivolari (Jud. Iaşi) şi ceva mai sus în Dorohoi; în pădurea Cernohalo între Ringhileşti şi Călăraşi etc.

După observaţiunile noastre scumpia se mai găseşte şi încă în mari cantităţi, pe platoul Deliormanului pe care frontiera Româno-Bulgară dela 1913 l'a despărţit în două. Aci abundă în regiunea sud-vestică începând dela Dunăre şi mergând peste calea ferată bulgară Rusciuk-Varna unde diminuează. In această regiune a Deliormanului scumpia caracterizează zona de amestec al pădurei cu stepa, diminuând sau despărţind prin intrarea în stepă cu scaeţi sau celelalte plante caracteristice ale stepei. Preferă ca teren atât pământul negru de cernoziom din pădurile de stepă, dar îi place şi solurile de podgorii, terenurile calcaroase mai ales.

Temperatura pare că joacă un rol principal în distribuţia acestei esenţe căci în Cadrilater preferă solurile călduroase bine luminate şi cu înclinări cât mai dulci.

Brândză şi Grecescu considerând scumpia cantonată mai ales în partea vestică şi sud-vestică a vechiului Regat, o grupează între speciile exclusiv mediteraniene. Geobotaniştii mai noui ca *D-l Tanfilieff* (a cărei părere o susţine şi d-l Enculescu în articolul de mai sus) o grupează între esenţele de stepă.

Considerând elementele de staţiune din Dobrogea Nouă şi condiţiunile în care s'a făcut amestecul în România a celor două flori de stepă şi mediteraniene, credem că scumpia nu poate fi o rămăşiţă a unei flori cuaternare stinsă, căci în Deliorman pe vremuri şi până mai anii trecuţi, s'au găsit exemplare de fag, cari fructificau şi se înmulţeau prin sământă la o altitudine de 100—150 m. deci ca să trăiască fagul a trebuit să existe o climă umedă. Săpându-se un puţ regiunea Ahmaltár (jud. Durostor, plasa Sarsâlar), la oarecare adâncime, s'a găsit urme de conifere (ace), lucru care întăreşte ipoteza de mai sus.

Este mai probabil ca scumpia să se fi schimbat şi a devenit mai secetos peste întreaga câmpie a Dunărei şi în special în Deliorman. De această schimbare a climei vorbesc de altfel şi ruinile grece, Romane şi Genoveze ce se găsesc lângă numeroasele albii săpate în podişul Deliormanului unde odinioară curgeau râuri şi fluvii dar care azi sunt secate complectamente.

Pentru a se elucida această chestiune am crezut necesar a consulta pe d-l profesor *Nic. Iacobescu* şi d-sa mi a comunicat părerea: după datele din Transilvania, Ungaria şi alte ţări se vede:

„a) Scumpia este o specie mediteraneană,

„b) Că cere sol calcar.

„c) că se poate adapta unui climat mai uscat, caşi tufa „râioasă dintre stejari, deci caracter de pădure de stepă. S'a „întâmplat apoi ca regiunea de stepă din Deliorman să fie „calcar, de aci coincidenţa scumpiei cu stepa. De asemenea în „locul bogat în calcar dela Snagov. Totuşi scumpia nu e con„trarie nici unui climat mai umed, dovadă existenţa ei cu frasinul „şi cu fagul (Alpi Croatici după Fekete, Deliorman după d-l „Florescu".

§ 3.

Consideraţiuni botanice.

Scumpia este un arbust stufos care crescut în plină lumină se ramifică dela bază şi atinge înălţimi de 2 - 3 metri; dar crescut in codrul de stejar cum e cel din masivil Iri-Asar (comuna Ahmaltar, jud. Durostor), prin elagaj natural dă un fus drept care poate atinge înălţimi de 10 metri şi chiar mai mult.

Face parte din Dialepetalele superovariene ordinul Terebenthineelor familia Anacardiacee genul Rhus.

Inrădăcinarea este trasantă, drajonează şi lăstarii se individualizează admirabil. Are frunze simple peţiolate eliptice şi glabre cu foarte multe nervuri [1]). Pe faţă sunt colorate verde intens, pe partea inferioră, verde spălăcit; iar toamna înainte de a cădea se colorează roşu ca sângele. Lujerii ca şi frunzele au un miros caracteristic. Mugurii sunt mici şi triunghiulari lipiţi de axă. Florile (Maiu-Iunie) sunt foarte mici câte cinci pe o bucată rânduite în racem compus terminal, constituit rar. Petalele sunt verzi gălbui. Ovarul este redus la o singură carpelă

NOTA. [1]) Se mai găseşte o varietate, C. Coggygrya Scop = C. areinaria (Wierzb) jav Frunzele (cel puţin pe dos) ramurile şi inflorescenţa în ntregime pubescente.

uniovulată şi cu 3 stili. Printre aceste flori sunt unele hermafrodite şi dau drupe mici, brune lucitoare, purtate la extremitatea unor pedicele netezi; dar majoritatea florilor sunt mascule şi cad la puţin timp după înflorire acoperindu-se de peri roşii sau roz ce le fac mai umflate formând prin gruparea lor nişte pămătufuri delicate din care se fac buchete şi de aceia s'a mai dat scumpiei şi numele de arbust cu perucă.

Embrionul are cotiledoanele plane.

Lemnul are alburn alb foarte îngus (1—3 mm.) şi un duramen galben cafeniu. Suportă uscăciunea bruscă fără a se crăpa, se altereaază greu în aer liber şi rezistă la putreziciune timp îndelungat. Ritidomul are un aspect solzos caracteristic şi se detaşează în senz longitudinal. Trunchiul în secţiune prezintă o formă circulară foarte des neregulată. Creşterile de primăvară sunt evidente, cele de toamă sunt din ce în ce mai închise dând secţiunei transversale un aspect vărgat.

Cel mai bătrân exemplar găsit în pădurea Iri-Asar avea o vârstă de 100 ani şi un diametru de 0,20 metri.

(Va urma)

PAVILIONUL ADMINISTRAŢIEI CASEI PĂDURILOR
DIN
EXPOZIŢIA DIN TARGUL MOŞILOR
21 Maiu—21 Iunie 1924

Printr'un pavilion construit în stil forestier, Administraţia Casei Pădurilor, — alături de celelalte pavilioane ale diferitelor ramuri de industrie — a căutat să arate publicului vizitator al expoziţiei, prin exterior sistemele de construcţii din lemn (rotunde, cioplite, etc.); iar în interior a căutat să arate în deosebi toate întrebuinţările pe cari le au diferitele specii de lemne ce populează pădurile noastre existente cât şi cele create pe terenurile inundabile sau pe nisipurile zburătoare.

Planul pavilionului, lucrat de către d-l Arhitect al

Casei Pădurilor, Rădulescu, a întrunit minunat utilul cu frumosul, prezintând ochiului o lucrare care să placă atât ca exterior cât şi ca interior.

In întregime pavilionul construit din lemn de molid, încheiat în diferite îmbinări, — putând fi demontat şi montat din nou, domina prin frumuseţea stilului toate pavilioanele din restul expoziţiei, atrăgând numărul cel mare de vizitatori.

In interior, începând dela dreapta spre stânga, se putea vedea.

Sub titlul: *Recoltarea seminţelor de molid în ţară.*

In miniatură. *O uscătorie de conuri*, din Regiunea silvică Miercurea Ciuc, unde este centru de culegere de seminţe de molid la noi în ţară, *o tobă* pentru scosul seminţelor din conurile de molid şi *un dezaripător* de sământă de molid, lucrat de d-l Inginer silvic Scrima Nacu, Şeful ocolului silvic Joseni.

Toate acestea servesc în sus citata regiune silvică pentru uscarea conurilor de molid şi dezariparea seminţelor, atingând în ultimii doi ani o producţie destul de mare, pentru un prim început la noi în ţară, satisfăcând în întregime atât nevoile pentru produsele statului cât şi pentru acoperirea nevoilor pădurilor administrate de stat şi ale pădurilor particulare.

Pentru a arăta cu cifre rezultatele strângerii conurilor şi al dezaripării semintelor, cum şi felul cum s'a distribuit, dau mai jos un tablou

T A B L O U

de situația lucrărilor de recoltarea semințelor de molid în anii 1922/1923
în regiunea silvică Miercurea Ciuc

S'a recoltat					Deci dintr'un hectolitru sămânță a rezultat		Procent de germinație %	Cheltueli pentru un kg. sămânță dezaripată									
Luna și ziua		Conuri hectolitri	Din care a rezultat sămânța		sămânță aripată kgr.	sămânța dezaripat kgr.		Strâng. și aducerea în depozit a conurii.		Lucrări în uscătorie		Dezariparea seminței		Diverse		Costul total al unui kgr sămânță dezaripată	
dela	până la		aripată kgr.	dezaripat. kgr.				Lei	B.	Lei	B	Lei	B.	Lei	B	Lei	B.
1 Nov. 1922	15 Martie 1923	5133	11616	5190	2.26	1.15	85.95	32	36	16	18	7	03	14	78	79	35
10 Oct. 1923	15 Aprilie 1924	15483	28667	10390	1.65	0.67	80.85	51	17	24	56	16	38	10	24	102	35

DISTRIBUȚIA

1923	Pentru pădurile Statului și administrate de Stat	4404,5 kg.
	Pentru pădurile particulare	1545,5 „
	Total	5930,— kg.
1924	Pentru pădurile Stafului și administrate de Stat	2865,— kg.
	Pentru pădurile particulare	2539,— „
	Total	5404,— kg.

In afară de obiectele de mai sus, o serie de fotografii luate în timpul lucrărilor de uscarea conurilor şi dezariparea seminţelor, arată întreaga operaţiune la care sunt supuse conurile de molid până să se obţină sămânţa de molid dezaripată.

Sub titlul: *Cultura Pădurilor.*

O colecţie întreagă de instrumente necesare lucrărilor în pepinieră, frumos aranjate, încercuite de o serie de fotografii arată toate lucrările de pepinieră ca: desfundatul, facerea răzoarelor, semănatul, plivitul, etc.

O altă serie de fotografii, bine reuşite, arată lucrările de plantaţiuni.

Cu o colecţie de semiuţe forestiere se închide compartimentul destinat să ne arate munca migăloasă a creşterii puieţilor şi a refacerii pădurilor pe cale artificială, prin plantaţiuni.

Sub titlul: *Vegetaţia Pădurilor.*

O colecţie de tumori (gălme) rezultatul paraziţilor ce cresc pe arbori, arată opera distructivă a acestora, făcând unii arborii improprii pentru lemn de lucru sau încetinindu-le creşterea, destinându-i astfel peirii, alături de o altă colecţie ce reprezinta opera distructivă a insectelor în frunte cu bostricus tipographus care în ultimii ani a provocat adevărate calamităţi pădurilor de molid, distrugând suprafeţe întinse.

O serie de eşantioane cuprinzând toate speciile ce cresc în pădurile noastre închide şi acest compartiment.

Sub titlul: *Industria lemnului de foc şi a mangalului.*

O bocşă, în miniatură, din judeţul Hunedioara arată cum se fabrică mangalul pe o scară întinsă în această regiune, necesar turnătoriilor de fier ale Statului dela Hunedioara.

Sub titlul: *Technologia lemnului.*

Acest compartiment este bine reprezintat şi devizat pe secţii, fiecare secţie reprezintând o specie lemnoasă.

a) *Secţia teiului.* Este bine reprezintată, arătându-ne toate întrebuinţările pe care le poate da acest lemn, foarte cautat şi întrebuinţat în gospodăriile rurale.

Acest lemn este întrebuinţat pentru mobile uşoare, instrumente casnice de tot felul ; iar liberul în urma topiri, ne dă teiul topit, cunoscut în deajuns sub acest nume, întrebuinţat sub această formă în industria împletiturilor al cărui rezultat sunt: rogojinile, instrumente pentru prins peşte: vârşii, etc.

b) *Secţia sălciei şi plopului.* Intrebuinţările acestor două specii sunt tot aşa de numeroase ca şi ale teiului, constituind lemnele cele mai căutate de către rudari, cari îl întrebuinţează pentru facerea albiilor, copăilor, etc.

c) *Secţia ulmului.* O căruţă complectă, executată din acest lemn, arată adevărata lui întrebuinţare.

d) *Secţia salcâmului.* Unul din lemnele, foarte căutate astăzi atât de către populaţia din ţinuturile lipsite în păduri cât şi de cei din regiunea colinelor. Acest lemn este întrebuinţat în regiunea ţinuturilor lipsite de alte lemne pentru nevoile populaţiei rurale; ca lemn de lucru, pentru case, căruţe, garduri şi ca lemn de foc.

e) *Secţia fagului.* Aci ni se arată întrebuinţările acestui lemn, care până mai eri nu era căutat decât pentru lemn de foc, iar astăzi în urma avântului pe care l'a luat industria mobilelor curbate este foarte căutat, putând în urma unor operaţiuni să i se dea orice forme. In afară de mobile se mai întrebuinţează în rotărie pentrn facerea obezilor şi a colacilor de roate.

Tot din acest lemn se fac văcălii, instrumente (lopeţi) cutii şi butoaie pentru împachetatul diferitelor alimente şi materii prime.

f) *Secția stejarului.* Unul din cele mai valoroase lemne dela noi, împuținat foarte mult în ultimul timp, ale cărui întrebuințări sunt nelimitate, căutat de toate industriile lemnului, pentru parchete, mobile, construcții, butoaie, etc.

g) *Secția molidului.* O colecție de diferite calități și dimensiuni sub cari este căutat acest lemn în comerț, atât la noi cât și pe piețele străine, făcând obiectul principal al exportului nostru, arată valoarea pădurilor noastre în lemn de rășinoase.

Două miniaturi de ferestrae de apă închide și acest compartiment al Technologiei lemnului.

Sub titlul: *Lemn de rezonanță și lemn de lucru industrializat.*

Sub acest titlu ni se arată întrebuințările lemnului de molid și paltin în industria instrumentelor muzicale, ale lemnului de carpin în industria calapoadelor și a instrumentelor pentru prelucrarea lemnului, ca: rindele, etc.

Sub titlul: *Technologia chimică a lemnului.*

O colecție de derivate ale distileriei lemnului de fag al cărui rezultat sunt diferitele Alcooluri (Alcool Mathilic, etc.) și Aciduri printre care și acidul acetic (oțetul) cum și o colecție a întrebuințării lemnului de molid pentru fabricarea hârtiei ne arată diferitele faze prin care trece lemnul până ce se obține pasta de hârtie, întrebuințată în urmă la fabricarea hârtiei, — ne arată rezultatele obținute din aceste două specii supuse unor operațiuni chimice.

O altă cameră, este rezervată, speciilor forestiere exotice, unde ni se arată întrebuințările și calitățile acestor lemne, dintre cari citez: Robinia pseudoacacia, (salcâmul) Ailanthus glandulosa (arborele puturos) Populus canadensis (Plopul de canada), etc.

Expoziția aceasta a Casei Pădurilor, bine organizată ne-a arătat în deajuns bogăţia noastră în lemn ale cărui calităţi sunt neîntrecute şi cari au făcut obiectul străinilor, cari au distrus pădurile noastre, trimiţând lemnul la ei în ţară pentru ca în urmă să ni-l trimeată prelucrat sub formă de mobile, plătindu-l de peste o sută ori mai scump decât î-l au cumpărat ei.

Expoziţia şi-a atins scopul urmărit, familiarizând publicul cu întrebuinţările lemnelor noastre şi arătându-i totdeodată admirabilele întrebuinţări ale diferitelor specii lemnoase.

Georgescu G. Stelian
Inginer silvic

INDUSTRIA ŞI COMERŢUL LEMNULUI ÎN ANUL 1923

Pădurile constituesc una din bogăţiile cele mai de seamă ale ţării noastre şi ocupă locul al treilea, după agricultură şi petrol.

Pe lângă influenţele cari decurg din existenţa lor, influenţe ce se resfrâng în bine asupra agriculturii, apelor şi climatului în general, pădurile au importanţă covârşitoare asupra economiei generale, prin materia primă — *lemnul* — absolut indispensabil unui număr de industrii.

Oricari ar fi progresele realizate de ştiinţă şi technică, lemnul îşi are un loc bine marcat între materiile prime şi nu va puteà fi niciodată înlocuit.

In opera de refacerea şi consolidarea economiei noastre, pădurile sunt chemate să joace un rol de căpetenie. Lemnul a servit şi continuă a ajuta la refacerea regiunilor distruse de răsboiu. Satele din judeţele Putna, Bacău, Covurlui, Vlaşca, etc., nu s'ar fi putut restaura cu atâta uşurinţă dacă ar fi lipsit lemnul. E un adevăr ce nu suferă replică.

Deasemenea, în lupta întreprinsă contra analfabetismului şi obscurantismului, pădurile şi-au dat tributul lor în mod neprecupeţit. Sutele de şcoli ridicate după războiu, sunt clădite cu ajutorul acestora.

Prin capitalurile învestite, prin numărul lucrătorilor întrebuinţaţi, prin forţam otrice utilizată, industria lemnului ocupă locul de frunte. *E una din industriile active,* de oarece, pe lângă că ne asigură consumul intern, permite şi un export, care cifrează $^1/_5$ din exportul total.

Apoi pădurile exploatate în mod raţional, constitue o bogăţie inepuisabilă, prezintând prin aceasta o superioritate evidentă asupra tuturor celorlalte industrii, a căror materii prime: cărbune, petrol, minereu de fier, etc., se vor epuisa mai repede de cât se crede. Calculele specialiştilor fac dovada aserţiunii noastre.

Cu toate acestea, domeniul forestier a fost diminuat în mod simţitor, prin concesiunile făcute cu ocazia reformei agrare, a legii islazurilor comunale. Şi cum pădurile continuă a fi atacate, în faţa pretenţiunilor insistente şi deghizate ale ţăranilor, şi ale politicianilor cari îi susţin pe motiv că pădurile nu produc, trebue să le opunem un argument elocvent şi anume: *rentabilitatea. Industrializarea cât mai superioară a lemnului, trebue să constitue una din dogmele fundamentale ale politicii noastre forestiere.*

In rândurile ce urmează, vom încerca să dăm o situaţie a industriei, producţiei şi exportului lemnului, servindu-ne în acest scop de diversele publicaţiuni şi lucrări apărute până în prezent.

⁂

In anul 1923, situaţia generală a industriei, era următoarea:

Capital învestit . . . . 10.664.040.000 lei

Numărul întreprinderilor pe acţiuni	805
Numărul fabricilor	4.830
Forţa motrice	500.000 h.p.
Lucrători	165.000
Valoarea producţiei	34.000.000.000 lei

Grupa industriei lemnului, prin continua sa desvoltare, numără la finele anului 1923, aproape 120 de întreprinderi pe acţiuni, cu un capital de circa 760 milioane lei.[1] Numărul fabricilor, cari prin materia primă ce întrebuinţează intră în această grupă, este de 720, utilizând o forţă motrice de 66.581 H. P. şi ocupând 45.000 lucrători, din cari 1780 personal administrativ, 1545 personal technic şi 10.582 personal calificat.[2]

Producţia principalelor fabricate din lemn, în anul precedent, a fost următoarea:

Cherestea	4.700.000	m³
Lemne de construcţie	520.000	m³
Traverse	1.500.000	bncăţi
Mobile curbate	285.000	„
Unelte de lemn . . .	500.000	„
Mobile (No. garniturilor)	6.000	
Mangal	50.000	tone

Valoarea în lei a acestei producţiuni, a fost de 7 miliarde, ceeace reprezintă mai mult de 20% din totalul producţiuni industriei române în anul 1923.

Una din formele superioare de folosire a lemnului este *industria hârtiei*. Prezentând un interes deosebit, nu numai din puct de vedere cultural, ci şi economic, mai ales în timpurile de faţă, când un aprig conflict de interese s'a angajat între reprezentanţii presei şi a industriei grafice de o parte, şi reprezentanţii fabricilor de hârtie, de alta, vom da câteva date şi asupra acestei ramuri.

---

[1] *Dr. I. Teodorescu.* Statistica Soc. pe acţiuni din România în anul 1923.
„ „ Industria mare şi rentabilitatea ei în 1922.
„ Societăţile pe acţiuni la finele anului 1923.

[2] *C. D. Staicovici* şi *P. Iconomu.* Stat. Anuală a Rom. pe anul 1922.
„ „ „ Stat. Anuală a Rom. 1923.

In România-Mare avem 7 fabrici de hârtie, cari în 1923, au produs 2.400 vagoane, ceeace reprezintă o valoare de 480 milioane lei[1]).

Plecând dela constatarea că în 1913, în Regatul-Vechiu, s'a consumat 2.019 vag. de hârtie, deducem că consumul normal ar fi de 4.500 vagoane pe an. Admiţând că azi se face o mare economie, consumul actual se reduce la 3.500 vag. ceeace necesită un import de circa o mie vagoane. Constatările de mai sus, ne arată importanţa desvoltării industriei hârtiei, atât pentru asigurarea consumului intern, cât şi pentru export în Balcani, unde există abia câteva fabrici primitive.

⁂

Asigurarea unei balanţe comerciale pozitive e un factor determinant în economia generală a unei ţări şi e mijlocul cel mai imediat şi sigur, prin care ne dăm seama de situaţia sa financiară.

Cu toate taxele prohibitive, taxe necesare asigurări consumului intern, exportul în 1923, a fost superior celui din 1922, atât cantitativ cât şi în valoare.

Următorul tablou, ne va edifica complet în acest sens arătându-ne exportul produselor forestiere din 1923, comparativ cu anul 1922 şi în raport cu exportul celorlalte, categorii de produse. [2])

---

1) Inginer *Ioaniţiu George*. Industria Hârtiei in România 1923.

2) *L'Economiste Roumain*, Mars 1924.

CATEGORII DE PRODUSE	1922		1923	
	Milioane de lei	% din total	Milioane de lei	% din total
Agricultura şi viticultura .	3.925,3	47	7.662,3	56
Animale şi produse animale	924,0	11	739,8	5
Industria forestieră. . .	1.475,7	18	2.642,0	20
Industria petroliferă şi minieră.	2.103,7	24	2.598,7	19
Totalul prod. exportate.	8.428,7	100	13.642,8	100
Taxe de export. . . .	1.522	15,3	4.972,4	26,7
Total general.	9.950,8	—	18.615,2	—

De aici deducem deasemenea, că în 1922, taxele de export reprezentau un procent, raportat la totalul general, de 15,3%, iar în 1923, procentul a crescut la 26,7%. Produsele forestiere în 1923, reprezintă a cincia parte (20%) din totalul exportului. E o observaţie de reţinut.

Tabloul de mai jos, ne arată categoriile de produse forestiere exportate, atât cantitativ, cât şi evaluat în lei.

Pentru a urmări mai bine creşterea lui, vom da şi datele din anul 1922 1).

	PRODUSE	Unităţi de măsură	1923		1922	
			Cantităţi	Valori Lei	Cantităţi	Valori Lei
1	Nuele de araci. .	Tone	83	78.000	354	202.000
2	Scânduri de brad.	"	782 874	1.961.842.000	622.122	944.721.000
3	Alte lemne de răşinoase. . . .	"	86.916	117.679.000	49.305	46.652 000
4	Lemne de stejar .	"	9.126	26.316.000	338	493.000
5	Lemne de esenţă foioasă. . . .	"	12.760	22.448.000	6.685	7.122.000
6	Lemne de foc . .	"	1.156 792	477.152.000	1.114.429	456.916.000
	Total lemne de constr. şi foc. .	"	2.084.461		1.793.233	
7	Trunchiuri de brad	m³	91 827	36.765.000	86.559	19.346.000
	Total în lei . .			2.642.280.000		1,475,452,000

---

1) *E. N. Giurgea*. Exportul României în anul 1923. Bulet. Statistic 1924. *C. D. Statsovici şi P. Iconomu*. Statistica Anuală a României 1923.

In fruntea tuturor ţărilor importatoare stă Ungaria, urmând apoi celelalte ţări din orient. Faptul că Ungaria constitue cel mai mare debuşeu pentru produsele noastre de această natură — mai mult de 50 %, din totalul exportului — se explică uşor prin aceea că domeniul ei păduros s'a redus simţitor, iar fabricile din Budapesta şi celelalte centre ungureşti, sunt încă avizate la produsele noastre emnoase.

* * *

Deşi valoarea producţiei forestiere în anul 1923 este de 7 miliarde lei, mai mult de 20 % din valoarea producţiei totale, totuşi producţia reală — înţelegem prin producţie reală numai diferenţa de valoare adăugată în industrie, peste costul materiei prime şi al combustibilului[1]) — este foarte mică, din care cauză industria lemnului, privită din acest punct de vedere, este clasificată în urma tuturora. Astfel, pe când coeficientul mediu de industrializare în România, în 1919, era de 42 %, industria lemnului şi a hârtiei industrializează cu 18 %[2]).

Aceasta marchează imediat, că în funcţionarea acestei ramuri industriale, există un viciu.

D-l Inginer M. Manoilescu, studiind temeinic modul de funcţionare a industriei lemnului, bazat pe date coordonate în acest sens, ajunge la concluzia că motivul acestei inferiorităţi, stă în faptul că *„...în România industria lemnului este de fapt numai, sau aproape numai industria cherestelei“*. (Idem, pag. 85).

Şi d-sa arată că pe când distileriile au un coeficient de industrializare de 77 %, tâmplăriile 74 %, butoaele 58 %,

---

1) *M. Manoilescu* — Politica producţiei naţionale, pag. 52.

2) Prin coef. de industrializare, înţelegem raportul dintre plus valoarea adăugată de industrie, peste materia primă şi combustibil, şi valoarea produsului însuş (M. Manoilescu, idem pag. 51).

fabricile de hârtie 53 °/₀, *fabricile de cherestea*, prin simpla operaţiune a debitării, măreşte foarte puţin valoarea lemnului intrat în fabrică şi anume cu 7 °/₀.

In faţa acestor concluziuni, se vede imediat necesitatea unei noui orientări a industriei forestiere şi anume îndrumarea ei către categoriile de industrii, cari să asigure o formă cât mai superioară de valorificare a lemnului.

Industria cherestelei, aşa cum se prezintă azi, constitue o crimă economică şi una din cauzele distrugerii domeniului nostru păduros.

O politică economică, care să favorizeze desvoltarea distileriilor de lemn, a fabricilor de hârtie şi celuloză, de mobile şi tâmplărie fină etc., va avea uu îndoit efect:

a) Evitându-se exportarea lemnului brut sau semi-brut, munca naţională va fi utilizată într'o măsură mai largă, iar avuţia publică va creşte.

b) Consumul în lemn, necesar acestor noui forme de utilizare a lemnului, fiind foarte mic, aceea continuă lupta dusă de cei interesaţi, de a obţine amenajamente cât mai favorabile lor, nu va mai avea loc.

Aceste concluziuni sunt de cea mai mare importanţă şi pot constitui baza unor soluţiuni de imediată actualitate.

Congresele „Uniunei Forestiere“, în loc să ridice contra diferitelor măsuri luate de Stat, pentru a împiedică într'o măsură, mai mult sau mai puţin eficace, distrugerea pădurilor, ar puteà studià şi propune soluţiuni în această direcţie.

Astfel procedându-se, conflictul aparent dintre inginerii silvici, cultivatorii de păduri, şi exploatatori, ar dispărea şi interesul general ar fi asigurat.

Inginer Gh. H. Ionescu
Şeful Ocolului Comana

Iulie 1924

SILVICULTURA IN JAPONIA

(Urmare)

CAPITOLUL III

Zonele de pădure şi starea pădurilor în Japonia

Poziţia geografică, condiţiunile topografice, climatul şi geologia terenurilor forestiere influenţează foarte mult asupra speciilor forestiere şi asupra creşterii lor. Având în vedere diferenţa în gradul de Latitudine şi în altitudine deasupra nivelului mării, există o considerabilă diferenţă climaterică în fiecare district. Cu excepţia grupului insulelor Kurile şi câteva judeţe prea muntoase, creşterea speciilor forestiere a fost aşa de favorabilă încât avem toate categoriile de păduri dela zona Toridă până la zona glacială cu o bogată şi abundentă varietate de arbori de pădure, fără egal în toată lumea. Faţă de împărţirea ţării, condiţiile topografice, relaţiunile continentale şi oceanice, precum şi relaţiile zilnice între cald şi frig, climatul Japoniei este extrem de complicat, având mari variaţiuni. Temperatura variază dela o medie anuală de + 20 ° C în Todinoza. ţara cu cele mai mari temperaturi, până la media anuală de + 2° 5 ' C în Otomari (Karafuto), cel mai rece judeţ. Observând temperatura timp de 7 luni dela Aprilie până la Octombrie, care are mare importanţă în creşterea arborilor, astfel s'a văzut că în Kyushu, temperatura medie este 21 ° 2 ' C, în Stikoku, 20 °, 9 ' C, în partea de sud la Honshu 20°, 4 ' C, în partea de nord la Honshu 18 ° 4 ' C, în Hokkaido 12 ° 7 ' C şi chiar în judeţele cele mai muntoase cade până la aproape 10 ° C. In Karafuto, în acest period temperatura medie este 10 ° C pe când temperatura maximă trece peste 17 ° C. Dacă comparăm aceste date cu temperaturile model dela Pove, avem aproape un grad mai mult vara şi aproape 7 grade mai jos iarna. Formaţiunea geologică a judeţelor păduroase ale Japoniei posedă toate straturile dela formaţiile arhaice până la formaţia modernă şi sunt complicate în compoziţiunea lor. Terenul forestier din Karafuto conzistă din straturi de roci de calcar şi din roci de formaţiune arhaică. Terenul forestier din Hokkaido conzistă din roci vulcanice noi, din roci apoase şi grezii, tuf şi conglomerate din epoca terţiară, numai o mică secţiune conzistă din straturi paleozoice. Terenul forestier din partea de nord la Honshu, precum Aomori şi Akita sunt în majoritate din roce vulcanice din epoca terţiară. In partea centrală a Japoniei ramurile de munţi din faţa Pacificului constă din strate aparţinând formaţiunii arhaice, pe când terenul forestier din Kiso e compus din granit, roci (roci) vulcanice şi solul de formaţie arhaică. Terenul din Muro în provincia Kii este de porfir apropiindu-se de perioada Mezozoică. Terenurile forestiere din Joskinoîn Jamato (proviucie) se apropie de formaţiunea arhaică. In partea de Vest la Honshu, mai ales în Chiegoku, terenul este compus în majoritate din granit; iar păduriile din provinciile Tanba şi Tajima sunt pe formaţiuni arhaice. Lanţul central de munţi dela Shikoku se apropie, ca şi Joshino din provincia Jamato, de formaţiune arhaică. O porţiune din sud la Hyushu se apropie de formaţiunea arhaică, dar restul se compune în majoritate din roci vulcanice. Stratele de bază ale Japoniei conzistă din roci de formaţiune arhaică, peste care s'au aşezat alte strate. Erupţiunile vulcanice din fiecare perioadă geologică au întins aproape pretutindeni roci vulcanice, de fapt $^1/_3$ din terenul forestier se află pe aceste roci vulcanice. Roca care se găseşte în formaţiunea arhaică este granitul şi aceste erupţiuni din formaţiunile arhaice şi mezozoice au strate de granit, porfir, diabaz şi porfirită. Există mari varietăţi de roci apropindu-se de Terţiar şi quaternar, dar suprafaţa cea mai mare este ocupată de andezit şi de bazalt.

Diferenţa dintre straturi în mod natural conzistă în variaţiuni în calitatea şi natura solului influenţând într'un grad însemnat creşterea pădurilor (arborilor) şi formarea masivelor.

Pădurile de conifere acoperind o mare suprafaţă şi arătând o frumoasă creştere prin regenerarea naturală, sunt în majoritate aşezate pe straturi de roci vulcanice, pe când mare parte din păduri eşite din plantaţiuni sunt pe roci de aluviuni Imprejurările topografice şi climatice ale Japoniei afectează alegerea speciilor de arbori, creşterea lor şi formarea pădurilor. Există mai mult de 600 specii de arbori forestieri, dintre cari numai unele din ele ocupă un loc important în economia forestieră. Pădurile în Japonia se pot împărţi în 4 zone precum : Zona forestieră taridă, zona tropicală, zona temperată şi zona glacială.

I. Pădurile din zona taridă (arzătoare) ocupă toată insula

Formoza, jumătatea sudică a insulelor Bohnine. Faţă de altitudine, aceste păduri se găsesc cam la 500 m. deasupra nivelului mării în Nutaka-yama, Farmoza, a cărei temperatură medie anuală este peste 21 ° C. In pădurile de lângă această zonă, Ako (Ficus Wighitiana, var. Japonica), Tako-no-ki (Pandanus adoratissimus), Tsuga (Arenga saccharifera), Basho (Musa Basjoo şi Bambusul, au desvoltări perfecte. Bambuşii cresc peste tot în aceste judeţe şi creşterea lor fiind viguroasă, produce piese de mari dimensiuni. Aceşti bambuşi fiind tari calitativ, sunt foarte mult întrebuinţaţi ca material de lucru şi de construcţiuni.

II. Zona silvică tropicală coprinde shikoku şi kyushu precum şi partea de No-d a insulelor Luchu, acoperind şi partea de sud din Hunshu, sub 36 ° Latitudine nordică. Faţă de altitudine, pădurile acestei zone se găsesc în judeţe cam la 1900 m. deasupra nivelului mării în Formoza, 850 m. în Kyushu şi 500 m. în Tsukubasan, Hitachi, media anuală la 21 ° C. Varietăţile de arbori fiind foarte numeroase în pădurile din această zonă, sunt un mare număr dintr'înşii care au o valoare importantă în economia forestieră.

Climatul acestei zone fiind dulce şi favorabil ; iar populaţia densă s'au născut diferite întreprinderi, astfel încât cererea de produse forestiere este mai mare decât oferta. Ca o consecinţă a exploatărilor dezordonate din trecut, mai sunt foarte puţine păduri cari-şi păstrează aspectele primitive, In Honshu asemenea păduri virgine ce găsesc numai în jurul mânăstirilor sau templelor în unele judeţe. A-borii din aceste păduri, aşa cum sunt astăzi se pot împărţi în esenţe foioase cu frunze perzistente, foioase cu frunze caduce şi specii de pin. Printre speciile foioase cu frunze perzistente, următoarele varietăţi sunt importante: Kusu-no-ki (Ciunamomum camphora). Această specie este originară din Shikoku, kyushu şi Kli (din Honshu) formând păduri întinse naturale, dar această specie creşte oriunde în această zonă, unde găseşte un sol bogat, fertil şi argilos, dar prosperează în special în judeţele de sud apărate de vânturi reci. In Formoza creşte chiar la 1000 m. altitudine formând păduri pure sau amestecate cu alte specii. In Kyushu, Shikoku şi în partea de sud din Konshu a fost obiceiul în popor să se rezerve din aceşti arbori pentru frumuseţea peisagiilor în jurul templelor şi mânăstirilor şi chiar în multe locuri se văd mulţi arbori bătrâni din această specie rezervaţi. Lemnul fiind tare şi lucios, păstrând un miros plăcut, e mult preţuit ca material pentru aparate şi obiecte scumpe.

De oarece lemnul are o deosebită durabilitate la umezeală, este foarte mult întrebuinţat ca material pentru construcţiuni navale. In anii din urmă, cererea materialului pentru camfor crescând foarte mult, poporul a fost silit să creeze păduri din această specii şi e posibil că în viitor suprafaţa acestor păduri să crească foarte mult. Tsuga (sau Buxus sempervirens, var. Japonia). Aceasta e o specie cu frunze verzi, din care sunt exemplare de 50 cm. în diametru şi 15 m. înălţime. Nu este aşa de mare voluminos, dar având un lemn tare şi uniform, creşterile anuale se disting foarte greu. Lemnul fiind frumos şi uşor de lustruit, este preţuit ca lemn pentru sculpturi fine. Ca material pentru scule scumpe şi de desen, lemnul lui este foarte căutat. El creşte în provinciile Kynshu, Kii şi Iza, prosperând în special în unele păduri ale statului ca Kabaru şi Kosho sau din Kynshu şi în pădurile particulare din insulele Mikura şi Miake în Izu. Acest arbore găseşte solul său propriu de creştere în soluri calcaroase, pădurile fiind formate din sământă sau butaşi.

Ichii gashi (Quercus gilva), Shira-gashi (Quercus Vibrayeana) şi Aka-gashi (Quercus acata). Printre toţi foioşii, aceste trei varietăţi sunt cele mai răspândite şi foarte întrebuinţate pentru mânere de instrumente agricole, grape de lemn sau lopeţi şi cârme. Cel mai mare din Ichii-gashi (Quercus-gilva) are 55 cm. în diametru şi 20 m. înălţime, trunchiul având 13 m. El a fost preţuit din timpurile vechi ca cel mai bun material pentru cozi de lance şi tăerea lui era riguros interzisă de şeful tribului. Această specie creştea în Kynshu şi în partea de sud din Hooshu. El formează de fapt păduri pure, dar mai de grabă este amestecat cu alte specii de Quercus pe mari suprafeţe. Fiind un arbore de acoperiş, creşte bine în codru închis şi pădurile se pot regenera, fie pe cale naturală, fie pe cale artificială. Principalele varietăţi da arbori foioşi cu frunze caduce sunt: Kunugi (Kuercus serata). Konara (Quercus glandulifera) şi Shide (Carpinus laxiflora). Kunugi (Quercus serata). Acesta este întrebuinţat ca combustibil de o calitate superioară şi material pentru mangal. Se apropie de alte varietăţi de Quercus în calitate. Fie datorită uşurinţei de a se constitui în masiv şi fie posibilităţei reproducerii sub o mică rotaţie, această specie este plantată pe o mare scară în pădurile particulare. Astăzi, cu o excepţie a părţii de nord din Honshu şi Hchkaido, aceste păduri cresc foarte mult în Shikoku Kyushu şi partea de sud din Honshu. Coaja acestei specii conţine tanin şi este întrebuinţată pentru vopsit şi în tăbăcărie, fiind în acelaş timp o mare cerere de acest arbore ca lemn pe care se cultivă unele ciuperci comestibile. (Shutake). Konara (Quercus glandulifera). Lemnul acestei specii e foarte mult cerut ca lemn de foc şi mangal.

Acesta este arborele principal în pădurile indigene cuprinzând multe specii de arbori în munţii şi dealurile din Honshu. Suprafaţa ocupată de aceste păduri e foarte mare, dela Hokkaido până la partea de nord din Honshu. Ca şi Quercus serrata, această specie de lumină creşte oriunde în această zonă, unde solul are oare care umiditate. Pădurile sunt tratate în regimul crâng şi în timpurile recente se vede bine crescând în multe locuri amestecat cu Quercus serrata şi carpinus laxiflora. Sunt două feluri de păduri de pin precum: Pinnus densiflora şi Pinus Thunberg, primul creşte foarte mult având primul rol printre răşinoase în această regiune. El creşte luxuriant pretutindeni dela extremitatea de sud la Kiushu până în partea de sud din Hokkaido cu excepţia locurilor mlăştinoase. Acest arbore prosperă în argilă sau sol argilos pe teren tare şi înalt. Când pădurile de pe coaste, dealuri sau locuri muntoase sunt distruse prin exploatări nechibzuite sau prin foc, această specie precede pe alţi arbori. In partea de sud din Honshu, acest arbore creşte foarte bine la 2000 m. deasupra nivelului mării. Această specie fiind de lumină nu creşte în locuri umbroase. Poate fi introdusă în păduri în mod favorabil sau pe cale naturală sau prin plantaţie artificială. In cele mai multe cazuri, el formează păduri pure, dar uneori se găseşte crescut artificial cu bambu şi cu Quercus glandulifera. Având în vedere natura lui robustă şi iuţeala cu care creşte, această specie se plantează în pădurile instituţiunilor publice, temple şi comunităţi şi chiar particulare. In partea de sud şi centrală din Honshu, unde în urma exploatărilor abuzive, ţara s'a despădurit, există indicaţiunea că această specie va fi chemată să joace un mare rol în viitor. Lemnul are o culoare galbenă şi roşiatică. Este tare şi elastic. Fiind bogat în răşină, rezistă la putrezire şi deaceia e foarte mult căutat ca lemn pentru lucrări publice şi stâlpi de mine. Ca şi Sugi (cryptomeria japonica) este foarte căutat ca material de construcţie şi indispensabil ca lemn de foc în uzul zilnic. Apoi „Matsutake" o varietate din cele mai bune ciuperci comestibile creşte în pădurile din Pinus densiflora în partea de sud din Honshu Kuro-matsu (Pinus thunbergii). In acelaş mod ca şi Pinus densiflora, acesta este intrebuinţat in diferite uzuri. Lemnul fiind puţin roşiatic, este tare şi plin de răşină de oare ce se poate conserva multă vreme.

Se adaptează bine pentru construcţiuni la fundaţii de poduri şi la diferite lucrări technice. Ca lemn de foc, are o mare putere de combustiune. Rădăcina lui având o mare cantitate de răşină se fac din ele torţe de către pescari. Prosperează pe coaste nisipoase cu vânturi sărate. De altfel, creşte pretutindeni în Shikoku, Kinshu şi coastele din Honshu acoperind un mare teritoriu. Alături de aceşti arbori, mai sunt bambuşi cari sunt cele mai folositoare păduri ale Japoniei, printre cari putem menţiona Madake (Phyllostachys Quilioi), Hachiku (Phyllostachys puberula) şi Mosu-chiku (Phyllostachys mitic).

Există pretutindeni o mare cerere de aceşti bambuşi ca material de instrumente şi mobile, fiind lucrat în diferite feluri, acestea sunt astăzi mult exportate din ce în ce mai mult în Europa şi America. Bambuşii sunt cultivaţi în pădurile particulare pretutindeni în Japonia, mai ales în partea de sud din Honshu, Shikoku şi Kyushu. Mai cu seamă în unele judeţe ca Kyota şi Nara, se găsesc masive conservate, astfel că unele exemplare din Phillastachys Quilioi aflate în pădurea particulară din Jamaschina, Kyoto, măsoară 20 cm., în diametru şi 22 m. lungime. Bambuşii cresc mai ales prin moşiile agricole sau pe coastele dealurilor şi nu formează păduri întinse. Aceste păduri de bambuşi sunt tratate prin extracţiuni anuale şi convin foarte bine oamenilor cu mijloace puţine. Printre toţi bambuşii, Phillostachys mitis are cea mai rapidă creştere, uneori atinge 30 cm. în diametru şi 25 m., înălţime. El este mult cultivat în unele judeţe ca Kyusha şi Kii, este foarte mult căutat ca material pentru diferite mobile.

III. Pădurile din zona temperată se găsesc în judeţele dela jumătatea de nord din Honshu până la jumătatea de sud din Hokkaido, adică în acele regiuni dela 36° până la 43°,5' latitudine nord şi cu media anuală de temperatură între 6° C. şi 13° C. Repartizările în raport cu altitudinea sunt la înălţime de 3000 m în Formoza, 1800 m., în Shikoku, 1500 m. în partea centrală din Honshu şi 500 m. în partea de sud din Hokkaido. Pădurile din această zonă fiind foarte întinse, multe din ele nu au fost exploatate. Arborii de o calitate excelentă formează păduri naturale, şi această zonă este considerată cea mai valoroasă pentru silvicultura Japoniei. Se poate spune că frumuseţea pădurilor Japoniei cere o gradaţiune în această zonă, dar având-se în vedere climatul aspru din unele părţi şi pagubele aduse de avalanşe, trebue să se dea o deosebită atenţiune extinderii şi protecţiunii acestor păduri. Sunt peste 60 de varietăţi de arbori forestieri în această zonă, dar principalele specii [1]) sunt următoarele :

Printre conifere, Hinoki (Chamaecyparis obtusa), Sugi (Criptomeria Japonica), Hiba (Thujopsis dolabrata), Koyamaki (Sciadopytis verticillata), Sawara (Chamaecyparis pisifera), Nezuko (Thuja japonica), Momi (Abies firma), Tsuga (Tsuga Sieboldi), Iramomi (Picea bicolor), Baramomi (Picea polita), Himekomatsu (Pinus parviflora), Chosen-matsu (Picea Koraiensis), Goyo-matsu (Pinus pontaphylla), Karamatsu (Larix leptolepis) etc. etc.

Printre foioşi cu frunzele caduce, Keyaki (Zelkowa acuminata), Jachiadamo (Fraxinus mandshurica), Katsura (Cercidiphyllum japonicum), Onara (Quercus crispula), Sawagurumi (Pterocarya rhoifalia), Tochino-ki (Aesculus turbinata), Kurumi (Juglans Sieboldiana), Nire (Ulmus-campestris, var. laevis), Kuri (Castanea vulgaris, var. japonica), Kiwada (Phellodendron amureuse), Harigiri (Acanţopanax ricinifolium), Enju (Sophora japonica), Hako-Yanagi (Populus tremula, var. villosa), Doro-no-ki (Populus balsamifera, var. suaveolens), Ho-no-ki (Magnolia hypoleuca), Kashiwa (Quecus dentata), Sakura (Primus Pseudocerasus, var. spontanea), Buna (Fagus sylvatica, var. Sieboldi), Kaede, (Acer palmatum), etc. Hinoki (Chamaecyparis obtusa). Lemnul fiind des şi compact, are un miros plăcut, şi de aceia este bun penţru material de construcţie, lemn de ornament, lucrări subterane şi construcţie de vapoare şi poduri.

---

1) Speciile forestiere sunt date, aşa cum s'au găsit în text în limba japoneză şi cea latină. N. Tr.

2) Ca unitate de suprafaţă, Japonezii întrebuinţează numirea : *cho* sau *cio* care reprezintă în măsură engleză: *2,450 acre* sau *O ha 9800* m², N. Tr.

Având în vedere foloasele şi marea consideraţie în care se află acest arbore ocupă cea mai importantă poziţie printre reşinoase în Japonia. Creşte în toate judeţele, precum şi în partea de Sud din Honshu, Shikoku şi Kyushu, pe când în unele provincii ca: Kii, Yamato, Musashi, Totomi şi Tajima, păduri artificiale de această specie ocupă o mare parte. Creşterea naturală a acestui arbore în pădurile imperiale din Kiso sunt preţuite ca unele din cele 3 păduri frumoase din Japonia şi pădurile naturale din Koyasan din provincia Kii sunt cunoscute prin marea producţiune de lemn a acestei specii. Solul natural al acestui arbore se găseşte în partea centrală din Honshu la o înălţime dela 550 m. până la 1500 m. deasupra nivelului mării, dar creşte şi mai sus sub această altitudine, cu condiţie ca aerul să nu fie prea umed, singur sau amestecat cu alte specii, formând masive perfecte.

Hiba (Thujopsis dolbrata). Impreună cu Chamaecyparis obtusa, Chamaecyparis pisifera, Thuya japonica şi Sciadopytis verticillata, acest arbore a format cele cinci importante specii, aşa numite „cinci arbori" din Kiso în timpurile feudale şi s'au bucurat de o deosebită protecţiune. Acesta creşte prin regenerare naturală, dar rar prin plantare artificială. Unele judeţe ca Aomori, colţul de Nord din Houshu sunt renumite pentru creşterea pură a acestei specii, pe când în pădurile statului acoperind o suprafaţă de 100.000 *cho*. în peninsulele Tsugaru şi Nanbu, el creşte amestecat în mică proporţie cu Buua (Fagus sylvatica, var. Sieboldi).

In munţii din ţărmurile Nordice din Rikuchu, Goyo-sau din Rikuchu şi lanţurile de munţi din regiunea Tone, Kozuke, această specie creşte amestecată cu alte conifere precum Himekomatsu (Pinus parviflora) şi Sawara (Chamaecyparis pisifera) acoperind o mare suprafaţă cu păduri.

Acest arbore creşte foarte încet, inelele anuale sunt înguste şi faţă de calitatea aceasta, lemnul are o mare putere de rezistenţă. Lemnul de aceia este bun ca material de construcţie şi de lucrări publice. De curând, acest arbore se întrebuinţează ca traverse de cale ferată, pentru care este mai bun ca alţii, dacă este bine păstrat. Sugi (Cryptomeria japonica). Dintre toate varietăţile de conifere, împreună cu Aka-matsu (Pinus densiflora), acest arbore acoperă suprafeţe mari şi prosperează în terenuri cu soare.

Având creştere activă, el atinge mari dimensiuni, cel mai mare are 2 m. în diametru şi 40 m. înălţime. Dacă solul şi clima sunt potrivite, poate fi cultivat în toate părţile din Shikoku, Ryushu, Honshu şi chiar şi chiar până în extrema de Sud din Hokkaido. Aspectul frumos al pădurilor naturale pure din această specie se vede în pădurea statului din Nagakizawa în regiunea silvică Akita, pe când păduri frumoase din plantaţie artificială se găsesc în pădurile particulare în judeţele Yoshino din provincia Yamato. Creşterea naturală a acestei specii în pădurile statului din Yakushima în regiunea silvică Kagoshima, Kyushu, este renumită prin producerea lemnului de calitate fină. Razele măduIare sunt strălucitoare şi mari şi e cunoscut ca lemn uşor de despicat. Lemnul e puţin gălbui sau roşiatic. Ca material de construcţie, de mobile şi decoraţiuni, ar mare căutare.

(Va urma) **Aurelian Ionescu.**

FELURITE

Incendii în America. Ziarele de specialitate ne aduc ştiri despre incendiile din America, cari de astă-dată s'au întins pe suprafeţe considerabile, ameninţând cu distrugere totală, imense bogăţii forestiere.

O parte din ţărmul oceanului cel mare zis şi pacific începând dela extremitatea sudică a Californiei şi până în Columbia britanică este astăzi o mare de flacări, consumând marile depozite de materiale lemnoase din regiunea cunoscută sub numirea de *Idaho*, precum şi numeroase construcţiuni civile şi industriale, mine, parcul naţional din *Sequelo* etc.

Peste 10.000 lucrători, înzestraţi cu uneltele necesare luptă de câte va săptămâni pentru localizarea şi stingerea groasnicului sinistru, care până acum a făcut să cază peste 100 victime omeneşti.

In unele localităţi cum de exemplu în pădurea *Santa Barbara* la Nord de *Los Angelos*, focul a luat proporţii excesiv de mari.

⁂

Producţiunea lemnoasă a României Mari. Suprafaţa pădurilor României întregite se socoteşte a fi, până la publicarea noilor date statistice, de 7.250.000 ha. ceeace reprezintă faţă cu întregul său teritoriu un procent de 23,1. Unii economişti admit că s'ar putea exploata anual cel puţin 1.5 m.c. la hectar, ceeace ar reveni la 10.500.000 m.c.

Această socoteală la prima vedere ar părea că corespunde cu realitatea. Dacă considerăm însă ca mari întinderi păduroase atât din regiunea de câmpie, cât şi din cea de coline, au fost şi sunt şi astăzi tratate în crâng simplu şi compus; că cea mai mare parte din pădurile de reşinoase din vechiul Regat s'au exploatat ras pe suprafeţe considerabile, fără să se fi luat măsuri efective pentru regenerarea lor; că în comerţul de exportaţiune se ţine seamă numai de materialul propriu pentru lucru şi construcţiuni şi anume de cea mai bună calitate; că o mare parte din pădurile aflătoare în bazinul râului Lotrului după exploatare li s'au d t foc de ciobani pentru a se nimici resturile de arbori rămaşi în picioare ca fiind subţiri, în scopul de a se mări cât mai mult locurile de păşune, rezultă că îşi fac iluziuni, acei cari susţin că vom fi în stare multă vreme de aci înainte de a menţine actuala recrudeşcenţă în cifra exportului nostru de lemne, datorită mai cu seamă faptului exploatărei pe o scară întinsă a pădurilor particulare din Ardeal ai căror proprietari le au vândut, în primii ani după războiu mai cu seamă, pe preţuri derizorii de frica legei de expropriere, a celei pentru înfiinţări de păşuni comunale, etc. explicându-se astfel marele număr de întreprinderi forestiere şi de fabrici de cherestea care au luat fiinţă în cap cu trustul cunoscut sub numele „societăţii pe acţiuni Foresta".

⁂

Exportul lemnelor şi industrielor lemnoase pe luna Mai. Exportul total al lemnelor şi industrielor lemnoase pe luna Maiu a. c. s'a urcat la 16,317,3 vagoane. Valoarea lor a fost de 187,876,000 lei, iar ţările cari au importat mai mult au fost următoarele.

1. *Ungaria* cu 10258 vagoane lemne de foc, 198 lemne rotunde reşinoase, 4,5 lemne de lucru stejar, 149,4 de alte foloase·

2. *Bulgaria* cu 645,2 vagoane ferăstruituri, 239 cu lemne reşinoase, 36,7 cu lemne de lucru şi construcţiuni foioase 1 vagon lemne de foc.

3. *Jugoslavia* cu 561 vag. lemne de foc, 9,7 vag. ferăstruituri, 4,5 vagoane alte reşinoase şi 1 vag. foioase.

4. *Grecia* cu 517 vagoane lemne ferăstruite şi 25,9 vagoane reşinoase şi 29,7 vag. lemne rotunde foioase.

5. *Italia* cu 417,7 vagoane lemne ferăstruite, 2,7 vagoane foioase şi 1 vag. reşinoase.

6. *Egipt* cu 588 vagoane lemne ferăstruite şi 1 vag. lemne rotunde foioase.

⁂

O nouă societate pentru exploatare pe păduri. In timpul din urmă s'a înfiinţat o nouă societate pe acţiuni pentru exploatarea pădurilor de reşinoase din regiunea *Felsöviso* aflătoare lângă frontiera româno-cehoslovacă, în care cel mai mare acţionar este baronul *Gródel*. Exploatarea se va începe în anul viitor, o parte din materialul lemnos servind la aprovizionarea câtor-va fabrici de cherestea de la Solnoc (Ungaria) aducându-se cu plutele pe râul Tisa.

Dacă nu se vor lua măsuri energice pentru asigurarea regenerărei în curând vor dispare şi bogăţiile forestiere din această regiune, după cum s'a întâmplat cu cele din *Vrancea*, în urma cărora n'a mai rămas decât un imens pustiu.

⁂

Noua sporire a preţului transportului lemnelor pe C. F. R. Cu începere de la 15 August a. c. pentru transportul lemnelor de lucru şi de construcţiuni pe căile noastre ferate se aplică tariful special I, în locul tarifului special II, ceea ce însemnează o sporire a preţului cu 60—80%.

Dacă ţinem seama că pe ziua de 1 August a. c. transportul pe C. F. R. s'a scumpit cu 25% sporul total trece peste o sută la sută.

In asemenea condiţiuni se naşte în mod firesc întrebarea vom mai putea oare noi susţine pe pieţele mondiale lupta de concurenţă cu celel'alte ţări exportatoare de lemne ca Ceho-Slovacia, Polonia şi Jugoslavia în special, cari fac toate sacrificele pentru a acapara aceste debuşeuri ? Ne îndoim şi aceasta cu atât mai mult cu cât pe ziua de 1 Octombrie viitor preţul transportului în chestiune se va mai spori cu încă 25%.

Socotim de asemenea ca necorespunzătoare unei înțelepte politici economice, aceste necontenite variațiuni în fixarea tarifelor de transport, în mărirea taxelor la exportul lemnelor, la impuneri de contingentări și de prețuri sub costul de producțiune de traverse și lemne de foc pentru trebuințele direcțiunei c. f. r. sub amenințarea opririi exportului etc.

Se vede că în consiliul economic superior lipsesc oamenii competenți în materie de producțiune lemnoasă și de industrializarea lemnelor, cari în avizele ce li se cer, pe lângă nevoile financiare ale Statului să aibă în primul rând grija ca prin măsurile ce se propun să nu lucrăm în contra intereselor noastre chiar, paralizându-se principalele isvoare de venituri, spre folosul concurenței străine care va profita de sigur de greșelele ce le facem.

* * *

Față cu împuținarea cererilor de material lemnos din țările importatoare, din Franța mai cu seamă, exportatorii suedezi au hotărât să reducă producțiunea pentru anul acesta la cel mult 850.000 standarzi 1).

* * *

Jugoslavia dispune de o suprafață păduroasă de 7,5 milioane hectare, din care 4,8 ha, sunt populate cu stejar, 1,03 milioane ha. cu reșinoase, iar restul de 1,7 milioane hectare se află în stare de amestec.

Față cu întregul său teritoriu, pădurile din această țară reprezintă un procent de 30.

Arboretele în stare de codru acoperă o întindere de 5,5 milioane ha., pe când cele exploatate în crâng simpu 2,1 milioane.

Din acestea 3.184.306 ha. aparțin statului (43%), 1.917.370, comunelor, bisericilor și stabilimentelor publice (28%) iar 2.470.901 ha. proprietarilor particulari.

Producțiunea anuală a pădurilor s'a socotit la 3 m^3 pentru cele de codru și la 1,5 m. pentru cele tratate în crâng simplu, ceea ce revine pentru întreaga lor suprafață la 19.5 milioane m.c. sau la 10.65 milioane m.c. în ce privește pădurile statului numai.

---

1) Un standard lemne rotunde = 3,398 m. c.
„ „ „ cioplite = 4,247
„ „ „ ferestruite = 4,672

Din lipsă de căi de comunicaţie rămâne în fiecare an din aceste din urmă neexploataţi peste 2,5 milioane metri cubi.

Dat fiindcă pentru consumaţiunea internă este nevoe de 1,1 m.c, în termen mediu rămân disponibile pentru export însemnate cantităţi de material lemnos.

Comerţul de exportaţiune în ultimii ani a luat în adevăr o desvoltare din ce în ce mai mare.

Astfel în 1920 s'a exportat 41.165 vagoane lemne.
" " 1921 " " 59.980 " "
" " 1923 " " 80.000 " "

Aceste din urmă plus 5300 vagoane cu produse secondare de asemenea vîndute în străinătate au fost evaluate la 920 milioane dinari, adică cam atât cât reprezintă exportul vitelor şi al cerealelor.

Din venitul pădurilor sale statul a încasat în 1921 : 49.152.182 dinari, sumă care în 1923 s'a îndoit.

Jugoslavia posedă 302 fabrici de cherestea având ca motor vapori de apă şi electricitatea, 2376 ferăstrae mici mişcate cu apă, 12 fabrici mari de mobilă şi un mare număr de ateliere cărora lemnul serveşte ca materie primă.

Capitalul străin învestit în diferite întreprinderi forestiere se cifrează la 50% faţă cu cel indigen.

Ţările mai principale cari importa lemne din Jugoslavia sunt: *Italia, Austria, Grecia, Franţa, Elveţia, Germania, Anghia, Holanda* şi *Turcia.*

* * *

Cehoslovacia dela 1 Ianuarie şi până la finele lunei Mai a. c. a exportat 149.247 vagoane lemne şi industrii lemnoase din care 99.444 în Germania, 21.328 în Ungaria, 7.582 în Franţa, 5436 în Austria, 4.500 în Elveţia, 2966 în Anglia şi 2212 în Holanda ca să nu numim decât ţările cari au importat peste 2000 vagoane.

Comerţul de exportaţiune al Poloniei creşte în mod progresiv. Astfel în:

1920 a vândut străinătăţii 130.406 m^3 lemne rotunde şi 6.007 m^3 lemne ferăstruite; în 1921 a vândut străinătăţii 1.073.859 m^3 lemne rotunde şi 4.907 m^3 lemne ferăstruite, în 1922 a vândut străinătăţii 1.383.414 m^3 lemne rotunde şi 1.640.802 m^3 lemne ferăstruite, şi în 1923 a vândut streinătăţii 2.159.303 m³ lemne rotunde şi 1.820.626 m³ lemne ferăstruite.

Ultima inovaţiune pe terenul aeronauticei este întrebuinţarea avionului pentru a face poliţia pădurilor.

Pentru supravegherea imenselor suprafaţe păduroase din Canada în care s'a investit un capital de peste 75 milioane dolari în diferite industrii lemnoase şi pentru fabricaţiunea hârtiei guvernul din *Ontario* şi-a comandat o flotilă compusă din 13 aeroplane cari patrulează d'asupra pădurilor spre a se putea descoperi începuturile de incendii, şi a avea rapoarte exacte despre starea pădurilor şi atacurilor eventuale din partea omului, insectelor ori agenţilor exteriori la cari ele sunt supuse.

⁂

Polonia dispune de o suprafaţă păduroasă de circa 9.500,000 ha. din care cam ¹/₃ parte aparţine Statului.

In timpul din urmă s'a cedat unui consorţiu englez o mare parte din pădurea virgină cunoscută sub numele de Bialowilza care era rezervată, când făcea parte din Rusia, pentru protecţiunea ultimilor bouri din Europa d'impreună cu 14 herăstrae şi cale îngustă ferată şi alte construcţiuni anexe spre exploatare pe termen de 10 ani. Producţiunea anuală a pădurei concesionate este de 700.000 m. c. anual.

Din pădurile sale Statul încasează 60 - 65 milioane sloţi. In Polonia ca şi la noi domneşte acută criză monetară. Producţia forestieră este grevată de numeroase taxe precum şi de impozitul pe avere, după care proprietarii respectivi sunt obligaţi de a preda Statului 30% din materialul lemnos reprezentând posibilitatea pe timp de 5 ani. Tarifele căilor ferate de asemenea sunt foarte scumpe, din care cauză din cele 1300 fabrici de cherestea ce există în Polonia cam 500 dintr'nsele au fost nevoite să înceteze lucrul.

Cu începere de la 1 Iulie a. c. guvernul a micşorat cu 25% tariful pe căile ferate suprimând în mod provizoriu taxa de export pentru lemnul destinat pentru fabricaţiunea hârtiei precum şi pentru lemnele utilizabile în galeriile de mine.

P. A.

⁂

Copaci bătrâni. — La Uebersdorf (Boemia) există un stejar bătrân de 1000 ani cu o circumferinţă de 15,65 m. A înfruntat multe primejdii. Prietenii lui de odinioară s'au stins cu toţii pentruca alţii să le ia locul, zeci de generaţii de oameni s'au perindat pe sub el, sate s'au construit, s'au distrus şi-au venit în fine altele. In timpul din urmă, un proprietar hotărâse să-şi construiască o casă, pe o proprietate alăturată acestui stejar. Planul casei era astfel făcut în cât stejarul trebuia să fie doborât. Heinrich Lumpe, fondatorul „Societăţei pentru protejarea naturii", află de acest lucru, intervine din partea societăţii, şi în fine, proprietarul şi Societatea ajung la învoiala ca proprietarul să-şi modifice întrucâtva planul casei, iar stejarului să i se tae partea coroanei care stânjenea construcţia, casei şi astfel — după o mie de ani — bătrânul stejar ajunge să fie şi invalid. La Offeg tot în Boemia mai e un stejar care are peste 1000 de ani; nu-şi mai păstrează verdeaţa; e uscat. Ca un respect pentru bătrâneţea lui, locuitorii l'au înconjurat cu un gard. Tot în Boemia mai e un arţar de peste 200 ani, cu o circomf. de 9 m. şi un diametru al coroanei de 28 m. E foarte sănătos. In Germania cel mai bătrân copac e o *tisă* de peste 1400 ani lângă Cörlitz. Cel mai bătrân din lume însă e un Cypresus, în Mexic lângă *San Maria del Tule*. Acest uriaş cypressus, care acum 100 de ani a fost vizitat de Humboldt, are o vechime de 5000 de ani. In timpul când Cheops îşi construia piramidele trăia. Humboldt în amintirea vizitei lui a bătut acolo o placă, ca o dovadă pentru puterea de viaţă a acestui bătrân uriaş pe care 24 oameni abia îl pot cuprinde.

⁂

Creşterea peştilor la Coţmani (Bucovina). — Direcţiunea Generală a Bunurilor Fondului bisericesc ortodox român din Bucovina a construit în stil modern între anii 1896 — 1900 pe terenurile băltoase situate dealungul pârâului Soviţa şi cari aparţin fermei Coţmani, proprietate a fondului bisericesc, eleştee artificiale, instalând totodată un stabiliment de piscicultură pentru cultivarea crapilor de specie aleasă.

Există astăzi acolo 12 eleştee, care—împreună cu eleşteele mici destinate pentru bătaia peştilor şi cu eleşteele de iarnă şi rezervoarele—ocupă o suprafaţă de 135.81 ha.

Primii peşti de prăsilă precum şi peştii de o vară s'au cumpărat în anul 1900 din eleşteele artificiale ale contelui Potocki din Polonia, adecă specia Boieraşul sau împăratul crapilor (Cyprinus carpio rex cypronorum).

Procedeul de exploatarea peştilor este următorul: La finea lunei Octombrie se dă scurgere apei din toate eleşteele, afară de cele de iarnă. La începutul lunei Aprilie aceste eleştee se umplu din nou cu apă şi se populează cu peşti. La deşertarea eleşteelor, în luna Octombrie, peştii se adună în gropi construite în apropierea instalaţiunilor pentru scurgerea apei.

Din aceste gropi peştii se prind cu năvodul, se aleg după etate şi se transportă în vase mari, anume întocmite pentru transport în eleşteeele de iarnă. Primăvara se lasă din nou apă în eleştee şi pe la mijlocul lunei Aprilie se introduc peştii în ele. De regulă se pun pe un ha: 600—800 pui, 250—300 crapi de o vară şi 150—200 crapi de două veri.

Timpul de bătaie al crapului este mijlocul lunei Maiu, introducându-se atunci în eleştee destinate pentru acest scop câte 2 femeiuşe şi câte 3 bărbătuşi.

După expirarea perioadei de bătaie, se depun femeiuşele şi bărbătuşii în eleşteele destinate pentru ultimul period de creştere, iar pui: în eleşteul menit pentru primul period de creştere. După alte 3—4 săptămâni, se transportă peştişorii în eleşteele pentru stadiul al doilea de creştere, unde rămân până toamna, când se face pescuitul.

In Coţmani se practică rotaţia de 3 veri, ca fiind cea mai rentabilă. In luna Octombrie se pescuiesc aşa dar în fiecare an crapi de 3 veri, având greutate mijlocie de 1,3 kgr. şi se pun în vânzare.

Anual ajung spre vânzare în medie 13.000 kgr de crapi. Afară de aceasta, se vinde în fiecare primăvară surplusul crapilor de 1 şi 2 veri proprietarilor de eleştee din vecinătate, spre a fi întrebuinţaţi pentru popularea eleşteelor lor.

Anual se vând acestor proprietari aproximativ 500 kgr. crapi de o vară şi 2000 kgr. crapi de 2 veri. Crapii de 3 veri se transportă vii, de comercianţi amatori, în vase mari, pline cu apă de eleşteu, pe piaţa din Cernăuţi (24 km. dela Coţmani) şi se pot ţine vii în aceste vase până la 5 zile, pe când în acuarii mult mai mult.

Carnea fină, posibilitatea unui pescuit ieftin, precum şi posibilitatea desfacerii peştilor vii, fac instalarea de eleştee artificiale foarte rentabilă şi se recomandă tuturor celor ce dispun de un teren potrivit.

Producţia mijlocie a eleşteelor din Coţmani în decursul unei veri adică dela 15 Aprilie până la 30 Octombrie a fiecărui an, este pentru fiecare ha. de suprafaţă de apă: 70—100 kgr. crapi de o vară, 180—250 crapi de două veri şi 160 – 200 crapi de trei veri.

Până la izbucnirea războiului, eleşteele din Coţmani se aflau în cea mai bună ordine. Pescăria dispunea de un inventar complet, precum şi de o colecţie bogată de plante şi animale folositoare şi stricăcioase pescuitului. In decursul răsboiului, au fost distruse în parte instalaţiunile hidraulice şi digurile, dispărând şi susnumita colecţie, împreună cu inventarul. După războiu s'au restaurat instalaţiunile hidraulice şi s'a cumpărat inventarul, care lipsia, luându-se toate măsurile necesare unei exploatări raţionale a eleşteelor.

Astăzi această exploatare este normalizată şi tinde a se intensifica pe zi ce merge, spre marea mulţumire a populaţiunii din Cernăuţi şi împrejurimi, căreia îi este astfel dată posibilitatea a-şi procura pentru sărbătorile de iarnă crapi vii de specie aleasă din pescăriile model dela Coţmani, proprietatea Fondului bisericesc ort. român din Bucovina.

ŞTIRI DIVERSE

Din tabloul de suprafaţa pădurilor din vechiul Regat, Basarabia şi Bucovina cum şi de repartiţia lor pentru satisfacerea nevoielor populaţiei rurale cu lemne de foc, întocmit cu ocazia legei referitoare, următoarele date:

Comunele rurale din aceste provincii ale României întregite sunt în număr de 3618 şi anume;

Comune cari întrunesc condiţiunile legi spre a li se desbina păduri	3440	
Comune cu locuitori, moşneni sau răzeşi, cari au propriele lor păduri	105	
Comune situate într'o rază mai mare de 20 cm. şi deci nu li se poate afecta păduri . . .	73	
Total . .	3618	
Suprafaţa totală a pădurilor Statului este de . .	1.869.536	ha.
„ „ „ „ comunale. judeţelor, Eforiilor şi a altor persoane	476.491	„
Suprafaţa totală a pădurilor particulare	1.642.791	„
Total . .	3.488 813	ha.

No. caselor de locuinţă cari servesc de bază la calculul suprafeţelor păduroase cuvenite comunelor respective este de 2.125.443.

MINISTERUL AGRICULTURII ŞI AL DOMENIILOR
CASA PĂDURILOR
DIRECŢIA AMENAJERILOR

Deciziune

Noi, Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculturii şi al Domeniilor.

Asupra raportului Domnului Administrator al Casei Padurilor.

Având în vedere articolul 2 din Codul Silvic.

Având în vedere articolul 2 din Legea Mobificărilor la Codul silvic publicată în Monitorul Oficial Nr. 131/920.

Decidem :

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii depe Muntele Păişelele pendinte de comuna Herăstrău, judeţul Putna, proprietatea Obştei moşnenilor Negrileşti, în suprafaţă de 1146 hectare din care 62 hectare goluri, stânci, terenuri sterile. Regimul codrul cu tăeri rase în trei serii de exploatare. Revoluţia normală 120 de ani, exploatarea în 10 ani în vederea atacului de bostrichus ; cu garanţie de împădurire 3000 lei de fiecare hectar.

b) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii depe Muntele Verdele pendinte de comuna Herăstrău, judeţul Putna, proprietatea Obştei moşnenilor Voloşcani, în suprafaţă de 1894 hectare. Regimul codru cu tăeri rase în bande în patru serii. Revoluţia normală 120 ani, exploatarea în 12 ani în vederea atacului de bostrichus, cu garanţie de împădurire 3000 lei de fiecare hectar.

c) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii depe Muntele Pietrosu, pendinte de comuna Herăstrău, judeţul Putna, proprietatea Obştei moşnenilor Valea Sărei, în suprafaţă de 1124 hectare din care se exploatează 710 hectare. Regimul codru cu tăeri rase în două serii. Revoluţia normală 120 de ani, exploatarea în 10 ani Seria I şi 12 ani Seria II-a în vederea atacului de bostrichus. Garanţia de împădurire 3000 lei de fiecare hectar;

d) Amenajamentul pentru exploatarea pădurii depe Muntele Chiliile Zboinei pendinte de comuna Herăstrău, judeţul Putna, proprietatea Obştei moşnenilor din comuna Spineşti, în suprafaţă de 914 hectare din care se pune în exploatare 599 hectare. Regimul codru cu tăeri rase formând una serie de exploatare. Revoluţia normală 120 ani, exploatarea în 12 ani în vederea atacului de bostrichus, cu garanţie de împădurire de 3000 lei de fiecare hectar;

e) Amenajamentul pentru exploatare al păduri depe Muntele Sburătura Dealu Negru Secătura pendinte de comuna Păuleşti, judeţul Putna, proprietatea Obştei moşnenilor din Secătura Părosul comuna Tichiriş, în suprafaţă de 2568 hectare 7568 m. p. din care se pune în exploatare 1110 hectare. Regimul codru cu tăeri rase în bande în două serii. Revoluţia normală 120 ani, exploatarea în 10 ani Seria I şi 13 ani Seria II-a în vederea atacului de bostrichus, cu garanţie de împădurire 3000 lei de fiecare hectar.

Art. 2. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în amenajamente precum şi articolul 4 adiţional şi articolul adiţional special fac parte integrantă din textele amenajamentelor şi sunt executorii.

Art. 3 şi ultimul. Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 30 Mai 1924 în cabinetul nostru.

Nr. 33574 Ministru

(ss) **Al. Constantinescu**

MINISTERUL LUCRARILOR PUBLICE

Şcoala politechnică din Bucureşti

Se face cunoscut interesaţilor că şcoala politechnică din Bucureşti, înfiinţată prin decretul-lege din 10 Iunie 1920, publicată în *Monitorul Oficial* No. 57 din 15 Iunie 1920, în vederea formaţiunii inginerilor de diferite specialităţi, cuprinde următoarele 5 secţiuni:

a) Secţiunea de construcţiuni (căi de comunicaţii, clădiri, hidraulică, lucrări de edilitate, lucrări agricole şi silvice);

b) Secţiunea de mecanică şi electricitate cu eventuale subsecţiuni pentru aviaţie şi telegrafie-telefonie;

c) Secţiunea de mine şi metalurgie;

d) Secţiunea industrială destinată să formeze inginerii necesari celorlalte industrii, afară de cele menţionate sub *b* şi

e) secţia silvică.

Durata studiilor este de 4 ani.

Admiterea în şcoală

Admiterea în anul I al şcoalei politecnice se face în baza unui examen purtând asupra programului de mai jos.

Sunt admişi a se prezenta la examenul de admitere toţi admisibilii în facultăţile de ştiinţe sau în Academia de înalte studii comerciale şi industriale, precum şi absolvenţii şcolilor tecnice medii.

Examenul va începe în ziua de 15 Octomvrie viitor.

Candidaţii vor trebui să depună la secretariatul şcoalei, înainte de 10 Octomvrie o cerere în care să arate în care anume din cele 5 secţiuni ale şcoalei, doreşte să fie admis, însoţit de următoarele acte:

a) Extractul depe actul de naştere;

b) Un certificat medical constatând că candidatul este de o constituţie sănătoasă;

c) Una din următoarele diplome:

Diploma de absolvire a învăţământului secundar superior;

Diploma de absolvire a unei şcoli superioare de comerţ;

Diploma de absolvire a şcoalei de conductori de lucrări publice;

Diploma de absolvire a şcoalei superioare de arte şi meserii, împreună cu certificatul de absolvire a 4 clase secundare, sau o diplomă echivalentă cu una din diplomele de mai sus de autorităţile în drept să facă aceasta.

d) Două fotografiii ale candidatului în dimensiunile 6 9.

Odată cu depunerea actelor de înscriere candidatul va depune o taxă de înscriere de lei 100. De această taxă nu poate fi scutit nimeni.

PROGRAMUL
cunoştinţelor cerute la examenul de admitere
in
anul I-al Şcoalei

Geometria elementară
(Cunoştinţe cerute pentru toate secţiile)

Geometria plană — *Linia dreaptă.* Unghiuri drepte, perpendiculare.

Triunghiuri, triunghiu isoscel, triunghiu dreptunghiu. Cazurile de egalitate, perpendiculare şi oblice.

Drepte paralele. Suma unghiurilor într'un triunghiu, într'un poligon. Proprietăţile paralelogramului.

Cercul. Arce şi coarde, proprietăţi relative. Tangenta.

Măsura unghiurilor. Raportorul.

Poziţia relativă a două cercuri. Tangente comune.

Figuri asemenea. Linii proporţionale. Triunghiuri şi poligoane asemenea. Descompunerea poligoanelor asemenea în triunghiuri asemenea. Raportul perimetrele a două poligoane asemenea. Centru de asemănare.

Relaţiuni metrice. Relaţiuni metrice între elementele unui triunghiu dreptunghiu. Teorema pătratului unei laturi opuse la un unghiu ascuţit sau obtus.

Puterea unui punct faţă de un cerc, proprietăţile metrice relative la tangente şi secante.

Probleme grafice. Construcţiuni de unghiuri, triunghiuri, poligoane, cercuri, tangente la cerc, cu ajutorul riglei şi compasului. Metoda locurilor geometrice.

Impărţirea dreptelor în părţi egale sau proporţionale cu lungimi date. A patra proporţională, media proporţională. Media şi extrema raţie.

Poligoane regulate. Inscrierea lor în cerc. Pătratul, exagonul, decagonul.

Lungimea cercului. Calculul lui π.

Transversale. Teoremele lui Ceva, Menelaus. Raport armonic şi anarmonic.

Arii. Aria dreptunghiului, paralelogramului, triunghiului, trapezului, a unui poligon oarecare.

Aria unui poligon, regulat, a unui cerc, a unui sector circular şi a segmentului circular, Raportul ariilor a două poligoane asemenea.

Probleme asupra transformării ariilor.

Geometria în spaţiu. *Planul şi linia dreaptă.* Plane şi drepte paralele, perpendiculare. Perpendiculare şi oblice. Distanţa unui punct la un plan. Proecţia unei drepte pe un plan.

Unghiuri diedre. Unghiu plan corespunzător. Diedru drept. Măsura diedrelor. Planuri perpendiculare între ele.

Triedre. Cazurile de egalitate. Triedre suplimentare. Suma feţelor unui poliedru convex. Suma diedrelor unui triedru.

Poliedre. Prisma, paralelipipedul, cubul. Piramida. Secţiuni plane în prismă şi piramidă. Volumul prismei, piramidei, trunchiului de prismă triunghiulară şi a trunchiului de piramidă cu baze paralele. Suprafeţele laterale ale acestor poliedre.

Corpuri rotunde. Cilindrul şi conul drept cu baza circulară. Suprafaţa şi volumul lor. Volumul unui cilindru şi a unui con cu baza oarecare.

Trunchiul de con cu baze paralele, suprafaţa laterală şi volumul său.

Sfera. Secţiuni plane. Cercuri mari şi mici. Polii unui cerc. Determinarea razei unei sfere când nu se cunoaşte centrul.

Plan tangent. Intersecţia a două sfere.

Triunghiuri sferice. Analogia lor cu unghiurile triedre.

Suprafaţa sferei. Aria născută de o linie poligonală prin rotaţia ei în jurul unei axe care trece prin centrul poligonului. Suprafaţa zonei, a unui fus sferic; a unui triunghiu sferic.

Volumul sferei. Volumul născut de un triunghiu care se roteşte în jurul unei axe duse în planul său printr'unul din vârfuri. Volumul născut de un sector poligonal.

Volumul unui sector sferic.

Geometria descriptivă

(Cunoştinţe cerute pentru secţiile: construcţie electro-mecanică, mine şi industrială).

Diferite sisteme de proecţiune. Proecţiunea cilindrică, conică. Proecţiunea dietrică octogonală.

Punctul. Epura punctului în diferite poziţii.

Dreapta. Epura liniei drepte. Urmele dreptei. Diferite poziţii ale dreptei în raport cu planele de proecţie.

Poziţii relative la două drepte: concurente paralele.

Planul. Epura planului. Urmele planului. Diferite poziţii ale planului în raport cu planurile de proecţie.

Drepte cu poziţii particulare într'un plan.

Paralelism. Planuri paralele. Să se ducă printr'un punct un plan paralel cu un plan dat.

Perpendicularitate. Să se ducă printr'un punct dat de o dreaptă perpendiculară pe un plan dat. Să se ducă printr'un punct dat un plan perpendicular pe o dreaptă dată.

Cele trei metoade generale ale geometriei descriptive. Schimbări de plane, rataţii, rabateri.

Schimbări de plane de proecţie pentru punct, dreaptă, plan.

Rotaţia punctului, dreptei, planului, în jurul unei axe verticale sau de capăt.

Rabaterea unui plan vertical sau a unui plan de capăt pe unul din planele de proecţie. Rabaterea unui plan împrejurul uneia din urmele sale cu ajutorul unei linii de pantă, unei frontale sau orizontale. Rabaterea unui plan împrejurul unei orizontale. Rabaterea unui plan de profil.

Intersecţii. Intersecţia a două plane (diferite cazuri). Intersecţia unei drepte cu un plan. Intersecţia a trei plane.

Distanţe. Distanţa între două puncte, a unui punct la o dreaptă, a două drepte paralele, a unui punct la un plan, a două plane paralele.

Unghiuri. Unghiul a două drepte. Unghiul unei drepte cu un plan oarecare, cu un plan de proecţie. Unghiul a două plane, unghiul unui plan cu un plan de proecţie.

Mecanica elementară.

(Cunoștințe cerute pentru toate secțiile).

Statica. — *Forțe.* Măsura și reprezentarea forțelor. Greutatea unui corp. Balanța și dinamometrul unității de măsură.

Compunerea forțelor concurente. Legăturile metrice dintre rezultantă și compunătoare.

Momentul unei forțe în raport cu o axă. Teorema lui Varignon.

Forțe paralele. Compunerea și descompunerea lor. Centrul forțelor paralele. Centre de greutate ale corpurilor omogene cari au un plan, o axă sau un centru de simetrie. Centre de greutate ale liniilor omogene; segment de dreaptă, linie poligonală regulată. Centre de greutate ale ariilor: triunghiu, trapez, patrulater oarecare, poligon. Centre de greutate ale volumelor: paralelipiped, prismă triunghiulară oarecare; tetraedru, piramidă oarecare; con, cilindru.

Cuple; proprietăți. Compunerea cuplelor.

Sisteme de forțe oarecare aplicate unui corp solid. Compunerea, descompunerea, și deplasarea forțelor. Rezultanta generală și cuplu rezultant, sisteme echivalente de forțe.

Condițiile de echilibru ale unui punct material, ale unui corp solid liber, ale unui corp mobil în jurul unui punct fix, unei axe fixe, dealungul unui plan fix.

Mașini simple. Pârghia. Scripetele fix și mobil. Vârtejul și macaraua roata cu pene. Planul înclinat, pana pentru despicat lemne.

Elemente de Cinematică și Dinamică. *Mișcare rectilinie:* uniformă, uniform variată. Viteză, viteză mijlocie, accelerație.

Mișcare circulară. Viteză, viteză unghiulară. Unități de măsură.

Mișcarea unui corp solid. Mișcarea de translație, mișcarea de rotație uniformă.

Mișcarea relativă. Compunerea a două mișcări, legea vitezelor. Compunerea a două mișcări de translație, a două rotații paralele.

Transformarea mișcărilor. Scripete, angrenaje, curele. Biela cu manivelă, excentricul.

Dinamica punctului. Noţiunea de masă. Accelerarea gravităţii. Legile căderii corpurilor. Maşina lui Atwood.

Travaliu. Definiţia travaliului în cazul unei forţe constante şi a unei deplasări rectilinii.

Unităţi de măsură tehnice şi G. G. S.: Kilogramforţă, kilogrametru, cal vapor, gram masă, dynă, erg, Joule, Watt. Trecerea dela un sistem de unităţi la altul.

Algebra

(Cunoştinţe cerute pentru toate secţiile)

Expresiuni algebrice. Cantităţi pozitive şi negative. Cele patru operaţiuni. Restul diviziunei unui polinom cu $(x-a)$; consecinţe. Fracţiuni algebrice. Omogenitatea formulelor.

Ecuaţii de gradul I, cu una şi mai multe necunoscute. Discuţia soluţiunilor. Cazurile de imposibilitate şi nedeterminare, interpretarea valorilor negative. Ingalităţi de gradul I. Operaţiuni asupra puterilor şi asupra radicalelor. Exponenţi negativi şi fracţionari.

Ecuaţii de gradul II. Discuţiunea rădăcinilor. Relaţii între coeficienţii şi rădăcinele ecuaţiunei; cazul când coeficientul lui x tinde către zero.

Descompunerea trinomului într'un produs de doi factori. Inegalităţi de gradul II. Ecuaţii bipătrate, reciproce.

Definiţia unei funcţii de o variabilă; reprezentarea geometrică. Variaţia unei funcţiuni definitive printr'un polinom de gradul al doilea sau printr'o funcţiune de asemenea polinoame. Maximă şi minimă.

Progresii prin diferenţă şi cât. Logaritimi. Dobânda compusă. Anuităţi.

Aranjamente, permutări, combinări. Binomul lui Newton. Puterea unui polinom.

Serii convergente şi divergente. Condiţii de convergenţă. Cantităţi incomensurabile. Seria e limita lui $(1+\frac{1}{n})$ când n tinde către infinit.

Funcţiunea exponenţială, continuitatea ei. Definiţia logaritmilor prin exponenţiale. Indentitatea celor două definiţiuni ale logaritmilor. Schimbarea bazei unui sistem de logaritmi.

Derivate. Derivata unei sume, unui produs, unei puteri.

unui cât. Derivata unei funcţiuni de funcţiuni şi a unei funcţiuni compuse.

Derivata funcţiunii exponenţiale şi a funcţiunii logaritmice. Derivatele funcţiunilor circulare directe şi inverse. Studiul variaţiunii unei funcţiuni cu ajutorul derivatei.

Cantităţi complexe, reprezentarea geometrică. Cele patru operaţiuni, desvoltarea binomului $(a + b\sqrt{-1})^m$.

Trigonometria,

(Cunoştinţe cerute pentru toate secţiile)

Funcţiunile circulare, directe şi inverse. Relaţiuni între liniile trigonometrice ale aceluiaş arc. Expresiunea unei linii trigonometrice în funcţiune de o altă linie trigonometrică oarecare.

Variaţia liniilor trigonometrice.

Adunarea arcelor. Multiplicarea şi diviziunea arcelor.

Transformarea formulelor în altele calculabile prin logaritmi. Evaluarea liniilor trigonometrice pentru câteva arce.

Principii care servesc la întocmirea tablelor trigonometrice; uzul tablelor.

Identităţi, ecuaţii trigonometrice.

Proprietăţile triunghiurilor dreptunghice şi oarecare. Expresiuni diferite ale suprafeţei unui triunghiu. Rezolvarea triunghiurilor.

Probleme practice. Distanţe la puncte inaccesibile, măsurarea înălţimilor, problema hărţii.

Introducerea expresiunilor imaginare. Modul, argument. Generalizarea formulelor relative la înmulţirea şi diviziunea arcelor; formula lui Moivre. Aplicaţiuni.

Geometria analitică

(Cunoştinţe cerute numai pentru secţiile: construcţii, electromecanică, mine şi industrială)

Definiţiunea coordonatelor. Coordonate rectilinii, polare. Reprezentarea liniilor prin ecuaţiuni.

Linia dreaptă. Ecuaţia ei, semnificarea coeficienţilor. Probleme asupra liniei drepte, unghiul a două drepte.

Cercul. Ecuaţia lui, Tangenta la cerc, probleme asupra tangentelor.

Elipsa, iperbola, parabola. Studiul acestor curbe pe ecuațiile lor reduse. Focare, directoare, cerc director, excentricitate. Diametre, diametre conjugate, tangente.

Proecția cercului; aria elipsei.

Fizica

(Cunoștințe cerute pentru toate secțiile)

Proprietățile generale și particulare ale corpurilor. Intindere. Nepenetrabilitate. Compresibilitate. Divizibilitate. Coeziune. Diferitele stări ale corpurilor.

Gravitatea. — Direcțiunea și sensul gravității. Verticală. Plan orizontal.

Greutatea unui corp. Centru de greutate.

Legile căderilor corpurilor. Tubul lui Newton. Mașina lui Atwood, Plan înclinat.

Pendulul simplu. Pendulul compus. Aflarea accelerației gravității cu ajutorul pendulului. Măsura timpului.

Balanța. Măsura maselor. Cântare Balanța zecimală.

Corpuri lichide. Proprietățile generale ale lichidelor. Presiuni în interiorul unui lichid în echilibru. Presiuni de sus în jos, de jos, în sus și laterale.

Presiunile ce domnesc împrejurul unui punct aflător în interiorul unui lichid în echilibru sunt egale. Suprafața liberă a lichidelor. Vase comunicătoare. Nivel cu bulă de aer și cu apă.

Principiul transmisiunii presiunilor sau principiul lui Pascal. Presa hidraulică.

Principiul lui Archimede. Consecinți. Corpuri plutitoare. Intindere. Densitate. Determinarea densităților corpurilor solide și lichide cu ajutorul balanței și areometrelor. Densimetre. Alcoolometre.

Corpuri gazoase. Proprietăți generale ale gazelor. Elasticitate. Compresibilitate. Expansibilitate. Densitate. Vid.

Presiunile în gazele în echilibru. Forță elastică.

Atmosferă. Presiunea atmosferică. Experiența lui Torriceli. Barometre.

Principiul lui Arhimede aplicat la gaze. Presiuni suferite de corpurile așezate în gaze. Aerostate.

Legea lui Boyle-Mariotte, sau legea compresibilității gazelor la temperatura constantă. Manometre.

Maşina pneumatică. Maşina de comprimat,

Curgerea lichidelor. Principiul lui Torricelli. Sifon, Fântâni arteziene.

Optica geometrică. — Corpuri luminoase şi luminate.

Corpuri transparente şi opace. Propagarea luminii în linie dreaptă.

Umbra şi penumbra.

Reflexiunea luminii. Legile reflexiunei luminei. Difuziune. Oglinzi plane înclinate. Caleidoscop. Oglinzi sferice, concave şi convexe. Centre. Axe. Focare. Formulele simple ale oglinzilor.

Construcţiuni de imagini.

Refracţiunea luminii. Legile refracţiunii luminii. Indice de refracţiune. Unghiu limită. Refracţiunea totală. Miragiu.

Prisme. Dubla acţiune a prismelor: derivaţia luminii şi dispersiunea luminii.

Prisme cu reflexiune totală.

Lentile convergente şi divergente.

Centre; axe; focare. Formula lentilelor. Imagini date de lentile. Relaţiunea între mărimea imaginei şi a obiectului, cu distanţele lor la lentile.

Dispersiunea luminii. Spectru, Recompunerea luminii. Culori complimentare. Proprietăţile calorifice, luminoase şi chimice ale spectrului. Stereoscop. Linii spectrale. Spectrul diferitelor lumini.

Inversiunea bandelor spectrului. Analiză spectrală.

Aparate optice. Lupa. Microscopul, luneta astronomică, luneta terestră, Telescopul. Binoclu. Aparate de proiecţiune.

Ochiul: Vederea şi diferitele ei. Ochelari.

Fotografie.

Acustica. — Producerea sunetelor, propagarea sunetului în diverse medii, iuţeala sunetului în aer şi în apă.

Reflexiunea sunetului. Ecou.

Calităţile sunetului. Inălţime. Determinarea înălţimii sunetului cu sirena şi grafic.

Intensitatea sunetului. Timbru. Explicarea timbrului.

Propagarea vibraţiunilor sonore în aer şi în tuburi. Unde condensate şi dilatate.

Tuburi sonore, noduri şi umflături. Legile tuburilor sonore.

Vibrarea coardelor. Noduri şi umflături la coarde.

Gama. Intervale muzicale.

Chimia minerală

(Cunoştinţe pentru toate secţiile)

Corpi simpli şi compuşi. Amestec. Combinaţiunea. Echivalenţi, metoda pentru determinarea echivalenţilor.

Teoria atomică. Legea proporţilor definite, simple şi multiple. Greutate atomică, Greutate moleculară. Legea lui Dulong şi Petit.

Legea lui Boyle-Mariotte. Legea lui Gay-Lussac (Dalton şi Charles). Hipotesa lui Avogadro.

Notaţiune chimică. Valenţele şi variabilitatea lor. Determinarea formulelor moleculare. Metodele pentru determinarea greutăţilor moleculare.

Principiul conservării materiei şi a energiei. Legile termochimice baze, acide, anhydride, săruri.

Clasificarea elementelor. Metale, Metaloide, Hydrogenul, Florul, Clorul, Bromul, Iodul, Oxigenul, Sulful, Selenul, Telurul, Azotul, Fosforul, Arsenul, Antimoniul, Carbonul, Siliciul, Cositorul, Borul.

Combinaţiunile importante ale acestor elemente cu H. şi O.

Botanica

(Cunoştinţe pentru secţia silvică)

Ştiinţe naturale

Botanica.

Organografia. (studiul formei anterioare) şi **anatomia.**

Fanerogame. Diferite feluri de tulpini şi modificările ce iau sub influenţa mediului. Mugurele terminat şi muguri laterali, ramificaţie. Structura primară, comparativ la monocotiledoane, dicotiledoane şi gimnosperme.

Structura secundară, funcţionarea zotelor generatrice, ţesături secundare. Structura trunchiului unui arbore al nostru după mai mulţi ani; scoarţa, lemnul, măduva; zone de lemn de primăvară şi toamnă, alburn şi duramen.

Rădăcina. Diferite forme de rădăcini. Radicele şi constituţia lor la exterior, creşterea în lungime a rădăcinii.

Rădăcini adventive. Structura primară şi secundară.

Frunza. Elementele ei; forme anterioare; hervaţiune. Structură. Funcţiunile frunzii.

Floarea. Părţile floarei şi structura lor. Diagram floral.

Fecundaţiunea şi fenomenele ce o preced, comparativ la angiosperme şi gimnosperme.

Formaţiunea fructului şi seminţei; clasificarea şi diseminaţiunea lor. Germinaţiunea. Multiplicaţiunea senuală prin rizome-tubercule, prin lăstărire.

Criptogame. Forma, structura şi reproducţiunea principalilor tipuri.

Fiziologia. Nutriţiunea. Alimente. Absorţiunea diferitelor elemente utile şi forma sub care sunt absorbite, în special absorpţiunea carbonului şi azotului. Diferenţa între nutriţia plantelor verzi şi a plantelor fără clorofilă.

Respiraţia. Fermentaţiile şi fermenţii. Fermenţii nefiguraţi sau diastaze.

Fermenţii figuraţi, aerobii şi anaerobii. Absorpţiunea apei şi circulaţiunea sevei brute. Asimilaţia.

Depunerea rezervelor şi digestiunea lor prin diastaze.

Circulaţia sevei elaborate. Desasimilaţia. Transpiraţiunea Explicaţiunea fenomenului clorofilian.

Influenţa mediului ponderabil şi inponderabil asupra creşterii şi funcţiunilor organelor.

Distribuţiunea plantelor pe suprafaţa globului şi factorii de care depinde. Idei despre vegetaţia României.

„PETROŞANI“

SOCIETATE ANONIMĂ ROMANĂ

PENTRU

EXPLOATAREA MINELOR DE CĂRBUNI

Capital Social Lei 280.000.000

MINELE : Petroşani, Vulcan, Aninoasa şi Dilja
Judeţul Huniedoara, Transilvania

Direcţiunea Generală :

BUCUREŞTI

STRADA AUREL VLAICU No. 22

Adresa telegrafică : „PETROŞANI“.

Telefon 3977

HOTEL

„ROYAL PALACE“

Proprietatea Societății „Clădirea Românească“

BUCUREŞTI — STR. SĂRINDAR COLȚ CU BREZOIANU

Tarif foarte avantagios. — Camere cu luna

CONSTRUCȚIUNE NOUA

CALORIFER, ASCENSOARE, TELEFOANE, BAI,

APA CALDA şi RECE, LUMINA ELECTRICA, ETC.

Curățenie, Ordine, Linişte.

„BANCA ROMANEASCA“

Societate anonimă, fondată în anul 1911

Capital vărsat şi Fond de rezervă Lei 379.000.000

Sediul Central „BUCUREŞTI“

SUCURSALE: *Arad, Bălți, Bazargic, Braşov, Cernăuți, Cetatea-Albă, Chişinău, Cluj, Constanța, Craiova, Galați, Ismail, Oradia-Mare, Satu-Mare, Sibiu, Soroca, Tg.-Mureş, Timişoara, Tighina, Tulcea.*

BĂNCI AFILIATE:

Banca Almajului, Bozovici
„ *Bacăului*, Bacău
Câmpulungul Moldovenesc, C. Lung
Banca de Comerț și Industrie, Roman
Banca Comercială și Industrie din Valea Târnavei, Diciosânmartin
Banca Corvineană, Hunedoara
„ *Creditul Dobrogei*, Constanța
„ *Ceditul Prahovei*, Ploeşti
„ *Dunărea Romanească*, Brăila
„ *Durostorului*, Silistra
„ *Economul*, Cluj
Banca Iaşilor, Iaşi
„ *Maramureşeana*, Sighetul Marmației
Banca Mehedințului, T.-Severin
„ *Petrodava*, P.-Neamț
„ *Pieței*, Bucureşti
„ *Rădăuților*, Rădăuți
„ *Română*, Dorohoi
„ *Românească a Banatului*, Lugoj
Banca Românească a Orientului, Bucureşti
Banca Sebeşeană, Sebeşul Săsesc
„ *Ștefan cel Mare*, Fălticeni
„ *Suceava*, Suceava

Face toate operațiunile de Bancă

Serviciu special pentru relațiunile cu străinătatea.

Anul XXXVI Septembrie 1924 No. 9

REVISTA PADURILOR

UNIFICATĂ CU

ECONOMIA FORESTIERA

ORGANUL SOCIETĂȚEI „PROGRESUL SILVIC“

Apare sub conducerea comitetului de redacție compus din d-nii:

Dr. M. D. Drăcea, M. P. Florescu, I. Guguianu, N. Iacobescu, Z. Prsemitky, D. Robănescu, V. N. Stinghe, I. Timoc și G. Turneanu

Sub președinția d-lui **PETRE ANTONESCU**

Redacția și Administrația Revistei la Casa Pădurilor
(în Ministerul de Domenii)

ABONAMENTUL 150 LEI PE AN

COMUNICĂRILE CONGRESULUI INGINERILOR SILVICI DE LA TIMIȘOARA 1924

Corecțiunea torenților și a ravenelor în special celor din jud. Caraș-Severin. . **Francisc Szatzmàry**
Inconvenientele exproprierei râpelor și terenurilor improductive din regiunea dealurilor și munților pentru islazuri comunale . . . . **M. P. Florescu**
Invățământul cadastral în România . . **Victor Ivănciaпu**

BUCUREȘTI
TIPOGRAFIA „NAȚIONALA“, JEAN IONESCU & Co.
1, STRADA BURSEI, 1
1924

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE
AL
SOCIETĂȚEI „PROGRESUL SILVIC"
PE PERIODUL 1921—1925

Recunoscută persoană morală prin Decretul Regal No. 1630 dela 28 Aprilie 1904, cu sediul în palatul Ministerului de Domenii

---

Consilieri :

Ion Aleman	Ion Moldovanu
M. Boldur	Const. Opran
Al. Constantinescu	Const. Sava-Goiu
Aureliu Eliescu	Vintilă Stinghe
Mihail P. Florescu	M. Tănăsescu
Liviu Marțian	

Cenzori :

Ovidiu Crattero, C. P. Georgescu și Xenofon Sculy.

Cenzori Supleanți :

I. Comanici, Dr. Marin Drăcea și G. Turneanu.

Biroul Societăței „PROGRESUL SILVIC"

Președinte : Al. Constantinescu

Vice-Președinți : Aureliu Eliescu, Liviu Marțian

Secretar : M. P. Florescu

Casier : N. Elefterescu

Ajutor de Secretar și Casier Emil Niculescu

B

Anul XXXVI SEPTEMBRIE 1924 No. 9

REVISTA PADURILOR

UNIFICATĂ CU

ECONOMIA FORESTIERA

COMUNICARILE CONGRESULUI INGINERILOR SILVICI DE LA TIMIŞOARA 1924

CORECŢIUNEA TORENŢILOR ŞI A RAVENELOR, IN SPECIAL A CELOR DIN JUD. CARAŞ-SEVERIN

In timpul din urmă, într'un interval destul de scurt, s'a pus pentru a treia oară în discuţiune una din cele mai importante probleme zilnice şi anume: „Impădurirea sterilelor şi corecţiunea torenţilor şi a ravenelor".

Această problemă devine actuală din două puncte de vedere:

1. Cu toată activitatea plină de zel a membrilor Societăţei „Progresul silvic" secondată de o productivă şi însufleţită publicaţie, care adese-ori s'a ocupat cu această chestiune, totuşi, trebue să mărturisim, că nu s'a ajuns la un rezultat efectiv, căci nici până acum nu s'a luat dispoziţiunile necesare pentru realizarea unor asemenea lucrări technice.

2. Este faptul, ceeace împrumută chestiunei o deosebită actualitate, că congresul nostru silvic, după ce s'a ţinut în diferitele centre de populaţiune principale ale ţării, i-a venit rândul să-l sălăşluiască în sfârşit şi Banatului, această provincie a Patriei mume, unde se află frumoase şi întinse păduri, dar în cari, din nenorocire, se găsesc destul de numeroşi torenţi şi ravene.

Cu ocazia congresului Agir-ului din 1922, ţinut în Timişoara, secţia silvică ocupându-se de chestiunea: „Impădurirea sterilelor şi corecţiunea torenţilor şi ravenelor", a luat hotărârea, să intervină la locurile în drept pentru ca, în exerciţiul bugetar 1923—24, să se prevadă sumele necesare pentru continuarea acestor lucrări în Ardeal, deci şi în Caraş-Severin.

Institutul

Am schițat atunci, prin câte-va cuvinte, situația din Caraș-Severin, astăzi însă, când suntem numai noi specialiștii adunați pe aceste meleaguri, mă simt obligat a da o desvoltare mai mare acestei probleme vitale, în interesul general și al propășirei Banatului în special.

In cât privește necesitatea de a dovedi importanța acestei chestiuni, aflându-mă în mijlocul unor camarazi, dat fiind mai cu seamă faptul că în această direcțiune, atât din punctul de vedere științific cât și din cel practic, s'a făcut o întinsă propagandă, la care au contribuit atâția din stimații noștri colegi și cu atâta competință socot, că actualmente este cu desăvârșire de prisos.

Relele consecințe ale torenților și ravenelor în Banat în special, sunt extrem de evidente, regret însă că nu pot face ca întreaga asistență să meargă în localitate, spre a vedea lucrările cari fac obiectul expunerii mele, fiind în diferite locuri. Afară de aceasta, nici nu sunt în stare a vă descrie fiecare torent, raven sau ogaș în parte, de oarece aceasta mi-ar răpi prea mult timp. Mă mărginesc deci a declara, că majoritatea comunelor din regiunea muntoasă a județului Caraș-Severin, defrișând pădurile din prejurul lor și abuzând de exercițiul pășunatului, aceste comuni sunt înconjurate astăzi de terenuri sterile (neproductive), de surpături, eroziuni și de întregul cortegiu al acestor calamități, astfel încât locuitorii acestor comune, care posed ca 2.000.000 jug. (1.151.000 ha.) păduri, sunt totuși nevoiți a parcurge distanțe mari pentru a-și procura produsele lemnoase de cari au nevoie.

Vi

Ce anume influență nefastă are atari acțiuni de inconștiință populară, care conduce cu pași repezi la sărăcirea locuitorilor comunelor respective, circumstanță care are o directă repercursiune, stânjenind pe deoparte desvoltarea lor culturală, iar pe de alta micșorând forțele lor de producțiune și prin urmare isvorul de venituri ale Statului, aceasta este astăzi atât de notoriu, în cât nu mai este nevoie de a mai insista.

Pe lângă aceste pagube de ordin subiectiv, nu mai puțin mici sunt calamitățile materiale, de cari sufer regiunile bântuite de asemenea răni ale pământului.

Afară de aceasta, nu arare ori, urmările unor ploi torențiale sunt ireparabile.

Spre a dovedi aceasta, n'am decât să mă refer la ravagiile inundaţiilor din 13 Iunie şi 2 Septembrie 1910, precum şi la cele din anul 1912 când, după datele d-lui inginer silvic Bela Terfi, comunicate în No. XXI (anul 1912) al revistei forestiere (Erdészeti Lapok), după care nu mai puţin de 95 de comune cu 12.337 familii şi 45.000 locuitori au fost păgubite şi anume 190 persoane au fost înecate, 512 locuinţe şi 900 dependinţe au fost luate de apă, iar 676 case de locuit şi 584 dependinţe au suferit stricăciuni. Toate aceste pagube s'a evaluat la 1.000.000 coroane aur.

Pagubele pricinuite vitelor au fost de 90.000 coroane aur, iar 3.564 jug. (2050 ha.) terenuri arabile au devenit improductive, de unde o altă daună de 2.000.000 coroane aur.

La o sumă şi mai mare s'a ridicat pagubele pricinuite prin distrugeri de recolte (cereale, pomi fructiferi şi vii) precum şi cele suferite de către diversele instalaţiuni economice.

Dacă mai adăogăm apoi şi stricăciunile cauzate drumurilor, cari s'au urcat la 1.800.000 coroane aur, căilor ferate la 5.000.000 coroane aur, precum şi diferitelor industrii din regiunea respectivă, ne putem da uşor seama de proporţiile dezastrului în chestiune.

Pentru a-şi putea face ori-cine o idee numai despre relele ocazionate reproducem câte-va ilustraţiuni.

Dar pe câtă vreme în anul 1910 dezastrul s'a produs în partea sudică a judeţului Caraş-Severin, în 1912 şi anume în zilele de 25 şi 26 Mai el a avut loc în partea nordică a acestui judeţ şi anume mai sus de Poarta-Orientală, consistând mai cu seamă din inundaţii mari, cari s'au întins pe suprafeţe considerabile.

Atunci s'a început oare-cari lucrări, dar pentru că nu li s'a dat întreaga desvoltare ce merita, atât Direcţia podurilor şi şoselelor, cât şi Direcţia C. F. R. au de suferit şi astăzi pagube, cari se ridică anual la circa 100.000 lei, din cauza stricăciunilor provocate de materialele transportate de ravene şi ogaşe, ale căror bazine de recepţii nu s'au împădurit încă.

Cu toate mijloacele reduse ce s'au pus la dispoziţia organelor în drept, s'a început încă înainte de războl la împădurirea pământurilor improductive (sterilelor) din regiunea Dunării şi din aceea a regiunei Bozovici-Orşova.

La frumoase rezultate din acest punct de vedere a ajuns

1. Valea Cernii după inundaţie

2. Casele din Şopotul-nou acoperite cu pietriş.

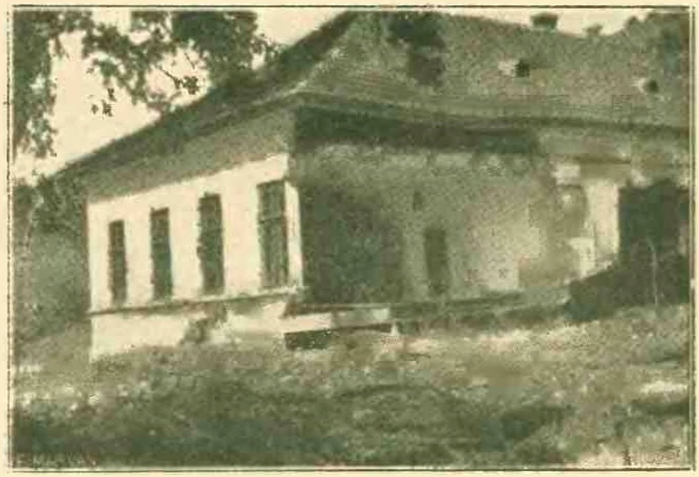

3. Şcoala comunală din Şopotul-nou.

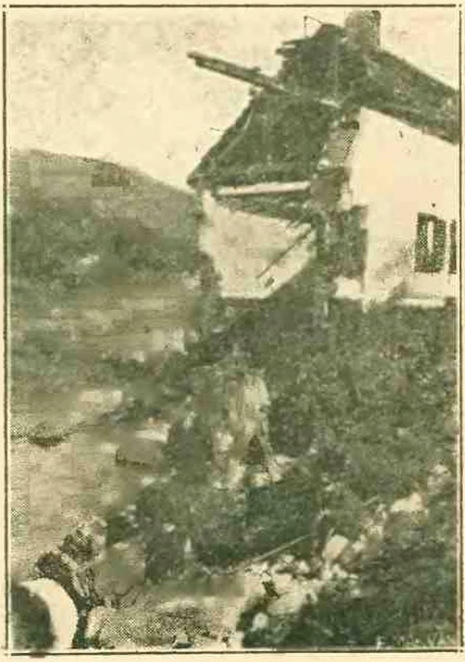

4. O casă din Mehadia.

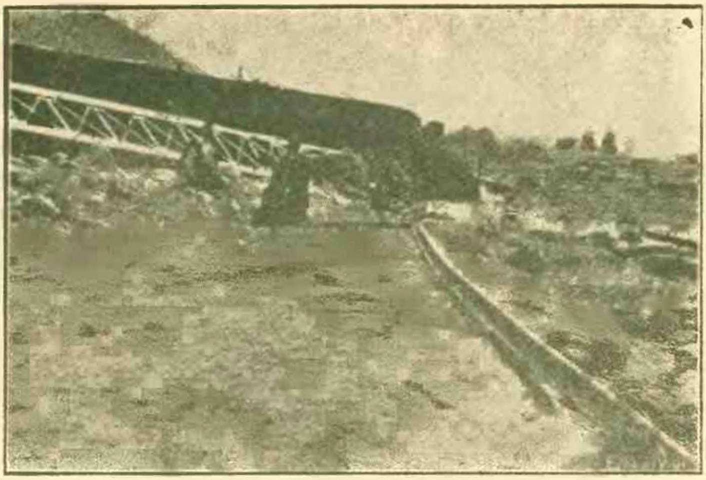

5. Barajul şi podul de cale ferată rupt.

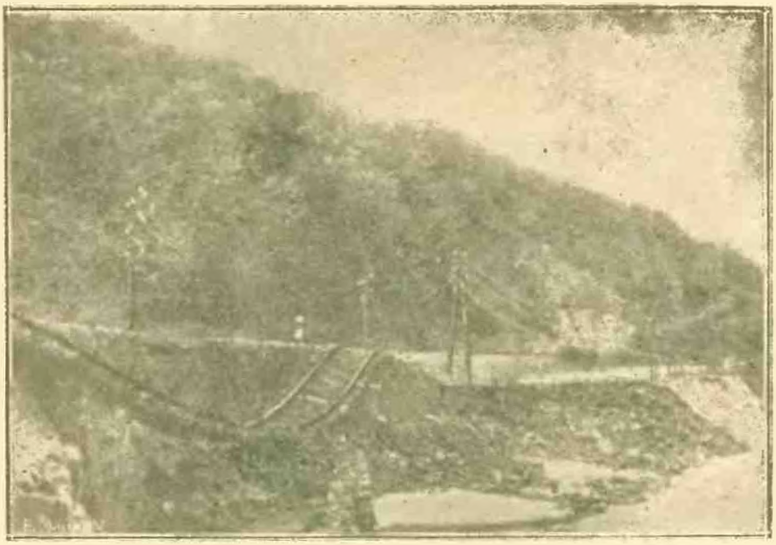

6. Partea liniei principale, luate de apă înaintea tunelului Iablaniţa

7. Un baraj de pe Ogaşul „Svinia Mare".

8. Barajele de pe ogaşul „Svinia Mare".

personalul silvic al Societăţii U. D. R. *) şi al Comunităţii de avere Caransebeş, cari în lucrările de împădurire au desvolta, o deosebită activitate, Statul, de asemenea, prin organele sale din serviciul silvic al pădurilor comunale, din care face parte şi comunitatea de avere sârbească a făcut lucrări de o importanţă deosebită.

In limitele bugetului Statul, pe cheltueala sa proprie, a împădurit sterilele şi ravenele de pe teritoriile comunale, acordând subvenţiuni comunelor, particularilor, precum şi personalului care a luat parte activă în lucrări, obţinând cu chipul acesta admirabile rezultate. El a organizat serviciul pădurarilor special însărcinaţi cu îngrijirea acestor lucrări şi a luat măsuri pentru înfiinţarea pepinierilor în apropierea comunelor, închiriind la nevoie terenurile necesare.

După războI, prin noua organizaţie silvică, atari lucrări au fost mai întâi date în atribuţiunea Regiunei Silvice Lugoj, iar cei doi pădurari ce mai rămăsese, au fost însărcinaţi, până la începerea unor noi lucrări, cu paza terenurilor deja împădurite. cu obligaţia însă de a raporta din timp în timp despre starea în care acestea se găsesc.

Din tabloul *A*, ce urmează, în care am rezumat cuprinsul acestor rapoarte, se poate vedea starea în care s'au găsit în vara anului 1920 împăduririle făcute în plăşile Bozovici, Teregova şi Orşova.

---

*) Uzinele de fier şi Domeniile Reşiţa.

TABLOU A.

despre starea din vara anului 1920 a pământurilor improductive (sterilelor) împădurite din judeţul Caraş-Severin

No. curent	NUMELE		Suprafaţa Ha.	Etatea arboretelor	Esenţa	Stricăciunile suferite	OBSERVAŢIUNI
	comunelor	locului împădurit					
	Plasa: Bozovici						
1	Bania	Ogaşu cu Ţărină	17.3	12.10	salcâm	10 %	S'a tăiat în timpul revoluţiei, acum pădurea creşte.
		" Ţinţariului		12	"	15 "	"
		" lui Creangă		12	"	15 "	"
		" Ciucurezului		12.7	"	—	Se îngrijeşte.
		" Polenii		19.16.14.10	"	50 "	S'a tăiat în timpul revoluţiei, acum lăstarii se află în creştere.
2	Borlovenîu vechi	Dealu Bujorului	57.5	7	salcâm	30 %	S'a tăiat, nu se îngrijeşte şi se păşunează.
		Dumbrava		7	"	30 "	"
		Cracu Boldi		14	"	100 "	"
3	Bozovici	Faţa Castelului	11.5	20.12.8.7	salcâm	90 %	S'a tăiat, nu se îngrijeşte, şi se păşunează.
		" Crăstului		20.8.7	"	100 "	"
		Valcovacia		14.8.7	"	20 "	"
		Ogaşu sec		10.8.7	"	20 "	"

4	Dolboşeţ	Ogaşu pietros	57	7	salcâm	—	Se îngrijeşte.
		Dealu mare		28.16 7	„	10 %	„
		Grădiştia		7	„	—	„
		Valea satului		7	„	—	„
		Poloame		7	„	—	„
5	Gărboveţ	Pogara	52	12 8 6	salcâm	—	Se îngrijeşte.
		Sub Pisc		14.10 8 7.6	„	—	„
		Croul Iusului		12 9 6	„	—	„
		Boba		15 10	„	—	„
6	Lapuşnic	Ogaşu Ursului	230	10 8.7	salcâm	—	Se îngrijeşte.
		Faţa Lăpuşnic		21.14.12.10 6	„	50 %	Nu se îngrijeşte şi se păşunează.
		Dealu „		21 14 12 10 6	„	50 „	„
		Pădiura lui Dat		21.14.12 10 6	„	80 „	„
		„ Benci		10.8.7.6	„	30 „	„
7	Mocerlş	Pădima Moşului	230	19	salcam	20 %	Toate măsurile luate nu rămas infructuoase şi să păşunească necontenit.
		Dealu Satului		19 7	„	100 „	„
		Meriţou		19 7	„	80 „	„
		Faţa roşie		6	„	—	„
		Sub Duciu		6	„	—	„
8	Pataş	Ogaşu Cucului	293	12	salcâm	15 %	S'a tăiat, acum în creştere, se păşunească.
		Dealu „		12.10 8 7	„	—	„
		Faţa Tâlvii		7	„	—	„
9	Pervova	Ogaşul Bisericii	173	11.10 6 7	salcâm	10 %	S'a tăiat, nu se îngrijeşte, nimicit în total.
		Faţa lui Sabeu		11.10 7	„	30 „	„
		Gorunneasa		7	„	100 „	„
		Vârtop		8 7	„	—	Se îngrijeşte.
		Faţa Chegii		8 7	„	—	„

No. curent	NUMELE		Suprafața Ha.	Etatea arboretelor	Esența	Stricăciunile suferite	OBSERVAȚIUNI
	comunelor	locului împădurit					
10	Prigor	Gura văii rele Vârtop Dealu crăstului Fața "	115 1	22 22 16,12,8 15 13,10 9	salcâm și molid " "	30 % 30 " 15 " 10 "	S'a tăiat acum, lăstarii sunt în creștere. " " "
11	Prilipeț		11 5	—	—	—	—
12	Puina	Putnica Ciuciuleica	5.7	12 8 7 18 14	salcâm "	50 % "	S'a tăiat, nu se îngrijește. Acum se îngrijește.
13	Rudăria	Ogașu Canabârș " Murgului Poiianca Roneștie	57,5	18 12 8 16 14 8 15 10 16 8	salcâm " " "	10 % 25 " 20 " 30 "	S'a tăiat, acum lăstarii sunt în creștere, se îngrijește. " " "
14	Șopotul-nou	Ogașu lui Ciuc " " Govajdea Cracu Rauchi Ogașu Buciona " Chistei Dosu lui Miclău Ogașu " "	86 3	19.7 12,7 7 7 9,7 13,9 7 19,7	salcâm " " " " " "	30 % " " " " 25 % 60 "	S'a tăiat. lăstarii sunt în creștere. " " " " Lăstarii sunt în creștere. "

15	Şopotul-vechiu	Coculova	28.5	7	salcâm	—	Se îngrijeşte.
		Spânzurătoare		8	„	—	„
		Gura văii		6	„	—	„
		Lepeşini		9	„	—	„
		Cuciasca		18 16.14.7	„	10 %	S'a tăiat, acum se îngrijeşte
16	Şumiţa	—	0.6	—	—	—	—
Plasa: Terogova							
1	Arminiş	Piatra Scrisă	19.9	16.14	salcâm	70%	S'a tăiat, nu se îngrijeşte.
		Dealu Satului		16	„	„	„
		Valea „		16.10	„	„	„
2	Bogâltin	Dealu Mare	34.5	16.14	salcâm	30 %	S'a tăiat şi se păşunează.
		Ogaşu Florilor		10	„	„	„
3	Canicea	Valea Canicea	11.5	16	salcâm	40 %	Ingrijit.
		Dosu Satului		16	„	„	„
4	Cornea	Stinia Mare	11.5	16.4	salcâm şi pin austriac	40 %	„
		Valea Satului		16		„	„
5	Cornea-reva	Babindial	34.5	8 7	salcâm	—	Toate măsurile luate au rămas infructuoase, nu se îngrijeşte.
		Cuculata		10.7	„	—	„
		Ripa lui Scitin		10	„	—	„
		Dolina		10	„	—	„
		Costa Scutasiului		10	„	—	„
6	Crusovaţ	Ogaşu Vărsei	14.5	18.14.10	salcâm şi pin austriac	—	„
		„ cu Sata		3		—	şi se păşunează necontenit.
		„ Pietros		7.6	„	—	„
		Dobrosiava		7.6.4	„	—	„

No. curent	NUMELE		Suprafața Ha.	Etatea arboretelor	Esența	Stricăciunile suferite	OBSERVAȚIUNI
	comunelor	locului împădurit					
7	Cuptoria	Sfinia Mare	5.7	14.4	salcâm si pin	—	Toate măsurile luate au rămas infructuoase. nu se îngrijește și se pășunează necontenit.
		Ogașu Mare		3	austriac	—	"
		Dobroslava		7.5	"	—	"
		Străniac		3	"	—	"
8	Domașnia	Ogașu cu Satu	1.7	17	salcâm	70 %	Toate măsurile luate au rămas infructoase, nu se îngrijește.
		Ducin		16		"	"
9	Lapușnicel	Fața Calfei	17.3	16	salcâm	30 %	Ingrijită.
		Coasta Mare		7	"	"	"
		Ogașu Cărbului		11	"	"	"
10	Luncavița	Dealu Papușcului	5.7	12.10	salcâm	70 %	Nu se îngrijește.
		Allterai		14.9	"	"	"
11	Mehadiea	Dealu Bursanului	8.6	18	salcâm si pin austriac	—	S'a tăiat, acum se îngrijește.
		Hudba		7	"	—	"
		Ogașu Drăgoi		7	"	—	"

12	Rusca	Faţa Noimi	8.6	12.10	salcâm	40%	Nu se îngrijeşte.
		Ogaşu Tilvii		12.8	„	„	„
		Satu Bătrân		16.12	„	„	„
		Valea Satului		18	„	„	„
13	Timiş-Slatina	Ogaşu Băiţii	17.3	16.9	salcâm	40%	„
		Gruniu Salustii		16	„	„	„
		Ogaşu Vasilii		18	„	„	„
14	Teregova	Grumi şi spini	14.4	12.8	salcâm	40%	Se îngrijeşte
		Briazova		18.16	„	„	„
		Dealu-mare		10.8	„	„	„
		Vâlcea		14	„	„	„
		Tomnatica		16	„	„	„
15	Verendin	Dealu Satului	5.7	16	salcâm	100%	Distrus în total.
		Râpa Mare		6	„	„	„

Plasa: Orşova

1	Bârza	Râpa Pietroasă	5.7	12.10	salcâm	30%	S'a tăiat, acum pădurea este în creştere.
		Coasta Patului		16.12	„	„	„
2	Dubova	Belcom	2.9	14	salcâm	50%	Se taie şi se păşunează continuu, absolut nici o pază.
		Breazova .		14 12.10	„	70 „	„
		Roconele		10.8.6	„	20 „	„
3	Eibental	—	8.6	—	—	—	—
4	Globucraiova	Apa Slatinic	5.7	7.6	salcâm	100%	Distrus în total.
		Dosu Tatălui		7.6	„	40 „	S'a tăiat, nu se îngrijeşte.
		După Staia		14.12	„	„	În bună stare, îngrijindu-se.

No. curent	NUMELE		Suprafața Ha.	Etatea arboretelor	Esența	Stricăciunile suferite	OBSERVAȚIUNI
	comunelor	locului împădurit					
5	Globurău	Ogașu lui Soc	115.1	16.14	salcâm	20%	S'a tăiat, acum pădurea este în creștere, se îngrijește.
		„ Greților		14 12 10	„	„	„
		Arniți		14 13 12	„	„	„
		Malaniac		19.16 10.7	„	„	„
		Piatra lui Verdeț		7	„	„	„
6	Jablanița	Patalaaca	34 5	16.12.10.8 7	salcâm	—	Nu s'a tăiat, dar nu se îngrijește s'a lăsat pășunarea liberă.
		Dealu Mare		18 16.14.14 7	„	—	„
		Cununa De Piatră		18.16.13.12 10	„	—	„
7	Eșelnița	Dâlboca	6.4	14.13 11.8.7	salcâm	60%	Se taie și se pășunează continuu. Nici o pază.
		In Țarină		12 9.7	„	„	In bună stare, se îngrijește.
8	Coramnic	Coasta semcil.	57 0	7	salcâm și pinul austriac	—	Toate măsurile au rămas infructuoase.
		„ Patului		7		—	
		Dosu Pietros		16.7	„	—	Neglijarea păzirei pășunatului.
9	Mehadia	Valea Mare	1 15	7.6	salcâm și pinul austriac	40%	Se taie și se pășunează continuu.
		Fața Viilor		3		„	„
		Senița		3	„	„	„
		Valea Țiganilor		7	„	„	„
		Cracu Joasi		7	„	„	„
		Scirbic		16.6.3	„	„	„

10	Ogradena-Veche	La Oblegi Rugini	21.9	20.16.14.12 11 10.9	salcâm „	70 % 80 „	Se taie și se pășunează continuu. „
11	Ogradena nouă	—	0 6	—	—	—	—
12	Orșova	—	358.2	—	—	—	—
13	Pecenesca	Dealu Cilanțului Ogașu Stârminos	51 0	16.12 16.14	salcâm „	50% „	S'a tăiat, acum lăstarii sunt în creștere. „
14	Petnic	Fața Satului Coasta Peste Râu	104.1	20.16.12.10 8 7 18.16 14 11.10	salcâm „	30 % 20 „	Nu s'a tăiat, dar nu se îngrijește, s'a lăsat pășunarea liberă.
15	Plavișevița	Peste coastă Brijac	63.8	18.16.12.10 14.12 10	salcâm „	50 % 30 „	Se taie, lăsându-se pășunarea liberă.
16	Plugova	Ogașu Viniloaei Dâlboca Ogașu Gianici	11.5	9.6 9.6 9.7	salcâm „ „	40% „ „	S'a tăiat, acum e în creștere. „ „
17	Soinița	—	69.4	—	—	—	—
18	Pisovița	Fața Respud Docul	23.1	17.6 12.6	salcâm „	— —	În bună stare, îngrijindu-se. „
19	Tufări	Râpa Satului Ogașu băiții Dealu Mare Ducin	46 0	12.7 12.7 7 7	salcie și pi- nul austriac „ „	— — — —	Nu s'a tăiat, nu se păzește, s'a lăsat pășunarea liberă. „ „ „

No. curent	NUMELE		Suprafața Ha.	Etatea arboretelor	Esența	Stricăciunile suferite	OBSERVAȚIUNI
	comunelor	locului împădurit					
20	Topleț	Brancşi Prilog Prislop	82.6	10.9.7 16.10.7 7.6	salcâm „ „	— — —	Nu s'a tăiat, nu se păzește, s'a lăsat pășunarea liberă. „ „
21	Valea Bolvașnița	Prisca Valea Satului Fața Ursească	14,4	8.7 8.7 8.7	salcâm „ „	40 % „ „	S'a tăiat, acum lăstarii sunt în creștere „ „
22	Inpalnic	Dealu Satului Fața Vinillor Cuculova	5.7	19.16 20 18 16	salcâm „ „	50 % „ „	„ „ „

In anul următor, odată cu organizarea regiunei silvice Orşova, administrarea terenurilor improductive din aceste plăşi a intrat în sfera sa de activitate.

Graţie bunei voinţe d-lui Şef al actualei Direcţiuni silvice succesoarea fostei Regiuni, mi s'a comunicat cu Nr. 3279 din anul acesta următoarele date:

In anii 1919—1922 inclusiv nu s'a făcut lucrări de împădurire.

In anul 1923:

In raionul comunei Lăpuşnic s'a împădurit 3 Ha 60 ari.

In anul 1924:

In raza comunei	Lăpuşnic	0 ha	80	ari
„ „	Domaşnia	0 „	80	„
„ „	Bârza	0 „	50	„
„ „	Ogradena-Veche	2 „	—	„
„ „	Dubova	2 „	—	„
„ „	Eibenthal	1 „	10	„
„ „	Liubcova de jos	2 „	85	„
	Total . . .	10 Ha	05	ari

Pepinierile destinate pentru procurarea puieţilor necesari împădurirei terenurilor improductive (sterilelor) comunale s'au înfiinţat:

In cuprinsul ocolului	Caransebeş	având o supr. de	1680	m²
„ „ „	Bozovici	„ „	2150	„
„ „ „	Băile Herculane	„	1600	„
„ „ „	Orşova	„ „	110	„
„ „ „	Gradina	„ „	1330	„
„ „ „	Barzasca de sus	„	610	„
		Total . . .	7.489	m²

In cele ce urmează mă voi mărgini a arăta, pe scurt, lucrările de corecţiunea ravenelor şi lucrările de împăduriri făcute în urma inundaţiunilor din 1910 şi 1912, în urma intervenţiunei administraţiei căilor ferate.

Dealungul liniei principale Orşova, în jos de Poarta Orientală, între staţiile Corneareva şi Iablaniţa pe amândouă părţile liniei şi ale şoselei, dar mai ales pe cea stângă şi anume în Ogaşul „Şoima Mare“ din raza comunei „*Cuptoare*“, s'a început în anul 1913, lucrările de fixarea acestui raven adânc de peste 10 m. şi lung de mai mulţi kilometri şi cu numeroşi afluenţi.

Pe o suprafaţă de 8 ha. s'a plantat 64.000 puieţi de salcâm şi 50.000 de pin austriac, iar pentru apărarea lor s'a construit 980 garduri împletite, a căror lungime totală este de 18.600 m. Toate aceste lucrări au costat 6760 cor. aur.

In anul 1914, tot în Ogaşul Şoima, însă în partea lui cea mai mare din hotarul comunei Cornea, s'a plantat 100.000 puieţi de salcâm şi 50.000 de pin austriac, pentru apărarea cărora s'au construit 4627 garduri împletite în lungime de 14.488 m, cari au costat în total 9347 cor. aur.

Cu ocazia unei ruperi de nori care a avut loc în ziua de 14 Iunie acelaşi an, curentul apei a distrus toate aceste lucrări.

Cu modul acesta metoda de mai sus s'a dovedit ca ineficace.

Tot în acest an în partea superioară a ogaşului s'a experimentat construcţiunea de casoaie cu stâlpi de lemne şi cu scânduri groase, în cari s'au aşezat bolovani. Această construcţie s'a dovedit destul de rezistentă cu ocazia ploaei torenţiale, care a avut loc chiar în acel an, astfel încât s'a făcut un proect, ca în primăvara anului următor să se facă lucrarea după acest procedeu.

D'abia se începuse însă lucrările, când o rupere de nori distruse totul; aşa că nu ne mai rămăsese altceva de făcut, decât să aplicăm metoda întrebuinţată de *serviciul de poduri şi şosele*, care construise deja, la gura ogaşului, în apropierea drumului, nişte baraje de beton.

In anul 1914 am construit, în adevăr, cheltuind 2198 coroane, un baraj având un volum de 123 m^3.

In anul 1916 am lucrat 4 baraje cu un volum de 416 m^3 cheltuind 6318 cor. aur.

In anul 1917 am lucrat 8 baraje cu un volum de 427 m^3 şi un radier (pavaj de piatră în aval de baraj) având o suprafaţă de 366 m^2 costând în total 10.135 cor. aur, iar în 1918 şeapte baraje cu un volum de 392 m^3, necesitând o cheltuială de 14.591 cor. aur.

In total, deci, 20 de baraje, cari au costat 33.302 coroane, plus 16.107 cor. valoarea gardurilor împletite cari au fost distruse în anii 1913 şi 1914.

Cu începere din anul 1919 au încetat asemenea lucrări, dar barajele construite, ale căror vederi le reproducem aici, sper că există încă. In tot cazul ar fi de dorit, ca vizitându-le să se ia cât mai repede măsurile necesare pentru repararea şi întreţinerea lor. Aceasta cu atât mai mult, cu cât aceste baraje nu numai că micşorează iuţeala (viteza) apei, dar prin ridicarea albiei ravenelor, în urma depunerei materielor transportate de ape la spatele barajelor, se sprijină malurile ogaşului evitându-se astfel surpările. Conform proectului urma a se construi noi baraje la extremitatea depunerilor celor vechi, aşa încât să se poată obţine, în sfârşit, consolidarea ogaşului şi prin urmare să se poată începe împăduririle în întregul bazin de recepţie, până acum nefăcându-se plantaţiuni decât pe părţile laterale.

Ca un argument mai mult pentru continuarea acestor lucrări este adresa administraţiei C. F. R. din anul 1920 cu No. 22.229, prin care se cere fixarea ogaşului „Şoima Mică".

La poalele dealurilor în faţă, în raza comunei *Cruşovăţ*, se află Ogaşul „Cu Pietre" mai puţin adânc, însă destul de mare, a cărui fixare s'a început deasemenea în anul 1913. Pe o suprafaţă de 14 ha s'a plantat atunci 180.000 pueţi de salcâm, precum şi 50.000 de pin austriac, şi s'a construit 1250 garduri împletite în lungime de 23.400 m cu 10.360 cor. aur. Ruperea de nori din 14 Iunie 1914 a făcut şi aci stricăciuni, distrugând gardurile de pe fundul ogaşului. Pentru complectarea acestor garduri s'a construit în primăvara anului 1915, 375 construcţiuni cu stâlpi, dulapi şi bolovani, la spatele cărora s'a depus materiale. Ele au rezistat, după cum se vede în aceste două ilustraţii.

Atât în acest ogaş, cât şi în cel din vecinătate şi anume în ogaşul „**Dobroslava**" s'a construit 832 garduri împletite în lungime de 4.280 m, s'a făcut plantaţiuni noi pe 6 ha şi complectări pe 10 ha în valoare de 6290 cor.

In anul 1916 s'au continuat lucrările de fixarea acestui din urmă ogaş, construindu-se 1625 garduri împletite cu o lungime de 20.492 m. şi s'a plantat 280.000 pueţi pe o suprafaţă de 16 ha. în valoare de 18.700 cor. aur.

In primăvara anului 1917, tot în hotarul comunei *Cruşovăţ*, s'a fixat ogaşul „**Cu Sat**", construindu-se 103 baraje de zid uscat de piatră, garduri împletite în lungime totală de 10.943 m, şi s'a plantat 245.000 pueţi cu 16.447 cor. aur.

In primăvara anului 1918, după seceta din anul precedent, care a prejudiciat în parte plantaţiunile executate, s'a făcut complectările necesare şi alte noi plantaţiuni în valoare de 5.621 cor. terminându-se astfel cu împădurirea acestui ogaş.

In acelaş an (1918) s'a fixat şi împădurit cele trei ramuri

9. Partea superioară a ogaşului „Svinia Mare".

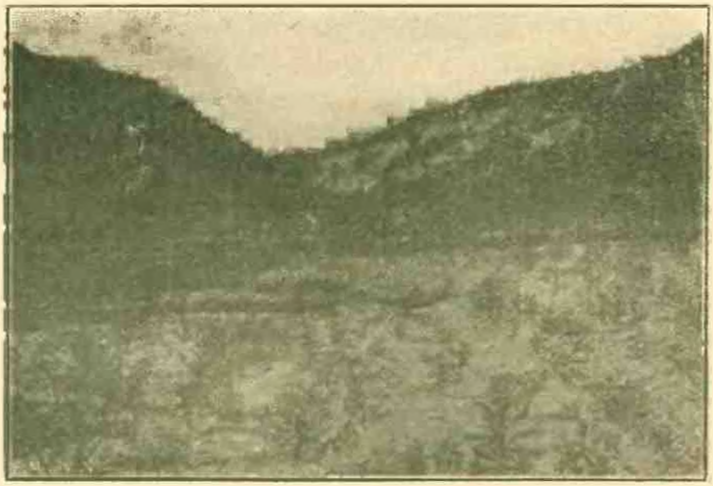

10. Partea inferioară a ogaşului „cu Pietre".

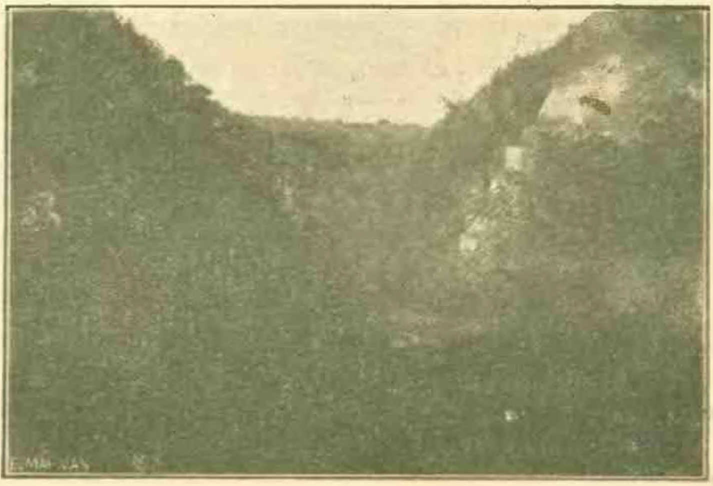

11. Partea superioară a ogaşului „cu Pietre",

ale ogaşului „**Cerneşti**“, unde s'a repicat şi 60.000 pueţi de pin austriac costând în total 18.802 cor.

Tot în primăvara anului 1918 s'a început — în stil mai mare — lucrările de împădurire în raza comunei Mehadia pe terenurile improductive (sterile) brăzdate de ogaşe, cu care ocazie s'a repicat şi 140.000 pueţi de pin austriac pentru lucrările viitoare.

Marginea plantaţiunei despre islazul locuitorilor s'a îngrădit cu sârmă ghimpată. Costul acestor lucrări s'a ridicat la suma de 18.751 cor. aur.

Ca încheere a acestei expuneri de date statistice este de remarcat, că aceste lucrări în cea mai mare parte au fost executate în cursul răsboiului costând în total 138.000 coroane, ceeace atunci cu puterea de achiziţie a coroanei, reprezintă o sumă destul de însemnată.

Este absolut necesar ca, în conformitate cu moţiunea votată de secţia silvică a Congresului Agir-ului din anul 1922 după propunerea mea, să se revizuiască, să se repare şi să se întreţină mai departe aceste lucrări de corecţia torenţilor făcute cu investirea unor mari cheltueli.

In cele ce urmează voi indica câteva modalităţi de a proceda pentru continuarea cu succes a unor asemenea lucrări.

Două sunt punctele de vedere cari trebuesc să fie luate în consideraţie.

1. Partea fizică şi technică, şi 2 cea materială.

In ceeace priveşte prima parte, găsindu-mă în mijlocul unor specialişti, cred inutil de a expune diferitele procedee technice utilizate pentru corecţiunea torenţilor, ca fiind acestea destul de cunoscute. Mă voi mărgini însă numai la partea practică, stăruind în special asupra câtorva procedee pentru împădurirea terenurilor improductive (a sterilelor) şi ogaşelor.

Luând în consideraţie formaţiunea geologică a Banatului putem distinge 3 categorii de pământuri improductive (sterile).

1. Aceia în care predomină formaţiunea calcară şi granitoasă cu o constituţiune robustă, unde vegetaţia a fost distrusă care este cea mai puţin primejdioasă, fiind şi cea mai depărtată de comune. Impădurirea aici este numai o chestiune de ordin financiar. Această primă categorie a sterilelor, puţin primejdioasă, se leagă de cea de a doua, care constă din coline surpătoare formate din ardezie şi mai ales din pietriş cărat de marile vituri de ape.

Primii coloniştii ai acestui sol improductiv — succedând vegetaţia ierboasă — sunt de ex: pinii pitici (Pinus flexilis, P. inops, P. uncinnata etc), juniperii, moşdreanul (Fraxinus ornus), cărpiniţa (Carpinus orientalis), etc. şi diferiţi arbuşti.

E de observat, că dacă pe sterilele şi ogaşele din a doua categorie, cele cu solul afânat, afară de esenţele obicinuite reuşesc destul de bine şi celelalte esenţe cu înrădăcinarea trasantă (ca salcâmul, Gymnocladus, Aylanthus etc.). Aci, pe un sol înţelenit format din straturi marnoase şi marno-argiloase, vegetaţia salcâmului etc. nu merge. Chiar dacă la început aceste împăduriri ne dau oareşicare speranţe, mai târziu ele slânjenesc, ca apoi să dispară cu totul, rădăcinele lor sufocându-se din cauza lipsei de aer şi mai ales de azot.

Pentru procurarea puieţilor se recomandă din practică, ca numai puieţii de un an să fie aduşi în apropierea locului de plantat, unde să fie repicaţi şi îngrijiţi până la timpul de plantare.

Prin aceasta se realizează două avantaje principale şi anume : îi adaptăm staţiunei şi îi putem avea la îndemână.

Pentru manipularea seminţelor e nevoe de cunoştiinţe speciale şi de o pepinieră bine administrată. Aceasta se poate realiza cel mai bine în pepinierile permanente stabile de pe lângă şcoalele şi ocoalele silvice.

Cheltuelile se pot acoperi din vânzarea puieţilor, furnizate comunelor pentru scopul sus arătat.

Repicarea puieţilor după instrucţiunile necesare se poate face uşor.

Un alt motiv de a aplica acest procedeu este faptul, că dacă am aduce dela distanţe mari puieţi gata de plantat pe nişte soluri improductive, am avea un rezultat îndoelnic, dacă nu compromiţător.

Trimiţătorul de puieţi întotdauna îşi opreşte pe cei mai frumoşi, trimiţând pe cei mai slabi cari sunt condamnaţi la un întreg calvar până să ajungă să fie plantaţi. Li se taie rădăcinele, se clasează, se numără, să leagă, se împachetează — toate acestea la soare — se transportă apoi la gară, unde, de cele mai multe ori, trebue să aştepte zile întregi după vagoane.

După o lungă călătorie adeseori trebue să se mai aştepte până la plantare, ceea ce de multe ori se face într'un timp neprielnic.

Dacă ţinem seamă, că chiar dacă am planta aceşti puieţi fluvii cari au umplut prăbuşirile din ultimul period al terţiarului, şi au acoperit aceste bazine pe mari întinderi, dând naştere la dealuri şi munţi: Acestea sunt bazinele din Caransebeş, Mehadia, Orşova, Almaş şi Sicheviţa.

Desvoltarea repede şi intensă a vegetaţiei pe acest sol a atras în curând populaţiile, cari a colonizat repede această regiune;

Aici găsim cele mai multe defrişări de păduri şi prin urmare multe terenuri improductive (sterile) şi ravene.

Aceste sterile şi ravene din această regiune sunt cele mai periculoase, constatându-se cele mai multe şi cele mai mari stricăciuni.

Impădurirea acestor sterile este însă cea mai puţin grea. Numai condiţiile climaterice ne hotărăsc asupra alegerii esenţelor corespunzătoare. Cu fonduri suficiente, cu braţe îndeajuns şi cu aplicarea şi respectarea dispoziţiunilor legale, specialistul nu e pus în faţa unei probleme de împădurire nesusceptibilă de soluţionare.

A 3-a categorie a sterilelor, cu pante foarte înclinate şi brăzdate de numeroase ogaşe, este formată prin erupţiuni tot din era terţiară, succedate de compresiunea straturilor sedimentare ale formaţiunilor anterioare, cari au provocat încreţiturile, iar mai târziu alunecările şi surpările.

Aceste strate, formate prin depunerile sedimentare ale mărilor şi apoi a apelor dulci, s'au ridicat într'o formă asimetrică, şi anume un versant având o pantă mai dulce, iar celălalt una mai repede. Pe această pantă repede se găsesc urmele unor alunecări mai domoale sau mai repezi.

Acolo unde s'au produs alunecări repezi, stratele s'au rupt, astfel încât acuma panta piezişă e formată din capetele straturilor sedimentare, cari sunt acoperite de un sol foarte subţire cu o slabă vegetaţiune ierboasă.

Acest sol e cel mai puţin propriu pentru a instala pe el o vegetaţiune lemnoasă, în raport cu celelalte formaţiuni; totuşi, dacă dorim să obţinem aici rezultate reale, e nevoe să ţinem seamă de distribuţia pădurilor naturale.

Mai întâi trebue instalaţi arbori pitici, cu rădăcină trasantă şi după ce această vegetaţie a preparat fostul sol superficial şi improductiv, numai atunci pot fi introduse esenţe mai exigente de rang superior.

Transportați într'un sol forestier fertil și totuși n'am putea aștepta dela ei mare lucru, ce trebuie însă să spunem când este vorba de întrebuințarea lor în terenuri sterile, improductive ?

Pentru a câștiga încrederea populației se impune, ca aceste lucrări de împăduriri să le începem acolo, unde putem mai repede și mai ușor să prezentăm rezultate satisfăcătoare și anume să începem cu plantarea părților mai fertile și cu fixarea ogașelor, mergând apoi succesiv către cele mai sărace și mai dificile din aceste puncte de vedere.

Referindu-mă la partea materială trebue să accentuez că în actualele împrejurări financiare atât pentru Stat, cât și pentru comune, nu trebue dat și făcut nimic celei din urmă fără plată.

După cum se vede din tabloul de mai sus, s'au făcut lucrări în numeroase comune, de cari vor beneficia ele, generațiile actuale, precum și cele viitoare, cu cheltueli, pe cari le-a suportat Statul. Cum au știut să-și arăte recunoștința aceste comune față de aceste sacrificii, se poate vedea totul din acest tablou.

In condițiile actuale, în adevăr, nu putem pretinde dela Stat atari sacrificii, de altfel nici n'ar fi bine aceasta pentru moralizarea populațiunei. Comuna trebue așa-dar să suporte singură toate cheltuelile de împădurire și de administrație pe viitor.

Noi lucrătorii veșnici, cari contribuim încontinuu la fericirea generațiilor viitoare, prin contactul nostru permanent cu poporul, știm prea bine ce greu este a implanta calitățile morale în sufletul lui, care este copilul în creștere al civilizațiunei și știm bine deci, cât de egoist este acest suflet copilăresc al poporului !

Ce se obține pe gratis, în totda-una nu se prețuește, ci numai aceea ce se câștigă prin muncă și osteneală.

Cu cuvinte înțelepte și aplicarea cu severitate a legilor trebue să facem populația să înțeleagă, că ceeace moșii și strămoșii noștrii au păcătuit și ceeace ea continuă să păcătuiască încă, trebue odată să înceteze : e vorba de devastarea pădurilor. Ea trebuie să se hotărască, ca să le refacă acolo unde le-a distrus, căci numai astfel va putea scăpa de blestemul generațiilor viitoare.

Acum în urma reformei agrare e absolută nevoe, că în fiecare comună să se claseze terenurile destinate diferitelor ramuri de producție după calitățile (însușirile) lor și în special să se determine ceeace se chiamă sol absolut forestier, care în mod susținut și permanent este incapabil pentru o altă cultură sau pentru pășune.

Sterilele făcând parte din proprietatea comunelor, trebuesc înglobate pădurilor comunale, iar dacă ele nu aparțin comunelor, trebue să fie expropriate în folosul lor.

Este bine apoi, să se facă o distincțiune tranșantă între noțiunea de pădure și cea de pășune, separându-se una de alta. După cum avem o lege silvică, tot așa să se legifereze de urgență și un cod al pășunatului, ca astfel cuvintele de: pășune împădurită, pădure de pășune, tufișuri, islazuri etc. să nu se mai întrebuințeze atât de despotic și cu atâta ușurință, când e vorba de pădure.

Afară de aceasta trebue să se facă uz de toate mijloacele de propagandă, pentru a se inspira poporului cultul pentru pădure.

Un bun serviciu în această privință îl produce sărbătoarea sădirii arborelui, care în mod priceput a fost luată inițiativa de către administrația noastră silvică.

Din parte-mi văd, că cea d'întâi datorie a noastră este de a sădi în sufletul tinerimii — cea mai aptă pentru porniri bune, nobile și altruiste — acea dragoste și respect față de cea mai frumoasă comoară a naturii, care este pădurea.

Statul trebue să introducă, în cursul primar chiar, cunoștințe elementare despre cei mai importanți factori ai diverselor ramuri de producțiune națională.

Aceste cunoștințe sumare trebuesc profesate copiilor în mod așa de atrăgător, încât viitorul om civilizat să aibă dragostea de pădurea, care i-a fost atât de bine imprimată în sufletul lui încă din frageta copilărie.

Poate fi oare o chemare mai înălțătoare pentru educatorul tinerimei, decât aceea de a altoi în sufletele și inimele adolescente știința de a ne folosi rațional de pădure și de a aprecia frumusețea pădurei?

El va arăta momentele semnificative ale desvoltării culturii generale, ce sunt legate de cultul pădurei, dovedind ce izvor ecal este pădurea pentru artele plastice, literatură, muzică şi poezia lirică, care ţese, în misterile pădurei, povestirile şi legendele zânelor timpurilor străbune şi cari dacă nu ne oferă un adevăr, ne scoate în această epocă a deşertăciunei ca o perlă rară: idealul, singura năzuinţă pentru care se cade ca să trăim.

Rog onoratul congres a lua în desbatere modesta mea comunicare propunând moţiunile cuvenite.

Timişoara, la 15 Septembrie 1924

Francisc Szatzmàry
Inginer inspector silvic

INCONVENIENTELE
EXPROPRIEREI RÂPELOR ŞI TERENURILOR IMPRODUCTIVE
DIN REGIUNEA DEALURILOR ŞI MUNŢILOR
PENTRU ISLAZURI COMUNALE

Una din problemele de actualitate pe care are a le discuta şi soluţiona congresul nostru este acea anunţată prin subiectul de mai sus.

Evoluţia vremurilor prin care trecem, a impus padurilor un sacrificiu prea mare.

Sacrificiu dictat nu atât de interesele reale economice, ci mai mult de a satisface anume programe politice, programe la care n'au fost consultaţi specialiştii silvici.

I

Deja înainte de crearea acestor izlazuri impuse prin legile recente, s'au mai creat izlazuri la diferite epoci începând dela 1864 încoace în vechiul Regat.

Dar acele izlazuri nu s'au menţinut ca atare. Au fost treptat, treptat şi cu anume metoda acaparate de acaparatorii satelor, fie la câmp, fie la deal sau la munte.

Deci ar fi trebuit normal, să restabilească mai întâi vechile hotare, ale izlazurilor, — din orice regiune a ţărei, — să se puie semne de hotare durabile (şanţuri, stâlpi deşi, chiar şi reţele de sârmă etc.) şi apoi să se mai complecteze, dacă nevoile populaţiei (mereu crescânde) ar fi cerut-o.

Nu s'a făcut nimic în această privinţă.

II

Apoi nu s'a făcut nimic nici în privinţa *ameliorărei izlazurilor din punct de vedere tecnic.* Aproape nicăeri în Regat nu am văzut o reglementare a păşunatului, o îmbunătăţire a florei, o fixare a terenurilor mişcătoare care sunt încadrate în izlazuri, etc.

Ba mai mult, la crearea izlazurilor începând dela 1864 încoace, aproape metodic s'a afectat pentru izlazuri chiar şi râpele, ponoarele, terenuri improductive, adică toate aceste au fost coprinse în perimetrul izlazurilor.

Aşa că aceste terenuri deja slabe ca consolidare geologica, fiind afectate şi păşunatului abusiv, au contribuit mult la mărirea cataclismului în zona munţilor şi a dealurilor.

Cazurile cu abuzul izlazurilor din *Munţii Vrancei* din jud. Buzău descrise în Revista Padurilor de colegul Belinsky sunt clasice.

In loc ca aceste terenuri seci—sărace—expuse la atâtea şi atâtea nenorociri, să fi fost destinate ca terenuri sau *păduri de protecţie*, au fost defrişate şi destinate ca terenuri pentru izlazuri.

Odată ţăranii intraţi în stăpânire, în loc să menţină arboretele ce mai existau, pe aceste terenuri, în special pe văi adânci, pe coaste, pe locuri supuse surpăturilor, le-au distrus, fie prin foc, fie prin ciopârţire. fie prin păşunat. Astfel că an cu an, dezastrul s'a întins, aşa că terenul destinat pentru izlazuri reale s'a micşorat, nu numai prin acapararea fânaţurilor satelor dar şi prin vicii datorite ignoranţei sătenilor noştri, adică vicii create de însaşi mâna omului.

III

La crearea izlazurilor, nici odată nu s'a avut în vedere **studiul geologic** al terenului. In nici o comisie n'a făcut parte nici un *geolog*, care ar fi trebuit să-şi spună cuvântul în primul rând.

A fost neglijată complect această latură. Căci daca în aceste comisii ar fi fost şi un specialist geolog, de mult nu mai aveam acest cataclism, ce-l vedem cu ochii, noi generaţia de azi.

IV

Dacă sub acest raport stăm slab, dar şi sub raportul forestier nu stăm mai bine.

In loc ca pe aceste izlazuri, să fi creat aşa zisele *prés bois*, atât de necesare sub toate raporturile, din contră s'a defrişat totul. Cine a vizitat izlazurile din valea Naruja, dela Baloteşti în sus (jud. Putna) va vedea *sute de hectare, complect goale*, lipsite complect de vegetaţie, piatra a apărut la suprafaţă peste tot, flora s'a schimbat radical, isvoarele au secat, şi vitele nu au ce păşuna.

Un dezastru mai înfiorător, nu am văzut nicăiri, şi am fost vădit surprinşi în vara 1916 când eram detaşaţi în comisia de ridicări, din acea regiune a ţărei, neavând la îndemână nici măcar prăjinele necesare pentru facerea semnalelor de triangulaţie, pe care le aduceam de la kilometri...

Rezultă din cele expuse în scurt până aci, că distrugerea pădurilor de pe terenurile slabe coprinse în izlazuri, a fost o acţiune criminală, şi care trebuia să se apere prin autorităţile ei, ca să nu devie muribundă.

Până acum a învins abuzurile şi ignoranţa, dar e posibil să se găsească şi oameni capabili cari să le stârpească şi e probabil că apărătorii pădurilor se vor înmulţi curând, ca să poata impune voinţa lor celor cari zic: *după ei Deluviul*. In Franţa prin decretul din 20 Dec. 1897 s'a creat la Ministerul agriculturei, *serviciul ameliorărilor pastorale*, care permite comunelor să ceară concursul agenţilor tecnici pentru studierea amenajărilor pastorale şi subvenţii pentru executarea lucrărilor.

Prin o amenajare sistematică dela 1864 încoace s'ar fi putut reda vegetaţiei forestiere o mare parte din aceste terenuri sterile ca: coamele stâncoase, pantele repezi, marginile râpelor, la care vitele mari nu se duc, dar caprele şi oile distrug vegetaţia de pe ele.

Pământurile prea serpe şi cu nisipuri s'ar fi acoperit cu arbori mari şi atunci când muntele se consolida o nouă sursă de bogăţie ar fi apărut pentru locuitori, prin îmbunătăţirea regimului apelor.

Elveţia cu marea ei prosperitate şi numai cu 20 % pământ bun de cultură, dă un exemplu din cele mai puternice.

Astăzi Elveţia cu 80 % din teritoriul ei impropriu pentru

Anul XXXVI Octombrie 1924 No. 10

REVISTA PADURILOR

UNIFICATĂ CU

ECONOMIA FORESTIERA

ORGANUL SOCIETĂŢEI „PROGRESUL SILVIC"

Apare sub conducerea comitetului de redacţie compus din d-nii:
Dr. M. D. Drăcea, M. P. Florescu, I. Guguianu, N. Iacobescu, Z. Prsemitky, D. Robănescu, V. N. Stinghe, I. Timoc şi G. Turneanu
Sub preşedinţia d-lui **PETRE ANTONESCU**

Redacţia şi Administraţia Revistei la Casa Pădurilor
(în Ministerul de Domenii)
ABONAMENTUL 150 LEI PE AN

Problema regiunii inundabile a Dunării . . **P. Ioan**
Iarăşi plantaţiunile . . . . **Horia Manole**
Refacerea pădurilor de stejar compromise din şesul dunărean al Munteniei . . . . . . Stefan Demetrescu-Gârbovi
Congresul internaţional al lemnului dela Lyon **M. Tănăsescu**
Scumpia, cultura şi industrializarea ei (urmare) **Ioan Florescu**
Industria şi comerţul lemnului . . . . . . **M. P. Florescu**
Lupta pentru apărarea pădurilor ţării . . . **Petre Antonescu**
Pădurile din Japonia (Urmare) . . . . . . **A I.**
Intrebări şi răspunsuri . . . . **Iltu.**
Din literatura silvică . . . . **Const. Georgescu**
Necrolog † St. Demetrescu-Vergu . . . . ⁂
Informaţii . . . . ⁂
Decizii . . . . ⁂

BUCUREŞTI
TIPOGRAFIA „NAŢIONALA", JEAN IONESCU & Co.
1, STRADA BURSEI, 1
1924

BIBLIOTECA
Institutul Forestier

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE
AL
SOCIETĂȚEI „PROGRESUL SILVIC"
PE PERIODUL 1921—1925

Recunoscută persoană morală prin Decretul Regal No. 1630 dela 28 Aprilie 1904, cu sediul în palatul Ministerului de Domenii

---

Consilieri :

Ion Aleman
M. Boldur
Al. Constantinescu
Aureliu Eliescu
Mihail P. Florescu
Liviu Marțian
Ion Moldovanu
Const. Opran
Const. Sava-Goiu
Vintilă Stinghe
M. Tănăsescu

Cenzori :

Ovidiu Crattero, C. P. Georgescu și Xenofon Sculy.

Cenzori Supleanți :

I. Comanici, Dr. Marin Drăcea și G. Turneanu.

Biroul Societăței „PROGRESUL SILVIC"

Președinte : Al. Constantinescu

Vice-Președinți : Aureliu Eliescu
Liviu Marțian

Secretar : M. P. Florescu
Casier : N. Elefterescu

Ajutor de Secretar și Casier Emil Niculescu

cultură, este una din țările cele mai bogate și mai prospere, care există pe pământ.

La noi izlazurile s'a înființat prin :

Legea pentru înființarea pășunelor comunale (izlazuri) în vechiul regat, publicată în No. 138 din 24 Septembrie 1920).

In loc să se subordoneze interesele pastorale în funcție de starea de fapt a pădurilor, s'a subordonat pădurile intereselor pastorale.

Adică în loc ca interesele pastorale să fie în funcție de disponibilitățile tecnice și reale ce s'ar fi putut da și din păduri, s'a socotit din contră pădurile în funcție de interesele pastorale, întocmai ca și în exploatările forestiere, unde și azi după unii pădurile sunt în funcție de fabrici în loc ca fabricile să fie în funcție de păduri, cauza pentru care se agită chiar Uniunea industriașilor de cherestea, cerând nici mai mult nici mai puțin de cât 200.000 vagoane de cherestea libere la export.

Ințelegem deci atacul sistematic ce se duce contra pădurilor, deci a micșorărei suprafeței păduroase a țărei.

Inainte de răsboiu se întreprinsese de Casa Pădurilor, o anchetă pastorală, pe județe în întreaga țară.

S'au făcut de inginerii silvici *34 anchete pastorale* dupa cele 34 județe existente atunci, unele din aceste lucrări fiind de mare valoare, pentru care s'a cheltuit bani și consumat energie.

Erau niște puncte de repere sănătoase, căci prin ele avem icoana fidelă a disponibilităților și se putea rezolva problema pastorală în mod mai serios.

Dar ca multe lucruri în această țară, aceste lucruri n'au fost comentate, n'au fost cercetate de legiuitor.

Ci legiuitorul în expunerea sa de motive din 1920, spune textual: „Pentru locuitorii de la munte, însă, care nu vor putea avea până la industrializarea acestei regiuni altă îndeletnicire decât creșterea vitelor, am urmărit înființarea izlazurilor, astfel încât fiecare sătean să poată ține 5 vite, plus vitele căre le-ar ține pe pășunile alpine, căci izlazurile din golul munților se reconstituesc în folosul tuturor comunelor dintr'o rază de 50 km.

Izlazurile vor fi proprietatea Statului în special pentru izlazurile alpine și cele de baltă, aceasta e o necesitate absolută, cele dintâi pentru a fi bine întreținute și ca o garanție pentru ocrotirea pădurilor, cele de al doilea pentru a putea fi secate, şi unele şi altele pentru a fi echitabil împărţite între comunele îndreptăţite la folosinţa lor.

Iar în textul legei la Cap. III art. 8 se spune textual: „Ca o compensaţie îngăduită de condiţiunile locale acelor locuitori cari nu vor să se colonizeze, reconstituesc în regiunile muntoase şi deluroase păşuni comunale.

Iar mai departe spune: Sunt coprinse în regiunea de deal şi dealurile înalte împădurite din centrul Moldovei (adică acele dintre Prut şi Siret).

Iată cum pădurile au fost subordonate intereselor islazurilor.

La art 12, se specifică că acolo unde terenul despădurit nu va fi suficient se vor expropria şi pădurile şi că această expropriere se face numai acolo unde schimbarea destinaţiei nu vatămă interesul general, după avizul consiliului tecnic al pădurilor şi că proprietarul e obligat a tăia şi ridica materialul lemnos.

La art. 28 se spune: Toate păşunele de munte (alpine) şi din regiunea inundabilă a Dunărei şi Prutului constituite în baza legei de faţă sunt proprietatea Statului, celelalte sunt proprietatea comunelor.

De ce această deosebire?

Şi că organizaţia technică a tuturor păşunelor se va face de Direcţia islazurilor dela Casa Centrală a împroprietăririi şi cooperaţiei.

S'a făcut oare în acest sens ceva real pe teren dela 1918 încoace, ori numai în birouri s'a lucrat? Căci în art. *29* al legei se spune clar că *se vor întreprinde lucrări pentru a opri degradarea terenului* şi a le ţine în bună stare de producţie. (Deci dela început legiuitorul prevede degradarea terenului?).

Din această cauză avem azi de trei ori mai multe vite, ca înainte de războiu.

Din această cauză azi costul păşunatului şi fânului e colosal de scump.

Şi când ne gândim că toate vitele disponibile destinate exportului, sunt comercializabile numai de anumiţi străini indezirabili, care speculează în chip barbar pe ţărani, ne întrebăm oare pentru cine am creat islazurile pentru ţărani, ori pentru interesele altora.

De aceia cred, că o primă măsură, pentru a pune stavilă, acestei nenorociri, ce se abate zi cu zi asupra pădurilor, că a venit timpul să se *maximeze și la noi numărul vitelor ce se pot crește în regiunile dealurilor și munților, în funcție de disponibilitățile reale și fizice.* Mai puține vite și bune, decât multe și slabe, precum și creșterea lor pe cât posibil la grajd, să fie deviza viitorului.

Prin aplicarea legei pășunelor comunale (islazuri) ne-am transportat cu viața pastorală exact la aceea de acum 100 ani în urmă, cu toate că atunci pericolul pentru distrugerea pădurilor nu era atât de amenințată ca azi, în loc să fie modernizat pășunatul și numărul vitelor în funcție de disponibilități.

Apoi cotele de expropiere sunt deosebite în vechiul regat de cele din Ardeal. De ce?

In vechiul regat s'a socotit pentru cap de familie 3 vite mari la deal și 6 vite mari la munte.

Pentru calculul suprafeței s'a socotit la deal 3 vite mari la hectar, iar la munte 2 vite mari la hectar.

Pe când în Ardeal, conf. art. 26, se socotește terenul în funcție de cap de familie și nu și de numărul vitelor și se afectează suprafețe colosale și anume:

Până la 10 iugere (5 ha.) la munte
„ „ 5 „ (2 1/2 ha.) la deal și
„ „ 2 „ (1 ha.) la șes

și mai departe spune:

In *comunele de munte* în care ocupația principală a locuitorilor este creșterea vitelor se poate socoti până la 22 iugere (11 ha.) de cap de familie, iar în comunele de deal, pentru aceiași locuitori până la 10 iugere (5 ha.) cadastrale?

De ce această mare deosebire?

De ce nu s'a admis, tot cota din vechiul regat?; *pentru a se putea cruța pădurile!*

Iată atâtea vicii create dela război încoace, *în dauna pădurilor*, prin legile:

1. Legea agrară pentru: Oltenia, Muntenia, Moldova și Dobrogea *(vechiul Regat)* cu regulamentul publicat în Mon. No. 176 din 6 Noembrie 1921.

2. Legea pentru reforma agrară pentru *Basarabia* votată de Sfatul țărei la 27 Noembrie 1918 și decretată prin decretul regal No. 3791 din 22 Decembrie 1918.

3. Legea pentru reforma agrară din **Bucovina** promulgată în Mon. No. 93 din 30 Iulie 1921.

4. Legea pentru reforma agrară din Transilvania, Banat, Crişana şi Maramureş, sancţionată prin înaltul decret Regal No. 3610 din 23 Iulie 1921 şi publicat în M. O. No. 91 din 30 Iulie 1921.

Nu vedem absolut nimic, în nici un articol al legei, prin care să se apere de expropiere râpele şi terenurile improductive din regiunea dealurilor şi munţilor noştri, destinate pentru islazuri comunale.

Ba din contră s'au expropiat chiar şi zăvoalele de pe malurile râurilor, destinându-se pentru islazuri, ameninţând astfel siguranţa malurilor râurilor noastre, pe când în alte ţări, se cheltuesc bani pentru crearea zăvoaielor!

Dacă politicianii noştri s'ar uita numai la dezastrul albiilor Buzăului, Râmnicului şi alte văi, pe care le văd numai din tren şi pe care nu au curajul să le exploreze până la origina lor în munţi, şi ar vedea cu ochii mii de hectare improductive, numai din cauză că pe vremuri au fost destinate ca islazuri, zic poate ar face apel şi la noi specialiştii, atunci când croesc legile.

Ni s'ar aduce poate acuzaţii şi cu drept cuvânt, că aplicarea legilor stă în mâna noastră!

Dar, vai! Ştiţi prea bine ingerinţele politice, în special atunci când vre unul din noi cutezăm să ne facem datoria, *apărând pădurile,* D-nii deputaţi şi senatori vin cei cei întâi în păr la Bucureşti, de cer mutarea Silvicultorului.

Noroc că prin legea de organizare din 1923 nu se mai poate muta nici chiar un pădurar, fără motiv şi nici un silvicultor fără avizul onoratului nostru Consiliu Technic.

⁂

O calamitate ce s'a abătut acum cu nouile legiuiri e aşa zisa confuzie ce se face azi, atunci când se destină *păduri comunale* şi *păşuni comunale.*

Nu rare sunt cazurile când pentru păduri comunale s'au destinat râpele goale (pădurile fiind exploatate de străini în special) iar pentru păşuni comunale, pădurile virgine!

Ştiţi de ce?

Pentru că cei mai mulţi interesaţi nu aveau atâta nevoie de islazuri, cât de lemnul de pe islaz, care conform legei se cuvine proprietarului expropriat.

Şi cum pentru aceste tăeri nu se cere nici un amenajament, decât se fixează numărul anilor în care trebuie cât mai repede tăiat, înţelegem catastrofele ce ne aşteaptă, mâine în zona dealurilor şi munţilor, când vor fi defrişate peutru islazuri mii şi mii de hectare azi acoperite cu păduri.

Se va reduce în mod simţitor procentul de împădurire al ţărei, iar regimul apelor va fi complect compromis.

Pericolul fiind astfel permanent pentru încă o serie de ani, — căci a ne opune creierei islazurilor aşa cum a fost concepute prin legi azi e imposibil — se impune din partea congresului silvic, să se ia o hotărâre în folosul real, al cauzei forestiere, cerându-se: 1) *expropierea în folosul statului* a tuturor acelor râpe şi terenuri improductive din regiunea dealurilor şi munţilor noştri şi cari au fost destinate pentru islazuri comunale, şi declararea lor ca *păduri de protecţie.*

Şi 2) o nouă orientare, din punct de vedere technic, actualei Direcţiuni a islazurilor, care nu şi-a exercitat decât un rol biurocratic si administrativ, şi acesta din urmă destul de slab, fapt căruia se datoreşte înstrăinarea complectă a perimetrelor islazurilor destinate prin atâtea legiuiri începând dela 1864 încoace.

In un congres ca al nostru de specialişti, în care fiecare din noi cunoaştem în deajuns, inconvenientele afectărei râpelor şi terenurilor improductive din regiunea dealurilor pentru islazuri comunale, nu mai e locul să facem expuneri academice şi ştiinţifice, destul de bine desvoltate şi scrise în atâtea şi atâte reviste şi broşuri, de atâţia valoroşi colegi, ci trebue să trecem la fapte.

Să se elaboreze în acest congres, *o moţiune* scurtă şi documentată cerând factorilor competenţi ai ţărei, repararea unei erori, cu un ceas mai de vreme.

Căci noi ca forestieri, avem o datorie nobilă, pe care trebuie să ne o impunem după cum clar zice P. Demontzey:

„Je ne sais pas de plus noble mission que celle d'aider la nature, a reconstituer dans nos montagne, l'ordre qu'elle avait si bien etabli et que seul l'imprevoyence et l'égoism de l'homme ont changé ent veritable chaos".

Corpul silvic vrea să ajute natura de-a repara cu un ceas mai de vreme tot ceiace sălbăticia şi lăcomia omului a distrus.

Şi această dorinţă unanimă de a lucra a unui corp de specialişti, în astfel de împrejurări dezastroase intereselor forestiere româneşti, trebuie să fie cunoscută şi de marele public, pentru ca atunci când dezastrul va fi mai culminant, să nu ni se aducă nouă specialiştilor vină, că n'am ripostat la vreme.

Iată dar şi scopul destul de semnificativ şi de patriotic, pe lângă că şi chestiunea a fost la timp pusă de onor comitetul de lucrări a congresului ,nostru.

La această acţiune a noastră pozitivă, e de dorit ca şi corpul agronomic să ne întindă o mână de ajutor, pentru a nu ne distruge chiar D-lor acea legendă din alte vremuri că *„ogorul e frate cu pădurea"*.

Şi nu pot încheia această scurtă comunicare, decât adresându-mă D-lor agronomi, şi repetându-le textual cuvintele spuse de M. S. Regele Ferdinand I la 5 Martie 1905 (pe când era Principe) la sediul Societăţei Progresul silvic *„Acel care pune toporul la tulpina unui arbore, nu trebuie să uite că el pregăteşte sicriul agriculturei"*.

M. P. Florescu
Ing. inspector silvic al
Creditului Tecnic din Bucureşti

INVAŢAMANTUL CADASTRAL ÎN ROMANIA

In starea de desvoltare începătoare în care ne găsim în cele mai multe ramuri de activitate, cu excepţia unora în care am făcut progrese simţitoare şi a altora în care nici n'am pornit la drum, era natural ca şi în materia cunoaşterei precise a proprietăţilor individuale, a înregistrărei tuturor schimbărilor survenite în decursul timpului în aceste proprietăţi, adică a cadastrărei lor, să ne găsim abia la început.

In Ardeal s'a executat în timpul dominaţiunei Austro-Ungare, cadastrarea complectă a proprietăţilor, ţinându-se la curent în aşa zisa „Carte funduară“ toate modificările intervenite prin deschiderea succesiunilor, vânzări, exproprieri, etc., sub anumite penalităţi prevăzute de lege, pentru acei cari nu ar fi făcut cunoscut autorităţei în drept şi în termen legal diferitele modificări.

In Basarabia, cu ocaziunea campaniei de evaluarea pădurilor expropriate ce am întreprins în anul 1921, am găsit centralizate şi catalogate planurile vechi şi recente ale tuturor proprietăţilor, la „Cassa Noastră“ cum şi planurile vechi şi recente de amenajare ale pădurilor, la Directoratul silvic din Chişinău, fost „Comitetul pentru conservarea pădurilor“.

Nu era un cadastru propriu zis, dar din examinarea amănunţită, a acestor planuri mi-am format convingerea că reprezentau un pas înainte faţă de ce am avut noi în vechiul regat până după războiu.

In vechiul Regat, numai în mod cu totul izolat am avut operaţiuni topografice exacte: Planurile de situaţie întocmite în vederea construcţiunei şoselelor, căilor ferate şi în genere a lucrărilor publice, planurile unora din masivele mari păduroase întocmite de „Serviciul Ridicărilor în plan" al Cassei Pădurilor şi prea puţine planuri ridicate analitic pentru câteva proprietăţi particulare.

In materie de proprietate individuală, nu putem vorbi de ridicările Serviciului geografic al Armatei, care constituesc operaţiuni de ansamblu, în care dacă avem asigurată precizia planimetriei şi nivelmentului punctelor triangulaţiilor de diferite ordine, nu putem pune bază pe detalii, care nu numai că sânt ridicate grafic şi expeditiv, dar cele mai multe nu mai corespund stărei de astăzi.

Lipsa unei cadastrări conştiincioase a proprietăţilor, a ocazionat nenumărate procese de turburări de posesie şi revendicări dintre care unele durează de secole, fiind lăsate moştenire din tată în fiu, cu toată seria tradiţională a animozităţilor de care sânt pline satele noastre şi cu toată stânjenirea pe care au cauzat-o instanţelor judecătoreşti, cărora le-a răpit timpul atât de preţios pentru soluţionarea la timp a diverselor procese importante şi cu caracter urgent.

In regiunile petrolifere, o cadastrare care ar fi reclamat un timp destul de scurt, ar fi preîntâmpinat seria nesfârşită a contestaţiilor la consolidări, dintre care multe au ocazionat zeci de amânări pentru îndeplinirea greoaie a procedurilor, descinderi la localitate cu martori şi expertize, exploatările suferind mult de pe urma acestor litigii interminabile.

⁂

Am considerat ca strict necesar să analizez starea în care ne găsim în ce priveşte stabilirea exactă a proprietăţilor, fiindcă numai în lumina acestei stări şi motivat de nevoia prea mult simţită a cadastrărei, ne putem da bine seama de insuficienţa învăţământului topografic, pe care nu l'am avut ca învăţământ de specialitate, de rostul actualelor şcoale de topometrie care funcţionează pe lângă Direcţiunea Cadastrului şi vom putea aviza la măsurile ce ar trebui recomandate pentru crearea unui învăţământ superior de geodezie şi topometrie, cum şi a unui învăţământ mediu de specialitate, amândouă menite a pregăti elemente pentru satisfacerea următoarelor trebuinţe:

1⁰) Cadastrarea proprietăţilor începută deja prin măsurătoarea şi parcelarea moşiilor expropriate.

2⁰) Executarea în bune condițiuni a lucrărilor topografice diverse, de care au nevoe autoritățile și particularii.

3⁰) Complectarea și reambularea hărței țărei, pregătindu-se operatori geodezi și topometri pentru Serviciul geografic al Armatei.

4⁰) Pregătirea serioasă a cunoștințelor de foto-topografie aeriană, în special pentru necesitățile războiului, direcțiune în care anul 1916 ne-a găsit perfect necunoscători și în care în streinătate s'au făcut progrese întinse, după cum rezultă din darea de seamă ce voiu face mai în urmă în acest scop.

Am denumit întregul învățământ *„Cadastral"*, recunosc în mod impropriu, întrucât *„Măsurătorile"* în genere sânt și ne cadastrale; din seria întreagă a acestora: Măsurători astronomice, geodezice, topometrice, topografice, fotografice, fotogrametrice, stereofotogrametrice și fototopografice aeriene, numai măsurătorile topometrice, sprijinite pe cele geodezice, sânt aplicabile cadastrului.

Am ținut totuși să corespund titulaturei de „Invățământ Cadastral", adoptată în anteproectul „Legei pentru organizarea Corpului Cadastral", elaborat de „Asociația topometrilor din România" și însușit de direcțiunea Cadastrului.

Să trecem acum la pregătirea pe care am avut-o în țară până la 1920, pentru executarea măsurătorilor.

I. Invățământul în trecut.

Nu am avut nici o școală de specialitate, în care să se poată da acestui învățământ extensiunea cerută de necesitățile crescânde ale vremii, — adică un învățământ care să satisfacă cu timpul cele 4 trebuințe enumerate mai sus.

Am avut numai catedre de Topografie, ca specialitate secundară, la Școala Națională de Poduri și Șosele, Școala super. de Silvicultură și Școala de Artilerie și Geniu. — Cursurile s'au predat în bune condițiuni și cu aplicațiuni pe teren, însă pe de o parte, fiindcă studiul constituia o specialitate secundară, nu i s'a dat, cum de altfel nu era rațional să i se dea, o extensiune prea mare, corespunzătoare aceleia dela Secțiunile Geodezice ale Școalelor technice superioare din străinătate, iar pe de altă parte, absolvenții acestor școale fiind absorbiți în serviciile Statului, executarea măsurătorilor de ordin particular a fost lăsată Inginerilor hotarnici, al căror titlu contrastează prea mult cu o pregătire technică inginerească.

In această chestiune mult desbătută în A. G. I. R., Statul în primul rând îşi are partea lui de vină, întrucât diferitele guverne care s'au succedat, au tolerat ca pe baza unui regulament „medieval“, cum bine i s'a zis de un coleg, să se confere titlul de Inginer unui absolvent a 4 clase de liceu, care fără a urma o şcoală medie de specialitate, trecea un examen foarte sumar, pentru ca în urmă, în societate, să nu mai facă uz de calificativul de „hotarnic“, rămânând mai sărac în titlu, adică numai cu acela de Inginer.

Rezultă deci că titlul de Inginer hotarnic, nu-l putem considera ca un titlu mediu, echivalent aceluia de conductor de lucrări publice, conductor silvic sau conductor architect, ci inferior acestora întrucât conductorul este selectat dintre absolvenţii a minimum 4 clase de liceu şi i se predă într'o şcoală de specialitate un întreg învăţământ potrivit culturii lui generale.

Oricare ar fi legiferarea viitoare, atât *titlul de Inginer hotarnic, cât şi drepturile conferite de lege acelora care îl poartă, nu pot fi anulate printr'o lege cu efect retroactiv* şi deci principiul respectărei drepturilor câştigate va fi aplicat până la epuizare.

Rămâne ca cel puţin pentru viitor, legea pentru protecţiunea titlului şi profesiunei de Inginer să devină o realitate, adică A. G. I. R. să-şi facă datoria până la sfârşit în această cauză.

Asociaţia a fost destul de obiectivă în părerile ce a emis în această chestiune; nu a urmărit un monopol al lucrărilor technice în favoarea membrilor ei, căci *ar fi însemnat să lipsească ţara de concursul atâtor forţe technice, care toate sânt utile potrivit gradului lor de pregătire.* Ba mai mult, în repetate rânduri a recunoscut că în prezent posedăm cadrele de titraţi destinate concepţiunei lucrărilor technice, bine 'nţeles cu oarecari lipsuri, dar avem un gol prea mare în grosul armatei conductorilor technici, specializaţi în diverse ramuri, aşa cum ne trebuesc astăzi pentru realizarea efectivă a atâtor întreprinderi technice, începute sau continuate după război.

In acelaşi timp însă, Asociaţia a atras serioasa atenţiune guvernanţilor noştri, asupra pericolului social şi profesional, născut din inducerea în eroare a marelui public de către technicienii cari îi solicită executarea de lucrări pentru care nu au o pregătire suficientă, efectuând aceste lucrări în condițiuni contrare technicei, încasând sume însemnate fără drept și concurând iarăși fără drept pe Inginerii competenți, cărora le trivializează profesiunea, semănând în public neîncrederea.

In ordinea pregătirei ce trebuia dată la noi pentru acei cari și-au făcut o profesiune din măsurători și întrucât înainte de război nu se simțea numai decât necesitatea unui învățământ superior de specialitate, trebuia în tot cazul să fi avut o școală medie de Topometrie și Topografie, care ar fi conferit absolvenților ei titlul de „conductor topometru“ sau „topometru“ cum s'a procedat în Franța, unde o asemenea școală s'a creat sub auspicii private, iar Statul și-a pregătit elementele superioare în învățământul militar de specialitate, de unde și-a recrutat cadrele Serviciului Geografic al Armatei. La noi în țară, întrucât Inginerul hotarnic nu a avut o pregătire inginerească, cu drept cuvânt a arătat D-l. Ing. Arthur Etschberger, în raportul adresat Asociației noastre în 1919, asupra reglementărei titlului de Inginer, că nici intențiunea legiuitorului nu a fost să-i confere acest titlu. D-sa a citat atunci din primul codice al țărei noastre „Pravilniceasca condică“ a lui Ypsilante (1780—1817), extrăgând din codul general al României de C. Hamangiu Vol. I, apendicele. In el a arătat că se vorbește de lucrări publice, dar nu se vorbește de ingineri, fiindcă nu existau pe atunci. In capitolul „Pentru Hotărnicie“, la art. 6, se spune: „*Hotarnicii* să se numere după vechiul obicei ce s'a urmat, adică după trepte și după dregătorii“.

Iar în art. unic, la capitolul „*Pentru mori noi*“ spune: „Cei ce vor avea moșii aproape de gârle și găsind vaduri de noroi pe însuși moșia lor, vor vrea să facă moară din pajiște, să aleagă „*meșteri iscusiți și cu pricepere*“, ca să știe să cumpănească apele bine, pentru ca să nu se întâmple să se strice moșiile vecinești cu înălțarea apei, sau să se zăticnească moșiile cele mai de sus“.

Era deci vorba numai de *hotarnici*, și de *meșteri*. In codul Andronachi Donici (1814—1817), nu se găsește nimic despre lucrări de interes public, sau despre executorii lor. Deasemenea nimic în codul Calimah (1817—1832).

In codul Caragea (1817—1822), în Partea II-a „Pentru lucruri“, în capitolul III „Pentru vecinătatea lucrurilor“ se spune la art. 11: „Atunci să puie *hotarnicii* pietre și celelalte semne de hotare, când vecinii se vor mulţumi sau se va da hotărâre domnească" şi în art. 15 „Câţi vor să facă moară pe gârlă ce trece prin moşiile lor, să aducă *meşteri cumpărători de ape... etc"*.

După cum se vede, cuvântul „inginer" nu a apărut până în 1832 în legislaţia noastră.

Prima oară apare în „Regulamentul organic" şi atunci cu înţelesul deplin, la art. 165: „Pentru marile folosuri ce putem dobândi din plutirea pe acele 5 mari gârle, care trec deacurmezişul Valachiei în lărgimea ei, adică Jiul, Oltul, Argeşul, Dâmboviţa şi Ialomiţa, Domnul împreună cu obşteasca adunare, va îngriji a trimite *ingineri* meşteri, ca să găsească mijloacele spre a curăţi matca lor... etc".

Tot Regulamentul Organic, din dorul de a face operă de bună administraţie, cere ca în consiliile de judecarea hotărniciilor, să fie şi *un inginer* :

Art. 344 : „Aceste comisii se vor întocmi fiecare de 3 boeri, din care nici unul să nu fie stăpân pe moşie în judeţul unde se va orândui : şi de *un inginer* care să ridice harta".

Că Regulamentul Organic, a cerut în adevăr ca un *inginer* şi nu un hotarnic să facă parte din comisiunea de judecarea hotărniciilor, reese limpede din faptul că nu mai vorbeşte în tot „capitolul „Despre hotărnicia moşiilor din Valachia", despre condiţiunile ce ar trebui să îndeplinească acest inginer. Şi era firesc să nu mai stipuleze nimic, dacă ţinem seama că noţiunea *inginer* a fost pentru prima oară introdusă atunci în legislaţia noastră şi dela început cu înţelesul ei deplin ce i-l dăm şi astăzi.

O dovadă şi mai mult a acestui fapt, o găsim şi în circulara departamentului dreptăţei, pe timpul Domnului Bibescu, din 1847, în care spune că :

„De multe ori s'au văzut egumenii abuzând de încrederea ce le-a fost lăsată, de a alege *hotarnici şi ingineri*, au dat aceste lucrări la oameni cari nu aveau nici o ştiinţă specială, nici teoretică nici practică în asemenea îndeletniciri... etc".

Aşa dar la hotărnicii, se cereau şi hotarnici şi ingineri ; iar apropierea fortuită a acestor 2 cuvinte — din care primul desemna pe jurist şi al 2-lea pe technician, care colaborau la hotărnicie şi dorinţa de a simplifica lucrul, au fost originea greşelei legiuitorului din 1868, care prin „Regulamentul pentru facerea şi executarea hotărniciilor" — modificat prin legea din 10 Iunie 1897 — a conferit acel nou titlu, de Ing. hotarnic, pentru funcţiunea care în toate ţările se numea: *geometru, topometru.* etc. şi pentru care, în tradiţia noastră legislativă, avea termenul atât de potrivit de *hotarnic.*

Şi pentru că legiuitorul i a pus calitatea de jurist deasupra aceleia de măsurător, a prevăzut măsura ca diplomele de Ing. hotarnic să se libereze de Ministerul de Justiţie.

Ca dovadă că nu se putea vorbi până la războiu de un învăţământ serios, fie el şi mediu, cu privire la măsurători şi că deci titlul de Inginer hotarnic s'a conferit prin uzurparea titlului de *Inginer,* care însemnează *un mânuitor al forţelor naturei spre binele omului, bazat pe aplicarea ştiinţelor exacte,* este că „Regulamentul pentru facerea şi executarea hotărniciilor", prevede la:

Art. 4. „Pentru a fi admişi pe viitor ca ingineri hotarnici, cei ce se destină acestei profesiuni trebue:

1. Să fie români sau naturalizaţi; 2. Să aibă etatea de cel puţin 25 ani; 3. Să aibă deplina folosinţă a drepturilor civile şi politice; 4. Să nu fi suferit o condamnaţiune pentru crime sau pentru delicte; 5. Aspiranţii la titlul de inginer hotarnic, odată cu petiţia adresată Ministerului de Justiţie, pentru a cere autorizarea, vor fi datori să depună şi suma de 60 lei ca taxă de examen, etc. şi; 6. Aspiranţii la titlul de Inginer-hotarnic vor trebui să depună înaintea comisiunei un examen prin care să probeze că posedă *cunoştinţi* de:

a) Aritmetică, geometrie elementară, algebră elementară, trigonometrie, *noţiuni* de geometrie plană şi topografie, după programele alăturate la finele acestui regulament.

b) cunoştinţi de gramatică şi stilistică.

c) exerciţiul de a ceti manuscrise şi documente vechi;

d) cunoştinţi de dreptul civil şi procedura lui; şi

c) cunoştinţe despre numirile semnelor fireşti ce se cuprind în actele vechi, numiri specificate în tabloul alăturat".

Aspiranţii cari vor produce diploma de bacalaureat, vor fi scutiţi de examenul de aritmetică, geometrie, algebră, trigonometrie, gramatică şi stilistică şi vor fi supuşi numai examenului pentru celelalte materii prevăzute în regulament".

Aşa dar, ori ce absolvent de liceu, ca să nu vorbim şi de cei ce n'au nici studiile liceale, putea deveni la vârsta de 25 ani *inginer* pe cale legală şi dând examen de c) exerciţiul de a ceti documente şi manuscrise vechi; d) cunoştinţe de drept civil şi procedura lui şi e) cunoştinte despre numirile semnelor fireşti ce se cuprind în „actele vechi", de oarece noţiuni sumare de arpentaj şi nivelment poseda din clasa 4-a liceală, complectându-le cu alte noţiuni sumare de topografie, pe care şi le însuşea pe cale rutinară dela inginerii hotarnici operatori.

Uşor putem desprinde concluziunea, că o asemenea pregătire însemna ignorarea studiului erorilor, baza ştiinţei măsurătorilor, mai însemna că tânărul inginer, ca şi bătrânul, făcea uz în lucrările sale, fie de un lux de precizie, fie de o insuficienţă de precizie, întrebuinţând instrumente şi metoade nepotrivite pentru diferitele cazuri ce i se iveau.

Evident că unii dintre Inginerii titraţi, având nevoe in anumite împrejurări ca lucrările lor în materie de hotărnicie să fie opozabile în justiţie, treceau la examenul de inginer-hotarnic diferenţa materiilor ce nu posedau, în tot cazul de materii ne topografice.

Asupra anulărei titlului de Inginer-hotarnic, o lege cu efect retroactiv ar trebui să anuleze şi titlurile absolvenţilor de şcoli medii şi chiar inferioare technice din străinătate, care conferă titlul de inginer.

In memoriu întocmit de d-l Ing. Ştefan Mihăiescu, din însărcinarea S. II-a A. G. I. R. în chestiunea apărărei titlului şi profesiunei de inginer, din Decembrie 1922, d-sa arată că „în Austria la 1903, legea pentru protejarea titlului şi profesiunei de inginer a căzut din cauză că nu recunoaştea drepturile câştigate. La noi, rezistenţa pe care au pus-o şi o pun în alte ţări inginerii netitraţi, nu poate avea aceiaşi intensitate, întrucât numărul lor e relativ mult mai mic.

Iar dacă se respectă drepturile câştigate, chiar şi cei puţini, cari altfel ar avea interes să se opună, vor fi dezarmaţi. Această recunoaştere a drepturilor câştigate nu este pe de altă parte un mare sacrificiu pentru corpul Ingineresc, de oarece în 20—50 ani, ea îşi va pierde orice efect; în schimb vom putea avea legea apărărei titlului şi profesiunei de inginer cu un moment mai de vreme, pe când dacă ne îndârjim a nu respecta drepturile câştigate, riscăm să nu putem trece legea, ceace ne-ar descuraja pentru o nouă perioadă de 10—15 ani iar atunci când se va relua chestia noastră, va fi şi mai dificilă ca acum, întrucât numărul netitraţilor va creşte.

Nădăjduim că comisiunea instituită de Ministerul Lucrărilor Publice pentru alcătuirea anteproectului legei de organizare a Corpului Technic general Român, va găsi o formulă fericită, protejând titlul şi profesiunea de Inginer, fără a aprinde focul animozităţilor şi a descuraja în amorul lor propriu pe numeroşii technicieni, absolvenţi de şcoli medii, cari s'au distins cu multă competenţă în atâtea întreprinderi importante.

Inchizând capitolul referitor la învăţământul măsurătorilor dinainte de războiu, trec acum la ceeace avem astăzi în această direcţie.

II. Invăţământul actual. Şcoalele de Topometrie de pe lângă Direcţiunea Cadastrului (Comitetul Agrar).

Am arătat că înainte de războiu, în afară de măsurătorile efectuate pentru studii speciale sau premergătoare diverselor construcţiuni, se executau două genuri de măsurători, partea întreagă a unuia din ele corespunzând lipsului celuilalt şi invers:

1°) Măsurătorile Serviciului geografic al Armatei, în care detaliile planimetrice şi altimetrice era natural să se piardă în faţa punctelor mari, având în vedere scopul pnntru care se fac asemenea operaţiuni şi

2°) Măsurătorile Inginerilor hotarnici, executate mai mult de 99% pe cale grafică, în ori ce caz având caracterul de detalii izolate, fără a putea fi coordonate şi închise în vederea unei cadastrări.

Pentru această din urmă mare lucrare de ansamblu, se cere asigurarea unei precizii destul de ridicată a operaţiunilor de detalii, sprijinite pe puncte de triangulaţie de ordin din ce în ce mai mare (mai mic ca număr), mergând până la ordinul 4-lea inclusiv, unde racordarea se face cu triangulaţia de ordin corespunzător a Serviciului geografic al armatei, Secţia de geodezie.

Odată cu trebuinţa imperioasă de a se înfăptui marea reformă a împroprietăririi sătenilor, hotărându-se măsurătoarea şi parcelarea unei imense suprafeţe de moşii, din care trebuia să se defalce cota rămasă neexpropriată şi să se parceleze loturile de împroprietărire, începutul cadastrărei în Vechiul regat şi Basarabia, cum şi revizuirea întregului cadastru al Ardealului şi Bucovinei, s'a impus forţat.

Trebuind să se cheltuiască însemnate sume pentru executarea în mare a acestor măsurători şi parcelări, s'au luat măsuri ca ele să fie efectuate în aşa condiţiuni, ca să constitue lucrările premergătoare ale Cadastrului.

Cum însă pe deoparte pregătirea technică a Inginerilor hotarnici nu era îndeajuns corespunzătoare acestor operaţiuni, iar pe de altă parte Statul avea nevoe de operatori destul de numeroşi pentru a grăbi lucrările, s'a înfiinţat pe lângă Direcţiunea Cadastrului din Comitetul Agrar, în anul 1920, o şcoală pregătitoare de topometrie, având 2 secţiuni:

1⁰) *Secţiunea I-a a topometrilor*, în care se primesc numai absolvenţi de liceu şi durata cursurilor este de 2 ani şi

2⁰) *Secţiunea II-a* a ajutorilor de topometri, în care se primesc absolvenţii a 4 clase liceale, sau a unei şcoale echivalente ca studii şi durata cursurilor este de 1 an.

Regulamentul prevede că în secţiunea I-a, cursurile se vor preda în două sesiuni consecutive, dela 15 Noembrie până la 15 Martie. La finele fiecărei seziuni, elevii vor depune un examen de toate materiile urmate în timpul seziunei.

După terminarea primei seziuni de cursuri, elevii vor face un stagiu de practică dela 1 Aprilie la 1 Noembre, la care nu vor fi admişi decât cei reuşiţi la examenul teoretic. După terminarea celei de a doua seziuni, elevii reuşiţi la examen vor executa o lucrare de ridicare în plan sau de aplicare a parcelărei.

Cei ce vor fi executat cu succes această lucrare, vor căpăta „diploma de absolvire a Şcoalei de topometrie", dând drept la calificaţia de „operator topometru autorizat al Direcţiunei cadastrului".

Pentru secţiunea II-a, cursurile se vor preda într'o singură seziune, dela 15 Noembrie la 15 Martie, după terminarea căreia elevii vor depune examen din toate materiile urmate.

Elevii reuşiţi la examen vor participa la lucrările practice ce se vor executa dela 1 Aprilie la 1 Noembrie.

Elevii cari după terminarea seziunei îşi vor fi însuşit cunoştinţele necesare pentru executarea unei triangulaţii, a unei drumuiri tachimetrice şi a unui nivelment cu calculele corespunzătoare, vor obţine „Certificatul de absolvire a Secţiunei de ajutori operatori ai Şcoalei de topometrie", dând dreptul la calificaţia de „ajutor operator topometru autorizat al Direcţiunei Cadastrului.

Materiile predate în Şcoala de Topometrie sunt:

Secţia I-a a operatorilor topometri

Seziunea I

1. Matematici (Trigonometrie, Geometrie analitică, Algebră superioară).
2. Noţiuni de Optică.
3. Topometrie I.
4. Noţiuni de Astronomie.
5. Desemn topografic.

Seziunea II

1. Topometrie II.
2. Lucrări technice de parcelare.
3. Noţiuni de geodezie.
4. Noţiuni de Fotogrametrie.
5. Imbunătăţiri funciare, cadastru, commasări, parcelări ş clasificarea terenurilor.
6. Drept şi legislaţie referitoare la lucrări de măsurătoare şi delimitare.

Secţiunea II-a a ajutorilor de operatori topometri

1. Matematici (Aritmetică, Algebră elementară, elemente de Trigonometrie şi de geometrie analitică).
2. Topometrie şi noţiuni de parcelare.
3. Desemn topografic.

Direcţiunea Şcoalei de Topometrie este încredinţată Directorului Cadastrului şi al lucrărilor technice.

Corpul profesoral al Şcoalei se compune din câte un profesor pentru fiecare din următoarele materii:

Matematici, Topometrie, Geodezie, lucrări technice de parcelare, îmbunătăţiri funciare, cadastru, commasări, etc.

Profesorii se numesc pentru fiecare seziune prin decizie ministerială, pe baza propunerei Direcţiunei Cadastrului, potrivit avizului technic al acelei Direcţiuni.

Materiile pentru care nu sânt prevăzuţi profesori, precum şi aplicaţiunile practice ce se vor stabili prin programul analitic, se vor preda de conferenţiari, numiţi pentru fiecare seziune prin decizie ministerială.

Din examinarea programelor de studii, a condiţiunilor de admisibilitate în aceste şcoli, dar mai cu seamă că elevii sunt puşi la curent cu cele mai moderne metode de lucru în materie de Topometrie, putem afirma că actualele şcoli reprezintă un pas înainte faţă de ce am avut înainte de războiu.

Neavând însă un local propriu, durata cursurilor fiind prea mică, recrutarea profesorilor fiind făcută în pripă, în lipsa unei legi de organizare, studiul geodeziei şi al măsurătorilor bazate pe metoade fotografice fiind foarte departe de a fi abordate cu extensiunea corespunzătoare unui învăţământ superior, nu putem vorbi de un învăţământ bine organizat. După părerea unui coleg, nu am avea acum un învăţământ", ci o „învăţătură".

Eu doresc totuşi ca această „învăţătură" să fie apreciată mai de grabă ca un fruct preţios al intenselor sforţări făcute într'un interval destul de scurt de către câţiva pionieri ai acestei învăţături, — fie că am numi-o şi astfel — şi care pentru moment are marele merit de a corespunde în bune condiţiuni marei nevoi a măsurătoarei şi parcelărei pământurilor expropriate.

Intrebuinţarea curentă şi generală la Cadastru a maşinei de calcul şi a tabelelor de valori naturale ale liniilor trigonometrice, deasemenea a câtorva procedee analitice şi trigonometrice de prescurtare şi mecanizare a operaţiunilor topometrice, asigură acestor operaţiuni precizia, rapiditatea şi mecanismul, avantaje care nu puteau fi obţinute prin metode grafice, sau prin calculele obositoare cu logaritmi.

După ce am arătat situaţiunea actuală a învăţământului cadastral, voiu încerca să schiţez o orientare pentru viitor a învăţământului măsurătorilor, menit să satisfacă cele 4 cerinţe enumerate la începutul acestei expuneri.

III. Propuneri pentru viitor

Un învăţământ technic al măsurătorilor, care va fi menit să pregătească elemente pentru cadastrarea proprietăţilor, pentru executarea diverselor măsurători de care au nevoe autorităţile şi particularii, pentru complectarea şi reambularea hărţei ţărei şi în fine pentru satisfacerea necesităţilor impuse de răsboiu, nu poate fi creat mai bine, decât după modelul organizaţiei actualelor şcoale Politechnice.

In moţiunea votată de congresul II-lea A. G. I. R. ţinut la

Timişoara, în şedinţa dela 3 Octombrie 1922, găsim în această privinţă următoarele:

„Congresul considerând necesitatea ca orice cultură technică să se facă numai în şcoli speciale, care să se desfiinţeze toate dispoziţiunile sau legile care conferă titluri de orice natură pe baza *numai* de examene mai mult sau mai puţin sumare.

In special congresul cere să se desfiinţeze regulamentul de astăzi care conferă titlul de inginer hotarnic. Mai cere ca pe de o parte să se complecteze programul actualelor şcoli technice speciale şi medii, aşa ca absolvenţii lor să poată avea toate cunoştinţele necesare unui inginer hotarnic, *iar pe de alta să se facă o secţiune specială pentru a pregăti pe acei ce s'ar dedica acestei ocupaţiuni*".

In şedinţa din 2 Octombrie, d-l inginer A. Răşcanu, a adus la cunoştinţa congresului existenţa în Bucovina şi Ardeal a unui corp de geometri civili foarte bine pregătiţi şi a propus să se organizeze pe lângă şcoalele politechnice o secţie specială de ingineri geodezi.

In Decretul-Lege relativ la înfiinţarea şi organizarea şcoalelor politechnice din România, publicat în Monit. Oficial No 10 din 19 Iunie 1920 şi ratificat prin Legea de organizare a învăţământului silvic (art. 10, alin. 5), după ce se enumeră la art. 4 actualele secţiuni ale şcoalelor politechnice, se prevede că „alte secţiuni de specializare vor putea fi create, sau secţiunile de mai sus vor putea fi subdivizate, atunci când desvoltarea economică a ţărei va cere aceasta".

Iar art. 7 prevede că „durata învăţământului în şcolile politechnice este de 4 ani, căutându-se a se da în primii ani cunoştinţele generale necesare inginerilor, iar în ultimii ani, cunoştinţele de specializare".

In ante-proectul legei pentru organizarea şi funcţionarea corpului technic cadastral, la *art. 1* se arată că acest corp cuprinde pe *Inginerii cadastrali* şi *Conductorii cadastrali*, aşa dar aceiaşi organizare ca în celelalte corpuri technice. *Art. 2* enumără *atribuţiunile* membrilor acestui corp, arătând că ele constau în studierea, proectarea, executarea, verificarea şi supravegherea următoarelor lucrări:

a) Triangulaţii de orice fel de ordin.

b) Ridicări de orice fel de planuri.

c) Partaje şi expertize de specialitate.

d) Parcelări şi lotizări.

e) Consolidări.

f) Cadastrări, commasări, lucrări urbariale şi embaticare şi orice fel de lucrări technice referitoare la Cartea funduară şi clarificarea drepturilor de proprietate.

g) Nivelmente de orice ordin.

Art. 3 prevede că „se esceptează dela acestea lucrările ce se fac de geniul militar, Serviciul geografic al Armatei şi inginerii de orice specialitate, pentru instituţiunile publice din cari ei fac parte“.

Art. 4 enumără condiţiunile de admisibilitate în corp şi exerciţiu:

a) Să fie cetăţean român, fără deosebire de sex,

b) Să aibă minimum 21 ani împliniţi şi să fi satisfăcut legea recrutărei,

c) Să posedă titlul de *„Inginer Cadastral“*, conferit de şcoalele speciale din ţară.

Art. 6: „Diplomele şi certificatele eliberate de şcolile superioare din streinătate, *având la bază liceul* şi conferind titlul de „Inginer geometru“, „Inginer geodez“ sau „Inginer diplomat“, dau dreptul la înscrierea în corp, numai în urma cercetărei lor de către consiliul superior al corpului technic cadastral, compus din (art. 18):

a) Directorul Cadastrului ca Preşedinte,

b) Un delegat al Serviciului geografic al Armatei,

c) Patru inspectori generali ai Cadastrului,

d) Patru ingineri cadastrali liberi profesionişti şi

e) Un consilier al Inaltei Curţi de Casaţie.

Trec peste celelalte dispoziţiuni de organizare, referitoare la măsuri disciplinare, organele corpului, taxe şi onorarii, Casa de ajutor, etc. pentru a releva dispoziţiunile privitoare la învăţământ:

Art. 26: „Se înfiinţează în Bucureşti şi Timişoara, pe lângă Şcolile Politechnice respective, câte o *Secţie technică Cadastrală, cu o durată de 3 ani.*

Absolvenţilor acestei şcoli li se va elibera *titlul de Inginer Cadastral*, în baza unei diplome sau certificat de absolvire. Aceste secţii vor fi subvenţionate de Ministerul domeniilor, care prin Direcția Cadastrului va înscrie anual în bugetul său fondurile necesare.

Se înființează după necesitate *Școli technice de conductori cadastrali*, cu o durată de 3 ani, subvenționate de Direcțiunea cadastrului.

Trec iarăşi peste capit. XI care se ocupă de inginerii cadastrali funcționari şi cap. XII care se ocupă de onorarii, chirii şi indemnizații şi ajung la capit. XIII care tratează despre Conductorii cadastrali.

Art. 34: „Conductorii cadastrali lucrează numai sub conducerea şi răspunderea inginerilor cadastrali, ajutându-i la executarea lucrărilor prevăzute în această lege; iar

Art. 38 prevede că „Absolvenții cu diplomă ai Şcoalelor de conductori cadastrali, au dreptul a se prezenta la examenul de admitere în Secțiunile Şcolilor Politechnice prevăzute la art. 30.

Am trecut în revistă dispozițiunile articolelor referitoare la învățământ, cum şi acelea aflate în imediata legătură cu ele, spre a ne forma o idee justă de felul în care se intenționează legiferarea învățământului cadastral.

Odată cu observațiunea de ordin general, că noul învățământ va fi pus pe baze solide şi organizat după modelul celorlalte secțiuni ale Şcolilor Politechnice, îmi permit a face şi următoarele observațiuni de analiză a acestui anteproect:

1. Intrucât cele mai multe din lucrările de măsurătoare se pot executa în bune condițiuni de către agenții medii, socotesc că *numărul conductorilor cadastrali ar trebui să fie cu mult mai mare decât acela al inginerilor cadastrali* şi deci este bine că s'a prevăzut înființarea după necesitate a şcoalelor de conductori cadastrali, pe când o singură şcoală technică superioară de cadastru, în loc de două, după cum prevede art. 26, ar fi prea suficientă.

Conductorii cadastrali, a căror condițiune de admisibilitate ar trebui ridicată la 6 clase liceale, iar durata studiilor rămânând la 3 ani, în care să se cuprindă şi lucrările practice pe teren şi în cabinet, *ar putea conduce pe răspundere proprie lucrările topometrice, — iar nu numai „sub conducerea inginerilor cadastrali, ajutându-i la executarea lucrărilor"*, după cum prevede art. 34.

Operaţiunile de măsurătoare şi parcelare executate până în prezent de direcţiunea cadastrului, au dovedit cu prisosinţă acest lucru; în tot cazul asemenea conductori ar avea o pregătire mai serioasă decât Inginerii hotarnici cari, producând o lucrare de probă la Cadastru, au căpătat calitatea de *„topometri autorizaţi"*.

Inginerii cadastrali, având la bază bacalaureatul, socotesc că ar avea nevoe de 3 ani de studii şi 1 an de aplicaţiuni practice, având ca destinaţie ulterioară:

a) Formarea cadrelor de conducere în Administraţia Centrală a Cadastrului şi la Inspectorate.

b) Organizarea pe teren a sectoarelor de lucrări şi conducerea efectivă a lucrărilor de geodezie.

c) Stabilirea legăturei cu Serviciul geografic al Armatei şi ca operatori ai acestui Serviciu.

d) Proectarea şi conducerea lucrărilor de îmbunătăţiri funciare, menite a spori în mod susţinut productivitatea terenurilor agricole (irigaţiuni, drenaje, rectificări de cursuri ale apelor, etc.)

e) Proectarea nouilor sate de colonizare, a căror creare se impune odată cu împroprietărirea.

f) Expertize bazate pe cunoaşterea amănunţită a technologiei agricole.

2. Din examinarea atribuţiunilor ce urmează a fi date viitorilor ingineri cadastrali, rezultă lămurit că fără cultura generală a bacalaureatului şi fără o serioasă pregătire corespunzătoare programului secţiunilor geodezice ale şcoalelor superioare technice din streinătate de care mă voiu ocupa în urmă, aceste atribuţiuni nu pot fi îndeplinite cu succes. Să vedem ce cuprinde în această privinţă anteproectul de lege al Corpului Cadastral.

La Capit. XIV *„Dispoziţiuni tranzitorii"*, art. 39, se prevede că: „Acei cari au obţinut pânăla data promulgărei acestei legi calitatea de *topometri autorizaţi,* vor fi înscrişi de drept în corp şi în tablou ca ingineri cadastrali.

Topometri autorizaţi, funcţionari la stat, judeţ şi comună, vor fi înscrişi în corp în gradele prevăzute la art. 32, corespunzător gradului şi vechimei ce o au în funcţiuni, la data promulgărei acestei legi... etc."

Cine sânt topometri autorizaţi, până la data promulgărei legei?

Ne-o spune „Caetul de sarcini provizoriu pentru executarea în întreprindere a lucrărilor de măsurătoare, parcelare şi aplicarea parcelării", elaborat de Direcţiunea Cadastrului şi a lucrărilor technice, sau dela Obştiile de împroprietărire, sub controlul Direcţiunei, numai operatorii topometri autorizaţi de această Direcţiune.

Condiţiunile pentru a fi recunoscut ca operator topometru autorizat de Direcţiunea Cadastrului sânt:

a) Pentru Inginerii diplomaţi ai Şcoalei de Poduri şi Şosele sau ai şcoalelor similare din străinătate, pentru Inginerii silvici, Inginerii agronomii şi arhitecţii diplomaţi ai şcoalei de architectură:

Executarea, — personal şi fără ajutor, — a unei lucrări de măsurătoare, după metoadele fixate de Direcţiunea Cadastrului, în condiţiunile cerute de acest caet de sarcini. Recepţionarea, în conformitate cu caetul de sarcini, a acestei prime lucrări, dă dreptul la recunoaşterea ca operator autorizat de Direcţiunea Cadastrului..."

Până la 1923, numai aceşti titraţi aveau dreptul ca pe baza unei lucrări de probă, să obţină calitatea de topometru autorizat; alţii decât aceştia erau supuşi unui examen teoretic şi practic.

In 1923 se lărgesc condiţiunile de obţinere a acestei calităţi, adăogându-se în caetul de sarcini că:

„In aceiaşi categorie intră şi inginerii hotarnici, cari au căpătat acest titlu până la 1 Ianuarie 1920, (data înfiinţărei şcoalelor de topometrie pe lângă Direcţiunea Cadastrului, absolvenţii şcoalei de conductori de lucrări publice şi foştii ofiţerii cari au ridicat islazuri comunale.

b) Pentru absolvenţii Secţiei I-a a Şcoalei de Topometrie, de pe lângă Direcţiunea Cadastrului: Diploma de absolvire a Şcoalei de Topometrie".

Aşa dar un inginer-hotarnic, dinainte de 1920, precum şi un conductor de lucrări publice, producând o lucrare de probă la Cadastru până la promulgarea legei şi deci căpătând calitatea de „topometru autorizat", va fi făcut de drept prin lege „Inginer cadastral", pe câtă vreme un Inginer titrat care n'a lucrat până acum pentru cadastru şi pe care deci legea îl apucă fără lucrarea de probă cerută de rigoare, nu va putea fi Inginer Cadastral, decât urmând Secţia de cadastru al Politechnicei, căci fără aceasta i se va interzice executarea oricărui gen de măsurătoare, toate măsurătorile căzând pe viitor în exclusiva autorizare a Inginerului cadastral.

Găsesc că aceste măsuri au un caracter vexatoriu, atât pentru prestigiul viitorului titlu de Inginer Cadastral, cât şi pentru Inginerii titraţi cari, în anumite împrejurări pe care nu e locul a le discuta aici, ar dori să execute diferite lucrări de măsurătoare.

Pentru aceste motive, propun ca în viitoarea lege, să se introducă următoarele dispoziţiuni:

1⁰. *Titlul de „Inginer Cadastral“* să se confere:

a) Viitorilor absolvenţi ai Secţiunei Cadastrale (sau geodezice) ce se va înfiinţa pe lângă o singură Şcoală Politechnică.

b) Inginerilor titraţi cu studii echivalente din străinătate.

c) Acelora care au obţinut calitatea de „topometru autorizat“ pânăla promulgarea legei, având însă la bază cel puţin bacalaureatul, sau o şcoală echivalentă, căci altfel nu ar putea îndeplini cu competenţă îndatoririle multiple şi pretenţioase ale Inginerului cadastral, pe care le-am enumerat mai sus.

De altfel, după cât sunt informat, acesta este şi punctul de vedere al comisiunei pentru redactarea anteproectului legei de organizare a corpului technic general român. In ipoteza că această propunere se legiferează, totuşi asociaţia noastră, conform normelor după care se conduce, va primi în sânul ei pe inginerii cadastrali absolvenţi ai şcoalelor technice superioare de cadastru, dar nu va putea primi pe acei cari au la bază numai o lucrare de probă de cadastru, deşi bacalaureaţi.

2⁰. *Titlul de „conductor cadastral“*, să se confere:

a) Viitorilor absolvenţi ai şcoalelor technice medii de cadastru.

b) Absolvenţilor şcoalelor technice medii din streinătate, având un grad de pregătire echivalent.

c) Acelora cari au obţinut calitatea de „topometru autorizat“ până la promulgarea legei, dar cari nu au la bază bacalaureatul sau o şcoală care ar putea fi echivalentă cu acesta.

Operaţiunile topometrice cadastrale, cum şi măsurătorile de ordin particular, să poată fi executate pe răspundere proprie şi de conductorii cadastrali, cum şi de orice inginer titrat, deşi nu inginer cadastral, cu respectarea caetului de sarcini al cadastrului, rezervându-se anumite lucrări, despre care am vorbit mai sus, numai pentru inginerii cadastrului, cari, bine 'nţeles pot executa şi în genere lucrări topometrice.

Direcţiunea cadastrului are tot interesul să nu închidă porţile sale inginerilor titraţi cari nu au produs încă o lucrare de probă la cadastru până la promulgarea legei, în care sens pledează cu multă autoritate şi competenţă „Memoriul prezentat de comisiunea AGIR, la 11 Martie 1919, domnului ministru de domenii“, comisiune din care au făcut parte d-nii ingineri: Cezar Orăşeanu, Henry Teodoru, Gr. Fieroiu, C. Năsturaş, Mihail Florescu, D. Ciurileanu şi Paul Teodorescu.

Măsurătorile cadastrale premergătoare împroprietăririi, sunt aproape terminate în regiunile de şes, abia începute în regiunile de deal şi munte; parcelările sânt iarăşi abia începute şi se vor efectua cu anevoinţă, fiindcă un prea mare număr de ţăruşi fixaţi la măsurătoare şi pe care urmează a se sprijini parcelarea au dispărut şi vor trebui restabiliţi prin noui măsurători parţiale.

Dacă ne gândim că după terminarea operaţiunilor de împroprietărire, cadastrul va trebui să treacă apoi la proprietăţile neexpropriate, ajungem la concluziunea că interesul este a se lăsa conductorilor cadastrali răspunderea lucrărilor şi a nu se închide porţile pentru puţinii titraţi cari ar dori să execute lucrări cadastrale.

Invăţământul geodezic şi cadastrul în streinătate.

In pragul unei legiferări asupra învăţământului cadastral, e natural să ne servim de rezultatele la care s'a ajuns în streinătate în această direcţie.

Şi fiindcă materiile predate la secţiile geodezice ale şcoalelor technice superioare sunt aproape aceleaşi, diferind puţin numai durata studiilor, vom arăta în întregime, ca model, numai programa de studii a *institutului geodezic de pe lângă Universitatea din Bonn (Prusia)*, unde acest institut funcţionează în clădirea Academiei Agricole, sub denumirea de „Die Landmesserschüle“.

La această şcoală technică superioară, studentul se înscrie ca „Studierender der Geodäsie und Cultur technik“; poate însă să se înscrie şi numai pentru studiul geodeziei, cealaltă secţie a „technicei agricole“ fiind facultativă.

Inainte de intrarea în şcoală, studentul e obligat a face un an de practică pe lângă un geodez recunoscut de Statul Prusian, prezentând la terminarea practicei lucrărilor executate.

Urmează apoi 2 ani (4 semestre) de concursuri teoretice şi proecte, după care se prepară pentru examenul de diplomă. In mod excepţional sunt studenţi cari termină şcoala şi stagiul în 3 ani; de regulă însă, lucrările practice sunt aşa fel organizate, încât examenul de diplomă nu se poate trece în mai puţin de 4 ani.

Programul de studii pentru *secţia geodezică*, fără a ţine seamă de împărţirea pe semestre, e în esenţă următorul:

a) *Matematici generale:* Geometrie analitică, plană şi în spaţiu, geometrie descriptivă, calcul infinitezimal şi integral, trigometrie sferică, teoria erorilor, cu aplicaţiuni asupra compensărilor după metoda celor mai mici pătrate, în legătură cu ridicările geodezice.

b) *Studii de specialitate principala.*

Geodezia inferioară, mergând până la triangulaţiile de ordinul 4-lea inclusiv şi tratând succesiv:

Teoria erorilor, teoria instrumentelor, metoade de observaţiuni (metoada în serie, met. Schreiber, etc.), măsurarea bazelor geodezice, refracţiunea terestră şi astronomică, nivelmentul geodezic, calculul distanţelor zenitale simple şi reciproce, calculul triunghiurilor geodezice, teoria compensărilor după metoada celor mai mici pătrate, calculul coordonatelor geografice, a coordonatelor rectangulare, Astronomia de poziţie şi proecţiunea hărţilor geografice.

Geodezia superioară, care studiază figura pământului, calculul lungimei arcului de meridian şi de paralel, deviaţia verticală, determinată prin compararea măsurilor astronomice cu cele geodezice, intensitatea gravitaţiei, etc.

c) *Studii de specialitate secundară şi materii anexe.*

Chimie, Technologie agricolă, Cartografie, Drept civil şi administrativ.

Paralel cu aceste studii sânt şi aşa zisele *„seminare"* de aplicaţie: Practica geodezică, Practica matematică, Seminarul de technologie agricolă, etc.

In *„Secţiunea Technicei agricole"* (Cultur technik), ai căror studenţi urmează şi matematicile pregătitoare şi geodezia inferioară din programul Secției geodezice, se predau următoarele materii:

Economia agricolă, Studiul solului şi al plantelor, Imbunătățirea livezilor şi păşunilor, Hidraulică, Construcțiuni, Poduri şi Şosele, Mecanică, Fizică, cu seminarii aplicative.

La ambele secții, studenții sânt obligați a face în echipe în fiecare Vineri şi Sâmbătă, aplicațiuni pe teren. Secțiunea geodezică conferă titlul de „*Preussischer Landmesser*", iar secțiunea technicei agricole, titlul de „*Cultur techniker*".

Concepțiunea germană exlcusivistă de „stat în stat", a mers până acolo, încât un „Preussischer Landmesser" nu este primit a opera pentru cadastru din Saxonia, după cum un „Vermessungs-ingenieur" dela Dresda (Saxonia), nu este primit a opera pentru cadastrul Prusian.

Tot în Prusia, găsim *la Berlin*, o şcoală technică superioară pentru măsurători, sub numele de „Landmesserschule", ataşată pe lângă şcoala superioară de agricultură (Landwirtschaftliche Hochschule), cu aceleaşi studii, durată şi titlu ca la Bonn.

La celelalte Politechnice şi şcoli speciale din Prusia, nu sânt secțiuni geodezice.

In Saxonia, se află la *Dresda* o secție pentru *Inginerii geodezi* (*Vermessungs ingenieure*), făcând parte din Politechnică (Technishe Hochschule).

Durata studiilor: 3 *ani*, plus 1 an de lucrări practice.

Titlul conferit este: *Inginer geodez diplomat* (Diplomvermessungs ingenieur).

In Bavaria, la *München*, există iarăşi o secție geodezică pe lângă Politechnică.

In Austria, deasemenea găsim la *Viena* o secție geodezică a Politechnicei.

In Elveția, Politechnica din *Zürich*, pe lângă secțiile de construcție, silvică şi agricolă, are şi 2 secțiuni în legătură cu măsurătorile şi Cadastrul:

a) *Secția geodezică*, durata cursurilor de 7 semestre, plus 1 semestru pentru examenul de diplomă, deci în total 4 ani.

Programele primelor 2 semestre sânt comune tuturor secțiilor. Acelea ale semestrelor III şi IV, sânt în genere comune secțiilor: silvică, îmbunătățiri funciare şi agricole. In semestrele

V, VI şi VII, se predau separat studiile de specialitate, iar în semestrul VIII se prepară examenul de diplomă.

După obţinerea diplomei, ca să poţi fi admis a opera pentru Cadastrul elveţian, trebue să faci un an de lucrări pe teren, asistând pe un Inginer Cadastral recunoscut de Cadastru, după care trebue să depui un examen în faţa unei Comisiuni superioare a Cadastrului elveţian, în care, pe lângă Ingineri cadastrali de specialitate, intră şi reprezentanţi ai autorităţilor superioare administrative, jurişti, etc. spre a constata dacă noul candidat posedă toate cunoştinţele juridice, agricole şi administrative, în legătură cu aplicarea şi organizaţia Cadastrului elveţian.

b) *Secţia „Imbunătăţirilor funciare“.* (Cultur abteilung.) unde se predau ca studii de specialitate principală irigaţiile, drenajele, rectificarea cursului apelor, construcţiuni rurale, etc., conferă titlul de: „Cultur ingenieur“.

La Institutul Geografic al Armatei franceze vin ofiţeri de Artilerie şi Geniu, cu cunoştinţe solide de matematici şi urmează la Institut 2 ani programul geodezic, după care fac 2 ani practică, iar unii mai fac în urmă studii de perfecţionare şi specializare.

La Institutul Geodezic din Potsdam (lângă Berlin), se primesc numai licenţiaţi în matematici sau elemente cu o pregătire matematică echivalentă, având şi cunoştinţe elementare de Geodezie şi urmează câte 2 ani pentru fiecare specialitate:

1. Măsurarea bazelor geodezice, compensări, nivelment geodezic.
2. Calculul coordonatelor geografice şi rectangulare şi nivelment de precizie.
3. Studiul elipsoidului pământesc.
4. Abaterile verticalei, gravitaţie, suprafaţa geoidului.

Ofiţerii români trimişi de Serviciul Geografic al armatei noastre, au fost primiţi în mod excepţional. Deşi nu am putut aduna întregul material referitor la organizaţia tuturor şcoalelor de geodezie din străinătate, socotesc că din expunerea făcută mai sus, ne putem forma o idee destul de bună de extensiunea ce se dă în alte ţări învăţământului superior geodezic.

Cât despre *învăţământul mediu*, acesta se predă în genere în Şcoalele technice medii de topometrie şi cadastru, unele de Stat, altele particulare.

Baza o formează matematicile elementare, studiile de specialitate sânt reduse la topografie, topometrie şi părţi din geodezia elementară. Pe lângă acestea se adaogă specialităţile secundare şi studiile anexe despre care am tratat la programele Şcoalelor technice superioare, bine 'nţeles corespunzător gradului de pregătire al elevilor.

⁂

Inainte de a termina această conferinţă şi potrivit propunerei ce am făcut la început, consider de mult interes a insista asupra trebuinţei de a se da cât mai mare importanţă studiului măsurătorilor bazat pe *metode fotografice*, studiu căruia în streinătate i s'a dat o desvoltare nebănuită.

Pentru a evidenţia acest lucru, îmi permit a face o dare de seamă asupra acestor procedee de măsurătoare, cu nădejdea că va putea servi ca o mică orientare în căutarea locului pe care merită să-l ocupe această subdiviziune în învăţământul măsurătorilor.

Invăţământul măsurătorilor bazate pe metode fotografice. Dintr'o întreagă literatură scrisă în această direcţie, din care am reuşit să-mi procur până în prezent o bună parte, voiu reproduce numai un istoric şi foarte scurte noţiuni, publicate în 1921 în broşura *„La Stéréo-topographie par le Commandant Vavon"* fost şef de serviciu la Serviciul geografic al Armatei franceze, cum şi dintr'o dare de seamă făcută în revista *„Le génie Civil"*, No. 7 din 16 Februarie a. c. de către D-l *A. Bidault des Chaumes*, Inginer dela Ecole Centrale des Arts et Manufactures.

Istoric.

Ideea de a aplica fotografia la ridicările de planuri, este aproape tot aşa de veche ca fotografia însăşi, întrucât în 1838 Gay-Lussac şi Arago au scos în evidenţă serviciile pe care invenţiunea lui Daguerre urma să le aducă topografiei.

Chiar înaintea acestei epoci, către 1791, Inginerul hidrograf *Beautemps-Beaupré*, preconizase întrebuinţarea vederilor perspective desenate de mână, pentru „ridicarea şi construcţiunea hărţilor şi planurilor hidrografice, pe care el le-a întocmit în cursul explorărilor întreprinse. Cincizeci de ani mai târziu, şeful batalionului de geniu *Leblanc*, desenator deosebit de abil, a introdus metoda lui Beautemps-Beaupré în recunoaşterile topografice.

Către 1849, căpitanul de geniu *Laussedat*, se gândi să recurgă la camera luminoasă a lui Wollaston, de care se servise mai înainte cu unul din camarazii săi, elev la şcoala de Arte-frumoase, ca să traseze vederile perspective, pe care începuse să le deseneze cu mâna ridicată, după procedeul comandantului Leblanc, şeful său înaintaş. El nu întârzie de altfel să modifice acest instrument şi construeşte o *cameră luminoasă hemiperiscopică*, care combinată cu o lunetă terestră a rezultat *telemetrograful*.

Unii atribuesc colonelului de artilerie *Langlois* primele încercări de fototopografie. Ceeace este sigur, este că dela 1852 Lanssedat întreprinde ridicări bazate pe fotografie şi pe care le continuă până la 1859, întâmpinând numeroase dificultăţi. In 1859 el prezintă un memoriu Academiei de Ştiinţe, care aprobă formal metoda fotografică, după cum o expusese acesta şi o practicase în prezenţa a 2 experimentatori abili, însărcinaţi ca, urmărind operaţiunile, să le conducă după voia lor şi să le verifice exactitatea.

In 1860, Lanssedat prezintă Comitetului de fortificaţii primul exemplar din camera sa obscură topografică, construită de Brunner şi care devine mai târziu *„fototeodolitul"*.

Cinci ani mai în urmă, la 1855, italianul *Porro* combină un instrument analog, la care adaptase o busolă şi o cameră fotografică.

Se poate spune însă, că Lanssedat e în adevăr părintele fototopografiei terestre.

Experienţele pe care el le începuse, au fost continuate dela 1863—1870, de căpitanul de geniu *Javary* şi guardul de geniu *Galibardy*. In timpul asediului Parisului, 1870—71, căpitanul Javary a luat un mare număr de clişee din care a scos informaţiuni foarte preţioase pentru dirijarea tirului artileriei franceze. Câtă vreme însă procedeele metrofotografice ale lui Lanssedat fuseseră aproape părăsite în Franţa, în streinătate ele luau proporţii şi se perfecţionau.

Dela 1871 până la 1910, nu se mai pot cita decât lucrările Doctorului *Gustave Le Bon*, ale comandantului *Legros*, ale comandantului *Moëssard*, ale comandantului *Gorceix* şi ale căpitanului

Sacconey. De remarcat sânt ridicările masivului Mont Blanc, începute către 1892 de d-nii Joseph şi Henry Vallot şi acelea ale masivului Grandes-Rousses, efectuate în 1905—1906.

In Germania, prima publicaţie în această direcţie apare în 1865. In acel an, articolele lui Aimé Girard, semnalate în Archivele fotografice din Berlin, atrăseseră atenţiunea specialiştilor şi marelui stat-major prusian.

In 1867, doctorul *Meydenbauer* execută la Friburg, în Silezia, prima sa ridicare prin fotogrametrie.

In timpul războiului din 1870—71, Germanii au aplicat deasemenea procedeul, în faţa Strasburg-ului şi Parisului, la recunoaşterea locurilor asediate.

In 1893, *Hector de Grousilliers*, inginer dela Charlottemburg, preconizează principiul *telemetrului stereoscopic*, pe care *Dr. Pulfrich* a isbutit să-l realizeze 1898, sub numele de *stereotelemetru*. Acest aparat a determinat pe Pulfrich să studieze fotografiile stereoscopice şi să pună la punct în 1901, *stereocomparatorul*, aparat care permite a efectua pe clişee măsurători de o extremă precizie şi deci de a calcula sau construi elementele necesare construirei planurilor.

Metoda creată de Pulfrich este *stereogrametria*. In 1903, colonelul von Hübl dela Institutul geografic militar din Viena, întrebuinţă stereocomparatorul lui Pulfrich cu mult succes la ridicări de mari întinderi.

In 1908, locotenentul austriac *d'Orel*, a isbutit să construiască primul model al unui dispozitiv mecanic, care combinat cu stereocomparatorul, permitea să obţină în mod automat şi fără calcul traseul detaliilor planimetrice şi a curbelor de nivel; acest aparat este *stereoautograful* adoptat de atunci de multe State mari pentru ridicările lor oficiale.

In Spania, în Canada, în Elveţia, în Rusia, procedeele fotografice au fost aplicate în condiţiuni diferite şi în special în regiunile greu accesibile.

In 1911, Serviciul Geografic al Armatei franceze şi-a procurat un stereocomparator Pulfric şi a organizat o brigadă, însărcinată să ridice prin procedee stereogrametrice, unele regiuni din accesivile ale Alpilor din Dauphiné.

Rezultatele obținute au fost așa de convingătoare, încât în 1914, serviciul geografic s'a hotărât să-și procure un stereoautograf d'Orel, dar tratativele angajate cu casa Zeiss din Iena pentru cumpărarea acestui instrument au fost întrerupte de războiu.

In 1920 d-l Paul Corbin, inventatorul Ședitei, a introdus în Franța întrebuințarea stereoautografului.

Trec apoi fără a mai da nici un detaliu, care ar complica expunerea, asupra cercetărilor făcute în materie de *Fotografie aeriană:* In Franța de Laussedat, Tissandier și Ducom, Batut și Wenz și mai recent de d-l L. Clerc și de Inginerii hidrografi Rollet de l'Isle, de Vanssay și Roussilhe.

In Germania, Schiffner (1892), Finsterwalder (1899), G. Hauck (1883—1905), Gasser (1912), Hugershoff și Cranz (1919) și mulți alți; în America, Berrien Adams (1893) și Deville 1895); în Rusia, Thiele (1899) și Uljanin (1909); în Italia Ranza (1907) și Tardivo (1911) și în fine în Austria Scheimpflug (1899—1911) și Kammerer. Aceștia sânt principalii cercetători.

Din punct de vedere practic, ridicările făcute de japonezi în 1904, în timpul campaniei din Manciuria, recunoașterile fotografice cu avionul făcute la Verdun în 1910—1911 și în fine hărțile fotografice ale lui Scheimpflug în Austria și Tardivo în Italia, păreau a fi singurele aplicațiuni ale fotografiei înainte de războiu.

Din primele luni ale acestui războiu, statele majoare franceze și-au dat seama de serviciile pe care le-ar putea aduce fotografia aeriană, atât ca isvoare de informații cât și ca mijloc de întocmire a *planurilor directoare* adică a planurilor la scară mare (1/20.000, 1/10.000 și chiar 1/5000) necesare comandamentului, spre a putea combina și prepara operațiunile sale, artileriei pentru a efectua tirurile sale și infanteriei spre a executa atacurile.

Raportând, sau după termenul francez, restituind, fotografiile aeriene pe planurile directoare, operațiune de foarte scurtă durată, putem urmări imediat situațiunea organizațiilor frontului inamic, cum și acelea din dosul frontului, putem fixa pe plan pozițiunea bateriilor, a posturilor de comandament, a depozitelor de muniții și subzistență, bine înțeles confruntând în caz de dubiu constatările ce facem, cu informațiunile culese de infanterie din recunoașterile ofensive, din documentele găsite asupra morților, răniților și prizonierilor și cu confirmările făcute de Secțiile de Observație ale brigăzilor de artilerie și acelea ale Aeronauticei.

O legătură cât mai strânsă și mai rapidă între aceste isvoare de informațiuni, între cari acela al fotografiilor aeriene ocupă un loc de frunte, asigură succesul operațiunilor ofensive și defensive.

Intrucât restituirile de fotografii aeriene constituesc un procedeu de mică preciziune, iar în terenurile prea împădurite avantajele metodei sânt reduse, urmează ca în perioadele de liniște ele să fie complectate cu ridicări topografice sumare și expeditive.

Primele noțiuni de restituire a fotografiilor ariene, ni s'au dat de ofițerii misiunei militare franceze la Iași în Martie 1917, când s'a început pregătirea technică a personalului topografic pentru Serviciul geografic al M. Cartier general, Secțiile geografice ale armatelor, Secțiile topografice ale Diviziilor și Secțiilor de Observație ale brigăzilor de Artilerie.

In colaborare cu colegul Inginer Aurel Cernătescu, am scris și eu până la armistițiu un mic studiu de fotografie militară, în care ne ocupam în special de restituirea fotografiilor aeriene, studiu care începuse a se tipări de către Serviciul geografic al Armatei, dar lucrarea a fost suspendată odată cu operațiunile dela Tisa.

Exemplarul s'a rătăcit la Serviciul geografic, dar păstrăm originalul pe care l'am complectat cu fotografii aeriene și sperăm să ne ocupăm mai departe.

In ce privește *Fotogrametria*, ea constitue astăzi numai un început al Stereofotogrametriei — metoada modernă, expeditivă și precisă, pentru ridicări topografice. In fotogrametrie, se iau din două extremități ale unei baze măsurate exact prin procedee topometrice, vederi fotografice ale porțiunei de teren ce formează obiectul ridicărei, așa fel ca imaginile punctelor ce voim a le determina să figureze pe fiecare din aceste clișee.

Aparatul întrebuințat este *fototeodolitul*, prevăzut cu o cameră de precizie, o lunetă și două limburi gradate, orizontal și vertical, ca la teodolitul ordinar.

Camera fotografică prezintă un dispozitiv special, care înregistrează în mod automat pe placa fotografică *linia orizontului* și *verticala principală*, când axa optică a obiectivului fotografic este perfect orizontală.

In momentul când se iau fotografiile, se măsoară pe teren, cu ajutorul fototeodolitului, unghiul pe care-l face direcţiunea axei optice cu o direcţiune cunoscută, de exemplu aceea a bazei. Posedăm astfel toate elementele necesare determinărei punctelor terenului fotografiat.

Fixând pe plan poziţiunea bazei şi aplicând procedeul obişnuit al intersecţiilor din topografie, obţinem succesiv poziţiunile punctelor de determinat; asemenea construcţiuni grafice însă, trebuesc sprijinite pe puncte geodezice şi pe repere de nivelment aflătoare în regiunea considerată.

Mai sânt şi alte inconveniente: Intersecţiile trebue să se facă sub un unghiu de cel puţin 30°, de unde rezultă că bazele trebue să fie destul de lungi.

Dar pentru a avea pe de altă parte punctele comune în ambele fotografii, bazele trebue să fie cât mai scurte, deci trebue să înmulţim staţiunile.

Inconvenientul celmai serios însă, este identificarea punctelor comune ambelor clişee. Imaginele aceluiaşi obiect de pe teren, se prezintă pe fotografii sub aspecte cu atât mai diferite, cu cât staţiunile din care au fost luate, sânt mai depărtate una de alta.

Când depărtarea obiectelor de bază e prea mare, identificarea devine nesigură, sau chiar imposibilă. Acest mare inconvenient, este înlăturat prin examinarea stereoscopică a două vederi luate din extremităţile unei baze scurte.

Stereofotogrametria.

Acelaşi procedeu fotogrametric, însă cele 2 fotografii scoase la capetele unei baze scurte, sânt adaptate deodată unui binoclu stereoscopic, care printr'un sistem de oglinzi ne prezintă simultan cele 2 fotografii, iar ochiul se fixează la un moment dat asupra unui punct comun ambelor fotografii, fără să se căsnească a le identifica; deasemenea i se prezintă puncte înregistrate de o singură fotografie, care pe cealaltă cade în unghiu mort. Paralaxa formată în mod obişnuit de axele optice ale ochilor, când obiectul este prea apropiat, este mărită considerabil depărtând aceste axe cu ajutorul binoclului stereoscopic.

Examinarea stereoscopică a fotografiilor, ne dă, foarte mult mărită, impresiunea reliefului.

Măsurarea paralaxelor şi altor elemente care determină poziţiunea punctelor, se face repede şi în mod mecanic la stereocomparator, a cărui descriere ar eşi din cadrul acestei dări de seamă.

Utilizarea directă a clişeelor negative măreşte considerabil precizia măsurătorilor. La scara 1/20.000, se poate obţine o precizie convenabilă pentru determinarea punctelor situate la mai mult de 10 k. m. de bază. Obţinerea reliefului este mult mai minuţioasă, înregistrând punctele după voe ale curbelor de nivel, şi deci superioară cu mult metoadei prin interpolaţie obişnuită în Topografie.

Inconvenientele stereofotogrametriei.

Cu toate perfecţiunile realizate în calcule şi construcţiuni grafice, determinarea unui punct şi raportarea pe hârtie cere în caz normal (când clişeele sunt scoase în acelaşi plan vertical), între 5—6 minute.

In alte condiţiuni cere un timp mai lung. Operaţiunile de restituţie cer atenţiune constantă şi adesea sântem expuşi a face confuziuni. Detaliile planimetrice şi curbele de nivel nu pot fi obţinute decât prin puncte izolate.

Stereoautografia suprimă aceste inconveniente. Fără a mai face istoricul stereoautografiei, menţionez în câteva cuvinte avantajele Stereoautografului *d'Orel.*

Acesta este o combinaţie a stereocomparatorului cu un sistem mecanic foarte ingenios, care trasează în mod automat şi continuu pe hârtie liniile planimetrice şi curbele de nivel, când vederile stereoscopice şi microscopul binocular sânt deplasate aşa fel ca „reperul mobil" să rămână în contact cu elementele corespunzătoare ale terenului.

Nu este indispensabil ca fotografiile să fie scoase în acelaşi plan vertical.

Procedeul stereoautografic nu cere determinarea prealabilă — foarte precisă de altfel, — decât a unui mic număr de puncte, prin procedeele ordinare.

Restituţiunea detaliilor planimetrice şi trasarea curbelor de nivel făcându-se automat, *greşelile sânt reduse la minimun.*

Restituitorul trebue numai să introducă datele, să potrivească clişeele pe stereocomparator şi să aşeze cu îngrijire foaia de desen.

Preciziunea. Restituindu-se de mai multe ori o porţiune de teren de către acelaşi operator sau de operatori diferiţi şi utilizându-se clişee scoase din staţiuni diferite, desenurile se suprapun exact, diferind cu o trăsătură de creion.

Precizia obţinută prin procedeul stereogrametric, depinde de lungimea bazei şi de depărtarea punctelor de bază. Dar, propunându-ne o preciziune anumită, e uşor a calcula distanţa maximă, dincolo de care riscăm a depăşi erorile permise.

Continuitatea detaliilor şi a formelor terenului, este asigurată prin trasarea continuă a stereoautografului.

Rapiditatea execuţiei, se pretinde a fi dublă şi chiar triplă, faţă de procedeele ordinare.

Inconvenientul cel mai mare, acela al faptului că fotografia nu înregistrează detaliile aflătoare sub păduri, livezi, etc. este general la aceste metoade. Se pot înregistra însă culmile, talvegurile, schimbările de pantă, etc.

In Germania se dă în prezent o mare desvoltare aplicărei procedeelor stereofotogrametrice la utilizarea fotografiilor luate de aeroplane, determinându-se în mod mecanic nu numai planimetria, dar şi relieful terenului.

Autocartograful Hugershoff, construit de casa Heyde din Dresda ar permite chiar acum utilizarea fotografiilor aeriene scoase sub o înclinaţiune de 30°, prin procedeul stereoscopic după cum se întrebuinţează stereoautograful pentru fotografiile terestre scoase cu fototeodolitul.

Experienţe identice s'au făcut în Franţa cu *aparatul Predhumeau*, adaptat în acest scop şi în Italia cu *fotocartograful Nistri*, întrebuinţat de „*Societa de relivamenti aerofotogrammetrici*".

Oricât ar fi criticate aceste procedee, li se recunoaşte în mod unanim importanţa covârşitoare din punct de vedere militar; pentru aplicaţiunile civile ele trebuesc combinate cu măsurători obişnuite, iar când e vorba de aplicarea punctelor pe teren, de parcelare, etc., nu putem face uz de ele.

Intr'un învăţământ al măsurătorilor, trebue să li se dea desvoltarea cuvenită, fiindcă e natural ca dacă nu inovăm în această materie, cel puţin avem datoria a ne pune la curent cu străduinţele şi rezultatele altora.

⁂

Ca încheiere, dacă prin această expunere, voi putea contribui într'o măsură cât de mică la îndrumarea învăţământului cadastral, scopul îmi va fi ajuns.

Victor Ivăncianu
Inginer şef silvic

Institutul

„PETROŞANI“

SOCIETATE ANONIMĂ ROMANĂ

PENTRU

EXPLOATAREA MINELOR DE CĂRBUNI

Capital Social Lei 280.000.000

MINELE : Petroşani, Vulcan, Aninoasa şi Dilja
Judeul Huniedoara, Transilvania

Direcţiunea Generală :

BUCUREŞTI

STRADA AUREL VLAICU No. 22

Adresa telegrafică : „PETROŞANI“.

Telefon 39/77

HOTEL

„ROYAL PALACE“

Proprietatea Societăţei „Clădirea Românească“

BUCUREŞTI — STR. SĂRINDAR COLŢ CU BREZOIANU

Tarif foarte avantagios. — Camere cu luna

CONSTRUCŢIUNE NOUA

CALORIFER, ASCENSOARE, TELEFOANE, BAI,

APA CALDA şi RECE, LUMINA ELECTRICA, ETC.

Curăţenie, Ordine, Linişte.

„BANCA ROMANEASCA“

Societate anonimă, fondată în anul 1911

Capital vărsat şi Fond de rezervă Lei 379.000.000

Sediul Central „BUCUREŞTI“

SUCURSALE: *Arad, Bălţi, Basargic, Braşov. Cernăuţi, Cetatea-Albă, Chişinău, Cluj, Constanţa, Craiova, Galaţi, Ismail, Oradia-Mare, Satu-Mare, Sibiu, Soroca, Tg.-Mureş, Timişoara, Tighina, Tulcea.*

BĂNCI AFILIATE :

Banca Almajului, Bozovici
„ *Bacăului*, Bacău
Câmpulungul Moldovenesc, C. Lung
Banca de Comerţ şi Industrie, Roman
Banca Comercială şi Industrie din Valea Târnavei, Diciosânmartin
Banca Corvineană, Hunedoara
„ *Creditul Dobrogei*, Constanţa
„ *Ceditul Prahovei*, Ploeşti
„ *Dunărea Romanească*, Brăila
„ *Durostorului*, Silistra
„ *Economul*, Cluj

Banca Iaşilor, Iaşi
„ *Maramureşeana*, Sighetul Marmaţiei
Banca Mehedinţului, T.-Severin
„ *Petrodava*, P.-Neamţ
„ *Pieţei*, Bucureşti
„ *Rădăuţilor*, Rădăuţi
„ *Română*, Dorohol
„ *Românească a Banatului*, Lugoj
Banca Românească a Orientului, Bucureşti
Banca Sebeşeană, Sebeşul Săsesc
„ *Ştefan cel Mare*, Fălticeni
„ *Suceava*, Suceava

Face toate operaţiunile de Bancă

Serviciu special pentru relaţiunile cu străinătatea.

6787

Anul XXXVI OCTOMBRIE 1924 No. 10

REVISTA PADURILOR
UNIFICATĂ CU
ECONOMIA FORESTIERA

PROBLEMA REGIUNII INUNDABILE A DUNĂRII[1]

„Legile agrare ale României, se ocupă în primul rând să „împlinească revendicările claselor rurale şi numai într'o măsură „restrânsă au avut în vedere progresul economic".

Acest adevăr, spus de un oarecare, n'ar avea multă însemnătate, dar scris — într'o carte de curând apărută, — de chiar autorul legii agrare, d-l Garoflid, are o deosebită importanţă.

Printre ramurile de producţiune, dureros lovite de aceste legi, este şi silvicultura. Peste 500.000 ha., ni s'au luat din păduri. Tocmai unde era lipsa mai mare — la şes — acolo s'au expropriat terenurile perimetrale, rezervate de alţi legiuitori mai prevăzători, pentru împădurire.

Ni s'a promis ca compensaţie terenurile neproductive.

De unde însă, prin cea mai largă interpretare a legilor, ni s'au luat toate terenurile perimetrale, ba şi păduri în unele locuri, până acum, în nici o parte a ţării n'am auzit să se fi rezervat pe seama statului, aşa cum spune precis art. 14 din legea de reformă agrară, vre-un singur ha măcar, pentru împădurire.

Se înţelege că din ceeace a intrat definitiv sau chiar provizoriu în mâna sătenilor, este greu — aproape imposibil — să se mai scoată.

Rămân doar, destul de întinse suprafeţe de terenuri neproductive şi inundabile, pe albia tuturor râurilor şi a fluviului Dunărea, aparţinând mai mult Statului, dar şi particularilor cu cari în adevăr am compensa o bună parte din pierderile suferite în păduri.

---

[1] Conferinţă ţinută în seara de 10 Aprilie 1924 în localul A.G.I.R. sub auspiciile Soc. „Progresul Silvic", de P. Ioan.

Şi dacă bazinele celorlalte râuri nu ocupă suprafeţe prea întinse—în orice caz adunate la un loc dau peste 200.000 ha—apoi numai în regiunea inundabilă a Dunării sunt—precum am să dovedesc—cel puţin 400.000 ha terenuri forestiere.

Pentru cercetarea tuturor terenurilor neproductive şi studierea mijloacelor ca ele să intre toate şi repede—căci nu este multă vreme de pierdut - în patrimoniul Statului, este nevoe de înfiinţarea unui serviciu. Cum se va face împădurirea sau cum se vor pune în valoare aceste terenuri neproductive, avem soluţii şi chiar dacă n'am avea, ar mai fi vreme de discutat în privinţa acestor chestiuni.

Principalul este să avem ce să împădurim şi pentru aceasta nevoia existenţei unui asemenea serviciu este urgentă.

De regiunea inundabilă a Dunării, privită pe alte feţe ale ei, s'a scris şi s'a vorbit mult.

Pentru punerea în valoare a acestei bogăţii, socotind că orice contribuţiuni pot fi de un oarecare folos, voiu cerca şi eu să lămuresc latura ei silvică.

Reamintind fazele prin care a trecut această regiune dela o vreme încoace, condiţiile în care ea s'a desvoltat şi trecând apoi la situaţia ei de fapt, se vor putea uşor trage concluzii lămurite de ceeace ar trebui să se facă în viitor.

Ce este regiunea inundabilă.

Ultima treaptă a amfiteatrului pe care-l reprezintă configuraţia generală a solului vechiului regat, o formează regiunea inundabilă a Dunării, cunoscută şi sub alte diferite numiri ca: regiunea bălţilor, balta Dunării sau numai balta.

Impropriu o numesc unii şi lunca Dunării.

Această regiune constă dintr'o zonă de lăţime variabilă, 1-20 km., — în deltă şi mai mult — care însoţeşte Dunărea dela Calafat până la Sulina, pe un parcurs de circa 800 km., şi este perfect aparentă pe teren, întru cât nivelul ei, care coboară dela 40 m., cât are în regiunea Calafatului, până sub nivelul mării în deltă, rămâne totdeauna cu câte 10—20 şi chiar 70 m. (porţiunea Giurgiu-Olteniţa) mai jos ca malurile regiunii şesurilor.

Dunărea, pe tot parcursul ei de 2800 km., primind apele mărite, rezultate din ploi ori topirea zăpezilor,—prin numeroşii ei afluenţi – primăvara îşi ridică nivelul în unele locuri cu 8 m. deasupra etiajului, iar debitul dela 2000 m. ^{3} pe secundă — cât are pe timp de secetă — ajunge 35.000 m. ^{3}, adică de 17 ori mai mare.

Albia Dunării, având o lăţime de 600—1000 m., orice creştere simţitoare – de peste 4 m. 50 – face să se reverse apele ei peste maluri în zona inundabilă, patul ei major. In acest chip zona inundabilă, înmagazinând surplusul de apă ce nu mai are loc în albie, apare ca un mare rezervoriu ce regulează apele Dunării, ca să nu-şi ridice nivelul prea mult în timp de inundaţie şi nici să scadă prea mult pe timp de secetă.

Regiunea inundabilă, ocupând porţiunea din Dunăre, cea mai apropiată de vărsare, unde panta se domoleşte, iar forţa apei devine din ce în ce mai puţin activă, primeşte în timpul inundaţiilor, depunerile celor mai multe din materialele ce transportă în suspensiune.

Luând ca medie numai debitul de 6500 m ^{3} pe secundă — cât a fost calculat pe o perioadă de 25 ani — rezultă că Dunărea varsă anual în mare circa 200.000.000.000 m ^{3} apă. Cu această apă, s'ar acoperi întreaga suprafaţă a României Mari cu un strat de 0,7 m., grosime.

Dacă admitem—ceeace nu-i departe de adevăr—că într'un m ^{3} sunt circa 160 cm. ^{3} nămol aluvionar, în fiecare an Dunărea sedimentează 32.000.000 m ^{3}, sau 65.000.000 tone.

Ca să se transporte acest nămol—6.500.000 vagoane—ar trebui ca la fiecare 8 minute să plece un tren de câte 100 vagoane.

Cunoscând aceste date, nu mai e de mirare că delta întreagă este formaţiune aluvionară şi că regiunea, inundabilă are tendinţa de repede înălţare a fundului ei, mai ales că apele inundă în baltă când debitul este din cel mai mare, iar forţa de târâre proporţională cu el.

Apele Dunării când vin mari, intră mai întâi prin gârlele de alimentare ale bălţilor, prin depresiunile joase ale malurilor, zise *privaluri* şi numai când se înalţă nivelul lor cu cel puţin 4.50 peste etiaj, atunci se revarsă şi peste maluri.

In momentul revărsării, peste malurile fluviului şi al gârlelor, secţiunea mărindu-se, se micşorează viteza şi forţa de târâre şi se depun cele mai mari şi mai multe din materialele ce transportă chiar pe mal, formând astfel puncte mai înălțate — grindurile —. Iar restul luncii este inundat cu ape în parte decantate. Din această cauză, în general, malurile Dunării sunt punctele cele mai înălțate din baltă, profilul transversal al luncii este în pantă dela Dunăre către șes, iar la poalele dealului se găsesc cele mai multe și mai mari dintre bălți și din gârlele de alimentare. (Vezi profilele transversale).

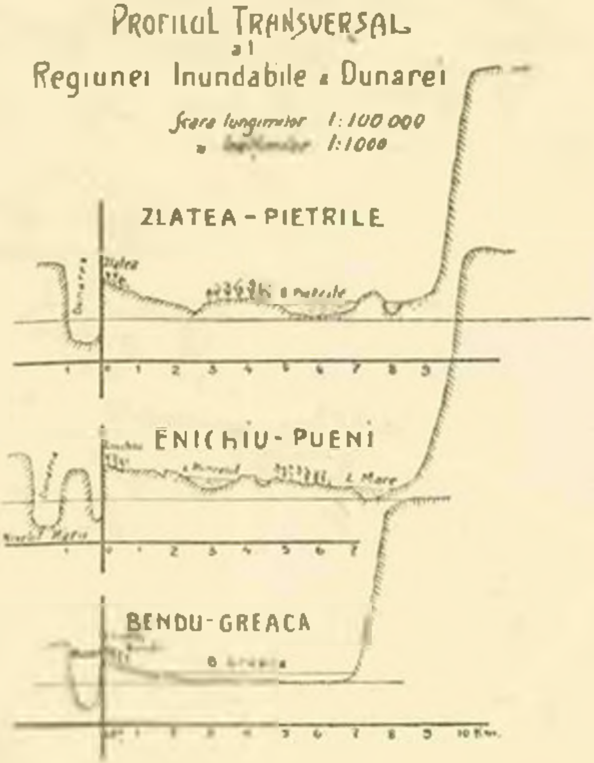
Profilul Transversal
al
Regiunei Inundabile a Dunarei
Scara lungimilor 1:100 000
" înălțimilor 1:1000
ZLATEA - PIETRILE
ENICHIU - PUENI
BENDU - GREACA
1 0 1 2 3 4 5 6 7 8 9
1 0 1 2 3 4 5 6 7
10 Km.

Fig. 1.

Grindurile din baltă, neavând altă origină decât aluvionarea sunt formate de depunerile succesive ale revărsărilor și rezultă de aci că altitudinea lor nu poate să fie decât cel mult egală cu nivelul ultimei revărsări maxime și mai rezultă iară că fără altă intervențiune nu există grind asigurat împotriva inundațiilor.

Revărsările anuale și depunerile enormelor cantități de materiale ce Dunărea poartă în apele sale la diferite stări de torențialitate, au schimbat în curs de veacuri orografia și hidrografia regiunii inundabile și prin urmare și vegetația de pe ea.

Pe locul albiei majore a Dunării din vechime, avem azi terenuri disputate de mai multe culturi.

Din observarea tuturor fenomenelor actuale în baltă, am putea trage concluziuni în ce priveşte apariţia vegetaţiei şi transformările la care această vegetaţie este supusă în regiunea inundabilă.

Ori cât de mare şi îndelungată ar fi revărsarea Dunării, prin Maiu, Iunie, furia ei se potoleşte şi pe măsură ce apele se retrag, apar de sub ele, întâi grindurile cele mai înălţate — malurile Dunării şi ale gârlelor — şi apoi pe rând celelalte categorii de terenuri, până ce la urmă apa rămâne numai în bălţi şi jepci. (A se urmări diagrama schematică).

O coincidenţă norocoasă pentru păduri a făcut ca tot prin Iunie — timpul retragerii apelor — să fructifice şi plopul şi salcia.

Sămânţa lor păroasă şi egretată — cunoscută sub numele de puf sau vată de plop şi salcie — uşoară ca să fie mişcată de orice vânt, este purtată în lung şi în lat, peste toată regiunea inundabilă şi acolo unde cade, dacă găseşte un teren umed şi gol, ca să poată lua imediat contact cu un mediu prielnic de încolţire, — de oarece facultatea ei germinativă nu durează mai mult de 10 zile — într'o singură zi germinează, iar unde a luat naştere, se desvoltă cu vigoare, căci condiţiile în baltă îi sunt foarte prielnice.

Aşa se explică de ce toate formaţiunile aluvionare din regiunea inundabilă a Dunării, apar cu un bogat seminţiş de plop şi salcie pe ele.

Acest principiu este exact pentru toate timpurile şi pentru toată regiunea inundabilă, oricât de înapoi ne-am duce cu gândul, cu singura condiţie ca să fi existat un singur pâlc de sălcii în baltă ori prin împrejurimi.

Este natural să admitem că malurile Dunării şi ale gârlelor apărând cele d'intâi de sub ape, ele să se fi împădurit primele şi treptat cu retragerea apelor, să se fi întins pădurea spre interior.

Fie că am lua în consideraţie un întreg profil transversal al luncii, pornind dela Dunăre, sau unul parţial, pornind dela malurile unei gârle, reprezintarea este identică cu diagrama schematică, numai că diferitele categorii de culturi, sunt de întinderi variate.

Restul apelor ce nu se mai pot scurge în Dunăre, prin canale şi gârle, se strânge în depresiunile cele mai adânci ale luncii şi formează *bălţile pescuibile*, înconjurate în general de o zonă de *stuf*, *papură* şi *rogoz*.

Acesteia îi urmează terenurile *mlăştinoase* şi *mocirloase*, pe cari creşte o floare aquatică neutilizabilă şi în fine *sărăturile*, terenuri acoperite cu argilă fină a depunerilor din apele liniştite şi amestecate cu săruri spălate de pe terenurile înconjurătoare, mai înălţate, din care pricină vara, după evaporarea apei din sol, apar la suprafaţă cu o eflorescenţă albă.

Pe asemenea terenuri, vegetaţia este foarte slabă. Numai în urma ploilor dese, spălându-se de săruri, creşte pe ele o iarbă deasă, măruntă şi foarte gustoasă, pe care vitele o caută cu predilecţie.

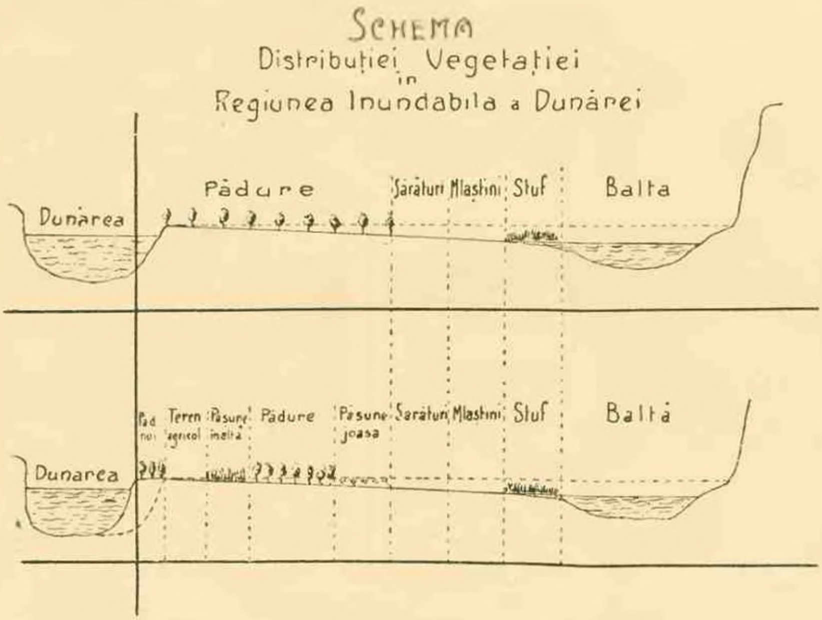
SCHEMA
Distribuţiei Vegetaţiei în Regiunea Inundabila a Dunărei
Dunarea
Pădure
Săraturi
Mlaştini
Stuf
Balta
Dunarea
Pădure
Teren agricol
Păsune înaltă
Pădure
Păsune joasa
Săraturi
Mlaştini
Stuf
Baltă

Fig. 2.

Aceasta a fost la un moment dat—şi ar fi fost şi acum—repartiţia normală a vegetaţiei din lunca inundabilă, dacă n'ar fi intervenit influenţe exterioare.

Să vedem în ce măsura oamenii şi animalele mai ales, i-au adus modificări.

Durata pădurilor de salcie, nu numai că nu este multiseculară, cum s'a acreditat legenda de cei ce au văzut sălciile mari şi scorburoase, cu aspect de veche bătrâneţe din baltă, ci din contră, este strict limitată — maximum 100 ani.

Exploatarea lor în scaun, care nu este o regulă, ci o excepţie motivată de nevoia de a asigura lăstărirea dela un nivel ceva mai ridicat decât nivelul celor mai mari viituri, le mărgineşte durata la numai 70 ani.

Pădurile tăiate în scaun se răresc, ajung de o consistenţă slabă, creşte iarba printre ele şi din cauza păşunatului abusiv, pe care legea îl îngădue chiar în primul an după tăiere, cu vremea se transformă în păşuni împădurite. Chiar se consideră balta ca o rezervă de păşune.

Pentrucă asemenea păduri s'au desvoltat pe grinduri şi că la depunerile din aluviuni, ajutate mult de arborii pădurilor, s'au mai adăogat resturi de materii organice, cu timpul s'au scos aceste porţiuni din categoria terenurilor uşor inundabile. Cine îşi închipuie tabloul în care vitele locuitorilor din satele apropiate sau oile ciobanilor de prin cele mai depărtate ţinuturi muntoase, grămădite pe aceste grinduri tot timpul anului, pentru că aici găsesc: iarba cea mai bună, refugiu de viiturile mai mici, adăpost de arşiţă şi vânturi, muguri iarna pe vremea zăpezilor mari, îşi explică apoi uşor de ce, ori cât de mare a fost la origină numărul firişoarelor de salcie şi plop pe ha—eu zic 2-3.000.000—acum n'au mai rămas de cât pe unele locuri 20-25 arbori de ha, iar prin altele, nici măcar un arbore de umbră.

De îndată ce s'a văzut că unele grinduri nu sunt oricând inundate, a venit oamenilor pofta să le are şi au şi desţelenit porţiuni din ele cari erau mai înălţate.

Recoltele bogate ce s'au cules din regiunea inundabilă, în unii ani cu viituri mai mici, au atras privirile câtorva cercetători cari au studiat problema punerii în valoare a întregei regiuni inundabile, cu scop de a lărgi şi intensifica cultura agricolă.

Aşa dar, pădurea instalată pe grinduri, favorizând sedimentarea, pregăteşte terenul pentru cultura agricolă, după ce o perioadă de timp, serveşte ca păşune.

Pădurea împinsă de agricultură dela malul Dunării şi grinduri înspre bălţi, lasă între ea şi arături o zonă de terenuri nearate, pe care arborii sunt rar diseminaţi şi care constituie zona de păşune mai înaltă.

Tot din pricina vitelor, pădurea nu se mai poate desvolta nici la marginea ei inferioară, căci pe măsură ce apare, se păşunează şi este astfel strânsă deoparte şi de alta, prin cele două categorii de păşune: păşunea înaltă şi păşunea joasă.

Vitele negreşit umblă dela un cap la altul al acestor păşuni şi prin pădurea dintre ele şi ceeace s'a întâmplat mai întâi cu pădurea depe maluri, se întâmplă mai apoi cu tot restul pădurii.

Exemple de asemenea dispariţii de păduri avem în tot lungul regiunii inundabile şi în orice punct ne-am considera. Evidente sunt în dreptul moşiilor Bechet, T. Măgurele, Arsachi, Băneasa, Călăraşi, Borcea etc.

Mulţimea de vite şi batjocura de libertate cu care ele umblă oriunde şi în orice timp în baltă, a făcut ca nici o regenerare naturală de plop sau salcie să nu mai fie posibilă.

Chiar drajonarea puternică şi nesecătuită a plopului, n'a putut să pună stăpânire în baltă pe porţiuni de terenuri oricât de restrânse.

Nici sărăturile sau mlaştinele pe cari ici, colo apar buchete de salcie, nu rămân necutreerate de vite. După ploi, am spus că în sărături se desvoltă o iarbă multă apreciată ca păşune.

Vitele îngrămădindu-se s'o pască, o termină iute şi în terenul umed, lasă pe urma lor un loc cumplit frământat de copite.

Zadarnic umblă şi prin locurile mlăştinoase după un fir de iarbă bună, căci nu găsesc, dar în schimb ciocârtesc vârful oricărui puet ce îndrăzneşte să se ridice şi pe acolo.

Deşi condiţiile de a lua naştere şi a se desvolta pădurile în regiunea inundabilă sunt aşa de prielnice, totuşi din cauza luptei înverşunate ce se dă de toate celelalte culturi împotriva ei şi câte mai sunt au tendinţa să piară, iar altele noi nu se pot desvolta din pricina vitelor.

Terenul pădurilor desfiinţate sau se ară şi seamănă — fără nădejde însă de cules —, sau se menţine ca păşune, pe care în locul erbei bune de sub pădure, creşte apoi o bogată floră băltoasă, neutilizabilă.

Rămân foarte puţine locuri dosite, inaccesibile oamenilor şi animalelor, singure, pe unde pădure nouă se poate instala.

Acestea sunt formaţiunile noi aluvionare dela marginea Dunării sau dinăuntrul ei — insulele — cari apar odătă cu o perie de seminţiş de salcie şi plop pe ele.

Toate ostroavele au tendinţă hotărâtă de a se alipi de mal. Unele sunt şi alipite deja (Frumosul, Bendul) iar altele sunt pe cale de a se alipi (Ostr. Coria între Giurgiu şi Olteniţa).

Aceste zăvoae şi ostroave, de origină mai recentă şi în mai bună stare, sunt singurele cu care ne mai putem şi noi lăuda că le posedăm în baltă; ele formează o făşie dealungul malului Dunării.

Şi pentrucă noua lege a apelor acordă statului nu numai insulele din interiorul Dunării, ce cad pe teritoriul nostru, ci şi toate aluviunile făcute la malul ei, urmează că toate pădurile de pe marginea Dunării, într'un viitor apropiat, vor deveni ale statului, indiferent cine este acum proprietarul ţărmului.

Altă împădurire naturală poate să aibă loc pe terenurile părăsite de ape în bălţi, tocmai în epoca fructificaţiei plopului şi salciei.

Seceta mare din 1918, a coincis cu această epocă şi atunci s'au împădurit multe din bălţi sau părţi numai din ele (Balta Greaca, Pietrele, etc.).

Pe unele din aceste păduri putem compta în viitor, pentrucă sunt instalate pe depresiuni mai mici şi aluviunile repetate dela 1918 încoace, le-a scos definitiv din domeniul pescăriei, trecându-le în domeniul silvic; altele însă, instalate în mijlocul unor bălţi mari, producătoare de peşte, cum este balta Greaca. nici noi nu avem pretenţia a le păstra, ci de mult ne-am dat avizul să se desfiinţeze în folosul pescăriei.

In chestia reniei de pe balta Greaca, prea s'a vorbit mult şi în tot felul, pentruca să nu profit de această ocazie şi să dau unele lămuriri.

Această baltă, s'a împădurit în 1918 şi de atunci, cele mai serioase îngrijiri au preocupat Direcţia Pescăriilor, Ministerul respectiv şi chiar consiliul de miniştri, ca să distrugă vegetaţia arbustivă de pe ea. Nici sacrificiile băneşti n'au fost cruţate, ba chiar s'au cheltuit sume însemnate.

Salcia nu ia naştere în apă şi chiar prinsă în apă, nu durează mult timp. Ca să se fi desvoltat deci în Balta Greaca, trebue să-i fi creat cineva condiţiile. Şi într'adevăr, asemenea condiţii le-au creat pescarii. Pentruca să mărească şi mai mult cantitatea de peşte ce se găsea înainte de războiu în acea baltă, au făcut un canal direct cu Dunărea.

Se înţelege că a venit apa repede în baltă, cu ea şi peştele dar au mai intrat şi însemnate cantităţi de materiale în suspensiune, cari transportate pe un canal îngust şi dând apoi de o secţiune considerabil mărită în baltă, s'au depus toate la gură şi din ce în ce spre mijlocul bălţii Greaca.

Pe fundul înălţat al bălţii s'a instalat astfel uşor seminţişu de salcie şi plop, cu ocazia secetei din 1918. Direcţia Pescăriei a luat măsuri s'o taie cu maşini în anul 1921 şi următorii, când renia luase desvoltare destul de mare. Ba o maşină a fost prea uşoară şi nu tăia sălciile îngroşate, ba alta a fost prea grea şi nu se putea mişca pe apele devenite mici ale bălţilor Greaca, aşa că nici până azi nu s'a tăiat, iar prin canalul neastupat a tot intrat şi s'au depus — acum şi mai activ, căci curentul se isbeşte şi de aceste baraje de salcie — cantităţi tot mai mari de aluviuni, îngroşate şi cu resturile vegetaţiei.

Nu este greu — cum pare pescarilor — să distrugă sălciile din baltă. Pentru aceasta ar trebui numai să renunţe la sistemele complicate cu maşinării şi să le taie din faţa pământului cu nişte cosoare, în timpul verei, când sunt apele scăzute.

Mai greu va fi să înlăture cauza care a înlesnit însămânţarea, adică aluvionarea fundului bălţii.

⁂

In timpurile de adâncă prefacere prin cari trecem, când zilnic auzim de câte un nou proect de lege pentru punerea în valoare a altei bogăţii şi când după lichidarea definitivă a tuturor celorlalte bunuri ale ţării, a venit rândul a se scoate la iveală şi această bogăţie latentă, — regiunea inundabilă, — când este vorba de punerea ei în adevărata valoare, ce activitate omenească legată de pământ, vă închipuiţi că nu-şi găseşte aci aplicaţiunea ?

Voi enumera numai pe cele mai importante şi cari sunt înscrise cu drepturi la această moştenire : agricultura, silvicultura, piscicultura şi zootechnia.

Pe tot lungul Dunării dela Calafat până la Sulina, regiunea inundabilă are o suprafață de 942.000 ha din cari aparțin 710.000 ha statului și 230.000 ha particularilor.

Precum se vede, nu-i o suprafață neglijabilă și se explică dece fiecare din reprezentanții culturilor menționate, susțin cu îndârjire dreptul lor extins asupra unei cât mai mari întinderi de teren din baltă. Fiecare n'ar dori altceva de cât s'o stăpânească în întregime.

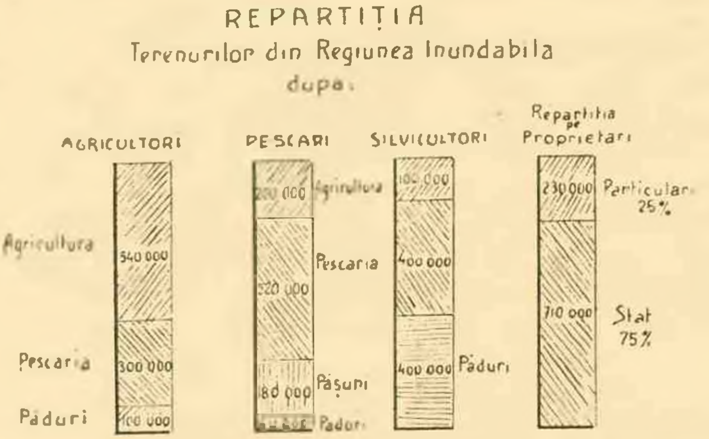

Fig. 3.

Față de așa numeroase solicitări și de organizări solid susținute pentru acapararea regiunii inundabile și serviciul silvic trebuie să-și sprijine puternic dreptul său.

Dela început afirmăm însă că regiunea inundabilă, pe cât este de întinsă și de bogată, poate să satisfacă interesele tuturor culturilor și că prin raționala cultură silvică ce vrem noi să introducem în baltă, nu ne voiu atinge de domeniul nici unei alte culturi.

N'am fi totuși complect lămuriți, dacă prin această încercare n'am ținti să dovedim odată cu nedreptatea celorlalți, dreptatea noastră.

Printr'o scurtă expunere, voi arăta tendințele tuturora:

I. Agricultura este puternic sprijinită în baltă de expropriere și de direcția generală a îmbunătățirilor funciare.

Exproprierea a fost — şi poate să mai fie încă — un serios obstacol al pădurii în baltă, nu atât prin seriozitatea şi dreptatea cauzei ei, cât prin impetuozitatea cu care politicianii, advocaţii şi chiar unele comisiuni locale şi judeţene căutau să facă loc larg acestui curent de expropriere şi în baltă. Hotărârile se dedeau deavalma, pentru orice feluri de terenuri: arături, păşuni, păduri, terenuri neproductive, bălţi etc., şi dacă se continua aşa, puţin ar fi rămas neexpropriat şi împroprietărit.

Creditul ce se acordase proprietarilor particulari de a nu fi expropriaţi, dacă promiteau că se obligă a face îmbunătăţiri în termen de 10 ani (conf. al. 2 art. 14 din legea de reformă agrară) nu se acordase şi statului. Dar s'a dovedit încă odată că, dreptatea nu este de partea numărului şi pentru un moment suntem salvaţi de acest pericol, căci Comitetul Agrar, examinând un raport al Ocolului Silvic Comana, a hotărât că nu se pot expropria terenurile inundabile din balta Dunării, iar cele până acum expropriate să intre din nou în patrimoniul statului.

Ar urma de aci că pentru împroprietărire să dăm noi pe cale administrativă aceeace este util, iar nu pădurile şi terenurile forestiere, pe cari le luaseră comisiunile sau aveau de gând să le ia.

Alt sprijinitor al agriculturii este direcţia generală a îmbunătăţirilor funciare care lucrează de câtva timp, foarte activ în această chestiune.

A luat fiinţă în 1910 prin separarea acestui serviciu de pescării şi primul ei director, d-l Inginer A. Saligny, a întocmit chiar de atunci un studiu, în baza căruia *toată* regiunea inundabilă — proprietate a Statului şi a particularilor, — să fie îndiguită, pentru a o afecta culturii agricole. Şi proectele mai noi, tot pe aceste baze sunt întocmite [1]).

Nici nu se putea altfel. Proprietarii particulari promiseseră să facă îmbunătăţiri în termen de 10 ani. Legea comercializării bunurilor țării, a venit la vreme căci acești proprietari, ca să-și salveze moșia, pe toată au înglobat-o la alte moșii ale statului ca să fie concesionate la olaltă pentru îndiguire și exploatare.

---

[1]) Se susţine însă de actualul conducător al acestei direcţii, că nu se ia toată regiunea inundabilă, ci deocamdată numai vre-o 500.000 ha. din porţiunea dela Calafat până la Hârşova, care cuprinde terenuri cu cel puţin 4.50 altitudine. In realitate, aceasta este singura porţiune utilizabilă din baltă căci restul — Delta cu vre-o 400 000 ha. — are fundul cu 1.50 sub nivelul mării, şi ca să se aplice şi aici proectele de indiguire, i-ar trebui să mai aştepte câteva mii de ani de aluvionări.

După această concepție, pădurea nu va mai dăinui decât, pe zonele înguste dintre diguri și malul Dunării.

Se vor construi dar cu sume fabuloase, niște obstacole artificiale — digurile — în vreme ce se duce o luptă aprigă pentru distrugerea celor naturale, cari sunt pădurile.

Noi, fără să avem pretenția că rezolvim această discutabilă chestiune, dar luând cunoștință de lucrările similare executate în alte țări și raportându le la cazul nostru, putem prognostica cum că indiguirile pe suprafețe mari în regiunea inundabilă a Dunării, nu vor reuși, pentrucă:

1⁰ Dunărea ca să-și poată scurge apele de 17 ori mărite în această parte cu pantă lină a cursului ei, are nevoe de un mare rezervoriu — lunca inundabilă — unde să-și reverse apele.

2⁰ Dunărea strangulată între diguri și malul bulgăresc, mult mai înalt, va pune în pericol porturile noastre dunărene.

3⁰ Prin îndiguire piere regulatorul cursului Dunării și se prelungesc epocile cu ape scăzute, nenavigabile.

4⁰ Terenurile îndiguite pierd mult din fertilitatea ce le-a făcut faima de acum.

5⁰ Va necesita diguri prea înalte, prin urmare nesigure și foarte costisitoare.

Noroc pentru stat că banii îi dă societăți constituite în acest scop, cari au curajul să se oblige la asemenea hazardate lucrări. In acest scop a și fost votată de curând o lege specială pentru terenurile inundabile.

II. **Ce vrea Direcția Pescăriilor.** Sunt în regiunea inundabilă întinse suprafețe de bălți, asupra cărora această direcție are dreptul de a le administra.

Se vede însă că în toate vremurile s'a bucurat de multă solicitudine din partea ministerului respectiv, căci altfel este inexplicabil cum la 1910, după ce s'a scindat de Direcția Imbunătățirilor Funciare, a obținut decizia ca ea să admintstreze toate terenurile din regiunea inundabilă, deci și pădurile. Și este și mai inexplicabil cum a putut să dăinuiască acea decizie până azi.

Mintea omenească, refuză să conceapă cum până în anul 1924, am putut lăsa, noi silvicultorii, imense păduri şi terenuri forestiere pe seama agenţilor pescăriei, nespecializaţi nici în meseria lor. necum în silvicultură, pe câtă vreme serviciul silvic este încadrat cu o întreagă erarhie de specialişti : ingineri, conductori, brigadieri şi pădurari.

A nu fi reuşit până acum să salvăm pădurile din baltă de amestecul nefast al pescarilor în cultura şi exploatarea lor sau a produselor lor accesorii, este unul din cele mai scandaloase fapte, ce se va înscrie în istoricul Silviculturei române.

Nedreptatea este aşa de evidentă că toţi miniştlii ce s'au perindat pela Ministerul Domeniilor de 6 ani încoace, au dat decizii de predarea pădurilor serviciului silvic, dar probabil că este un Hâncu care zice ba, când Vodă zice da, căci până acum nu ni s'a predat nimic.

Se mai susţine încă de unii apărători ai pescăriei, că pentru exploatarea câtorva mii ha bălţi, au nevoe de întregul „imperiu al bălţilor", adică de toată regiunea inundabilă cu păduri, păşuni, locuri arabile, etc.

In realitate au nevoe de păşunea si fâneaţa din pădure sau de terenurile depe cari au distrus pădurea, ori de arenda terenurilor agricole din perimetrul şi interiorul pădurilor, pentru a mări veniturile reduse ale pescăriei.

Foştii Directori ai Pescăriilor, d-nii dr. Antipa şi inginer Vidraşcu, în baza unui trecut de funcţionare la acel serviciu, au preconizat ideea armonizărei tuturor culturilor ce sunt posibile în regiunea inundabilă ; dar când a fost vorba să împartă terenurile din baltă, pe categorii de producţiuni, cele 940.000 ha le-a distribuit astfel :

200.000	ha	terenuri agricole.
180.000	„	păşuni.
520.000	„	pescării şi numai,
40.000	„	păduri (vezi diagrama).

Nu opun acestor cifre o altă împărţire făcută de noi ; nu trimit pe cei ce nu cunosc această regiune, la harta M. S. M. al armatei, pe care se văd clar suprafeţele ocupate de bălţi şi de păduri, ci îi invit să examineze fotografiile dintr'o foarte importantă lucrare a d-lui dr. Antipa „Regiunea inundabilă a Dunării".

D-sa a vrut să-şi ilustreze textul cu fotografii de bălţi din regiunea inundabilă şi a reuşit în schimb să ne scoată cele mai frumoase şi variate tipuri de arborete. Noi dacă am fi dorit, mai caracteristice fotografii nu puteam obţine.

* * *

III. După ce am arătat ce vor reprezentanţii celorlalte culturi, să examinăm şi pretenţiunile noastre.

Şi acum, întreaga regiune inundabilă, proprietate a statului, se administrează tot de pescării.

Noi luăm lemnul din păduri, iar pescăria are dreptul să învoiască vite la păşune ori unde, distrugând în acest chip semintişurile, ce se instalează, sau dragonările puternice de plop, şi mai are dreptul să dea culturii agricole, orice teren, în afara sau in mijlocul pădurii, creind peste tot, nuclee de distrugere a pădurilor din baltă.

A tăia o pădure, este lucrare pe care poate s'o facă oricine ; a îngriji însă o pădure înainte ş' după tăiere şi a-i recolta produsele accesorii, cari se leagă prea intim de cultura ei, aceasta nu poate s'o facă oricine.

Totuşi, în baltă se întâlneşte acest paradox : silvicultorii tae pădurile, pe când pescarii se ocupă de cultura lor, iar toată propaganda activă desfăşurată de serviciul silvic este anihilată nimicită şi ponegrită de pescării.

Negreşit că nu stăm nici noi cu mâinile încrucişate, asistând pacinici la distrugerea unei însemnate avuţii naţionale şi de aci, conflictele numai contenesc. Unul din cele mai noi, este foarte semnificativ : am îndrăsnit într'acest aproape un milion de ha. terenuri de baltă, să facem o încercare de plantare pe 5 ha., într'o polană din pădure şi ne-au scos-o.

După ce s'a distrus, cu sistemele ce am arătat, atâtea mii ha. de păduri, acum ne ia şi speranţele reconstituirii lor.

O separaţiune pe categorii de producţiune se impune şi nici nu mai poate întârzia. Chiar suntem sub imperiul unei ultime decizii de perimetrare a pădurilor din regiunea inundabilă, decizie dată de actualul ministru al Domeniilor încă din 1923 ; dar când este vorba să se înceapă lucrarea şi să se efectueze separaţiunea pe teren, ni se fac atâtea greutăţi şi şicane de par'că am lua din averea particulară a cuiva, şi nu din a statului şi în spiritul legei care este categorică: „să se dea pentru împăduriri terenurile neproductive“;

par'că am lua în folosul nostru, iar nu al naţiunei şi al viitorimei;

par'că le-am lua, nu să le punem în mai bună valoare, ci să le părăginim şi mai rău de cât sunt.

Dacă am vedea că peştele ar putea creşte în păduri ori în coarnele vitelor dela păşune, am fi renunţat de mult la dreptul nostru şi am fi lăsat să se desvolte liberă această ramură de economie naţională — pescăria — dar în condiţiile în care se găseşte acum regiunea inundabilă, suntem noi cei mai îndreptaţi şi mai interesaţi să întrebăm:

Ce amestec are pescăria în păduri?

De ce folos — în interesul pescăriei — îi sunt poenile arabile şi păşunile dinăuntru, ori din afara pădurilor?

Ce este în stare să scoată pescăria depe locurile mlăştinoase, depe smârcuri, sărături, toate separate de balta propriuzisă prin zona de stuf şi departe de ea la kilometri?

Ne închipuim că logica celor ce-şi vor lua sarcina să facă această separaţiune, nu va fi ca să dea uneia din culturi să prăpădească, ceeace aparţine naţiei întregi, ci ţinând seamă de toate interesele ce sunt reprezentate în baltă, va da fiecăreia terenurile cele mai proprii pe cari este în stare să le pună în adevărata valoare.

Şi când este vorba de pus în valoare, — din punct de vedere silvic terenurile din regiunea inundabilă nu ne gândim, de sigur numai la raţionala cultură a pădurilor existente, ci mai ales la împădurirea întinselor suprafeţe de terenuri forestiere, cu totul neproductive sau acelea de pe cari o păşune de cea mai proastă calitate ori un teren băltos, se poate transforma uşor, sigur şi într'un viitor foarte apropiat, în păşuni împădurite producătoare de preţioase fânaţuri, dar şi de importante cantităţi de material lemnos.

Consequenţi dar principiului de a respecta domeniile celorlalte culturi, în schiţarea directivei ce vrem să dăm repartiţiei acestor terenuri, ne gândim la soluţia practică şi care să-şi găsească şi imediata aplicare.

După noi ar trebui ca:

1⁰ Terenurile agricole după cele mai înălţate grinduri să fie date agriculturii, indiferent dacă se vor cultiva aşa cum sunt sau se vor îndigui pe suprafeţe mici, sistem care — credem noi — va duce mai sigur şi mai repede la reuşită de cât indiguirea întregei regiuni inundabile.

2⁰ Direcţia Pescăriilor să ia bălţile pescuibile cu zona înconjurătoare de stuf şi papură, canalele de alimentare şi terenurile necesare pentru exploatarea acestor produse, iar

3⁰ Pădurile, în perimetrul cărora se va îngloba şi toate terenurile neproductive, să intre în administraţia exclusivă a serviciului silvic, care va avea a se ocupa de păduri şi păşuni totdeodată.

După această normă, s'ar da:

Agriculturii circa	140.000	ha.
Pescăriei	400.000	" şi
Păduri şi păşuni	400.000	„

Pentru noi, în regiunea inundabilă, numai este chestie de încercări, de dibueli, ci de mers la sigur.

Silvicultura, faţă de celelalte culturi, cu cari îşi dispută întâetatea în baltă, poate să prospere, ori cari ar fi transformările ce se intenţionează şi ori care ar fi regimul apelor Dunării.

Pădurea nu poate fi prejudiciată nici de apele mari ca agricultura şi nici de secetele îndelungate ca pescăria. Noi, cheltueli de angajat, nu am avea unde, căci o bună parte din păduri au nevoe doar de ocrotire ca să se desvolte, iar o alta aşteaptă condiţii prielnice a se regenera natural.

Cu 400.000 ha împădurite în bată, am rezolva criza lemnului nu numai în regiunea inundabilă, ci în toată regiunea şesurilor, cu care este vecină şi unde pădurile nu ocupă nici 5⁰/₀.

Ce foloase ar avea aceste regiuni în ce priveşte climatul şi regimul apelor, dar şi locuitorii cari ar găsi în păduri isvor de avuţii şi de plasat rentabil munca şi capitalul lor.

Nu putem intra acum în detalii de valorificare a acestei regiuni din punct de vedere silvic 1), dar nici nu putem trece cu vederea că chiar pădurile de sălcii şi plop din baltă au ajuns mult mai producătoare de cât cele din restul ţării. Exploatate

---

1) Pentru aceasta a se vedea Revista Pădurilor No. 1 şi 2 din 1923.

la 6—12 ani şi dând 300—400 steri la ha, ajung de 2—3 ori mai rentabile ca cele de stejar şi cer, cari la 30 ani, nu dau de cât 200 steri la ha.

Balta însă are o importantă deosebire prin faptul că într'însa găsindu-se chiar păduri constituite din esenţe preţioase—frasin, ulm şi stejar — soluţionează astfel problema repopulării unei bune părţi din considerabila suprafaţă de terenuri forestiere, cu aceste esenţe preţioase.

La 25 ani, ori care din ele, ajunge 40—50 cm., diametru, dimensiuni pe cari aceleaşi esenţe în pădurile de deal, nu le ating nici la 80 ani.

Pe de o parte lipsa ce a început să se resimtă şi în ţara noastră de aceste esenţe şi pe de altă parte uscarea treptată a solurilor, care a restrâns la deal staţiunile naturale de vegetaţie ale frasinului şi ulmului, ar trebui să ne hotărască la măsuri energice pentru împăduriri în regiunea inundabilă, unde aceste esenţe găsesc condiţiuni optime de vegetaţie.

Din *terenurile mocirloase şi sărături*, plantate cu plop şi salcie, unde nu s'ar împăduri natural, după un repaus de 2—3 ani, am scoate venituri nebănuite, prin exploatarea în scaun a pădurilor rezultate.

Acum, aceste terenuri, nu produc absolut nimic.

Intru cât starea actuală a regiunii inundabile impune încă tăerea pădurilor din baltă în scaun, vitele n'ar fi excluse dela păşune prin păduri, dar reglementând păşunatul, constituind păşuni împădurite şi întocmind amenajamente pastorale, ar începe o eră nouă şi spornică, atât pentru vite, cari ar găsi iarba bună şi din belşug, cât şi pentru păduri, întru cât producţia lemnoasă ar fi sporită în raport cu numărul arborilor la ha, adică 300-400 faţă de 20 25 arbori, cât se găsesc acum.

Este curios cum toţi cei cari au întrevăzut realizarea unor venituri sigure din regiunea inundabilă, s'au gândit ori numai la indiguire, parţială sau totală, ori la deschis noi canale şi bălţi pentru pescărie, soluţii cari cer deopotrivă învestirea unor enorme capitaluri şi care să dea în schimb problematice venituri.

S'a ignorat până acum tocmai cea mai naturală, mai sigură mai eftină dintre culturi — pădurea — care se impune categoric în baltă prin existenţa ei, prin îndârjirea cu care rezistă tuturor tentativelor de distrugere, prin economia cu care se regenerează şi se întinde tocmai prin locuri cari altfel n'ar produce nimic şi care poate da totuşi la unitatea de suprafaţă, veniturile celor mai lăudate culturi.

* * *

Nu va trece mult timp şi se va hotărî şi asupra soartei regiunei inundabile — va fi împărţită.

Ştim cam de ce mijloace dispun fiecari din apărătorii diverselor categorii de producţiune şi ne este teamă că şi de astă dată se va avea în vedere favoriţii şi demagogia, iar nu interesele generale ale ţării şi ale viitorimei.

Pentru aceasta, înainte de terminare, am să mărturisesc credinţa ce am că se va întâmpla cu regiunea inundabilă, dacă s'ar continua această politică de secătuire a ei de pădure.

Dacă — în albia majoră — de suprafaţă foarte întinsă, am ajuns acum să putem recolta această varietate de produse: păduri, cereale, păşuni, stuf şi papură, peşte, etc. se datoreşte negreşit înălţării treptate a fundului acestei regiuni, ca consecinţă a depunerilor succesive.

Dar numai aceasta nu a fost suficient.

Balta, în loc să fie o suprafaţă plană sau aproape plană, cu o pantă de compensaţie dela Dunăre spre şes, cum se face revărsarea, din contră se prezintă ca o reţea de gârle, respectiv de grinduri, legate între ele şi în legătură şi cu malurile Dunării, dar toate cu înclinare generală spre poalele regiunii şesurilor.

Aceasta înseamnă că la factorii cari determină regimul şi aluvionările apelor Dunării — debit, iuţeală, forţă de târâre, etc., s'a mai adăogat şi altul care a făcut să se creeze, să se menţină şi în unele locuri chiar să se permanetizeze o diferenţă apreciabilă de nivel între păduri de o parte şi bălţi de alta. Acest factor este chiar pădurea.

In timpul unei revărsări peste maluri, din cauza măririi secţiunei, o parte din materialele purtate în suspensiune de ape, se depun pe mal şi restul în lunca inundabilă.

Dacă însă pe grind se găseşte şi pădure, atunci fiecare copac se comportă cu un baraj, de care isbindu-se curentul apei, încetinează mersul şi provoacă o şi mai mare depunere.

Cu cât această perdere de pădure va fi mai largă, cu atât mai decantate vor ajunge apele în bălţi şi deci cu atât mai mare va fi şi diferenţa de nivel între zona împădurită şi zona bălţilor

Cum adesea în jurul bălților mai există și o perdea de stuf și aceasta ajută la sedimentarea în afara bălților a unei alte cantități de materiale.

Condiția dar ca să persiste o baltă pescuibilă, în actuala stare a regiunii inundabile este ca să fie înconjurată de zona de stuf și o zonă cât mai largă de pădure.

Singur stuful nu reușește să îndeplinească acest rol pentrucă:

1. nu poate pune rezistență suficientă curentului și

2. fiind o vegetație anuală, tocmai primăvara când au loc inundațiile, el nu este desvoltat, iar cel vechi a fost exploatat sau ars.

S'ar putea obiecta că bălțile nu se alimentează prin revărsările Dunării, ci prin gârle.

Da, dar aceasta numai până nu ajung apele mari, căci de îndată ce se înalță cu 4,50 m., trec de maluri și în această stare, depunerile sunt mai active, fiind în raport cu debitul și forța mare de târâre a apelor Dunării din acel moment.

Poate n'ar reeși așa de evidentă importanța pădurilor pentru bălți, dacă prin exemplele ce voiu da, nu se va vedea clar că unde a dispărut pădurea, a dispărut și balta.

1⁰ Aproape de Giurgiu era o baltă—Mahâru—care după ce s'a distrus pădurea ce o despărțea de Dunăre, s'a aluvionat.

O parte din ea s'a împădurit, iar restul s'a transformat în terenuri mocirloase și sărături.

Grindul Dunării, care avea importanță numai întru cât era o diferență de nivel apreciabilă între el și fundul bălții, acum pare șters, pentrucă nu mai există balta — rezervoriul de înmagazinare al apei.

2⁰ Balta Pietrele (jud. Vlașca) — în punctul numit Coada Bălții—s'a împădurit în 1919 în partea unde nu există pădure, ceeace înseamnă că acolo a găsit fundul mai înălțat și în fine,

3⁰ Balta Greaca, până să nu aibe legătură directă printr'un canal cu Dunărea și era apărată de fâșia de pădure dinspre fluviu, își menținea nivelul înălțat de apă și producea și mult pește. De cum s'a deschis canalul, adică s'a lăsat a trece apele direct în baltă — ceeace ar fi fost tot una dacă și din revărsări ar fi intrat în baltă, fără a se izbi de pădure — fundul s'a aluvionat și apoi s'a împădurit.

N'am să înmulţesc exemplele, [pentrucă concluzii se pot trage şi din acestea trei şi nu numai în privinţa raporturilor între pădure şi baltă ci şi între pădure şi agricultură.

1⁰ *Pădurile*—obstacole naturale în baltă—contribue şi provoacă înălţarea fundului: contribue prin resturile de materii organice ce depune anual şi provoacă oprirea şi sedimentarea bogată a materiilor în suspensiune, căci curentul ce le transportă, îşi micşorează iuţeala când se isbeşte de fiece element lemnos al pădurii, ca de mici baraje.

Terenurile împădurite tot înălţându-se mereu, ies cu vremea din categoria celor uşor inundabile.

2⁰ Pădurile filtrează apele ce ajung decantate în bălţi şi prin aceasta se stabileşte şi se menţine o diferenţă din ce în ce mai mare între păduri şi bălţi.

Numai aşa este posibil pescuitul în apele restrânse, din depresiunile adânci ale regiunii inundabile.

3⁰ Fără păduri bălţile se aluvionează, tinzând să-şi apropie nivelul de al grindurilor şi în acest caz, agricultura nu mai este posibilă fără bălţi, rezervoriile de retragere ale apelor.

4⁰ Unde se cearcă a se distruge pădurea din faţa bălţii, pădurea se răsbună, căci ia naştere pe locul bălţii, care trece astfel în domeniul silvic.

5⁰ Presupuse pădurile toate desfiinţate, balta şi-ar relua aspectul ca la origină—o zonă quasi-uniform inundată, cu grindurile malurilor ceva mai înălţate, iar nivelul dinspre şes, cel mai scăzut. Ca consecinţă fatală, tot ca la origină, împăduririle naturale se vor face pe grindurile apărute de sub apă în epoca fructificaţiei plopului şi salciei.

6⁰ Indiguirile sau orice alte lucrări s'ar executa în baltă nu pot desfiinţa pădurile, căci atât timp cât vor dura aluvionările şi se va mai găsi un pâlc de plopi sau sălcii care să fructifice, pădurea îşi va găsi totdeauna loc unde să se instaleze. Chiar în terenurile îndiguite şi aluvionate—cu sau fără voia concesionarilor,—pădurea se va instala şi în loc de grâu sau alte cereale, în multe părţi se va întâmpla să se recolteze răchită.

7⁰ Digurile artificiale construite la câteva sute de metri în interiorul bălţii, vor avea neapărat la marginea şi dealungul Dunării, o fâşie de pădure—digurile naturale—cari să înfrunte cu tărie furia valurilor şi a zăpoarelor.

⁂

Prin acţiunea îndelung repetată a legilor naturii, am ajuns ca în anul 1924, să avem în multe părţi din regiunea inundabilă o repartiţie armonioasă de diverse culturi.

Cei chemaţi să hotărască asupra repartizării acestor terenuri, sperăm că—bazaţi pe producţiunile actuale şi pe perspectivele ce fiecare cultură are în viitor — vor examina drept şi cinstit toate feţele acestei probleme şi vor îndruma astfel regiunea inundabilă, spre utilizarea ei cea mai rodnică.

Altfel, natura — şi în special pădurea, — se răsbună.

P. Ioan

IARAŞI PLANTAŢIUNILE!

Intr'unul din numerile „Revistei Pădurilor“ arătam că se exploatează astăzi — în cuprinsul regatului nou — cam 30 milioane m. c. lemn brut, incluzând în această cifră totalitatea esenţelor.

Cu această ocazie mai arătam, că cifra e fantastică pentru puterea de producţie a solului nostru, care — oricât ar fi de bun — nu poate da atât cât i se cere, aşa că singurul lucru ce urmează a se face, ca fapt pozitiv, este de a proceda urgent la împăduriri în stil mare, pentruca în 10 - 15 ani să putem ratrapa, ceeace am pierdut, prin neţinerea la zi a plantaţiunilor.

Desigur că ideea împăduririlor intense este de toţi specialiştii animată, dar oricâtă bunăvoinţă ar avea cineva, ideea nu va putea fi aplicată atâta timp cât va lipsi acel „nervum rerum“, aşa de mult precupeţit, în deosebi când e vorba de păduri.

Cauţiunile de regenerare, nu ştim bine, pentruce se vor fi percepând, fiindcă ce poate să însemne 6—800 lei pro ha. când este îndeobşte cunoscut, că un hectar de împădurire artificială, cu reşinoase, costa dela 3.000 lei în sus. Urmează, deci, ca statul să deburseze diferenţa şi cum anual se despăduresc câteva mii de hectare, este dela sine înţeles, că statul nu va fi nici odată în măsură să verse, pentru plantaţiuni, produsul înmulţirii între câteva mii de hectare şi 2200—2500 lei.

Restul se cunoaşte şi atunci ce trebue făcut, pentru a ajunge la scopul urmărit de toţi? Ne gândim la soluţia următoare:

Presupunând că *din diferite motive*, nu se percepe pentru un hectar de împădurire, adevăratul cost, sub formă de cauţiune, totuşi pentru realizarea fondurilor necesare, acestei vaste lucrări, s'ar putea stabili — pe cale de legiferare — că pentru fiecare metru cub exploatat, sau metru ster, în orice fel de păduri, atât de stat cât şi particulare, trebue perceput o taxă neînsemnată, de pildă, 2 lei de unitatea fasonată, la pădure.

Această taxă s'ar depune la percepţii, ad-ţii financiare la dispoziţia Casei Pădurilor, direcţia plantaţiunilor şi ar avea ca rezultat strângerea unei sume anuale, care s'ar cifra la 60 milioane lei, sumă ce s'ar adăoga la cauţiunile de regenerare, percepute asupra suprafeţelor neîmpădurite de către exploatatori. Aceasta înseamnă că într'un an am putea împăduri 20.000 ha. sau într'un deceniu 200.000 ha. adică, cam 4% din suprafaţa teritorială a pădurilor căci noi presupunem că aceasta este cu mult mai mică, decât aceea pe care ne-o arată statisticele!

Rezultatul ar fi bun, fiindcă statul n'ar avea de cheltuit nimic; exploatatorul — pe de altă parte — nu simte când i se ia 2 lei de m. c. sau m. st., iar justificarea legală şi socială încă există, pentru o astfel de măsură: pornim dela ideea că pădurile reflectează interesele colectivităţii. Aceasta este datoare să intervină într'un fel oarecare, trecând plus valuta de cheltuială asupra capitolului „combustibil“ sau „material de ... “, etc.

Fiecare individ simte — fără să î-şi dea bine seama — binefacerile lemnului, care dacă n'ar exista la noi ar fi obligat să-l plătiască scump, prin aducerea lui din ţări streine, caz în care s'ar scumpi cu 40—50% faţă de preţul cu care îl găseşte ca marfă indigenă, aşa că această plus valută, pe care ar plăti-o asupra bunului, s'ar întoarce acolo unde este isvorul acestuia adică la pădure.

Un m. c. sporit cu 2 lei, reprezintă 80 lei pentru un vagon de cherestea, adică mai puţin ca 0,2% din valoarea de negociere, la port, iar un metru ster sporit cu 2 lei, reprezintă cam 40 lei la vagon, adică o cifră nepreciabilă. Totuşi dacă aceste sume, supra-taxe, plus-valute — cum voim să le numim — sunt grele ori uşoare, revine totul la o chestie de apreciere; oricum eventualele proteste ale întreprinzătorilor nu şi-ar găsi justificare pentru un motiv destul de puternic; capitalurile investite în întreprinderile forestiere, produc în mijlociu 15%, cifră asupra căreia aprecierea încă îşi are rolul ei, fiind în funcţiune de comparaţia ce urmează a se stabili, în raport cu alte capitaluri, de provenienţă străină şi cari ar fi desigur mulţumite să poată obţine beneficiu ca acesta.

Aşa de pildă: capitalurile americane se mulţumesc, dacă pot găsi plasamente cu o revenire de 5%; cele franceze cu 7%; capitalurile noastre sunt mai pretenţioase, fiindcă ele au lipsit întotd'auna şi lipsesc şi astăzi, dar acest fapt nu reprezintă un motiv atât de puternic, ca să avem ca limită inferioară de rentabilitate pentru un capital, numai decât 15%. Băncile nu plătesc pentru depuneri mai mult ca 7—8% pe termen fix, aşa că dacă prin industrializare, se poate obţine 15%, asupra unui capital X, lucrul trebue privit, ca îmbucurător.

Prin urmare, sunt argumente, cu cari pot fi combătute eventualele pretenţiuni ale întreprinzătorilor, ce s'ar considera „ruinaţi“ prin dispensarea unei minime sume, care ar reveni pădurii, adică aceleaşi surse, de pe urma căreia întreprinzătorii câştigă, atât cât câştigă.

Dar, mai este şi azi o lume care neagă existenţa unei aprige necesităţi a împăduririlor artificiale. Acestei lumi nu i se poate răspunde cu cifre, fiindcă are şi ea cifrele ei însă pentru a o convinge ar trebui purtată vre-o 2—3 săptămâni, prin munţii ţării, pe jos — nu cu trenul sau auto-ul — şi atunci se va convinge despre *ceace a rămas*, ca păduri, din *ce a fost* şi *ce s'a regenerat* din ceeace *ar fi trebuit* să se regenereze.

Această chestiune, arătată destul de sumar, dacă s'ar studia, credem că ar putea să formeze obiect de legiferare.

In orice caz, ideea plantaţiunilor în stil mare nu trebue numai cultivată, în cercul cunoscătorilor, ci trebue „exterioriată" în cercurile de cari depinde acordarea fondurilor, de manevra arătată, fiindcă sutele de mii de lei, cari se defalchează acum, sau chiar milioanele, apar ca o picătură în mare. O lucrare vastă de împăduriri, o lucrare demnă şi serioasă, o lucrare anual susţinută, nu o putem concepe decât prin alocarea anuală a unui ond, care ar începe dela 40 milioane lei, raportaţi la indexul scumpetii de azi.

Horia Manole

REFACEREA PADURILOR
DE STEJAR COMPROMISE DIN ŞESUL DUNĂREAN AL MUNTENIEI

Sunt unele ştiinţe sau ramuri de ştiinţe, cari cer în chip imperios ca reprezentanţii lor să se vadă cât se poate mai des spre a discuta din şi în cadrul ştiinţii pe care au îmbrăţişat-o. In această categorie se află silvicultura şi mai cu seamă pentru cazul special al ţării noastre. Motivele pe cari se reazămă afirmaţia de mai sus sunt multiple şi complexe.

Mai întâiu, silvicultura este, în Europa, o ştiinţă de dată recentă. Prin „dată recentă" înţeleg, ce este drept, 150-200 ani. Dat fiind însă faptul că nucleul acestei ştiinţe este biologia vegetală şi cum vegetalele cari fac obiectul principal al studiilor noastre sunt arborii—plante lemnoase cu viaţă îndelungată, multiplu de mai multe vieţi de om, — a căror viaţă ni se cere s'o cunoaştem şi sub aspectul complicat al asocierii arborilor sub formă de pădure este uşor de înţeles că propăşirea silviculturei, este mai anevoioasă decât pentru alte ştiinţe; de aceea în 150-200 ani silvicultura nu a avut timpul necesar pentru a-şi clarifica toate problemele pe cari i le-a pus nevoia ori curiozitatea, specifică tendinţei către progres. Ca toate ştiinţele bazate pe observaţii cu termeni lungi, silvicultura a evoluat anevoios.

Cele spuse mai sus se aplică şi mai bine silviculturii noaste. Noi suntem la început. Aurora unei silviculturi române originală, abia împurpurează orizontul făgăduind un răsărit de plină lumină. Nu e nimeni de învinuit; avem de prea puţin timp silvicultori, iar silvicultura română a avut de luptat cu inconvenientele inerente începutului, dublate de o inconştienţă publică generală faţă de această ramură de ştiinţă şi faţă de silvicultor care, oricum, n'a fost câtuşi de puţin încurajat.

In acest răstimp noi am trăit sub imperiul a două cercuri de influenţă: cea franceză şi cea germană. Ideile ştiinţifice pe cari ni le-au propovăduit profesorii noştri sunt importate din ambele soiuri de influenţe excelente. Ideile de origină sunt aplicabile ţinuturilor streine de unde au fost importate. Este, desigur, prea categoric dictonul: „ştiinţa nu are patrie", dar ţinuturile noastre nu sunt aceleaş ca cele franceze şi germane: climă, sol, etc. Şi nici trecutul pădurilor noastre nu este asemănător.

De aceea, cu o silvicultură de împrumut niciodată nu vom ajunge a da soluţii potrivite.

Pădurile noastre oglindesc, în înfăţişarea lor actuală, icoana unui trecut de tragică inconştienţă şi ignoranţă; versul care afirmă că „codru i frate cu românul" este un vers care, pentru noi, nu poate avea decât o importanţă platonică şi deci bun a-l rosti numai necunoscătorii pe la banchete. Românul a găsit în codru adăpost în vremuri de restrişte şi frunză pentru cântatul doinelor; dar, îndată ce împrejurările s'au schimbat, românul a părăsit codrul în care a revenit cu toporul şi focul; iar astă-zi in regiunea de şes şi coline ţăranul îşi afumă oalele de pe vatră cu mizerabilul „tezic". Incontestabil, ţăranul român, cel puţin acel din câmpie, nu a avut niciodată o profundă, iubire pentru pădure, unul din acele sentimente nobile care, înrădăcinate în suflet, se transmit ereditar.

Ţăranului să-i atribuim, pentru trecut, ignoranţa Călugărilor din vechile mănăstiri, iar acestora inconştienţa şi lipsa de patriotism; erau, cu toţii venetici.

Dacă icoana pădurilor noastre de câmp şi coline—acele de munte cad în altă categorie isvorîtă din împrejurări mai recente cari nu se datoresc nici ţăranilor şi nici călugărilor,—este tristă, aceste păduri trebue, în consecinţă, să fie tratate omeneşte, prin urmare îngrijite cu dragoste şi înţelegere, leacurile lor fiind regenerarea. Şi, pentrucă nu este suficient a diagnoza ci trebuie a arăta şi remediul, urmează că pentru a putea îngriji cu succes pădurile suferinde, este necesar a preconiza o silvicultură adaptată condiţiilor climaterice şi economice locale; acesta este singurul mijloc eficace. Iar noi din studierea împrejurărilor concrete trebuie să formulăm adevăruri cari vor fi folositoare şi pentru urmaşi.

Fiecare din noi facem constatări şi studii pe cari ni le acumulăm an cu an. Şi fiecare din noi formulăm din aceste constatări şi studii, adevăruri mai mult ori mai puţin revelatoare; depinde de felul cum vede şi formulează fiecare. Este necesar şi în folosul ştiinţei silvice române, să ne adunăm din când în când pentru a ne pune faţă în faţă datele şi concluziile personale; numai astfel se va putea naşte o sinteză care constitue o nouă judecată, *un adevăr mai complet*, mai puţin relativ. Toate adevărurile sunt, în timp, relative. Un adevăr de azi poate să nu mai fie mâine. Sinteza părţilor generale şi cu caracter imutabil din fiecare adevăr ne dă un adevăr mai complet şi mai aproape de perfecţiune.

* * *

Necesitatea adunărilor pentru împărtăşirea şi consolidarea ideilor a fost suficient înţeleasă de inginerii silvici din cuprinsul Olteniei. In această regiune fiinţează, de câţiva ani, „cercul cultural forestier „Oltenia" ; acest cerc, cu statute tipărite are drept scop principal adunarea membrilor — ingineri silvici — odată sau de mai multe ori pe an, cu care prilej se fac excursiuni la diferite păduri după un itinerar din vreme stabilit; cu acest prilej se discută felurite probleme de silvicultură locală, sugerate de starea pădurilor vizitate, precum şi probleme de un cadru mai general. Acest cerc, despre care puţini vor fi auzit, constitue pârghia care ne dă, celor ce facem parte dintr'însul, curajul moral în întreprinderea lucrărilor ce executăm, mai apoi, ca o aplicare practică a discuţiunilor şi formulelelor ce se stabilesc de către cerc.

Cercul fiind restrâns, discuţiunile, departe de a avea rigiditatea academică a congreselor, capătă un caracter de intimitate şi sinceră comuniune a ideilor, împiedecând anchilozarea — inerentă vieţii retrase pe care o ducem noi — şine fereşte de a duce cu noi în mormânt mult-puţinul capital de ştiinţă practică pe care am acumulat-o în timpul serviciului.

In luna Mai a anului 1924 „cercul cultural forestier Oltenia" onorat fiind şi de prezenţa D-lui Dr. Drăcea, şi-a propus :

1. Vizitarea plantaţiilor de salcâm dela Ciuperceni şi Piscul Tunari.

2. Discuţiunea refacerii masivelor de stejar compromise.

In ceeace priveşte împăduririle cu salcâm din ocolul Ciuperceni acestea au fost, pentru acei cari încă nu le văzuseră, o adevărată minune. Locuri cari altădată erau o imensă şi perpetuă rană, astăzi se găsesc fixate prin păduri de salcâm cari nu numai că feresc terenurile vecine de fluxul nisipurilor dar, pun în valoare terenurile pe cari se găsesc.

Opera s'a făcut cu uriaşă şi îndelungată răbdare de predecesorii noştri — dintre cari unii nu numai că nu au fost recompensaţi, dar au fost înmormântaţi cu bani publici cum este cazul decedatului Mitchievici — şi se continuă astă-zi cu multă asiduitate. Am ascultat, ceasuri întregi, pe camaradul Ioachimescu vorbindu-ne despre toate acele detalii cari constituesc „filosofia“ culturii salcâmului şi pe cari expunându-le, cu o perfectă competenţă, cu juste observaţiuni personale, a binemeritat afirmaţia D-lui Dr. Drăcea: „Camaradul Joachimescu nu scrie articole la revista noastră; dă probe de avariţie; în schimb articolele lui sunt scrise pe nisip şi ne conving pe deplin“.

⁂

Partea de capitală importanţă în discuţiunile cercului a fost însă aceea a masivelor de stejar compromise.

Dela Severin şi până la Tighina, exceptând mătcile apelor mari (Jiul, Oltul), se observă un fenomen general: frumoasele păduri de stejar de odinioară sunt acum dumbrăvite şi în imposibilitate de a se mai regenera pe cale naturală. Aceste dumbrăvi sunt penultima fază la care au ajuns oamenii dela câmpie în opera lor negativă de distrugere a pădurilor; existenţa lor justifică părerea că dacă omul ar dispare din rândul vieţuitoarelor, pădurea şi-ar recăpăta vechile ei hotare. Aspectul general al dumbrăvilor este destul de comun: arbori rari, rău conformaţi, vicioşi, cu înălţimi reduse, cu o vegetaţie lâncedă şi creşteri aproape nule; solul înierbat, în special cu graminee şi pe alocuri acoperit de un subarboret compus din păducel. Astfel se prezintă pădurile Braniştea-Bistreţu şi Rebegi din jud. Dolj — vizitate de noi — pădurea Dealul Bobului din jud. Romanaţi precum şi toate celelalte dumbrăvi de stejar situate în câmpia română. Cauzele dumbrăvirii pădurilor de stejar din şesul Dunărean sunt de două feluri: unele ţin de condiţiile staţionale, iar altele de condiţii sociale.

Condiţiile staţionale pentru existenţa pădurilor de stejar se ştie că nu sunt excelente, în câmpie, de cât pe mătcile râurilor şi pe expoziţiile nordice ale diverselor accidente de teren. In câmpia propriu zisă staţiunea este mediocră. Mai ştim că, acolo unde aceste condiţii nu sunt excelente, pentru pădure, lipsurile sunt completate prin grija special dată de om la momentul regenerării.

Dar, dealungul câmpiei Dunărene, condiţiile sociale au fost de aşa natură încât opera de complinire a naturii prin intermediul omului a fost nulă sau — și în aproape toate cazurile — substituită printr'o acțiune negativă deci contrară pădurilor. In adevăr: cursul Dunării este însoțit de trei sau patru terase mai mult sau mai puțin paralele; aceste terase au un pământ fertil care a făcut obiectul de atracție al agricultorilor dar pe cari s'au ridicat și pădurile de stejar. Liniile de despărțire între terase sunt niște frânturi; la aceste frânturi sunt așezate alcătuirile omenești. Aici deci s'au produs congestii de populație omenească; destul de clar că pădurile, lipsite de condiții staționale prea bune și suprauzate veșnic (tăeri în crâng, ciolpănit, pășunat) fără a mai fi refăcute prin sămânță au ajuns astă-zi în faza care precedează desființarea totală: dumbrava. Cât de urâte și rele sunt dumbrăvile? Sunt o veritabilă rușine! Menținerea lor, așa cum sunt, nu se justifică prin nimic. Nu se justifică pentru o multitudine de motive; ele nu dau nici lemn. nici venituri și sunt excluse și de la pășunat (cam târziu, ce e drept!) Lăsate în această stare se vor distruge, se vor defrișa în mod natural. Intr'un cuvânt au devenit inutile, ne mai producând nici o dobândă. Ori, acest lucru, este de o extremă importanță față de regiunea în care se găsesc. Căci nu se găsesc pe soluri forestiere absolute, soluri cari, oricât de lamentabilă ar fi pădurea, tot sunt valorificate prin existența pădurii, ci se află într'o regiune agricolă, într'o regiune în care dacă pădurea a dispărut tocmai pe baza unui formidabil conflict dintre agricultură și silvicultură, conflict încă de actualitate. In astfel de regiuni în cari culturile agricole se găsesc „la ele acasă" în deplină prosperare, existența pădurii trebue să fie justificată nu numai ca necesitate de lemn dar și din punct de vedere financiar adică să producă un venit superior sau cel puțin egal cu acela produs de cultura agricolă. Firea omului este astfel construită încât ia în considerație numai ceea ce poate să-l satisfacă imediat; mai cu seamă spiritul post-belic este accentuat în această direcție căci rareori a domnit cu atâta tărie un egoism atât de feroce și o dorință așa de arzătoare de a obține dela clipa prezentă maximum de profit. Să adăogăm că, în regiunea de care ne ocupăm țăranul este agricultor prin tradiție și deci prin instinct, rău format în privința cunoștinții despre efectul viitor al lipsei de păduri și doritor de cât mai mult ogor. De observat este că în firea țăranului dela câmpie este atavic așezată lăcomia de pământ de arat, caracteristică ce a dat prilej de frequente studii făcând chiar obiectul unei vaste analize psihologică în romanul „Ion“ de Liviu Rebreanu.

Acestea fiind constatările noastre rămâne să ne punem următoarele întrebări:

1) Dacă dumbrăvile sau pădurile compromise, de stejar, nu-şi mai justifică existenţa nici din punct de vedere silvic şi nici economic-financiar şi dacă există nevoia de lemn în ţinuturile respective, ce măsură să luăm ?

La care răspundem : să hotărâm, în mod tranşant şi *urgent* asupra acestor masive. Nici o clipă nu este de pierdut. A hotărî tranşant şi urgent însemnează a adopta un plan de restaurare completă a masivelor agonisante, iar aplicarea acestui plan să se facă cu alegerea unei metode culturale de aşa natură încât restaurarea să se facă imediat. Partea technică a lucrării să fie aplicarea unui parcelar pe pământ; iar partea culturală să constea în desfundatul terenului, semănare sau plantare. Arborii masivului pe moarte vor fi menţinuţi câţi-va ani ca adăpost protector. S'ar putea recomanda ca, din capul locului, să se facă o defrişare urmată de semănare sau plantare. In acest caz însă rămâne de calculat probabilitatea unei expropieri (exproprierea a devenit o hidră care pândeşte tot prilejul pentru a mai smulge ceva domentului forestier.

Ar fi, desigur, un procedeu cultural şi acela de a profita, acolo unde este cazul, de existenţa şi chiar multiplicarea unui sub-etaj de mărăcinet, a aştepta dela acesta fertilizarea solului şi a ajuta, la momentul oportun instalarea unui seminţiş pe care, ulterior, l-am dagaja de adăpostul mărăcinetului. Dar această modalitate ar cere un lux de aşteptare, care s'ar potrivi cu interesul pe care îl avem de a face restaurarea în cel mai scurt timp.

2) Dacă ne-am hotărât a înlocui masivele compromise prin altele noui, mai suntem datori a ne întreba ce anume esenţă vom introduce ? Această întrebare constitue poate partea mai însemnată a chestiunii, aşa numitul „le clou“ al problemei. Mulţi s'ar grăbi să răspundă : stejarul, pentrucă este esenţa care a crescut aici în mod spontan — şi dacă nu mai creşte nu e vina lui ci a omului — pentrucă această esenţă atât de valoroasă ca lemn de lucru şi construcţii a început să dispară dela o vreme

şi deci avem interesul să refacem stokurile distruse; argumentarea, solidă în aparenţă, nu rezistă totuşi unei critici serioasă. Stejarul, pentru a realiza dimensiunile la cari este propriu pentru cele mai multe întrebuinţări — lucru şi construcţii — trebuie condus la revoluţiuni cu durate lungi corespunzătoare în amenajamente cu exploatabilitatea economică. Ori, în această exploatabilitate, avem cea mai mică rentă a solului; dar, am spus mai sus că, în ţinuturile de care ne ocupăm, existenţa pădurii trebuie să fie justificată nu numai prin nevoia de lemn dar şi din punct de vedere financiar, adică să producă un venit superior sau cel puţin echivalent cu acela produs de cultura agricolă. Stejarul, condus la revoluţiuni lungi, nu îndeplineşte şi această condiţiune, motiv pentru care agricultura—poate cu drept cuvânt, îi ia locul. Vom renunţa la stejar? Hotărât, da; altfel pierdem cauza. Dar populaţia locală ce va face în lipsă de stejar? Sperăm că, în viitor (problema noastră nu se mărgineşte numai la prezent), vom avea căi de comunicaţie cari să deservească şi câmpia cu stejar adus dela coline. In cultura acestei esenţe ne vom rezerva deci la coline, de unde avem certitudinea că nu va mai fi isgonit, iar cultura sa vom extinde-o şi la poala inferioară a fagului pe care vom căuta să-l înlocuim cu stejar.

In câmpie, în locul actualelor masive de stejar compromise vom întemeea arborete cari vor conţine, în amestec, esenţe precum sunt: frasin, ulm, jugastru, arţar, teiu; aceste esenţe, se ştie prea bine, la dimensiuni şi etăţi mici sunt mai mult valoroase decât stejarul de aceleaşi etăţi şi dimensiuni. La dimensiunile şi etăţile la cari stejarul este numai alburn şi bun numai de foc, ulmul şi frasinul sunt deja proprii pentru lucru. Aceste esenţe fiind valoroase la etăţi mici sunt susceptibile a fi tratate în revoluţiuni scurte; este posibilă deci adoptarea exploatabilităţii financiare care asigură cea mai mare rentă a solului deci ne dă sorţi de a izbândi în conflictul dintre agricultură şi silvicultură într'o regiune unde se cere solului cea mai mare rentă. Modul de înfiinţarea amestecurilor rămâne să-l aleagă fiecare; arborete pure nu sunt recomandabile.

Am schiţat aici numai cadrul general al problemei.

Este suficient să se emită un principiu, să se pună cadrul general al unei probleme, pentruca să se găsească minţi luminate pentru amplificarea şi rezolvarea în detaliu a acestei probleme. Mulţumit aş fi dacă prezentul articol ar avea darul de a provoca o serie de articole care să studieze în amănunt această problemă.

Ştefan Demetrescu-Gârbovi
Inginer silvic

CONGRESUL INTERNAŢIONAL AL LEMNULUI DE LA LYON

Intre 20 Oct. şi 2 N-brie anul acesta, va fi la Lyon, o exposiţie internaţională de materiale lemnoase debitate, cu care ocazie se va ţine între 29 şi 31 Oct. *un congres* tot *internaţional al lemnului.*

Principalele chestiuni asupra cărora s'au depus deja rapoarte sunt:

1) Exploataţiuni Forestiere.
2) Mâna de lucru şi asigurarea.
3) Transport pe Calea Ferată şi Mare.
4) Lemne din Colonii.
5) Pădurea (reimpăduriri, educaţie forestieră publică, pădurea din punct de vedere al Turismului.
6) Lemne din alte ţări, resursele în materiale lemnoase, unificarea sistemelor, statistica lemnului în special pentru România.

Cât de importante sunt chestiunile ce se tratează la acel Congres, nu mai este nevoe să insist, voi insista însă asupra necesităţei, ce se simte ca cel puţin un delegat al guvernului, oficial sau oficios, să participe la acel congres, pentru ca apoi prin publicarea raportului în Revista Pădurilor, sau prin conferinţe să se ţie la curent şi Corpul Silvic Român, cu lucrările şi progresele ce se realizează şi în alte ţări.

Agronomii noştri, au participat după războ la 3 sau 4 congrese, fie la Paris, fie la Roma, fie în Belgia, iar d-l Ionescu Siseşti a scris articole interesante, asupra lucrărilor de la congres, chiar în presa cotidiană economică. In acelaş interval de timp, au fost congrese sau expoziţii forestiere la Paris, la Marsilia, acum la Lyon, totuşi nici un silvicultor român nu ştiu să fi participat : în tot cazul nici o publicaţie, fie chiar în Revista Pădurilor, nu s'a făcut asupra lucrărilor, sau dări de seamă, asupra expoziţiilor.

Dintr'o încunoştiinţare apărută *în Revue des Eaux et Forêts* pe luna Septembrie a.c. am văzut că la Lyon va conferenţia asupra chestiunei a 6 a un d-n Brauner (?!)

Este dar în interesul şi al ţărei şi al Corpului Silvic ca la toate aceste manifestaţiuni internaţionale, pădurile României, să'şi aibă representanţii lor chemaţi, — şi cari să nu lipsească nici odată; căci astăzi, — mai mult de cât înainte, — domeniul forestier întins pe care îl posedă Statul, îl obligă de a se interesa de progresele ce se realizează în alte ţări, şi de a'şi asimila tot ce este potrivit şi bun de aplicat la pădurile sale; aceasta în afară de necesitatea mare ce avem de a face cunoscut străinătăţii şi bogăţiile României şi pe români.

Apoi este tot atât de necesar, ca rapoartele acestor delegaţi să se publice cel puţin în coloanele Revistei Pădurilor, pentru a fi aduse la cunoştinţa întregei suflări silvicultoreşti.

Rugăm şi nădăjduim ca domnul Ministru al Agriculturei va trimete în viitor, delegaţii săi oficiali sau oficioşi la congresele silvice sau în legătura cu pădurile, pentru marele interes de a ţine la curent corpul silvic cu progresele săvârşite în alte ţări, în specialitatea lor.

M. Tănăsescu.

SCUMPIA

CULTURA ŞI INDUSTRIALIZAREA EI

(URMARE)

Consideraţiuni de chimie vegetală

Lujerii anuali de scumpie şi în special frunzele verzi conţin tanin sub formă de soluţiune în celulele parenchimului; cantitatea variază cu staţiunea, specia şi varietatea; creşte în timpul de activitate fiziologică, când intensitatea luminoasă e mai puternică şi când sezonul e secetos; diminuiază spre toamnă când frunza se roşeşte. Din aceste consideraţiuni, din cele expuse mai înainte şi din practica exploatărei, conchidem că recoltând între 15 Iulie—15 Septembrie, putem obţine maximum de randament.

Scumpia din Dobrogea-Nouă poate conţine la 10—11 % tanin. Acest procent reprezintă media produselor din diferite staţiuni. Am făcut analizele atât prin metoda areometrică a lui Von Schroeder folosind tabelele şi corecţiunile indicate, cât şi prin metoda internaţională şi oficială de analiză a materiilor tanante adoptată de asociaţiunea chimiştilor din industria pieilor. De fapt în comerţ procentul de tanin e mai scăzut şi variază între 8—10 %. Această scădere se datoreşte fie technicei recoltărei fie mai ales numeroaselor falşificări sau îngreunări.

Ca să putem judeca în adevărata lui lumină şi perspectivă produsul nostru românesc care astăzi se comercializează ca o pulbere grosolană colorată verde gălbui murdar trebuie s'o privim în cadrul comerţului european şi să-l comparăm cu celelalte produse similare ce se găsesc pe piaţa europeană.

In Bulgaria pulberea de scumpie are o culoare verde murdar şi conţine 9—12 % tanin.

In Franţa sunt patru varietăţi: le sumac fauvis, le sumac de Donzere, le sumac pudis şi le sumac redon. In general toate au o culoare pământie verde închisă şi conţin 12—14 % tanin.

In Spania produsele sunt de calitate mediocră. Cea din Malaga se prezintă ca o pulbere roşietică, cu un miros puternic şi cu o coloraţiune închisă, conţine 16 % tanin. Cele din Molina şi Valadolid au o culoare gălbuie şi conţin 12 % tanin.

In Portugalia pulberea de scumpie seamănă cu cea de Malaga, are culoarea verde-gălbuie şi conţine 13—14 % tanin.

In Sicilia găsim două calităţi: cea mai apreciată din punct de vedere comercial se prezintă sub aspectul unei pulbere grosolană galben-verzuie, cu miros caracteristic, conţinând 22—24 % tanin (când nu este falşificată), cealaltă este galbenă-brună conţinând 20 % tanin.

Procentul slab de tanin nu trebuie să ne impresioneze sau să ne descurajeze, el evidenţiază că, pentru a valorifica scumpia românească trebuie să părăsim sistemul vechi rudimentar şi să preparăm extracte solide sau lichide de scumpie, unde procentul de tanin poate fi aranjat după cerinţele pieţei tăbăcăriei. *Prin aceasta va profita şi economia naţională, căci prin combinarea extractelor de scumpie de scoarţă sau de lemn de stejar, de molid etc., tălpăria şi pielăria capătă aceleaşi calităţi ca şi cu preparatele exotice şi, numai avem nevoie să importăm având în ţară tot ce ne trebuie.*

Reacţiuni. Decocţiunea de scumpie are o culoare galbenă verzuie, e foarte astringentă şi roşeşte hârtia de turnesol. Cu alcalii dă un precipitat, alb gălbui sau roşietic; cu piatra acră dă un precipitat galben clar ; cu clorura de staniu se obţine un precipitat brânzos alb gălbui. Cu sulfatul feric dă o coloraţiune verde albastră cu un precipitat negricios. Cu acidul sulfuric dă o culoare galbenă. Cu laptele de var dă un precipitat de la verde clar până la galben.

Principalele falşificări ale scumpiei se fac cu Tamarix şi cu Pistacia lentiscus: Aceste falşicări se pot recunoaşte fie prin mijloace fizice fie prin mijloace chimice. Analiza microscopică se poate face prin procedeul Lamb şi Harisson. Se tratează scumpia prin acid nitric diluat fierbinte pentru a separa particulele, ce se spală apoi cu apă şi se prepară cu gelatină glicerinată colorate uşor prin o culoare de anilină. Scumpia se recunoaşte la microscop prin puful ei caracteristic format din perişori lungi şi subţiri şi prin perişori mai mici sferici şi glandulari. Celulele sunt poliedrice iar stomatele mici, abia vizibile, sunt ovale şi rare. Falşificările se mai pot recunoaşte făcând dozajul azotului prin procedeul **Kjeldahl**, sau făcând analiza cenuşilor.

Taninul obţinut din frunza uscată de scumpie este solubil in apă caldă sau chiar rece. Se uneşte cu fibrele conjunctive din ţesutul dermic al pielei făcându-l imputreşcibil; dă cu gelatina alcaloizi compuşi puţin solubili.

Intrebuinţarea principală a scumpiei în industria de astăzi, este în tăbăcăria uşoară, la meşinuri în special, căci acţionând asupra pieilor de oaie le face moi şi le dă o faţă frumoasă. Se mai întrebuinţează la coloratul stofelor n negru sau cenuşiu închis. Colorează în roşu portocaliu pe mordant de staniu şi galben portocaliu pe mordant de aluminiu. Mai poate fi întrebuinţată la fabricarea cernelei în locul gogoşilor de tufă şi e mult căutată pentru araci de vie.

Extractele de scumpie din comerţ conţin 18 - 26 % a nin; iar densitatea lor variază dela 21—30 gr. béaumé

CAP. III.

Importanţa industrială a Scumpiei.

Pentru a vedea în mod practic la ce ne putem aştepta de la exploatarea scumpiei, trebue să aruncăm o privire generală asupra industriei tăbăcăriei singura care consumă şi de a cărei desvoltare este strâns legată. O industrie a extractelor nu există; iar văpsitoria şi fabricarea cernelurilor sunt încă în stare primitivă.

Industria tăbăcăriei în România este în stare născândă ca şi majoritatea industriilor. Pe pragul falimentului în 1909 reînfloreşte prin războiul balcanic şi oferă cantităţi importante armatelor sârbe şi bulgare.

Acest avânt a fost favorizat prin tratatele de comerţ şi de legea pentru încurajarea industriei. Treptat apoi, ameliorând fabricele s'a ajuns la o producţiune de un aspect satisfăcător mulţumind cererea şi excluzând aproape produsul altor ţări.

Azi avem peste 360 fabrici, din care 80 tăbăcării mari, cari dau circa 1.500.000 piei brute sau circa 20.000.000 kgr., dar capacitatea de producţie este mult mai mare.

Sistemul de tăbăcărie întrebuinţat de majoritatea fabricanţilor este prin extracte, sistemul vechi care necesită timp îndelungat fiind aproape părăsit.

Industriaşii tăbăcari sunt sceptici în privinţa viitorului şi aceasta din două cauze: Stocul de piei din ţară se împuţinează. Din cea mai recentă statistică a Ministerului de Domenii se remarcă faptul că producţiunea ţărei nu este suficientă pentru aprovizionarea fabricelor din ţară. Şi al doilea, materiile tanante, în special extractele, lipsesc. Cantitatea de extracte importate anual se evaluiază la circa 13.000.000 kgr.

Cum însă de către actualul parlament s'a votat o lege agrară ce dă pământ micilor gospodari, s'a votat o lege a islazurilor care sacrifică o parte din păduri şi le transformă în păşuni; deci s'a contribuit la înmulţirea vitelor de toate categoriile.

E probabil că tăbăcăria va lua un nou avânt şi atunci scumpia din Cadrilater până acum puţin cunoscută, va lua o dezvoltare compatibilă cu valoarea ei industrială dând un aport economiei naţionale şi un frumos venit ocoalelor silvice din Dobrogea Nouă.

CAP. IV.

Importanţa forestieră a Scumpiei.

In Dobrogea-Nouă scumpia este în aria ei de vegetaţie, are un sistem radicelar inegal faţă de quercinee şi exigenţele ei către lumină pot fi satisfăcute. Exploatând-o anual prin tăiere rasă, la nivelul solului sau ceva mai jos, se va provoca o lăstărire sau o drajonare din ce în ce mai puternică, ce se poate întinde orizontal până la 10 m. faţă de tulpina iniţială. Prin frunzişul ei, se va menţine solul forestier atât de necesar esenţelor de lumină formate din Cer, Gârniţă, Tufă Răioasă sau hibrizi de ale acestora. Sub-etajul ocupând suprafețe considerabile va spori producțiunea solului, atât ca volum cât şi ca valoare.

Scumpia deşi are un coronament lejer, totuşi jenează şi chiar tinde să suprime plantele erbacee din jurul ei. O consecință imediată este că, înlăturând gramineele şi celelalte erburi se previn incendiile de toamnă şi primăvară, foarte frecvente prin aceste regiuni.

Lujerii acestui arbust cu miros şi gust neplăcut sunt toxici şi scapă dintelui oaiei. Şi această oaie împreună cu capra şi bivolul, animale de predilecție ale populației turce tolerate în permanență, chiar în lăstaruri, au contribuit într'o largă măsură la ruinarea pădurilor din Dobrogea-Nouă aducându-le în starea de astăzi.

Amendarea solului, — căci s'ar putea spune aci că scumpia exigentă prin natura ei, sărăceşte solul, — încă se poate face, căci dela vârsta de 6—8 ani, când masiv le de crâng se închid şi până la finele revoluției, scumpia ne mai fiind luminată suficient, îşi micşorează procentul de tanin face ca exploatarea să nu mai fie rentabilă şi chiar dispare când e dominată. In acest timp solul îşi poate recăpăta principiile fertilizante şi scumpia la o nouă tăiere poate reapărea cu mai multă vigoare.

In concluziune propunem:

Menținerea şi cultura scumpiei pe solurile unde este deja instalată.

Instalarea ei pe cale naturală sau artificială în parchetele ce vin în rând de exploatare conducând aşa fel operațiunile culturale ca scumpia să nu copleşească.

CAP. V.

Estimația şi recoltarea Scumpiei.

Producțiunea variază din an în an, totuşi luând media şi considerând scumpia (aflată în condițiuni rentabile de exploatare) diseminată pe o suprafață de 2.000 hectare, cu o producțiune mijlocie de 400 kgr. frunză uscată la hectar vom obține pentru întreaga suprafață:

400 kgr. × cu 3.000 hectare = 1.200.000 kgr.

1.200 tone frunză uscată.

Socotind preţul mijlociu de 4000 lei tona predată loco Dunăre obţinem pentru întreaga cantitate:

1.200 tone × 4000 lei 4.800.000 lei.

Recoltarea şi exploatarea scumpiei din Cadrilater se face de locuitori în mod cu totul rudimentar. Lujerii anuali se tae din lăstărişuri şi meşelicuri în epoca 15 Iulie—5 Septembrie după seceriş, când sunt braţe disponibile; se transportă la arie şi se vântură cu furcile pentru a se usca mai repede şi a nu se încinge; apoi în lipsă de maşini se treeră cu caii. Unii fabricanţi o pulverizează la moară.

Scumpia astfel realizată se grămădeşte în saci conservându-se bine căci chiar roua dizolvă taninul şi frunza se depreciază complectamente. Apoi se comercializează, preţul actual pe piaţă variind între 40.000 - 50.000 lei vagonul (zece mii kgr) predat loco Dunăre.

Recoltarea şi treerarea plus transportul acestei scumpii la magazie necesită o muncă foarte migăloasă ce nu poate fi făcută decât cu lucrători experimentaţi.

Din practica exploatării şi în ipoteza continuării actualului sistem primitiv, cu preţurile din acest an, toate cheltuielile se cifrează la 3 lei de kgr. ceia ce dă antreprenorului un beneficiu de 1 leu la kgr.

CAP. VI.

Sisteme de exploatare şi vânzare întrebuinţate de Stat Consideraţiuni asupra lor

In anii trecuţi statul a întrebuinţat două modalităţi:

a) Vânzarea cu carul şi

b) Licitaţia anuală.

Primul sistem s'a practicat în ocoalele silvice Silistra, Curt-Bunar, Bazargic unde sunt cantităţi mici. Prezintă avantaj pentru cumpărător căci obiectul vânzărei este delimitat cantitativ; avea dezavantaj pentru stat căci se extrage numai cea ce este la îndemână şi necesită un control mai riguros care cu actualul personal nu se poate face. Al doilea sistem s'a practicat în ocolul Turtucaia, unde Casa Pădurilor a încercat o licitaţie în bloc pentru vânzarea întregei scumpii producţia anului 1920; dar nu s'a prezentat nici un cumpărător. Licitaţiile următoare s'au ţinut pe păduri spre a chema la concurenţă micile capitaluri şi s'au obţinut oarecari succese, căci s'a vândut scumpia din opt păduri cu 103.020 lei.

Pentru ca statul să tragă maximum de profit este necesar a se adopta în toate ocoalele silvice o singură modalitate de vânzare.

Exploatarea scumpiei este o afacere pur comercială şi o exploatare in regie de către stat nu poate reuşi din cauza numeroaselor formalităţi cerute de legea contabilităţei publice. Mai bine este să se lase acest câmp de activitate iniţiativei private cu care statul să colaboreze. Din această colaborare trebuie să aibe ca scop de a subordona producţia şi recoltarea scumpiei intereselor superioare de cultură a pădurei pe a cărei sol se face exploatarea. Iar exploatarea trebuie să se facă în cadrul unui program de acţiune bine chibzuit în care să se arate unde începe şi unde se sfârşeşte rolul iniţiativei private.

Ca încheere credem că cea mai avantajoasa soluţiune este să se prepare-loco extracte-lichide sau solide.

Operaţiunea este simplă, frunza uscată se dizolvă in apă caldă şi se concentrează în autoclave. Produsul astfel obţinut se face stabil printr'un secret de fabricaţiune şi se comercializează. In tăbăcărie dă produselor un aspect foarte frumos putând înlocui cu succes preparatele de Mimoza.

Ioan Florescu
Ing. Silvic

INDUSTRIA ŞI COMERŢUL LEMNULUI

Costul unui m^3 lemn brut fasonat în cherestea.

Pentru familiarizarea inginerilor silvici, conducătorii de mâine ai industriei forestiere româneşti şi în vederea comercializărei pădurilor statului, care ar fi de dorit să se incredinţeze numai societăţelor româneşti, avem datoria acei dintre noi cari suntem în industrie de a pregăti elementele necesare cu un ceas mai devreme, fapt care ne determină, ca în marginile posibilităţei să ţinem la curent colegii cu date şi informaţii culese de noi asupra tot ceeace interesează viaţa economică a pădurilor noastre.

Dau aci mai la vale 2 tablouri de costul în regie a unui mc. fasonat în fabrica Soc. „*Bistricioara* din jud. Ciuc în luna *Mai* a. c. când s'a tăiat *marfă curentă* şi luna *August* a. c. când s'a tăiat *marfă pentru orient* (dulapi), pentru a se avea în vedere la estimaţia pădurilor. La aceste sume trebuesc adaugate 26 – 30%, pentru amortizări, spese generale, plata funcţionarilor, asigurări, dobânzi etc.

Costul tăierei în fabrica soc. Bistricioara în luna Mai 1924

Calculaţia în Regie

RAMURA de EXPLOATARE	Producţie în lemn brut M³		CHELTUELI										Per M³ lemn brut			
			Salarii		Speze		Diferenţa la Alimente				TOTAL		Unitar Lei		TOTAL Lei	
Hala Gaterilor	3092	27														
Introducerea butucilor			38080	—	—	—	1912	50			39992	50	12	93	—	—
Gatere			65376	—	—	—	3445	—			68821	—	22	25	—	—
Circular şi Pendule			31926	—	—	—	1427	60			33353	60	10	79	—	—
Scos Material fasonat			21360	—	—	—	1021	40			22381	40	7	24	—	—
Ţanduri			16400	—	—	—	763	—			17163	—	5	55	—	—
Başca			10950	—	—	—	435	—			11385	—	3	68	—	—
Salarii			10550	—	—	—	976	—			11526	—	3	73	66	17
Depozit Buluci	3037	35														
Retezat Buluci			49626	82	—	—	2084	—			51710	82	17	02	—	—
Sortat			15186	75	—	—	763	—			15929	75	5	24	—	—
Măsurarea			2400	—	—	—	73	—			2473	—	—	81	—	—
Salarii			3000	—	—	—	125	—			3125	—	1	02	24	09
Dep. Mat. Fasonat	3092	27														
Sortatul			15461	35	—	—	939	—			16400	35	5	30	—	—
Căratul			30922	70	—	—	2132	—			33054	70	10	69	—	—
Stivuitul			24738	16	—	—	1698	—			26436	16	8	55	—	—
Legatul			3170	—	—	—	437	—			3607	—	1	16	—	—
Salarii			2700	—	—	—	225	—			2925	—	—	94	26	64
Casa Maşinei Atelier	3092	27	27343	—	—	—	1858	—			29201	—	8	12	8	12
Olei			—	—	10309	—	—	—			10309	—	—	—	3	33
Diverse Materiale			—	—	45881	30	—	—			45881	30	—	—	14	83
Asigurare			—	—	7383	16	—	—			7383	16	—	—	2	39
Total	—	—	369190	78	62573	46	20294	50	—	—	453058	74	—	—	145	57

Adică preţul de cost a manipulaţiei în fabrică — 145,57 Lei m³. lemn brut — fără plata funcţionarilor, amortizări, speze generale şi dobânzi.

NB. S'a tăiat marfă curentă, deci dimensiuni usuale. Deci un mc. fasonat ar costa 291 lei.

Costul tăierei în fabrica Soc. Bistricioara în luna August 1924.

Calculaţia în Regie

RAMURA de EXPLOATARE	Producţia în lemn brut	CHELTUELI Salarii	CHELTUELI Speze	CHELTUELI Diferenţa în alim.	CHELTUELI Total	Per M³ lemn brut Unitatea	Per M³ lemn brut TOTAL
Hala Gaterilor	4629 39						
Introducerea butucilor		34318 —		3515 06	37833 06	8 17	
Gatere		61148 —		6441 38	67589 38	14 68	
Circular şi pendule .		30562 —		3219 40	33781 40	7 29	
Ţanduri		16864 —		1677 37	18541 37	4 06	
Başca		17067 —		1796 78	18863 78	4 10	
Salarii		10800 —		995 90	11795 90	2 55	40 84
Dep. Butuci	3856 03						
Retezat butuci . . .		61696 48	2800 —	7548 60	72045 08	18 76	
Sortat		19280 15		2359 12	21639 27	5 63	
Măsurarea		3900 —		477 20	4377 20	1 14	
Salarii		3000 —		462 30	3462 30	89	26 42
Dep. Mat. Fasonat	4629 39						
Sortatul		18517 56		1193 53	19711 09	4 25	
Căratul		46293 90		2881 33	49175 23	10 62	
Stivuitul		41664 51		2683 19	44347 70	9 97	
Legatul		2826 —		347 56	3173 56	69	
Salarii		5700 —		66 70	5766 70	1 24	26 77
Casa Maşinei Atelier		32024		3938 95	35962 95	7 77	7 77
Ulei	— —	— —	15365 —	— —	15366 —	3 31	3 31
Diverse Materiale .	— —	— —	33581 80	— —	33581 —	7 26	7 26
Asigurare	— —	— —	8113 03	— —	8113 03	1 75	1 75
Total . .	— —	405.651 60	57060 83	39604 37	528316 —		114 12

Adică un m³ lemn brut costă al stiva acoperit, fără funcţionarii din Administraţia Generală, amortizări, dobânzi şi speze generale Lei 114,12.

NB. S'a tăiat multă marfă pentru Orient (dulapi). Deci un mc. ar costa 228 Lei.

Exportul lemnelor.

In chestie de export, e necesar ca lunar toţi inginerii silvici să fie puşi la curent, prin *„Revista Pădurilor"* pentru a ne încredinţa că a venit timpul să micşorăm exploatările anuale la pădurile de răşinoase, *acestea formând baza exportului nostru lemnos*, căci altcum pregătim falimentul pădurilor noastre de răşinoase. Dau aci 2 tablouri unul referitor la cantitatea lemnului exportat în luna Iunie 1924 în comparaţie cu luna Iunie 1923, din care rezultă că în 1924 am exportat mai multă cherestea ceeace ne indică că domeniul nostru forestier de răşinoase, se reduce într'o proporţie îngrozitoare, iar al doilea tablou care ne arată cantitatea exportată dela 1 Ian. 1924 şi până la 30 Iunie 1924, în comparaţie cu aceiaşi perioadă din 1923, din care iarăş se vede clar că în anul trecut îu timp de 6 luni am exportat *273.917 tone iar în anul acesta 350.336 tone scânduri*. Aceste tablouri sunt extrase dintr'o broşură intitulată *Tabela rezumatoare a principalelor produse exportate din România în luna Iunie 1924*, publicată de Direcţia Statisticei de pe lângă Ministerul de Finanţe

Din lucrările comisiunei vamale.

In şedinţa comisiunei vamale din 29 Sept. a. c. la care am luat parte, printre alte chestii la ordinea zilei, s'a adus în discuţie şi fixarea taxei de export a lemnului de foc.

Azi lemnul de foc (esenţa fag) e admis la export contra unei taxe de 500 lei la vagon.

In timpul din urmă, negustorii de lemne din Ardeal, au cerut să se permită şi exportul lemnului de cer de s'ar afla azi, după cum se zice, peste *24.000 vagonae de asemenea material în depozite*, adică cam 480.000 steri. Specialiştii silvici, membri în această comisiune şi-au spus cuvântul în mod hotărât, înţelegând a se pune taxe protectoare şi asupra lemnului de *cer* pentru a nu se face confuziuni la vamă şi în loc de cer să se exporte şi gorun. Pentru gorun se plăteşte actualmente o taxă de 1000 lei de mc. când e vorba de traverse şi 1500 lei mc. pentru scânduri.

Intru cât în vagoanele de lemne de fag, s'au găsit ascunse obiecte în momentul când acestea erau oprite la export, cu drept

LEMNARIE (BOIS)
exportată în cursul lunei Iunie 1924

	ȚARI	Lemne de foc de orice fel	Trunchiuri de brad	Trunchiuri de stejar	Lemne de construcție de stejar	Lemne de construcție din esență foioasă	Nuele și haraci	Scânduri din esențe rășinoase	Alte lemne rășinoase	Doage de stejar	Traverse de stejar	TOTAL
		Tone	m³	TONE								
	Austria	—	—	—	—	—	—	104	—	—	—	104
	Anglia	—	—	—	—	—	—	2.135	3 084	—	—	5.219
	Belgia	—	—	—	—	69	—	—	238	—	—	238
	Bulgaria	60	2.379	—	—	106	91	7 798	2.053	—	—	11.169
	Cehoslovacia . .	42	—	—	—	—	—	346	—	—	—	585
	Egipt	—	—	—	—	—	—	15.054	4.475	—	—	19.529
	Elveția	—	—	—	—	—	—	95	—	—	—	95
	Franța	—	—	—	398	18	—	3.402	1.152	—	—	4.952
	Grecia	—	—	—	1	—	—	14.270	1.321	—	—	15.610
	Germania	—	—	—	—	—	—	299	—	—	—	299
	Italia	—	—	—	—	—	—	4.745	—	—	—	4.745
	Iugo-Slavia . . .	7.306	—	—	—	—	—	—	9	—	—	7.315
	Olanda	—	—	—	—	—	—	671	—	—	—	671
	Palestina	—	—	—	—	—	—	16	—	—	—	16
	Polonia	—	46	—	—	—	—	252	—	—	—	275
	Tripolis	—	—	—	—	—	—	573	—	—	—	573
	Turcia	1	—	—	—	—	—	3.858	10	—	—	3.869
	Ungaria	124.223	9.065	—	277	2.440	—	10.938	11.298	—	—	153.743
	Alte țări	—	—	—	—	—	—	58	32	—	—	90
Iunie 1924	Total cantități . . .	131.632	11 490	—	676	2.633	125	64 614	23.672	—	—	229.097
	Total valori în mii de lei	54.856	6.048	—	1615	3.864	36	212.059	44.290	—	—	322.768
Iunie 1923	Total cantități . . .	117.784	26.166	—	2363	562	35	77.755	4 836	—	—	216.418
	Total valori în mii de lei	46.793	10.596	—	6236	1.133	22	199.569	5 460	—	—	269 809

La total m³ au fost transformați in kg. 1 m³=500 kg.

LEMNARIE exportată dela 1 Ian. 1924—30 Iunie 1924

LUNILE		Lemne de foc de orice fel	Trunchiuri de brad	Trenbiluri de stejar	Lemne de construcție de stejar	Lemne de construcție din esență foioasă	Nucle și haraci	Scânduri din esență rășinoase	Alte lemne rășinoase	Doage de stejar	Traverse de stejar	TOTAL
		Tone	m³	TONE								
Ianuarie 1924	Total cantități . . .	79.141	1.988	—	—	586	2	19.540	5.399	—	15	105.676
	Total valori în mii de lei	33 127	1 262	—	—	829	2	56.415	7 769	—	17	99.421
Fevruarie 1924	Total cantități . .	86 133	706	—	—	1 081	31	12.073	1 774	—	—	101.444
	Total valori în mii de lei	40 881	514	—	—	1 460	38	25.719	8.592	—	—	77.204
Martie 1924	Total cantități . .	108.415	2.179	—	45	2.215	83	39 883	11.443	—	—	163 173
	Total valori în mii de lei	48 300	1 484	—	135	3.068	93	113 456	21.340	—	—	187.876
Aprilie 1924	Total cantități . .	72 948	3 028	—	311	4.149	22	63.923	9.387	—	—	152.254
	Total valori în mii de lei	31.233	2 246	—	622	7 718	28	204 576	17.262	—	—	263 685
Mai 1924	Total cantități . .	99.012	7.114	—	707	4 273	281	73.884	12 503	—	—	194 217
	Total valori în mii de lei	40.939	3.803	—	1067	8.266	129	252.831	23 359	—	—	330.394
Iunie 1924	Total cantități . . .	131 632	11 490	—	676	2.633	125	64.614	23 672	—	—	229.097
	Total valori în mii de lei	54 856	6 048	—	1615	3.864	36	212.059	44.290	—	—	322 768
Ian.-Iunie 1924	Total cantități . .	577.281	26 504	—	1739	14 936	544	273.917	67.178	—	15	948 861
	Total valori în mii de lei	249.336	15.357	—	3439	25 205	326	865.056	122.512	—	17	1.281.348
Ian.-Iunie 1923	Total cantități . .	626 153	50.303	—	3801	2.988	64	350.336	28 272	—	—	1.636.855
	Total valori în mii de lei	246 580	21.432	—	10815	4 666	65	694 203	42 920	—	—	1.028 581

cuvânt inginerii silvici şi-au exprimat frica lor, ca în vagoanele cu lemn de cer, să nu se ascundă şi lemn de gorun.

Ei au mai fost de părere în acelaş timp, ca cerul să se consume în ţara ca lemn de foc, iar în Ungaria să se exporte numai lemn de fag.

Comisia ţinând seamă că în această parte a ţărei se găsesc multe păduri cu cer, că fiind şi în apropiere de frontieră unde vagoanele pentru transportul lemnelor sunt mai uşor de procurat fiind ale Ungariei, ţinând seamă şi de avizul specialiştilor, a opinat să se permită exportul lemnului de cer pentru foc, cu următoarele condiţii; 1) taxa de export în loc de 500 lei (fag) să se dubleze la 1000 lei 2) şi lemnele de cer să fie despicate 3) lungimea lor să nu treacă de 1 m. 4) lemnul rotund mai gros de 0.15 diamtru să nu fie admis la export şi 5) că toate aceste dispoziţiuni să fie valabile numai până la 1 Martie 1924, după care dată se va aviza din nou.

D-l Ministru de Finanţe n'a aprobat însă acest aviz al comisiunei căci în Monitorul Oficial în care s'a publicat, noile taxe de export fixate, nu se vede că s'ar fi ţinut seama de cele hotărâte în comisia vamală din 29 Sept. 1924, referitor la exportul lemnului de cer. Aceasta însemnează că D-l Ministru de Finanţe a aprobat avizul specialiştilor silvici din comisia de export — ceeace constitue un nou succes — cari au fost de părere să nu se aplice lemnului de cer aceiaşi taxă ca pentru lemnele de foc de esenţe fag al specialiştilor din comisia de export.

Din lucrările delegaţiei economice a guvernului.

O chestie nouă de actualitate, este avizul dat de delegaţia economică, cu privire la menţinerea taxei de 50 % la transporturile de cherestea pe căile ferate române, chestiunea reducerei taxelor vamale de export la cherestea şi exportul butoaelor de stejar.

La d-l ministru Al. Constantinescu s'a întrunit delegaţia economică a guvernului, la care au luat parte d-nii miniştri: Vintilă Brătianu. A. Văitoianu, Tancred Constantinescu. N. D. Chirculescu şi Al. Constantinescu.

Membrii delegaţi au luat în cercetare diverse cereri formulate de reprezentanţii industriei şi comerţului forestier în legătură cu regimul actual al taxelor de export şi de transport impuse articolelor de cherestea.

Supra-taxa de 50 la sută la transporturi,

Prima cerere luată în discuţie a fost aceia a fabricelor şi exportatorilor de cherestea de a se suprima supra-taxa de 50 la sută adăogată la actualele tarife pentru transporturile de cherestea destinate exportului.

Delegaţia economică însă, plecând dela constatarea, că exportul lemnului lăsat prea liber, a luat în ultimul timp o expansiune primejdioasă, ducând la despădurirea ţării, a hotărât menţinerea supra-taxei de 50 la sută ca un ponderator al exportului fără frâu.

Exportul butoaielor de stejar

A doua cerere venită în discuţia delegaţiei economice este în legătură cu propunerea ministerului de industrie şi comerţ de a se lărgi regimul de libertate a exportului şi la butoaiele de stejar cu o capacitate mai mare de 100 litri. Intr'adevăr, până acuma erau libere la export numai butoaiele de stejar până la o capacitate de maximum 100 litri şi abia de curând ministerul de industrie şi comerţ a intervenit ca să se lase libere la export şi butoaiele mai mari, cu o capacitate până la maximum 200 litri.

Această propunere însă a nemulţumit clasa producătorilor podgoreni, care se plânge că preţul butoaielor în interior a luat proporţii nepermise din cauza proectatei extinderi a libertăţi de export şi asupra butoaielor mai mari,

Ţinând seamă de acest considerent, delegaţia economică a hotărât să se amâne punerea sub regimul liberului export a butoaielor mai mari de 100 litri, până ce va trece actuala perioadă de producţie a vinului şi a rachiurilor de fructe, spre a nu se da frâu liber speculei interne.

Cererea de a se reduce taxele de export la cherestea

Altă chestie venită în discuţia delegaţiei a fost aceia a reducerei actualelor tarife vamale de export la produsele de cherestea. Această chestie a fost adusă înaintea delegaţiei de către fabricele şi exportatorii de cherestea, cari au cerut reducerea taxei de export de 150 lei m. c. de cherestea şi care revine la 3000 lei de vagon.

Delegaţia a însărcinat pe d. ministru de finanţe cu studiul acestei chestiuni, urmând ca ea să fie rezolvată ulterior, după ce se vor cunoaşte toate datele.

Comisia economică, a văzut clar în ce priveşte abuzul ce se face cu exploatarea prea intensă a pădurilor, şi că se tinde la despădurirea munţilor noştri, — fapt care a determinat-o să dea acest aviz de cruţare a pădurilor. — *E un simptom îmbucurător pentru cauza forestieră şi cu* atât mai bun, cu cât porneşte dela oameni politici străini de breasla pădurească.

In urma acestui aviz al comisiunei economice Preşedintele *„Uniunei forestiere"* a cerut o audienţă D-lui Ministru de Finanţe. Rezultatul se vede în darea de seamă apărută în ziarul „Argus" pe care o reproducem şi noi întocmai.

„Se ştie că delegaţia economică a guvernului luând zilele„
„trecute în discuţie cererea *Uniunei generele forestiere*, prin„
„care aceasta solicita : 1) suprimarea taxei suplimentare de trans-„
„port de 50 la sută la materialul destinat exportului şi 2) re-„
„ducerea taxelor de export — a ajuns la concluzia că taxa su-„
„plimentară de 50 la sută nu poate fi suprimată ; iar în ce„
„priveşte reducerea taxelor de export, a amânat hotărârea defi-„
„nitivă la o viitoare şedinţă.

„In legătură cu aceste concluziuni ale delegaţiei econo-„
„mice a guvernului d. dr. A. Marcu, preşedintele *Uniunei Gene* „
„*rale Forestiere* şi deputat de Cernăuţi, a avut eri o lungă„
„audienţă la d. V. Brătianu, ministru de finanţe."

O expunere documentată

„Din discuţiunile ce au urmat timp de aproape o oră cu„
„acest prilej d. ministru de finanţe s'a putut edifica în mod mai„
„precis asupra situaţiei critice prin care trece în prezent industria"
„forestieră, situaţiune datorită suprataxei suplimentare de 50"
„la sută la transporturile de material lemnos, destinat exportului"
„şi taxei exagerate de export de 150 lei la metrul cub, che-"
"restea.

„D. dr. Marcu, a analizat în faţa d-lui ministru de finanţe,"
„ambele cereri formulate de Uniunea Forestieră, insistând asu-"
„pra consecinţelor ruinătoare la care este expusă industria res-"
„pectivă prin menţinerea celor două categorii de taxe atât de"
„împovărătoare."

Diminuarea exportului de cherestea

„In expunerea sa, preşedintele Uniunei, s'a sprijinit pe" „date şi cifre statistice cari arată că dela data instituirei taxelor" „prohibitive de transport şi de export, comerţul nostru exterior" „de cherestea a făcut regrese simţitoare."

„In unele puncte de frontieră cifrele arată că exportul a" „scăzut cu aproape 50 la sută."

Legenda despădurirei

„D. Dr. Marcu a mai insistat asupra unui punct foate important, care a servit delegaţiunei economice a guvernului, ca argument în defavoarea cererilor formulate de industria forestieră."

„S'a motivat respingerea suprimărei taxei de transport de 50 la sută, cu argumentul că trebuie înfrânat întru câtva exportul cherestelei, a cărui intensificare exagerată ar putea avea ca urmare, *despădurirea* regiunilor forestiere ale ţărei."

„Acest argument invocat de ani de zile, în spiritul stânjenirei exportului de material lemnos, a fost combătut cu toată energia de reprezentantul industriei forestiere."

„D-sa a demonstrat că acest spectru al „despădurirei" este o legendă inventată după războı, de unele organe biurocratice ale Ministerului de Domenii, cari fără o documentare reală a situaţiunei, afirmă fapte inexistente, cu simpla năzuinţă de a deveni interesanţi."

Avem cherestea în valoare de miliarde

„Dar chiar dacă chestiunea despădurirei n'ar fi o legendă, fapt cert este că avem în ţară o cantitate de material de cherestea gata confecţionat, în valoare de câteva miliarde material care trebuie valorificat prin export."

„Acest material gata confecţionat nu mai poate servi la reîmpădurirea pădurilor „despădurite" şi deci împiedicarea exportului este o anomalie, un non sens".

„Numai la Galaţi sunt peste 20000 vagoane de material lemnos, cari aşteaptă conjucturi favorabile pentru a porni spre pieţele externe. Taxele prohibitive anulează însă orice tendinţă în această direcţie.„

Rolul legei silvice

„Dar dacă este vorba de a se împiedica „despădurirea“ țărei — a adăogat d. dr. Marcu în expunerea sa, guvernul are alt mijloc mai eficace în acest scop.“

„Este legea noastră silvică, una din cele mai bune legi din Europa în această materie, care aplicată cu toată rigurositatea și strictețea ar constitui cel mai puternic obstacol împotriva unei despăduriri a regiunilor forestiere din România, care este cu adaevărat țara lemnului.“

„Dar, a împiedica astăzi valorificarea produselor externe ale industriei forestiere, de teamă că peste câțiva ani nu vom mai avea păduri ar fi o anomalie identică cu prohibirea exportului cerealelor de teama unei secete ce ar putea interveni peste câțiva ani.“

Ruina industriei forestiere

„In concluzie d. dr. Marcu, a arătat pe bază de cifre, că producția noastră de material lemnos este mult superioară nevoilor consumului intern și că este un păcat ca, în grelele împrejurări financiare prin care trece țara, prisosul de material care nu găsește întrebuințare la noi, să rămână nevalorificat, expus deprecierei, prin pierderea conjecturilor favorabile de export și alterări datorită timpului și intemperiilor.“

Răspunsul d-lui ministru de Finanțe

„D. Vintilă Brătianu, a ascultat cu atențiune și bunăvoință expunerea reprezentantului autorizat al industriei forestiere replicând că în hotărârea delegațiunei economice a guvernului n'a comptat atât argumentul „despădurirei“ cât marile necesități de ordin financiar ale statului, cari obligă pe factorii răspunzători să nu înlăture cu ușurință puținele surse de venituri, astăzi în vigoare ale statului.“

„Ministrul de Finanțe, s'a arătat însă mai puțin intransigent la finele audienței, făgăduind că, pentru o mai exactă documentare personală, d-sa va da delegațiune oficială unui specialist care va fi însărcinat să verifice toate afirmările cuprinse în memoriul Uniunei Forestiere. De rezultatul acestei anchete oficiale, va depinde apoi și avizul său pentru satisfacerea deziderateIor, exprimate de industria respectivă.“

•

Ne pare bine, că acţiunea energică a corpului Silvic a fost luată în considerare de D-l Vintilă I. C. Bratianu, Ministrul Finanţelor şi cu atât mai bine, că D-sa a înţeles a da o *delegaţie oficials unui specialist*, pentru a verifica afirmările cuprinse în Memoriul „Uniunei forestiere. E un proces care trebuie liquidat şi în favoarea restrângerei exploatărilor pădurilor noastre, căci azi se taie cam de 4 ori mai mult de cât posibilitatea anuală şi deci avem de 4 ori mai multe fabrici de cherestea decât ar trebui să avem în mod normal.

Faptul acesta face ca azi să avem blocate numai în docurile din Galaţi peste 25.000 vagoane cherestea adică 500.000 mc, din care cauză şi preţurile au scăzut şi vor scade, căci s'a pus pe piaţă cu mult mai mult lemn de cât cerinţele pieţei interne şi mondiale, cât şi a concurenţei pieţelor străine, cari oferă lemnul cu mult mai ieftin ca al nostru.

Atunci când vom reduce fabricele la $^1/_4$ din numărul lor, şi preţul muncei lucrătorilor va fi mai mic, al funcţionarilor asemenea şi căile ferate vor putea prididi cu transportul şi deci totul va intra în normal. Către aceasta tindem noi economiştii silvici şi ceiace se întâmplă azi sunt tocmai simptomele pe care le-am prevăzut din timp.

M. P. Florescu
Inginer inspector silvic. Membru in comisia
Superioară vamală de import şi export

LUPTA PENTRU APARAREA PADURILOR ŢARII

Cum s'a împiedecat specularea populaţiunei de antreprenorii de lemne străini

Fiind numit de către administraţia militară ca şef al regiunei silvice Bucureşti d-l Cristian Adolph, fostul inspector silvic la pădurile princesei de Schönburg Waldenburg, Fântânele din judeţul Bacău, Taslăul din acelaş judeţ etc. pe care îl cunoscusem cu prilejul excursiunilor cu studenţii şcoalei superioare dela Brăneşti, l'am rugat ca să facă tot posibilul, ca cel puţin pădurea Pusnicul afectată acestei şcoli în scopul învăţământului practic să fie cruţată de tăierile, ce se practicau pe o scară mare în pădurile din prejurul Capitalei pentru aprovizionarea cu lemne de foc a locuitorilor din Bucureşti.

Faţă cu insistenţa solicitărei mele, mi s'a dat asigurarea că cererea mea va fi satisfăcută, ceea ce mi-a pricinuit o deosebită bucurie, văzând că în calitate de director al menţionatei şcoale am putut să scap dela distrugere una din pădurile ţării.

Bucuria mea n'a fost însă de lungă durată, căci, după trecerea a câte va luni, d-l Cristian Adolph mi-a comunicat că faţă de stăruinţele ce se fac la comandatură din partea unora dintre foştii internaţi de către autorităţile române, spre a li se da ca compensaţie pentru pagubele suferite dreptul de a cumpăra lemne din pădurile statului spre a le vinde apoi cu oarecare beneficiu populaţiunei, n'a mai putut rezista ordinului secţiunei forestiere, grupa A. de a permite începerea tăerei şi în pădurea şcoalei, ceea ce în curând deveni un fapt îndeplinit.

Antreprenorul, căruia i s'a vândut prin contract în regulă materialul lemnos fasonat în regie de către organele silvice, se numea *B. Schweitzer*, pe care nu l'am cunoscut personal şi nici n'am auzit de atunci de acest nume, dar de sigur că face şi el parte din aşa zişii îmbogăţiţi de răsboiu, cari se răsfaţă astăzi cu echipagele lor luxoase pe străzile Capitalei.

Având informaţiuni pozitive că acest cetăţean, român, de origine recentă, interpretează în sensul intereselor sale litera contractului, cu adresa No. 3697 din 3 August 1918 către secţia forestieră cu sediul în palatul Ministerului de Domenii am găsit de cuviinţă, în calitate de administrator delegat al Casei Pădurilor, să-i fac următoarea întrebare:

„Vă rog a ne arăta dacă aveţi cunoştinţă:"

1°) „că d-l B. Schweitzer, însărcinat cu tăierea şi fa„sonarea lemnelor din pădurea Pusnicul afectată şcoalei „speciale de silvicultură, deşi prin contractul încheiat cu „d-sa se prevede că sterii vor avea înălţimea de 1^m, 20, „în realitate ei au 1^m, 40;"

2) „Că cu ocaziunea refacerei sterilor destinaţi vân„zării se reduce înălţimea sterilor la 0.75—0,90 m. maxi„mum la 1.0 m. ceea ce reprezintă o diferenţă însemnată „de material lemnos."

3^{0}) „Că deşi fosta administraţie militară a destinat „această pădure numai pentru trebuinţele secţiunei A_5 „(Fürsorge), totuşi numitul antreprenor a vândut şi vinde „lemne la particulari şi anume cu 65 lei dublu sterul, loco „pădure, pe când preţul de cumpărare este cel prevăzut „în tariful adoptat de administraţia militară şi anume de „18 lei 50 b. adică cu 46 lei 50 b. mai mult, ceea ce „este enorm.

„Şi în caz afirmativ dacă nu credeţi de cuviinţă a „lua măsuri în contra numitului antreprenor, care a realizat „şi realizează din această afacere câştiguri exorbitante în „detrimentul veniturilor Statului?“

Drept răspuns, Casa Pădurilor primi din partea secţiunei forestiere adresa No. 7181 din 15 August acelaşi an astfel redactată:

„După comunicarea silvicultorului comandaturei res„pective rezultă, că arătările ministerului sunt în mare parte „îndreptăţite. Secţiunea 5 (Fürsorge), sau mai bine zis „antreprenorului Schweizer, i s'a interzis de a mai ridica „lemne din pădure“.“

Iată un caz, unic aproape, când se recunoaşte oficial, deşi cu oarecari reticenţe, că şi autorităţile româneşti afirmă un adevăr şi implicit că ele au un ochiu vigilent asupra tot ce se petrece în administraţia bunurilor ţărei, de către ocupanţi.

Această constatare, de sigur, că nu le-a prea venit la ocoteală.

Petre Antonescu.

PADURILE DIN JAPONIA

(Urmare)

Sawara (Chamaecyparis pisifera) Nezuko (Thuya Japonica). Koya-make (Seyadopytis verticillata). In păduri naturale, turale, aceşti arbori cresc amestecaţi cu alte specii, foarte puţini formează păduri pure. In pădurile statului din Koga — sau în Kii (provincie) şi în pădurile imperiale din Kiso aceşti arbori cresc amestecaţi cu chamaecyparis obtusa şi cu alte conifere. Dintre pădurile naturale din aceste specii, cea mai mare se află în trupuri diferite între 900 m. şi 1800 m., deasupra nivelului mării în provinciile Jamato, Bingo, Satsuma, Omi, Iwashiro, Shimotsuke şi Uzen. Chamaecyparis pisifera şi Thuja japonica au un lemn fin, dar fiind moale şi uşor, sunt expuse la plesnituri şi rupturi. Aceşti arbori se întrebuinţează la scânduri mici, sertare, cutii şi la articole curbe. Creşterea lui Sciadopytis verticillata fiind extrem de înceată, structura fină şi având un fel de răşină este căutat la durabilitate în apă şi e întrebuinţat ca material pentru vase şi lucrări în pământ.

Momi (Abies firma). Această specie prosperă foarte bine în partea de sud din Houshu, Kyushu şi Shikoku. Creşte în locuri umbroase. In ultimul stadiu al vieţii, creşterea lui e foarte repede şi îşi face un trunchiu desvoltat în teren convenabil. Lemnul este uşor, moale, uşor de lucrat şi flexibil. Ca lemn pentru uzul general, poate fi inferior altor conifere, dar ca material pentru pastă a fost găsit excelent.

Tsuga (Tsuga Sieboldi). Acest arbore prosperează în cele mai multe cazuri şi în aceleaşi locuri amestecat cu Abies firma. El creşte încet, dar fiind tare, este căutat mai cu seamă ca material de construcţie.

Lemnul cu fibre verticale este mult căutat pentru scopuri decorative. Este întrebuinţat împreună cu Abies firma ca material de făcut pastă sau cutii.

Himeko-matsu (*Pinus parviflora).* Pădurile din acest arbore se întind pe culmile munţilor din Iwashiro ajungând dela 1600 m. înălţime dealungul ţărmurilor din Kozuke şi Echigo, şi în Tsushima şi Shiribeshi, Hokkaido, prezintă masive perfecte neamestecate cu alţi arbori.

Goyo-matsu (Pinus Pentaphylla) şi Chaseumatsu, (Pinus koraiensis). Aceşti arbori cresc de la această zonă până la zona apropiată şi poate fi găsit în cantitate mică pe munţii din partea centrală şi nordică din Houshu.

Bara-momi (Picea polita) si Iramomi (*Picea bicolor)* Distribuirea acestor arbori este foarte limitată şi cresc grupaţi pe coastele Muntelui Fuji la înălţimea de peste 2000 m. deasupra nivelului mării şi încă se găsesc risipiţi în judeţele muntoase. Aceşti arbori având o creştere înceată şi greoaie, lemnul este moale şi nu se pot compara cu alte varietăţi de conifere în ceiace priveşte utilizarea lor, dar pot fi întrebuinţate cu succes la astereală de acoperiş la case sau ca lucruri neexpuse la umezeală.

Kara-matsu (Larix leptolepis). Pădurile naturale din această specie se găsesc mai ales pe coastele Muntelui Fuji, Muntele Asama şi în regiunea Azumi din provincia Shinanc.

Uneori creşte pe coastele muntelui Nikko în mod spontan, dar există puţine păduri naturale. Acest arbore creşte pe un sol uscat din straturi vulcanice având o creştere viguroasă în lumina soarelui. Lemnul fiind tare şi durabil. este mult căutat ca material pentru case, vapoare, stâlpi de telegraf, lucrări technice şi altele. Crescând foarte repede, sunt riscuri cu plantarea pe cale artificială. De oarece creşte bine în teren sărac şi gol, judeţele pentru plantarea acestui arbore s'au extins de curând în întreaga parte din Houshu şi Hokkaido.

In această zonă multe varietăţi de arbori foioşi cu frunzele caduce cresc ocupând o mare parte din suprafaţa păduroasă, dar rare ori cresc neamestecaţi cu alţi arbori. Konara (Quercus glandulifera), Kashiwa (Quercus dentata), Onara (Quercus crispula), Laba (Betula species), Doro-no-ki (Populus balsamifera, var. suaveolens), Katsura (Cercidiphyllum japonicum), Hanno-ki (Alnus japonica), şi Buna (Fagus sylvatica, var. Sieboldi) formează păduri pure de o vârstă şi se întind peste Honshu şi în jumătatea de sud din Hokkaido, pe când alte varietăţi de arbori foioşi cu frunzele caduce cresc neregulat amestecate cu alte numeroase feluri de arbori foioşi şi conifere. Următoarele specii sunt arbori principali forestieri în economia silvică: Keyaki (Zelkowa acuminata). Dintre arborii foioşi cari cresc în Japonia, nici unul nu se lucrează de o mai largă întrebuinţare şi nu au mai mare respect ca acesta. Această specie creşte pe o mare scară pretutindeni în Shikoku, Kyushu şi Houshiu amestecată cu alte specii de umbră din foioase, dar foarte rari sunt pădurile pure. Creşte perfect în soluri potrivite pe coastele sud-vestice muntoase. Are o creştere spontană în locuri cam 1600 m. în Shikoku şi Kyushu şi 750 m. în partea de Nord din Houshu. Lemnul de mari dimensiuni, este produs în judeţele Kiso, Izu, Totomi, Hyuga, Jamato, Ise şi Mutsu. Pentru a obţine lemn mult din această specie, se cere o revoluţie lungă astfel că acest sistem nu convine oamenilor cu capital mic. In pădurile statului, s'au făcut demersuri pentru regenerarea pădurilor pe cale naturală şi artificială ori unde terenul e bun de împădurire, astfel în cât aria acestei specii este mult întinsă.

Lemnul fiind tare şi lucios, e mult apreciat ca material de construcţie, decoraţiuni şi lucrări navale. Lemnul având o structură frumoasă este excelent adoptat la fabricarea uneltelor de casă şi mobile. Acest lemn cu toată tăria lui este foarte uşor de lucrat şi de aceia valoros pentru articole de artă fină şi sculptură.

Buna (Fagus sylvatica), var Sieboldi. Alături de Aka-matsu (Pinus densiflora), e o varietate de arbore care acoperă o mare suprafaţă şi se găseşte pretutindeni în judeţele muntoase din Nord şi Sud în Honshu, Shinkoku şi Keyushu şi risipit în partea de Sud din Hokkaido. Creşte împreună cu Onara (Quercus crispula), Katsura (Cercidi phyllum japonicum), Shioji (Fraxinus Sieboldiana) Kaede, (Acer pictum), dar formează o pădure mare şi pură la 300 m. deasupra nivelului mării pe coastele munţilor din provinciile Aomori, Iwate, Echigo şi Jamagata. Lemnul este întrebuinţat puţin ca material de construcţie şi alte lucruri, dar ca lemn de foc, el e din cele mai importante. Aceste păduri dau lemnul de foc în cuptoarele dela Kasaka, Ani, Ashio şi alte mine. Această specie creşte în locurile umbroase şi creşte mereu până în vârsta matură şi capătă mari dimensiuni. S'a zis că Ainu (Indigenii din Kokaiado) îşi făceau luntri din acest lemn.

Jachidamo (Fraxinus mandşhurica), Katsura, (Cercidiphyllum japonicum). Dintre foioşii din Hokkaido, acestea sunt singurele varietăţi întrebuinţate ca material de construcţie. Mai sunt întrebuinţate pentru decoraţiuni şi cresc foarte mult încât se văd peste tot în Hokkaido. El prosperează asemenea în văile stâncoase din munţi în partea de Nord din Houshu, găsind acolo un sol potrivit în locuri joase şi umede. Lemnul fiind moale şi tenace are calităţi de durabilitate şi elasticitate. De curând, s'a exportat în Nordul Chinei ca traverse de cale ferate. — Inu — enju (Cladrastis amurensis, var, floribunda). Această specie creşte cu alţi foioşi în partea centrală şi Nordică din Houshu şi partea de Sud din Hokkaido. Lemnul este ceva deosebit având un luciu frumos. E întrebuinţat ca material pentru cele mai fine unelte şi mobile, de asemenea preţuit ca material de construcţie şi lucruri decorative.

Kurumi (Juglans Sieboldiana). El creşte foarte abundent în solul fertil din locurile joase în munţi în partea centrală şi nordică din Houshu, pe când pe soluri tari din vârful munţilor se găseşte rar. In câmpiile din Ishikcri şi Tokachi, Hokkaido, păduri frumoase din această specie sunt amestecate cu Yachidamo (Fraxinus mandshirica), Katsura (Cerciphyllum japonicum) şi Nire (Ulmus campestris, var, laevis). Lemnul fiind elastic şi tare, nu este supus a se strâmba sau altera, este foarte mult întrebuinţat pentru vagoane de pasageri sau ca material de clasa I. pentru decoraţiuni. Se adaptează în special pentru paluri de puşcă.

Hari-giri (Aconthapanax ricintfolium). Aceasta creşte în sol umed în judeţele de munte din partea de Nord din Houshu şi în toate părţile din Hokkaido, In masivele închise sau terenuri fertile, el creşte pe o scară mare, lemnul fiind tare şi lucios, are o structură fină, o culoare albă, aşa că este căutat pentru mobile şi decoraţiuni

Kashiwa (Quercus dentata). Impreună cu Onara (Quercus crispula), această specie creşte în locurile umede de munte în judeţele de Nord-Est din Houshu. El prosperează de asemenea în câmpiile din Hokkaido. Formează rar păduri pure singur, ci creşte totdeauna amestecat cu alţi arbori foioşi cu frunzele caduce, afară de acele păduri din câmpiile Tokachi şi Ishikari din Hokkaido, unde formează păduri pure întinse. Acum ,Quercus crispula e foarte întrebuinţat ca traverse de cale ferată şi apreciat ca lemn de foc, pe când Quercus dentata care are o coaje bogată în tanin este întrebuinţat de preferinţă pentru tăbăcire, restul de întrebuinţare ca lemn de foc.

Hako-Yanagi (Populus tremula, var, villosa) şi Doro-no-ki (Populus balsamifera, var suaveolens). Aceste specii sunt unicul material pentru beţe de chibrituri. Populus tremula. Var villosa se găseşte în Shikoku, Kyushu şi Hokkaido, pe când Populus balsamifera, var, suaveolens prosperează în partea de Nord din Houshu şi Hokkaido, In Karafuto se găseşte limitat. Niciodată nu creşte în lumină şi în sol umed. In regiunile Monbetsu şi Shari din provincia Kitanii, regiunea Kamikawa din provincia Ishikari, şi în regiunea Tokachi din provincia Tokachi din Hoknaido, formează perfecte păduri pure. Se află şi pe soluri luminate de soare. Crescând repede, în 25 ani, el atinge înălţimea de 20 de metri. Aceşti arbori se pot regenera prin butaşi, lăstari sau puieţi.

Kuri (Castanea vulgaris, var, japonica). Acest arbore creşte foarte răspândit în Kyushu, Shikoku şi partea de Vest din Houshu- prezentând frumoase masive forestiere dealungul pantelor munţilor înalţi sau dealurilor, pe când în partea centrală sau de Nord din Houshu, se produce în câmpie un lemn fin din această specie. Nu formează păduri mari în stare pură, ci amestecat cu Buna (Fagus sylvatica, var. Sieboldi), Hiba (Thuyopsis delabrata), Kiwada (Phellodendron amurense), Katsura (Cercidiphyllum japonicum), Kaede (Acer palmatum) şi Sawagurumi (Pteracorya rhaifolia), sau amestecat cu alţi arbori ca în pădurile Statului din Kohinata, regiunea Tone, provincia Kozuke şi în regiunea Hiraka, provincia Ugo. Lemnul fiind tare şi rezistând bine la putrezire timp îndelungat, este căutat ca traverse de căi ferate.

Sakura (Prunus pseudocerasus, var, spontanea), Kaede (Acer palmatum), Ho-no-ki (Magnolia hypoleuca).

Aceşti arbori sunt specii importante din punctul de vedere silvic, dar nu formează nici odată arborete pure, ci creşte amestecate cu conifere şi foioase diseminate în toate judeţele. Aceşti arbori au valoare după felul în care sunt crescuţi. Lemnul acestor specii fiind comparativ scump ca preţ şi limitat ca producţiune, oferta nu satisface totdeauna cererea. In viitor, se speră că în pădurile statului şi particulare se vor face plantaţiuni din aceştia în amestec cu alţi arbori.

Alte specii foioase cu frunzele caduce precum: Tochi-no-ki (Aesculus turbinata), Nire (Ulmus campestris, var, laevis), Hanno-ki (Alnus japonica), Toneriko (Fraxinus Bungeana, var pubinervis), Saikachi (Gleiditschia japonica), Enoki (celtis sinensis) şi Janagi (Salix babilonica) nu au valoare prin cultura lor, ci din punctul de vedere silvic au importanţă în această zonă forestiere, fiind plantate pentru protecţia speciilor principale silvice în păduri şi pentru menţinerea stării împădurite.

4). Pădurile din zona forestieră glacială acoperă jumătatea nordică din Hokkaido, grupul insulelecr Kurile şi partea întreagă din Karafuto, ocupând locurile a căror temperatură medie anuală este sub 6° C, şi faţa de altitudine se află în regiuni peste 3500m., deasupra nivelului mării în Formosa şi 1800m. în partea centrală din Houshu. Pădurea în această zonă, afară de cele din Hokkaido şi Karafuto, se afla de regulă pe culmile munţilor înalţi. Solul în asemenea locuri fiind rău şi având pagube de suferit din cauza vânturilor violente, creşterea lor este împedicată, neproducând un lemn ales. Dar în Karafuto şi în Hokkaido, masivele de conifere acoperă munţii şi dealurile. Sunt păduri dese, virgine, necălcate încă de picior omenesc, iar speciile principale sunt:

Todo-matsu (Abies sachalinensis) şi Ezo-matsu (Pice ajouensis). In Hokkaido, aceşti arbori încep să crească dela 450$^{m.}$ deasupra nivelului mării în judeţele de munte în partea de sud a insulei şi se întind până în hotarele lui Teschis, Tekorachi, Nemuro şi Kitami, inclusiv culmile munţilor din Ishikari, până la insula Kunajiri. In particular, aceste păduri formează masive perfecte, neamestecate cu alţi arbori, acoperind o mare parte a ţării, precum sunt pădurile Imperiale din Tarumae şi Amarys, pădurile Statului din Teshio, pădurile imperiale din Kushiro, pădurile statului din Oneto, Shari şi Kokugo-to. Cea mai mare parte din pădurile cari acoperă 80% din întreg teritoriul provinciei Karafuto constă de fapt din aceşti arbori. Uneori sub 400$^{m.}$ deasupra nivelului mării pe muntele Niitoi sunt părţi acoperite cu păduri de conifere din aceşti arbori, pe când peste 500$^{m.}$, sunt păduri amestecate de conifere şi foioase.

In părţile peste 500$^{m.}$ şi sub 20$^{m.}$ există arbori foioşi, Haimats (Pinus pumila) şi livezi. Cea mai mare parte din Karafuto este sub 500$^{m.}$ deasupra nivelului mării astfel încât sunt masive mari din aceşti arbori. Aspectul pitoresc al acestor lanţuri de păduri este asemenea celor continentale şi formează un spectacol impozant în Japonia. Lemnul este aspru şi uşor şi supus să se strâmbe la un grad oarecare de uscăciune, cererea pentru material de construcţie şi lucrări de pământ este foarte mare, neavând egal alt lemn din Hokkaido şi Karafuto.

Akaezo-matsu (Picea Glehni). Acesta este un arbore important care creştea împreună cu Todo-matsu (Abies sachalinensis) şi Ezo matsu (Picea ajanensis) în Karafuto, dar aria lui e mai mică. Comparat cu aceste două varietăţi, se bucură de un preţ mai ridicat, Lemnul fiind tare, este foarte mult căutat pentru construcţie. In Karafuto, Etrog şi Shikotau din grupul insulelor Kurile, se găsesc specii de Larix leptalehis, numit Shikotau-matsu (Larix dahurica, var japonica), care formează masive pure chiar în climatele aspre şi cu vânturi reci.

Lemnul are o coloare roşiatică şi tare ca structură, rezistă la umezeală multă vreme astfel încât e foarte apreciat pentru construcţii navale, lucrări publice de inginerie, unelte de casă, etc. Cu aceasta se aseamănă unii arbori foioşi cu frunzele caduce, ca: Shira-Kaba (Betula alba, var, vulgaris), Jamahan-no-ki (Alnus incana, var glauca), Nana-kamado (Pirus aucuparia, var japonica). In această zonă, se găsesc păduri pure din aceste specii sau amestecate cu alţi arbori în diferite locuri. Teritoriul din Karafuto Hokkaido acoperit cu aceste păduri nu se poate limita dar aceste specii nu au mare importanţă în silvicultură. Aceste păduri sunt căutate pentru combustibil sau pentru trebuinţe miniere şi de pescărie.

Varietăţile de arbori forestieri în aceste zone sunt foarte numeroase, dar am menţionat aici numai pe cele mai principale din Japonia.

Aceşti arbori formează în mod natural păduri pure sau amestecate cu alte specii în zonele lor respective.

Coniferele ocupă, în general, locurile înalte, cu dealuri şi munţi.în partea de sud din Houshu, pe când pădurile de pe văi şi câmpii sunt formate în genere din foioase.

Din contra, în partea de Nord din Houshu, cele mai multe conifere cresc pe coastele munţilor, dar pe poalele munţilor se găsesc amestecate, cu foioasele.

(Va urma)

A. I.

INTREBARI ŞI RASPUNSURI *)

Intrebări:	Locul unde a găsit cuvintele:	Răspunsuri:
Pământ cu ţapu	Rev. Păd. 1892/ pag. 39.	*Ţapu* este un act prin care autorităţile turceşti recunosc dreptul de proprietate asupra pământului ce-l stăpâneşte un supus otoman.
Canal cu iaz	Rev. Păd. 1903/ pag. 104.	Socotesc că este vorba de scocul sau ulucuri de apă, apa care serveşte la transportul lemnelor provenind din *iazuri* adică strânsă ca un lac la spatele unui *stăvilar* sau *opust*.
Ruderal	Rev. Păd. 1912/ pag. 4 5.	Ruderal este cuvânt francez. Plante ruderale sunt cele cari cresc prin dărâmături de ziduri, pe clădiri căzute în ruină.
Deosebirea între *esenţă şi specie* (la arbori)	Rev. Păd. 192 / pag. 238.	Intre o esenţă forestieră sau specia lemnoasă nu există nici o deosebire. In toate limbile se găsesc cuvinte, cari au mai multe înţelesuri, unele foarte diferite, tot aşa sunt multe cuvinte, diferite unele de altele, cari au acelaşi semnificare. *Esenţă* vine de la latinescul: *essentia*.
Gârneţ	Rev. Păd. 1922/ pag. 283.	Nici eu nu ştiu ce a vrut să înţeleagă d-l Dr. Pzemiscky prin expresiunea: *„Tăeturile şi poienile de tipul gârneţ"*.
Lemn pârlit ca produs de industrie	Rev. Păd. 1898/ pag. 187.	*Lemn pârlit ca produs de industrie* este cel care se carbonizează superficial în parte sau în total spre a spori rezistenţa lui contra putreziciunei. Acest mijloc de conservaţiunea lemnelor este întrebuinţat şi la noi din timpuri imemoriale, astfel se pârlesc capetele destinate a intra în pământ a aracilor de vie, a bulamacilor (stâlpilor), a prăjinelor de hamei. Se ţin de asemenea mai mult timp în fum încălzit, lemne întrebuinţate pentru juguri, şele pentru cai etc. cunoscute în limba franceză sub numele de *bois d'arcole*.
Şlit (din ce limbă şi ce însemnătate are.)		Cuvântul *Şlit* vine de la germ. *schlitten:* a transporta lemnele de foc şi buştenii în sănii cari alunecă pe un drum podit din distanţă în distanţă cu traverse de lemn. Este un mijloc de transportat lemnele pe care l'am văzut practicat în M-ţii Vosgi din Franţa.
Carte de hotărnicie		Inginerul însărcinat de Tribunalul res-

---

*) Aceste întrebări au fost făcute redacţiei de către d-l inginer silvic Itiu. Petre Antonescu.

Intrebări :	Locul unde a găsit cuvintele :	Răspunsuri :
		pectiv cu ridicarea in plan a unei moşii, sau stabilirea hotarelor despre unul sau mai mulţi vecini, fixează o zi când aceştia sunt ţinuţi a-i prezenta actele de proprietate ce posedă. El constată unde există incălcări şi stabileşte adevăratele hotare, după socotinţa sa. Despre lucrare intocmeşte o ocolnică sau carte de hotărnicie, care nu devine definitivă, decât după ce se dă o sentinţă judecătorească in caz de contestaţie, sau după ce se confirmă planul şi cartea de hotărnicie in cazul contrar. Odată confirmat de Trib. planul, se fixează o zi când un membru al tribunalului insoţit de inginerul hotarnic merge in localitate, spre a stabili hotarele pe teren. In vechiul Regat această formalitate inlocueşte intru câtva cadastrul din Bucovina şi Ardeal:
Martac	Rev. Păd. 1904 pag. 218.	*Martaci* nume ce se dă in unele localităţi prăjinelor groase de 15—20 cm. iar in altele, in Dobrogea de pildă, sub *martaci* se inţelege prăjinele subţiri din cari se fac parii pentru garduri.
Parcelă		*Parcelă de gestiune* este cea mai mică unitate de impărţire economică a unei păduri. Parcelele sunt limitate de linii parcelare având de scop inlesnirea gestiunei, (administraţiei) a orientărei, a da tăerilor nişte forme regulate, a inlesni transportul, exerciţiul vânătorei a localiza incendiile etc. *Parcelă de studiu sau subparcelă de gestiune* este cea mai mică subdiviziune a unei păduri din punctul de vedere al studiului parcelar. O astfel de parcelă de studiu este constituită din porţiuni de pădure homogene din punctul de vedere al climei, solului şi arboretului şi cari sunt susceptibile de acelaşi tratament şi operaţiuni culturale.
Bataştină şi baştină Diferenţa ?	Rev. Păd. 1897 pag. 347.	In Revista Pădurilor din anul 1897 pag. 347 s'am găsit cuvintele Bataştină şi Baştină; om de *baştină* se zice de un om al căror părinţi, moşi şi strămoşi, au trăit in acelaş ţinut, nu şi au schimbat locul unde s'a născut. Bataştină, probabil că are acelaşi semnificare intrebuinţat fiind pe unele locuri de ţărani
Ferăstrău cu apă italian, nu e joagarul?	Rev. Păd. 1900 pag. 295.	*Ferăstrăul cu apă italian* este un ferăstrău mişcat cu apă, mai bine construit ca cel simplu ţărănesc. El are de

Intrebări:	Locul unde a găsit cuvintele:	Răspunsuri:
		multe ori 2 pânze de ferăstrău. Numirea de joagăr se da la cel țărănesc, dar nu în toate părțile.
Ferăstrău mecanic	Rev. Păd. 1902, pag. 86.	Ferăstrău mecanic are drept motovaporii de apă produși în cazanele lor comobilelor respective.
Păr	Rev. Păd. 1012/ pag. 231.	Revista Pădurilor din anul 1012 nu există. Am căutat în cea din anul 1912 la pag. 231 și n'am găsit nimic vorbindu-se de păr. Păr este numele cunoscutului arbore fructifer, care produce pere. Socotesc însă că acolo unde ai cetit d-ta a fost vorba despre altceva.
Ghețar	Rev. Păd. 1903/ pag. 304.	Sub numirea de ghețar se înțelege acele mari mase de zăpadă înghețată acumulată numită eternelă, căci nu se topește nici o dată, temperatura rămânând totdeauna sub 0°. Ghețarii au de regulă în fiecare an o mișcare de descindere din cauza pantelor, după temperatura anului respectiv capătul lor din vale se coboară mai mult sau mai puțin.
Pervaz	Rev. Păd. 1897/ pag. 326.	Scândurile foarte înguste și subțiri, stinghiile care se pun la uși, la rame, la ferestre, pe lângă marginea despre zid a pardoselei unei camere se numesc *pervazuri*.
Sfeșnicar	Rev. Păd. 1920/ pag. 346.	Sfeșnicar se zice de un arbore care are forma unui sfeșnic sau candelabru cu mai multe lumânări. Un arbore foios, care a fost tăiat de la oarecare, înălțime produce de regulă mai mulți lăstari, cari crescând fiecare formează câte un trunchiu, asemănându-se, pentru că pornesc de la acelaș nivel, cu un sfeșnic sau candelabru. Poporul îi mai zice pe alocurea acestor lăstari și *gemenari*. Acelaș aspect îl prezintă și arborii rășinoși, molidul în special, care în tinerețe a fost pășunat de vite, ramurile de la ultimul verticil crescând în sus dau naștere la mai multe trunchiuri, iar partea de jos a arborelui prezintă o umflătură caracteristică.
Talvegul râpei	Rev. Păd. 1922 pag. 512.	Sub talvegul râpei; autorul credcă a înțeles fundul albiei: de regulă partea de la mijloc pe unde se scurg apele când plouă.

Întrebări :	Locul unde a găsit cuvintele .	Răspunsuri :
Este şi ce deosebire există între *trupină* şi *tulpină*.		Este acelaşi lucru; cuvântul de trupină îl întrebuinţează unii locuitori de la ţară (sate).
A repica şi a sădi, resădi. Diferenţa ?		A repica vine de la cuvântul francez: *repiquer*, ce înseamnează a transplanta o tânără plantă (un puet) provenit din sămânţă într'un strat sau răzorul unei pepinieri spre a produce multe rădăcini trasante. O aceiaşi semnificare o are şi cuvântul a *resădi*.
Clăcaş.		Săteanul care până la cea d'intâi împroprietărire din vechiul Regat, ce a avut loc la 1864, n'avea propriul său pământ, ci lucra pe cel ce îl dădea proprietarul moşiei respective în condiţiile fixate de acesta.
Răzeş şi Moşnean		Locuitor rurali care îşi avea pământurile şi pădurile sale proprii, cedate moşilor sau strămoşilor săi pentru acte de vitejie de către domnitorii ţării, prin acte numite *hrisoave*.
Rumân		Calitatea cetăţeanului de naţionalitate română, (săteni) care însă nu avea dreptul de a se strămuta dintr'un sat în altul.
Raia		Nume ce se da supuşilor turci, nemusulmani.
Plăieş		Locuitor muntean făcând parte din armata activă, lăsat însă la vatra lui, până ce domnitorul ţărei (Moldova), îl chema pentru apărarea patriei. Sunt cunoscuţi plăeşii din judeţul Neamţ în special ai lui Ştefan cel Mare.
Deosebirea între scoc, jilip şi uluc.	Rev. Păd. 1922 Februarie.	Scocurile se disting în scocuri uscate, fără apă (jilipuri) şi în scocuri cu apă, ce li se mai zice şi ulucuri. Aceasta este părerea mea cel puţin. Ar fi bine ca să se dea o semnificare unitară diferiţilor termeni technici.
Gaşcă ?	Ajungem la fântâna Surdului, *o gaşcă* de bârne acoperită cu mii de iscălituri.	N'am auzit până acum despre o gaşcă de bârne.
Ţarcuri, răsalniţe ca semne de hotar ?	Rev. Păd. 1912/ pag. 320.	Ţarc sau răsalniţă constă dintr'un par bătut la mijlocul unui ocol mic (cerc) îngrădit cu nuele.

Intrebări:	Locul unde a găsit cuvintele:	Răspunsuri:
Samar	Rev. Păd. 1922/ pag. 44.	*Samar* se înţelege o pereche de traiste cari se pun pe spinarea unui cal sau măgar şi în care se aşează greutăţi astfel ca să-şi poată face echilibrul: *„ori moare măgarul, ori îşi perde samarul“* (proverb).
Subii	Rev. Păd. 1922/ pag. 73.	*Subii* sunt despicături de fag, cioplite in 4 muchii, secţiunea lor tranversală fiind patrată, cu o latură de 3 sau de 4" ţoli veneţiani (85 şi 115 mm). Lungimea lor poate fi de $2,_1$ $3,_1$ $4,_3$ şi $5,_2$ m. Ele se intrebuinţează in ţările mediterane, in Spania mai cu seamă in industria căruţăriei.
Tavelotti.	Rev. Păd. 1903/ pag. 159.	*Tavelotti* sunt nişte scândurele subţiri groase de 7—8 mm. (după usajul din Genua), de $4,_5$—5 mm (usajul din Croaţia) şi de 3—4,5 mm. (usajul din Messina). Lungimea lor este de obiceiu de 2 m. 23—2 m, 28, iar lăţimea de 26—29 cm. Se intrebuinţează la facerea de cutii pentru expediat portocale, lămâi, struguri stafidiţi, smochine tescuite. La un m. c. intră 90—120 de tavoletti.
Sujet. nu e francez?	Rev. Păd. 1900/ pag. 212.	Cuvânt francez, derivat din lat. *subjectus*.
Talaz şi taluz e tot una?	Rev. Păd. 1903/ pag. 30.	Talazurile mării, adică valurile mării. Taluz este panta, inclinarea ce se dă unui terasement, unui zid, sau unui şanţ.
Trunchiu e firul arborelui intreg fără crengi? Fus, trupul arborelui până la crengi? E o parte curmată din arbore? In loc de tulpină?	Rev. Păd. 1905/ pag. 389 Rev. Păd: 1909/ pag. 203. Rev. Păd. 1910/ pag. 283. Rev. Păd. 1911/ pag 213.	Forestierii noştri sub trunchiul unui arbore înţeleg firul arborelui întreg, adică până la vârf, fără crăci însă. Fusul arborelui este partea trunchiului lipsită de crăci. Francezul sub numirea de trunchiu (tronc) înţelege partea curmată dintr'un arbore de ordinar propriu pentru lucru. Botaniştii sub tulpină înţeleg firul întreg al arborelui pe când silvicultorii sub tulpină socotesc partea din trunchiul arborelui ce mai rămâne după ce acesta se taie.
Stinghie	Rev. Păd. 1922/ pag. 34.	Stinghii sau stacheţi este acelaşi lucru cu zăbrelele (2/3 cm.) cari la oraşe se intrebuinţează la imprejmuirea curţilor.
Fabrică sau uzină de cherestea?		E mai propriu fabrică de cherestea, căci sub uzină se înţelege mai mult o fabrică metalurgică.
Ferăstrău pendulă?	Rev. Păd. 1921/ pag. 579.	Ferăstrăul pendulă in fabricile de cherestea se intrebuinţează pentru retezatul capetelor buştenilor (Muntenia) a butucilor (Moldova); se zice pendulă, pentru că unul din capetele sale este fixat, iar cel de al 2-lea este liber şi prevăzut cu un ferăstrău circular.

DIN LITERATURA SILVICA

Karl Freiherr von Tubeuf.
„Monographie der Mistel“. *Munchen 1923*
(832 pg. 181 Fig. 36 tabl. 5 hărţi)

Profesorul de Patologie vegetală şi Botanică forestieră dela Universitatea din München publică sub titlul de mai sus o lucrare monumentală asupra văscului, prin care îşi închee un lung şir de experienţe şi observaţiuni întreprinse în decursul ultimilor 25 ani. Această publicaţie ne oferă un model de o deosebită tenacitate în urmărirea unei probleme ştiinţifice, care merită să fie citat de acum înainte ca exemplu.

Cercetând lista bibliografică dată în introducere, constatăm că vâscul s'a bucurat de favoarea de a fi unul din cele mai cercetate plante. Biologia sa capriţioasă, cât şi deosibita importanţă, pe care o joacă în viaţa de toate zilele la diversele popoare : a făcut ca el să fie pe primul plan al observaţiunilor diverşilor botanişti. Cu toate că s'ar părea că acest domeniu este epuizat, lucrarea lui Tubeuf nu cuprinde numai o coordonare a cunoştinţelor botanice actuale asupra vâscului, ci aduce şi multe lucruri noi deosebit de importante.

Trecând în revistă tabla de materii, găsim că cuprinde următoarele capitole mai însemnate:

Rolul vâscului în viaţa de toate zilele la diverse popoare începând cu primele timpuri istorice.

Distribuţia geografică actuală a vâscului.

A doua parte a cărţei se ocupă cu: Morfologia, Anatomia, Fiziologia, Biologia şi Patologia vâscului. Partea treia este consacrată rolului vâscului în horticultură, pomicultură şi mai ales Silvicultură, cultura vâscului. Pagubele şi metodele de combatere. Din imensitatea de fapte cuprinse în această lucrare, îmi propun a extrage câteva chestiuni, cari aruncă lumini noi în problema atât de misterioasă a acestui parazit şi care merită să fie cunoscută, fără însă a avea pretenţiunea de a epuiza acest subiect.

Rasele vâscului

Tubeuf stabileşte că vâscul în Bavaria are 3 rase biologico-fiziologice, rase caracterizate nu atât prin caractere distincte morfologice cât prin specializarea lor pe anumite plante ospitaliere, după cum urmează:

Vâscul de brad, vâscul de pin şi vâscul de foioase.

Vâscul de foioase are fructele albe transparente, rareori sunt gălbui sau roşcate. Mărimea fructelor este foarte variabilă. Seminţe ovale, deobiceiu însă în 3 colţuri. Frunzele sunt de asemenea foarte variabile în funcţie de planta ospitalieră. In natură şi prin infecţiuni artificiale s'a putut constata că vegetează pe specii foioase, forestiere din 36 genuri (aproape toate speciile foioase existente actualmente în Europa). Nu s'a putut niciodată infecta în acest vâsc vr'un conifer.

Vâscul de brad, Fructele sunt albicioase, mai mari decât cele ale rasei următoare, mai lungi decât late. Seminţele ovale sau obovate cu pereţii laterali foarte concavi. In natură se găseşte numai pe câteva specii din genul Abies, prin infecţiune artificială s'a putut cultiva pe Acerdasycarpum (la Baden-Baden o alee de Acer dasycarpum a fost invadată în mod natural de vâsc care a provenit din pădurile de brad învecinate), Acer rubrum şi Larix leptolepis.

Vâscul de pin. Fructele sunt în general gălbui, mai mici decât cele ale vâscului de brad, ovale cu părţile laterale puternic concave. Frunzele sunt relativ mai înguste decât ale celor lalte rase.

In natură a fost găsit pe Pinus silvestris, P. laricio şi în condiţiuni favorabile de vegetaiie pentru vâsc pe P. montana foarte rar pe molid.

Prin infecţiuni artificiale s'a putut desvolta pe Pinus resinosa, Banksiana, P. cembra, Cedrus atlantica, Larix leptolepis şi în fine dintre foioase numai pe Salix Capraea. Heinricher, profesor de Botanică dela Univ. din Innsbruck cel mai profund cercetător actual al paraziţilor phanerogami, care s'a ocupat de asemenea vreme îndelungată cu vâscul, stabileşte 5 rase anume la cele de mai sus adăugă o rasă pe păr şi o alta pe stejar. Experienţele îndelung repetate ale lui Tubeuf confirmă numai 3 rase, care dată fiind minuţiozitatea cu care s'au stabilit în stadiul actual al cercetărilor rămâne ca cele mai valabile.

Câteva chestiuni în legătură cu plantele ospitaliere ale vâscului

In literatură asupra plantelor ospitaliere ale vâscului s'au comis o serie de erori, pe cari Tubeuf caută să le elimine. Intre plante ospitaliere repetat se menţionează Larix europaea; cercetările lui Tubeuf arată cu această specie este imună. Această proprietate o are numai Larix europaea din acest gen, căci Larix leptolepis este din contra foarte puternic atacat de vâsc. Origina acestei greşeli din literatură se datoreşte lui Plinius, care cu ocazia traducerei scrierilor lui Theophrast în latineşte la capitolul despre vâsc, a confundat pinul cu laricele şi dela care apoi eroarea s'a perpetuat până astăzi. Deasemenea, în literatură între plantele ospitaliere se dă deobiceiu că părul este în al doilea rând după măr. Faptul nu este exact, căci în timp ce mărul este foarte atacat de vâsc, perii (mai ales prunii şi cireşii) suut relativ rar atacaţi. Relaţiunile dintre păr şi vâsc sunt foarte interesante. După modul cum se comportă părul faţă de vâsc deosebim specii imune şi specii predispuse. Speciile imune au proprietatea că la prima infecţiune fie naturală, fie artificială, cu vâsc reacţionează în mod foarte puternic; în adevăr Laurent a observat că la puţin timp după germinaţia seminţei de vâsc, parenchymul ramurei atacate moare pe o distanţă de 4—8 cm. dela locul infecţiunei, iar vasele lemnoase se închid prin o secreţie gumoasă. Din aceste cauze seva încetează de a mai circula în ramura atacată şi ramura se usucă cam prin mijlocul verei provocând în acelaş timp şi moartea plantulei de vâsc.

După cele stabilite de Tubeuf şi Heinricher rezultă că în cazurile următoare de infecţiune cu vâsc, părul nu mai reacţionează în acelaş mod, cu toate acestea plantula de vâsc la puţin timp după germinaţie moare. In urma primei infecţiuni părul devine imun contra atacului vâscului. După cum am scris mai sus sunt alte rase de păr cari sunt predispuse şi nu prezintă la prima infecţiune reacţiunea de apărare. Pe aceste specii vâscul se instalează cu înlesnire. Aproape în orice scriere literară asupra vâscului stejarul este dat ca un arbore atacat în mod frecvent de vâsc. Tubeuf în decursul a 25 ani nu a putut afla de cât 5 cazuri, (2 în Germania şi 3 Elveţia), cari au fost dovedite în mod cert. Deobiceiu când se găseşte vâsc pe stejar, el nu parazitează direct pe acesta, ci este un parazit al lui Loranthus, deci un parazit de ordin al II, faţa de stejar. Apariţia unui vâsc pe vr'un stejar este un fapt de o aşa mare raritate, încât, — în cazul când se găseşte vr'un exemplar de stejar atacat şi care se dovedeşte în mod cert ca atare, — merită să fie menţionat în literatură.

Se pare că Celţii au cunoscut şi apreciat raritatea acestui fenomen, fiindcă în cultul lor un asemenea stejar căpăta o deosebită importanţă, era declarat ca sfânt şi sub acoperământul său se oficiau slujbele religioase.

Din lungul şir de plante ospitaliere mai menţionăm molidul, pe care pentru prima oară a fost observat de Tubeuf în 1910 în Tirol şi din cari se cunosc până astăzi în Germania 10 exemplare.

Interesant mai este de asemenea că în natură se găseşte vâscul ca parazit pe Loranthus şi chiar pe el însuşi adică pe alte exemplare de vâsc.

Răspândirea geografică a vâscului.

Rasele vâscului au arii de distribuţie cu totul deosebite, astfel vâscul de foioase este singurul reprezentat în sudul Suediei şi Norvegiei, Sudul Angliei şi N.-Vestul Franţei; vâscul de brad este aproape în tot cuprinsul Bavariei, pe când cel de pin numai în câteva locuri în Sud în Alpi şi apoi în teritoriu cuprins între Dunăre şi graniţa de nord a Bavariei lipsind în provincia denumită Bavaria de Sus.

Tubeuf a cules datele pentru stabilirea ariei de vegetaţie a vâscului prin personalul silvic, cărora le-a adresat prin administraţiile silvice respective circulare cu întrebări precise asupra diverselor chestiuni geografice şi biologice în legătură cu vâscul

Vâscul se găseşte reprezentat numai în Europa, nordul Africei şi o parte din Asia, mai ales Asia mică.

In America acest parazit lipseşte şi este înlocuit însă de reprezentanţi ai genului Arcenthobium şi Phoradendron, din care Phoradendron flavescens se aseamănă în biologia sa şi habitus cu viscum album, din care motiv este întrebuinţat de localnici pentru împodobirea caselor în timpul sărbătorilor Crăciunului.

Afară de viscum album în Europa se mai găseşte în Spania viscum cruciatum, (care are fructe roşii) instalat pe Migdal, Crataegus monogyna şi pe Populus nigra. Aria de distribuţie a vâscului (în înţeles larg, cuprizând cele 3 rase) este redusă numai în partea de West şi Sud a Europei. Lipseşte în câteva locuri către oceanul Atlantic în Portugalia a Belgiei şi Olanda, în partea de Nord a Insulelor Britanice, la Nord de Stockholm în peninsula Scandinavică.

Limita sa Estică începe dela Memel către Nipru în linie dreaptă, de unde se întoarce către Isvoarele Prutului, urmează apoi Prutul, Dunărea dela Galaţi la Sulina şi în fine Marea Neagră până în Marea Mediterană.

Distribuţia văscului în ţara noastră nu este încă cunoscută. In 1913 Tubeuf a trimis circulara sa serviciului silvic, care a fost tradusă de D-l prof. P. Antonescu şi trimeasă la ocoalele silvice.

Evenimentele posterioare au împiedicat însă strângerea datelor. Pentru Transilvania datele sunt strânse de prof. Roth de la Chemnitz, cari însă tot din cauza evenimentelor nu au ajuns până la Tubeuf. Numai în ceeace priveşte Bucovina găsim câteva date, pe care le dau mai jos, în vederea de a fi folosit cu ocaziunea alcătuirei unei flore forestiere a ţărei noastre.

Prof. Dr. Bokzat dă că molidul are un procent foarte ridicat de văsc, ceeace Tubeuf crede a fi o eroare de determinare, dat fiind că pe molid nu merge decât văscul dc pin, iar pinul lipseşte în Bucovina.

Pe brad a fost găsit la ocoalele silvice. Storojineţ, Solca, Ciudin, Vicovul de sus (unde atacul este foarte pronunţat) Rădăuţi, Marginea, Hardeggthal (?), mai puţin atacat la Cernăuţi-Câmpulung, Dorna Condreni, Ostia, Pojorâta Frasin, Gura Hu, morului, Trătauţi Putna, Straja, Vama şi Ilişeşti.

Văscul de foioase a fost găsit:

Pe plopi: Cernăuţi, Vicovul de Sus
Pe plopi piramidali: Cernăuţi, Rădăuţi
Anin alb: Codrul Cosminului
Mesteacăn: Cârlibaba

---

1) Viscum cruciatum are o arie pe vegetaţie greu de explicat; in afară de Spania el nu se mai găseşte decât în Palestina pe măslin. Prin modul său de distrubiţie aminteşte pe acel al lui Abiespinsapo, care este reprezentat numai în Munţii din sudul Spaniei.

Sorb : Cernăuţi
Salcâm : Cernăuţi
Paltin de câmp şi jugastru : Codrul Cosminului
Paltin de munte : Cernăuţi
Teiu : Cernăuţi şi Codrul Cosminului

Este interesant că în Bucovina nu se menţionează între plantele ospitaliere vâscului, mărul care este ştiut că nicăeri nu este cruţat; probabil este o scăpare din vedere a silvicultorilor din Bucovina, cari la alcătuirea răspunsurilor la întrebările lui Tubeuf s'au mărginit la cerçetarea speciilor forestiere.

In harta de distribuţie a văscului alcătuită de Tubeuf pentru Europa, se dă Basarabia ca fiind complectamente lipsită de acest parazit, fapt care merită să fie contrazis.

Oekologia vâscului.

In general se admite că vâscul este dioc. Lindmann a găsit în Suedia câteva cazuri de monoicie. Tubuef deasemenea descrie tufe monoice, cari însă provin din 2 indivizi de gen contar, din cari exemplarul femel trăeşte parazitar pe cel mascul sau viceversa. Uneori se găsesc exemplare de vâsc cu flori cari prezintă organe reduse femele.

Florile femele sunt foarte reduse, ele prezintă 4 sepale în interiorul cărora se află un pistil format din creşterea a 2 carpele. In interiorul pistilului lipseşte ovulul, sacii embrionari (1—4) sunt formaţi direct în ţesutul pistilului care la rândul său se cufundă cu cel al receptacolului. Florile mascule prezintă deasemenea un perigon format din 4 sepale, pe feţele interne ale cărora se găseşte un strat, care cuprinde până la 50 loji, în care se produc grăunţi de polen şi care strat se admite a proveni din concretizarea anterelor cu sepalele florale. Jost, cel care a studiat în deaproape, desvoltarea inflorescenţei la vâsc, spune că. — „El are organele sale reproductive foarte reduse. Sacii embrionari dela fl. femele şi anterele florilor mascule se apropie prin structura lor mai mult de macrosporangii şi microsporangii Pteridophytelor, decât de organele similare dela Angiosperme". — In ceeaceprivește modul de aranjare al inflorescenţelor, în natură se găsesc numeroase forme teratologice, din cari Tubeuf dă o mulţime de fotografii.

Fructul de vâsc prezintă fenomenul de Polyemibrionie.

La germinarea seminţelor, es afară aceşti embrioni şi dau naştere fiecare la câte o plantulă.

Vâscul este protogyn. Florile femele apar uneori chiar în cursul lunei Ianuarie. Jost a găsit că floarea femelă se formează, în muguri încă din luna Iulie anul precedent înfloririei, iar în luna Octombrie se formează chiar saci embrionari. Această desvoltare precoce a florilor femele dă posibilitatea ca ele să se deschidă chiar în cursul ernei, când activitatea vegetativă a plantei este aproape nulă.

Polinizaţia are loc cu ajutorul insectelor în cursul lunei Martie şi uneori Aprilie. In timpul polinizaţiei florile mascule răspândesc un miros foarte puternic, iar pe stigmatul florilor femele apare o picătură de secret, care proemineazā deasupra vârfurilor sepalelor, făcând florile prin luciu său exterior evidente.

Fructele se coc abia în Decembrie. Ele se găsesc până prin mijlocul lunei Ianuarie pe tufele de vâsc. Sturzii, abia către sfârşitul lui Ianuarie încep a devora fructele de vâsc. Din observaţiile lui Tubeuf rezultă că păsările nu recurg la aceste fructe, decât în momentul când lipsa altor alimente le obligă la aceasta. De altfel prin analize s'a găsit că valoarea lor nutritivă este foarte scoborâtă. Cu toată credinţa generală cercetările arată că fructele de vâsc nu sunt aşa de preferate de păsări, cari atâta timp cât au la dispoziţie altă hrană le evită. De altfel şi devorarea lor se face cu mari greutăţi din cauza substanţelor lipicioase ce le cuprind şi cari pe de o parte împiedică înghiţirea iar pe de o altă parte se prind cu uşurinţă de ciocul păsărilor.

Răspândirea seminţelor se face prin păsări. Până acum s'au găsit aprox. 40 de specii de păsări cari devorează aceste fructe. Pentru răspândirea vâscului însă se pare că nu toate au aceiaş importanţă, cel mai important grup îl formează genul Turdus. Seminţele sunt înconjurate de un strat gelatinos, care le face indigerabile şi care apoi ajută la lipirea seminţelor din excrementele insectelor pe ramuri.

Germinaţia şi plantele vâscului.

In natură sămânţa germinează după o pauză de câte va luni, fapt care a determinat pe unii cercetători să creadă că a-

---

1) De fapt la vâsc avem de a face cu o falşă Polyembironie. Polyembrionie în înţelesul strict al termenului, nu este decât atunci când în interiorul unui ovul se formează mai mulţi embrioni, ori în vâsc nu există un ovul.

ceastă perioadă de odihnă este de mare importanţă pentru actul germinaţiei. Wiessner a răuşit însă să provoace' germinaţia seminţelor de vâsc imediat după coacerea lor. Germinaţia nu este în funcţe de substrat, Tubeuf a găsit că seminţele de vâsc germinează chiar pe sticlă, Temperatura medie la care are loc încolţirea seminţelor după Heinricher este de 3,8°, C. şi că apoi după încolţire plantula se poate desvolta chiar la temperaturi foarte scăzute până la—17°, faţă de cari plantula se arată ca foarte rezistentă.

Factorul însă determinant pentru geminaţie este lumina, la întuneric nu s'a putut obţine niciodată încolţirea seminţelor. S'a observat că chiar conservarea seminţelor la întuneric, aduce după sine o pierdere rapidă a procentului de germinaţie. Rareori embrionul se desvoltă chiar în fruct ; în mod normal pentru germinaţie este necesară eliminarea pieliţei bacei. Desvoltarea plantulei de vâsc este cu totul diferită de aceea a plantelor celorlalte ; în adevăr din sământă ese afară mai întâi hypocotylul, la polul radiculei ese afară numai un mic vârf lipicios, care are rolul de a atrage hypocotylul în direcţia de creştere a rădăcinei, iar gemul a rămâne în interiorul seminţei.

Hypocotylul creşte pe o lungime 1 cm. în direcţia pe care a avut o în sământă. La puţin timp după germinare, privind mai multe seminţe, observăm hypocotylele îndreptate în toate direcţiunile. După cum a afirmat du Hamel şi Dutrochet, din acest moment însă hypocotylul prezintă mişcări de încovoere. Wiesner a arătat că aceste încovoeri sunt provocate de acţiunea luminei faţă de care hypocotylul se arată ca puternic negativ heliotrop. Mai târziu Wiesner găsi că în afara acestui tropism, hypocotylul este deasemenea negativ geotrop. Tubeuf confirmă cercetările lui Wiesner şi arată modul cum o exercită tropismele amintite.

Pentru demonstrarea geotropismului rădăcinilor el face următoarea experienţă :

Seminţe de viscum cruciatum sunt provocate să germineze la lumină. După ce hypotylul a eşit afară din sământă, introduce aceste seminţe în cutii întunecoase, unde sunt silite a continua germinaţia. După câtăva vreme a observat că hypocotylul tutulor seminţelor din cutie au luat direcţia opusă, celei pe care o iau în general rădăcinile plantelor adică negativ geotropică.

Tubeuf mai găseşte că hypocotylul prezintă şi mişcări autonome (nutaţiuni), ale căror cauze nu se poate atribui vr'unei influenţe externe şi cari provin din forţe interne necunoscute.

Aceste diverse mişcări au ca scop de a conduce vârful hypocotilului până la substrat, care apoi desvoltă aparatul sugător în ramura plantei ospitaliere graţie căreia îşi asigură existenţa. Tubeuf crede că mişcările hypocotylului sunt regulate în timpul zilei iar în timpul nopţei direcţiunea de creştere este cea indicată de acţiunea gravităţei. In cazul când hypocotylul în urma influenţelor de mai sus prin creşterea sa nu a ajuns cu vârful până la un substrat convenabil, atunci el începe a manifesta mişcări lente autonome în căutarea unui suport. După cum se vede din cele de mai sus hypocotylul prezintă o combaniţie de mişcări unică în lumea vegetală, cari îşi au explicaţia în modul său parazitar de traiu şi care îi înlesnesc găsirea unui mediu favorabil de traiu.

Pentru a nu abuza de spaţiul oferit de revistă mă opresc la acestea, rămânând ca cu altă ocaziune să revin asupra altor chestiuni privitoare la vâsc.

München, Sept. 1924. **Const. Georgescu**

† ST. DEMETRESCU-VERGU

Duminică 19 Oct. a. c. a încetat din viaţă la domiciliul său din Bucureşti, colegul nostru Şt. Demetrescu-Vergu. Vestea acestui desnodământ neaşteptat a stârnit regrete unanime în corpul silvic, în care era iubit şi stimat pentru calităţile sale alese.

Marţi 21 Oct. a avut loc înmormântarea. A asistat la această tristă despărţire, numeroşi prieteni şi admiratori ai defunctului, funcţionarii Academiei Române în frunte cu d-l Bianu, Directorul Academiei Române şi membrii corpului silvic aflători în Bucureşti în frunte cu d-l C. Opran, Ad-torul Casei Pădurilor.

S'au depus numeroase coroane de flori naturale din partea: soţiei, prietenilor precum şi din partea *Academiei Române*, a funcţionarilor Academiei Române, a *Casei Pădurilor* şi societăţii „Progresul Silvic", o jerbă frumoasă din partea familiei C. Opran etc. etc.

Serviciul funebru a fost oficiat de P. S. Archimandrit *Scriban* înconjurat de numeroşi preoţi, răspunsurile fiind date de corul Seminarului din Bucureşti.

Sicriul a fost ridicat de pe catafalc de colegi şi depus în cavoul funebru complect acoperit de flori.

Panglicile au fost purtate de d-nii: *C. Opran* Ad-torul Casei Pădurilor, I. Comanici şi Dem. Anastescu, Sub ad-tori ai Casei Pădurilor şi Gh. Năstăsescu, inginer inspector silvic.

La domiciliu d-l Bianu, Directorul Academiei Române a rostit următoarele:

Trăim cu toţii astăzi o zi amară a vieţei, zi a cărei amărăciune am mai gustat-o unii mai mult, a'ţii mai puţin, ziua despărţirii pentru totdeauna de o fiinţă scumpă, de un tovarăş de muncă, de credinţele, de năzuinţele, cari dau vieţei un rost, o împodobesc şi îi fac farmecul dela inceput până la sfârşit; zi cu cât de dureroasă pentru noi cei rămaşi sub povara datoriilor şi în bătaia valurilor vieţei, atât de liniştită pentru cel care pleacă dintre noi, lipsindu-ne de afecţiunea şi de conlucrarea lui.

Noi cei rămaşi pe ţărmul de pe care el îşi iea avânt peste necunoscutul şi misteriosul ocean al eternităţii şi al infinitului spre limanuri închipuite şi veşnic necunoscute, cu inimile strânse şi cu ochii înecaţi în lacrimi de durerea despărţirii, privim la bietele rămăşiţe materiale rămase încă înaintea noastră, rămăşiţe reci, în cari s'a adăpostit sufletul dătător de căldură şi de vieaţă, care făcea din ele un om cu acele daruri intelectuale şi morale cari întruchipează o personalitate de elită.

Vrând nevrând cugetarea noastră simte în asemenea cazuri trebuinţa de a răsfoi arhiva aducerilor aminte şi de a întoarce foaie după foaie trecutul spre a-şi reface într'o sinteză strânsă calităţile caracteristice ale celui plecat.

Cei adunaţi astăzi aici în jurul acestui sicriu ne aflăm în această stare sufletească. A plecat dintre noi acela care vieţuia în aceste rămăşiţe materiale, acela care răspândea în jurul lui farmecul afecţiunii către prea iubita lui soţie, către rudele lui, către prietenii lui,—acela care răspândea stima desăvârsită pentru dânsul între superiorii şi conlucrătorii lui ca şi între inferiori şi cunoscuţi.

Aşa a fost — căci a fost, dar nu mai este —, aşa a fost Ştefan Demetrescu-Vergu.

Absolvise Şcoala de agricultură şi silvicultură dela Herăstrău, intrase în serviciul silvic al Statului, dar în Aprilie 1903, *după informaţiile si îndemnul unui prieten veni la Academie spre a ocupa funcţiunea de Şef al Bunurilor. La Stat—spunea dânsul—avea prea puţină statornicie, prea puţină iniţiativă şi dânsul voia să organizeze în mod statornic — să creeze — în cadrul atât de iubit al economiei rurale. Dela 1 Maiu 1904 — timp de aproape 22 de ani — am lucrat în serviciul Academiei şi această conlucrare a fost nu numai bogată în roade, dar a fost o plăcere pentru toţi neumbrită niciodată de vre'o nemulţumire. Om de ordine, în cel mai bun înţeles al cuvântului, priceput, muncitor, devotat, plin de iniţiativă totdeauna înţeleaptă şi hotărâtă, ori unde mergea stabilea ordinea şi disciplina cea mai perfectă; şi această disciplină nu se mărginea la cele materiale, ci se întindea mai ales la viaţa morală.*

Pădurile mai ales îi erau dragi, de ele se interesa cu deosebire; ar fi vrut să fie toate prefăcute în parcuri. Le-a înconjurat cu şanţuri, ca să le ferească de stricăciuni, a plantat golurile lăsate de neîngrijirile din trecut, a organizat exploatarea lor sistematică in aşa fel ca produsul lor să fie din an în an mai bogat; îngrijea ca iubitele lui păduri să se prezinte cu demnitate, chiar cu eleganţă: pădurarii lui trebuiau să fie buni gospodari cu purtări alese; cantoanele lor trebuiau să fie totdeauna bine întreţinute şi curate, aşa încât oricine văzându-le îi făcea poftă să le locuiască câteva zile.

In grija lui mai era supravegherea gospodăriei şcolilor — două de agricultură cu internate, una primară.

Interes părintesc pentru şcolari, sfaturi şi ordine frăţeşti pentru personalul didactic şi administrativ, erau împărţite de dânsul în toate părţile, pe toate timpurile, — fără cruţarea persoanei şi adeseori cu sacrificiul intereselor sale personale.

Am avut norocul şi mulţumirea de a lucra cu Vergu mai bine de 21 ani în serviciul Academiei, căreia i-a închinat toate rarile lui calităţi intelectuale şi morale de bun administrator, de exemplar organizator, şi mai pe sus de toate înaltele lui calităţi morale şi tot devotamentul fiinţei sale.

Două persoane au putut cunoaşte mai bine calităţile celui pe care l-am pierdut acum: acea zdrobită soţie, căreia i-a dat virtuţile sale de soţ şi acel care vă vorbeşte acum, lângă care şi-a desvoltat întreagă activitatea lui externă de om public ca organizator şi ca administrator.

Soția sdrobită de durerea despărțirii nu poate avea glas; eu pot spune și o spun în acest dureros ceas al despărțirii: atât în viața sa privată cât și ca servitor al intereselor publice Vergu a realizat idealul soțului, idealul funcționarului.

Viața se judecă mai pe sus de toate după valoarea ei morală: valoarea vieței nu stă în câte averi ai adunat, câte trepte ale ierarhiei sociale ai urcat — ci într'altceva: cât bine, cât folos ai adus pentru alții, pentru societatea în care ai trăit, câtă dragoste impersonală pentru semenii tăi, cât devotament ai presărat ca raze luminoase pe cărările vieței.

Privind viața lui Vergu sub acest unghiu, noi toți aceia cărora durerea despărțirii ne strânge astăzi inima, și înainte de toți sdrobita sa soție, trebue să găsim mângâierea în conștiința că acel care ne-a lăsat în acest ceas fatal a fost în toate situațiile vieței personificarea binelui și a virtuților cari ridică pe om la înălțimile morale spre care toți trebue să năzuiască, dar nu toți le ajung.

Pomenirea lui să fie veșnică și să fie pildă de urmat pentru cât mai mulți spre fericirea lor și a societății în care trăiesc.

La mormânt, D-l Inginer Inspector silvic M. P. Florescu, din partea *corpului silvic* și al Societăței *„Progresul silvic"*, a rostit următorul discurs.

Intristată adunare, camarazi

Cu inimile strânse de durere, corpul silvic se desparte azi cu regret, de unul din acei colegi care au făcut parte din elita breslei pădurărești.

Grozave sunt durerile ce le încearcă breasla noastră de la un timp încoace, dureri cari lasă răni adânci, mai ales azi când. din toate părțile pădurile au numai dușmani și nici un amic.

Născut la 1868 în București, dintr'o familie de oameni gospodari, după ce a absolvit Liceul **Matei Basarab** *din București s'a înscris la Școala Centrală de agricultură și silvicultură dela Herăstrău, după care terminând-o cu succes, a intrat la 1889 în serviciul Statului. Primii doi a fost în comisii de amenajament în Moldova, apoi până la 1 Mai 1903 ca șef al ocolului silvic „Slobozia". In tot acest timp a lucrat serios pentru cauza forestieră. Câți dintre voi, cei ce sunteți cu chia argintie, nu vă adu-*

ceţi aminte de frumoasa aleie de salcâmi dela Slobozia, aleie pe care pădurarii lui o numiau **„aleia lui Cuconu Fănică"**, *aleie, care azi e distrusă de vitregia soartei şi a sălbătăciei oamenilor!*

Intrat apoi în serviciul Academiei Române, la 1 Mai 1903 a funcţionat în mod continu timp de 21 ani, adică până şi-a dat sfârşitul.

De ceia ce a făcut pentru pădurile şi bunurile Academiei, a vorbit altul înaintea mea, mai autorizat ca mine.

Dar ceia ce vreau să evidenţiez aci, sunt calităţile acestui distins coleg, care forma o rezervă din puţinele rezerve ce ne-a mai rămas în corpul nostru. Era una din acele rezerve frumoase de elită, întocmai ca acele rezerve pe care le alegem noi pădurarii în pădure, pentru ca din ele, să reiese alţi lăstari noi, puternici şi viguroşi, **uitaţi-vă la dânsul, ce frumos este!**

Ne doare mult această despărţire prea timpurie!

Ne doare căci el a fost al nostru, ne-a aparţinut nouă silvicultorilor.

De aceia, atâţia dintre noi, tineri şi bătrâni, am ţinut să venim să ne luăm ultimul adio de la un coleg de elită cum ai fost tu!

A fost un soţ model!

N'a avut copii! Dar prin calităţile sale specifice **mai ales** *pe* **aceste vremuri de nevroză şi de intervertiri de valori normale**, *el a ştiut să-şi ajute cele 3 nepoate ale sale, cum nici unul din câţi cunosc nu şi-a ajutat chiar copii proprii!*

Sunt lucruri rare, de adâncă educaţie, care trebuiesc relevate de noi colegii, aci în faţa mormântului său, pentru a fi ştiute de câţi mai mulţi... şi în special de tineret.

Si acum când minutele de despărţire, de tine ne sunt numărate, când ploaia picură din belşug capetele noastre, care stau descoperite în faţa mormântului rece care te va înghite şi pe tine..., ţinem să-ţi spunem că colegii tăi, spre deosebire de Soc. „Progresul silvic" şi „Casa Pădurilor" care ţi-au trimis coroane de flori naturale ca ultim simbol de recunoştinţă, noi colegii tăi, pentru dragostea de neam şi ţară, pentru sentimentele ce le nutreai pentru cauza naţională a neamului şi pe care mi le împărtăşeai adesea în întâlnirile noastre, nu ţi-am depus coroană, ci modestele noastre contribuţii le-am trimis Cercului Studenţesc de la Iaşi, pentru ca în amintirea ta, să contribuim cu o cărămidă la clădirea căminului studenţesc creştin din Iaşi, adică acolo de unde ţi-ai început tu cariera silvică.

Şi acum, Doamne, te rugăm fierbinte primeşte în ceata celor mulţi... şi drepţi, alături de atâţia colegi jertfiţi pentru cauza neamului şi pădurilor şi sufletul colegului nostru St. Dumitrescu-Vergu.

Dragă coane Fănică, Corpul silvic şi Societatea „Progresul silvic" îţi aduc în acest moment prin glasul meu ultimul omagiu şi ultimul adio!

Dumnezeu să-l ierte!

Informaţii

Duminică 19 Oct s'a sărbătorit la şcoala Politechnică din Bucureşti cu deosebită solemnitate amintirea a 25 ani dela moartea lui G. Duca, fost director al şcoalei de Poduri şi şosele — La această solemnitate, Casa Pădurilor a fost reprezentată prin D-l. D. Anastasescu, corpul profesoral forestier prin D nii: N. Iacobescu. Dr. Drăcea Vintilă Stinghe şi D. Drâmbă, Soc. Progresul silvic prin D-l. M. P. Florescu.

*

Duminică 26 Oct. (Sf. Dumitru) la şcoala de conductori silvici din Timişoara, s'a pus bazele societăţei *conductorilor Technici silvici din România.*

La această şedinţă solemnă a asistat: D-nii Valeriu Lintzia, Directorul Scoalei de conductori silvici şi d-nii profesori: I. Dimitrescu şi I. Pruteanu — un număr important de conductori technici silvici şi toţi elevii şcoalei.

S'a citit proectul de Statute şi după ce s'a modificat câteva din articole s'au aprobat de toţi cei de faţă, urmând a se trimete apoi şi ad-ţei Casei Pădurilor spre aprobare.

In unanimitate Societatea *„Conductorilor Technici silvici din România* a ales ca preşedinte pe d-l Inginer inspector silvic M. P. Florescu.

*

Pentru anul 1925, ca delegat al secţiei Silvice, pe lângă Şcoala Politechnică din Bucureşti, a fost ales d-l Inginer consilier silvic *Petre Antonescu* în locul d-lui N. G. Popovici al cărui mandat a expirat.

•

Aprovizionarea cu seminţe forestiere.

Administraţia Casei Pădurilor a satisfăcut larg în ultimii ani cererile de seminţe forestiere şi în special de molift, necesar împăduririlor de efectuat de către proprietarii particulari, societăţile forestiere, etc.

In acest an cererile de sământă de molift, din lipsa totală de fructificaţie a acestei specii, nu vor mai putea fi satisfăcute, întru cât rezerva de circa 4.500 kilograme, este necesară împăduririlor de efectuat la Stat şi la pădurile Administrate de Stat.

Interesaţii sunt prin aceasta rugaţi să caute aşi acoperi din timp în altă parte de cât la Stat nevoile de sământă de molift. Se va întreba în primul rând la direcţia Fondului Bisericesc din Cernăuţi.

MINISTERUL AGRICULTURII ŞI AL DOMENIILOR
CASA PĂDURILOR
DIRECŢIA AMENAJERILOR

DECIZIUNE

Noi, Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agiculturii şi al Domeniilor,

Asupra raportului Domnului Administrator al Casei Pădurilor,

Având în vedere articolul 2 din Codul silvic,

Având în vedere articolul 2 din Legea Modificărilor la Codul silvic publicată în Monitorul Oficial No. 131/920.

DECIDEM:

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul de exploatare al pădurii Sionul pendinte de comuna Ceraş, jud. Prahova, proprietatea Eforiei Spitalelor Civile, în suprafaţă de 462 Ha. din care 383 de exploatat. Regimul codru cu tăeri rase, revoluţia normală 80 ani, exploatarea în 8 ani.

b) Regulamentul de exploatare al pădurii Verseşti pendinte de comuna Bereşti-Taslău jud. Bacău, proprietatea d-lui D. D. Tirţescu în suprafaţă de 115 Ha. 9000 m. p. din care 73 Ha. de exploatat. Regimul crâng simplu, revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 8 ani şi cu garanţia de împădurire 600 lei de fiecare hectar;

c) Regulamentul de exploatare al pădurii Babei pendinte de comuna Buda jud. Tutova, proprietatea indiviză a Moştenitorilor C. Crăescu, în suprafaţă de 93 Ha 4800 m. p. Regimul crâng simplu, revoluţia normală 20 ani, exploatarea în 10 ani şi cu garanţia de împădurire 200 lei de fiecare hectar;

d) Studiul sumar pentru exploatare al pădurii Muntele Mişina pendinte de comuna Herăstrău jud. Putna, proprietatea D-lui Constantin Bahnă, în suprafaţă de 15 Ha 7000 m. p. Regimul codru grădinărit, revoluţia normală 120 ani, exploatarea în 5 ani cel puţin şi cu garanţia de împădurire 800 lei de fiecare hectar;

e) Regulamentul de exploatare al pădurii Colţii Morarului pendinte de comuna Buşteni jud, Prahova, proprietatea D-lu Gr. G. Cantacuzino, în suprafaţă de 392 Ha 5500 m. p. din cari 81 Ha 3000 m. p. de exploatat. Regimul codru cu tăeri succesive, revoluţia normală 100 ani, exploatarea în 3 ani şi cu garanţia de împădurire 600 lei de fiecare hectar.

Art. 2. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în regulamentele respective şi articolul adiţional anexat sunt executorii.

Art. 3. — Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea acestei Deciziuni.

Dată astăzi 26 Iunie 1924 în cabinetul nostru

(ss) *Ministru* **Al. Constantinescu**

No. 39365

⁂

Deciziune

Noi. Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculturii şi al Domeniilor,

Asupra raportului Domnului Administrator al Casei Pădurilor,

Având în vedere articolul 2 din Codul silvic,

Având în vedere articolul 2 din Legea Modificărilor la Codul silvic publicată în Monitorul Oficial No. 131 920.

DECIDEM:

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul de exploatare al pădurilor de pe moşiile Ruşii pendinte de comuna Pueşti şi Stâncăşeni judeţul Tutova, proprietatea D-lui Mihail Vidraşcu în suprafaţă de 640 m. p. formată după cum urmează:

1. Pe moşia Ruşi sunt trupurile următoare:

Trupul Cociuba în suprafaţă de 226 Ha 9450 m. p.
„ Chilia „ „ 278 „ 3380 m. p.
„ Mănoiu „ „ 12 „ 5000 m. p.

2. Pe moşia Stâncăşeni sunt trupurile următoare:

Trupul Ezeru Mare în suprafaţă de 115 Ha 6800 m. p.
„ Ezeru Mic „ „ 7 „ 5000 m. p.

Regimul crâng simplu,

Revoluţia normală 32 ani.

Planul de tăere este valabil numai pentru parchetele No. 9—22 vândute spre exploatare cu contract în regulă D-lui S. Herscovici din Bârlad.

Anual se va tăia numai câte un parchet.

Garanţia de împădurire 1000 lei de fiecare hectar.

Revizuirea acestui amenajament se va face după 8 ani.

Art. 1. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în regulamentul de exploatare sunt executorii.

Art. 3. — şi ultimul) Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 20 Iunie 1924 în cabinetul nostru

(ss) *Ministru* Al. Constantinescu

No. 38047

⁂

Deciziune

Noi, Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculturei şi Domeniilor,

Asupra raportului Domnului Administrator al Casei Pădurilor

Având în vedere articolul 2 din Codul Silvic,

Având în vedere articolul 2 din Legea Modificărilor la Codul Silvic publicată în Monitorul Oficial No. 131 920.

DECIDEM:

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul de exploatare al pădurei Valea Mermezeului pendinte de Comuna Topliţa Română, judeţul Mureş-Turda, proprietatea D-nei Antal Dumitru în suprafaţă de 64 Ha. 8013 m. p. — Regimul Codru cu tăeri rase. — Revoluţia normală 80 ani, exploatarea în 3 ani şi cu garanţia de împădurire 2000 lei de fiecare hectar;

b) Studiul sumar pentru exploatare al pădurei Cic pendinte de Comuna Bonţ, judeţul Solnoc-Dobâca, proprietatea D-lui Cristofor Pop în suprafaţă de 23 Ha. 5381 m. p. — Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani, exploatarea într'un an şi cu garanţia de împădurire 300 lei de fiecare hectar;

c) Regulamentul de exploatare al pădurii Coastea pendinte de Comuna Uileac, judeţul Sălaj, proprietatea D-lui Bethlen Pavel, în suprafață de 57 Ha. 5500 m. p. — Regimul crâng simplu. — Revoluția normală 20 ani, exploatarea în 2 ani și cu garanția de împădurire lei 200 de fiecare hectar;

d) Regulamentul de exploatare al pădurii Secu Paltin pendinte de Comuna Rostolița, județul Mureș-Turda, proprietatea erezilor Dr. Fritsck în suprafață de 1239 Ha. 1400 m. p. din care se exploatează 311 Ha. 6000 m. p. Regimul Codru cu tăeri rase cu 30 arbori de rezervă la hectar; Revoluția normală 80 ani, exploatarea în 10 ani și cu garanția de împădurire 2000 lei de fiecare hectar;

e) Regulamentul de exploatare al pădurii Fața Putnei pendinte de Comuna Gheorgheni, județul Ciuc, proprietatea D-lor Ștefan și Zaharia Zarug, Mihail Lukacs, Ana (bargin) Francisk și Ștef. Lukacs, în suprafață de 146 Ha. 7409 m. p. din care se exploatează 73 Ha. 7909 m. p. Regimul Codru cu tăeri rase. Revoluția normală 80 ani, exploatarea în 2 ani și cu garanția de împădurire 2000 lei de fiecare hectar;

f) Regulamentul de exploatare al pădurii Fagul lui Arcuș pendinte de Comuna Gheorghieni județul Ciuc, proprietatea D-lor Ion și Alois Karocson, în suprafață de 108 Ha. 7595 m. p. exploatabilă. — Regimul Codru cu tăeri rase. — Revoluția normală 80 ani, exploatare în 2 ani, și cu garanția de împădurire 2000 lei de fiecare hectar;

g) Regulamentul de exploatare al pădurii Fagul lui Arcuș pendinte de Comuna Gheorghieni județul Ciuc, proprietatea D-lui Ștefan Melic, în suprafață de 550 Ha. 0606 m. p. din care 442 Ha. 0168 m. p. exploatabilă. — Regimul Codru cu tăeri rase. — Revoluția normală 80 ani xeploatare în 3 ani și cu garanția de împădurire 2000 lei de fiecare hectar;

h) Regulamentul de exlopatare al pădurii Kozrez pendinte de Comuna Ditrău județul Ciuc, proprietatea D-lui Ignatie Bajko, în suprafață de 35 Ha. 5734 m. p. din care de exploatat 9 Ha. 5130 m. p. — Regimul Codru cu tăeri rase. — Revoluția normală 80 eni, exploatarea într'un an și cu garanția de împădurire 2000 lei de fiecare hectar;

i) Regulamentul de exploatare al pădurii Kozrez pendinte de Comuna Ditrău județul Ciuc, proprietatea D-lui Carol Köllö și soția, în suprafață de 14 Ha. 2572 m. p. din care de exploatat 8 Ha. 7303 m. p. Regimul Codru cu tăeri rase. Revoluția normală 80 ani, exploatarea într'un an şi cu garanţia de împădurire 2000 lei de fiecare hectar;

j) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii Ponor pendinte de Comuna Căzăneşti, judeţul Hunedoara, proprietatea Composesoratului urbarial din Comuna Căzăneşti, în suprafaţă de 925 Ha. 8600 m. p. Regimul Codru cu tăeri rase pentru seria I şi a II şi codru grădinărit pentru seria III. Revoluţia normală 80 ani. Exploatarea în 2 ani, pentru afect. I compusă din parcelele 1—7, în 16 ani pentru afec. II compusă din parcelele 8—13 inclusiv din seria I, seria II şi III în 10 ani conform planului special.

Garanţia de împădurire 1000 lei seria I şi II, şi 300 le seria III la hectar;

k) Regulamentul de exploatare al pădurii Nyerges pendinte de Comuna Gheorghieni judeţul Ciuc, proprietatea D-lui Dr. Samoil Szantö în suprafaţă de 105 Ha. 6622 m. p. Regimul Codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea în 4 ani şi cu garanţia de împădurire 2000 lei de fiecare jugăr cadastral.

l) Regulamentul de exploatare al pădurii Bulgări pendinte de Comuna Gheorghieni judeţul Ciuc, proprietea Institutului de Credit al Comercianţilor de lemne din Ciuc, în suprafaţă de 394 Ha. 4045 m. p. din care de exploatat 308 Ha, 4046 m. p. Regimul Codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea în 5 ani şi cu garanţia de împădurire 1500 lei de fiecare hectar;

m) Regulamentul de exploatare al pădurii Kozrez pendinte de Comuna Ditrău, judeţul Ciuc, proprietatea D-lui Lukacs Marton, în suprafaţă de 20 Ha. 7200 m. p. — Regimul Codru cu tăeri rase. — Revoluţia normală 80 ani, exploatare într'un an şi cu garanţia de împădurire 2000 lei de fiecare hectar;

n) Regulamentul de exploatare al pădurii Kozrez pendinte de Comuna Ditrău judeţul Ciuc, proprietatea D-lui Alois Csipy şi soţia în suprafaţă de 144 Ha. 3261 m. p. — Regimul Codru cu tăeri rase. — Revoluţia normală 80 ani, exploatarea în 5 ani şi cu garanţia de împădurire 2000 lei de fiecare hectar;

Art. II. — Aceste regulamente de exploatare (sau amenajamente) se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situaţiunea comunicată de organele de aplicarea legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente (sau amenajamente) referitoare la suprafaţa pădurii la numele proprietarului etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza aplicărei reformei agrare, sau or ce alte cauze, regulamentul (sau amenajamentul) se va revizui imediat fie din punct de vedere pur technic silvic, fie asupra proprietăţii, suprafeţei, etc.

Art. III. — Toate cele l'alte dispoziţiuni prevăzute în regulamentele respective şi articolele anexate sunt executorii.

Art. IV. — Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astă-zi 29 August 1914 în cabinetul nostru.

(ss) *Ministru ad-interim* Al. Vaitoianu

No. 49002

⁂

Deciziune

Noi, Ministru Secretar de Stat, la Departamentul Agriculturei şi Domeniilor,

Asupra raportului Domnului Administrator al casei Pădurilor,

Având în vedere articolul 2 din Codul Silvic,

Având în vedere articolul 2 din Legea Modificărilor la Codul Silvic publicată în Monitorul Oficial No. 131/920.

DECIDEM:

Art. I. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul de exploatare al pădurei Ceplea-Strehaiţa, Bălăşoiu şi Broşteni pendinte de Comuna Broşteni, judeţul Gorj, proprietatea D-lui Al. C. Calotescu-Neicu în suprafaţă de 200 Ha.

Regimul Crâng simplu, revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 10 ani şi cu garanţia de împădurire 200 lei de fiecare hectar;

b) Regulamentul de exploatare al pădurei Prelipca pendinte de Comuna Măculeşti jud. Dorohoi, proprietatea D-lui Ion G. Dintovici D-nei Elena Căp. I. Iacobescu şi G. G. Dintovici în suprafaţă de 131 Ha. 8485 m. p. Regimul Crâng simplu, revoluția normală 30 ani, exploatarea în 4 ani și cu garanția de împădurire 300 lei de fiecare hectar:

c) Regulamentul de exploatare al pădurei Tureatca pendinte de Comuna Tureatca județul Dorohoi, proprietatea D-lui G. Stroici, în suprafață de 693 Ha. 5000 m. p. — Regimul Crâng simplu cu 100 rezerve la fiecare hectar în parcela C. de esență stejar. — Revoluția normală 30 ani, exploatarea în 30 ani și cu garanția de împădurire 600 lei de fiecare hectar;

d) Regulamentul de exploatare al pădurei Muntele Cuculeanca pendinte de Comuna Runcu jud. Dâmbovița, proprietatea D-lui Ion Călineț și a D-nei și a D-lui Cristachi Stefănescu în suprafață de 320 Ha. 5000 m. p. din care nexploatată 82 Ha. 9800 m. p. Regimul Codru cu tăeri rase pentru suprafața neexploatată, revoluția normală 80 ani, exploatarea în 3 ani pentru cele 82 Ha. 9800 m. p. și cu garanția de împădurire 2000 lei de fiecare hectar;

e) Regulamentul de exploatare al pădurii Groapa Tufei și Poenița pendinte de Comuna Lacul lui Baban județul R. Sărat proprietatea D-lui G. H. Cațafani în suprafață de 231 Ha. 5449 m. p. din care de exploatat 52 Ha. 9000 m. p. — Regimul Crâng cu 60 rezerve la hectar din esență stejar cei mai groși. Revoluția normală 20 ani, exploatarea în 2 ani pentru suprafața de exploatat și cu garanția de împădurire 300 lei de fiecare hectar;

f) Regulamentul de exploatare al pădurii Dobriașul, Versantul Argeșului și Botul Piscul Rusci pendinte de Comuna Lerești județul Argeș, proprietatea D-nei Maria Colonel I. Teodorescu în suprafață de 322 hectare pădure curată. — Regimul Codrului regulat. — Revoluția normală 20 ani, exploatarea în 4 ani și cu garanția de împădurire 600 lei de fiecare hectar;

g) Regulamentul de exploatare al pădurei Cornești din 3 trupuri pendinte de Comuna Miroslava județul Iași, proprietatea D-lui Gh. Niculescu în suprafață de 330 hectare 5300 m. p. din care de exploatat 31 Ha. 2900 m. p. Regimul Crâng simplu. — Revoluția normală 25 ani, exploatarea în 2 ani și cu garanție de împădurire 300 lei de fiecare hectar;

h) Regulamentul de exploatare al pădurii Bodeasa pendinte de Comuna Vultureni județul Tecuci proprietatea D-lui N. Niculescu în suprafață de 31 Ha. 4600 m. p. — Regimul Crâng simplu. — Revoluția normală 30 ani, exploatarea într'un an și cu garanția de împădurire 300 lei de fiecare hectar;

i) Regulamentul de exploatare al pădurei Balaciul de jos pendinte de Comuna Balaci județul Ialomița proprietatea D-nei Lucia Filotti în suprafață de 35 Ha. 5200 m. p. Regimul Crâng simplu. — Revoluția normală 6 ani, exploatarea într'un an și cu garanția de împădurire 200 lei de fiecare hectar;

j) Regulamentul de exploatare al pădurei Măguleasa pendinte de Comuna Tisău, județul Buzău proprietatea Băncei Comerțului din Buzău în suprafață de 62 Ha. 8405 m. p. din care 15 Ha. 9800 poeni. -- Regimul Crâng simplu. — Revoluția normală 15 ani, exploatarea în 5 ani și cu garanția de împădurire 150 lei de fiecare hectar.

Art. 2. — Toate cele l'alte dispozițiuni prevăzute în regulamentele respective și articolul adițional anexat sunt executorii

Art. 3. — și ultimul. Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astă-zi 29 August 1924 în cabinetul nostru.

(ss) *Ministru* Gl. Văitoianu

No. 49004

* * *

Decizіune

Noi, Ministru Secretar de Stat la departamentul Agriculturei și al Domeniilor.

Asupra raportului Domnului Administrator, al Casei Pădurilor.

Având în vedere art. 2 din Codul Silvic.

Având în vedere art. 2 din legea modificărilor din Codul Silvic publicată în Monitorul Oficial No. 131/920.

DECIDEM:

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul de exploatare al pădurii Fântânelele pendinte de comuna Schiopeni jud. Fălciu proprietatea d-lui T. A. Bădărău în suprafață de 14 ha. 9300 m. p. — Regimul Crâng simplu. Revoluția normală 10 ani, exploatarea în 10 ani și cu garanția de împădurire 150 lei de fiecare hectar;

b) Regulamentul de exploatare al pădurii Clucereasca pendinte de Comuna Racoviţa jud. Muscel, proprietatea d-lui I. A. Dobrovici şi a d-nei Jeana C. Zătreanu în suprafaţă de 766 ha. 5000 m. p. Regimul Crâng simplu. Revoluţia normală 15 ani, exploatarea în 15 ani în conformitate cu planul special de exploatare şi cu garanţia de împădurire 200 lei de fiecare hectar;

c) Regulamentul de exploatare al pădurii Moxuţ-Sangeop pendinte de comuna Moxuţ jud. Botoşani proprietatea D-lui I. M. Barach în supratafă de 467 ha, 2982 m. p. Regimul Codru cu 2 tăeri succesive cu 40 rezerve de esenţă fag din cei mai bătrâni. Revoluţia normală 90 ani, exploatarea în 6 ani, şi cu garanţia de împădurire lei 1000 de fiecare hectar;

d) Regulamentul de exploatare al pădurii Mihăeşti pendinte de comuna Mihăeşti judeţul Muscel proprietatea d-lui Ioan N. Iorgulescu în suprafaţă de 71 ha. 3090 m. p. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani, exploatarea în 3 ani, şi cu garanţia de împădurire 150 lei de fiecare hectar;

e) Regulamentul de exploatare al pădurii Oporelu pendinte de comuna Oporelu jud. Olt proprietatea d-lui Inginer G. I. Golgoteanu, în suprafaţă de 95 ha. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani, exploatarea în 10 ani şi cu garanţia de împădurire 100 de fiecare hectar;

f) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii Teiş pendinte de comuna Solânga jud. Dâmboviţa proprietatea Statului în suprafaţă de 543 ha. 4600 m. p. Regimul Crâng cu 80 rezerve de stejar la hectar. Revoluţia normală 40 ani, exploatoarea în 10 anii;

g) Amenajamentul pentru exploatare al plantaţiei de salcâm Ciocăneşti Mărgineni pendinte de comuna Crucea jud. Ialomiţa proprietatea Statului în suprafaţă de 15 ha. 3400 m. p. Regimul Crâng, revoluţia normală 20 ani, exploatarea în 20 ani:

h) Regulamentul de exploatare al pădurii Muntele Coasta Ursului pendinte de comuna Valari judeţul Gorj proprietatea d-lui Anton Latcovici şi Gh. Sichitiu în suprafaţă de 84 ha. Regimul codru cu tăeri rase cu 80 arbori de rezervă la hectar. Revoluţia normală 100 ani, exploatare în 3 ani, şi cu garanţia de împădurire 1500 lei de fiecare hectar;

i) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii Budoiu pendinte de comuna Sineşti şi Româneşti judeţul Vâlcea proprietea Statului în suprafaţă de 795 ha. 0400 m. p. Regimul codru cu tăeri succesive. Revoluţia normală 100 ani, exploatarea în 100 ani.

j) Regulamentul de exploatare al pădurii Crivina dela Moara pendinte de Comuna Căudeşti judeţul Buzău proprietatea d-lui Mihail Antonescu în suprafaţă de 10 ha. 3000 m. p. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 12 ani, exploatarea într'un an şi cu garanţia de împădurire 300 lei de fiecare hectare:

k) Regulamentul de exploatare al pădurii Valea Plopilor Scorlăţeasca pendinte de comuna Furnicoşi judeţul Muscel proprietatea d-lui Florian Nicolescu în suprafaţă de 82 ha. 5000 m. p. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani, exploatarea în 3 ani şi cu garanţia de împădurire 300 lei de hectar.

Art. II. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în reguamentele respective şi articolele adiţionale anexate sunt executorii.

Art. III. — Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 29 August 924 în cabinetul nostru.

No. 49006.

Ministru Ad-interim
(ss) General Văitoianu

Deciziune

Noi, Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculturei şi al Domeniilor,

Asupra raportului Domnului Administrator al Casei Pădurilor,

Având în vedere articolul 2 din Codul Silvic,

Având în vedere articolul 2 din Legea Modificărilor la Codul Silvic publicată în Monitorul Oficial No. 131/920.

DECIDEM:

Art. I. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul de exploatare al pădurii Valea Mermereului pendinte de Comuna Topliţa Română judeţul Mureş-Turda proprietatea D-nei Antal Dumitru în suprafaţă de 64 ha. 8013 m. p. Regimul Codru cu tăeri rase.

Revoluţia normală 80 ani, exploatarea în 3 ani şi cu garanţia de împădurire 2000 lei de fiecare hectar;

b) Studiul sumar pentru exploatare al pădurii Cic pendinte de Comuna Bont judeţul Solnoc-Dobâca proprietatea D-lui Cristofor Pop in suprafaţă de 23 ha. 5381 m. p. Regimul Crâng simplu.

Revoluţia normală 20 ani, exploatarea într'un an şi cu garanţia de împădurire 300, lei de fiecare hectar;

c) Regulamentul de exploatare al pădurii Coastea pendinte de Comuna Uileac judeţul Sălaj proprietatea D-lui Betlem Pavel în suprafaţă de 57 ha. 5500 m. p. Regimul Crâng simplu.

Revoluţia normală 20 ani, exploatarea în 2 ani şi cu garanţia de împădurire lei 200 de fiecare hectar;

d) Regulamentul de exploatare al pădurii Secu-Paltin pendinte de Comuna Rostoliţa judeţul Mureş-Turda proprietatea Erezilor Dr. Eritsck în suprafaţă de 1239 ha. 1400 m. p. din care se exploatează 311 ha. 6000 m. p. Regimul Codru cu tăeri rase cu 30 arbori de rezervă la hectar.

Revoluţia normală 84 ani, exploatarea în 10 ani şi cu garanţia de împădurire 2000 lei fiecare hectar;

e) Regulamentul de exploatare al pădurii Faţa-Putnei pendinte de Comuna Gheorghieni judeţul Ciuc, proprietatea D-lor Ştefan şi Zaharia Zarug, Mihai Lukacs, Ana (bargin) Francisk şi Ştefan Lukacs, în suprafaţă de 146 ha. 7409 m. p. din care se exploatează 73 ha. 7909 m. p. Regimul Codru cu tăeri rase.

Revoluţia normală 80 ani, exploatarea în 2 ani şi cu garanţia de împădurire 2000 lei de fiecare hectar;

f) Regulamentul de exploatare al pădurii Fagul lui Arcuş pendinte de Comuna Gheorgheni judeţul Ciuc proprietatea D-lor Ion şi Alois Karocson în suprafaţă de 108 ha. 7595 m. p. exploatabilă. Regimul Codru cu tăeri rase.

Revoluţia normală 80 ani, exploatarea în 2 ani şi cu garanţia de împădurire 200 lei de fiecare hectar;

g) Regulamentul de exploatare al pădurii Fagul lui Arcuş pendinte de Comuna Gheorghieni judeţul Ciuc proprietatea D-lui Ştefan Melic în suprafaţă de 550 ha. 0606 m. p. din care 442 ha. 0168 m. p. exploatabilă. Regimul Codru cu tăeri rase.

Revoluţia normală 80 ani, exploataree în 3 ani şi cu garanţia de împădurire 2000 lei de fiecare hectar;

h) Regulamentul de exploatare al pădurii Kozrez pendinte de Comuna Ditrău judeţul Ciuc proprietatea D-lui Ignatie Bajko, în suprafață de 35 ha. 5734 m. p. din care de exploatat 9 ha. 130 m. p. Regimul codru cu tăeri rase.

Revoluția normală 80 ani exploatarea într'un an și cu ga-nția de împădurire 2000 lei de fiecare hectar;

i) Regulamentul de exploatare al pădurii Kozrez pendinte de Comuna Ditrău județul Ciuc, proprietatea D-nul Carol Költő și soția în suprafață de 14 ha. 2572 m. p. din care de exploatat 8 ha. 7303 m. p. Regimul Codru cu tăeri rase.

Revoluția normală 80 ani, exploatarea într'un an și cu garanția de împădurire 2000 lei de fiecare hectar;

j) Amenajament pentru exploatare al pădurii Ponor pendinte de Comuna Căzănești județul Hunedoara proprietatea Composesoratului Urbarial din comuna Căzănești în suprafață 925 ha. 8600 m. p. Regimul codru cu tăeri rase pentru seria I și a II și codru grădinărit pentru seria III,

Revoluția normală 80 ani. Exploatarea în 2 ani pentru afec. I compusă din parcelele 1—7, în 16 ani pentru afec. II compusă din parcelele 8—13 inclusiv din seria I, seria II și III în 10 ani conform planului special.

Garanția de împădurire 1000 lei seria I și II și 300 lei seria III la hectar;

k) Regulamentul de exploatare al pădurii Nyerges pendinte de Comuna Gheorgheni județul Ciuc proprietatea d-lui Dr. Samoil Szantö în suprafață de 105 ha. 6622 m. p. — Regimul codru cu tăeri rase, — Revoluția normală 80 ani, exploatarea în 4 ani și cu garanția de împădurire 2000 lei de fiecare jugăr cadastral.

l) Regulamentul de exploatare al pădurii Bulgara pendinte de comuna Gheorghieni județul Ciuc proprietatea Institutului de credit al Comercianților de lemne din Ciuc în suprafață de 394 hectare 4045 m. p. din care de exploatat 308 ha. 4046 m. p. Regimul codru cu tăeri rase.

Revoluția normală 80 ani, exploatarea în 5 ani și cu garanția de împădurire 1500 lei de fiecare hectar;

m) Regulamentul de exploatare al pădurii Kozrez pendinte de comuna Ditrău județul Ciuc proprietatea d-lui Lukacs Marton în suprafață de 20 hectare 7200 m. p. Regimul codru cu tăeri rase.

Revoluția normală 80 ani, exploatarea într'un an și cu garanția de împădurire 2000 lei de fiecare hectar;

n) Regulamentul de exploatare al pădurii Kozrez pendinte de comuna Ditrău judeţul Ciuc proprietatea d-lui Alois Csiby şi soţia în suprafaţă de 144 ha. 3261 m. p. Regimul codru cu tăeri rase.

Revoluţia normală 80 ani, exploatarea în 5 ani şi cu garanţia de împădurire 2000 lei de fiecare hectar;

Art. 2. — Aceste regulamente de exploatare (sau amenajamente) se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţiunea comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente (sau amenajamente) referitoare la suprafaţă pădurii, la numele proprietarului etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza aplicărei reformei agrare, sau ori ce alte cauze, regulamentul (amenajamentul) se va revizui imediat fie din punct de vedere pur technic silvic, fie asupra proprietăţii, suprafeţei, etc.

Art. 3. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în regulamentele respective şi articolele adiţionale anexate sunt executorii.

Art. 4. — Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 29 August 1924 în cabinetul nostru.

(ss) *Ministru Ad-interim* Gl. Văitoianu

No. 49002

⁂

Deciziune

Noi, Ministru secretar de Stat la Departamentul Agriculturei şi al Domeniilor.

Asupra raportului Domnului Administrator al Casei Pădurilor.

Având în vedere articolul 2 din Codul Silvic.

Având în vedere articolul 2 din Legea Modificărilor la Codul silvic publicată în Monitorul Oficial No. 131/920.

DECIDEM:

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul de exploatare al pădurii Ceplea-Strehaiţa, Bălăşoiu şi Broşteni pendinte de comuna Broşteni, judeţul Gorj, proprietatea d-lui Al. C. Calotescu-Neicu în suprafață pe 200 ha. Regimul crâng simplu, revoluția normală 30 ani, exploatarea în 10 ani și cu garanția de împădurire 200 lei de fiecare hectar;

b) Regulamentul de e ploatare al pădurei Prelipca pendinte de comuna Năculești jud. Dorohoi, proprietatea d-lui Ion G. Dintovici d-nei Elena Căp. I. Iacobescu și G. G, Dintovici în suprafață de 131 ha. 8485 m, p. Regimul crâng simplu, revoluția normală 30 ani, exploatarea în 4 ani și cu garanția de împădurire 300 lei de fiecare hectar;

c) Regulamentul de exploatare al pădurei Tureatca pendinte de comuna Tureatca județul Dorohoi, proprietatea D-lui G. Stroici, în suprafață de 693 ha. 5000 m. p. Regimul crâng simplu cu 100 rezerve la fiecare hectar în parcela C de esență stejar. Revoluția normală 30 ani, exploatarea în 30 ani și cu garanția de împădurire 600 lei de fiecare hectar;

d) Regulamentul de exploatare al pădurei Muntele Cucuteanca pendinte de comuna Runcu jud. Dâmbovița, proprietatea d lui Ioan Călineț și a d-nei și a d-lui Cristachi Ștefănescu în suprafață de 320 ha. 5000 m. p. din care neexploatată 82 ha. 9.800 m. p. Regimul codru cu tăeri rase pentru suprafață neexploatată, revoluția normală 80 ani, exploatarea în 3 ani pentru cele 82 ha. 9800 m. p. și cu garanția de împădurire 2000 lei de fiecare hectar:

e) Regulamentul de exploatare al pădurii Groapa Tufet și Poenița pendinte de comuna Lacul lui Baban județul R. Săra proprietatea d-lui G. H. Catafani în suprafață de 231 ha. 5449 m. p. din care de exploatat 52. ha. 9000 m. p. Regimul crâng cu 60 rezerve la hectar de esență stejar cei mai groși. Revoluția normală 20 ani, exploatarea în 2 ani pentru suprafață de exploatat și cu garanție de împădurire 300 lei de fiecare hectar;

f) Regulamentul de exploatare al pădurii Dobriașul, Versantul Argeșelului și Botul Piscul Rusci pendinte de comuna Lerești județul Argeș, proprietatea d-nei Maria Colonel I. Teodorescu în suprafață de 322 hectare pădure curată. Regimul codrului regulat. Revoluția normală 20 ani, exploatarea în 4 ani și cu garanția de împădurire 600 lei de fiecare hectar;

g) Regulamentul de exploatare al pădurii Cornești din 3 trupuri pendinte de comuna Miroslava județul Iași proprietatea d-lui Gh. Niculescu în suprafață de 330 hectare 5300 m. p, din care de exploatat 31 ha. 2900 m. p. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală ani, exploatarea în 2 ani şi cu garanţia de împădurire 300 lei de fiecare hectar;

h) Regulamentul de exploatare al pădurii Bodeasa pendinte de comuna Vultureni judeţul Tecuci proprietatea d-lui N. Niculescu în suprafaţă de 31 ha. 4600 m. p. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani, exploatarea într'un an şi cu garanţia de împădurire 300 lei de fiecare hectar;

i) Regulamentul de exploatare al pădurii Balaciul de jos pendinte de comuna Balaci judeţul Ialomiţa proprietatea d-nei Lucia Filotti în suprafaţă de 35 ha, 6200 m. p. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 6 ani, exploatarea într'un an şi cu garanţia de împădurire 200 lei de fiecare hectar:

j) Regulamentul de exploatare al pădurii Măguleasa pendinte de comuna Ţisău, judeţul Buzău proprietatea Băncei Comerţului din Buzău în suprafaţă de 62 ha. 8405 m. p. din care 13 ha. 9801 poeni. — Regimul Crâng simplu, — Revoluţia normală 15 ani, exploatarea în 5 ani şi cu garanţia de împădurire 150 lei de fiecare hectar.

Art. 2. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în regulamentele respective şi articolul adiţional anexat sunt executorii.

Art. 3. — şi ultimul. Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executare prezentei Deciziuni.

Dată astă-zi 29 August 1924 în cabinetul nostru.

(ss) *Ministru Adinterim* **Gl. Văitoianu**

No. 49004.

BIBLIOTECA
Institutul Forestier

„PETROŞANI“

SOCIETATE ANONIMĂ ROMANĂ

PENTRU

EXPLOATAREA MINELOR DE CĂRBUNI

Capital Social Lei 280.000.000

MINELE : Petroşani, Vulcan, Aninoasa şi Dilja
Judeţul Huniedoara, Transilvania

Direcţiunea Generală :

BUCUREŞTI

STRADA AUREL VLAICU No. 22

Adresa telegrafică : „PETROŞANI“.

Telefon 39/77

HOTEL

„ROYAL PALACE"

Proprietatea Societăţei „Clădirea Românească"

BUCUREŞTI — STR. SĂRINDAR COLŢ CU BREZOIANU

Tarif foarte avantagios. — Camere cu luna

CONSTRUCŢIUNE NOUA

CALORIFER, ASCENSOARE, TELEFOANE, BAI,

APA CALDA şi RECE, LUMINA ELECTRICA, ETC.

Curăţenie, Ordine, Linişte.

„BANCA ROMANEASCA"

Societate anonimă, fondată în anul 1911

Capital vărsat şi Fond de rezervă Lei 379.000.000

Sediul Central „BUCUREŞTI"

SUCURSALE: *Arad, Bălţi, Bazargic, Braşov, Cernăuţi, Cetatea-Albă, Chişinău, Cluj, Constanţa, Craiova, Galaţi, Ismail, Oradia-Mare, Satu-Mare, Sibiu, Soroca, Tg.-Mureş, Timişoara, Tighina, Tulcea.*

BĂNCI AFILIATE:

Banca Almajului, Bozovici
" *Bacăului*, Bacău
Câmpulungul Moldovenesc, C. Lung
Banca de Comerţ şi Industrie, Roman
Banca Comercială şi Industrie din Valea Târnavei, Diciosânmartin
Banca Corvineană, Hunedoara
" *Creditul Dobrogei*, Constanţa
" *Cedilul Prahovei*, Ploeşti
" *Dunărea Romanească*, Brăila
" *Durostorului*, Silistra
" *Economul*, Cluj

Banca Iaşilor, Iaşi
" *Maramureşeana*, Sighetul Marmaţiei
Banca Mehedinţului, T.-Severin
" *Petrodava*, P.-Neamţ
" *Pieţei*, Bucureşti
" *Rădăuţilor*, Rădăuţi
" *Română*, Dorohol
" *Românească a Banatului*, Lugoj
Banca Românească a Orientului, Bucureşti
Banca Sebeşeană, Sebeşul Săsesc
" *Ştefan cel Mare*, Fălticeni
" *Suceava*, Suceava

Face toate operaţiunile de Bancă

Serviciu special pentru relaţiunile cu străinătatea.

Anul XXXVI | Noembrie 1924 No. 11

REVISTA PADURILOR

UNIFICATĂ CU

ECONOMIA FORESTIERA

ORGANUL SOCIETĂŢEI „PROGRESUL SILVIC"

Apare sub conducerea comitetului de redacţie compus din d-nii:

Dr. M. D. Drăcea, M. P. Florescu, I. Guguianu, N. Iacobescu, Z. Prsemitky, D. Robănescu, V. N. Stinghe, I. Timoc şi G. Turneanu

Sub preşedinţia d-lui **PETRE ANTONESCU**

Redacţia şi Administraţia Revistei la Casa Pădurilor
(In Ministerul de Domenii)

ABONAMENTUL 200 LEI PE AN

Desbaterile celui al 36-lea congres al societăţei „Progresul Silvic" . . . . ***
Lupta pentru apărarea pădurilor ţării in timpul ocupaţiunei . . . . **Petre Antonescu**
Problema vânătoarei . . . . **Al. Ştefănescu**
Amenajamente cu ajutorul fotografiei din aeroplan . . . . **Petre Antonescu**
Câteva adevăruri crude . . . . **A. Pridie**
Miscellane . . . . **P. A.**
Intrebuinţarea lemnului în construcţiuni moderne . . . . **D. A. Sburlan**
Informaţiuni . . . . ***
Decizii . . . . ***

BUCUREŞTI
TIPOGRAFIA „NAŢIONALA", JEAN IONESCU & Co.
1, STRADA BURSEI, 1
1924

CONSILIUL DE ADMINISTRAŢIE
AL
SOCIETĂŢEI „PROGRESUL SILVIC"
PE PERIODUL 1921—1925

Recunoscută persoană morală prin Decretul Regal No. 1630 dela 28 Aprilie 1904, cu sediul in palatul Ministerului de Domenii

---

Consilieri :

Ion Aleman
M. Boldur
Al. Constantinescu
Aureliu Eliescu
Mihail P. Florescu
Liviu Marţian
Ion Moldovanu
Const. Opran
Const. Sava-Goiu
Vintilă Stinghe
M. Tănăsescu

Cenzori :

Ovidiu Crattero, C. P. Georgescu şi Xenofon Sculy.

Cenzori Supleanţi :

I. Comanici, Dr. Marin Drăcea şi G. Turneanu.

Biroul Societăţei „PROGRESUL SILVIC"

Preşedinte: Al. Constantinescu

Vice-Preşedinţi : Aureliu Eliescu *Secretar:* M. P. Florescu
Liviu Marţian *Casier:* N. Elefterescu

Ajutor de Secretar şi Casier Emil Niculescu

F 6788

Anul XXXVI NOEMBRIE 1924 No. 11

REVISTA PADURILOR
UNIFICATĂ CU
ECONOMIA FORESTIERA

DESBATERILE CELUI AL 36-lea CONGRES AL SOCIETAŢEI „PROGRESUL SILVIC“

dela Timişoara 14—16 Sept. 1924

Vineri 12 Septembrie 1924 la ora 22,10 cu trenul accelerat au plecat din Bucureşti congresiştii silvici.

Sâmbătă 13 Septembrie la ora 12.57 congresiştii au sosit în Timişoara, — fiind salutaţi în gară de şefii autorităţilor locale şi colegii din Timişoara.

* * *

După prânz s'a vizitat oraşul şi şcoala medie de Silvicultură dela Timişoara, unde d-l Preşedinte a trimis următoarea telegramă.

Costea prefect

Timişoara

Fiind rugat de M. S. Regele să mă aflu Duminică 14 Septemvrie la Cluj, rog chemaţi la Dv. pe D-l Florescu, Secretarul Congresului Silvic şi comunicaţi-i aceasta din partea mea rugându-l în acelaş timp ca să pună în vedere congresiştilor pe de o parte dorinţa mea de a asista la deschiderea congresului lor, iar pe de alta, faţă de cele de mai sus, imposibilitatea de a mă găsi în Timişoara pentru ziua de 14 Sept. Astfel fiind rog ca să ia măsuri ca ziua de 14 să fie întrebuinţată de congresişti în modul cum vor crede de cuviinţă şi pentru care vă rog pe Dv. să-i daţi tot concursul, iar pentru ziua de 15 la orele 10 dimineaţa să se reguleze deschiderea congresului la care voi lua parte. — Telegrafiaţi rezultatul mâine Sâmbătă înaintea prânzului prin Hughes la Braşov şi Cluj.

Ministru Constantinescu

⁂

BIB CA
Institutul Forestier

În dimineaţa zilei de Duminică 14 Septembrie, la Biserica ortodoxă a avut loc un parastas în amintirea inginerilor silvici şi studenţilor forestieri morţi în războî. S'au rostit cuvântări de Protoereul judeţului şi de către d-l Aureliu M Eliescu vice preşedintele Soc. „Progresul Silvic".

S'a vizitat parcul şi grădina publică „Regina Maria" unde colegii din Timişoara ne-au dat explicaţiuni asupra tuturor arborilor aclimatizaţi în parc.

După prânz s'a făcut o excursie cu vaporul pe canalul Bega până la ecluze.

* * *

Luni 15 Septembrie, toţi congresiştii au întâmpinat dimineaţa în gară pe d-l Al. Constantinescu. Preşedintele Soc. „Progresul silvic" care a venit din Cluj.

La ora 10 dimineaţa în Sala Cercului civilo-militar „Principele Carol" a avut loc deschiderea congresului.

Biroul a fost alcătuit din d nii: Al. Constantinescu Preşedinte, Aureliu Eliescu şi Liviu Marţian Vice preşedinţi.

Membrii: P. Antonescu, C. Opran, C. Sava Goiu, C. P. Georgescu, X. Sculy, I. Comanici, N. Elefterescu, I. Moldovanu, V. Stinghe Dr. Drăcea.

Secretar: M. P. Florescu.

Au luat parte 272 ingineri silvici şi cu soţiile.

Asistă d-nii: G. Cipăianu, subsecretar de stat; Aurel Cosma, deputat fost ministru; General C. Găvănescu, comandantul diviziei I; Iuliu Costea, prefectul judeţului; Lucian Georgevici, primarul oraşului, Victor Vâlcovici rectorul şcoalei politechnice din Timişoara, Victor Blajan, delegatul A. G. I. R.; Inginer Stan Vidrighin, delegatul A. I. T.; Inginer inspector g-l Saidac, delegatul Soc. agronomilor; Deputaţii: Bursan, Manolescu Strunga Sicarel şi I. Conciatu.

D-l Al. Constantinescu Preşedintele Soc. „Progresul Silvic", rosteşte următorul discurs de deschiderea congresului:

Doamnelor, Domnilor şi Scumpi Colegi.

Intrunirea laolaltă, din când în când, a acelora cari trăiesc în mijlocul codrilor şi muncesc în continuu şi fără preget pentru regenerarea, conservarea şi sporirea domeniului păduros al ţării dacă este desigur pentru ei toţi o zi de reculegere sufletească, de mângâiere şi de nădejdi, este în acelaşi timp o zi de mulţumire pentru toţi cari se interesează de această importantă ramură de avuţie naţională,

Eu personal, consider ca o datorie sfântă să nu lipsesc niciodată de a lua parte la întrunirea anuală a asociaţiunei noastre. Aceasta o fac nu din cauză că am cinstea de a fi de mulţi ani preşedintele Dv. nici din aceia că în chip trecător diriguesc departamentul chemat a se ocupa de soarta pădurilor, din dragostea ce am pentru pădure însăşi şi pentru tovarăşii ce au în mâinele lor soarta ei.

Am zis că pentru Dv. tovarăşi ai codrilor, momentul când puteţi fi cu toţii laolaltă e un moment de reculegere sufletească de mângâiere şi de nădejdi.

Intr'adevăr cuvântările ce se rostesc asemenea de ocazie, comunicările importante ce se fac, schimbul de păreri ce se produce între colegi, constituesc nu numai o împrospătare a cunoştiinţelor technice şi o răspândire a rezultatelor dobândite de fiecare, dar încă mai sunt un izvor de cunoştinţe noi prin rezolvarea problemelor, pe cari geniul, cultura şi experienţa multora din Dv le pun în evidenţă. Concepţiile noi supuse apoi discuţiunii tuturor, primesc soluţiuni definitive în formule concrete. Când Dv. tovarăşi ai pădurilor petreceţi câteva zile laolaltă într'o asemenea atmosferă şi de frăţietate, îndreptăţit sunt de a spune că acele momente sunt pentru noi toţi clipe de reculegere sufletească, cari prin emulaţia firească ce ele produc nu numai că desvoltă cultura profesională, dar încă sporeşte dragostea pentru pădure.

Am zis D-lor, că întrunirile noastre lasă în suflete urme adânci de mângăiere, în mijlocul atâtor şi atâtor vicisitudini, de care nici frumoasa şi nobila D-voastră îndeletnicire nu este ferită.

Aici între tovarăşi, în plină libertate de gândire şi într'o comunitate frăţească de simţiri, v'aţi spus şi vă veţi spune nu numai păsurile voastre profesionale, dar încă şi vederile voastre atât pentru propăşirea mândrilor noştrii codrii cât şi pentru a cultiva frumoasa voastră îndeletnicire.

De unde alt dacă nu din atmosfera senină şi frăţească a ucenicilor codrilor, a eşit formarea unui singur mănuchi din întreaga suflare pădurărească din România mărită ?

Acum 3 ani în capitala Ardealului la Cluj, pânza strâmtă ce acoperea asociația noastră veche dintre Carpați, Prut și Dunăre prin abnegația și patriotismul lumei pădurărești de pretutindeni, această pânză s'a întins dela Tisa până la Nistru, formând un acoperământ mândru și frumos care adăpostește azi toată suflarea pădurărească. In sânul ei s'a discutat și la Cluj și la Cernăuți și la Chișinău, problemele vitale ale unificărei regimului silvic și ale organizărei învățământului și corpului silvic. Sub scutul acestor discuțiuni și ajutat de luminile bătrânilor și tinerilor pădurari dat mi a fost mie să înfăptuesc ceiace ce a fost visul scumpilor mei pădurari și crezul sufletului meu.

In urma acestora cu drept cuvânt pot spune, că întrunirile asociației noastre sunt și un izvor de dulce mângâiere, prin tributul dat în scopul desvoltărei economiei noastre naționale.

In fine, asociația noastră va fi și în viitor laboratorul sobru dar senin, în care se vor enunța, frământa, cerne și concretiza toate problemele noi ce se vor pune neîncetat pentru viața codrului și a ucenicilor lui.

Deaceia fără teamă am enunțat mai sus că asociația „Progresului Silvic“ precum chiar numele ei arată, va fi izvorul evoluțiunei silvice, deci laboratorul nădejdiilor de mâine.

Evoluția a atins mai de multe ori și ceiace se credea că este supus unor legi firești imuabile. Ea va atinge de sigur ceiace este operă omenească, așa că înfățuirile noastre de azi pot să nu mai corespundă nevoilor de mâine și de aceia laboratorul Dv. pururea în acțiune și desvoltare, va aduce desigur și zilelor de mâine aceleași servicii reale pe care le-a adus nevoilor de azi.

In curând veți mai fi chemați să puneți în serviciul țărei mărite tributul vostru de muncă într'o direcție nouă, a comercializării acestei ramuri însemnate de avuție națională și pentru care am credința fermă că veți pune toată munca și priceperea voastră.

Veți întinde ast-fel cadrul technic și experimental științific de până azi și veți intra și pe țărmul economic, ceea ce va fi o garanție mai mare și de rentabilitate și de conservare a pădurilor noastre.

Codrii sunt, domnilor, dirigiuitori în parte a fenomenelor atmosferice. Ei atrag norii ajutând astfel la belșugul holdelor și tot din ei izvoresc pârâurile, râurile şi fluviile cari în cursul lor cadenţat şerpuesc dealungul colinelor şi văilor pe cari le udă şi pe care se aşează atâtea instalaţiuni necesare vieţii de toate zilele. Tot codrul face din când în când, din crăngile lui, suportul fulgilor albi, pe cari viforul iernei îl presar, pentru a da un aspect de veselie naturei riguroase. Apariţia pe crăngile lui a frunzelor verzi face să se uite melancolia zilelor posomorâte, iar la adăpostul lor chiar arşiţa soarelui pare că se înconvoaie. Printre frunzile codrilor luna nopţilor frumoase pare şi mai luminoasă şi mai inspiratoare. Frunza lui lipită de buza obositului călător îi inspiră accente duioase. Codrul e leagănul doinelor noastre, precum e şi apărătorul care ne-a adăpostit în zilele de restrişte. Nu e nevoie fizică sau materială a individului, nu e nevoie economică a societăţilor, care pentru satisfacerea ei, să nu aibă recurs la codru. Prin el ne adăpostim, ne încălzim şi călătorim, prin el plutim peste oceane şi tot din el facem aripile, cari ne ajută să sburăm şi peste uscat şi peste mări. Cu alte cuvinte codrul ne hrăneşte sufletul şi ne satisface mai toate nevoile vieţii.

Chiar în cadrul trebuinţelor mai simple şi mai restrânse timpurilor trecute, importanţa codrilor a fost apreciată în aşa grad încât, a făcut din copaci obiect de cult şi de adulaţie. Această divinizare fiind însă lipsită de cunoştinţele necesare regenerărei şi exploatărei raţionale a pădurilor, nu a împiedicat chiar în ţări civilizate şi în timpi nu prea depărtaţi ca codrii să nu fie devastaţi. E într'adevăr o jale să vedem mândrii Pirinei, majestoşii Alpi şi încântătorii Apenini, pleşuvi şi gârboviţi, iar ţările ce-i cuprind lipsite de lemnul necesar chiar pentru nevoile lor curente. Am străbătut dealung zilele trecute, poalele Apeninilor şi am fost emoţionat în mijlocul jalei de care eram cuprins. Mari şi lungi vor trebui să fie jertfele materiale ce vor trebui făcute, până a se ajunge în parte la repararea greşelei din trecut.

Din fericire, prin mărirea ţărei, starea codrilor noştri e destul de mulţumitoare. Să uzăm de posibilităţi în cea mai largă măsură, dar să nu abuzăm. Se spune adesea ori că corpul nostru silvic e egoist, că ţine prea strâns frâul tăierilor. Se poate că în parte critica să fie justificată, dar cum este greu pentru oricine care nu e de specialitate şi care mai adeseaori e împins de interese opuse interesului general, ca să judece în această materie, prefer ca între egoismul silvicultorului şi abuzul dorit de exploatator, să aleg égoismul desinteresat.

Înţeleg ca silvicultorul în dragostea lui de pădure, să fie înclinat spre egoism, să fie gelos de obiectul cultului lui, egoismul lui e însă curat şi pornit din cultul ce are pentru codru. El vede în fiecare arbore tăiat un prunc al lui ucis pentru totdeauna, mai ales când cugetă — şi în mare parte cugetarea lui e dreaptă — că nu poate replanta ceiace s'a tăiat, bineînţeles pentru speciile unde regenerarea nu se poate face pe cale naturală. Când acest dar al naturei, codrul, este scump tuturor cum să nu vă fie vouă care v'aţi închinat lui întreaga voastră existenţă? Prin învăţături de specialitate ajungeţi să cunoaşteţi mai deaproape rostul codrului, iar prin exerciţiul îndeletnicirei voastre în urmă, să-i descifraţi misterele lui, modul de conservare şi regenerare precum şi nevoile bine înţelese în interesul atât al individului cât şi al vieţei economice a statului.

Aveţi o sarcină mare de îndeplinit, dar recunosc că e şi grea în acelaş timp. Este nevoie să se pună la dispoziţia Casei Pădurilor fondurile necesare, precum să se impună particularilor replantarea efectivă şi interzicerea de a tăia decât în limita posibilităţei anuale, chiar acolo unde drepturile câştigate la tăieri anuale şi cari trebuesc respectate, întrec posibilitatea anuală.

Deşi nevoile de lemn ale ţărei sunt mari, însă prin tăieri regulate cu replantări corespunzătoare, ele nu numai că se pot satisface, dar încă se poate aşeza lemnul nostru ca articol de întrebuinţat în permanenţă şi în afară de graniţele noastre. Cu asemenea mijloace chiar acolo unde va apărea egoismul silvicultorului, el fatal se va încovoia, Codrul nu trebuie privit numai prin prisma strâmtă a venitului ce poate aduce, trebuie, repet, să se aibă deosebită grije de regenerarea lui fără de care folosul de azi distruge satisfacerea nevoilor generaţiilor viitoare. Este mijloc a se satisface toate nevoile. Ar fi condamnabil să nu se uzeze de el. Trebuie pricepere, muncă şi cinste dela ucenicii pădurii şi dare de mijloace băneşti de către proprietar fie el stat sau particular pentru măsurile de regenerare şi conservare. Cea dintâi cerinţă, am siguranţa că fără ezitare, silvicultorii noştrii mari şi mici o vor satisface, rămâne cea de a doua de îndeplinit. Eu pe cât timp voi fi în capul departamentului domeniilor voi face tot ce voi putea pentru ca statul în cea mai largă măsură a puterilor lui să-şi facă datoria. Cu această asigurare din parte mi, repet astăzi caşi altădată vouă scumpii mei tovarăşi, acelaş sfat frățesc pe care cu bucurie am constatat că în mare parte l'ați urmat. Puneți dragii mei colaboratori în serviciul patriei noastre mărite, toată priceperea voastră, toată munca voastră, toată cinstea voastră. V'ați închinat celei mai frumoase şi nobile îndeletniciri. Nu-i întunecați prin nimic splendoarea. Puneți frâu oricăror patimi şi porniri omeneşti. Atât către cel mic, cât şi față de cei mari, păstrați balanța dreptății şi nu întinați prin nimic şi niciodată frumosul templu ce natura vă oferă şi în care ați jurat să serviți cu credință. Cu aceste nădejdi închei cuvântarea mea şi vă doresc şi în anul acesta, acelaş spor de muncă pentru rezolvarea chestiunilor puse la ordinea zilei.

Urez ca atmosfera cea mai caldă şi cea mai senină să domnească în cursul lucrărilor dv. şi în această credință vă rog să uniți glasul dv. cu al meu, zicând să trăiască Regele Ferdinand şi Dinastia Română, să trăiască România mărită deapururi una şi nedespărțită. să trăiască corpul silvic......

D-l Dr. Iuliu Costea, prefectul județului, salută în numele județului pe congresişti şi urează corpului silvic muncă spornică şi constructivă pentru ca țara noastră mărită, grație sacrificiului şi muncei, să ajungă la o cât mai mare desvoltare.

D-l General C. Găvănescu, comandantul Diviziei I Bănețene, în numele armatei salută pe congresiştii veniți în Banatul frumos, *dar ciuntit*, urându-le bine-venit şi spor la muncă.

D-l Inginer Victor Blajean, profesor la şcoala politechnică din Timişoara, director al Soc. „Reşița", în numele A. G. I. R. rosteşte următoarele:

Domnule Ministru,

Domnilor congresişti şi stimați colegi,

Asociația generală a inginerilor din România m'a delegat să o reprezint la congresul societății „Progresul Silvic", ce deschideți azi aici în Metropola Banatului.

In această calitate dați-mi voie să vă adresez câteva cuvinte.

Toată lumea cunoaşte pădurea, dar puțini sunt aceia, cari cunosc menirea şi importanţa adevărată a pădurilor în viaţa organică a pământului, deci şi în viaţa neamului omenesc.

Această necunoştiinţă este cauza tratamentului atât de maşter, putem zice fără exagerare atât de brutal a pădurilor noastre.

Dacă această eroare s'a făcut în trecut, nu e permis să se mai facă azi. In trecut a fost eroare, azi este păcat, păcat strigător la cer.

Cei mai mulţi consideră încă şi azi pădurea ca o simplă sursă de combustibil şi lemn de construcţie, cu toate că ştiinţele naturale, technica şi chimia ne învaţă deja:

1. că pădurea este un factor important în viaţa organică a pământului;

2. că lemnul pădurilor este un material prim pentru mnumărate produse chimice necesare omenimii;

Mai amintesc Domnilor axioma, că viaţa industrială şi peste tot viaţa culturală de azi, nu ne-o putem închipui fără cărbuni.

Azi e lucru ştiut, că flora naturală a scoarţei pământului a fost şi este materia primă a imenselor zăcăminte carbonifere, a imenselor izvoare de energie cunoscute de noi ca: turbă, lignit, huil şi antracit.

E drept, că energia acestor materiale derivă dela soare, acumularea ei însă în zăcămintele carbonifere s'a făcut prin, şi numai prin clorophyllul florei, transformând carbonul atmosferic în celuloză.

Dacă la cele amintite mai adaug: că toate izvoarele de energie, toate zăcămintele fosile, fie cele amintite, ca derivate a unei flore moarte, fie acelea derivate ale unei faune moarte ca bituminele, sunt izvoare de energie epuizabile;

că în cunoştiinţa acestui fapt statele din apus, cu toate că sunt cu mult mai bogate în combustibil fosil, deja de acum, economizează cu aceşti combustibili, întroducând treptat curentul electric produs prin supercentralele hidraulice, ca izvoare de energie inepuizabile;

că regimul apelor, pe lângă alţi factori depinde în mare parte de existenţa pădurilor:

Cred a fi documentat în destul şi prin aceste câteva cuvinte, menirea şi importanţa vitală a pădurei şi ca rezumat cu unanimitatea Domniilor-Voastre, pot constata, că pădurile în complexul lor pentru genul omenesc în general, pentru un popor în special, nu formează numai un bun comercializabil, ci în viața organică a pământului pădurile cu drept cuvânt pot fi considerate ca un organ nobil de primul ordin.

Dați-mi voie Domnilor să zic, că pădurile sunt pentru viața organică a pământului tot aceea ce este pentru viața noastră organul digestiv. Și dacă nu putem permite această asemănare, atunci putem afirma, că fiecare lovitură de topor, făcută fără rost în copacii pădurilor este o înțepătură de cuțit în pântecele noastru, este o sinucidere.

In sarcina Domniilor-Voastre cade datorința de a feri și a scuti poporul român de aceasta sinucidere.

Ca indivizi și ca societate, ca ingineri silvici și ca „Progres Silvic" cu toate mijloacele legate trebuie să vă nizuiți întru acolo, ca politica economică și socială a pădurilor, să o smulgeți din mâinile cercurilor laice, să o abateți în apele specialiștilor, cari de sigur vor stabili și introduce, atât din punct de vedere al exploatării, cât și din punct de vedere al proprietății pădurilor, politica care va aduce avantagiile cele mai mari și mai reale economiei naționale române și în genere economiei sociale.

Incurajarea risipei în materie lemnoasă, consumarea neeconomică a productelor silvice, împiedicarea progresului în agricultură și periclitarea pădurilor în existența lor, la nici un caz nu pot forma principiile de bază a politicei forestiere.

Ca delegat al A. G. I. R. — lui, care a avut cele mai strânse legături frățești cu societatea „Progresul Silvic", Vă exprim cele mai calde sentimente din partea societății noastre, promițându-Vă, că ne aflați în toldeauna alături de D-voastră în toate luptele pentru ridicarea și întărirea culturală economică și socială a poporului român, care prin conștiința națională, prin sacrificiul adus pentru patrie și neam la Mărăști și Mărășești, au înfăptuit idealul național, au înfăptuit România-Mare.

Grație acestor virtuți ale poporului român ni se dă posibilitatea, ca azi românii din toate ținuturile locuite de români, să deschidă congresul societății „Progresul Silvic" în Timișoara.

In această ordine de idei repet salutul cordial al AGIR-lui și Vă doresc spor la muncă.

D-l *Victor Vâlcovici*, Directorul școalei politechnice rostește următoarele:

D-l Victor Vâlcovici, Rectorul şcoalei politechnice din Timişoara aduce salutul său omagial congresului în numele celui mai înalt focar de cultură din Banat. D-sa pune mari speranţe în rezultatele discuţiunilor ce vor urma în congres, pentru că inginerii silvici sunt cei mai indicaţi să-şi spună cuvântul binefăcător pentru o bună parte a industriei naţionale şi chiar pentru îmbunătăţirea climei ţării noastre.

Sper că congresul se va ocupa de mijloacele ştiinţifice de luptă împotriva microorganismelor de care sunt ameninţaţi frumoşii noştri brazi precum şi împotriva microorganismelor, produse ale politicianismului interior, care doboară fără cruţare pădurile ţării.

Cuvântul autorizat al congresului va găsi răsunet în cercurile diriguitoare, de . sigur, cum o probează prezenţa D-lui Ministru de Domenii, Preşedintele „Progresului silvic şi mai ales inimoasa D sale cuvântare în care D-l. Ministru se declară categoric de partea egoismului idealist al silvicultorilor.

Termină urând congresului spor la muncă.

D-l *Inginer Stan Vidrighin*, salută în cuvinte calde şi patriotice, pe congresişti în numele corpului inginerese din Timişoara.

D l *Inspector general I. Saidac*, din partea Societăţei Agronomilor, rosteşte următoarele:

D-le Preşedinde, D-lor Congresişti

Mi se face marea onoare a reprezenta la acest congres societatea agronomilor din Bucureşti, pentru a corespunde invitaţiei ce societatea Progresul silvic ne-a făcut. La toate manifestaţiunile noastre, silvicultorii amici ai agronomilor, au luat parte cu tot sufletul dovedind prin această participare o strânsă solidaritate de sentimente şi de iubire ce leagă aceste 2 profesiuni cari prin natura lucrurilor sunt surori nedespărţite, căci într'adevăr numai silvicultorii şi agricultorii, se îndeletnicesc cu munca directă a pământului străduindu-se ca prin îngrijirea lui să obţină produsele pe cari solul nu le-ar putea da fără intervenţiunea technică a specialistului.

Azi mai mult ca ori când în urma exproprierei, e nevoe de a pune în valoare toate terenurile improprii culturii agricole, prin plantaţiuni şi a transforma în acest chip în valori terenurile cari până acum au stat nefolosite.

Când dealurile, apele şi văile râurilor vor fi plantate şi când proprietarii mari şi mici îşi vor împrejmui gospodăriile şi conacele lor cu perdeli de protecţiune şi cu tot felul de arbori fructifieri, atunci economia naţională va marca un însemnat progres în civilizaţiunea noastră.

Azi cultivatorii, în special cei mici şi mai ales în regiunea dealurilor silesc natura cultivând plante agricole în regiuni improprii plantelor cultivabile şi stăruesc ca din terenurile sărace ale dealurilor petroase să obţină recolte, care în majoritatea cazurilor, sunt slabe şi cu un cost de producţie mare.

Lipsa lemnului de foc şi de lucru precum şi scumpetea lui, dau o importanţă deosebită în gospodăria plugarului nostru.

Idealul este ca fiecare gospodar să posede o suprafaţă de pădure, dar pentru a o avea va trebui să renunţe la o parte din terenul destinat agriculturei, pentru a fi plantat cu esenţe proprii regiunii.

Sunt convins că în situaţiunea actuală a plugării noastre, când ţăranul român are nevoie de o îndrumare serioasă, în tot ce priveşte plugăria şi gospodăria lui nu se va ajunge la un rezultat satisfăcător, de cât atunci când printr'o strânsă colaborare agronomii şi silvicultorii îşi vor da mâna şi când cu tot entusiasmul isvorât din dragostea profesiunii, vor munci din răsputeri pentru a ridica pătura ţărănească.

Să ţinem în această situaţie cont de aptitudinele preţioase ale ţăranul român, de marea fertilitate a pământurilor noastre şi mai ales, de dorinţa ce ne călăuzeşte pe toţi pentru prosperitatea economii naţionale.

In numele societăţii agronomilor din întreaga ţară al cărei reprezentant sunt, salut pe D nii congresişti şi le urez spor la muncă pentru binele şi interesul general al scumpei noastre ţări.

D-l *Daniil Clain*, salută pe congresişti în numele *Soc. Franche-Comté*, amintindu-le că în anul viitor se va împlini o sută de ani dela înfiinţarea şcoalei forestiere dela Nancy, de unde mulţi ingineri silvici români au căpătat lumina necesară.

D l *Aureliu M. Eliescu*, vice preşedintele Soc. „Progresul Silvic", citeşte următoarea dare de seamă de activitate a societăţei pe 1923/24.

Iubiţi Colegi,

Soc. „Progresul Silvic" întrunită în congresul din anul trecut la Chişinău. a hotărât ca congresul din acest an să aibă loc la Timişoara, Capitala Banatului.

Dela data întregirei neamului nostru în graniţele noastre etnice, societatea noastră pe lângă activitatea ei culturală şi economică ce o urmăreşte continuu de 36 ani, şi a pus ca punct de program şi o activitate naţională. Şi anume ca prin solidaritatea de conştinţe să desăvârşească opera realizată prin jertfele înaintaşilor noştri şi prin jertfele recente ale bravei armate româneşti.

Pentru aceasta începând din 1920, rând pe rând ne-am ţinut congresele noastre astfel:

In 1920 în Bucureşti, în sala Senatului la care a participat şi M. S. Regele, alături de toţi fraţi din teritoriile desrobite.

În 1921 la Cluj, centrul intelectual al Ardealului.

În 1922 la Cernăuţi centrul cultural şi economic al Bucovinei.

În 1923 la Chişinău, centrul cultural şi economic al Basarabiei.

Astfel că într'un ciclu de 5 ani consecutivi, societatea noastră, cea dintâi din ţară, a urmărit şi înfăptuit unitatea sufletească a întregului corp forestier cuprins în graniţele noastre etnice dela Nistru până la Tisa.

⁂

Anul acesta ca şi anul trecut a fost iarăş un an norocos pentru activitatea societăţei noastre.

De către membrii Soc. „Progresul Silvic" s'au ţinut în anul acesta următoarele conferinţe:

La 5 Aprilie a. c.

1. *Problema comercializărei pădurilor prin prisma intereselor naţionale şi superioare de stat, de către d-l Ing. Inspector Silvic M. P. Florescu.*

La 10 Aprilie a. c.

2. *Folosirea regiunei inundabila a Dunărei din punct de vedere silvic de D-l Ing. Şef Silvic Ion Petre.*

La 19 Aprilie a. c.

3. *Politica forestieră pozitivă şi negativă, de către d-l Inginer Şef Silvic G. Agapie.*

Toate aceste trei conferinţe au avut loc în sala de şedinţe a Soc. Politechnice din Bucureşti.

Apoi d-l Ing. Şef Silvic St. Caraman profesor la Şcoala medie de silvicultură din Timişoara a tratat despre: *Filozofia technicei.*

La 11 Martie a. c. d-l Ing. Inspector Silvic M. P. Florescu a tratat despre:

a) Problema forestieră a României întregite din punct de vedere economic, naţional şi ştiinţific.

b) Rolul încadrărei învăţământului silvic în Şcoala Poliechnică.

Ambele aceste 2 din urmă conferinţe au avut loc la Şcoala Politechnică din Timişoara.

Şi în fine la 10 Iunie a. c. la Asociaţia Generală a Inginerilor din Bucureşti d-l Ing. Şef Silvic Victor Ivănceanu, a tratat despre: Învăţământul cadastral în România.

⁂

Azi vechea noastră şcoală e încadrată în Şcoala Politechnică ca o secţie a parte.

Pentru infiltrarea dragostei de păduri a tinerilor generaţii din Şcoala Politechnică, Societatea studenţească *„Codrul"* şi-a reînceput activitatea şi de către d-nii N. G. Popovici, Petre Antonescu şi M. P. Florescu s'au ţinut conferinţe, la numite ocaziuni şi cu subiecte speciale pentru studenţimea forestieră.

Mulţi din studenţii anului I al Şcoalei politechnice, secţia forestieră cari fac cursuri comune cu studenţii celorlalte secţii, s'au distins atrăgând atenţia profesorilor.

Pentru complectarea cadrelor necesare învăţământului s'au trimis 7 tineri absolvenţi ai şcoalei noastre la diverse şcoli din apus.

Astfel că, sub acest raport, societatea noastră şi-a întins influenţa ei urmând de aci înainte a conlucra cu toţii, la înflorirea Şcoalelor Politechnice, singura speranţă a conducerii technice a bogăţiilor noastre naţionale.

Societatea noastră a urmărit şi problemele economice la ordinea zilei şi care vin în legătură cu pădurile. Astfel în cel al 4-lea congres al asociaţiei generale a Inginerilor ce a avut loc la Cluj între 24—31 Mai a. c. în secţia silvică s'a discutat: **„Problema exploatărei întregului masiv forestier al României"** în vederea industrializărei produselor lemnoase, pe baza comasărei tuturor pădurilor aparţinând oricui (stat, judeţ, comună, instituţii publice, private, asociaţiuni cooperative, particulari etc.) în legătură cu proectul de lege pentru comercializarea întreprinderilor de stat, cum şi pentru punerea în valoare şi comercializarea bunurilor statului precum şi problema cadastrală în România.

Au prezintat congresului comunicări valoroase D-nii Ing. Insp. General Silvic C. P. Georgescu, Ing. Insp. Silvic M. P. Florescu şi Ing. Silvic I. P. Diaconescu şi Dem. Ciurileanu. referendul chestiunei pentru congres fiind d-l C. P. Georgescu.

Moţiunea propusă de secţia silvică a fost aprobată întocmai de plenul congresului şi care moţiune a fost adusă apoi la cunoştinţa factorilor competenţi (de către Colegul nostru senatorul Iuliu Moldoveanu) chiar în momentul când se discuta legea comercializărei în senat. D-l Ministru al Industriei răspunzând a promis că comercializarea pădurilor se va face după o *lege specială* ce se va întocmi ulterior — lege asupra căreia societatea noastră va trebui deci a şi spune cuvântul ei.

Faţă de anteproectul de lege relativ la aplicarea art. 132 din constituţie creat pentru îndestularea cu lemne de foc şi lucru a populaţiei rurale din vechiul Regat, Bucovina şi Basarabia, societatea noastră a avut un succes covârşitor.

Anteproectul a fost trimis de D-l Ministru al Domeniilor în discuţia Soc. „PROGRESUL SILVIC" care şi-a spus cuvântul ei printr'un memoriu detailat adresat D-lui Ministru al Domeniilor şi publicat în No. 4 al Revistei Pădurilor din Aprilie 1924 şi de care toţi membrii au luat cunoştinţă

Avem mulţumirea că proectul de lege a fost din nou revăzut şi alcătuit luându-se în considerare o parte din observaţiunile noastre.

Credem că ar fi fost util ca soc, noastră să-şi fi dat avizul şi asupra legilor ce s'au întocmit cu privire la exproprierea

Societatea noastră a urmărit şi problemele economice la ordinea zilei şi care vin în legătură cu pădurile. Astfel în cel al 4-lea congres al asociaţiei generale a Inginerilor ce a avut loc la Cluj între 24—31 Mai a. c. în secţia silvică s'a discutat: **„Problema exploatărei întregului masiv forestier al României“** în vederea industrializărei produselor lemnoase, pe baza comasărei tuturor pădurilor aparţinând oricui (stat, judeţ, comună, instituţii publice, private, asociaţiuni cooperative, particulari etc.) în legătură cu proectul de lege pentru comercializarea întreprinderilor de stat, cum şi pentru punerea în valoare şi comercializarea bunurilor statului precum şi problema cadastrală în România.

Au prezintat congresului comunicări valoroase D-nii Ing. Insp. General Silvic C. P. Georgescu, Ing. Insp. Silvic M. P. Florescu şi Ing. Silvic I. P. Diaconescu şi Dem. Ciurileanu. referendul chestiunei pentru congres fiind d-l C. P. Georgescu.

Moţiunea propusă de secţia silvică a fost aprobată întocmai de plenul congresului şi care moţiune a fost adusă apoi la cunoştinţa factorilor competenţi (de către Colegul nostru senatorul Iuliu Moldoveanu) chiar în momentul când se discuta legea comercializărei în senat. D-l Ministru al Industriei răspunzând a promis că comercializarea pădurilor se va face după o *lege specială* ce se va întocmi ulterior — lege asupra căreia societatea noastră va trebui deci a şi spune cuvântul ei.

Faţă de anteproectul de lege relativ la aplicarea art. 132 din constituţie creat pentru îndestularea cu lemne de foc şi lucru a populaţiei rurale din vechiul Regat, Bucovina şi Basarabia, societatea noastră a avut un succes covârşitor.

Anteproectul a fost trimis de D-l Ministru al Domeniilor în discuţia Soc. „PROGRESUL SILVIC“ care şi-a spus cuvântul ei printr'un memoriu detailat adresat D-lui Ministru al Domeniilor şi publicat în No. 4 al Revistei Pădurilor din Aprilie 1924 şi de care toţi membrii au luat cunoştinţă

Avem mulţumirea că proectul de lege a fost din nou revăzut şi alcătuit luându-se în considerare o parte din observaţiunile noastre.

Credem că ar fi fost util ca soc, noastră să-şi fi dat avizul şi asupra legilor ce s'au întocmit cu privire la exproprierea

1923 şi publicată în Monitorul Oficial No. 141 din 26 Sept, articol care spune textual „că în cazul când se va face legea de organizare a Corpului Technic Român Inginerii Silvici şi Conductorii Silvici, vor face parte de drept din acest corp şi vor avea gradele, clasele şi salariile ce se vor stabili prin acea lege", Ministerul Lucrărilor Pnblice a instituit o Comisie Plenară şi una specială din care face parte D-nii C. Opran Ad-torul Casei Pădurilor, C. P. Georgescu Ing. Insp. Gl. şi M P. Florescu Secretarul Soc. noastre. Bazele legei au fost întocmite şi sperăm că, în toamna aceasta Legea va fi depusă în parlament, şi astfel vom avea realizată şi această dorinţă unanimă a membrilor societăţii noastre. Ţinem să aducem la cunoştinţă Congresului că la alcătuirea acestui proect de lege, cauza silvică a fost în mod demn susţinută de D-l C. P. Georgescu care n-a lipsit dela nici o şedinţă.

* * *

Şi în anul acesta şi în alţi ani, de către foarte mulţi colegi s-a dat o deosebită atenţie în toată ţara *serbărei sădirei arborilor.*

Cum aceste serbări sunt foarte necesare în special pe asemenea vremuri când ochii tuturor sunt aţintiţi pentru distrugerea pădurilor, Societatea noastră face un călduros apel la toţi membrii ca aceste serbări să fie cât mai mult generalizate în marea masă a poporului, intelectualilor şi în special a tinerilor generaţii din şcoalele noastre.

Şi în chestii de ordin material societatea noastră a avut totdeauna grija de a se interesa de soarta membrilor şi a aduce la îndeplinire anume drepturi câştigate prin lege. Astfel că azi corpul inginerilor silvici, chiar aşa sub forma aceasta cu care s-a găsit a se soluţiona, au exact aceleaşi salarii ca şi colegii din corpul technic. Societatea mulţumeşte D-lui Preşedinte, pentru această satisfacţie materială dată corpului silvic, cât şi tuturor colegilor care au binevoit ca 30% din acest spor să-l subscrie pentru Căminul nostru.

După votarea legei organizărei *Corpului Technic G-l Român* Inginerii statului de toate specialităţile vor avea prin bugetele lor respective aceleaşi remuneraţii.

* * *

Revista Pădurilor organul nostru de publicitate a intrat în al 36-lea an al existenţei sale. A apărut în acest an în mod regulat lunar în câte 6 coale de tipar cu un material bine selecţionat şi din toate domeniile.

Meritul covârşitor se cuvine D-lui Ing. Consilier Silvic P. Antonescu.

Prin stăruinţa D-sale şi graţie concursului preţios dat de colegii stimulaţii de D-sa, revista noastră a câştigat mult. Multe din revistele de specialitate au binevoit a semnala superioritatea revistei noastre aducându-i elogii.

Se cuvine a-i mulţumi pentru tot ce a făcut şi va mai face pentru binele real al revistei noastre şi apoi D-lui Secretar M. P. Florecu care în o anumită măsură contribue prin munca ce o desfăşoară la apariţia regulată a revistei cât şi tuturor colaboratorilor noştri căci începând dela bătrânul Antonescu şi până la cel mai tânăr inginer silvic, trebue să o recunoaştem că îşi sacrifică cu toţii în mod absolut dezinteresat timpul şi energiile lor în folosul real al revistei noastre. Pe când la alte reviste se plătesc articolele, la noi articolele ce se publică se destin de autori publicităţii absolut gratuit.

⁂

Ca un corolar în această chestiune, societatea noastră a conferit premiul de 8500 lei instituit de D-l Ing. M. P. Florescu pentru cea mai bună monografie a unui Ocol Silvic, D-lui G. P. Antonescu Ing. Silvic şi conferinţiar la Academia Agricolă din Cluj, pentru monografia Domeniului Gurghiu din Jud. Mureş-Turda, o lucrare de mare valoare ce face onoare autorului şi care va apare în curând de sub tipar. In această privinţă D-l C. Opran Ad-torul Casei Pădurilor a promis binevoitorul D-sale concurs ca în toate ocaziunile de acest fel.

Incasările cotizaţiilor din acest an au dat rezultate foarte bune, datorită muncei desinteresate a D-lui Casier N. Elefterescu, căruia trebuie să-i aducem mulţumirile noastre.

Tot în această ordine de idei trebue să mulţumim şi acelor din colegii tineri şi bătrâni cari şi în acest an au putut să dea publicităţei articole de specialitate bine întreţinute şi documentate în unele ziare cotidiane româneşti şi reviste.

Azi când din cauza vremurilor prin care trecem avem atâţia duşmani ai pădurilor, e o datorie de onoare pentru acei cari înţeleg ca şi prin publicitate în marile ziare cotidiane şi reviste a face cunoscut pericolul devastărei pădurilor şi necesitatea conservărei lor. In acest sens am dori ca câţi mai mulţi colegi să-şi spună cuvântul lor pentru a ne putea creia o opinie favorabilă conservărei pădurilor căci presa română totdeauna a fost binevoitoare faţă de specialiştii silvici.

Un ce imbucurător pentru societatea noastră, e că multe din elementele de valoare ale corpului silvic au pătruns şi pătrund încă în viaţa industrială a pădurilor noastre, elemente atât de necesare în special azi şi cari vor contribui a pune jaloanele sănătoase în comercializarea pădurilor, deşi e o problemă de actualitate—dar delicată pentru păduri.

Societatea noastră în primăvară a început clădirea „*Palatului Societăţei noastre*“ şi lucrările până în acest moment sunt avansate mult şi graţie Comitetului special al clădirei compus din d-nii Jng. Insp. Silvici M. Tănăsescu, C. P. Georgescu, C. Sava Goiu şi sperăm că la anul viitor să putem şi inaugura clădirea noastră, realizând astfel unul din cele mai scumpe deziderate ale societăţei noastre.

Ca o datorie de pietate faţă de morţii noştri, în ziua de 30 Martie a. c. în prezenţa M. S. Regelui Ferdinand I, s'a desvelit placheta eroilor funcţionari ai Ministerului de Domenii, din care marea majoritate a format-o inginerii silvici şi pădurarii şi aci societatea noastră în faţa M. S. şi-a spus cuvântul.

Dacă ne bucurăm de toate aceste succese şi manifestări înregistrate de societatea noastră în decursul acestui an, avem datoria de a ne face bilanţul moral şi a vedea cui se datoresc în prima linie aceste succese.

Sunt în inima dv. a tuturor şi nu greşim când afirmăm că aproape totul se datoreşte bunului şi harnicului nostru preşedinte Al. Constantinescu, care din multiplicitatea ocupaţiunilor sale de om de Stat a ştiut totdeauna a găsi un moment liber şi pentru interesul societăţii noastre-

Reînnoim şi în acest an omagiul nostru de recunostinţă pentru tot ce a făcut acum pentru corpul silvic, pentru învăţământ şi pentru Soc, „Progresul Silvic” şi sperăm că atât cât bunul Dumnezeu îl va ţine în fruntea soc. noastre să poată aduce la îndeplinire şi celelalte 2 deziderate ale corpului silvic: *Organizarea Casei Pădurilor* şi *Codul Silvic* în raport cu noile legiuiri şi transformări ce au suferit pădurile de la războı încoce, pentru ca astfel să desăvâşim complect marea operă inceputâ pentru binele pădurei şi al ţărei.

După expunerea atâtor fapte pozitive şi de viitor ale Soc. noastre, cu inima îndurerată trebue să anunţ că în cursul anului trecut au plecat dintre noi următorii ingineri silvici: *Christache Teodorescu, Nicolae Pall, Adalbert Benedek, Octavian Pop şi Profesorul C. Miclescu.* Soc. noastră a ţinut să-şi facă ultima datorie fiind reprezentată la înmormântarea fiecăruia din colegii decedaţi.

Trebue să aducem la cunoştiinţa congresului nostru că în vara anului viitor se va serba la Nancy cu deosebită solemnitate centenarul Şcoalei Naţionale Forestiere. La acea Şcoală încă dela 1855 începând cu Sion Râmniceanu, Rădulescu C. F. Robescu şi până în zilele noastre românii au fost primiţi cu drag, iar în acest răstimp 97 de români au terminat cursurile acestei Şcoale.

Astfel fiind facem apel la un număr cât mai mare de membrii ai Soc. noastre pentru a ne da întâlnire anul viitor la Nancy, pentru ca laolaltă cu colegii francezi şi de sigur şi cu alţi mulţi reprezentanţi ai multor ţări, să sărbătorim Şcoala şi geniul francez. Acolo pe placheta elevilor Şcoalei dela Nancy care comemorează eroii morţi în marele război mondial, alături de atâţia elevi francezi, vom vedea incrustat în litere de aur şi numele unui fost elev român VIRGILIU STOICESCU. Ce legătură mai trainică şi mai solemnă decât comemorarea aceloraşi morţi căzuţi pentru realizarea idealului comun.

In dorinţa de a se aduce omagiul valorosului corp forestier francez cum şi Şcoalei dela Nancy, D-l Al. Constantinescu Ministrul Domeniilor şi Preşedintele Soc. „Progresul Silvic" a binevoit a face recomandările necesare, pentru decorarea cu înalte distincţiuni a câtorva din somităţile forestiere şi profesori, 10 la număr.

Şi acum când trebue să încheem, ce pot să spun care să se înalţe mai mult sufleteşte decât că dorinţa fondatorilor Soc

„Progresul Silvic" azi veteranii noştri, dorinţa lor cea mai scumpă de a se vedea în casa lor proprie, este pe punctul de a fi realizată.

Graţie stăruinţelor colegilor noştri şi mai ales graţie ajutoarelor moral şi material ce ni s'a dat de D-l Ministru al Domeniilor la anul viitor sperăm să ţinem congresul în casa noastră din Capitala ţărei.

Pentru bucuria ce am de a da această bună veste, cu toţii să mulţumim D-lui Preşedinte şi să strigăm: Trăiască Preşedintele nostru Al. Constantinescu.

Şi acum în numele meu personal ţin să evidenţiez încă un lucru: Consider de datorie şi trebue să aducem aci mulţumirile noastre celor 4 stâlpi ai Societăţei noastre.

Doi din ei fac parte din generaţia înaintaşilor noştri şi doi dintr'o generaţie mai tânără.

Acei dintâi 2 sunt: *M. Tănăsescu,* care urmărind o ideie azi are fericirea să lucreze fără preget alături de alţi colegi la realizarea în fapt a clădirei căminului nostru şi cred că în anul viitor ne vom putea ţine sedinţele în casa noastră şi *P. Antonescu,* harnicul şi neobositul colaborator şi Preşedinte al comitetului de redacţie al Revistei Pădurilor, organul nostru de propagandă stiinţifică.

Cei din urmă doi sunt: *C. P. Georgescu,* un energic şi dârz luptător al cauzei forestiere, care în orice ocazie a pus umărul şi *M. P. Florescu* secretarul Societăţei noastre, care prin independenţa sa, a putut să realiseze şi să câştige mult pentru cauza forestieră. Cred că sunt în asentimentul Dvs, a tuturor să le aducem mulţumirile noastre publice, singura lor răsplată pe care le-o putem da, căci aceşti 4 stâlpi, au muncit şi muncesc absolut dezinteres pentru binele Societăţei noastre şi de ale căror roade ne bucurăm azi cu toţii.

D-l Preşedinte Al. Constantinescu, în replică mai spune: In 1910 am făcut legea Casei Pădurilor şi Codul silvic. După cerinţele vremei ele vor putea fi modificate pentru că nu este operă omenească care să nu fie supusă evoluţiei şi schimbărilor.

Invăţământul silvic l'am incadrat acolo unde a fost cerut de doleanţele şi în conformitate cu dezideratele tuturor congreselor de după răsboiu în dorinţa de a se adapta nevoilor vremei pentru ca şi industria forestieră a ţărei să fie condusă de Ingineri silvici bine pregătiţi techniceşte.

Am luptat ca politica să nu pătrundă în instituţia aceasta — Casa Pădurilor şi cred că am reuşit.

Aşa dar rămâne ca şi aceste două deziderate: Codul silvic şi Casa Pădurilor să fie revizuite la timp şi adaptate atât noilor vremuri cât şi legiuirilor din provinciile eliberate acolo unde s'ar crede că ar fi mai bune ca legea din 1910 din vechiul regat.

D-l Inginer inspector silvic N. Elefterescu, casierul Soc. *„Progresul Silvic"* citeşte următorul raport asupra gestiunei băneşti pe 1923/24.

Domnilor acţionari,

Din bilanţul ce vă depunem spre aprobare se vede clar situaţia destul de îmbucurătoare a Soc. Progresul Silvic la 31 Decembrie 1923.

Pentru o mai bună edificare a D-voastră, asupra mersului Societăţii, expunem în rezumat principalele conturi:

Cont. Capital. – Capitalul iniţial al Soc. Progresul Silvic pentru construirea localului Cercul Inginerilor Silvici s'a fixat la suma de lei		2.000.000,—
Din cari s'a subscris şi vărsat până la 31 Decembrie lei		572.549,—
Rămas deci de subscris până la complectarea capitalului iniţial lei		1.427.451,—
FOND DE REZERVĂ.—statutar era la 31 Decembrie 1922 lei		14.333,40
la care s'a adăugat beneficiul anului 1922 .		15,367,70
„ „ „ „ dividendele conform Art. 78 din Statut lei		6.922.90
Total fond de rezervă statutar la 31 Decembrie 1923 (cum se vede şi în bilanţ)		36.624,—
la care se mai adaugă beneficiul anului 1923		118.480,25
Totalul fondului de rezervă statutar la 31 Decembrie 1923		155.104,25
FOND DE REZERVĂ DIN DONAŢIUNI. — Acest fond era la 31 Decemvrie 1922 lei	882.000	
la care s'a mai adăugat 1923 subvenţia de	3.000.000	3.882.000,—

Ct. ACȚIUNI — se vede trecut la activ cu suma de lei		1.427.451,—
reprezintă suma acțiunilor nesubscrise până la 31 Decembrie 1923.		
Menționăm că în cursul anului 1924 adică dela 1 Ianuarie—15 Iulie 1924 s'a subscris și vărsat încă suma de lei circa 780.000 și sperăm ca până la sfârșitul anului 1924 să se acopere întreg capitalul inițial de 2 milioane.		
IMOBIL. Val. terenului și magaziei pentru materiale la 31 Decembrie 1922 era de	204.763,25	
la care se mai adaugă plata arhitecților însărcinați cu construcția localului care a început a se clădi . . .	60.000,—	264.763,25
DISPONIBIL LA BĂNCI avem cum se vede în bilanț suma de lei		4 203.250.—
Care se va ridica treptat pe măsura trebuințelor construirei localului.		
CONTUL DE PROFIT ȘI PIERDERE		
Vedem la venituri suma de lei	133.314,—	
care reprezintă dobânzile la sumele depuse la Bănci și suma de lei	8.500,—	
dela Cupoane	141.814,—	
din cari se deduc cheltueli: adică diferența de curs . . . 17.000		
Imprimate și altele . 6.333,75	23.333,75	
Beneficiul net la 31 Decembrie 1923 Conf. Bilanț	118.480,25	

Acest beneficiu net se trece la fond de rezervă până la terminarea construcției căminului Ing. Silvici conform Art. 69 din Statut.

Bilanţul Soc. „Progresul Silvic"

Căminul Inginerilor Silvici

Incheiat la 31 Decembrie 1923

ACTIV		PASIV	
Acţiuni de subscris	1427451.—	Capital	2000000.—
Imobil, teren şi acont construcţii	264763.25	Fond de rezervă statutar	36624.—
Effecte publice v. n. 170.000	119000.—	Fond donaţiuni	3882000.—
Cupoane de încasat	12250.—	Garanţii	5000.—
Cassa, numerar	5880.—	Taxe emisiune	990.—
Numerar disponibil la bănci	4203150.—	Beneficiu net	118480.25
Numerariu disponibil la Revistă	10600.—		
Total activ. cerc.	6043094.25	Total pasiv cerc.	6043094.25
Revista Progresului Silvic conf. inventar	46504.75	Revista „Progresul Silvic"	46504.75
	6089599.—		6089599.—

Preşedinte, AL. CONSTANTINESCU

Contabil casier, *N. N. Elefterescu*

Cont de Profit & Pierdere *încheiat la 31 Decembrie 1923*

DEBIT		CREDIT	
Diferenţa curs ef. publice	17000.—	Dobânzi dela Bănci	133314.—
Imprimate, acţiuni, publicaţii circulări, etc.	6333.75	Cupoane rentă	8500.—
Beneficiu net	118480.25		
	141814.—		141814.—

Preşedinte, AL. CONSTANTINESCU

Contabil Casier, *N. N. Elefterescu*

Membri: *M. Tănăsescu, Const. Sava Golu, C. Opran. A. M. Eliescu. M. P. Florescu*

Censori: *I. Comaniciu, C. P. Georgescu, O. D. Cratero.*

Apoi D-l Ing. inspector G-l silvic *I. Comanici*, citeşte raportul cenzorilor de verificarea gestiunei.

Proces-Verbal

Subsemnaţii cenzori, în temeiul Art. din statute întrunindu-ne astăzi Iulie 1924 am procedat la verificarea şi controlarea operaţiunilor de vărsăminte, plăţi, restituiri, cheltueli etc. pe care le-am găsit regulat justificate.

Verificând bilanţul şi contul de profit şi perderi, le găsim întocmite real şi exacte conform actelor justificative.

Aceasta fiind situaţia reală a societăţii noastre la 31 Decembrie 1923, cu onoare vă rugăm să binevoiţi a da descărcare Consiliului de Administraţie de gestiunea sa pe anul expirat.

Cenzori :
I. Comaniciu
O. D. Cratero
C. P. Georgescu

Adunarea generală aprobă în unanimitate şi se dă astfel descărcare consiliului de ad-ţie de gestiunea din 1923/24.

D-l Preşedinte propune a se trimite o telegramă M. S. Regelui şi congresul aprobă în unanimitate.

D-l M. P. Florescu Secretarul Societăţei, citeşte următoarele telegrame de adesiune, sosite din partea membrelor care n'au putut participa la congres.

Domnule Preşedinte!

Vă mulţumesc foarte mult pentru onoarea ce mi-aţi făcut, de a mă invita la desbaterile Congresului D-voastră din Timişoara. Dacă din imprejurări independente de voinţa mea nu voi putea ua parte personal la acest congres, totuşi societatea noastră va fi reprezentată printr'un număr de ingineri silvici la desbaterile importante ale congresului D-voastră.

Ne simţim măguliţi de intenţiunea D-voastră, de a vizita impreună cu congresiştii pădurile şi instalaţiunile noastre, cari instalaţiuni au avut întotdeauna reputaţiunea de a fi între cele *mai chibzuite şi practice pentru asemenea exploatări, şi puteţi compta pe toată bunăvoinţa noastră.*

Primiţi vă rugăm Domnule Preşedinte asigurarea prea distinsei mele stime.

Orghidan

Braşov

Impiedicat de a participa la congres doresc progresului silvic vivat cu sănătate spor, iubitului preşedinte mulţi ani cu sănătate colegilor, muncă dornică şi tuturor petrecere frumoasă.

Ionică
Inginer silvic
Deputat

Thighina

Neavând posibilitatea spre regretul nostru a lua parte la congresul inginerilor silvici vă rugăm a transmite tuturor participanţilor salutările noastre calde şi dorinţa de succes pentru propăşirea silviculturei române.

Prsemetchi
Ing. subinsp. silvic
Kaminschi
Ing silvic

Iaşi

Unul dintre vechii silvicultori care din cauze independente nu a putut participa la congresul din acest an dar care cu sufletul şi gândul e între camarazi, urează respectatului şi mult preţuitului lor conductor şi marelui om de stat ani mulţi încă pentru înfăptuirea deplină a operei naţionale ce ţine şi e legată şi de propăşirea corpului silvic.

Damian
Inginer inspector silvic

Arpaşul de jos

Reţinut de serviciu şi împrejurări particip doar cu sufletul întreg în areopagul isolat al inginerilor silvici conştient de îndatoririle dificile dar şi justele lor revendicări.

Cezar Cristea
Ing. silvic

Cluj

Impiedicat să particip, urez spor la muncă.

Al. Borza
Profesor universitar

Sibiu

Cauze serioase oprind participarea mea, urez colegilor rodnică muncă și succese frumoase.

Hârsanu
Inspector

Vișeul de sus

Regretăm că nu putem participa la congresul silvic din anul acesta trebuind să terminăm ancheta din munții statului Maramureș la care lucrăm de 2 luni pentru apărarea intereselor statului de zeci de milioane din fundul acestor munți acoperiți de plantațiuni frumoase și vaste unele de peste optzeci ani aflate în exploatare și traversate de apa râului unde găsim învățăminte practice și lucrări frumoase de artă și pilde de modul cum trebue silvicultorul să-și facă datoria în mod conștincios pentru apărarea avuțiilor statului. Venim a vă ruga d-le președinte să bine voiți a fi interpretul nostru către iubiții colegi și camarazi din congres exprimându-le manifestarea sentimentelor noastre cele mai bune pentru succesul importantelor chestiuni discutate în congres pentru progresul silviculturii și pentru armonia ce dorim să domnească între inginerii din corpul silvic.

Ing. inspector
Borș
Ing. silv. **Stănciulescu,**
Mako, Constantinescu,
Marinescu, Petrovan.

Vișeul de sus

Interese de serviciu mă rețin a participa la congres restituiți sumele trimise cu tot respectul.

Eugen Petrovan
Inginer silvic

După acestea s'a servit în restaurantul cazinoului militar un banchet de 301 tacâmuri, banchet oferit congresiștilor de primăria orașului Timișoara.

Au toastat d-nii Al, Constantinescu pentru familia Regală și Armată, d-l general Găvănescu, Prefectul Costea, Primarul Georgevici, Aureliu Eliescu etc.

Şedinţa de după amiază

Şedinţa se redeschide sub preşedinţia d-lui ministru Constantinescu, la orele 4 d. a.

D. Sava Goiu, membru în consiliul de administraţie al societăţii propune sporirea capitalului societăţii prin emiterea de noui acţiuni până la suma de 10 milioane.

Această chestiune naşte între congresişti discuţii, în urma cărora preşedintele propune adunării următoarele: I) Sporirea capitalului societăţii la 10 milioane necesari la terminarea construcţiei localului societăţii; II) pentru subvenţiile date societăţii să se emită acţiuni, cari să formeze fondul de rezervă; III) consiliul de administraţie să poată face împrumut la Creditul urban pentru terminarea clădirii, dacă va crede necesar.

Adunarea aprobă propunerile prin aclamaţii.

D. Sava Goiu, propune realegerea vechei comisiuni de censori şi supleanţi. Adunarea aprobă.

In ce priveşte modificarea articolelor din statute, adunarea dă mandat consiliului de administraţie să studieze şi să propună modificări la viitorul congres. Adunarea încuviinţează.

Se intră în ordinea de zi.

Corectarea torenţilor

D. Szatzmary, inspector general silvic, citeşte raportul asupra corectării torenţilor şi ravenelor, în special a celor din judeţul Caraşseverin, publicat în Revista Pădurilor No. 9 din Sept. 1924.

După care D-l Preşedinte felicită pe conferenţiar pentru interesanta D-sale comunicare.

⁂

D-l Preşedinte se retrage rugând pe D-l Antonescu de a prezida mai departe lucrările congresului.

D-l Antonescu ocupă fotoliul presidenţial.

D. Stinghe, propune o acţiune de moderarea exploatărilor, căci azi se taie suprafeţi imense fără a se putea urmări şi împăduririle pe aceiaşi scară.

Modul cum a fost concepută legea agrară ne va conduce la alte serii de despăduriri.

Numai vorbesc de păşunatul în păduri, care e de notorietate publică. Am dori ca în moțiunea ce o vom face să se indice mijloacele preventive ca despăduririle în stilul în care se concep azi să înceteze, adică plantarea locurilor sterile, reglementarea pășunatului în islazuri etc.

D. C. Gheorghe, crede că stingerea torenților se va putea face intensificând cât mai mult crearea pepinierilor și plantațiunilor. In acest sens măsurile recente luate, de Ad-ția Casei Pădurilor de a se da o atenție deosebită plantațiunilor și pepinierilor credem că va putea ameliora soarta pădurilor, rămâne numai să convingem și politicianii și țăranii de pericolul ce ne așteaptă.

D. G. P. Antonescu, propune ca tăerea pădurilor să se facă numai în proporție cu împăduririle, aducând la cunoștință cazurile reale ce se practică la Gurghiu (Transilvania).

D. Petre Antonescu. Azi ca nici odată suntem în ajunul dezastrului celui mai mare. La crearea islazurilor comunale, pentru care s'a sacrificat pădurile, nu s'a avut în vedere baza mineralogică, aci e toată nenorocirea; de ex. numai pe valea Lotrului unde societățile avide au exploatat de unde au vrut și cât au vrut în special pădurile de reșinoase, ne oferă cel mai trist spectacol. La aceasta s'a mai adăugat abuzul ciobanilor cu turmele lor de oi și capre, incendiile care se țin lanț etc.

Deci să ne facem datoria de a protesta contra acestor abuzuri

Numai departe chiar basinul Tisei e amenințat din cauza abuzului exploatărilor pădurilor, fapt care a determinat pe Unguri sub *Aponny*, să întocmească niște statute pentru reglementarea exploatărilor, constituind și o comisie, și între altele se propunea chiar și indiguirea Tisei..

Acest efect are repercusiuni chiar până la gurile Dunărei, care veșnic se împotmolesc și pentru care ar trebui luate măsuri serioase pentru despotmolirea lor urgentă, pentru a nu fi amenințată navigația, căci sedimentele ce se tot depun anual să nu devie un pericol permanent, din cauza depozitelor ce tot anual se alimentează din râurile noastre, care își au explicația numai în despăduriri și a ploilor care spală toate depozitele din cale.

Trebuie deci ca Societate să ne facem datoria. E necesar ca dezideratele ce le vom lua să se repete anual, până ce se vor convinge și factorii competenți de dezastrul ce ne amenință·

Deci paralel cu plantațiunile anuale e necesar a se face și consolidările din urmă astfel ca să punem în valoare atâtea terenuri sterile, căci cea care va suferi mai mult depe urma acestor dezastre, va fi numai populația rurală. Arată ceia ce s'a făcut în străinătate, cele văzute în Salskamergut, lupte care se dau în parlamentele străine, în special în Austria pentru ameliorarea locurilor sterile și e bine că și Societatea noastră în programul său de activitate și a pus asemenea chestii.

D. M. Drăcea, sunt adevăruri dureroase ce se spun aici. Trebuie reacționat încă cât mai e vreme și în special de a creea o opinie forestieră ceiace la noi lipsește.

D. C. Opran, spune că nu inginerii silvici sunt vinovați de dezastrele ce le fac torenții și despăduririle, ci acei ce nu respectă legile și ordonanțele silvice.

Pășunatul în păduri de și este oprit, dar sunt anume timpuri când sunt secete și ni se cere de populație a le permite. Acum când s'au creat noi islazuri comunale, pășuni comunale alpine, credem că pășunatul în restul pădurilor va fi complect oprit.

Propune a se legifera cine anume să se ocupe de corectarea torenților și a se da atenție împăduririlor pe o scară cât mai intensă.

· *D. M. Boldur*. In Bucovina s'a respectat până acum perceptele silvice, din cauză că sub regimul austriac, existau legi care specificau expropierea terenurilor sărace și torențiale. In Basarabia n'a fost acelaș lucru. Azi în România mare conform legei islazurilor, s'a afectat circa 500.000 hectare de pădure pentru islazuri comunale, așa că pe lângă că exploatările forestiere de azi se concep în stil mare, la aceasta mai adaugându-se și aceste 500.000 Ha de păduri și de la care ne luăm rămas pentru totdeauna înțelegem dezastrul ce ne amenință în scăderea procentului de păduri și se cere a se lua măsuri urgente pentru *limitarea răului.*

E just că în unele părți s'a rămas în urmă cu regenerările, atât înainte de răsboiu cât și după răsboiu. Dar pentru acestea s'au depus taxe de reparări de milioane, *care zac* nefiind utilizate scopului pentru care au fost create. Aceste taxe dacă ar fi utilizate s'ar putea mult ameliora starea pădurilor noastre. Legile pentru expropierea pădurilor pentru pășuni și islazuri au fost făcute fără avizul specialiștilor, — căci dacă eram consultați puteam aduce ameliorări smiţitoare. Trebue ca în moţiunea ce o vom face o să arătăm lucrurile deschis.

D. C. P. Georgescu. De 36 ani se discută de Societatea noastră acelaş subiect, fără să se ajungă respectiv la lecuirea răului. Vina e a art. 3 din codul silvic cât şi a politicianismului care in timpurile din urmă a făcut legi de aşa manieră că *permite defrişarea forţată* a pădurilor, pentru pretinsa trebuinţă a creerei islazurilor, şi deci mărirei suprafeţelor de păşune.

D-l V. Stinghe, cred că în această acţiune a noastră ar trebui interesat şi corpul agronomic.

D-l I. Comanici, răsboiul e vina tuturor relelor ce se abat azi asupra pădurilor ţărei precum şi instinctul politicianilor de a face rău atât sătenilor cât şi a celor însărcinaţi cu supravegherea legilor ţărei. Răul trebuieşte lecuit. Propune înfiinţarea învăţământului forestier atât în şcoalele primare cât şi în şcoalele normale de învăţători.

D-l C. P. Georgescu, dezastrul azi e mare. Restaurarea munţilor noştri e o problemă de actualitate. Specialiştilor silvici le incumbă datoria ca regimul pădurilor să fie restabilit, adică să nu diminuăm procentul de împădurire ce l'am moştenit dela înaintaşii noştrii.

D-l I. Comanici, ceva serios s'a făcut de Societatea noastră, prin legea care a apărut în Monitorul Oficial din 17 Iulie a. c., cu privire la satisfacerea trebuinţelor normale cu lemn de foc şi lucru a populaţiei rurale, care în mare parte a fost rezolvată în vederile noastre. Dar mai avem mult de lucru. *E problema terenurilor sterile care trebuiesc împădurite.* La noi s'a făcut ceva în acest sens. Aşa pe valea Arieşului s'a făcut începuturi şi s'a plantat chiar şi Fraxinus ornus. Trebuie numai mai mult impuls. Apoi o problemă în legătură cu aceasta ar fi şi *maximarea numărului vitelor.* Posibilitatea de păşune se reduce anual, din cauză că o parte din terenuri destinate islazurilor, se transformă în terenuri agricole, aşa că veşnic vor fi avizaţi la păduri pentru satisfacerea păşunatului.

Deci în moţiunea noastră trebuie avut în vedere aceasta. Iar în legătură cu învăţământul silvic în şcoalele normale şi primare, ar fi de dorit ca în programele analitice să se prevadă în cărţile şcoalelor, subiecte şi chestiuni în legătură cu pădurile şi păşunile pentru a fi înţelese de popor şi învăţători, lucru care nu s'a făcut până acuma la noi.

Iată deci atâtea mijloace ce le-am avea la îndemână. Plantaţiunile locurilor sterile s'ar putea face chiar cu elevii şcoalelor rurale conduşi de dascălii lor.

D-l C. Opran, în privinţa răspândirei învăţământului forestier în şcoală, s'a luat contact cu Ministerul Instrucţiei Publice şi s'a dispus ca tuturor şcolilor să li se dea teren pentru pepiniere şi să ia parte în fiecare an la plantaţiuni efective pe terenuri sărace şi degradante. Deci avem un început bun.

D-l P. Antonescu, rezumă cele desbătute până aci şi revendică pentru corpul silvic această chestiune de care atârnă fericirea ţărei cât şi a ţăranului nostru.

Propune a se' numi o delegaţie din sânul congresului care să întocmească o moţiune pe baza celor discutate, care moţiune să fie adusă apoi în plenul congresului — Congresul deleagă în unanimitate pe D-nii P. Antonescu, V. Stinghe, Statzmary şi Dr. Drăcea.

Şedinţa se suspendă la ora 7 seara, urmând a se continua în ziua următoare în aceiaşi sală.

ZIUA III-a

Marţi 16 Septembrie

Şedinţa de dimineaţă

Şedinţa se deschide sub preşidenţia d-lui consilier silvic *Liviu Marţian*, vice preşedintele soc. „Progresul silvic" asistat de d-l P. Antonescu şi M. P. Florescu.

D-l inginer inspector silvic, citeşte comunicarea d-sale asupra *inconvenientelor exproprierei râpelor şi terenurilor improductive din regiunea dealurilor şi munţilor, pentru islazuri comunale*, comunicare apărută în Revista Pădurilor No. 8 (Aug. 1924. Tot d-sa citeşte următoarea comunicare întocmită de d-l ing. inspector silvic *I. Balaban*, sub-director la direcţia silvică din Dobrogea, asupra relelor ce decurg din expropierea pădurilor din jud. Tulcea, pentru islazuri comunale.

MEMORIU

Relativ la expropierea de păduri în județul Tulcea pentru înființarea de islazuri comunale

Exproprierea de păduri în jud. Tulcea pentru înființare de islazuri comunale a luat proporții alarmante și având în vedere dezastrul ce se pregătește acelui județ faptul a devenit strigător.

Silvicultorii respectivi, din acel județ în număr de opt, conscienți de misiunea ce le este încredințată și clar prevăzători ai dezastrului ce se pregătește într'un viitor apropiat, au dat alarma în toate părțile și și-au făcut mai mult de cât datoria, au demonstrat situația în fața comisiunilor de expropiere locale, în fața comisiunilor județene, au înaintat memorii și rapoarte autorităților superioare, au intervenit pe lângă d-l prefect al județului, pe lângă președinții comisiunilor județene etc. etc., totul însă zadarnic, au propovăduit în pustiu, răul se continuă cu persistență peste tot; demagogismul unora, reaua credință și nepăsarea altora, par a avea șansa de reușită și convingerea peste tot, fapt aproape sigur, de oarece strigătul silvicultorilor nu este auzit de nimeni; iar al celor interesați, conștienți sau inconștienți, a reușit să facă a se da ordine severe și amenințătoare de autoritatea cea mai superioară (Onor. Ministerul de Domenii) pentru accelerarea formărei și predărei islazurilor comunale din păduri.

Din cestiunea pășunatului, care în decursul zecimilor de ani trecuți s'a rezolvat pe cale pașnică și practică de cei în drept căutând a-i împăca și cordona toate interesele, s'a creat de cei interesați o cestiune de luptă, o platformă politică, toți strigă în cor cu locuitorii contra pădurilor și silvicultorilor.

Din cestiunea pășunatului care aproape nu există s'a creiat o situație periculoasă administrației pădurilor și personalului silvic.

Legiuitorul perfect conștient de marele rol al pădurilor, atât în legea agrară cât și în legea pășunelor comunale a avut grije ca prin dispozițiile din diferitele articole să apere pădurile, neatingându-se de ele, de cât în cazuri cu totul excepționale și aceste cazuri îngrădite cu atâtea forme de apărare și siguranța astfel: art. al. f. dispune că se va expropia pentru cultură numai terenul domenial silvic pe care a fost pădure și acum este gol sau acoperit cu tuferişuri, cari nu mai pot deveni pădure, rezervându-se terenul necesar personalului.

Art. 23 din legea agrară (păşuni comunale) prevede că, în regiunile de munte şi deal se pot e propria în păduri poeni dela 10 h. a. în sus dacă sunt apropiate unele de altele, cum şi arborii rari dintre ele, acelaşi art. dispune ca: exproprierea de păduri conform art. 12 din legea păşunelor comunale se va face numai după avizul Consiliului Technic al pădurilor şi cu aprobarea comitetului Agrar.

Legea păşunelor comunale nu permite expropriere de păduri pentru păşune în regiunele de şes, în regiunile de deal şi munte, prevede exproprierea nmmai a poenilor de 20 hectare cari sunt aproape de marginele pădurilor şi de sat şi margine de păduri care au servit de păşune vitelor personalului silvic şi aceasta numai cu îngăduirea de la art. 12.

Art. 12 din legea păşunelor comunale dispune că dacă nu există nici o posibilitate pentru formare de păşune cu condiţiunea expresă că prin această expropiere să nu se vateme un interes general, aceasta cu avizul Consiliului Technic şi aprobarea Comitetului Agrar (art. 23 lege agrară).

Art. 14 din legea păşunelor comunale prevede că acolo unde nu se pot forma păşune comunală în limitele prevăzute mai sus să se creeze păşune la munte şi în luncile Prutului, Dunărei, delta Dunărei etc. etc.

Ordinul No. 51971/922 din 28 Iulie al Ministerului de Domenii, direcţia islazuri, către preşedinţii comisiunilor de expropiere dispune că: judeţele Tulcea şi Constanţa sunt socotite ca regiune de şes, deci să nu se facă expropieri din păduri pentru izlazuri.

Cu toate îngrădirile legilor pentru protecţia şi păstrarea pădurilor, comisiunele de expropiere din judeţul Tulcea abuzânt şi nesocotind legile au declarat expropiate până în prezent peste 25.000 (două zeci de mii) hectare păduri de valoare, din care ca 4000 hectare pentru cultură şi restul 21000 hectare islaz comunal, — expropierea continuă mai departe, comisiunile locale şi cea judeţeană revine mereu la aceleaşi păduri, expropiind alte suprafeţe pentru aceleaşi sate, de oarece locuitorii se declar peste tot nemulţumiţi cu suprafeţele ce li s'au dat, faptul expropierea de păduri a ajuns o jucărie în judeţul Tulcea, un caz tipic care merită a fi trecut în analele lucrărilor de expropiere: Comisiunea locală din plasa Babadag la prima şedinţă găseşte că nu este nevoe a se forma un nou islaz pentru satul Caramanchioi (bulgari absolut toţi dezertori în timpul răsboiului, deveniţi criminali şi jefuitori ai averilor româneşti în timpul ocupaţiei), aceiaşi comisiune chemată în localitate pentru a doua oară găseşte că este necesar a se înfiinţa izlaz de 120 hectare din pădurea statului Babadag; tot aceiaşi comisiune revenind pentru a treia oară găseşte că pentru satul Caramanchioi este necesar a se mai expropia din aceiaşi pădure pentru islaz încă 1800 hectare sau în total 1920 hectare, un intreg domeniu forestier transformat în islaz pentru un sat; rog să aprecieze oricine dacă cei ce au procedat astfel au fost conduşi de o mentalitate sănătoasă. Pădurea Babadag este cel mai frumos masiv din judeţul Tulcea, cu toate acestea comisiunea îl socoteşte desigur teren domenial silvic acoperit cu tufăriş fără viitor, cum de fapt s'a socotit de toate comisiunile din acest judeţ care au expropiat cele 25000 hectare şi continuă a expropia mai departe pe aceleaşi considerente.

Noi personal am constatat şi prin numeroasele rapoarte către autorităţile superioare s'a arătat că marea majoritate a pădurilor expropiate pentru islazuri comunele, sunt păduri de valoare, păduri de viitor şi aproape toate sunt situate pe coastele stâncoase ale dealurilor înalte din judeţul Tulcea, care imediat ce se vor desgoli de păduri se vor surpa dând naştere la ravene şi râpi iar după aceasta la torenţi care vor potmoli satele şi ţarinele din luncile de pe văi, aşa că într'un viitor apropiat vom avea un complect dezastru asemănător celui din văile Topologului din jud. Argeş; — atunci nu vom mai avea nici păduri nici islazuri, nici satele şi ţarinele de cultură de pe văi.

Comisiunile de expropiere şi cei ce le-au condus s'au influenţat, au mers cu nepricepere şi patimă până acolo că au expropriat păduri chiar pentru satele situate pe marginele deltei Dunărei şi bălţilor de pe ţărmul Mărei Negre; mai mult de cât atât, au expropriat 500 hectare din pădurea Letea, singura pădure de stejar secular în deltă pe ţărmul Mărei-Negre, care este un fel de relicuă vizitată de oameni de ştiinţă: Englezi, Americani şi Francezi, veniţi în acest scop. Pentru această pădure sunt date ordine severe speciale din trecut şi luat măsuri speciale pentru cultura şi conservarea ei, totuşi comisiunea găseşte că se poate expropria pentru islaz ca tufăriş fără viitor.

Numai în ocolul Casimcea s'au declarat expropriate până în prezent 9200 hectare pădurie, dintr'un frumos masiv de 14000 hectare, care urmează să fie peticit în toate felurile şi în toate sensurile, sub falşul pretext că ar fi tufăriş fără valoare şi viitor.

Silvicultorii au relevat la timp toate aceste abuzuri, au făcut numeroase memorii şi rapoarte, au făcut recursuri la comitetul Agrar, mai mult de cât atât prin raportul *Directoratului Silvic Constanţa cu No. 4980/924 din 4 August, s'au declarat în falş deciziunile comisiunilor de expropiere.*

Pentru a se pune cap cât mai urgent posibil abuzurilor nemai pomenite ce să săvârşesc cu expropierele de păduri în judeţul Tulcea şi a se preveni din timp dezastrul ce se pregăteşte acelui judeţ propun ca: Onor. guvern să dispună de urgenţă suspendarea predărei islazurilor comunale şi tot de urgenţă să institue o comisiune de oameni competinţi şi experimentaţi, care mergând în localitate să studieze în amănunt chestiunea, să revizuiască toate hotărârile de expropiere şi să ia imediate măsuri de remedierea şi oprirea răului.

Chestiunea păşunatului nu este atât de presantă şi alarmantă în judeţul Tulcea după cum o presintă cei interesaţi ori nepricepuţi ori de rea credinţă, — silvicultorii au ştiut în toldeauna să coordoneze toate interesele, permiţând păşunatul în părţile unde se poate practica fără prejudicii prea mari şi interzicând în mod absolut acolo unde este imposibil. Luncile şi ostroavele Dunării, delta Dunărei, bălţile după ţărmul Mărei-Negre (toate sute de mii de hectare) au oferit şi oferă veşnic locuitorilor mijloace largi şi excelente pentru creşterea vitelor, aşa că în mod raţional nu ar fi cazul să se exproprieze nimic sau aproape nimic din păduri, cu atât mai mult că restul Dobrogei este stepă (bărăgan), din care cauză şi secetele bântue cu mai multă intensitate.

Inginer Inspector Silvic,
I. Balaban

Ministerul Agriculturei și Domeniilor Direcția Islazurilor. Invoielilor Agricole și Contenciosul No. 51971 din 28 Iulie 1922.

Domnule Președinte

Art. 41 din legea pentru înființarea pășunelor Comunale prevăzând constituirea de islazuri și în Dobrogea veche, urmează ca Comisiunile de ocol înființate prin legea Agrară, să-și înceapă în acest scop lucrările de expropriere cât mai neîntârziat.

In efectuarea acestor lucrări, trebue să se țină seamă atât de întinderile pe care sătenii și comunele le posedă ca islaz cât și de faptul că pășunele se înființează numai pentru nevoile actuale ale comunelor avându-se însă în vedere posibilitățile de refacere într'un viitor apropiat a regiunelor daunate de războiu.

Urmează deci că astfel de exproprieri, să să facă numai acolo unde se simte necesitatea pășunelor comunale.

Județele Tulcea și Constanța fiind socotite ca regiune de șes, în lucrările de expropriere se vor aplica dispozițiunile respective din lege și nu se vor face deci propuneri pentru exproprieri din păduri.

Deasemeni nu se vor face exproprieri din bălțile Dunării decât pentru pășunele de raza de 4 k. m. care au nevoe de pășune și în așa mod în cât să nu se aducă prejudicii exploatărei bălților Pescăriilor Statului. In asemenea cazuri se va lua înțelegere cu agenții respectivi ai direcțiunei Generale a Pescăriilor.

Pentru comunele ale căror nevoi nu vor fi fost acoperite, exproprierile de rezervă prevăzute de art. 14 și 15 din legea pășunelor comunale, urmează să se facă mai târziu, după ce se vor primi instrucțiuni speciale dela acest Minister.

Acestea ar fi indicațiunile ce avem de dat pentru constituirea pășunelor comunale în Dobrogea veche, în afară de acele cuprinse în circulara No. 12073 din 2 Iunie și din care vi se trimite alăturat un exemplar.

Afară de aceasta vă mai înaintăm câte un exemplar din legea pășunelor comunale și instrucțiunile pentru aplicarea ei spre a vă servi în lucrările ce vi s'au încredințat, observându-se bine înțeles și dispozițiunile respective din legea Agrară și regulamentul ei de aplicare.

Asemenea vi se trimete câte două exemplare de tablou, pe care, vă rugăm să binevoiţi a-l complecta cu datele arătate într'ânsul pe măsură ce aţi efectuat lucrările, înaintându-l direcţiunei Islazurilor.

(ss) Ministru G. Cipăianu

Citirea acestui raport plin de dureroase constatări prin exproprierea fără calcul de prevedere a pădurilor din jud. Tulcea, judeţ care prin întinderea bălţilor sale oferă destul nutreţ vitelor şi unde pădurile sunt atât de necesare, produce o vie impresie asupra congresiştilor.

D-l Petre Antonescu: Privită această chestiune, se aduc învinuiri corpului Silvic al jud. Tulcea că nu'şi face datoria, dar faţă de cele citite, se vede că vina despăduririlor acestui judeţ, cade asupra altor factori, care ignorează importanţa pădurilor în agricultură.

D-l Daniel Klein, spune că datoria corpului Silvic este să întrebe unde sunt islazurile comunale date ţăranilor în 1866, 1888 şi 1908? Ce s'a făcut cu aceste islazuri?

D-sa propune ca raportul d-lui Inspector Balaban să fie tipărit în zeci de mii de exemplare pentru a demonstra şi celor mai necunoscători în materie, importanţa pădurilor desvoltarea şi bunul mers al agriculturei.

D-l Mihail Boldur, critică sistemul acordărei islazurilor comunale din pădurile seculare.

D-sa aminteşte congresului că chiar în Rusia de astăzi nu s'a expropriat nici o palmă de pădure pentru islaz comunal.

D-l I. Ivancea, scoate în evidenţă cu exemple concrete, abuzurile ce s'au făcut cu exproprierile pădurilor pentru islazuri comunale de către comisiunea de expropriere din jud. Tulcea, unde toţi politicianii şi comisiile judeţene procedează ilegal — Comunicarea d-sale face impresie dureroasă asupra congresului.

D-l Petre Ioan în legătură cu această problemă face următoarea comunicare:

Terenurile neproductive

Toate ţările se ocupă mai de mult cu punerea în valoare a terenurilor lor neproductive.

Acum, am început şi noi.

Pentru a lămuri unele laturi ale acestei probleme, care de 2 ani preocupă congresele noastre silvice, mi-am propus să răspund la următoarele chestiuni:

I. Este o problemă a terenurilor neproductive la noi în ţară?

II. A fost rezolvită până acuma şi în ce mod?

III. Dacă a fost soluţionată, cum se explică oare că suntem şi acum ca la începutul ei?

IV 1)). Ce ar trebui să facem?

I

Se consideră ca terenuri neproductive acelea a căror rentă este egală cu zero.

Pagubele însă ce pricinuesc populaţiei, regulat de mai multe ori pe an, în diferite părţi ale ţării, sunt incalculabile. Din acest punct de vedere, chiar ar trebui să li se schimbe numele cu un altul mai sugestiv: ruinătoare, păgubitoare, catastrofale, căci în această privinţă sunt foarte productive.

In categoria terenurilor neproductive intră: suprafaţa bazinelor de recepţie a tuturor torenţilor şi ravenelor, întrucât sunt neîmpădurite, râpile, terenurile alunecătoare, surpătoare, erozibile, taluzele rambleelor şi debleelor căilor de comunicaţie, nisipurile sburătoare, sărăturile, malurile râurilor şi terenurile aluvionare, terenurile inundabile şi cele mocirloase din regiunea inundabilă a Dunării şi a celorlalte râuri.

Nu avem date precise în privinţa întinderii lor, dar după cele mai restrânse calcule, toate la un loc, nu fac mai puţin ca 1.000.000 ha, ceea ce reprezintă peste 3$^0/_0$ din suprafaţa totală a ţării.

Atâta doar, ar fi suficient să ne dăm seama nu numai de existenţa problemei terenurilor neproductive, ci şi de intensitatea şi importanţa ei.

Când însă se mai ştie că numai prin cultură forestieră se valorifică aceste terenuri, că din suprafaţa păduroasă a ţării ni s'a luat pentru constituire de islazuri peste 500.000 ha şi când ori cât am proceda de grăbit la punerea lor în valoare, tot rămânem în urma multor ţări cari au reuşit să şteargă din petele ruşinoase ce sunt terenurile neproductive, depe tabloul productivităţii solu-

---

1) Comunicare făcută la congresul silvic din Timişoara Septembrie 1924.

rilor lor, nu ne-ar mai fi îngăduit să lăsăm şi noi părăsite cele 1.000.000 ha şi ar trebui serios să ne preocupăm cu valorificarea tuturor.

Nu este destul să păstrăm şi să îmbunătăţim soarta pădurilor ce avem : este nevoe să şi cerem noi păduri.

Chestia executării lucrărilor de consolidare şi împădurire, să ne îngrijească mai puţin, căci în această privinţă, epoca tatonărilor a trecut.

Principiile metoadelor simple sunt definitiv fixate şi la ceea ce s'a scris până acum de autorii străini, cu reputaţie, cari au stabilit şi reguli scrise de aplicaţiune, puţin ar mai fi de adăogat.

Chestia mai importantă şi mai urgent de rezolvat, întrucât se găseşte în ultima fază a soluţionării ei, este să câştigăm terenurile neproductive pe cari să facem împăduriri, căci majoritatea lor sunt acum în mâna particularilor, iar legile în vigoare nu obligă de cât pe stat, instituţiuni şi persoane juridice să facă împăduririle. Ce s'a trecut definitiv în mîna sătenilor, greu să se mai scoată. Despre acestea deocamdată ne-am şi perdut nădejdea a le mai lua şi va trebui să aşteptăm alte vremuri mai favorabile.

Pentru restul însă cea mai rămas statului, moştenirea fiind deschisă, ne înscrim şi noi cu drepturile ce ni le dă legea şi pretenţia noastră legitimă, de a le pune în adevărata lor valoare.

II.

De mai bine de 100 ani pe când se socotea că avem păduri destule în ţară, când efectele despăduriri dela munte şi deal nu erau într'atât ca azi resimţite şi când populaţia rară a ţării nu era în stare să muncească nici tot terenul agricol ce aveam, încă se pusese chestiunea împăduririi de noi terenuri.

Se înţelege însă că concepţiile specialiştilor noştri, în ce priveşte punerea în valoare a terenurilor neproductive, a evoluat în diferite epoce. Dela nevoia creerii de păduri în anumite regiuni ale ţării, pentru producerea materialului lemnos, hotărâtă de Domnia ţării, înainte de 1800, până la ultimele legiuiri, prin multe transformări a trecut această problemă.

La 1864, se afirmă trebuinţa imperioasă de a se planta toate proprietăţile statului lipsite de păduri, pentrucă „stârpirea pădurilor, pricinuieşte „simţitoare împuţinare a rodirii pământului“.

De pe atunci se pune cu temei chestia împăduririi Bărăganului, care era socotit ca improductiv sau numai bun să crească vite pe el.

Legea silvică din 1881, care sintetizează concepțiile epocei sale, pe deoparte fixează principiile de conservarea pădurilor și pe de alta caută să restabilească echilibrul între domeniul agricol și cel forestier dând în sarcina Consiliului Technic al Pădurilor „să hotărască pământurile lipsite de vegetație lemnoasă, cari „să fie repopulate cu păduri".

Pe aceste baze, legea pentru regularea proprietății imobiliare din Dobrogea — 1882 — prevede înființarea perimetrelor de împădurire și delimitează chiar pentru toate satele din jud. Tulcea și Constanța peste 20.000 ha. terenuri fără păduri, pe lângă alte 11.000 ha. terenuri cu păduri.

Tot pe aceste baze și imediat după înființarea Ministerului de Domenii —1883—pentru ameliorarea stării Bărăganului, se dispune împădurirea a peste 7000 ha. din moșiile statului.

In ce privește nisipurile sburătoare din Oltenia, încă dela 1878 se primise oferte de plantarea lor în antrepriză, dar le începe statul la 1884 și afectează acestui scop 16000 ha. din moșiile sale.

Codul silvic din 1910, pune precis și lămurit principiul conservării tuturor pădurilor de protecție și în acelaș timp obligația de împădurire a terenurilor neproductive.

Legea de reformă agrară — 1921 — și legea pășunilor comunale, respectă în întregime aceste principii, căci cea d'întâi la art. 13 exclude pădurile dela expropriere și la art. 14 dă drept statului să exproprieze în general toate terenurile neproductive și de orice întindere, pentru a fi împădurite, iar cea de a doua, prevede expropierea din păduri pentru pășuni, numai în mod excepțional și numai acolo unde schimbând destinațiunea pădurii, nu se vatămă un interes general.

⁂

Cine află că am avut și avem încă atâtea legi cu așa de categorice texte referitoare la conservarea pădurilor și împădurirea terenurilor neproductive și cunoaște și rezultatele, nu prea ar avea cuvinte de laudă pentru administrația obligată să îngrijească de executarea lor.

Intre ceea ce s'a scris şi ceeace s'a făcut, este atât de mare deosebirea, că din acest punct de vedere, partea politico-economică a chestiei terenurilor neproductive, prezintă o faţă *legală*, pe care am schiţat-o mai sus şi o alta *reală* care desvălue rodnicia activităţii noastre de 100 ani încoace.

Din cele peste 50.000 ha. ce se destinase, — începând dela 1882 — pentru împădurire în nisipurile sburătoare ale Olteniei, în Dobrogea şi în Bărăgan, s'au împădurit într'acest şir de ani vre-o 10.000 ha. iar cu restul, s'au împroprietărit sătenii pe baza recentei legi de reformă agrară.

Pentru păşuni din păduri şi încă din cele de protecţie, ni s'a luat 500.000 ha, iar pentru împădurire — ca o slabă compensare a tuturor acestor pierderi — nu ni s'a dat nici măcar 1 ha. de teren neproductiv.

Astfel s'a rezolvit în 1921 chestia trebuinţei imperioase de a se împăduri unele părţi lipsite de păduri ale ţării, trebuinţă afirmată puternic de competinţele dela 1800 şi 1864;

astfel s'a rezolvit în 1921 principiul stabilirei echilibrului între domeniul agricol şi cel forestier, înscris ca fundament al legii din 1881 şi

astfel s'a respectat în 1921 ideea conservatoare a pădurilor şi a punerii în valoare prin împădurire, a terenurilor neproductive, idee dominantă a codului silvic din 1910 şi chiar a legii agrare din 1921.

⁂

III.

Naşte o întrebare foarte firească.

Cum se explică oare că chestiunea punerii în valoare a terenurilor neproductive, care a preocupat autorităţile interesate. în atâtea rânduri în lungul interval de peste 100 ani şi care se impune mai hotărât serviciului silvic spre rezolvare de vre-o 50 ani, se găseşte — cu toate legile şi dispoziţiile favorabile pentru păduri — într'o stare mai rea ca la începutul ei?

Sunt şi cauze de ordin technic — lipsă de pregătire, de stabilire a unor baze şi norme de lucru — dar principalele sunt cauzele de ordin administrativ şi dintre ele, cea mai de seamă lipsa de organizare.

Un serviciu al împăduririi şi corecţiunii torenţilor care s'ar fi putut ocupa şi de problema terenurilor neproductive, înfiinţat la 1889, s'a desfiinţat după 7 ani, la 1896 şi de această chestie apoi, nu s'a mai ocupat nimeni.

Radicalele reforme de după răsboiu — căci acestea au dat cele mai dureroase lovituri pădurii, — ne-au găsit nepregătiţi şi lipsiţi de un serviciu care să vegheze a nu scăpa o singură ocazie măcar, din care patrimoniul silvic să iasă oricât de puţin mărit.

Guvernele acestor timpuri, se laudă c'au dat la ţărani tot ce se putea da — 5.000.000 ha. —, dar ca să ajungă la acest rezultat :

au înfiinţat un minister,

au mobilizat miniştrii, parlamentari, judecători, agronomi şi încă atâţia alţi diverşi membrii prin diferite comisii de expropriere, împroprietărire ori revizuire şi tot în serviciul acestei cauze *s'au înrolat* şi legiuni de avocaţi, plătiţi unii din ei, pe ha de teren expropiat.

Tuturor acestora, ce s'au ocupat numai de revendicările claselor rurale şi aproape de loc de progresul economic, ce-am opus noi ca să salvăm pădurile, terenurile perimetrale şi cele neproductive ?

— Rezistenţa dârză, până la copleşire, a câte unui şef de ocol.

Victoria însă n'a fost de partea noastră.

Celor ce se laudă — chiar dată fiind inegalitatea forţelor — că am repurtat succes, scăpând numai cu 500.000 ha expropiate, le-aşi răspunde :

— Încă o victorie ca asta şi. . . . dăm gata pădurile.

Când s'a pus chestia lichidării tuturor bunurilor Statului în sensul de a se da la ţărani tot pământul de cultură şi păşunea necesară, era drept şi cinstit, — în baza aceloraşi legi — să se treacă şi toate terenurile neproductive la Casa Pădurilor, pentru împădurire.

Nu s'a făcut şi s'a perdut o primă ocazie.

Când însă din păduri s'a cerut şi cu voia sau fără voia noastră, s'a luat cele 500.000 ha, era firesc şi elementar să se precupeţească.

— Vă dăm, daţi-ne.

Nu s'a făcut şi s'a perdut şi a doua ocazie.

Primii îndreptăţiţi la împroprietărire, au luat ce-a fost mai bun. Următorii, în goana şi dorinţa lor arzătoare de pământ, s'ar mulţumi şi cu ceva mai prost. Chiar se vede în unele părţi, dispoziţia de a li se da şi din terenurile neproductive.

Se confundă punerea în valoare a acestor terenuri, cu punerea lor în stăpânire şi la glasul nostru, rămân cu toţii surzi.

In definitiv, ce vrem noi?

Stăruim să ni se îngădue a ne angaja să lucrăm pentru ţară şi viitorime, la singura valorifficare posibilă a unor terenuri, cari nu sunt bune pentru nici o altă cultură. Cine este în măsură să hotărască de soarta lor, nu trebue să plece prea mult urechea la cererile copilăreşti ale ţăranilor, cari nu ştiu ce vor şi nu-şi dau seama nici ce-i aşteaptă, prin degradările ulterioare ale acestor terenuri.

Dacă nu am fi animaţi de cele mai curate sentimente pentru binele acestei ţări, pentru prosperitatea şi solida ei desvoltare economică, am râde mefistofelic de tot ceea ce se face şi am aştepta ca râul să se întindă, să consume bogăţii, energii, oameni, animale, căci — suntem deplini convinşi — o înstrăinare de alte câteva decenii a acestor terenuri, prin natura lor destinate împăduririi, o să releve mai evident dreptatea susţinerilor noastre şi rezultatul va fi doar că se întârzie definitiva rezolvare a problemei terenurilor neproductive.

Râpile, coastele alunecătoare, surpătoare, despădurite, nu-şi vor diminua efectele, de cât îndepărtând cauza formării lor.

Torenţii şi ravenele existente, sau cele ce s'or mai forma, ca rezultat al modului judicios cum s'au constituit islazurile la munte, deal, vor continua acţiunea lor distrugătoare, până ce se vor împăduri bazinele de recepţie.

Nisipurile sburătoare ale Oltenei, redate agriculturii şi din nou expuse furiei vânturilor, tot numai prin salcâm vor fi potolite.

Mlaştinile, terenurile neproductive din întinsele zone inundabile ale Dunării şi celorlalte râuri, nu se vor putea altfel mai bine, mai durabil şi mai rentabil pune în valoare, de cât tot prin împădurire.

Orice cheltueli, făcute pentru alte încercări sunt zadarnice şi amână fără rost începutul unor lucruri dovedite eficace şi utile.

IV.

Tocmai în momentul când se dau cele mai întețite asalturi pentru stăpânirea terenurilor neproductive, de către cei mai puțin îndreptățiți și mai puțin capabili a le pune în adevărată valoare, e momentul să intervenim și mai energic și hotărât, pentru a revendica ceea ce constitue dreptul nostru legitim și a afirma puterea noastră creatoare.

Din ceea ce am făcut până acum și a ajuns la cunoștința lumii profane, care vede numai că tăem pădurile, suntem pe cale să câștigăm reputația de a fi călăii pădurilor.

De modul însă cum vom reuși să soluționăm chestia terenurilor neproductive, atârnă faima sau discreditul nostru.

Tot cu aceleași legi, dar cu un serviciu bine organizat și adaptat acestor nevoi ale timpurilor, condus de un entuziast, fără interes a se distinge, dar cu nestrămutată dorință de a învinge, s'ar putea să ne reabilităm căci chestia terenurilor neproductive, este determinantul moral al prestigiului corpului.

Cum a n avea noi să câștigăm pentru păduri întinse suprafețe neproductive, dacă pentru aceasta nu facem nici o mișcare ?.

De la o atitudine pasivă, ca aceea pe care am avut-o până acum, am fi pretențioși să ne așteptăm la rezultate mai strălucite de cât am obținut.

Din două exemple numai ne putem da seama ce perdere avem noi în prezent, la rezolvirea chestiunilor ce ne privesc direct.

Unul. — Regiunea inundibilă a Dunării, din orice punct de vedere am considera-o, nu are altă soluție de pus în valoare decât împădurirea.

Cu toate acestea, am auzit că în privința terenurilor neproductive din ea, mai mulți specialiști (?) s'au întrunit în câteva seri, s'au consultat și au hotărât punerea în valoare a întregei regiuni inundabile prin... indiguire. Despre noi, cari stăpânim chiar mare parte din aceste terenuri acoperite cu păduri, nici urmă de vre'un amestec.

Și altul.

S'a făcut o lege a apelor. Cine s'ar fi așteptat, dată fiind strânsă legătură între ape și păduri, să nu reiasă această intimitate din câteva articole ale legii ?

Nu ştiu dacă la alcătuirea ei s'a consultat administratorul Casei Pădurilor şi în calitatea sa de reprezentant al ştiinţei silvice; ceea ce vedem este că în consiliul superior al apelor, s'a găsit cu cale a se numi pe timp de 3 ani, pe lângă 3 ingineri de diverse specialităţi, un general, un delegat al uniunei sindicatelor agricole şi un advocat, iar inginerii silvici nici unul.

Cu asemenea credit ingineresc silvic, cu asemenea suprafaţă de reprezentare şi cu asemenea amestec al nostru în chestiile referitoare la păduri, n'ar fi de mirare să pierdem în ce priveşte stăpânirea şi punerea în valoare a terenurilor neproductive şi a treia şi ultima ocazie, pe care ne-o oferă cea mai nouă din legile referitoare la păduri.

Grija statului, de a asigurà satisfacerea trebuinţelor normale în lemn de foc, şi de construcţie ale populaţiei rurale, nu trebue mărginită la ziua de azi şi de mâine, pentru a lăsa impresia că se face şi din această chestie demagogie politică, ci dat fiind caracterul de perpetuitate al acestor trebuinţe de lemn, să se interpreteze noua lege în sensul de a se da sătenilor nu numai de-a gata, păduri existente, ci în general terenuri forestiere, pe care să-şi creeze păduri.

In acest chip este exclus să scape comună fără pădure — şi ar înscrie guvernul încă o pagină glorioasă la activul lui — dar tot aşa este exclus să scape vre'un petec de teren neproductiv neîmpădurit şi încă prin contribuţia de muncă a acelora în folosul cărora se creează aceste păduri comunale, contribuind astfel sătenii şi la valorificarea terenurilor neproductive, precum au contribuit la degradarea lor.

Legi nu ne mai trebue; avem chiar prea multe şi abia mai schimbăm astfel tonul invariabilelor noastre cereri.

De astădată, stăruim numai:

1. Să se aplice cu aceiaşi rigoare cu care s'a aplicat toate articolele din legea de reformă agrară, ce sunt în favoarea sătenilor şi art. 14 care prevede ca „bălţile şi albia râurilor, „pământul des inundabil, mocirlos, neproductiv, râpele, pot fi „expropriate în întregime, fără considerare de întindere, pentru „a fi drenate, secate sau împădurite de comună sau stat".

2. Legea pentru satisfacerea trebuinţelor normale în lemn „de foc şi de construcţie ale populaţiei rurale din vechiul regat, „Basarabia şi Bucovina" să aibe în vedere a destina dela Stat

sau a expropria dela particulari nu numai păduri, ci mai ales terenuri forestiere, pe cari sătenii cu ajutorul Statului, să creeze păduri.

Iar în Ardeal unde chestia reformei agrare pare că s'a terminat, de acum înainte incumba Statului multă şi serioasă grije să corecteze şi să împădurească întinsele suprafeţe neproductive, afectate pentru păduri sau islazuri comunale. Aşa realizează ungurii aceestă complicată problemă.

Şi tot numai aşa, trebue s'o rezolvăm şi noi.

Avem în sprijinul acestei soluţii şi art. 8 din codul silvic, prin care se obligă comunele să împădurească terenurile neproductive din proprietăţile lor şi mai avem art. 14 din legea pădurilor comunale, care dă drept statului să controleze şi su„pravegheze ca islazurile împădurite să se amenajeze în vede„rea culturii silvo-pastorale, iar terenurile neproductive, râpi, „coaste, locuri stâncoase şi mocirloase, terenuri mişcătoare etc. „să se împădurească".

* * *

Este mult şi urgent de lucrat în toate direcţiile terenurilor neproductive. Dar serviciul corecţiunii torenţilor — dacă nu se va înfiinţa unul special adoptat acestor multiple nevoi — ar trebui să aibe în deosebi în vedere că chestia exproprierii acestor terenuri primează şi că momentul intervenţiei congresului nostru este acuma oportun.

P. Ioan

D-l. I. Saidac, inspector g-l agronom în replică spune:

Domnule Preşedinte, D-lor Congresişti

„S'a adus de către Dv. oarecari acuzări agronomilor în ce priveşte chestiunea creerei islazurilor comunale şi modul în care ei expropriază pădurile.

Mă simt dator a răspunde acestor acuzaţiuni arătând onoratului congres, că această expropriere se face nu numai de agronomi, ci de nişte comisiuni prevăzute de lege.

Această lege nu e făcută de agronomi. Ei sunt chemaţi să aplaneze conflictul de interese între marele proprietar şi ţăran şi acum în urmă se adaugă şi chestiunea pădurilor din care se expropriază pentru creearea islazurilor comunale.

Dacă la toate aceste greutăţi se mai adaugă şi intervenţiunea policianismului, înţelegem foarte bine cât de grea este situaţiunea agronomului şi în acest caz eu cred că vina lui nu este aşa cum se arată.

Subsemnatul în calitate de reprezentant al societăţei agronomilor, voi relata cazul şi voi interveni prin mijloacele de cari dispunem, ca agronomii să respecte cât mai mult pădurile, cari joacă un rol aşa de important în producţia agricolă şi să le susţină fiind convins că agricultura nu să poate face într'o ţară unde se nesocotesc pădurele.

D-l Andrei Ionescu şeful ocol. S. Creţeşti-Huşi, cere ca în moţiunea ce se va vota să se veştejească reprezentanţii ad-tivi cari calcă dispoziţiunile codului silvic şi a legei agrare.

D-l Alex. Ştefănescu, şef de Ocol Silvic jud. Argeş, spune că situaţia pădurilor din cel judeţ este la fel cu a celor din Tulcea, d-sa propune ca pe baza raporturilor primite dela organele silvice exterioare să se întocmească un memoriu asupra situaţiei pădurei din întreaga ţară.

D-l Gh. Antonescu şeful Ocolului Silvic Gulunei jud. Cojocna cere că să se ţină seamă şi de referinţele silvicultorilor în materie de expropriere.

D-l Boldor, cere cadesbaterile noastre să se publice în întreaga ţară.

D-l Stinghie, Inspect. Silvic, spune că este neapărată nevoe de alcătuirea unei comisiuni care să elaboreze un memoriu, ce se va înainta atât guvernului cât şi corpurilor legiuitoare precum şi publicului prin care să se atragă atenţiunea întregei opiniuni publice asupra pericolului defrişărei abuzive şi neraţionale a pădurilor. D-sa citeşte proectul moţiunei redactată de comisiunea însărcinată de congres.

D-l Rădescu, cere restabilirea islazurilor începând dela 1864 încoace.

D-l Ioan Guguianu, Inspector Silvic, critică sistemul arendărei forţate a pădurilor pentru păşunat, sistem practicat mai ales în Ardeal.

D-l Andrei Ionescu, este de părere ca în moţiunea ce se va vota de congres să se insiste pentru aplicarea strictă a art. 14 din codul silvic privitor la punerea în valoare a terenurilor neproductive.

D-l Daniel Klein, cere ca pe lângă stat să fie stimulaţi să facă împăduriri şi particularii.

D-l C. P. Georgescu, Inspect. g-ral cere ca agronomii să lucreze mână în mână cu silvicultorii, că numai aşa să lumineze opinia publică şi guvernanţii, asupra chestiunei că agricultura piere fără pădure şi că prin exproprierea pădurei pentru păşune ţara noastră merge cu paşi repezi spre prăpastie.

Şedinţa se suspendă la oarele 12. Congresiştii au vizitat Şc. Polytechnică, vechiul local şi noul local, unde au fost întâmpinaţi de D-l Vâlcovici directorul Şcoalei Politechnice şi corpul profesoral, d-l profesor C. Teodorescu a făcut câteva experienţe demonstrative cu privire la rezistenţa materialelor.

La ora 13 Soc. „Progresul Silvic", a oferit un banchet reprezentanţilor autorităţilor civile şi militare din Timişoara.

(Va urma)

LUPTA PENTRU APARAREA PADURILOR ŢARII IN TIMPUL OCUPAŢIEI

In urma rezultatului nenorocit din partea primă a răsboiului din 1916, guvernul român dându-şi seama de inutilitatea unei rezistenţe dusă la extrem în aşa zisul triunghiu al morţii, mai cu seamă că trebuia să compteze şi pe felonia aliatului nostru de ieri, cu Rusia perfidă, complect bolcevizată, s'a hotărât de a intra în tratative de pace cu invingătorii: Puterile centrale inclusiv Turcia şi Bulgaria. Intre aceste ţări exista de altminteri o inimiciţie surdă, fie din pricina resentimentelor din trecut, dintre bulgari şi turci, fie din prea marea lăcomie a unora din aceşti aliaţi ca la împărţirea pradei, să-şi facă fiecare partea leului.

Dorinţele inamicilor noştrii se cunoşteau înainte ca reprezentanţii noştrii să fi sosit la masa verde.

Vederea generală a şcoalei medii de silvicultură dela Casa Verde.

Faţada şcoalei.

Biserica românească din Timişoara unde a avut loc Te-Deumul.

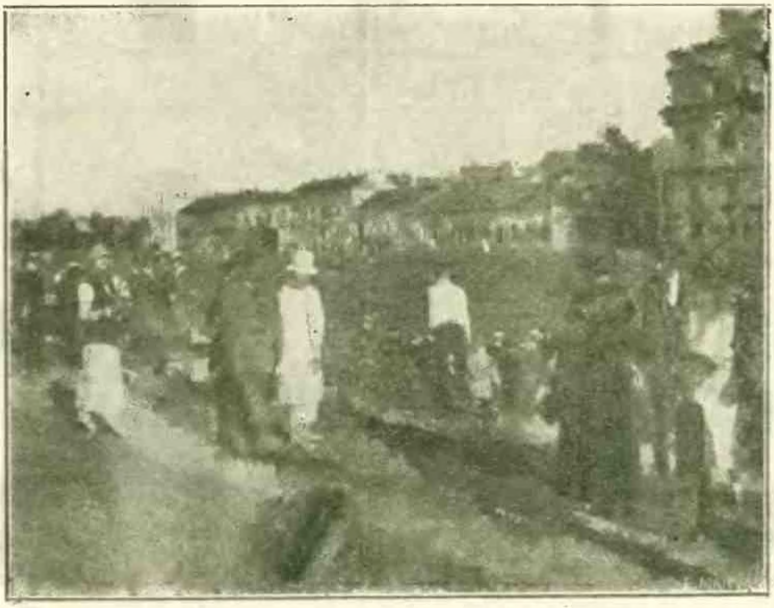

Congresiştii în aşteptarea imbarcărei pe vaporul de pe canalul Bega.

Un grup de excursionişti la Ecluze

Un grup de excursionişti la Ecluze

Ecluzele de pe canalul Bega.

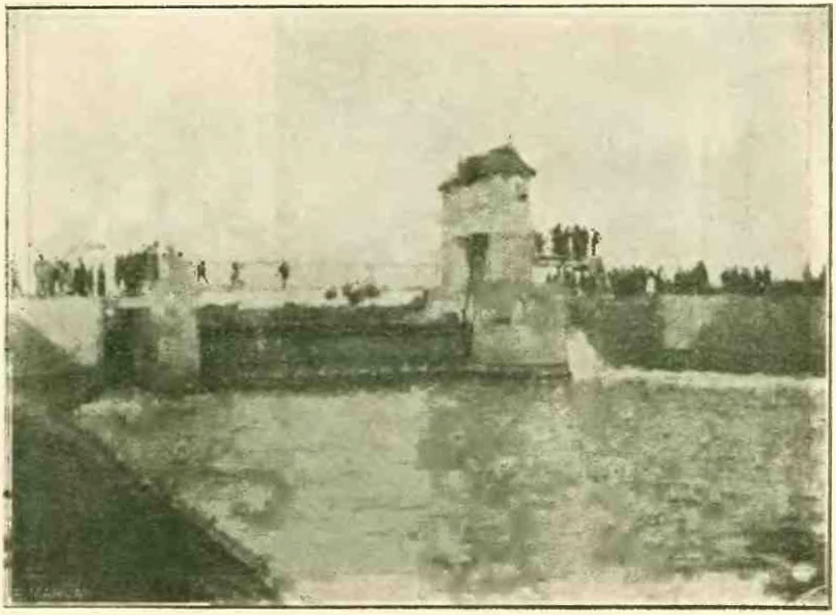

Ecluzele de pe canalul Bega.

Dintre toți, ungurii aveau cele mai întinse pretențiuni teritoriale; ei cereau nici mai mult nici mai puțin decât întreaga coamă la Carpaților noștrii cu o bună parte a versanților despre Sud și Est, voind astfel a ne acapara mai toate pădurile de reșinoase localizate în regiunea muntoasă a vechiului Regat.

Și erau așa de încredințați că cererea lor va fi satisfăcută încât luase măsuri pentru fixarea acestei zone de teren, a cărei lățime trecea pe alocuri de 20 Km., prin semne de hotar. Mai mult decât atât interzisese cu desăvârșire organelor silvice ale administrației militare germane de a tăia vr'un arbore din pădurile din această zonă.

Bulgaria pe de altă parte avea veleități, dacă nu asupra întregei Dobrogii, dar cel puțin până la linia ferată Constanța-Cernavodă.

Această sporire însemnată de teritoriu nu le conveneau însă turcilor, cari nu prea aveau încredere într'o amiciție durabilă din partea unui popor cu care se răsboise cu câți-va ani mai înainte. Plenipotențiarii Turciei la tratativele pentru încheierea păcii cu România, comptau însă mult pe rezistența noastră, pe argumentele invocate de delegații guvernului român în favoarea tezei de a se reduce la minimum posibil pretențiunile bulgarilor asupra vechei Dobrogii, care de fapt aparținuse, când ea a intrat în stăpânirea noastră, Turciei, iar nu Bulgariei.

Ei împrăștiase vorba chiar, că ne putem baza pe concursul lor.

In realitate delegații noștrii s'au grăbit să semneze tratatul de pace fără a ridica aproape nici o obiecțiune, ceeace a surprins atât pe diplomații Turciei, cât și pe cei ai Germaniei..

Aceștia din urmă, militarii germani în special, nu vedeau cu ochi buni expansiunea spre Est a Austro-Ungariei, care în timpul războiului nu răspunsese așteptărilor.

Și ei socoteau că vor întâmpina din partea delegaților României o înverșunată împotrivire față cu pretențiunile nemăsurate ale Ungariei, care vrea să ne cucerească toate bogățiile forestiere și miniere ce zac în Carpații noștrii, ceeace, după cum am arătat mai sus, spre surprinderea tutulor, nu a avut loc. Se înțelege dela sine, că ar fi fost considerată ca o atitudine cu totul neexplicabilă din partea unor aliați ca să intervină în favoarea fostului lor inamic comun.

Toate aceste dedesubturi se cunoşteau de cei cari rămăseseră în teritoriul ocupat, căci disensiunile între organele celor 4 aliaţi erau aşa de evidente, în cât nimeni nu-şi mai dădea osteneala ca să le mai ascunză.

Pe noi însă funcţionarii, cari rămăsesem în teritoriul vechiului Regat, din cauza ordinelor primite sub ameninţarea de a fi destituiţi în caz când ne vom părăsi serviciele şi vom pleca în Moldova ca ceilalţi camarazi, favorizaţii de soartă, cărora spre a fi justificată trecerea unora dintr'înşii în această ţară, de refugiu li se dase anumite însărcinări oficiale şi cari afară de acestea, nu aveam nici o ştire despre ceea ce se petrecea pe câmpurile de luptă din Franţa, în special, unde se petrecea marea dramă a răsboiului, de oarece ocupanţii avusese grija de a ne împărtăşi numai veştile rele, continuile isbânzi ale armatelor Puterilor centrale, descurajarea cuprinsese, pe cei mai mulţi, dece nu am mărturisi ?

Ne dam seama că, mica noastră ţărişoară, care a avut atît să sufere, istoria ne spune, din cauza năzuinţei marilor State vecine de a o cotropi, va fi micşorată politiceşte. iar economiceşte, judecând după condiţiunile din tratatul de pace din 1918 din Bucureşti, ea va fi pentru totdeauna aservită.

Dumnezeu însă care în totdauna în zilele de mare cumpănă a fost cu noi, ne-a ajutat şi de astădată.

Pe frontul de Vest, armata germană a fost, în adevăr, silită să dea înapoi în completă debandadă, pe cel din Italia, austriacii îi imitară, pe cel de Sud-Est, rezistenţa turco-bulgaro-germano-austriacă a fost înfrântă ; armatele noastre, cu toată trădarea mişelească a Rusiei repurtară o strălucită victorie la Mărăşti şi Mărăşeşti, ce băgă groaza în unguri şi germani, consideraţi ca invincibili şi puse astfel încă o dată în evidenţă vitejia legendară a poporului dela gurile Dunărei, descendentul legionarilor marelui Traian.

Rezultatul a fost România întregită de astăzi, realizarea visului nostru strămoşesc.

In legătură cu titlul ce poartă articolul de faţă, ţin să accentuez încă o dată ca să se ştie : funcţionarii rămaşi în teritoriul ocupat, în special silviculiorii, şi-au făcut cu prisosinţă datoria.

Când aceştia puteau veni în Bucureşti, ceea ce nu se făcea decât cu mari greutăţi şi cu însemnate cheltuieli, ei se grăbeau a se prezinta la Casa Pădurilor, unde îmi raporta, în calitate de administrator delegat, tot ce se petrecea în ocoalele lor, suprafeţele de păduri tăiate etc. şi primiau în schimb instrucţiuni verbale confidenţiale, căci toată corespondenţa trebuia să fie văzută de administraţia silvică germană, despre ceea ce trebuia să facă, pentru ca atunci când timpul va veni, să ne putem da seama de pagubele pricinuite pădurilor în timpul ocupaţiunei.

Ei au fost următori acestei recomandaţiuni, ceea ce a făcut posibilă evaluarea acestor daune cerute de delegaţii României la Conferinţa ambasadorilor din Paris, după cum rezultă din memoriul, ce l'am prezintat comisiunei instituită pe lângă preşedenţia consiliului de miniştri după înapoerea autorităţilor române din Moldova în Bucureşti, din care comisiune am făcut şi eu parte.

Girant al ministerului de agricultură şi domeniilor pe timpul ocupaţiunei se ştie că a fost d-l Dr. Antipa, care pentru meritele sale ştiinţifice era cunoscut în străinătate ca un distins economist, şi de oare ce nu făcuse nici odată parte dintr'un partid politic, era considerat de bărbaţii de stat germani ca un om pe cuvântul căruia se poate pune bază.

Beneficiând de această situaţiune şi făcând uz de tactul cuvenit dictat de împrejurări, a adus mari servicii populaţiunei dela ţară în special, care din cauza rechiziţiunilor rămăsese, în timpul din urmă, fără alimente şi fără îmbrăcăminte, intervenind adeseori direct la mareşalul Mackensen, care cu deosebire de guvernatorul Capitalei, dăduse dovadă de oarecare omenie în soluţionarea cererilor ce i se adresa de populaţiune.

D-l Antipa mă puse în curent la un moment dat, că a sosit în Bucureşti atât ministrul de externe al Germaniei von Kühlmann, cât şi cel alAustriei Czernin pentru tratativele de pace şi că a doua zi este invitat la un prânz oficial la Cotroceni, unde speră că va putea să se întreţină cu ministrul von Kühlmann, în scopul de a se reduce la minimum posibil pretenţiunile Ungariei în special, cu atât mai mult cu cât mareşalul Mackensen, după impresiunea ce i-a făcut, este favorabil acestei teze.

Aflând aceasta, am socotit atunci că, spre ai înlesni sarcina, este bine să-i prezint şi eu un mic expozeu pledând pentru necesitatea indivizibilităţei pădurilor din regiunea noastră muntoasă, şi anume din punctul de vedere al necesităţei bunului regim al apelor.

Ceia ce am şi fi făcut a doua zi de dimineaţă când, după ce i-am mai dat şi alte esplicări verbale asupra pericolului torenţilor în ţara noastră, d-sa mi-a mulţumit adăogând că, dintre toţi şefii săi de serviciu, numai eu m'am gândit la aşa ceva.

Iată cuprinsul comunicării în chestiune:

„Marea majoritate a cursurilor de apă ce străbat teritoriul României, îşi iau obârşia din Carpaţi. Ele au în cea mai mare parte un caracter pronunţat torenţial.

„O exploatare dezordonată a pădurilor aflătoare în bazinurile lor de recepţie ar avea ca urmare inevitabilă consecinţe funeste asupra întregei economii a ţărei. Pădurile au menirea, după cum se ştie, de a împedica surpăturile şi dislocările de terenuri, formarea de ravene şi de torenţi distrugători, răstogoliri de stânci şi bolovani pe coastele repezi ale munţilor etc.

„Intinse suprafeţe de terenuri agricole, azi fertile din regiunea seşurilor, prin o atare exploatare ar fi distruse şi pustiite prin lărgirea albiilor şi înălţarea fundurilor lor în urma depunerei materiilor transportate de apă, prin schimbările mătcilor cursurilor râurilor, precum şi din cauza deselor inundaţiuni ce nemijlocit vor avea loc.

„Marele cantităţi de sedimente transportate şi depuse în albiile acestor cursuri de apă vor face din ce în ce mai dificil plutăritul pe râurile noastre cele mai importante ca Oltul în Muntenia, Bistriţa şi Siretul în Moldova. Ceva mai multă navigabilitatea pe Dunăre chiar va fi serios periclitată prin înomolirea gurilor deltei sale, ori câte lucrări de curăţire şi ori câte cheltuieli s'ar face în acest scop.

„Regiunea muntoasă şi a şesurilor trebuie neapărat, aşa dar, să aparţină unuia şi aceluiaşi Stat: României, căci numai astfel se va putea concilia interese opuse şi anume: tendinţa de a se realiza cât mai repede şi mai lucrativ bogăţiile forestiere din regiunea muntoasă a ţărei, iar pe de altă parte să se ocrotească agricultura şi să se asigure posibilitatea transporturilor pe apă.

„Dacă ţinem socoteala, afară de aceasta, că în sub solul zonei muntoase a României se găsesc importante bogăţii de minereuri (ceia ce în parte s'a şi stabilit) se naşte atunci în mod firesc iutrebarea: în caz dacă România ar fi despuiată de fâşia de pe lângă frontieră, pe care sunt situate pădurile Statului prevăzute în tabloul alăturat, în suprafaţă de 220,000 hectare (inclusiv locurile goale) ar mai putea oare spera această nefericită ţară să-şi mai poată, vre-o dată, vindeca rănile adânci ce i'a pricinuit îngrozitorul războiu care a avut loc?

(ss) Administrator delegat, **Petre Antonescu.**

La întâlnirea ce am avut'o în urmă, d-l Dr. Antipa radios mă încunoşciinţă că, după sfârşitul mesei dela Cotroceni, mareşalul Mackensen, cu care convenise mai 'nainte, a recomandat ministrului de externe al Germaniei ca să viziteze neapărat muzeul zoologic dela sosea, căci sunt foarte interesante lucruri de văzut acolo.

D-l von Kühlmann consimţind a plecat, însoţit numai de d-l Antipa, la muzeul în chestiune. D-nia sa mi-a declarat afară de aceasta că timp de aproape 2 ore a avut ocazia să vorbească cu ministrul de externe al Germaniei şi despre chestiuni cari interesa soarta de mâine a României. Că între altele i-a adus la cunoştinţă şi argumentele invocate prin memoriul meu, lucru ceea ce l'a impresionat în deosebi.

A sfârşit apoi prin a-mi spune, că părerea sa este, că în urma conversaţiunei avute, se va reduce cu siguranţă dacă nu înireaga zonă a pădurilor din Carpaţii noştrii, dar cel puţin o însemnată parte dintr'însa, ceea ce mi-a pricinuit negreşit o nețărmurită bucurie.

Petre Antonescu

PROBLEMA VANATOAREI

Despre vânătoare, ca şi despre altele poate mai mult chiar decât despre altele, — dată fiind aptitudinea vânătorilor de a spune poveşti, s'a vorbit şi se vorbeşte mult, în cercuri intime, de altfel. Dacă aşa e obiceiul putem afirma în schimb că din nefericire pe tărâmul cinegetic în special, s'a realizat foarte puţin.

De ce?..... La această întrebare, îmi iau şi eu curajul să enumăr în puţine cuvinte cauzele. care, după părerea mea, au provocat actuala stare de acalmie cinegetică, din punct de vedere economic, social şi sportiv.

1) *Cauza principală a răului în materie de vânătoare, este lipsa celei mai elementare conştiinţi şi a noţiunei despre însemnătatea ocrotirei vânatului*, ce domneşte cu deosebire în spiritul massei ţărăneşti. *Bizantinismul* — lipsa de educaţie civică din toate punctele de vedere, unită cu ignoranţa — apare şi aci ca un zid mai mult sau mai puţin indestructibil, contra căruia avem de dat asalt.

Cum să ceri săteanului nostru să fie ocrotitor faţă de vânat — să l protejeze şi să-l îngrijească — pe câtă vreme într'însul este înăscută tendinţa de a-l distruge? Dar nu numai săteanul este însufleţit de asemenea idei, dar şi intelectualii satelor şi o bună parte din aşa zisa burghezime a oraşelor. Să luăm un exemplu tipic:

Văzut-a vre-odată cineva, un grup de săteni stând liniştit şi privind cu sânge rece un iepure care se strecoară tiptil-tiptil la zece paşi depărtare? Acel iepure, sărmanul scapă teafăr numai printr'un noroc providenţial şi numai în cazul când se întâmplă ca nimeni din grup să n'aibă la îndemână un băţ sau o piatră. In cel mai fericit caz se alege cu o frică de pe urma chiotelor şi strigătelor cu care e însoţit ce numai spre binele desvoltării şi a rasei sale nu poate fi.

Din copilărie mi amintesc, că în satul meu erau şi cred că mai sunt şi astăzi, câţiva *vânători* (sic!) care aveau o deosebită plăcere să vâneze iepuroaice cu pui în pântece pe vremea sărbătorilor Paştelui, când grâul era de două palme. Şi de ce să ascund?.... M'au luat şi pe mine odată cu dânşii, când abia îmi pusese tata puşca în mână....

Aceste exemple, după mine, sunt atât de elocvente în sprijinul afirmaţiei de mai sus, încât oricine poate să-şi pună întrebarea: în câte decenii de-aci înainte se va ajunge la ridicarea conştiinţei cinegetice a masselor, la nivelul civilizaţiei occidentale, dela care până în prezent n'am făcut de cât împrumuturi în mai mare parte, dubioase ca valoare morală şi socială? Şi atunci admiţând că vom ajunge odată acest nivel, întrebarea este, va mai rămânea oare până atunci ceva din ce bruma de vânat îl mai avem astăzi.?

Lupta cea mare şi cea mai grea deci trebue organizată în vederea dispariţiunei acestui zid care este *ignoranţa cetăţenească*. In acest scop orice lege e neputincioasă, dacă nu se schimbă moravurile în însăşi esenţa lor. E nevoe de un întreg complex de măsuri de ordin etic şi administrativ pentru combaterea relelor deprinderi în materie de vânătoare. Educaţie în familie, în şcoală, conferinţe publice, publicaţii eftine şi pe înţelesul tuturor, sunt măsuri al căror efect nu se poate să nu se evidenţieze mai curând sau mai târziu, după cum şi propaganda ce va trebui întreprinsă va fi mai intensă şi mai perseverentă. Dar cine să ia iniţiativa în binefacerea acestui ţel? Statul? Da, dar la această acţiune trebue să colaboreze şi orice particular, slujbaşul conştient şi dornic de fapte bune, *precum şi Societăţile de vânătoare*, care până în prezent nu s'au ocupat de cât de latura sportivă a vânătoarei. Primul articol din statutele unei societăţi de vânătoare ar trebui să fie organizarea acestei propagande, fără de care legea nu poate să desăvârşească opera asanării moravurilor, In rezumat aşa dar *mai întâi ne trebue educaţia moravurilor şi apoi legi care să pedepsească pe infractori;*

2) *Nu mai există vânat.* Dacă astăzi nu există de cât foarte puţin vânat, la aceasta poate că a contribuit şi războiul cu toate manifestaţiunile lui directe şi indirecte. Dar, desigur acei care au cea mai mare vină sunt *braconierii*. Aceste specimene de indivizi certaţi cu ordinea morală şi socială, s'au înmulţit în anii din urmă într'un mod îngrozitor, în ciuda nouilor legiuri.

Pentru a pune la punct chestiunea extinderii braconajului, e bine să se ştie că n'avem de combătut numai pe braconierul din instinct, care atunci când comite delictul se păzeşte aproape şi de umbra lui, iar arma o ţine prin scorburi de copaci şi pe care cu greu îl poţi prinde asupra faptului. Braconierii se găsesc din nefericire şi printre acei care deţin oarecare situaţii administrative publice sau particulare, în atribuţiunea cărora intră descoperirea braconierilor de carieră. Pe aceştia este însă greu să-i combaţi, căci ei sunt învestiţi cu insignele autorităţii şi nu suferă să fie admonestaţi, căci în cazul acesta sunt gata să riposteze cu violenţă. Personal am mult de lucru cu jandarmii cari mai în fiecare seară, toamna, primăvara şi vara aţin calea iepurilor la pândă. Există asemenea specimene chiar în sânul societăţilor de vânătoare. Să judece oricine dacă asemenea braconieri nu sunt chiar mai periculoşi de cât ceilalţi. Mai poate încă cineva să aştepte un concurs serios din partea unor factori care ei înşişi dau răul exemplu?

Iar dacă încercăm să ne lămurim cauzele existenţii braconajului pe o scară aşa de întinsă, la origina lor găsim aceiaşi lipsă de conştiinţă şi de educaţie vânătorească despre care am vorbit mai sus, precum şi un spirit de indisciplină, de nesocotire a legilor existente, caracteristic celor care cred că calitatea lor de funcţionari le creiază numai drepturi, iar nu şi de datorii.

3) *Nu există* după cum de altfel n'a existat mai niciodată, *acea conlucrare efectivă şi rodnică a tuturor factorilor competenţi şi a celor chemaţi şi obligaţi prin lege sà contribue la promovarea chestiunilor ce interesează protecţia vânatului şi reglementarea vânătoarei.* De la un timp, în urma inovaţiilor unei legi pripite şi superficiale în fond şi formă, s'a determinat chiar un curent ostil din partea celor pe care actuala lege i-a creiat „ad-hoc" ca organe exclusive de aplicarea şi mai ales de beneficiarea avantajiilor ce ea acordă. Dar cum se poate califica o lege aşa de vitregă, faţă de cei în rândurile cărora mă număr şi eu şi cari revendică cu toată energia dreptul de a fi consideraţi şi trataţi prin lege, drept ceiace sunt în realitate adică, *adevăraţii şi fireştii factori de dirijare a complexului de măsuri ce comportă vânatul şi vânătoarea.*

Intr'adevăr, putea-va cineva să ne indice o altă ţară de pe glob, unde *vânatul în păduri,* — cu existenţa, desvoltarea şi nevoile cărora silvicultorii sunt identificaţi, — *se arendează de factorii streini cu desăvârşire de chestiunile vânătoreşti* (în ceeace priveşte raporturile lor cu economia silvică), *fără cunoştinţa şi autorizaţia noastră?* Există vre'un argument în favoarea tezei la anumite persoane călcând făţiş legea, să poată organiza vânători oficiale, fără ştirea organelor silvice? Şi asta chiar în pădurile statului?.

Aş putea să pun încă multe întrebări de felul acesta, dar mă abţin ca să nu se poată spune că fac polemică, că vizez pe cineva. Cetitorii să tragă însă concluziile, dacă faţă de asemenea manifestaţii arbitrare şi contrare chiar legii de vânătoare, existentă destul de elastică, de altfel ca mai toate legile noastre — şi care până acum nu dispune de un regulament de aplicaţiune mai poate fi vorba de vre'un progres real?

Dacă ni s'ar reproşa că suntem oarecum pasivi faţă de sforţările ce depun cei nechemaţi pentru aşa zisa ameliorare a condiţiunilor vânătoarei, răspundem: *Suntem un corp de specialişti conştienţi de menirea noastră, de factori chemaţi să rezolve problemele economice în legătură cu pădurea, pentru a accepta rolul ce ni se atribue prin actuala lege.*

...Şi totuşi mulţi dintre noi, persistă încă, din dragostea prea mare pentru pădure şi vânat, întru apărarea şi susţinerea acestei importante ramuri, de producţiune a ţării.

E drept că noi nu reprezentăm decât o mică parte dintre vânătorii cari vânează; aceasta însă din cauză că timpul nu ne permite şi aşa fiind ar crede cineva că chestiunile vânătoreşti nu ne interesează ceeace nu poate fi desigur decât o prezumpţiune. Se ştie de toată lumea că la toate şcolile silvice se predă si un curs de vânătoare ceeace face ca toţi absolvenţii sunt în curent cu măsurile ce trebue luate pentru ameliorarea condiţiunilor biologice pentru prosperarea vânatului.

4) *O cauză de actualitate este* şi **exproprierea.** Prin aplicarea diferitelor legiuri în materie de expropriere — reforma agrară, legea islazurilor comunale şi legea pădurilor comunale, s'au dat şi se vor da din ce în ce mai simţitoare lovituri, altor probleme, pe care legiuitorii noştrii le-au neglijat complectamente, din consideraţiuni pe care dacă s'ar întreba mai de aproape, n'ar putea să şi-le explice lor însă-şi. Printre acestea figurează în primul rând *problema forestieră,* care bine înţeles, cuprinde şi aceia a vânătoarei. O dată cu pădurile s'a sacrificat şi vânatul. Dacă bine s'a făcut, rămâne ca posteritatea să vadă de aproape şi să-şi dea verdictul. ¹)

Deocamdată, trebue să constatăm că prin reducerea şi sfârticarea domeniului forestier, prin divizarea marei proprietăţi, singura prielnică pentru desvoltarea vânatului, prin dispoziţiunile contrare celui mai elementar bun simţ cu privire la fixarea *islazurilor* în mijlocul pădurilor şi în general prin ciudata mentalitate a maselor cuprinse de nevroză în urma războiului —, s'a contribuit mult la stârpirea vânatului, mai ales a celui util. Aceasta este evident, chiar pentru profani.

---

¹) In ceeace ne priveşte, noi, inginerii silvici suntem de părere că se putea da ţărei o *Lege* chibzuită şi bine studiată, care să îmbrăţişeze şi rezolvarea problemei forestiere, odată cu cea a împărţirii pământului. Dar noi am rămas profeţi în pustiu!..

Putem afirma cu adâncă amărăciune că atunci când era cazul să se întocmească o legiuire care să rămână un monument de concepţie economico-socială s'au improvizat de nespecialişti, o seamă de legiuri sarbăde, incoherente şi fără nici o legătură una cu alta — deşi de acelaş soi —, votate şi acelea în grabă, de pe urma cărora nu va rămâne în picioare decât *ruina economică,* cel puţin din punct de vedere al creşterii vitelor, al conservărei şi exploatării raţionale a pădurilor şi implicit al vânătoarei.

Acestea sunt cauzele principale care au provocat actuala criză a vânatului şi a vânătoarei. Dacă ne întrebăm ce e de făcut, e clar că nimic n'ar fi mai uşor decât să eliminăm cauzele.

Dar cum ?... Aci, răspunsul e mai greu de dat. In linii generale, noi am răspunde astfel:

Nici acum nu e prea târziu ca oamenii noştrii de stat să mai lase preocupările mari de partid şi să mai plece urechia către glasurile specialiştilor — care nu vor şi nu pot cu niciun chip să tacă —. *Nu le cerem altceva decât să revizuiască actuala lege, care pe lângă lacune, conţine şi multe dispoziţiuni contrare spiritului de echitatate şi de adevărată înţelegere a nevoilor cinegetice* — după cum am arătat numai în treacăt, rezervându-ne dreptul să arătăm şi în detaliu —, *dar, cu o condiţie: să ne cheme şi pe noi; căci ar fi o eroare incalificabilă dacă s'ar crede că înţelegem să se revizuiască fără concursul nostru, ci numai al altora, cum s'a procedat până acum.*

Cât priveşte cealaltă chestiune — a educaţiei maselor —, rămâne ca fiecare din cei cari înţeleg şi apreciază importanţa şi necesitatea ei, să aducă prinosul lor de muncă, aşa cum au putinţa şi cum găsesc că e mai nimerit.

Al. Ştefănescu
Inginer-şef silvic

AMENAJAMENTE CU AJUTORUL FOTOGRAFIEREI DIN AEROPLAN

În jurnalul „münchener illustrierte Presse" nr. 24 din anul acesta, pe care a avut amabilitatea de a mi-l trimite d-l inginer silvic C. Georgescu, care îşi complectează studiele de botanică şi patologie aplicată la păduri la universitatea din München, s'a publicat un foarte interesant articol asupra acestui subiect, pe care il reproduc în traducere:

„De îndată ce ştiinţa şi technica au făcut cu putinţă ridicările în plan cu ajutorul fotografielor luate cu ajutorul aeroplanului, administraţia bavareză s'a şi grăbit de a utiliza acest mijloc ultra modern de măsurătoare.

Este clar: posibilitatea, de a ridica un plan de situaţie aflându-ne sus în aer, trebue, mai mult ca ori şi unde, să-şi găsească a păduri cele mai mari avantaje.

Despre întrebuinţarea fotografiei luată cu aeroplanul în technica forestieră a vorbit deunăzi, înaintea unui cerc de forestieri, consilierul aulic Dr. Rebel de la secţiunea forestieră din München.

Din această conferinţă extragem ceea ce interesează în general. Dintre cele 2 moduri de a ridica în plan o pădure cu ajutorul aeroplanului dintr'o poziţie piezişă sau dintr'una verticală pentru scopurile forestiere nu se întrebuinţează decât aceasta din urmă.

Din miile de ridicări parţiale ale unui mare complex forestier, este vorba despre mai multe mii de hectare şi de ridicări de planuri pe scara 1: 10.000 — din cauza diferitelor înălţimi ce păstrează avionul în timpul fotografierei, fiecare plan are altă scară.

Pe de altă parte, pentru că aeroplanul oscilează necontenit, axa optică în ridicările în plan parţiale formează cu verticala un alt unghiu. Trebue dar, pentru ca imaginile să poată fi utilizabile din punctul de vedere tecnic topografic ca ele să fie reduse la o aceiaşi scară şi a se disloca la adevărata lor poziţie.

Pentru un teren aproape şes această dislocare se face într'un aparat construit într'un mod foarte ingenios. Pentru terenurile accidentate cu ajutorul stereoplanigrafului, cea mai nouă minune a technicei germane, se fac ridicările în plan în mod automat, putându se trage în acelaşi timp curbele de nivel cu o exactitate la care o măsurătoare pe teren, un nivelment, nici chiar aproximativ nu poate ajunge.

Pentru scopurile forestiere este absolut necesar, ca ridicările în plan parţiale să se acopere în mod reciproc, adică fiecare fotografie, consecutiv luată, să coprindă în tot d'a-una o treime din terenul ridicat în plan mai înainte.

Numai astfel poate fi întrebuinţat stereoscopul care este de cel mai mare ajutor în amenajament.

Nu situaţiunea geografică însă este partea cea mai principală într'o pădure. Mult mai important este felul masivelor. Desigur direcţiunea liniilor parcelare, drumurile, limitele tăierilor anuale, apele, trebuie să fie exact reprezentate. Dacă însă planul permite afară de aceasta să se recunoască vârsta arboretelor, limitele dintre dânsele, speciele ce le compun, înălţimea arborilor din diferitele sub parcele, consistenţa, locurile goale, cu un cuvânt întreagă structură interioară a pădurii, în cazul acesta el este cât se poate de perfect.

Mai fiecare pădure coprinde întinse nuielişuri, neaccesibile prin care nu poate străbate decât vânatul şi câinele. Amenajistul trebuie însă să ştie exact cum se prezentă interiorul, căci tineretul va asigura continuitatea tăerilor în viitor.

Până acum această cunoştinţă costa mult timp şi mulţi bani. Acum fotografiile din aeroplan pun în evidenţă toate amănuntele, locurile goale, părţile expuse gerurilor, porţiunile de pădure în stare de masiv rar sau incomplecte, resturile de arborete rămase neexploatate, amestecurile cu specii dorite şi nedorite etc, totul în fine.

Compoziţiunea unei păduri din arborete de diferite vârste se poate vedea din fotografiile în chestiune după umbrele de pe lângă marginele arboretelor mai înalte sau mai scunde, adică dintre cele bătrâne şi cele tinere, precum şi după mărimea coronamentelor arboretelor.

Dacă arboretele sunt compuse de molid sau de pin silvestru, de larice ori de foioase, aceasta se poate lesne distinge. De asemenea dacă sub arboretul este constituit din pin silvestru ordin molid.

Pădurea formează când masif încheiat, când acesta este mai mult sau mai puţin rar sau poienit. Gradul consistenţei fotografiate permit a fi exprimat prin cifre.

Se găsesc arborete cu o creştere bună sau rea, într'un loc această creştere poate să fie de 12 mc. la hectar, într'altul de alăturea numai de 2 mc.

Toate acestea trebuie să le înregistreze amenajistul. Sarcina sa o uşurează fotografiele luate din aeroplan, întrucât înălţimea arborelui se poate calcula din lungimea umbrei, care este un indiciu al calităţei staţiunei.

Pe fotografiele în chestiune se poate, afară de aceasta măsura cu un micrometru şi un stereocomparator foarte exact înălţimea arborilor şi lărgimea coronamentelor.

Configuraţia topoprafică a terenului are din punctul de vedere forestier o mare importanţă, versantele nordice sunt populate cu alte arborete, de ordinar mai bune ca cele sudice, versantul despre Est trebuie cu totul altfel tratat ca cel despre Vest şi a. m. d. p. Fotografia privită sub stereoscop permite a se face în birou deosebirile de expoziţii şi versante şi anume cu o mai mare exactitate şi într'un timp inconparabil mai scurt, ca cel întrebuinţat până acum cu deschideri de linii şi măsurarea lor.

Întreaga lucrare de ridicare în plan şi de cartografie devine astfel de prisos. Imaginea planului format ca un mozaic din fotografiele dislocate ne arată modul cum a fost tratată pădurea până acum, dacă s'a aplicat metoada tăierelor progresive sub formă grădinărită (Femelschlag) sau a tăierilor rase în formă de bande lungi şi înguste, dacă regenerarea s'a făcut în mod natural sau artificial, dacă s'a plantat, sau s'a semănat în rânduri; ea ne indică mai departe ordinea de succesiune a tăierilor, direcţiunea şi lăţimea lor, unde şi câţi stejari ori pini silvestri s'au rezervat, dacă solul este acoperit cu o pătură herbacee sau arbustivă, totul în fine.

Administraţiunea pădurilor din Bavaria acum 2 ani a ridicat în plan îngrozitoarele doborîturi de arbori din pădurea *Roggenburg*, iar în anul trecut pădurea Statului de 30.000 ha pe care a reprezentat'o în fotografie. Lucrările se execută de stereograficul G. M. B. H. din München.

Ridicarea în plan a acestei păduri va fi urmată negreşit de un amenajament. Se va realiza comparativ cu procedeul de până acum, o economie de bani de 100 până la 200 %, iar de timp de 300 %.

Pe această cale trebue să urmeze şi celelalte organe ale administraţiei forestiere din Bavaria, căci nu mai poate să existe nici o îndoială că viitorul aparţine amenajamentului din aeroplan. Din expunerea de mai sus rezultă că de astădată nu ne găsim în faţa unor teorii, a unor speculaţiuni ştiinţifice, ci a unei realităţi, a unei technice în practica amenajamentelor, care, după cum se vede, în Bavaria cel puţin, a intrat deja în domeniul practicei.

Şi fiind că este vorba de o mare economie de personal de timp şi bani de realizat, cel mai simplu lucru ar fi, dacă am fi oameni practici, ca să se trimită de Casa Pădurilor în primăvara viitoare un inginer silvic destoinic şi bun cunoscător al limbei germane, care să se iniţieze în această metoadă de a se face ridicări în plan de păduri şi de a se întocmi amenajamente cu ajutorul fotografiilor luate cu aeroplanul, sau cel puţin să studieze întru cât metoda în chestiune poate fi aplicabilă în condiţiunile concrete în care se găseşte ţara noastră.

In tot cazul nu trebuie să fim indiferenţi, sau pesimişti faţă cu noile cuceriri ştiinţifice, ci dimpotrivă să profităm cu un ceas mai curând de avantajele ce ele ne procură, mai cu seamă când nici nu ni se cer, cine ştie ce mari sacrificii de suportat.

Petre Antonescu

CATE-VA ADEVARURI CRUDE

Se cunosc îndeajuns consecinţele dezastruoase ale războiului pentru pădurile noastre. Setea de îmbogăţire rapidă în perioada postbelică parecă a dat lovitura de graţie acestor bogăţii naţionale.

Afară de aceasta dacă vizităm văile şi munţii cari altă dată formau podoaba ţării, vedem numai cimitire rămase pe urma distrugerii codrilor feciorelnici de altădată.

Din partea noastră a silvicultorilor s'a dat alarma la timp şi s'a scris mult despre pericolul ce ne aşteaptă, dacă nu se vor lua din vreme măsurile necesare.

De relele pricinuite sunt vinovaţi în primul rând acaparatorii străini de neam şi ţară, cari nu au nici un interes să asigure regenerarea pădurilor exploatate şi cari făcându-şi socoteala puţinilor ani ce au mai rămas pentru defrişarea ultimelor resturi de păduri din România au început deja tratative şi anume prin intermediul Germaniei, pentru exploatarea pădurilor din Caucaz şi alte regiuni din Rusia sovietică.

Dar înainte de a învinui pe aceşti străini, dela cari în definitiv nu putem pretinde dragoste de ţara noastră, să privim adevărul în faţă şi să examinăm, dacă nu cumva suntem şi noi într'o măsură oarecare, vinovaţi şi noi silvicultorii, cari în loc de a interveni efectiv pentru curmarea răului, ne mărginim a face literatură pe această temă.

Posibilitate avem, deoarece legiuirile noastre silvice sunt atât de clare şi categorice, încât, cu puţin curaj şi persistenţă vom reuşi desigur să împiedicăm eludarea acestor legi, cu toată influenţa politicianismului cunoscut dela noi.

Dacă considerăm în adevăr numai acele articole din codul silvic, cari se referă la amenajarea pădurilor şi la obligaţiunea de împădurire cari prevăd pentru cei cari contravin dispoziţiunilor cuprinse în amenajament, amenzi de 3 - 5 mii Lei de ha, plus împădurirea de către stat, în contul lor a tăerilor a căror regenerare nu ar fi fost pe deplin asigurată, precum şi interzicerea continuării exploatărilor, ajungem la coucluziunea, că multe s'ar putea împiedica, dacă agentul de control trimis de minister precum şi şeful de ocol, în raza căruia cad pădurile în exploatare nu ar trata chestiunile cu prea mare indulgenţă, ci şi-ar da silinţa de a constata toate acele contravenţiuni.

Dar pentru ca exploatarea de păduri, în special societăţile forestiere, să fie în măsură de a aplica întocmai amenajamentele sau regulamentele de exploatare este absolut nevoie ca ele să fie obligate de a angaja ingineri silvici recunoscuţi de stat cari să fie direct răspunzători faţă de Minister şi Casa Pădurilor în caz de abatere de la dispoziţiunile acelor amenajamente sau regulamente de exploatare.

In cazul acesta rezultatele ar fi desigur mult mai eficace, decât cele obţinute mărginindu ne a da alarma că străinii devastează pădurile fără a căuta de a aplica cu stricteţe legea silvică astăzi în vigoare care ne dă putinţă să punem frâu tuturor abuzurilor datorite ignoranţei, dar mai cu seamă nesaţului de îmbogăţire cu ori ce preţ şi în timpul cel mai scurt posibil ceea ce este simptomatic în vremurile prin cari trecem.

A. Pridie
Inginer silvic

MISCELLANE

După datele statistice publicate de profesorul Tor Ionson cantitatea de material lemnos aflător în pădurile din Suedia este de 1280,2 milioane metrii cubi, sau de 54 m. c. la hectar în termen mediu.

Pădurile cele mai productive sunt cele din ţinutul *Upsala* cu 80 m. c. la unitatea de suprafaţă.

In pădurile Statului din provincia cunoscută sub numirea de Norrland se află 138,6 milioane m. c. material lemnos sau 44 m. c. la hectar, în cele l'alte păduri publice 37.3 milioane m. c. sau 41 m. c. la unitatea de suprafaţă, iar în pădurele particulare 459,1 milioane m. c. sau 50 m. c. la hectar.

Pentru ca o statistică forestieră să fie concludentă, nu este în destul ca să ne arate prin urmare numai, care este întinderea păduroasă şi speciele ce populează pădurile unei ţări, ea trebuie să cuprindă şi cantitatea de material lemnos de la o dimensiune proprie pentru o anumită întrebuinţare industrială.

O asemenea lucrare lipseşte în România, din care pricină nu se ştie pozitiv care sunt adevăratele sale disponibilăţi în această privinţă.

⁂

Din iniţiativa ministerului de agricultură din Ceho-Slovacia se va înfiinţa în curând în această ţară 3 institute de cercetări şi experienţe silvice cu sediul în următoarele localităţi:

In Praga, spre a servi pentru pădurile din Boemia unde regenerarea pădurilor se bazează în cea mai mare parte pe plantațiuni și însămânțări artificiale.

In Brünn, pentru cele din Galiția și Slovacia cu păduri în majoritate virgine și

In Banska Stavnice, pentru pădurile din Silezia și Moravia cari țin locul intermediar, adică regenerarea se asigură parte prin însămânțări naturale, parte prin repopulări artificiale.

In țara noastră, care dispune de un corp technic silvic instruit, care posedă o bogăție forestieră de câte-va zeci de miliarde lei, nu s'ar cădea oare să dispună măcar de un singur așezământ de asemenea natură?

Dacă toată lumea cunoscătoare este de acord a răspunde afirmativ la această chestiune, nu înțeleg însă a ne mărgini ca să trecem în buget o sumă de câte-va mii de lei, numai de ochii lumii adică spre a nu se zice că nu suntem și noi în curent cu inițiativele din alte țări civilizate, ci părerea mea este ca pentru a se obține toate roadele așteptate, trebuie ca stațiunea de cercetări forestiere ce am înființa, să fie înzestrată încă de la început cu toate aparatele necesare, la care să fie atașat în mod permanent un personal competinte, pregătit anume în acest scop și care să nu aibă altă însărcinare decât a verifica o parte din teoriile emise de învățații din Occidentul și Nord Vestul Europei, cari își trag concluziunile din observațiuni și cercetări în păduri crescute în condițiuni de vegetațiune cu totul altele decât ale noastre, precum și de a rezolva probleme cari sunt inerente împrejurărilor noastre speciale, neexcluzând, bineînțeles, într'o măsură oarecare pe cele cu caracter internațional, spre a contribui astfel și noi la activarea și promovarea științei în genere.

* * *

Printr'o încheiere a Consiliului nostru de miniștrii s'a dispozat a se lăsa liber la export, adică fără a fi nevoie de o autorizare prealabilă, a obezilor de frasin și ale celor l'alte părți constitutive ale roților fasonate dar neîncheiate, cu singura condițiune de a se plăti la export taxa prevăzută pentru roțile încheiate prevăzută în tariful în vigoare.

Lemnul de frasin propriu pentru lucru, dat fiindcă această specie foarte exigentă în ce privește materiele nutritive cele mai importante ca acid fosforic și potasă, etc., face parte din cele diseminate, și ținând seama că în teritoriul vechiului Regat pe timpul ocupaţiunei din cauza extracţiunilor făcute pe o scară mare de către fosta administraţie militară a puterilor centrale spre a fi întrebuinţat pentru aripi de avioane etc., s'a împuţinat peste măsură, nu ne explicăm de loc această dispoziţiune, cu atât mai mult cu cât mâine, poimâine, când în interesul apărărei naţionale se va înfiinţa şi la noi o uzină pentru fabricarea aeroplanelor, după cum s'a proeclat, vom fi nevoiţi a-l importa din străinătate plătindu-l cu preţuri exorbitante, şi poate că nu-l vom găsi de loc.

Afară de aceasta nu e păcat să lăsăm să fie întrebuinţat frasinul, această specie preţioasă, pentru obezi şi spiţe de roate, când pentru asemenea întrebuinţări poate servi foarte bine fagul şi alte esenţe, de cari dispunem cu prisosinţă?

In politica noastră vamală nu trebuie, deci, să predomine în mod exclusiv consideraţiunile fiscale, ci mai degrabă preocupaţiunile de viitor şi în special grija de a asigura desvoltarea cuvenită a industriilor ale căror materii prime se găsesc în ţară.

* * *

Administraţia C. F. R., după cum suntem informaţi, a revenit asupra măsurei ca plata transportului lemnelor să se facă ca până acum la Galaţi, locul de destinaţiune pentru cele destinate exportului, ceea ce contribuia la înlesnirea transacţiunilor comerciale, ci la staţiunile de încărcare, fapt ce a produs o profundă nemulţumire în cercurile interesate.

Aceste vecinice schimbări in dispoziţiunile luate de diferitele noastre autorităţi însemnează, nici mai mult nici mai puţin, că ne lipseşte cu desăvârşire stabilitatea în vederi, un program de lucru bine studiat mai dinainte, o normă în fine de procedare, din care cauză publicul suferă, iar comerţul şi industria încearcă pagube însemnate, ne putând compta pe calculul rentabilităţei o dată stabilit, pentru că o stare de lucruri ce există astăzi, mâine se schimbă cu totul.

* * *

In Rusia sovietică s'a acordat străinilor până la finele anului 1923 un număr de 47 concesiuni şi anume: 12 germanilor, 8 englezilor, 6 americanilor, 3 olandezilor, 3 norvegienilor, câte 2 francezilor, suedezilor, austriacilor, emigranţilor ruşi şi organizaţiunilor internaţionale a lucrătorilor, iar câte 1 cehoslovacilor, danezilor şi estonienilor, investindu-se un capital de 75 milioane ruble aur.

Dintre aceste concesiuni 13 sunt referitoare la păduri şi terenuri agricole, 13 la comerţ, 6 la manufactură, 8 la industria mare, iar 7 la alte ramuri de producţie.

⁂

Guvernul din Serbia a hotărât deschiderea unui credit de 53.370.000 dinari, ceea ce după cursul zilei de azi face 146.767.500 lei, pentru construirea în Belgrad a unui măreţ palat pentru ministerul agriculturei şi al pădurilor.

⁂

Ultimele cercetări făcute în Suedia de prof. Dr. G. Schotte la staţiunea de experienţe din această ţară relativ la provenienţa seminţelor de pin austriac, confirmă constatările regretatului prof. *Dr. A. Engler* de la politechnica din Zürich, ale prof. *Dr. Cieslar* de la şcoală de înalte studii pentru cultura solului din Viena etc. şi anume că pentru împăduriri nu trebuie să se întrebuinţeze decât sămânţă recoltată din regiunea locală, iar dacă aceasta nu se poate, dintr'o staţiune a cărei temperatură medie anuală să nu difere mai mult de 1°C şi de preferintă în minus, decât în plus, adică temperatura să fie mai rece decât mai caldă.

In cazul acesta din urmă, localitatea unde se recoltează sămânţa nu trebuie să fie la o depărtare mai mare de locul unde s'a proiectat împădurirea de 5° latitudine.

⁂

Posibilitatea pădurilor din Statele Unite ale Americei de Nord, după calculul făcut, este de 180 milioane metri cubi. In realitate se taie anual 700 milioane m. c. Se consumă prin urmare aproape de 4 ori mai mult decât se produce. In adevăr numai pentru fabricaţiunea hârtiei se întrebuinţează 19.400.000 steri de lemne pe cari $^1/_5$ parte îi procură importându-i din Canada.

Opiniunea publică din marea republică transatlantică a început însă să se convingă că dacă nu se va pune urgent o limită exploatărilor dezordonate, este inevitabilă o mare calamitate în viitorul apropiat.

Unele State din confederaţiunea americană au început în adevăr a-şi spori domeniul lor forestier, astfel Statul New-York a cumpărat în timpul din urmă o suprafaţă păduroasă de 800.000 ha., iar cel din Pensylvania de circa 400.000 ha. Afară de aceasta, marele societăţi exploatatoare de păduri au început să înfiinţeze pretutindeni pepiniere şi să împădurească.

Pe de altă parte guvernul Statelor-Unite, pătruns de importanţa conservărei pădurilor şi de necesitatea tăierei lor după principiile ştiinţei silvice, a decis ca să se înscrie în buget, în fiecare an, pentru cercetări şi experienţe forestiere frumuşica sumă de 400.000 dolari, ceea ce face, dacă socotim dolarul a 190 lei, după valuta actuală, nici mai mult nici mai puţin decât 76 milioane lei.

Iată cum procedează străinii când sunt hotărâţi a îndrepta greşelile trecutului.

Şi când te gândeşti că noi nu numai că nu imităm atari exemple, dar perseverăm cu o sfântă simplicitate în vechia deprindere!

* * *

Cifrele următoare ne arată mişcarea comerţului lemnului în Belgia şi anume în perioada 1898—1922.

In anul:	A importat:	A exportat.
1898	117.500.000 franci	22.700.000 franci
1899	133.500.000 „	22.800.000 „
1904	169.000.000 „	22.500.000 „
1908	191.000.000 „	27.800.000 „
1909	193.000.000 „	28.500.000 „
1920	442.500.000 „	111.500.000 „
1921	290.500.000 „	63.500.000 „
1922	377.500.000 „	66.000.000 „

Preţul la export al materialului lemnos în 1922 a fost în genere mai mic ca în anul 1921, afară de următoarele categorii:

a) Traversele pentru căile ferate dela 165 franci mc. s'a urcat la 172 franci mc.

b) Lemnele de construcţii, altele decât cele de stejar şi nuc (date la rindea), de la 346 franci, la 390 franci metrul cub.

c) Cărbunii de lemn de la 186 la 203 franci tona.

d) Coaja de tăbăcit „ 282 „ 347 „ „

Iar în ceeace priveşte la export :

a) Traversele de drum de fer dela 126 la 160 franci mc.

b) Lemnele de construcţie, altele decât stejarul şi nucul (date la rândea) dela 244 la 254 franci mc.

c) Lemnele de ebenesterie, altele decât stejarul şi nucul (date la rândea), dela 911 la 962 franci mc.

De remarcat este că în urma convenţiunei de la 25 Iulie 1921 dintre Belgia şi marele ducat de Luxemburg, ce a intrat în vigoare la 1 Maiu 192,2 s'a stabilit o uniune economică între aceste două ţări, astfel că frontiera dintre dânsele suprimându-se a fost considerat atât din punctul de vedere al perceperei taxelor vamale, cât şi a celor de acsize ca formând un singur teritoriu.

⁂

In Italia s'a luat serioase măsuri de a se da împăduririlor cea mai mare extenziune. In acest scop ministrul preşedinte **Musolini** a promis tot sprijinul său unei deputaţiuni din partea a aşa numitei „Corporatione Forestale“, care, printr'un memoriu prezentat, a făcut o succintă dare de seamă asupra lucrărilor deja executate sau în curs de efectuare.

⁂

Unităţile de măsură ruseşti în raport cu cele engleze şi cele metrice sunt:

Ruse	Engleze	Măsuri metrice
1 Verstă (500 saşini) . .	0,66 mile.	1.066,79 m.
1 Saşină (3 arsine) . . .	7 picioare	2.133,57 mm.
1 Arşină	26 ţoli — 0,77 Yardi	711,19 mm.
1 Dissiatină	2,7 acre.	10.925,29 m.
1 Pfund	0,9 Avoir du poids P. .	403 gr.
1 Pud (40 Pfunzi) . . .	36 „ „ „ „	16.128 kg.
1 Milion puzi	16,128 tone	16.128 tone
	1 standard	4.56 m^3

⁂

Jugo-slavia dispune de o suprafaţă păduroasă de 7.550.000 hectare, adică ceva mai mult ca noi, din cari pădurile Statului reprezintă 42 procente, cele ale comunelor 25, iar ale proprietarilor particulari 33 procente.

⁂

Chestiunile discutate în al 2-lea congres al lemnului, care s'a ţinut anul acesta la Lyon, au fost următoarele:

1) Statistica forestieră internaţională.

2) Utilizarea practică a transportului pe râuri şi mări.

3) O colaborare mai strânsă între silvicultură şi industria lemnului.

4) Unificarea uzanţelor în comerţul lemnului.

5) Posibilităţi pentru unificarea internaţională a acestor uzanţe.

6) Comerţul lemnului şi regulamentarea sa internaţională.

7) Credite internaţionale pentru industria lemnului şi chestiuni asupra cursului schimbului.

⁂

Suprafaţa pădurilor din Statele Unite din America de Nord
care la început a fost de . . . . 336 mil. ha
prin exploatări cari se cifrează anual la 4 milioane ha,
prin incendii cari numai în anul 1922 a distrus o suprafaţă de 2 milioane hectare, prin invaziuni de insecte şi criptogame etc., ...
pierderi cari întrec de 8,5 ori mai mult creşterea anuală din această ţară, menţionata întindere s'a
s'a redus astăzi la . . . . 188 „ „

Spre a se pune stavilă unei asemeni stări de lucruri, cari ameninţă cu o adevărată catastrofă, s'a instituit de către guvernul respectiv un comitet însărcinat de a studia chestiunea. Acest comitet a prezintat congresului american propuneri concrete cari au şi fost admise. Printr'o lege de curând votată s'a prevăzut înscrierea în bugetul anual al Statului a unei sume de 2,5 milioane dolari (475 milioane lei) în scopul de a se lua măsuri în contra ncendiilor, insectelor, a parazitelor vegetale, precum şi pentru a se procura seminţe şi plante în scop de reîmpăduriri, de a se cumpăra păduri, de a se face o întinsă propagandă pentru o cultură raţională etc.

⁂

Exportul celulozei în Suedia a mers crescând de la 1897 (84.000 tone) şi până la 1913 (656.000 tone), astăzi el a trecut de 1.000.000 tone, ceea ce se datoreşte desvoltării extraordinare ce a luat după războiu industria gazetăriei şi a tipăritului cărţilor mai în toate ţările.

Statele Unite în special şi-a mărit importul de celuloză de la 353.000 tone în 1913 la 928.000 tone în anul 1922. In acelaş timp a importat hârtie pentru tipăritul gazetelor de la 250.000 tone la 928.000 tone din Canada în cea mai mare parte şi într'o oare care măsură din Suedia.

* * *

Rusia în ultimul an de dinainte de răsboiu, a exportat lemne pentru o valoare de 160 milioane ruble, din care pentru 50 milioane în Germania şi pentru peste 64 milioane în Anglia.

In anul curent, 1924, acest export, după toate probabilităţile se va urca la 60 milioane ruble, adică 38% din ceea ce se exporta înainte de războiu şi anume pentru 45 milioane ruble (45%) în Anglia, 8 mil. (13%) în Olanda şi 3 mil. (5%) în Germania.

* * *

D-l I. Grinţescu, distinsul profesor de la Universitatea din Cluj, a determinat după cum rezultă din publicaţia făcută în Buletinul societăţii din Cluj, anul la II lea, partea II-a, pagina 21—22, numele unei ferige care s'a găsit de botanistul Iosef Kiss într'o pădure din apropierea satului Săcăramb, judeţul Hunedioara (Transilvania).

Această ferigă poartă numele de *Botrychium virginianum* (L) Swartz fiind descoperită pentru primaoară de D-l *A. de Degen*, la Karlsdorf pe marginea unei păduri de stejar din Banat, judeţul Caraş Severin. Este o plantă nouă pentru flora Transilvaniei. Ea se găseşte de regulă în zona circumpolară arctică precum şi în America de Nord, de la Alaska şi Canada prin Statele Unite până în Brazilia, se mai găseşte însă şi în unele localităţi din Europa boreală, în Alpii din Elveţia, în Nordul Indiei şi în Japonia.

Prezenţa sa în valea Mureşului o explică d-l profesor Grinţescu prin faptul imigrărei sale din spre Nord, o dată cu alte elemente borealarctice, la sfârşitul Terţiarului, sau în timpul perioadei glaciale.

P. A.

INTREBUINŢAREA LEMNULUI IN CONSTRUCŢIUNILE MODERNE

Arta construcţiunilor în genere şi în special aceea a clădirilor urbane, au marcat în ultimele cinci decenii progrese cu adevărat uimitoare.

Părăsind vechea tradiţiei a clădirilor greoaie — cu zidurile de grosimi considerabile, cu stâlpi groşi şi bolţi exagerate de tari — clădirea modernă îşi înalţă zidurile sale suple şi îndrăzneşte la înălţimi ce altădată păreau imposibil de atins, sfidând par'că legile staticei, dar bazându-se în realitate tocmai pe cunoştinţa aprofundată a acestor legi.

Progresele acestea minunate au la baza lor desvoltarea a două importante ramuri ale mecanicei moderne şi anume a staticii şi a rezistenţii materialelor.

Constructorii vechi, neavând cunoştinţe precise despre rezistenţa materialelor ce întrebuinţau şi neposedând încă unele din materialele foarte întrebuinţate în clădirile moderne, — betonul simplu şi betonul armat — construiau clădiri cu ziduri mult mai groase decât era necesar. De aci rezultau pierderi inutile de material şi manoperă, cari scumpiau construcţiile şi măriau durata execuţiei lor.

Intrebuinţarea materialelor celor mai rezistente — sub volum mic — a fost determinată la rândul ei de nevoia de a economisi cât mai mult spaţiul — suprafaţa de construit, - din ce în ce mai redusă astăzi în oraşele mari.

Clădiri cari ocupau altă dată pentru un număr mai mare de încăperi, o suprafaţă imensă, se construiesc astăzi pe suprafeţe de câteva sute de metrii patraţi, dar se înalţă din ce în ce mai mult în aer, spre a câştiga prin înălţime spaţiul pentru desvoltarea numărului de încăperi necesare.

Aşa fiind, am putea spune că astăzi clădirile moderne se desvoltă după dimensiunea cea mai neglijată până acum (înălţimea).

Odată cu rezolvarea problemei lipsei de suprafeţe de construit, prin cucerirea spaţiului după înălţime, s'a spus şi chestiunea utilizării acelora dintre materialele de construcţie ce pot corespunde acestei noui concepţiuni în arta de a clădi.

Acum se desvoltă ştiinţa rezistenţei materialelor.

Incercări îndelung repetate asupra fiecăruia din materialele întrebuinţate anterior a stabilit măsura în care se va utiliza fiecare din ele şi preferinţa ce trebuie să se dea unuia din materiale pentru anumite părţi ale clădirii, sau pentru anumite condiţiuni de execuţie.

Perioada constructivă modernă este caracterizată prin apariţia în fruntea materialelor de construcţie a *betonului*, — la început simplu — iar mai în urmă a betonului armat cu vergele sau bare de fier. Uşurinţa cu care se lucrează cu acest nou material, rezistenţa extraordinar de mare ce se obţine sub volum mic şi trăinicia lui sub acţiunea intemperiilor sau a accidentelor frequente în construcţii (incendii, cutremure), a făcut să nască o preferinţă foarte justificată pentru acest material, în anumite părţi ale clădirilor.

Celelalte materiale — pe măsură ce întrebuinţarea betonului se generaliza şi se perfecţiona, — au pierdut rând pe rând şi în măsuri diferite, din importanţa pe care o aveau în vechile construcţiuni.

Piatra se întrebuinţează acum foarte rar — mai mult ca ornament, sub formă de plăci sau glafuri la ferestre, trepte şi stâlpi la scări, coloane (marmoră) etc... Fundaţiuni şi temelii de piatră nu se mai fac. Greutatea cu care se transportă acest material ca şi lucrarea ei — deasemenea foarte dificilă, în comparaţie cu modul uşor de operă al betonului—au făcut să se dea o preferinţă foarte firească acestui din urmă material.

Cărămida şi *varul*, mult întrebuinţate şi astăzi, au pierdut ceva din importanţa lor, prin aceea că zidurile se fac acum mult mai subţiri, iar în anumite părţi (fundaţii, coloane, stâlpii de rezistenţă) sunt înlocuite cu beton.

Totuşi, faţă cu desvoltarea crescândă a construcţiunilor, întrebuinţarea cărămizii şi a varului, în genere nu a deminuat, ci a scăzut numai participarea procentuală a acestor materiale, pentru un număr dat de încăperi.

Dar *lemnul*, cum se găseşte faţă de această evoluţie a artei construcţiilor ?

In cele ce urmează vom căuta să arătăm principalele întrebuinţări actuale ale lemnului de diferite sortimente şi calităţile ce i se cer în noua orientare pe care a luat'o clădirea modernă şi vom căuta să desprindem oarecari idei asupra importanţei ce o are actualmente lemnul ca material de construcţie.

Inainte de a trece la cercetarea amănunţită a întrebuinţărilor lemnului în clădirile moderne, va trebui să facem o primă diviziune a acestora, deosebind: A. Lemnul ca material de construcţie (de bina, şantier) şi B., ca material de lucru (tâmplărie).

A. Intrebuinţarea lemnului ca material de construcţie *principal* sau *component* al marilor clădiri moderne negreşit că a scăzut mult. In clădirea modernă – terminată din roşu - lemnul ocupă un procent cu totul neînsemnat, faţă de celelalte materiale — exceptând bine înţeles şarpanta învelitoarei — unde lemnul nu a putut fi înlocuit deocamdată cu alt material.

Aceasta însă nu trebuie să ne facă să credem că lemnul a pierdut una din întrebuinţările sale, că este exclus din nouile construcţiuni.

E drept că el nu mai corespunde nouilor cerinţe ale artei clădirilor, ca material de mare rezistenţă sub volum mic. Este iarăşi incontestabil că întrebuinţarea lui în construcţiunile mari a fost redusă şi pirn faptul că fiind un material incendiabil, ar ameninţa în acest caz nu numai siguranţa sa proprie, dar pe aceea a întregi clădiri.

Intrebuinţarea cea mai frequentă a lemnului în vechile construcţiuni era ca: grinzi, planşee, (tavane), scări, şi mai rare ori ca perete însuşi. Ori nevoia de a avea o clădire care să aibă a suferi cât mai puţin din cauza incediilor, a făcut mai întâi ca să se înlocuiască grinzile de lemn prin grinzi de fier de secţiuni convenabile, care ofereau avantagiul de a nu fi distruse de foc, dar cari erau foarte grele, de o manipulaţie greoaie. Acestea însă prezintau şi inconveniente:

Prin greutatea lor, încărcau zidurile cu o nouă sarcină ce se exercita numai într'un punct al acestora. Pe lângă aceasta, în caz de incendiu — prin dilatare — din cauza căldurii desvoltate, grinda de fier mărindu-şi apreciabil lungimea, exercita asupra suporţilor — de obicei ziduri principale ale clădirii — împingeri considerabile în senzul lungimii grinzii, cari aveau de efect chiar dărâmarea parțială a acelor ziduri (incendiul de la moara Comercială 1921)

In fine, grinzile de fier sunt destul de costisitoare și întrebuințarea lor scumpește mult clădirea.

De aceea, în timpul din urmă întrebuințarea grinzilor de de fier este din ce în ce mai rară, iar în locul lor se întrebuințează grinzi de beton armat. Acestea au avantagiul de a se dilata foarte puțin sub acțiunea căldurii și sunt — ca și cele de fier, inalterabile în caz de incediu. Tot în beton armat se construesc acum și planșeele dintre etaje, cari pe lângă avantagiul de a nu suferi din cauza incediilor — dau o deosebită soliditate clădirii. Zidurile exterioare ale clădirilor — calcanele și fațadele încărcate cu balcoane și bowindowuri au o mică stabilitate prin ele însăși fiindcă se înalță—după verticală — până la mari înălțimi. Ele merg uneori pe înălțimea mai multor etaje cu aceeași grosime, așa încât stabilitatea lor trebuie asigurată prin legături rigide cu celelalte ziduri ale clădirii. Planșeele de beton armat au deci, — pe lângă rolul de tavane despărțitoare de etaje — tocmai pe acela de a da stabilitate zidurilor exterioare ale clădirii.

In fine scările, așa de necesare clădirilor, trebuiau să rămână și ele intacte în caz de incendiu; de aceea și ele se construiesc numai din beton armat.

Din cele arătate până acum se vede că întrebuințarea betonului în construcții răspunde aproape tuturor nevoilor constructiunilor moderne. Putem deci să afirmăm că ne aflăm într'o epocă a *betonului* și în special a celui armat.

Dar întrebuințarea pe o scară din ce în ce mai întinsă a betonului, a pus problema imediat-pentinte a cofrajelor (tiparelor). Prin natura manoperii sale, betonul are nevoie de a fi susținut la turnare și câtva timp după aceea — până se face priza (întărirea) complectă—de anumite forme, cari se construiesc—cel puțin la noi — numai din lemn.

Prin însușirile sale lemnul se comportă cel mai bine în acest gen de întrebuințare. Se poate lucra lesne chiar de lucrători nespecialiști, este ușor sub dimensiuni mari (scânduri), destul de rezistent — și cel mai eftin din materialele ce ar putea fi utilizate ca tipare.

Cantitatea de lemn ce se consumă astăzi pentru cofrajul betonului este foarte mare.[1]) Intrebuinţarea betonului în fundaţii şi temelii a sporit consumul lemnului şi în această parte a clădirilor, in care el se întâlnia înainte foarte rar, fiindcă betonul trebuie turnat în cofraje, când se aplică în afara nivelul solului.

Pentru grinzile, coloanele, stâpii şi planşeele de beton armat ale clădirii moderne se consumă o cantitate de material lemnos ce *întrece* cantitatea de lemn care se întrebuinţa înainte pentru grinzi şi pentru tavane. In adevăr, dacă ţinem seama că îetreaga suprafaţă ocupată de planşeul unui etaj oarecare al clădirii trebuie susţinut cu scânduri ce se razimă pe *popi*; că grinzile planşeului, asemenea de beton armat, au nevoie la rândul lor de cofraje iarăşi susţinute de popi şi că popii şi tiparele trebuiesc legate între ele prin numeroase *chingi*, vedem că se utilizează o cantitate de material lemnos mai mare de cât se întrebuinţa în cazul grinzilor şi planşeelor.

Chiar dacă admitem că decofrând planşeul unui etaj, mai putem întrebuinţa cel puţin jumătate din acest material pentru cofrarea (moazarea) altor planşee, nu e mai puţin adevărat că se pierde foarte mult material din lemnul întrebuinţat în cofraj — material care nu mai e bun decât de foc. Pierderea variază de la $^1/_3$ până la $^1/_2$ din totalul materialului întrebuinţat. In special scândurile cari susţin betonul, aderă uneori aşa de strâns

---

1) Pentru cofrarea unui m^2 de plaşeu de beton armat, se întrebuinţează cam 0,007—0,010 m^3 lemn ecarisat (dulapi, chingi, scânduri, şi 0,005—0,010 m^3 lemn rotund (popi).

Pentru obţinerea unui m^2 de tavan de lemn se întrebuinţează 0,003 m^3 — 0,005 m^3 lemn ecarizat (grindărie) şi 0,002—0,004 m^3 scânduri. Se vede deci, că in acest caz se consumă numai jumătate din cantitatea de material lemnos necesară pentru cofrajul unui m^2 de plauşeu.

2) Volumul de lemn rotund pentru popi creşte, când înălţimea cofraului ce trebuie susţinut se măreşte. Ca să se vadă cam în ce măsură sporeşte cantitatea de material lemnos întrebuiuţată vom da cifrele ce urmează:

Un pop cu secţiunea pătrată de 150 m.m lătură, poate susţine la 3 m înălţime. 5400 kgr; la 4 m. înălţ = 4000 kgr; la 5 m = 3100 kgr; la 6 m = 2300 kgr; la 8 m = 1.232 kgr. etc..

Pentru susţinerea unei greutăţi de 5000 kgr. ce apasă în capătul popului, la 3 m. este nevoie de o secţiune 145 m.m lature; aceeaşi greutate la 4 m, necesită un pop de 600 m.m latură, la 5 m = 175 m.m; la 6 m. = 190 mpm; la 8 m = 219 mpm. In mediu, o sporire de 1 m. înălţime reclamă o sporire de 15 m.m în latură a popului. (După Hodgkinson) de planşeul de beton, că nu pot fi desfăcute decât cu mare greutate şi multe se sfărâmă aproape complect în timpul decofrării.

Nu trebuie iarăşi să se creadă că, în ce priveşte calitatea se pot întrebuinţa pentru cofraje lemne ceva mai inferioare. Calitatea ce se cere în primul rând acestui material este *rezistenţa.* Defecte de coloare cari însă nu diminuiază rezistenţa lemnului, precum şi alte defecte ca : nodurile vii dese (dar nu mari), creşterea răsucită (torsiunea), uscarea incomplectă, se pot trece cu vederea în acest gen de întrebuinţare.

Scândurile întrebuinţate pentru cofraje au de obiceiu grosimea de 4 cm. lăţimea de 25—40 cm. şi lungimi variabile (4·6 m) Pentru şreguri (margini oblice) coloane şi stâlpi verticali, ca şi pentru buiandrugi (grinzile de asupra ferestrelor şi uşilor) se pot întrebuinţa şi scânduri mai subţiri, 2,5 şi chiar 2 cm. Pentru coloanele verticale rotunde se întrebuinţează stinghii late de 5 cm. şi groase de 2,5 - 3 cm. Ele trebuiesc susţinute însă prin chingi dese şi tari.

Pentru chingi se cer scânduri groase de 4—5 cm. şi late de 15—25 cm., de lungimi variabile. Ele se întrebuinţează atât pentru legarea popilor între ei, cât mai ales pentru facerea cadrelor peste cari se aşează scândurile cofrajelor.

In fine popii întrebuinţaţi pentru susţinerea cadrelor menţionate mai sus, au ca rol principal susţinerea întregii greutăţi a betonului şi lemnăriei cofrajului. Uneori se prind de ei şi schele uşoare când înălţimea planşeului este aşa de mare că nu se mai pot întebuinţa schelele pe capre. Popii sunt de obiceiu piese rotunde de 7 – 15 cm. diametru mijlociu şi lungi de la 3 până la 7 metrii. Ei se fac de obiceiu din vârfuri sau vârghide răşinoase, ce se doboară în păduri cu ocazia exploatării arborilor de dimensiuni mari (mai ales în arboretele de vârte amestecate), sau cu ocazia operaţiunilor culturale.

Popii trebuiesc să fie, pe cât se poate, drepţi şi rezistenţi la încovoiere (flambage, Ausknicken).

Proptirea cu popi a planşeelor trebuie făcută cu multă grijă deoarece se poate întâmpla ca în cazul când acesta n'a fost suficient susţinut să se prăbuşească la turnarea betonului.

In general numărul popilor ce se întrebuinţează pentru proptirea planşeelor, creşte cu cât înălţimea planşeului de susţinut e mai mare.

Dacă suntem obligaţi a întrebuinţa popi puţini — neavând suficiente puncte de sprijin, atunci întrebuinţăm pentru înălţimi mari popi de un diametru mai mare (10—15).

Actualmente se întrebuinţează pentru cofraje aproape exclusiv lemn de răşinoase. Faţă însă cu scumpirea din ce în ce mai accentuată a acestui lemn, cerut şi în alte genuri de întrebuinţări (tâmplărie, şarpantă, etc...), se poate pune serios problema înlocuirii acestui lemn prin alte esenţe. Credem că lemnul de fag, din cari sunt încă mari rezerve în pădurile din ţara noastră şi în Europa, s'ar comporta destul de bine ca material de cofraje. Faptul că el este — pentru aceleaşi sortimente — ceva mai greu decât bradul, că se lucrează mai anevoie, nu trebuie să fie o piedică pentru acei ce vor să contribue la economisirea materialului lemnos de răşinoase, din ce în ce mai rar astăzi şi mai scump. Pe lângă aceasta, greutatea mai mare pe m^3 a fagului, este compensată printr'o rezistenţă la strivire şi flambaj, mai mare decât a bradului (60 kg. pentru fag faţă de 40 kg. pentru brad.)

S'ar putea întrebuinţa de asemenea pentru popi, în locul bradului — cerut sub dimensiuni mici în fabricile de hârtie — lemn de fag, mesteacăn, anin şi chiar plop (aceste din urmă cu dimensiuni ceva mai mari, rezistenţa lui la flambaj fiind abia 20 kg/cm (Hodgkinson [1]).

In fine, întrebuinţarea lemnului ca material pentru construcţia şarpantei acoperişului, rămâne şi în clădirea modernă aceeaşi ca în vechea clădire, cu observaţia că — prin nouile procedeuri de construcţie — diminuând suprafaţa acoperită, scade şi cantitatea de material ce alcătueşte şarpanţa.

In genere se consumă pentru şarpantă astereală. cam 0,2—0,5 m^3 lemn, pentru metrul patrat de suprafaţă acoperiţă.

Dimensiunile lemnăriei şarpantei sunt cam acestea:

Pentru popi, tălpi de popi, coame şi pene, $^{15}/_{15}$ cm; coarde de ferme şi dolii $^{12}/_{20}$ cm; cosoroabe pe ziduri şi contrafişe $^{12}/_{15}$ cm; căpriori $^{9}/_{12}$ cm: cleşti $^{8}/_{20}$ cm; şi astereală groasă de $2^1/_2$ cm.

Şarpanta consumă exclusiv lemn de răşinoase, care este cel mai potrivit pentru acest gen de lucrări. Fiind uşor dar rezistent, încarcă puţin sarcina ce apasă asupra zidăriei clădirii şi deci nu cere un spor de grosime pentru susţinerea ei.

---

[1] Ing. I. P. Condiescu, Rezistenţa materialelor întrebuinţate în industrie, Editura Rev. Industrială

In sfârşit o altă întrebuinţare importantă o găseşte lemnul în construcţie ca material de schelărie necesară la zidărie. Consumul lemnului în această direcţie a sporit iarăşi mult în construcţia modernă, căci prin creşterea în înălţime a acesteia, schelăria a devenit mult mai complicată şi consumă o mult mai mare cantitate de material lemnos. Şi lemnul a rămas şi în această direcţie, materialul cel mai potrivit de construcţie.

Pentru schelăria exterioară a clădirilor se întrebuinţează *bile*—piese rotunde de răşinoase, cu un diametru mijlociu de 20 cm. şi cu lungimi de peste 10 m.; pentru schelăria interioară se folosesc *capre* făcute din grinzişoare de 8 –13 cm. sau 15 - 20 cm., după înălţimea zidăriei. Bilele se leagă de ziduri prin grinzi încastrate cu un capăt în zid, iar platformele pentru lucrători se fac din scânduri groase de 5 cm. (dulapi).

Schelele se pot demonta şi transporta la alt şantier la terminarea clădirii, dar se pierde destul de mult material în timpul lucrului, la demontare. potriviri, etc. 1)

Tot printre întrebuinţările importante ale lemnului în clădirile moderne trebuiesc socotite şi construcţiile elevatoarelor de beton şi cărămidă (pater-noster), cari consumă mai ales bile şi chingi.

După mai multe demontări şi acest material se degradează aşa că şi în această direcţie se consumă o cantitate apreciabilă de lemnărie.

B. Trecând acum la examinarea celei de-a doua categorii

---

1) La noi se face multă risipă de material lemnos de schelărie în clădiri chiar pentru lucrări de mică importanţă se utilizează de obiceiu schele greoaie compuse din piese mult prea rezistente, cari îngreuiază lucrarea şi o scumpesc. In ţările apusene, unde problema economisirii lemnului de construcţie a încetat de a fi numai o chestiune de principiu,—se întrebuinţează pe o scară întinsă, mai ales pentru lucrările mai uşoare: renovări, tencueli, ornamente, etc.., schele de lemn foarte uşoare, demontabile, dar destul de rezistente. Ele se compun în principiu din 2 sau mai multe cadre, formate din bile despicate (pentru a fi mai uşoare, dar şi pentru a se economisi lemnul) cu trepte din metru în metru.

Scândurile ce formează platforma de lucru se mută succesiv din treapta în treaptă, putându-se lucra în felul acesta până la înălţimi apreciabile. Sistemul acesta de schelărie se întrebuinţează pe alocuri şi la noi de unele societăţi de construcţii dar pe o scară mult prea redusă de întrebuinţări a lemnului într'o clădire modernă, — la utilizarea lui ca material de tâmplărie şi lucru — putem spune chiar dela început şi sigur, ca aceasta a crescut mult şi că în special a crescut consumul de lemn *de prima calitate*, care a şi început să fie apreciat ca atare şi plătit cu preţuri mai bune decât lemnul de construcţie propriu zis. Faptul acesta este în deosebi îmbucurător pentru noi, cultivatorii şi producătorii de lemn, fiindcă odată cu creşterea exigenţelor pieţii, în ce priveşte calitatea lemnului, se va produce şi o tendinţă foarte naturală de a plasa fiecare esenţă lemnoasă, acolo unde calităţile sale o indică. Atâta vreme cât consumul pieţei nu cerea decât cantitate, fără preocupare de calitatea materialului furnizat, era şi natural ca silvicultorii să caute a se conforma cerinţelor pieţii (în special în ţările germane, unde cultura forestieră este foarte înaintată) Astăzi însă, când consumul a început a fi mai fin, când se apreciază aşa cum trebuie lemnul de calitate cu adevărat superioară, a început să se ridice — din lumea constructorilor în lemn — reacţiuni contra sistemelor de cultură a pădurilor, cari dau mult material, dar de calitatea inferioară (plantaţie în rânduri rare în Germania). Inginerul constructor Gustav Lang, care s'a ocupat în deaproape cu chestiunea întrebuinţării lemnului ca material de construcţie, vorbind de lemnele prea noduroase, rezultate din sisteme de cultură nepotrivite producerii unui material superior spune textual că: „Sobald beim Einkauf mehr auf Gütte als auf Menge gesehen und danach die Preise bestimmt werden, sobald mit dem verderblichen kritiklosen Verdingen von Lieferung an den Mindestbietenden gebrochen, und auf scharfe Erfüllung der — alberdings vielfach zu verbessenden — Lieferbedingungen gehalten wird, muss jene sorglose Waldwirtschaft von selbst aufhören, wenn überhaupt noch eine Rente erzielt werden soll [1]."

Ca material de tâmplărie lemnul se întrebuinţează pentru facerea podelilor, duşumelelor şi parchetelor; apoi pentru uşi şi ferestre.

Podelile şi duşumelele se fac de obiceiu din scânduri de brad groase de 3—4 cm, şi pot fi şi de o calitate mai inferioară, când nu sunt evidente (duşumele oarbe).

Parchetele se fac însă din lemn de stejar de cea mai bună calitate. Aci technica construcţiilor a deosebit două feluri de parchete: unele, de stejar de luncă (Q. pedunculata Ehrh), greu tare, tufănos — foarte rezistente la roadere (tocire) ce se pun în sălile cu multă aglomeraţie, în antreuri, culoare, în birouri publice, etc...; altele de gorun (Q, sessiflora Sin), mai puţin rezistente la tocire, dar foarte frumoase, cu o culoare şi desenuri foarte plăcute, ce se pun în saloane, dormitoare, săli ce se aştern cu covoare etc...

---

[1] Gustav Lang, Der Holz als Baustoff, Kreidels Verlag, Wiesbaden 1915.

Calitatea esenţială ce se cere unui lemn de stejar pentru parchete este că să fie resistent, frumos şi mai ales foarte bine uscat.

La noi adeseori, din neînţelegerea acestei din urmă condiţiuni s'au întrebuinţat şi parchete de lemn incomplect uscat, cari curând după aşezare s'au desfăcut, prezintând crăpături mari, în cari se introduc insecte şi praf — aşa că au cauzat adevărate decepţii constructorilor şi proprietarilor de imobile.

In ultimul timp, faţă cu împuţinarea rezervelor de stejar şi cu cererea crescândă a acestui material în diverse alte industrii a început să pună chestiunea înlocuirii acestui lemn în parchete prin fag. Incercările făcute cu această esenţă au dus la rezultate bune, dacă se are grijă ca parchetele să fie în prealabil aburite şi uscate şi dacă nu sunt plasate în locuri umede. Astfel putem cita parchetul Camerii Deputaţilor din Berlin (Reichstag), făcut în întregime din fag, care însă nu e întru nimic inferior unui parchet de stejar.

Uşile şi ferestrele exterioare se fac de obiceiu cu tocul şi cerceveaua exterioară din lemn de stejar. Aci nu se poate întrebuinţa cu folos decât stejarul, deoarece nu se poate găsi un alt lemn care să se lucreze aşa de bine şi să reziste la intemperii ca acesta. Tot din stejar se fac şi uşile ornamentale de la intrarea principală, drepte sau în arc, cele dela intrările de serviciu, precum şi uşile şi ferestrele sculptate sau ornamentate de la sălile de întruniri, saloane etc...

Uşile interioare se fac de lemn de brad, cu căptuşeli şi pervazuri din aceeaş esenţă; acestea de obiceiu se vopsesc cu uleiu în coloarea camerilor respective şi durabilitatea lor este sporită mult. Uşile de stejar rămân de cele mai multe ori în coloarea lor naturală sau sunt date cu lac simplu, rămânând evidente frumoasele lor desenuri naturale.

Intrebuinţarea uşilor şi ferestrelor de fier în clădirile moderne este încă redusă şi aceasta din mai multe considerente: Fierul este mult mai scump decât cel mai scump dintre lemne; el se lucrează şi se montează anevoie şi pe lângă aceasta dă un aspect neplăcut — de uzină — clădirii. Din cauză că conduce prea brusc trepidaţiile ce nasc din isbirea uşilor şi ferestrelor, produce mult sgomot şi adesea chiar spargere de geamuri.

Lemnul are tocmai calitatea de a armotiza aceste trepidaţii şi este mult mai agreabil în construcţie. E rău conducător de căldură şi prezenţa lui într'o cameră nu cauzează nici-un fel de jenă. Ba în ultimul timp se consumă mult lemn pentru lambrisarea (îmbrăcarea) sălilor de adunare, a sufrageriilor, încăperile acestea câştigând mult în frumuseţe prin decorarea lor cu lemn.

Din cele expuse până aci se poate vedea măsura în care este întrebuinţat lemnul ca material de construcţie şi tâmplărie în construcţiile moderne.

Se vede uşor că, dacă importanţa lemnului ca materialul principal în clădire a scăzut, consumul lui ca material auxiliar a crescut aşa de mult prin întrebuinţarea betonului în cât depăşeşte cifra consumului din vechile clădiri.

Aceasta însemnează că lemnul n'a pierdut unul din principalele sale plasamente; ba din contra, dacă aruncăm o privire asupra celorlalte construcţiuni civile, în care întrebuinţarea betonului face iarăşi epocă, putem constata că se consumă lemn cu mult mai mult cu mai înainte. Bunăoară, în construcţia podurilor de beton — simplu sau armat — cofrajele şi scheletul ce susţine bolţile consumă cantităţi imense de lemn, cu mult mai mari de cât se întrebuinţau odinioară pentru montarea podurilor metalice sau chiar pentru construcţia podurilor de lemn.[1]

---

[1] In construcţia podurilor metalice lemnul este întrebuinţat pentru facerea platformei de alunecare a părţiunilor de pod montate, dintre două pile. Aci se consumă mai ales piloţi, ce se bat cu soneta şi grinzi pentru fixarea şinelor de alunecare.

In construcţia podurilor de beton cofrajele având rolul nu numai de a suporta o massă de o greutate mult superioară celeia dintr'un pod metalic corespunzător, dar şi pe acela de a stabili un tipar pentru materialul ce se toarnă, cantitate de material lemnos întrebuinţat e cu mult mai mare ca în cazul precedent.

Din practica de şantier, proporţia cantităţilor întrebuinţate variază dela 1 : 3 până la 1 : 5.

Faptul că lemnul nu a pierdut nici unul din principalele sale plasamente este probat şi prin aceea că cererea de material lemnos de construcţie nu numai că nu a diminuat, prin întrebuinţarea betonului în construcţii, dar ea a crescut în aşa măsură, că a determinat urcări simţitoare de preţ în târgul de lemnărie.

Cât despre lemnul de tâmplărie şi de lucru, epoca constructivă modernă, caracterizată printr'o cunoaştere mai justă a calităţii materialelor, a făcut ca cererea pentru acest material să fie mai fină, mai pretenţioasă. Lucrul acesta nu poate fi — după cum am spus şi mai înainte, de cât îmbucurător pentru silvicultorul, producător de lemn, care îşi vede apreciat cum trebuie rodul preocupărilor şi al muncei sale.

Ca încheere putem spune deci că: datorită calităţilor sale şi uşurinţei cu care se prelucrează şi manipulează pe şantierul clădirii moderne, lemnul îşi va găsi oricând un debuşeu important în această ramură de activitate. Mai mult încă, din anumite întrebuinţări (tâmplărie, parchete), el nu poate fi înlocuit cu succes prin nici unul din materialele de construcţie existente; şi chiar dacă ar fi să rezumăm întrebuinţarea lemnului în aceste ultime lucrări, faţă cu cerinţele din ce în ce mai mari ale pieţii — bazate pe progresul mereu crescând al artei construcţiunilor — şi faţă de reducerea simţitoare a întinderilor păduroase a ma tuturor ţărilor producătoare, lemnul îşi va avea asigurat în viitor un debuşeu suficient în această ramură de activitate.

D. A. Sburlan

1924, Septembrie.

Informaţii

Pe ziua de 1 Ianuarie 1924, se încadrează următorii d-ni ingineri silvici, şi anume:

Administraţia domeniului Coroanei

Gh. Popovici, ing. inspector general silvic cu 3 ani 8 luni 15 zile vechime.
Olimpiu Boiu, ing. inspector general silvic cu 1 an 9 luni.
Const. Armăşescu, inspector silvic cu 1 an 9 luni.
Emil Solomon, ing. inspector silvic cu 9 luni.
Alex. Precup, ing. inspector silvic cu 9 luni.
N. Popescu, ing. inspector silvic cu 9 luni
I. Stamatescu, ing. inspector silvic cu 9 luni.
St. Colţescu, ing. inspector silvic cu 9 luni.
N. Lovinescu, ing. subinspector silvic cu 1 an 9 luni.
Alex. Cristescu, ing. subinspector silvic cu 1 an 9 luni.
I. Andreianu, ing. subinspector silvic cu 1 an 9 luni.
C. Moarcăş, ing. silvic cu 3 ani 9 luni.
T. Widiniwschi, ing. silvic stagiar cu 1 an 2 luni.
I. Bănulescu, ing. silvic stagiar cu 1 an 2 luni.

Eforia Spitalelor Civile

I. Sangeorgian, ing. insp. general silvic cu 1 an 9 luni.
C. Bosoancă, ing. insp. silvic cu 1 an 9 luni
S. Iancovici, ing. insp. silvic cu 9 luni.
V. Ivănescu, ing. silvic cu 3 ani 9 luni.
P. Teodoreseu, ing. silvic cu 9 luni.
V. Finichiu, inginer silvic cu 3 ani 9 luni vechime.
D. Teodorescu, inginer silvic stagiar cu 2 ani 15 zile.
N. Damian, ing. silvic stagiar cu 2 ani.
I. M. Despot, ing. silvic stagiar 2 ani 15 zile.

Centrala Cooperativelor Săteşti

I. P. Cartian, ing. inspector silvic cu 1 an 9 luni vechime.
Gh. Turneanu, ing. subinspector silvic cu 2 ani 9 luni

Marin Georgescu, ing. şef silvic cu 6 ani 2 luni.
Just. Ionescu, ing. silvic cu 5 ani 1 lună.
I. Dumitrescu, ing. silvic cu 2 ani 2 luni.
Gh. Minescu, ing. silvic stagiar cu 2 ani.
Gh. Mandache, ing. silvic stagiar cu 2 ani.
Const. Ionescu, ing. silvic stagiar cu 2 ani.
Eduard Mayer, ing. silvic stagiar cu 1 an.

Ministerul de Industrie

C. Bellu, Inginer şef silvic 2 ani 1 lună 15 zile.

Comunitatea de avere a fostului regiment confiniar român bănăţean No. 13 din Caransebeş

Alex. Diaconovici, ing. inspector general silvic
I. Moldovan, inginer inspector silvic.
Const. Pepa, ing. inspector silvic.
Petru Mihalescu, ing. subinspector silvic.
Pavel Goanţă, ing. şef silvic.
Petru Fotoc, inginer silvic.
Vasile Mariţia, ing. silvic.
Ştefan Bornuz, ing. silvic.
Vizantie Murgu, inginer silvic.
Mihail Cloşan inginer silvic.
Eugen Feneşanu, inginer silvic.
Nicolae Ijac, ing. silvic.
Corneliu Negrei, ing. silvic.
Damaschin Stroca, ing. silvic.
Alex. Andrei, ing. silvic stagiar.
Corneliu Ferdian, ing. silvic stagiar.

Primăria oraşului Bistriţa

Carol Binder, inginer şef silvic.

Aşezămintele „Madona Dudu" Craiova

I. I. Stătescu, inginer silvic cu 4 ani vechime.

In serviciul particular

St. Costescu, ing. subinspector silvic cu 3 ani 8 luni 15 zile vechime.

D. Angelescu, ing. silvic cu 2 ani 10 luni 15 zile vechime

Creditul Technic

M. P. Florescu, inginer inspector silvic 3 luni vechime.

Cooperativa „Albina"

I. Ciupală, inginer şef silvic cu 4 ani 9 luni 15 zile vechime.

MARIN N. ŞOGORĂSCU

In vârstă de 37 ani

Inginer silvic şi avocat

Decorat cu ordinul Coroana României în gradul de cavaler cu panglica de Virtute militară.

Decedat în comuna Olanu, jud. Argeş, în ziua de 17 Noembrie. Inmormântarea a avut loc în ziua de 19 Noembrie la cimitirul Biserica Albă, comunc Olanu, jud. Arges.

Societatea „Progresul silvic" a exprimat regrete familiei şi pe această cale aduc la cunoştinţa colegilor tristul desnodământ.

MINISTERUL AGRICULTURII ŞI AL DOMENIILOR
CASA PĂDURILOR
DIRECŢIA AMENAJERILOR

DECIZIUNE

Noi, Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculturei şi al Domeniilor.

Asupra raportului Domnului Administrator al Casei Pădurilor.

Având în vedere articolul 2 din Codul Silvic.

Având în vedere articolul 2 din Legea Modificărilor la Codul Silvic publicată în Monitorul Oficial No. 131/920.

DECIDEM:

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul de exploatare al pădurii Farkaslaka pendinte de Comuna Belin judeţul Trei Scaune proprietatea D lui Inginer Silvic Aron Siko şi văduva lui Tănasie Kispyörgy născută Iuliana Siko în suprafaţă de 63 hectare 5200 m. p. din care 36 ha 1200 m. p. exploatabilă. — Regimul Codru cu tăeri rase.

Revoluţia normală 60 ani, exploatarea în 2 ani şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar;

b) Regulamentul de exploatare al pădurii Creţoaia pendinte de Comuna Dumbrava judeţul Mureş-Turda proprietatea Bisericei gr. Orientale şi Gr. Catolice din Dumbrava în suprafaţă de 46 ha. 9500 m. p. din care 38 ha. 6400 m. p. de exploatat. — Regimul Crâng simplu. — Revoluţia normală 35 ani, exploatarea în doi ani şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar;

c) Regulamentul de exploatare al pădurei Pecealeu pendinte de Comuna Poenile de sub Munte judeţul Maramureş proprietatea D nul Ignat Mendelovici, Eiscoviţi Elias, Eiscoviţi Hersch şi Stein Chaim în suprafaţă de 392 ha 7212 m. p. din care 62 ha 6560 m. p. pădure de protecţie.

Regimul Codru cu tăeri rase în două serii. — Revoluţia normală 80 ani, exploatarea în 6 ani şi cu garanţia de împădurire de 2000 lei de fiecare hectar;

d) Regulamentul de exploatare al pădurii Horăsăuţi Vartarasevici pendinte de Comuna Horosăuţi judeţul Zăstavna proprietatea D-nei Elsa Lucasievici, Maria şi Ana Vartarasievici în suprafaţă de 680 ha. 2300 m. p. Regimul Codru cu tăeri succesive. — Revoluţia normală 60 ani, exploatarea în 60 ani şi cu garanţia de împădurire de 500 lei de fiecare hectar;

e) Regulamentul de exploatare al pădurii Mihalcea pendinte de Comuna Mihalcea judeţul Cernăuţi proprietatea D-nul D. Rosenblatt în suprafaţă de 399 hectare 7500 m. p. din care de exploatat 266 ha. 1800 m. p. Regimul Codru cu tăeri succesive. Revoluţia normală 60 ani, exploatarea în 8 ani şi cu garanţia de de împădurire 500 lei fiecare hectar ;

f) Regulamentul de exploatare al pădurii Valea Seaca Racotiaşu pendinte de Comuna Bretcu judeţul Trei Scaune proprietatea Fraţilor Lt. Col. V. Zernoveanu, Maior N. Zernoveanu şi Dr. D. Zernoveanu în suprafaţă de 80 ha. — Regimul Codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 70 ani, exploatarea în 4 ani şi cu garanţia de împădurire 2000 lei de fiecare hectar ;

g) Regulamentul de exploatare al pădurei Budeniţi pendinte de Comuna Budeniţi jud. Storojineţ proprietare D-nei A. Waloznisky în suprafaţă 800 ha 3700 m. p. din care de exploatat 145 ha. — Regimul Codru cu tăeri rase, exploatarea în 3 ani.

Garanţia de împădurire 1500 lei de hectar;

h) Amenajamentul pentru exploatare al pădurei Săvârşin formată din trei trupuri, pendinte de Comunele Halalis, Cuiaş Săvârşin, Timişeşti şi Troiaş jud. Arad proprietatea D-nei Irma Hunyady născută Nadasdy în suprafaţă de 4916 ha. 7000 m. p. din care 4556 ha. 2000 m. p. pădure. — In prima decenie se va exploata 458 ha. 3000 m. p.

Regimul Codru cu tăeri rase în 2 serii. — Revoluţia normală 80 ani.

Garanţia de împădurire 2000 lei de fie care hectar;

i) Regulamentul de exploatare al pădurii Ponor pendinte de Comuna Tusa jud. Sălaj proprietatea D-lui Akos Lengyel şi soţii în suprafaţă de 142 ha. 8967 m. p. din care de exploatat 110 ha. 5000 m. p. Regimul Codru cu tăeri rase.

Revoluţia normală 80 ani exploatarea în 3 ani cu începere din anul 1924/925 şi cu garanţie de 2000 lei de hectar.

Art. II). — Aceste regulamente de exploatare (sau amenajamente) se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situaţiunea comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente (sau amenajamente) referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp tau suferit schimbări din cauza aplicărei reformei agrare, sau ori ce alte cauze, regulamentul (amenajamentul) se va revizui imediat fie din punct de vedere pur technic Silvic, fie asupra proprietăţii, suprafeţei, etc.

Art. III). Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în regulamentele respective şi articolele adiţionale anexate sunt executorii

Art. IV). – Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 7 Octombrie 1924 în cabinetul nostru

(ss) *Ministrul* Al. Constatinescu

No. 54583

Deciziune

Noi, Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculturei şi Domeniilor.

Asupra raportului domnului Administrator al Casei Pădurilor.

Având în vedere articolul 2 din Codul Silvic.

Având în vedere articolul din Legea Modificărilor la Codul Silvic publicată în Monitorul Oficial nr. 131/920.

DECIDEM:

Art. I. – Se aprobă de noi:

a) Regulamentul de exploatare al pădurii Cosminele de jos pendinte de Comuna Cosminul judeţul Prahova proprietatea d-nei Balaşa Trandafir Djuvara născută Pangal în suprafaţă de 431 ha. 0950 m. p. pădurea Regimul Crâng simplu.

Revoluţia normală 20 ani, exploatarea în 12 ani şi cu garanţia de împădurire 300 lei de fiecare hectar;

b) Regulamentul de exploatare al pădurii Hudeşti Lot. I pendinte de Comuna Hudeşti judeţul Dorohoi, proprietatea d-nei Luiza dr. Goilav, Janetta General Alex. Gorschi, Matilda Jeni Urseanu, şi d-na Florica Urseanu, în suprafaţă de 423 hetare

2000 m. p. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 30 ani au garanţia de 400 lei la ha.

c) Regulamentul de exploatare al pădurii Mătăsaru, Zăbrăuţi sau Gândeşti şi Tiioara pendinte din comuna Stâncăşeni Judeţul Tutova proprietatea d-nei Aurelia Inginer C. Căbunea, în suprafaţă de 241 hectare 0110 m. p. Regimul crâng simplu.

Revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 10 ani şi cu garanţia de împădurire 400 lei de fiecare hectar;

d) Regulamentul de exploatare al pădurei Mitoc Loturile nr. I şi II, pendinte de Comuna Mitoc judeţul Dorohoi proprietatea d-lor Carol şi Leon Fischer în suprafaţă de 126 ha. din care de exploatat 60. ha. 5000 m. p. Regimul crâng cu 60 rezerve la hectar grupul I şi crâng simplu trupul II şi III.

Revoluţia normală 30 ani, exploatare în 10 ani o suprafaţă de 60 ha. 500 m. p. şi cu garanţia de împădurire 600 lei de fiecare hectar, trupul I şi 400 lei de hectar trupurile II şi III.

e) Regulamenţul de exploatare al pădurei Ezeru Ipatele pendinte de Comuna Ipatele judeţul Vaslui proprietatea D-nei Nadina Buzdugan în suprafaţă de 4 hectare 0970 m. p. din care de exploatat 12 ha. 4400 m. p. Regimul Crângului cu 80 rezerve la hectar de esenţă stejar şi fag din cei mai groşi. Revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 1 an şi cu garanţia de împădurire 1600 lei de fiecare hectar pentru suprafaţa eploatabilă; Revizuirea se va face după 20 ani.

f) Regulamentul de exploatare al pădurii Tisarul Sendrea pendinte de Comuna Pauleşti judeţul Putna proprietatea d-nei Elena Dr. Mancas în suprafaţă de 901 hectare din care se exploatează numai 169 ha. Regimul codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 120 ani, exploatarea în 4 ani pentru supraţa de 168 ha. şi cu garanţia de împădurire 2000 lei de fiecare hectar;

g) Suplimentul la amenajamentul pădurei Hangu, pentru continuarea exploatărei seria IV Schitul din judeţului Neamţ în suprafaţă de 5677 ha. din care 501 ha poeni.

Regimul codru cu 2 tăeri succesive. Revoluţia normală 100 ani, începută în 1888, din care 1888—1943 perioada de exploatare şi 1944—1988 perioada de aşteptare.

Garanţia de regenerare va fi de 1000 lei de hectar pentru parchetele de parcurs cu 2 tăeri de regenerare în perioada 1924—1943, şi numai de 500 lei de hectar pentru parchetele parcurse cu tăerile de regenerare din trecut şi în care în perioada vorbită se va face numai tăerea definitivă.

h) Amenajamentul pădurei Drăgăeşti, Ungureni, Căprioru, Gheboaia Isvoarele şi Făgeţel din judeţul Dâmboviţa, proprietatea Statului în suprafaţă de 2606 ha. 7700 m. p. formând trei serii de exploatare. Regimul codru cu tăeri succesive, seria I şi crângul simplu seria II şi a III.

i) Regulamentul de exploatare al pădurei Putrezeni trupul Cociuba pendinte de com. Coroeşti jud. Tutova, proprietatea d-lui Al. Anastasiu în suprafaţă de 140 ha. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 3 ani şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar.

j) Regulamentul de exploatare al pădurei Dosul Raiului pendinte de Com. Bălceşti jud. Argeş, proprietatea D-nul Pătraşcu M. Bododea în suprafaţă de 40 ha. 5875 m. p. crângul cu 60 arbori de rezervă la hectar de esenţă stejar şi fag. — Revoluţia normală 30 ani, exploatarea în trei ani şi cu garanţia de împădurire 700 lei de fie care hectar:

k) Regulamentul de exp'oatare al pădurei Roşia Jiu pendinte de Comuna Roşia Jiu jud. Gorj proprietatea D-lui C. C. Gărdescu în suprafaţă de 40 ha. — Regimul crăng simplu. — Revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 3 ani şi cu garanţia de împădurire 150 Lei de fiecare hectar.

Art. 2). — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în regulamentele respective şi articolul adiţional anexat sunt executorii.

Art. 3 şi ultimul). — Domnului Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 7 oct. 924 în cabinetul nostru

(ss) *Ministru* **Al. Constantinescu**

No. 54581

Decizi une

Noi, Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculturei şi al Domeniilor.

Asupra raportului Domnului Administrator al Casei Pădurilor.

Având în vedere articolul 2 din Codul Silvic,

Având în vedere articolul 2 din Legea Modificărilor la Codul Silvic publicată în Monitorul Oficial No. 131 din 1920.

DECIDEM:

Art. 1. Se aprobă de noi :

a. Regulamentul de exploatare al pădurei Mangalul, Helmegioaia, Ghinţu şi Tiioara, pendinte de comuna Stâncăşeni, judeţul Tutova, proprietatea D lui D-r Dragomir Hurmuzescu, în suprafaţă de 182 hectare 5634 m. p. fără poeni, din care de exploatat 118 hectare 8584 m. p. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 5 ani pentru suprafaţa de exploatat şi cu garanţie de împădurire 500 lei de fiecare hectar;

b. Regulamentul de exploatare al pădurii Zăvoaele Bucşani-Răţoaia, pendinte de comuna Bucşani, judeţul Dâmboviţa, proprietatea D-lui Mihail Capuţineanu, în suprafaţă de 140 hectare. Regimul crângul cu 40 de plute la hectar alese din cele mai sănătoase şi mai bine conformate chiar dacă nu vor fi uniform repartizate. Revoluţia normală 10 ani, exploatarea în 10 ani şi cu garanţia de împădurire 200 lei de fiecare hectar;

c. Regulamentul de exploatare al pădurii B deasa pendinte de comuna Vultureni, judeţul Tecuci, proprietatea D-lor Romeo şi Aurel Vidraşcu, în suprafaţă de 22 hectare 1500 m. p. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani. exploatarea în 3 ani şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar;

d. Regulamentul de exploatare al pădurii Socoleşti, pendinte de comuna Socoleşti, judeţul Mehedinţi, proprietatea D-nei Elena Chiriţescu, în suprafaţă pe 21 hectare 2100 m. p. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 25 ani, exploatare într'un an şi cu garanţia de împădurire 200 lei de fiecare hectar;

e. Regulamentul de exploatare al pădurii Racovăţ, pendinte de comuna Vârciorova, judeţul Mehedinţi, proprietatea D-lui Zisu Muşu, în suprafaţă de 314 hectare 7000 m. p. pădure din care se exploatează supr. de 101 hectare 4 00 m. p. Regimul codru cu 2 tăeri succesive. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea în 10 ani pentru suprafaţa de 101 hectare 4500 m. p. ce se va exploata şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar;

f. Regulamentul de exploatare al pădurii Prelipca Dintevici Lotul 5, pendinte de comuna Văculeşti, judeţul Dorohoi, proprietatea D şoarei Ortansa G. Dintevici, în suprafaţă de 43 hectare 9495 m. p. Regimul crângul cu 120 rezerve la hectar. Revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 4 ani şi cu garanţia de împădurire 400 lei de fiecare hectar;

g) Regulamentul de exploatare al pădurii Palanga sau Ojasca, pendinte de comuna Măgura, județul Buzău, proprietatea D-lui Costică Iurca, în suprafață de 52 hectare 9700 m. p. Regimul crâng simplu. Revoluția normală 18 ani, exploatarea în 13 ani şi cu garanția de împădurire 300 lei de fiecare hectar;

h) Regulamentul de exploatare al pădurii Prelipca Dintevici Lotul 8. pendinte de comuna Văculeşti, județul Dorohoi, proprietatea D-nei L-t-Colonel Titus Maier, în suprafață de 43 hectare 9495 m. p. Regimul crâng simplu. Revoluția normală 30 ani, exploatarea în 2 ani şi cu garanția de împădurire 400 lei de fiecare hectar;

i) Regulamentul de exploatare al pădurii Filiaş pendinte de comuna Filiaş, județul Dolj, proprietatea Obştei de cumpărare Filiaşi, în suprafață de 63 hectare 3500 m. p. pădure. Regimul crâng simplu. Revoluția normală 25 ani, exploatarea în 2 ani şi cu garanția de împădurire 400 lei de fiecare hectar.

Art. 2. Toate celelalte dispozițiuni prevăzute în regulamentele respective şi articolul adițional anexat sunt executorii.

Art. 3 şi ultimul. Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cn executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 6 Noembrie 1924 în cabinetul nostru.

(ss) Ministru, **Al. Constantinescu**

No. 59317

Deciziune

Noi, Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculturei şi Domeniilor,

Asupra raportului Domnului Administrator al Casei Pădurilor,

Având în vedere articolul 5 din Codul Silvic.

Având în vedere articolul 2 din Legea Modificărilor la Codul silvic publicată în Monitorul Oficial No. 131 din 1920,

DECIDEM:

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a. Regulamentul de exploatare al pădurii Domeniul Petriş pendinte de comunele Obârşia, Corbeşti şi Petriş, județul Arad, proprietatea Băncei Generale a Țărei Româneşti din Bucureşti în suprafaţă de 3635 hectare 1400 m. p. pădure. Regimul codru cu tăeri rase Seria I în suprafaţă de 446 hectare 4900 m. p. şi crâng simplu pentru Seria II şi III în suprafaţă totală de 2688 hectare 6500 m. p. Revoluţia normală 60 ani seria de codru şi 40 ani seria II şi III de crâng; exploatarea în 20 ani seria de codru şi 30 ani seriile de crâng simplu. Garanţia de împădurire 1000 lei seria de codru şi 400 lei seria de crâng, pentru fiecare hectar;

b) Regulamentul de exploatare al pădurii Măieruş pendinte de comuna Sovata, judeţul Mureş-Turda, proprietatea Composesoratului ţăranilor din Sovata, în suprafaţă de 277 hectare 8600 m. p. din care de exploatat 204 hectare 3968 m. p. Regimul codru cu tăeri succesive. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea în 8 ani şi cu garanţia de împădurire 2000 lei de fiecare hectar;

c) Regulamentul de exploatare al pădurii Copaţ pendinte de comuna Sovata, judeţul Mureş-Turda, proprietatea Composesoratului ţăranilor din Sovata, în suprafaţă de 178 hectare 2904 m. p. pădure din care se exploatează 74 hectare 6659 m. p. Regimul codru cu tăeri succesive. Revoluţia normală 36 ani exploatarea în 6 ani şi cu garanţia de împădurire 2000 lei de fiecare hectar;

d) Regulamentul de exploatare al pădurii Zebrac şi Drigla pendinte de comunele Stânceni şi Topliţa Română judeţul Mureş Turda, proprietatea familiei Baron Banffy în suprafaţă de 1286 hectare, în două serii de exploatare. Regimul codru că tăeri rase. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea în 11 ani şi cu garanţia de împădurire 800 lei de fiecare hectar;

e) Regulamentul de exploatare al pădurii Hurez pendinte de comunele Hurez, Ravova şi Stâna de sus, judeţul Satu Mare în suprafaţă de 884 hectare. Regimul codru cu tăeri succesive. Revoluţia normală 70 ani, exploatarea în 12 ani şi cu garanţia de împădurire 800 lei de fiecare hectar; proprietatea D-lor Desideriu Ungart şi Mauriţiu Tischler;

f) Regulamentul de exploatare al pădurii Tistabic şi Lucuţu pendinte de comune Zăbala, jud. Trei-Scaune, proprietatea Composesoratului Conia, în suprafaţă de 737 hectare 5033 m. p. pădure din care de exploatat 50 hectare. Regimul codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 70 ani, exploatarea într'un an pentru cele 50 hectare şi cu garanţia de împădurire 1000 lei de fiecare hectar, menţinându-se starea împădurită unde panta este mare;

g) Regulamentul de exploatare al pădurii Stupca pendinte de comuna Stupca, judeţul Gura-Humorului, proprietatea D-nei Ema Krismanici, în suprafaţă de 673 hectare 7400 m. p. din care se exploatează în primul deceniu 71 hectare 1800 m. p. Regimul codru cu tăeri succesive. Revoluţia normală 80 ani. exploatare în 2 ani pentru suprafaţă de 60 hectare 7800 m. p. şi 10 ani pentru restul de 10 hectare 4000 m. p. şi cu garanţia de împădurire 2000 lei de fiecare hectar pentru cele 60 hectare 7800 m. p. şi 1000 lei de hectar pentru cele 10 hectare 4000 m. p.;

h) Regulamentul de exploatare al pădurii Mega pendinte de comuna Mega judeţul Vijniţa, proprietatea D-nei Elena Bigot St, Quentin, în suprafaţă de 1414 hectare pădure. Regimul codru cu tăeri rase Seria I si codru grădinărit Seria II. Revoluţia normală 60 ani, exploatarea în 6 ani pentru suprafaţa de 141 hectare din Seria I şi 10 ani Seria II şi cu garanţia de împădurire 2000 lei de fiecare hectar pentru Seria I şi 1000 lei Seria II;

i) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii Ciachi-Gârbou pendinte de comuna Ciachi-Gârbou judeţul Solnoc-Dobâca, proprietatea D-lui Iozica Ioan, în suprafaţă de 1974 hectare 1400 m. p. din care de exploatat supraf. de 1206 ha 4300 mp. Regimul codru cu tăeri rase, exploatarea în 10 ani şi cu garanţia de împădurire 3000 lei de fiecare hectar.

Art. 2. — Aceste regulamente de exploatare (sau amenajamente) se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându se drept definitivă situaţiunea comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente (sau amenajamente), referitoare la suprafaţa pădurii, la numele proprietarului, etc., au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza aplicărei reformei agrare, sau orice alte cauze, regulamentul (amenajamentul) se va revizui imediat fie din punct de vedere pur technic silvic, fie asupra proprietăţei, suprafaţei, etc.

„PETROŞANI“

SOCIETATE ANONIMĂ ROMANĂ

PENTRU

EXPLOATAREA MINELOR DE CĂRBUNI

Capital Social Lei 280.000.000

MINELE : Petroşani, Vulcan, Aninoasa şi Dilja
Judeţul Huniedoara, Transilvania

Direcţiunea Generală :

BUCUREŞTI

STRADA AUREL VLAICU No 22

Adresa telegrafică : „PETROŞANI“.

Telefon 39|77

HOTEL

„ROYAL PALACE"

Proprietatea Societăţei „Clădirea Românească"

BUCUREŞTI — STR. SĂRINDAR COLŢ CU BREZOIANU

* * *

Tarif foarte avantagios. — Camere cu luna

CONSTRUCŢIUNE NOUA

CALORIFER, ASCENSOARE, TELEFOANE, BAI,

APA CALDA şi RECE, LUMINA ELECTRICA, ETC.

Curăţenie, Ordine, Linişte.

„BANCA ROMANEASCA"

Societate anonimă, fondată în anul 1911

Capital vărsat şi Fond de rezervă Lei 379.000.000

Sediul Central „BUCUREŞTI"

SUCURSALE: *Arad, Bălţi, Bazargic, Braşov Cernăuţi, Cetatea-Albă, Chişinău, Cluj, Constanţa, Craiova, Galaţi, Ismail, Oradia-Mare, Satu-Mare, Sibiu, Soroca, Tg.-Mureş, Timişoara, Tighina, Tulcea.*

BĂNCI AFILIATE:

Banca Almajului, Bozovici
„ *Bacăului*, Bacău
Câmpulungul Moldovenesc, C. Lung
Banca de Comerţ şi Industrie, Roman
Banca Comercială şi Industrie din Valea Târnavei, Diciosânmartin
Banca Corvineană, Hunedoara
„ *Creditul Dobrogei*, Constanţa
„ *Creditul Prahovei*, Ploeşti
„ *Dunărea Romanească*, Brăila
„ *Durostorului*, Silistra
„ *Economul*, Cluj
Banca Iaşilor, Iaşi
„ *Maramureşeana*, Sighetul Marmaţiei
Banca Mehedinţului, T.-Severin
„ *Petrodava*, P.-Neamţ
„ *Pieţei*, Bucureşti
„ *Rădăuţilor*, Rădăuţi
„ *Română*, Dorohoi
„ *Românească a Banatului*, Lugoj
Banca Românească a Orientului, Bucureşti
Banca Sebeşeană, Sebeşul Săsesc
„ *Ştefan cel Mare*, Fălticeni
„ *Suceava*, Suceava

Face toate operaţiunile de Bancă

☞ Serviciu special pentru relaţiunile cu străinătatea. ☜

6788

Anul XXXVI Decembrie 1924 No. 12

REVISTA PADURILOR

UNIFICATĂ CU

ECONOMIA FORESTIERA

ORGANUL SOCIETĂŢEI „PROGRESUL SILVIC"

Apare sub conducerea comitetului de redacţie compus din d-nii:

Dr. M. D. Drăcea, M. P. Florescu, I. Guguianu, N. Iacobescu, Z. Prsemitky, D. Robănescu, V. N. Stinghe, I. Timoc şi G. Turneanu

Sub preşedinţia d-lui **PETRE ANTONESCU**

Redacţia şi Administraţia Revistei la Casa Pădurilor
(în Ministerul de Domenii)

ABONAMENTUL 200 LEI PE AN

Pădurea-Stepa Ierboasă — Lupta între aceste două formaţiuni . . . . **Al. Borza**
Contribuţii asupra Problemei stejarului în România (Exportul) . . . . **M. P. Florescu**
Dela congresul din Lyon . . . . **H. Manole**
Desbaterile celui al 36-lea congres al societăţei „Progresul Silvic" . . . . ⁂
A[illegible]rea sistemului metric . . . . **P. I.**
Informaţiuni . . . . ⁂
Decizii . . . . ⁂

BUCUREŞTI
TIPOGRAFIA „NAŢIONALA", JEAN IONESCU & Co.
1, STRADA BURSEI, 1
1924

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE
AL
SOCIETĂȚEI „PROGRESUL SILVIC"
PE PERIODUL 1921—1925

Recunoscută persoană morală prin Decretul Regal No. 1630 dela 28 Aprilie 1904, cu sediul în palatul Ministerului de Domenii

---

Consilieri :

Ion Aleman
M. Boldur
Al. Constantinescu
Aureliu Eliescu
Mihail P. Florescu
Liviu Marțian
Ion Moldovanu
Const. Opran
Const. Sava-Goiu
Vintilă Stinghe
M. Tănăsescu

Cenzori :

Ovidiu Crattero, C. P. Georgescu și Xenofon Sculy.

Cenzori Supleanți :

I. Comanici, Dr. Marin Drăcea și G. Turneanu.

Biroul Societăței „PROGRESUL SILVIC"

Președ inte : Al. Constantinescu

Vice-Prezedinți : Aureliu Eliescu
Liviu Marțian

Secretar : M. P. Florescu
Casier : N. Elefterescu

Ajutor de Secretar și Casier Emil Niculescu

Art. 3. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în regulamentele respective şi articolul adiţional anexat sunt executorii.

Art. 3 şi ultimul — Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 25 Noembrie 1924 în cabinetul nostru.

(ss) Ministru, **Al. Constantinescu**

No. 61889

BIBLIOTECA
Institutul Forestier
[illegible]

Anul XXXVI DECEMBRIE 1924 No. 12

REVISTA PADURILOR
UNIFICATĂ CU
ECONOMIA FORESTIERA

PADUREA — STEPA IERBOASA — LUPTA ÎNTRE ACESTE DOUA FORMAŢIUNI [1]

Multă vreme se credea, că este un privilegiu şi un dar exclusiv al omului să ducă o viaţă socială: să alcătuiască grupări mai mici ori mai largi cu interese comune şi mod de viaţă identic, în luptă ori întrecere cu alte grupări similare, care urmăresc şi ele un traiu cât mai bun pe pământ, în această vale a plângerii.

S'a crezut, că numai oamenii sunt capabili să se grupeze în tagme şi clase sociale, în partide şi în organizaţii de Stat, asuprindu-se, stânjenindu-se, iar mai rar ocrotindu-se, apărându-se, ajutându-se unii pe alţii. Mulţi poate şi astăzi cred că nu există decât societate şi sociabilitate umană şi numai o **sociologie umană**, care studiază problemele atât de variate şi complexe ale societăţii omeneşti.

Lărgirea orizonturilor biologice a desvelit o lume nouă de fiinţe **sociabile** şi **sociale** în regnul animal. Animalele superioare ca şi inferioare adesea se grupează în societăţi cu norme comune de traiu, cu o armonie socială şi frăţească între tovarăşi, cu luptă şi ură contra fiinţelor care stau afară de cercul lor.

Societatea perfectă a albinelor, Statul lor ideal era cunoscut mai dedemult. Vieaţa socială a elefanţilor, maimuţelor, pinguinilor etc. a fost studiată în timpuri mai recente numai. Cele mai uimitoare taine din vieaţa insectelor, a furnicilor ni le-a desvelit nemuritorul sociolog al animalelor, Fabre. In urma acestor cercetări şi descoperiri suntem în clar, că ideea socială stăpâneşte întreaga lume animală.

Cum stăm însă cu plantele?

---

[1] Conferinţă ţinută la 28 Decembrie 1923 la Universitatea din Cluj pe care o reproducem şi noi din cauza importanţei sale (Nota Redacţiei).

Primii cercetători ai regnului vegetal se interesau mai mult de uzul şi utilitatea plantelor, neglijând pe cele care nu ne puteau servi ca hrană, medicină, îmbrăcăminte ori podoabă. Pe timpul lui Lineu, plantele interesau mai mult ca obiecte muzeale, ca mumii de-o variabilitate extraordinară, a căror descriere, inventariere şi clasificare era preocuparea unică a botanicei. „Botanicus verus", botanist adevărat era numai acela, care cunoştea după nume toate plantele care-i veneau în cale.

Aproape numai de un veac s'a îndreptat atenţiunea naturaliştilor spre vieaţa plantelor, cercetând mai deaproape cum se nutreşte, cum creşte, cum respiră, cum se reproduce planta, ca individ izolat. Şi studiul acestor funcţiuni vitale ale plantei s'a făcut mai mult în laboratoriile de fisiologie vegetală.

Mai târziu au început botaniştii a observa şi studia metodic legăturile şi raporturile dintre plantă şi „staţiunea" unde creşte, dând fiinţă unei discipline noui, numite Ecologie (oecologie).

Numai recent de tot s'a văzut, că în afară şi peste această viaţă individuală stăpânesc legi şi raporturi şi legături „sociale" între plante; că individul este şi aci înglobat în unităţi mai mari, cu vieaţă proprie, în tovărăşii şi grupări, asemănătoare cu cele omeneşti. Şi la plante se poate vorbi şi trebue să vorbim despre societăţi sau „asociaţii", despre lupte sociale şi armonie socială, despre clase sociale, despre boieri şi calici, despre aristrocraţi şi plebei, despre stâlpii societăţii ca şi despre trântorii şi paraziţii ei. Lupte surde şi mute, dar crâncene, pe vieaţă şi moarte se dau şi între clasele sociale, între Statele din lumea plantelor, cu reforme şi transformări lente uneori, cu revoluţii sociale grozave altădată.

In botanică se vorbeşte despre „fitosociologie", ca despre un ram al „biologiei" în sens mai larg, sau ca despre o parte a fitogeografiei numai recent de tot. Fitosociologia, ca disciplină botanică distinctă, este de dată recentă cu atât mai vârtos îi este nou numele ei. La congresul botanic din Bruxelles dela 1910 a fost propus numele de „fitosociologie" din partea lui Jaccard pentru acea parte a geobotanicei oecologice, care studiază legile şi condiţiile asocierii plantelor; congresul a acceptat atunci însă terminul de „synecologie." Abia la 1917 pătrunde în literatura botanică şi devine popular numele de „fitosociologie“, în Elveţia, America şi Franţa, urmate şi de alte State.

Astăzi sub „fitosociologie“ se înţelege în genere studiul asociaţiilor de plante, din toate punctele de vedere, o ştiinţă aparte, cu scopuri şi metode şi obiecte de cercetare proprii.

Ruşii pretind, că la ei s'ar fi desvoltat şi s'ar fi autonomizat mai întâi disciplina fitosociologiei (Sukatschew, 1915), dupăce Paczosky făcuse de pe la 1891 încercări de a întemeia această ştiinţă aparte. Chiar şi numele de fitosociologie s'ar fi găsind de pe la 1898 în literatura rusească (Krylow, în Tomsk) fără ca să fi influenţat însă literatura botanică ştiinţifică, în care n'a pătruns. La noi fitosociologia este prea puţin cunoscută, deşi nicăeri ca la noi nu se oferă teren mai interesant pentru studii de „sociologie vegetală“, studiul asociaţiilor de plante.

Nu este de fapt lipsit de interes, să aruncăm o privire asupra „vieţii sociale“ din lumea vegetală ce ne încunjoară, pe care mulţi dintre noi nici nu o bănuesc măcar, ori nu îi dau nici o atenţie, nedându-şi seamă de farmecele ei, de importanţa ei ştiinţifică dar în acelaş timp şi practică, pentru nevoile şi interesele agriculturei şi silviculturei mai vârtos.

In jurul nostru ochiul cercetătorului descopere cu uşurinţă mai multe societăţi perfecte, „State“ de plante, republici bine închegate şi organizate. Pădurea, „stepa“, vegetaţia palustră, sunt în preajma noastră formaţiunile vegetale naturale primare mai principale.

Despre pădure şi despre stepă mă ocup în acest studiu, insistând asupra morfologiei lor sociale în general şi asupra unor fenomene de succesiune mai importante.

I. **Pădurea** este cea mai remarcabilă tovărăşie de plante la noi, este cel mai de seamă „Stat“ de plante, organizat şi consolidat în raport cu situaţia geografică („factorii orografici“) cu condiţiile fizico-chimice ale solului („factorii edafici“), cu condiţiile produse de vietăţi („factorii biotici“), în special răspunzând însă şi prescripţiilor „climei.“ Clima este pentru societăţile de plante ceeace pentru oameni, State şi societăţi este „spiritul timpului“ sau fatalitatea istorică, care produce anumite fapte, evoluţii, progrese. Clima, cu factorii ei componenţi: căldură, lumină, umiditate şi vânt, hotărăsc mai mult decît condiţiile solului, dacă se poate înfiripa o pădure ori ba. Şi dintre căldură şi apă iarăşi aceasta din urmă decide.

Este nevoe de cel puţin 500 mm de precipitaţiuni atmosferice pe an, ca o pădure să poată lua fiinţă, şi să dăinuiască bine. Cu excepţia bărăganelor din Muntenia de Est, Sudul Moldovei şi Basarabia precum şi a unor regiuni din Dobrogea, clima României este favorabilă pădurilor. In timpuri preistorice, înainte de aşezarea omului pe aceste plaiuri, aproape ţara întreagă era împădurită. Numai creştetele munţilor celor mai înalţi prezentau goluri, unde tot clima alpină nu permite închegarea unei păduri.

Pădurile noastre — aceste tipuri de formaţiune vegetală — sunt felurite, dupe regiuni şi altitudini, variind mai vârtos în privinţa elementelor principale ce o compun: de cetinoase sau brazi la munte (dela 1000 metri în sus),[1] de foioase cu frunze caduce mai la vale,[2] şi anume de fag, de carpin şi stejar[3] ori de un amestec de fel şi fel de copaci. Aceste tipuri speciale de păduri sunt „asociaţiile" fitosociologiei, unităţile biologice cele din urmă. Sunt însă atâtea trăsături comune la toate pădurile foioase, pe lângă multele deosebiri care le despart, încât putem lua una ca tip: un stejăriş, un făget.

Un codru de stejar se prezintă la prima vedere ca o armată uriaşă dar mută, ca un masiv uniform, fără viaţă, ca un „falanster" al sociologilor vizionari.

Dacă analizăm însă alcătuirea intimă a acestui Stat, găsim o mulţime de elemente sociale ce-l compun, ce vieţuiesc împreună după legi şi norme înscrise în marea pravilă a naturii, prezentând o ideală „împărţire a muncii", complectându-se, ocrotindu-se dar în acelaş timp şi luptând unele cu altele. Ca straturi sociale 1) sau clase găsim înainte de toate arborii, pătura „suprapusă", stăpânitoare. Apoi urmează pătura, etajul mijlociu al tufelor, al arboreilor pitici, „parvo-şi nanolignidelor." Lianele, viţele fac legătură între ele. Dedesupt se aşterne un covor de ierburi, poporul florilor şi altor plante ierboase. De pământ se lipeşte lumea umilă a ciupercilor şi a muşchilor 2). In pămînt lucrează norodul necuvântător al ciupercilor şi microbilor. Aceste straturi „sociale" nu sunt numai juxtapuse în pădure. Ele depind fisiologiceşte şi în manifestările vieţii lor casnice, gospodăreşti, cum se zice : în oecologia lor unele de altele, armonizându-se ori luptându-se, după cum cere nevoia, ducând totuşi o „căsnicie" adevărată 3). Unul sau mai multe straturi sociale pot şi lipsi din pădure, fără ca să li se resimtă lipsa.

---

[1] Această „formaţiune vegetală" se numeşte după terminologia fitosociologică preconizată de H Brockmann-Jerosch şi E Rübel (1912): Aciculisilvae.

[2] Numite cu termin internaţional: „Aestatisilvae = păduri numai vara înfrunzite, în opoziţie cu „Laurisilvae" (= păduri cu frunză lată şi pururea verzi) şi cu „Durisilvae" (= păduri cu frunze înguste de tipul Casuarinei) şi „Hiemisilvae" (*păduri* de monsun, care îşi leapădă frunzele în sezonul uscat).

[3] Inţelegând sub acest nume colectiv cele 5 specii principale de Quercus din flora noastră: Q. pedunculata, sessiliflora, cerris, conferta şi lanuginosa.

Arborii, copacii reprezintă puterea, clasa privilegiată, oligarhică a pădurii. Rădăcinile lor puternice scormonesc pământul, sugându-i vlaga, sărurile nutritoare, apa care circulă prin trunchiu şi frunze, făcând transportul acestor săruri la bucătăria plantei, la frunză.

Toate vietăţile pădurii, în special plantele, sunt la discreţia oligarhilor-copaci. Ei sug vlaga pământului, ei absorb razele de lumină cu miliardele lor de frunze, lăsând restului de vegetaţie numai fărămăturile ospăţului lor. Persecută până la moarte orce altă plantă, arbust ori buruiană, care nu se adaptează la modul de vieaţă dictat de copaci. Dar să nu credem că celelalte clase sociale se împotrivesc prea mult potentaţilor oligarhi. Demnitatea „cetăţenească" şi de clasă nu pare a fi prea desvoltată nici în republica codrilor. Cetăţenii pădurei rabdă cu resemnare tirania copacilor, privesc apatic, cum li-se fură, şi aici ca şi aiurea, cele mai sfinte drepturi înscrise în pravila naturii, dreptul la lumină, fără să încerce măcar să-şi scuture acest jug.

---

1) In fitosociologie aceste straturi se numesc „synusii" şi reprezintă „tipurile biologice" ori formele de vegetaţie ale elementelor ce alcătuiesc o asociaţie.

2) Numit şi strat muscinal.

3) Fitosociologia modernă face nu numai analiza calitativă a asociaţiilor studiind speciile ce le alcătuesc şi forma lor de vegetaţie, ci face şi o minuţioasă analiză cantitativă a asociaţiei, întrebându-se de abundanţa elementelor, de proporţia numerică la care se amestecă, de constanţa, fidelitatea, dominanţa şi sociabilitatea lor, de vitalitatea şi puterea lor dinamică.

Arbuştii răsleţi din pădure vegetează ca vai de ei. Bine numai acelora le merge, care se înrolează în garda de grăniceri ai pădurii, alcătuind la margine un desiş greu de străbătut, în care alunul se întovărăşeşte cu cornul, dârmozul cu măcieşul, călinul cu sângerul, ligustrul şi lemnul cânesc cu clocotişul. Această armată de grăniceri păzeşte tainele codrului, împreună cu lianele pădurii curpenul şi închide din faţa străinilor lacomi misterele lui. Ca răsplată li-se îngădue acestor arbuşti dela „siguranţă" să se înfrupte şi ei din harul luminii cereşti pe care ei o absorb lacom plecându-se înafară cât mai mult; primăvara li-se permite să îmbrace haina de nuntă a florilor, — cornul hlamida galbenă, dârmozul şi călinul haina albă de mireasă, — cu şanse de a fi văzuţi de departe de nuntaşii într'aripaţi, de insecte la oaspăţul de nectar şi la munca polinizării. Toamna îşi pot arăta neturburaţi călătorilor obosiţi ai văzduhului, paserilor, fructele lor zămoase. cărnoase, răcoritoare, putând spera, să-şi răspândească prin mijlocirea lor fructele ori seminţele pietroase, necomestibile.

In lăuntrul pădurii domneşte vara penumbră. Cum să poată trăi aci o clasă mai impozantă de plante, dornice toate de binecuvântările luminei? In pădurea deasă abia vedem tânjind câte un fir de iarbă, un clopoţel de pădure (Campanula rapunculoides); mai bine adaptate la umbră sunt feregecoate goale (Nephrodium filix-mas), coada calului uscăţivă (Equisetum silvaticum) saschiul, un măcrişor-scriitoraş (Oxalis acetosella), vinariţa (Asperula odorata) Mătrăguna-Doamnă mare (Atropa belladona), un cinstet — dascăl (Stachys silvatica) ori jale cleioasă (Salvia glutinosa) — ofilită dăscăliţă, care numai anevoe se pot hrăni în „criza" aceasta de lumină — ca şi tovarăşii lor umani în „criza de salar" apăsătoare, Unele plante de pădure au şi renunţat din pricina aceasta la modul autotrof de nutrire şi au adaptat modul de nutrire saprofitic, sorbându-şi hrana organică, formată gata' din gunoiul frunzelor putrezite, cum este „cuibul paserii" (Neottia nidus avis) şi muma pădurii (Lathraea squamaria), care se lăfăesc grase, zămoase, ca saprofiţii societăţii umane, care caută să trăiască şi să ajungă la bunăstare nu prin muncă productivă şi prin luptă dreaptă, ci sugând din gunoiul politicei murdare şi a învârtelilor.

Numai primăvara este un belşug mai mare de flori în pădure, prezentându-ne un „aspect de sezon" dintre cele mai fermecătoare. Nici nu s'a dus de-abinelea zăpada şi în pădure se şi iveşte floarea spânzului (Helleborus purpurascens), ghioceii (Galanthus nivalis şi Leucojum vernum (prin lunci) plumânărica (Pulmonaria officinalis), grâuşorul (Ranunculus Ficaria) şi iacintul de pădure (Scilla bifofia), ciuboţica cucului (Primula officinalis), hepatica (Anemone hepatica) şi floarea paştilor albă (Anemone nemorosa) împreună cu cocoşeii (Erythronium dens canis), găinuşi, (Isopyrum thalicroides) şi altele, aranjând un adevărat carnaval în razele soarelui, care străbat pretutindenea în pădure, lipsind încă acoperişul verde al codrului. Nu ştiu, dacă au căutat aceste floricele de pădure să păcălească pe tiranii de copaci care se trezesc din somnul de iarnă abia prin Maiu, nebănuind, că în timpul acesta o clasă socială a pădurii a îndrăsnit să se bucure şi ea de dulcea libertate. Cred mai mult, că există o tainică înţelegere între aceste două clase sociale. In sociologia vegetală această înţelegere se numeşte **adaptare la ritmul vegetativ al pădurii**, care are următoarele perioade: Perioada de lumină la începutul primăverii, perioada de umbră, vara, până toamna târziu şi o perioadă de lumină după căderea frunzelor până la căderea zăpezii.

Cea msi umilă clasă socială a pădurii este pătura de muşchi ce acopăr pământul pădurii mulţumindu-se cu puţina lumină ce se strecoară prin bolta de verdeaţă. Mai însemnat este numărul ciupercilor ce cresc în ultima pătură socială, alcătuind „drojdia" societăţii în pădure. Ciupercile sunt parazite ori chiar saprofite, nutrindu-se din substanţe trecute în putrezire, pe frunze, trunchiuri moarte etc. Totuşi rolul lor în gospodăria republicei-pădure este extraordinar de important: Chiar pădurea oligarchilor nu poate exista fără de serviciile tainice, făcute în întunericul pământului de această clasă de paria. Vă cer voie, ca închipuindu-ne, că suntem în parlamentul republicei pădure, să demasc acestă tovărăşie imundă, „învârtelile, afacerile" oligarhiei dominante săvârşite cu ajutorul paraziţilor şi saprofitelor republicei pădure,

Copacii, cât sunt ei de mari şi de grozavi, nu vor şi nu pot să-şi ia singuri hrana din pământ, ca toţi muncitorii cinstiţi, ci acceptă să trăiască în tovărăşie clandestină cu ciupercile, care se încolăcesc molatic în jurul rădăcinilor de fag, stejar, carpen, intră şi sub pielea (epiderma) lor, furnisând copacilor seva brută din pământ, apa cu săruri minerale, de care ei s'au desvăţat, — de atâta boerie — să şi le procure singuri, cu perii sugători (sau absorbanţi), ca toate plantele de omenie.

Această simbioză, numită „micorrhiză" a celei mai puternice casete sociale,—însă stăpânită de moravuri putrede - cu ciupercile, — ţiganii pădurii, nu slujeşte spre cinstea boerilor, dar este în firea lucrurilor şi ţine de „obiceiurile pământului" din împărăţia pădurii, ca un fenomen social şi fisiologic nelămurit încă pe deplin de cercetătorii vieţii plantelor şi ai vieţii sociale din pădure.

Tot aici este locul să vorbesc despre un alt fenomen social din viaţa privată a copacilor, cam... ruşinos. Stejarii şi alţi boieri din pădure îşi au întreţinutele lor... nişte plante uşuratece... vâscul comun (Viscum album) şi vâscul stejarilor (Loranthus europaeus), care se înfig în crengile copacilor, sugându-le seva elaborată, ori cel puţin seva lor brută, secătuind bogatele resurse alimentare ale fiilor şi fiicelor legitime de copac, care sunt fructele şi frunzele. Sunt semiparaziţii arborilor de pădure.

Dar rog să mă dispensaţi de a mai urma cu destăinuirile mele privitoare la vieaţa intimă a singuratecelor clase sociale din pădure. Am ajuns şi aşa pe un teren prea alunecos, care ne zdruncină ideile bune ce le aveam despre puritanismul plantelor.

Să aruncăm o privire asupra ansamblului pădurii, analizând alcătuirea ei din alt punct de vedere: din punctul de vedere al orginei elementelor floristice ce o compun.

Plantele ce compun singuratecele **straturi sociale** nu sunt toate la fel, ca port, înfăţişare şi ritm vegetativ;[1]) cu atât mai mare este deosebirea între **indivizii** diferitelor clase sociale din pădure.

Răchita de pădure (Salix capraea) înfloreşte şi apoi se îmbracă în frunze moi prin Martie; cornul înfloreşte prin Aprilie;

---

[1]) Ritm vegetativ numim mersul periodic sau fenomenele periodice de vegetaţie la o specie. Mărul înfloreşte primăvara, apoi înverzeşte, îşi coace fructele şi toamna târziu îşi scutură fructele şi trece în stare de hibernare. Grâul produce întâi frunze, vara înfloreşte şi îşi coace bobul, terminându-şi cursul vieţii în dricul verii, lăsând un periodc climatic de câteva luni neexploatat Brânduşa (Colchicum autumnale) înfloreşte toamna, hibernează apoi; primăvara produce frunze şi fruct, apoi se usucă, rămânând ca din bulb să răsară toamna târziu o altă floare.

Am dat aici trei exemple de ritm vegetativ, adaptat primul la ritmul climei centraleuropene, al doilea climei de stepă şi al treilea climatului mediteranean.

abia în Mai înverzesc şi înfloresc stejarul, frasinul, fagul, arţarul, care au şi frunze mai pieloase. Ca ultimul înfloreşte şi înverzeşte salcâmul, care se află plantat ici-colo la noi: abia la sfârşitul lui Mai şi-a îmbrăcat veşmântul vegetal, pe care îl leapădă toamna în urma tuturor copacilor noştri.

Câtă variaţie în această privinţă găsim şi la plantele ierboase ale pădurii!

In epoca prevernală (Februarie-Martie) înfloreşte spânzul, iar în Martie ghiocelul, hepatica, floarea paştilor, găinuşa etc. care se şi trec după aceasta curând. Urmează o pauză până în Maiu, când încep a înflori plantele de primăvară, vernale, propriuzise, viorelele, dumbravnicul şi altele; urmează plantele de vară, care îşi aduc la maturitate seminţele şi pe urmă continuă să rămână verzi până toamna, când ritmul climei nu mai permite ca vegetaţia în genere să dăinuiască mai departe.

Avem în sfîrşit în pădure şi plante pururea verzi (sempervirescente): saschiul (Vinca minor), iedera (Hedera helix), popivnicul-iepuresc (Asarum europaeum), care vegetează şi asimilează cu clorofila lor vara ca şi iarna, când lipseşte întâmplător cojocul de zăpadă, aşa încât nici o clipă prielnică nu este pierdută pentru vieaţa, creşterea şi propagarea plantei.

Deosebirile acestea, din care am amintit numai câteva pilde mai caracteristice, au un tâlc adânc. Ele arată, că elementele care compun pădurea nu sunt născute pe aceleaşi plaiuri, în aceeaşi zonă geografică, sub regimul aceluiaş climat, cum şi locuitorii patriei noastre, aşa de feluriţi ca port, obiceiuri, temperament, talent şi ca fizic, trădează obârşia lor heterogenă: de pe tărâmuri meridionale, din munţii aspri ai Carpaţilor, din stepele Aziei, din bărăganele pontice, oraşele Bizanţului, ţermurii Iordanului, ţinuturile subtropice ale Indiei...

In pădurea noastră: Răchita este plantă arctică ori boreală — arctică. Stejarul, frasinul, dumbravnicul, vioreaua sunt plante central-europene, al căror ritm vegetativ corăspunde climei noastre. Salcâmul este de obârşie din America de Nord cu primăveri mai târzii şi toamne prelungite.

Ghiocelii, iacintul de pădure, spânzul s'au născut sub cerul dulce mediteranean, unde clima chiamă la nouă viaţă vegetaţia prin Ianuarie-Februarie şi stânjeneşte ori întrerupe viaţa vegetaţiei în dogoarea de vară ori produce forme pururea verzi ca iedera şi saschiul.

Toate aceste elemente de obârşie străină au ajuns în cursul veacurilor geologice în contact, s'au cunoscut, s'au întovărăşit, s'au adaptat desăvârşit la ritmul vegetativ al elementului dominant, al copacilor, au alcătuit o formaţiune unitară şi armonică, un Stat puternic, cu un „ritm de formaţiune" propriu, păstrând însă fiecare membru component al republicei pecetea obârşiei sale. Din acest fapt isvorăşte farmecul nesecat de aspecte noui ce ne fascinează aşa de mult într'o pădure mixtă.

Ospitalitatea elementului dominant este un fenomen interesant şi instructiv. Stejarul, fagul primeşte cu drag oaspeţii care-i pot fi de folos ori complectează cel puţin fisionomia pădurii, acceptând ideea de Stat şi dominaţiunea naţională a elementului alcătuitor de Stat. Nu permite însă de bunăvoe ca veneticii să-i schimbe caracterul său naţional.

Nu odată se întâmplă însă, că ospitalitatea excesivă aduce şi catrastofa pădurii, schimbându-i-se caracterul „naţional",[1]) transformându-se o pădure mediterană într'una pontică (aceasta se petrece actualmente în Estul Bulgariei); tot aşa una centraleuropeană în pădure de colorit oriental ori american chiar (la Murtatlar, unde Salcâmul american şi cenuşerul estaziatic înlocuesc braniştea veche indigenă).

Srebue să ştim însă, că pierderea de teren a elementului dominant a venit în toate aceste cazuri din impuneri silnice, urmate de uitarea de sine, de generositatea pădurii, care s'a plecat în faţa „opiniei europene", când serviciile silvice îi vorbeau de „necesitatea de a primeni vegetaţia autohtonă", de a „activa viaţa şi valoarea comercială" a pădurii.

Totuşi armonia, starea de echilibru între componenţii pădurii, între pădure şi mediul fizic nu înseamnă o nemişcare, o aşezare definitivă. Pădurea chiar fără de amestecul omului şi sub regimul unui climat constant se schimbă pe încetul în compoziţia ei floristică chiar în pătura dominantă a copacilor. Fagul

---

1) In fitogeografie vom zice bineînţeles „caracterul floristic", determinat prin originea, vechimea şi aria elementelor (speciilor): „Flora pontică" se compune în majoritatea ei din specii postterţiere născute prin stepele eurazìatice şi răspândite uneori până prin Austria şi Germania ocolind însă regiunile atlantice; „flora mediterană" ocupă regiunile şi coastele mediterane, fiind restul unei vegetaţii mult mai răspândite, în epoci preglaciale, spre Nord,

are tendința să înlocuiască pe încetul stejarul și alți copaci. Stejarul suspină și scoate din loc arțarii. Acestea sunt **„succesiunile seculare“** ale fitosociologiei și sunt a se atribui poate oboselii ori săcătuirii solului de anumite substanțe. Uneori condițiile ecologice prielnice pentru copacii mari nu sunt prielnice pentru arboreii tineri (Larixul tânăr cere lumină); pădurea nu se poate înnoi cu aceiaș esență, ci este înlocuită de alta (Pinus Cembra în Engadin)[1]. Ele nu reprezintă lucru mare: un partid oligarhic, ori în cel mai bun caz de burghezimea conservativă. O schimbare radicală, care să aducă la stăpânire o pătură socială inferioară, democratică, nu se poate produce în pădure dela sine. Catastrofe mari externe, ce cad asupra pădurii, sguduind din temelie clasa oligarhică a copacilor sunt numai în stare să producă o revoluție socială adâncă în pădure, cu schimbări radicale în structura și înfățișarea ei fisiognomică și în spectrul ei floristic.

Un incendiu mare distruge oligarhia pădurii, producând terene mari lipsite de vegetație.[2] Aci găsesc repede prilej plante cu semințe sburătoare să se înmulțească rapid.

Epilobium (Chamaenerion) angustifolium îmbracă astfel de locuri „virane" în scurt timp cu roșul frumos al corolelor sale. In anul prim deja încep apoi să crească plopii, răchitele și mestecenii, aduși de vânt. In special plopii se încheagă repede într'o pădurice, la adăpostul căreia se reface pe încetul vechea pădure, cu esențe lemnoase amestecate în proporții variate.[3]

Adesea pădurea nouă ajunge să fie stăpânită de altă esență ca cea veche dominantă, în timp ce plopii, care au jucat rolul de protector ori doică, se prăpădesc pe rând, neputând suporta concurența arborilor crescuți sub aripile lor.

Și mai adânci sunt frământările și prefacerile sociale într'o pădure tăiată de mâna omenească. Aci întâlnim „succesiuni“, prefaceri ciudate, pe care cu drept cuvânt le-am numit în 1920[1] „bolşevizarea" pădurii. Ca într'un caleidoscop se succed în stăpânire păturl sociale care nici prin vis nu aspirau poate la putere, proletarii câmpurilor, buruenile sămănăturilor, ierburile umile ale pădurii. . .

---

[1] Aceasta este o succesiune produsă de factori fiziologici-oecologici, deci „succesiune biotică."

[2] In studiul special al succesiunilor vegetale numită și Sociologie genetică, arderea și defrișarea pădurilor și refacerea lor prezintă o variantă culturală de succesiuni. Faza sau etapa primă a acestei succesiuni „culturale" — in realitate anticulturală și barbară chiar — este arderea sau defrișarea, deci o fază de *curmare* a vieții vegetale vechi.

[3] Aceasta este „faza de regenerare."

Dar să urmărim cronologic lucrurile.

In iarnă a fost tăiată pădurea de oamenii nemiloşi. Până în Mărţişor n'a mai rămas nici un lemn în fosta pădure. Chiar vârfurile, crengile au fost cărate de săteni. Au fost tăiate şi tufele dela marginea pădurii, care formează o perdea discretă, acoperind tainiţele ascunse.

Clasa stăpânitoare de odinioară, arborii-oligarhi, au fost temeinic curăţiţi de ghilotina exploatatorilor de pădure.

Dar repede trecură aceste zile de barbară operaţie şi iată că a şi sosit dulcea primăvară!

Ghioceii şi întreaga ceată de vesele flori de primăvară îşi scot căpşorul de sub frunzişul căzut şi caută mirate pe stăpânii de odinioară care îi umbreau în această epocă măcar cu trunchiurile lor.

Vine luna Maiu, şi umbra obişnuită tot nu se iveşte. Un freamăt de nelinişte străbate fostul codru. Murmurul protestelor trece dela potir de floare la potir. Muşchii scăldaţi în atâta lumină scot tânguiri dureroase.

De acest vuet se trezesc la viaţă toate plantele, toate seminţele pierdute până acum sub apăsarea umbrei. Răsar plante cu sutele de mii din seminţele ce fuseseră aruncate aci de ani de zile. Tot ce aşteptase ziua mare a învierii îşi reclamă acum dreptul la viaţă. Plantele, care înainte trăiau în umilire şi osândă, îşi ridică tot mai sus capul, biruitoare: ierburi, burieni, floricele, ce încercaseră până atunci zadarnic să ajungă la ceva importanţă în republica pădurii.

Uşor recunoşti însă după portul lor şi pe sansculoţii câmpului, măricinişului de alături, care iau parte foarte activă la revoluţia bolşevică din pădure. Scaiul ajunge un comisar al poporului. Urzica, nalba, morcovul sălbatec, cicoarea îşi ridică capul pretutindenea în republica bolşevizată, terorizând vegetaţia mai joasă de odinioară a pădurii, călcând în picioare lujerii ce dau din trunchiurile decapitate ale stejarilor vechi. Curând ajunge dictatura proletariatului în floare, cu toate păcatele şi nedreptăţile ei. Modestele flori de odinioară devin pretenţioase şi luxoase ca „sor cu fratele." (Melambyrum romanicum). Ciolobolurile câmpiei şi chiar veneticii străini (bătrânişul din America) cumunizează bunurile lumeşti, pământul cu săruri şi apă, lumina, aerul. dar numai pentru plantele ierboase ale republicei sovietice. Vechii stăpâni sunt excluşi.

---

[1] Al Borza: Bolşevismul în natură. „Transilvania", t. LI (1920) p. 929—936.

Şi câtă imoralitate poate descoperi ochiul treaz al floristului în această societate! Iată, chiar aci surprinzi Centaureele, cum urmând morala nouă, bolşevică, nu respectă modul legitim de înmulţire, reproducându-se adecă indivizi din indivizi din aceeaşi specie. Tot al doilea exemplar este un hibrid ori bastard, născut din dragoste liberă, Centaurea indurata cu pseudophrygia, stenolepis cu banatica, şi multe alte combinaţi nelegiuite.

Ce Sodomă şi Gomoră!

Linguşiri, mituiri sunt la ordinea zilei în această lume slobodă.

De trupul semeţ al plantelor înşirate mai sus se agaţă arivişti şi linguşitori de un nou tip: Volbura mare, hrişca câmpurilor şi lipiciul molest copleşind ici-colo pe sprijinitori şi proectori. Zilnic ajung alţi şi alţi stăpâni la suprafaţă în bizarul caleidoscop al nouei societăţi.

Pretutindenea fierbere, nemulţumire, luptă mârşavă egoistă, o risipă a bunurilor îngrămădite în pământ, o batjocorire a comorilor cereşti.

Armonia (aparentă) de odinioară, ordinea a dispărut cu desăvârşire. Ce s'a ales din cele trei pături sociale distincte: copacii cu coroana lor, mai jos tufele, şi lipite de pământ florile de primăvară, muşchi şi ciuperci ?!

Acum toate plantele sunt la fel; care de care e mai împopoţonată, mai colorată, mai îngâmfată. Cine se mai gândeşte afară de plăcerile vieţii la munca productivă! Lemn de foc nu dă nici un bolşevic cu trupul „ierbos" al asociaţiei noi. Ciuperci comestibile nu cresc nici ele. Pământul se săcătueşte. Iarba cinstită nu poate creşte printr'aceste burueni. Plante medicinale nu găseşti nici una printre ele!

Aceste burueni se cred biruitoare în lupta pentru noua ordine socială, în locul celei vechi, părând a fi mulţumite, că împreună cu tavarăşele lor ignobile au fixat un nou regim, o lume nouă.

Incercaţi însă ca să pătrundeţi în desiş! Este o jale să vezi amestecul bizar, debandada, neorânduială oecologică isbitoare, bălăriile ordinare, ce au aerul că opresc înaintarea. Vestmintele se umplu curând de scaeţi, de seminţe păroase şi ţepoase. Câţi-va spini ne sgâriă la mâni.

Dar împotrivire serioasă la înaintare nu găsim. Bolşevicii noştri nu isbutiseră să alcătuiască o nouă societate trainică resistentă. O îngrămădire de cadavrele plantelor anuale, rozete de frunze dela câteva plante bienale formează desişul bolşevic Numai nişte murari ţepoşi, împleteciţi pun o piedecă cât de cât considerabilă.

Descoperim încă ceva în fosta pădure. In locul triunchiurilor tăiate tufişuri de nuele, acum golaşe, se înfiripaseră în umbra bălăriilor. Stejari, goruni, ulmi, paltini, plopi, gladişi şi jugastri răsleţi vei putea deosebi chiar după scoarţă şi muguri.

Vlăstarele acestea tinere reprezintă aci puterea, trăinicia şi rânduiala viitorului. Par-că vedem cum înverzesc la primăvară cu putere, se desvoltă repede, zi cu zi, până ce urmaşii buruenilor din anul trecut cresc tot mai anevoie în desişul tufişelor ce refac pădurea. Scai, umbelifere, chiar sulcine şi cicori mai împestriţează ici-colo verdele solid al piticei păduri ce se înfiripă în al doilea an.

Din an în an însă elementul lemnos prinde tot mai mult putere. Se înfiripă din nou un crâng, o dumbravă, o republică oligarchică armonică, unde copacii stăpânesc, iar celelalte plante ascultă de ei. Căci aşa este rânduiala firii în domeniul forestier: o clasă dominează, iar celelalte se supun acestei tiranii, alcătuind totuşi o unitate biologică [1]).

---

[1]) Fenomnele de regenerare ale pădurii, schiţate mai sus arată marea *valoare dinamică* sau *importanţa genetică* a copacilor in formaţiunea vegetală a pădurii. Căzând arborii, dispar in mare parte şi celelalte elemente şi clase sociale ale pădurii. Refăcându-se arborii, se infiripă din nou, in tovărăşia sau sub protecţia lor, formaţiunea complectă de pădure. Şi mai mult lasă in relief importanţa dinamică covârşitoare a anumitor specii de arbori pentru diversele asociaţii sau subasociaţii de păduri: Făget de munte, stejăriş, sălcet etc., unde de prezenţa fagului, stejarului etc. este legată vieaţa unei serii întregi de elemente, deşi nu dominante, dar tot atât de carasteristice pentru asociaţiune.

Un bolşevism trecător n'a putut schimba această lege fatală.

II. De tot alta este alcătuirea organică a unui alt Stat vegetal : a stepei ierboase. [1]

Pretutindenea, unde precipitaţiunile atmosferice sunt mici, — sub 400 mm. pe an, — şi pânza de apă freatică lipseşte, unde solul este prea încărcat cu săruri minerale, unde verile sunt ferbinţi şi iernile reci, înăsprite prin vânturi năprasnice, vegetaţia este lipsită aproape de tot de elementele lemnoase, de arbori şi se înfiripă o formaţiune vegetală ierboasă cum avem şi noi în Dobrogea, Sudul Basarabiei, în Bărăgan şi chiar prin Câmpia Ardealului ici-colo: este stepa ierboasă.

Stepele acestea stau sub alt regim şi prezintă altă vieaţă de Stat şi socială ca pădurile: le-am putea numi republici democratice, republica celor calici.

Nu găsim în stepă contrastele mari sociale din pădure, nu sunt aci stăpâni nemiloşi, potentaţi şi de altă parte robi. In stepa ierboasă găsim mai multă egalitate: fiecare membru al asociaţiei are parte în mod egal de bunătăţile solului, are parte şi de lumină şi de puţină ploaie; este în schimb expus aceloraşi vânturi săcătuitoare, stând deci sub stăpânirea aceluiaşi ritm climateric.

Totuşi plantele de stepă s'au adaptat în felurite chipuri la aceleaşi condiţii fizice şi se reprezintă ca port, fisionomie, ritm vegetativ şi aspecte de sezon în mod foarte variat.

In fitosociologie „stepele ierboase“ — aceste formaţiuni, ce prezintă numeroase asociaţii variate, — se numesc „Duriprata“, fiind alcătuite în măsură covârşitoare de ierburi dure, ce dau un tapet continuu, prezentându-se la sfârşitul verii uneori ca un deşert cu puţine rămăşiţe uscate de plante ²).

---

1) Cuvântul rusesc „stiep“ a avut la început, când era întrebuinţat numai de popor, o semnificaţie pur *economică*, însemnând o regiune lipsită de păduri şi nearată. exploatată numai ca păşune. Fitogeografii veacului trecut i-au dat acestui termen, introdus în geografia botanică, diverse înţelesuri. designând cu el diverse tipuri de *vegetaţie*. Noi nu abandonăm acest termin — cum propun Brockmann-Jerosch şi Rübel — aşa de curent şi în literatura noastră, ci punându-i atributul de „ierboasă“ îi precizăm senzul, cum se arată în cele următoare.

2) Formaţiunile ierboase ori de tuferişe neinchegate, deschise sau discontinue ţin de tipul numit „Siccideserta“, cum sunt stepele de pelin ori stepele de sărături.

Găsim însă în stepă ici-colo şi copăcei mai mici şi tufe, nu numai pe lângă albia râurilor, ci şi în locurile mai adăpostite, în depresiunile stepei. Sunt: tufa-râioasă (Quercus pubescens) care a fost obligat să îmbrace uniforma cenuşie a stepei, însuşindu-şi democratismul sincer al buruenilor, având coroană resfirată, ce dă puţină umbră şi lasă pe toată lumea să trăiască.

Tot lemnoase sunt: Porumbelele (Prunus avium) şi păducelul (Crataegus), spinoase ca o bunăparte a plantelor de stepă, alcătuind ici-colo mărăcinişuri. Prunus nana (migdalul pitic) are frunze cam pieloase şi fructe foarte păroase, sure, ca majoritatea plantelor de stepă.

Speciile ierboase alte stepei duc şi ele o luptă între ele pentru binefacerile luminii. Aceasta este însă mai mult o rivalitate nobilă şi morală. Aceiaşi rivalitate o găsim că se dă în pământ între rădăcinile acestor plante de stepă. Ele se împacă însă şi aici, distribuindu-şi complimentar solul, unele intrând mai adânc, altele rămânând la suprafaţă.

Durere, şi printre democraţii acestia ai republicei-stepă se găsesc elemente netrebnice, „stricate.“ Un parazit foarte răspândit şi primejdios este Cuscuta care sugrumă atâtea plante, sugându-le seva, ca un vampir. Adesea întâlnim un alt parazit: Orobanche, palid, dar îngâmfat ca un bancher.

Tagma fariseilor este reprezetată prin Alectorolophus, care este ce-i drept verde, de înfăţişarea unei plante cinstite, harnice în taină însă şi ea se ţine de „afaceri“ nu prea curate, sugând în mod semiparazitar seva concetăţenilor săi, de rădăcina cărora se ataşează de tot „sincer" ca cunoscuţii „prieteni“ ai poporului.

Vieaţa din republica stepei este foarte sbuciumată.

Abia se duse zăpada şi se ivesc numeroase floricele mărunte efemere: **flămânzica** (Draba verna) **cuişoriţa** (Holosteum umbellatum), Alyssum hirsutum, Veronica oacheşe apoi dediţeii galbeni şi vineţi (Anemone pulsatilla) urmaţi de plantele cu ceapă (bulbi), încărcate cu flori vioaie: băluşca (Oornithogalum umbellatum etc.), ciapa cioarei (Hyacinthus leucophaeus şi Muscari), schinteiuţa (Gagea arvensis, etc.), lalele frumoase (Fritillaria tenella şi Tulipa), stânginei (Iris pumila, arenaria), etc. Toate acestea trec până la începutul verii când se ridică alt rând de plante, cu altă înfăţişare. Sunt în primul rând ierburile (Gramineele), care cresc în număr covârşitor de indivizi, dând chiar tonul în republica stepei: Năgara sau colia ori colilia (Stipa pennata, capillata), timoftica (Phleum), pirul (Agropyrum repens) Festuca, Bromus, Koeleria şi Cynodon dactylon, toate cu frunze verzicenuşii înguste, uneori chiar răsucite, rezistând astfel dogoarei din ce în ce crescânde.

Alte tovarăşe de-ale lor ţin de Dicotiledonatele cu frunze ceva mai late, însă păroase şi ele, cu corole mari, fragede, însă iute trecătoare: clopoţei de stepă (Campanula sibirica), esparcetă (Onobrychis sativa); cele mai multe sunt cu frunze înguste: garoafele de câmp (Dianthus), ciolobot cu frunze spinoase chiar (Centaurea sp.) Serratula, Astragalus ponticus; păroase ori arginţii sunt: Achillea, Alyssum, Atragalus şi altele.[1]

Până prin Iulie toate acestea mai suportă insolaţia puternică. Atunci încep a se sfârşi, lipsindu-le şi umiditatea din sol şi ploaia înviorătoare.

Prin luna August şi Septemvrie abia a mai rămas ceva din vieaţa stepei: ea a intrat, de silă, în perioda de vieaţă latentă. Câte-un pelin (Artemisia pontica, campestris), coada şoricelului (Achillea), Anchusa şi scăeţi (Carduus, Onopordon), ori ciolobot (Centaurea), turtea (Carlina) mai vegetează până toamna târziu, când ploile încearcă să dea o nouă vieaţă stepei dogorâte, dar cu puţin rezultat.

Aşa îşi petrec vieaţa trudită copiii pribegi ai stepelor vegetând abia 4—5 luni, veşnic grăbiţi în munca lor ca să poată aduce la maturitate seminţele, conservându-şi neamul.

Dar stepa, cu golanii ei pârliţi, nu se mulţumeşte numai cu aceea, că trăeşte, aşa năcăjit cum poate. Proletarii stepei nutresc veşnic gânduri şi doruri neastâmpărate de cuceriri.

Este această tendinţă, se pare, în fiinţa stepei, umblând de fiorul pribegiei şi cucerirei năvalnice pe oameni, animale şi plante la fel.

Şi trebue să recunoaştem, că proletarii câmpiilor sunt foarte bine înzestraţi cu mijloace de rapidă locomoţiune.

Pe vânt şi viscol pare că întregul popor al stepei porneşte la drum. Unele seminţe şi fructe cu aripi reprezintă flota aeriană a sovietelor (colie, scai, păpădie, Centauree); alte fructe ceva mai greoaie de Ceratocarpus arenarius aleargă cu cete nebune de cazaci ori de tatarii lui Timurlenk din bruş în bruş, din brazdă în brazdă.

---

[1] O descriere ecologică a stepelor noastre cu scoaterea în relief a aspectelor de sezon găsim la J. Prodan: Flora, vol. II, p. 46 et sequ.

Caravane întregi de „căruţele dracului“ (Salsola Kali) se rostogolesc ca gheme mari cu ramuri uscate, pline de seminţe, de-alungul câmpiilor, amintindu-ne minunata revărsare a popoarelor migrătoare cu caravanele lor de căruţe, venind „potop, potop cu toţii“ din acelaş Orient al veşnicelor frământări de slobozenie şi expansiune.

Nu lipsesc din „curentele migrătoare" nici „lipitorile satului“, buruieni viclene, cu cârliguţe şi spini pe fruct, ca scaiul muscălesc, acăţându-se de animalele câmpiei, călătorind fără multă cheltuială, fiind de faţă la ocuparea unui nou teritor pentru stepă, unde ştiu să-şi asigure totdeauna un loc bun şi traiu sigur în republica îngăduitoare.

Asociaţia plantelor de stepă, republica aceasta a calicilor, are adesea ocazii de expansiune, de cuceriri şi anexiuni.

Pe colinele alunecate, prin râpele spălate de apă şi surpate, prin dunele mobile de nisip nou-înfiripate, stepa îşi întemeiază mai întâi o viaţă de stat vegetal [1]). Asa a fost luată în stăpânire de stepă imensa întindere de pământ devenită uscat după retragerea mării sarmatice şi pontice, după secarea lacurilor din câmpia românească şi ţinutul Mării negre. Alte plante, de altă obârşie, abia au putut să prindă rădăcini aci faţă de vijelioasa înaintare şi cucerire a elementelor „pontice“, plante născute şi venite din regiunile mării negre caspice ori central-asiatice. Câte un reprezentant-doi din domeniul nobilei flore mediterane dacă se poate menţine în această lume cutropită de puhoiul barbar, ca reminiscenţă din timpurile geologice, când ţinuturile noastre purtau un veşmânt vegetal asemănător celui maditeranean.

Toată furia republicei-stepă se îndreaptă însă contra celuilalt puternic Stat: pădurea, cu care se luptă de veacuri, într'un răsboiu, ce nu cunoaşte armistiţiu decât în timpuri de-o stabilitate mare a climatului, care este instigatorul luptei, este însă şi aliatul la care contează şi o partidă şi cealaltă.

III. Căci dacă este evidentă tendinţa stepei, de a cuceri teritorii în detrimentul pădurilor, nu mai puţin este adevărat, că şi pădurile duc un **răsboi** tenace şi foarte adesea încununat de

---

1) Se înfiripă deci o serie de „succesiuni topografice“.

biruinţă, în contra stepei, pe care o cuceresc, o desfiinţează, intronând tirania oligarhică pe pământul vechilor libertăţi cetăţeneşti.

Sociologia vegetală se ocupă intensiv de problema interesantă a răsboiului şi luptei dintre formaţiunile vegetale, de înaintarea lor, de cuceririle lor ca şi de moartea, de sfârşitul lor: de „succesiuni",

Pentru ca o pădure de foioase să înainteze, are nevoe de concursul aliatului extern foarte important, care este clima Când clima a preparat fiziceşte şi chimiceşte îndeajuns terenul, când această climă furnisează suficientă umezeală — precipitaţiuni atmosferice, — atunci porneşte şi pădurea spre cucerirea câmpiilor ierboase, cu forţă şi putere irezistibilă.

In ţara noastră încă s'au putut constata schimbările lente ale climatului în timpurile preistorice — după perioda glacială — şi în timpurile istorice chiar: o înceată îndulcire a climatului în anumite perioade şi regiuni.

Cunoaştem în privinţa acesta o dovadă clasică în Dobrogea. Monumentul gigantic Adam Klisi, acestă operă monumentală a strămoşilor noştri, se găseşte acum înconjurată de pădure. Nici nu poate fi văzut decât de aproape. Dar este cert, că în gândul Romanilor acest Tropaion trebuia să fie un simbol, un semn vădit al puterii formidabile reprezentate de acest popor, un monument care trebuia văzut în lung şi lat, de la distanţe mari, de popoarele barbare nomade ori seminomade, rătăcitoare prin întinderile nesfârşite ale stepelor de odinioară din Dobrogea. Monumentul a fost ridicat deci cu siguranţă într'o largă câmpie deschisă, care a fost însă de atunci invadată de pădure. Acest fenomen se numeşte „succesiune climatică".

Cucerirea unui teren nou, (străin) de-o pădure nu se face la întâmplare şi nu este opera unor indivizi vegetali răsleţi, a unui copăcel ori a unei buruiene izolate. Pentru cucerirea unui teren de stepă pădurea duce un răsboiu în toată regula, la care este angajată toată suflarea din pădure, republica întreagă, — cum se zice, întregul popor înarmat; — este de obiceiu un răsboiu îndelungat, purtat după toate regulele „strategiei vegetale", cu arme „ecologice" diferite. Greul răsboiului îl duc bineînţeles copacii. Ei reprezintă artileria grea. Unde a reuşit un copac să-şi arunce obuzul — sămânţa, care favorizată de umezeala necesară creşte şi se transformă într'un arbore tot mai viguros, mai umbros, duşmanul, stepa neajutorată, cedează, rând pe rând, ierburile xerofile părăsesc tranşeele lor, poziţiile întărite, pe care le ocupă infanteria pădurii, plantele ierboase, ce se adăpostesc la umbra copacilor tineri. Pe lângă copaci înaintează şi ocupă o nouă poziţie şi trupele auxiliare: tufişele; ostaşii stepelor mor pe încetul, însă cu glorie, lăsând doar câte-un prizonier ori transfug în pădure, dracila (Berberis vulgaris), porumbelele (Prunus spinosa) care se împrietenesc cu orânduelile noului Stat şi devin cetăţeni credincioşi ai pădurii, făcând chiar slujba de grăniceri, alcătuind mărăcinişul dela marginea pădurii.[1]

Când aliatul firesc al pădurii, clima umedă, nu-şi împlineşte datorinţele de aliat în întregime, furnisând „muniţia", adecă lichid în măsură puţin mulţumitoare, nici ofensiva pădurii nu reuşeşte, nici biruinţa ei nu este deplină. Se naşte numai un amestec de pădure cu stepă, o rarişte de arborei şi tuferişe alternândcu poeni ierboase, împodobite cu florile de stepă. Aceasta este formaţiunea de antestepă, un adevărat stat-tampon între masivul pădurii compacte şi între stepă.[2]

Această formaţiune nu este de sigur o închegare de vegetaţie permanentă, definitivă, nu reprezintă faza ultimă în seria de succesiuni, „climax"-ul fitosociologilor, nu este o asociaţie **finală**, condiţionată totdeauna de climă, ci dăinueşte ca o formaţiune de transiţie, pânăce o evoluare mai pronunţată a climei va da câştig de cauză pădurii ori stepei, care sunt cele două forme extreme de stat-vegetal, adoptate la două extreme climaterice ce dăinuesc în regiunea şesului nostru şi a dealurilor.

Antestepe sau păduri cu stepă găsim pretutindenea la limita pădurii către stepele danubiene şi pontice, alcătuind fâşii mai înguste ori mai largi în Muntenia, Dobrogea, Moldova şi Basarabia.[1] Aceste formaţiuni sunt caracterizate printr'un amestec multicolor de plante, copaci cu frunză lată, tuferişe şi mărăcinişuri spinoase alături de copiii blonzi şi uscăţivi ai stepelor (ierburi şi buruieni gălbui-cenuşii) care se întovărăşesc cu florile şi ierburile nemorale. cu portul lor aşa de caracteristic verde.

---

[1] Nicăeri nu se poate urmări mai bine lupta între stepă şi pădure, ca în regiunile nisipoase, cum sunt la noi Nirşegul (jud. Sătmar), Deliblatul (jud. Torontal din Jugoslavia), Delta Dunării cu grindurile Letea şi Caraorman. Mici diferenţe de nivel la apele freatice ajută aici la izbândă când pădurea, când stepa.

[2] In Dobrogea de Sud se numeşte „meşelic" o asociaţie antropogenă de tuferişe de pădure de stepă (Iacobescu: Botanică).

Ne putem însă întreba de sigur, dacă se dă în natură şi luptă inversă, dacă şi stepa isbuteşte uneori în ofensiva ei împotriva pădurii?

Şi aceasta se întâmplă adesea. Bineînţeles plăpânda stepă de ierburi nu se gândeşte să pornească singură la luptă cu vajnicii copaci. Caută mai întâi să-şi câştige de partea sa aliatul, — aşa de căutat în lumea plantelor — clima, care îşi trădează uneori vechiul aliat, pădurea, imitând probabil pilda sfintelor alianţe şi antante de State umane! Când noua alianţă s'a legat, — în epoci de lentă transformare a climei în mai secetoasă şi uscată, — împuţinarea apei din sol şi atmosferă atacă existenţa elementului dominant al pădurii, vieaţa copacilor. Intâi se usucă pe picior cei mai bătrâni, când precipitaţiunile atmosferice împuţinate nu mai străbat la rădăcinile întovărăşite de micorrhiză. Vântul rupe crengile şi doboară la pământ copacul uscat. Se naşte un gol după altul în pădure, cu plante de umbră pe neaşteptate descoperite, care slăbesc astfel în rezistenţă. Cu multă uşurinţă ocupă aceste goluri şi rarişti poporul năvalnic al stepelor, ierburile iubitoare de soare care zadarnic dăduseră asalt necontenit cu proiectilele lor de seminţe împotriva pădurii viguroase, închegată, pânăce fusese, alcătuită de copaci sănătoşi.[1])

Din timpurile preistorice încă a găsit formaţiunea gramineană a stepelor şi fâneţelor un alt aliat puternic în lupta sa firească contra duşmanului secular: pădurea. Şi acest aliat este omul, care nu de dragul stepei, ci din egoism ori nevoe tae tot mai multe păduri, defrişează codrii seculari, făcând loc câmpurilor de cultură cu cereale şi burueni, transformând locul pădurii

---

1) Rar găsim o limită netedă şi distinctă intre pădure şi stepă. Aceasta este mai adesea datorită omului, care şi-a croit din domeniul pădurii loc pentru culturile sale. iar pe urmă le-a abandonat, cedându-le stepei. Altădată condiţiile orografice, relieful solului, coame de deal, creste de coline cu direţie E. W. despart pădurea de stepă (spre pildă lângă Blaj — jud. Alba inferioară, la pădurea „Oaşului" şi pe dealul „Pârva").

2) Aşa citesc în lucrarea Printz H: The vegetation of the Siberian-Morgelian frontiers (1921) că se usucă păduri şi progresează stepa în Azia centrală.

în păşune, fâneţe şi stepă. (Acestea sunt deci formaţiuni „antropogene“ numite şi „secundare“ ori „culturale“).

Buruenile şi erburile de câmpie acceptă bucuros tovărăşia şi protecţia omului, ocupă terenele curăţite de pădure şi se instalează bucuros în huma îngrămădită de vegetaţia arborescentă în curs de secole, înfruptându-se cu lăcomie din rodul muncii altuia, câştigat nu prin vrednicie proprie, ci prin „politică şi umilire“.

„Cucerirea“ aceasta a ierburilor nu este o faptă glorioasă şi vitejească, de sigur. Am putea chiar zice că miroase a slugărnicie şi imoralitate, ca toate cuceririle din mila altuia, nu prin vrednicie şi suferinţe proprii.

Stăpânirea ierburilor nici nu supravieţuieşte în astfel de locuri protecţia omului. Lăsate în părăsire, nelucrate, necosite, nepăscute aceste locuri, ele curând sânt recucerite de pădure în regiuni cu climă umedă, ori rămân antestepe în ţinuturi de 40 - 60 cm. precipitaţiuni anuale.

Cu excepţia puţinelor bărăgane naturale, restul ţării noastre este în mod artificial lipsit de păduri. Rămăşiţele pădurilor se mai recunosc însă timp îndelungat în mijlocul fâneţelor acestora artificiale. Deşi au dispărut copacii şi tufele, rămân unele plante ierboase „relicte“ (relicvii, reminiscenţe) care se împacă cu soarta şi trăesc paşnic cu poporul ierburilor venetice, octroiate. Aşa găsim în păşuni şi fâneţe la Cluj, spânz, cocoşei (Erythronium), ghiocei chiar, ca ultimii mohicani ai pădurii dispărute. Relictele de pădure din întreg cuprinsul „Câmpii Ardelene“ ne fac să credem că aceasta nu este o regiune de stepă, ci este o „antestepă“ ori chiar face parte din domeniul forestier,[1] cu excepţia unor pante repezi expuse spre miazăzi, unde expoziţia locului suplineşte condiţiile climaterice duşmănoase desvoltării unei stepe adevărate, unde şi-au găsit ultimul refugiu elementele de stepă pontică, ce pe vremuri mult mai uscate ca acum, în epoci interglaciale şi postglaciale ocupau o arie mult mai întinsă în ţara noastră, pornind în tovărăşia omului să cucerească terenele pădurilor defrişate ori cucerind locurile noui ce se ivesc prin alunecările dese de teren din Câmpie.

---

1) Fitogeografii noştri greşesc deci, considerând Câmpia Ardealului ca o mare stepă preistorică, urmând indicaţiile din harta de vegetaţie a regretatului Procopianu-Procopovici, reprodusă de Rusescu (1937).

Am încercat mai sus să prezint câteva tablouri din vieața celor mai reprezentative State vegetale: pădurea și stepa ierboasă, de și uneori în fraze antropomorfe, umanizând natura, neîndepărtându-mă însă nici când de adevărul obiectiv.

De încheiere țin să trag două conclusii din cele expuse.

Intâia este de domeniul idiobiologiei, referindu-se la indivizii vegetali izolați.

Se pare adecă, din observarea naturii, că toate aceste plante despre care am vorbit, sunt însuflețite de legi sau de un principiu „vital" — care produce dincolo de legile fizico-chimice cunoscute însă în conformitate cu organizația firească a naturii, uimitoarele fenomene de adaptațiune înțelegătoare, ce se manifestă așa de frumos în autoregularea funcțiunilor, în „biophylaxia", adecă în fenomenele de apărare și conservare a vieții, apoi în normalizarea unei conviețuiri armonice cu lumea celorlalte plante în „epharmonia" și care principiu găsește întot-deauna mijloacele cele mai potrivite pentru atingerea unui „scop" dorit.

In conclusiile noastre trebue să mergem și mai departe, trecând în domeniul biosociologiei.

Se pare, că este un postulat logic să admitem că un astfel de principiu superior de vieață, un „duh ori instinct social" străbate și asociațiile (sau Statele) de plante, care se adaptează nu numai condițiilor fizice, oferite de sol și climă, ci și acelora produse prin conviețuirea lor care le contopește într'o armonie socială desăvârșită. Acest „instinct" social al unei asociații sau unități biologice, se manifestă nu numai în organizația asociației, ci și în spiritul de conservare a acestei societăți, precum și în tendințele de expansiune și cucerire colectivă.

Găsim deci și în tovărășiile plantelor, ca un rezultant al forțelor vitale naturale, un „suflet" și o „idee națională" sintetizată în principiul conservării patrimoniului natural și în principiul expansiunei firești.

Tot atâtea legi, care isbucnesc din adâncurile firii și constitue un imperativ categoric al întregei naturi însuflețite.

Dela care, precum nu le putem ocoli noi, nu se pot sustrage nici plantele alcătuitoare de Stat, ci pe care trebue să le urmăm cu toții în mod fatal.

Al. Borza -
Prof. universitar

CONTRIBUŢII
ASUPRA
PROBLEMEI STEJARULUI IN ROMANIA
(Exportul)

Problema stejarului la noi în ţară e foarte gravă. Pădurile de stejar, vorbim de codri de stejar proveniţi din sămânţă aproape numai există, aşa că le putem număra pe degete. — Exproprierile recente pentru crearea islazurilor şi păşunelor comunale ne-au răşluit tocmai din pădurile de stejar ce le mai avem ca rezerve — *rezerve ascunse*, pentru satisfacerea nevoilor multiple de azi şi de viitor ale ţărei.

•

In Ardeal începând dela 1914 (declararea răsboiului mondial) şi până la venirea dorobanţului român pe plaiurile Ardelene, a fost un adevărat jaf în pădurile de stejar.

S'au tăiat mii de iugere de stejar, cu o iuţeală vertiginoasă, pe preţuri de nimic şi adesea cu prizonieri.

S'a mai continuat acele exploatări chiar în 1919—20 şi chiar 21, până când ad-ţia Silvică a putut să pătrundă cât mai adânc în misterele acestor exploatări.

⁂

In faţa împuţinărei pădurilor de stejar din vechiul regat cât şi a încăpăţânărei unora din depozitarii de traverse care nu voiau a procura statului traversele necesare, s'a impus taxe la export pentru stejar de aşa manieră că s'a prohibit exportul, căci cu 1000 lei de mc. de traverse de stejar şi cu 1500 lei de mc. de scânduri de stejar, nu s'a putut exporta de ex. în 1923, dela Ian.—30 Aug. decât 5033 tone lemn de construcţie ceiace face 503 vagoane, iar în 1924 pentru aceiaşi perioadă dela 1 Ian.—30 Aug. numai 2095 tone adică 209 vagoane, deci mai puţin de jumătate.

In interiorul ţărei s'a consumat pentru C. F. R.:

In 1919	350.000	traverse.
1920	200 000	„
1921	600.000	„
1922	1.000 000	„
1923	2.600.000	„
1924	2.000.000	„
Total . . .	6.750.000	

Socotind că din fiecare m.c. brut, resultă 7 traverse, am avea că dela 1919—1924, adică în 6 ani s'a consumat numai pentru C. F. R. circa 1.000.000 m.c. de stejar din pădurile țărei, ceiace în medie pe an s'ar fi tăiat 166.666 m.c.

Dacă socotim în medie 250 m.c. stejar la ha. utilizabil pentru traverse, în cazul cel mai bun, restul fiind întrebuințat pentru foc, rezultă că în 6 ani s'ar fi tăiat circa 5000 hectare. sau anual 835 ha.

Or cum întreaga rețea de C.F.R din țara noastră acum mărită are nevoe continuă de reînoiri de traverse atât pentru buna exploatare a rețelei existente cât și pentru rețelele ce se vor mai crela în viitor se înțelege dela sine, că *în România cel mai mare client al stejarului va fi în prima linie C.F.R.* și pentru care trebuie să ne îndreptăm toată atenția, până vom ajunge ca în cele 4 uzine existente azi să putem fie să creuzotăm fie să azotăm fagul în vederea înlocuirei traverselor de stejar cu traverse de fag injectat, tendință către care ne îndreptăm privirile specialiștii, putând injecta în aceste uzine până la 2.000.000 de traverse de fag anual.

Dacă socotim pentru pădurile de stejar necesare pentru traverse, deci tratate în codru, o revoluție de cel puțin 120 ani, resultă că am avea nevoie de o suprafață de 835×120 = 90.000 hectare pădure de stejar, numai pentru traverse; or nu știm precis dacă mai avem astăzi în țară în starea actuală (acum după expropriere) încă 90.000 ha. de pădure de stejar în stare de codru, căci statistica generală a pădurilor, deci și a celor de stejar, nu o avem încă pusă la punct.

Nu trebue să mai uităm și alte nevoi ca pentru: *stâlpi de telegraf, lemn de poduri, construcții, doage, tâmplărie*, mobile parkete etc., care deasemenea absoarbe cel puțin o cantitate egală de material de stejar.

Regenerarea pădurilor de stejar în codru nu a prea dat rezultate bune până acum, căci mare parte din pădurile de codru (provenite din sământă) azi sunt transformate în crânguri (provenite din lăstari) din cauza abuzului pășunatului, tratamentul a dat greș, așa că sistematic și anual ni se împuținează pădurile de stejar de codru.

⁂

In fața acestora, înțelegem acum criza prin care trece stejarul în România, fapt care ne-a determinat să-l cruțăm, *stejarul fiind considerat ca aurul pădurilor*

Astăzi există o stare neclară în special în Ardeal. Din cauza lipsei de control dela 1914—1920 s'au tăiat prea multe păduri stejar din Ardeal.

Şi azi la sfârşitul anului 1924, după inventarul recent am avea depozitate în gările şi fabricile din Ardeal în special: 37048 vagoane şi anume:

Cherestea şi lemn cioplit	9.589	vagoane	a 10 mc.
Traverse speciale	1.248	„	a 10 mc.
„ 2,70—2,50	6.320	„	a 120 bucăţi
„ 2,20—2,35	4.700	„	a 180 bucăţi
„ 1,30—1,70	2.900	„	a 400 „
Doage în Eimere (dim. streine)	1.320	„	a 400 „
Bulamaci şi stâlpi	150	„	a 250 „
Lemn de mine	1.860	„	a 12 m.c.
Stâlpi de telegraf	370	„	a 50 bucăţi
Haraci de vie	60	„	a 5000 bucăţi
Trunchiuri	8.525	„	a 9—10 m.c.
Total . .	37048	vagoane	

Din cele 9589 vagoane de cherestea şi lemn cioplit 75 % adică 7216 vagoane sunt provenite din materialul tăiat dinainte de 1922 şi restul de 25 % adică 2373 vagoane material mai nou

Consumul intern al ţărei ar fi de circa 15 % din stokul de 9589 vagoane, adică 1500 vagoane de scânduri de stejar; *din cauza vechimei materialului o mare parte a început a se altera* din cel 75 % care e vechi, adică realizat dinainte de 1922.

Acest lemn, a fost cumpărat în condiţiuni foarte avantagioase de exploatatori, cu 10—15 lei m.c. în picioare—Manopera n-a prea costat mult înainte de 1922, parte din lucru făcându se şi cu prizonieri.

Din materialul resultat într'un mc. repartizat pe clase (calităţi) am avea:

10 % cl. I socotit a 5000 lei m.c. = 500
30 % cl. II „ „ 3800 lei m.c. = 1140
40 % cl. III „ „ 3000 lei m.c. = 1200
20 % cl. IV „ „ 1200 lei m.c. = 240
prețul zilei

Deci în medie valoarea unui m.c. de stejar fasonat = 3080 lei, loco gara de încărcare. Tot acest material de mai sus se află blocat în Ardeal şi anume la: Aleşd, Ciucea, Tileagd, Tasad, Şoimi, Cega, Rogoz, Holod, Ceica, Tinca, Calea Mare, Beltiag, Acaş, Ardoiat, Milova, Conop şi Soborşin;

Actualele taxe de export sunt:

1000 lei de m.c. de traverse şi
1500 „ „ „ de scânduri de stejar.

Pe baza acestor taxe nu s'a putut exporta în străinătate în 1923 decât 503 vagoane iar în 1924 de cât 209 vagoane, restul şi acum putrezeşte prin depozite.

E de notat că până aci vorbim numai de cele 2 specii de stejar, pedunculat (slodun) şi sesiliflor (gorunul) care sunt apte pentru traverse şi construcţii.

In faţa acestor premise, faţă de stokul imens de stejar depozitat azi în Ardeal, stok provenit atât dintr'un abuz al exploatărilor cât şi din industria stejarului care a ocupat un loc de frunte în Ardeal, în vederea legăturilor care aveau cu străinătatea, se impune a se reveni asupra taxelor de export existente azi, întrucât cea mai mare parte din material e fasonat în dimensiuni deosebite de cerinţele pieţei noastre şi o bună parte e pe cale de a se deteriora.

Din cauza acestei prohibiri — justificate pentru interesele noastre de stat, — statele inconjurătoare ne-au făcut concurenţă şi-au complectat ele nevoile în lemn de stejar, în special în Franţa, unde e cerut stejarul şi unde a ajuns un vagon a se vinde cu 80250 lei (inclusiv transportul pe căile ferate.)

Dacă mai ţinem seamă şi de primele de asigurare care să plătesc pentru asigurarea acestui material contra incendiului de atâţia ani, pentru un material care totuşi trebuie valorificat cu un ceas mai de vreme, ne indritueşte ca să *revizuim aceste taxe de export şi numai pentru acest material inventariat* de pe urma căreia statul ar încasa câteva milioane numai din taxele de export, dacă ar înţelege a mai reduce din taxele actuale la cel puţin atât, ca lemnul aflat depositat azi să poată fi valorificat şi în limita concurenţei cu lemnul de pe alte pieţe — *Cât priveşte însă pentru pădurile de stejar în picioare aflătoare azi în ţară, trebuesc protejate, adică oprit exportul.*

Aşa dar ar fi prudent: 1) Să se reducă taxa de export cu 50 % pentru cheresteaua şi cioplitura de stejar dela 1500 lei m. la 750 lei şi numai materialul tăiat dinainte de 1922.

2. Pentru satisfacerea nevoilor C.F.R. ar fi necesar ca din acest stok, cele 1248 vagoane de traverse speciale, şi cele 6320

vagoane de traverse de 2,50 – 2,70 trebuesc oprite la export şi preluate de C.F.R. cu preţuri de bună învoială făcute la faţa locului.

3. Traversele pentru căi ferate industriale de 2,20 – 2,30 şi 1,30 m. — 1,70 m. întru cât nevoile interne nu le solicită, s'ar putea permite exportul reducându-se taxa de export cu 50 %, din taxa actuală adică 5000 lei vagonul.

4. In ce priveşte bulamacii, stâlpii de gard, lemnul de mine, stâlpii de telegraf, haragii de vie, ar putea fi *opriţi la export*, fiind nevoe pentru consumul intern.

5. In ce priveşte doagele, ar trebui întrebat pe cei interesaţi din regiunile viticole ale ţărei, dacă au nevoe şi în termen de o lună s'ar putea stabili cantităţile necesare consumului intern.

După care s'ar putea lăsa liber la export şi doagele (mai ales că sunt de dimensiuni neuzitate în ţară) şi li s'ar putea reduce 50% din taxă actuală de export de circa 7—7000 lei de vagon 10000 kgr. Pe viitor să se facă doage numai pentru consumul intern.

6. A se fixa un termen de transportul acestui material care urmează a se scurge prin Orşova la Dunăre, pela Curtici, Episcopia Bihorului, Valea lui Mihai, Satu Mare, etc, căci cel mai mult din acest material ar fi destinat: Franţei, Olandei, Angliei etc.

Cu această modalitate am liquida o chestiune care merita poate mai de mult a fi clarificată, chestiune datorită dintr'un abuz al exploatărilor pădurilor de stejar în mod prea accelerat în special în Ardeal.

⁂

Exportul lemnelor de foc

Lemne de foc sânt de două specii: fag şi cer.

Actualmente lemnele de foc de fag sunt libere la export contra unei taxe de export de 500 lei la vagon.

Cerul este oprit la export, pentru a se înlătura confuzia şi abuzul ce s'ar face la punctele noastre de vamă, între lemnul de gorun şi cer. Deci cerul urmează a fi oprit şi în viitor pentru consumul intern şi limitând pe viitor abuzul ce s'a făcut, din care cauză în 1924 numai o anumită parte a ţărei (Ardeal) avem realizate peste 24000 vagoane de lemn de foc de cer.

⁂

Lemnul de fag care până acum era abandonat a început din zi în zi a fi foarte căutat şi apreciat. Azi în foarte multe stabilimente industriale a început a se debita fagul pentru fabricele de chibrituri (cutii) şi în scânduri care aburite se destina exportului, văzându-se cu 1700—1900 lei m.c. fasonat loco fabrica (mai bine ca cheresteaua de brad).

Aceasta ne bucură, pentru că în loc de a-l condamna la foc, şi vinde cu un preţ redus, îl putem industrializa mai avantajios.

Totuşi trebuie să fim prudenţi şi cu fagul, pentru a nu înregistra peste 20—30 ani, aceiaşi criză a fagului care se simte azi în pădurile de stejar şi reşinoasele.

1) Am luat în braţe stejarul; l'am dat gata.

2) „ „ „ „ reşinoasele au început a ne îngrijora.

3) Am început a lua în braţe acum şi fagul, să nu păţească şi el aceiaşi soartă!

Concluzii

1. Se impune începând chiar de azi în faţa crizei forestiere de care e ameninţată ţara noastră, să se facă o anchetă serioasă asupra disponibilităţilor pădurilor noastre, reglementând suprafeţele de exploatat anual şi stabilind deci cantitatea în m.c. de exportat anual pe specii.

2. Fixarea taxelor de export la lemn se face în funcţie de:

a) valoarea de cumpărare a lemnului în picioare (x)

b) „ lemnului fasonat loco fabrică (y)

c) „ transportului pe c.f.r în funcţie de distanţă până la portul sau gara de frontieră cel mai apropiat (z).

Din combinaţia acestor factori:: *x*, *y* şi *z* să tindem a realiza o formulă reală pentru viitoarele taxe de export asupra lemnului fasonat, brut, semifasonat etc., şi cari taxe să varieze cu valuta în momentul comercializărei acestui material.

M. P. Florescu
inginer inspector silvic.

DELA CONGRESUL DIN LYON

Manifestările lumii pentru chestiunile cari privesc lemnul şi derivatele lui, devin din ce în ce mai importante, dovedindu-se cu diferite prilejuri, că „marfa lemn“ nu mai poate fi considerată ca până anii trecuţi, când materialul lemnos nu avea „onoarea“ să stea alături de alte produse.

Şi una din manifestările internaţionale din anul 1924, este târgul din Lyon, cu ocazia căruia s'a ţinut şi un „congres al lemnului“ la care au participat delegaţi din aproape toate ţările europene, fie producătoare, fie consumatoare de lemn.

La acel congres s'au desbătut lucruri foarte interesante cu privire — în special — la technica comerţului acestei mărfi, insistându-se foarte mult, asupra ideii de a se adopta, un singur fel de măsură a materialului, brut sau fasonat, dar o unitate de măsură care să fie îmbrăţişată de toate popoarele, ce au de aface cu lemnul. Astăzi se vorbeşte în unele părţi de „picioare“ — cari variază dela o ţară la alta, în privinţa dimensiunilor — despre „ţoli“ sau despre „metri cubi“, etc. Evident, că transacţiunile, în asemenea condiţii sunt destul de anevoioase, aşa că fabricantul este ţinut a cunoaşte aceste dimensiuni, dacă îşi vinde marfa în exterior, în afară de faptul, că pentru aproape fiecare ţară se cere altă dimensiune a mărfii, corespunzătoare uzului respectiv. Lucrurile sunt prin urmare destul de complicate.

Dar, asupra acestei chestiuni s'a ajuns la acord în discuţiile congresului, în sensul de a se studia care ar fi cea mai nimerită „măsură“ care ar urma să fie îmbrăţişată pentru viitor iar la un viitor congres internaţional să se delibereze asupra rezultatelor şi să se decidă.

*

La congresul din Lyon (la care nu ştim dacă a luat parte vre-un delegat al Casei Pădurilor, lucru ce ar fi trebuit în tot cazul să se producă, dintr'o mie de motive), s'au spus cuvinte frumoase şi interesante, din partea representanţilor pădurii, cari au fost trimişi de diferitele ţări.

Prin urmare, nu numai exponenţii vieţii comerciale a lemnului au ridicat chestiuni în acest congres, dar şi aceia cari represintă pădurea însăşi.

Oamenii aceştia au spus lucruri de cari ar trebui să se ţină seamă *la noi, în special*, fiindcă au vorbit ca şi cum ar fi trăit sau profesat meseria lor în ţara românească!

D-l Cotta a spus că există o criză a lemnului în Europa; că posibilităţile anuale sunt depăşite cu $^1/_6$ în Filanda, cu $^1/_3$ în Norvegia, iar în Statele Unite nu se va mai putea vorbi de păduri, în 25 de ani de aci înainte.

Criza lemnului — spune d-l Cotta — va lovi în primul rând ţările din bazinul Mediteranei, aşa că este imperios necesar să fie luate măsuri de prevenire.

D-l Bailly spune că consumul de lemne în Franţa depăşeşte cu 50% producţiunea indigenă; că cele peste 10.000 de fabrici consumă pentru cherestea circa 17 milioane m. c. de lemn rotund, ceeace înseamnă că peste 5 ani să fie înghiţită o mare parte din rezerva forestieră a ţării, căci — după cum arată d-l Vasse — se mai exploatează şi lemn pentru foc, încă vre-o 17 milioane m. c.

D-l Delicourt spune că *exploatarea pădurilor este o meserie grea*, complicată, care cere cunoştinţe adânci. Un exploatator, demn de acest nume, trebue să se aplice la păstrarea pădurii, care'l face să trăiască.

In fine, vorbeşte conservatorul **A. Mathéy**, care a impresionat auditoriul prin cuvântarea sa.

D-sa cere să se facă împăduriri; cere să se facă educaţia forestieră a masselor; în sfârşit să nu se exploateze decât absolut numai posibilitatea anuală.

Şi congresul dela Lyon a luat sfârşit.

*

Să încercăm, acum, dupăce am arătat vederile congresiştilor streini, să analizăm punctele ce ne privesc mai de aproape.

De ani de zile, specialiştii silvici români, strigă atât cât le permite pieptul, că: „la noi se distrug pădurile, nu se exploatează". Fiecare generaţie de pădurari a primit moştenire un sfat şi o teamă: să păziască fondul forestier

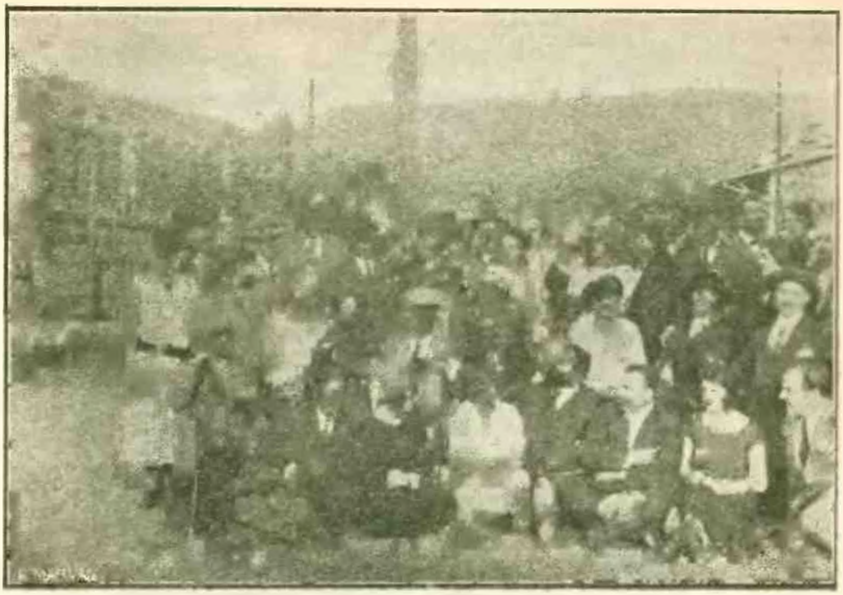

Un grup de congresişti la Uzinele Reşiţa.

Un grup de congresişti la Delineşti.

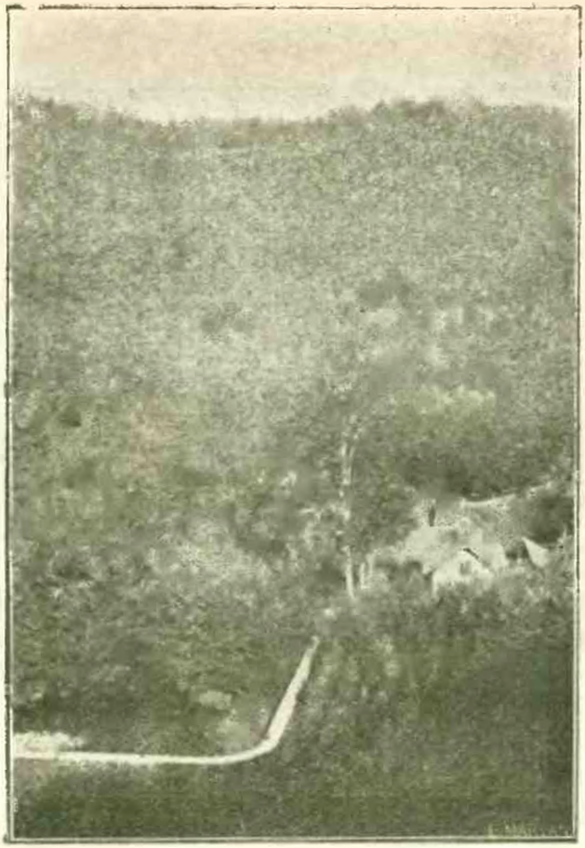

Canal de apă construit din beton armat cu tabliere de fier.

Funicular.

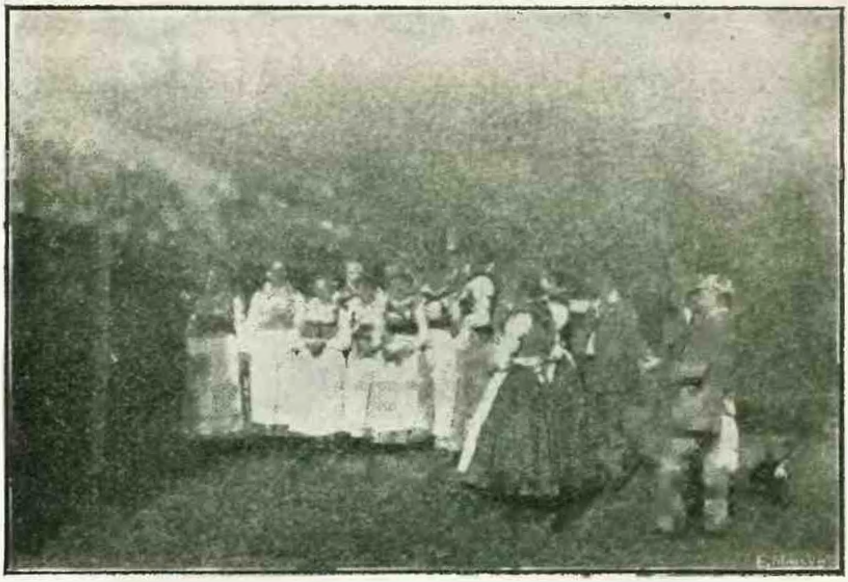

Un grup de fete care primesc pe congresişti la Valiug.

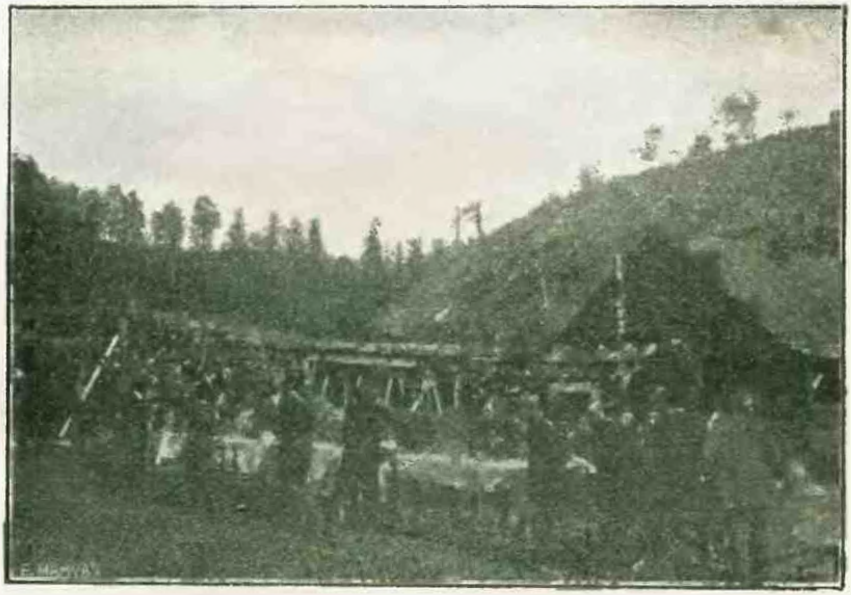

Masa câmpenească dela Valiug.

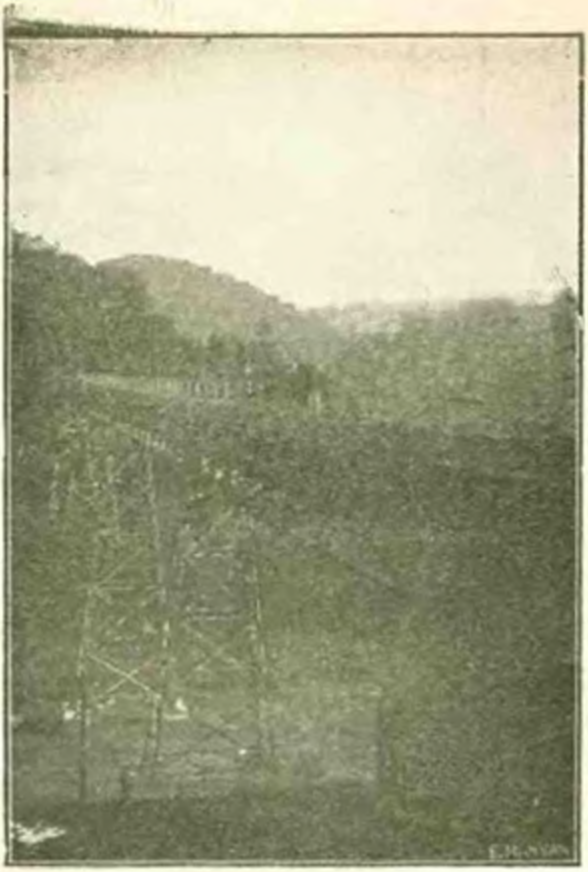

Viaductul dela Reşiţa.

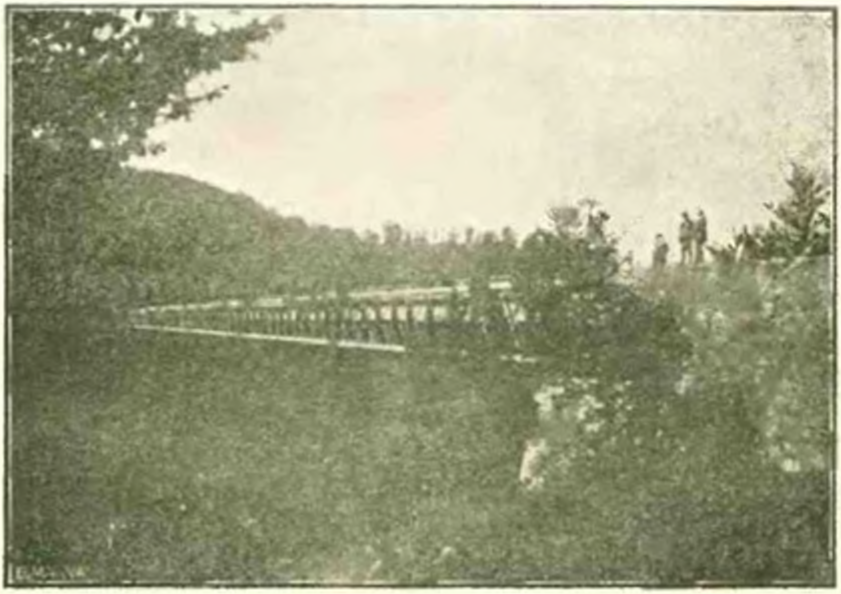

Viaductul dela Reşiţa.

al țării cu ochii și să fie atenți căci în curând nu se va mai putea vorbi despre păduri, în țara românească. Ne amintim că la congresul Soc. „Progresul silvic“ dela Timișoara, d-l Inspector V. Stinghe spunea — printre altele — că un vizitator german, negustor mare de lemnărie, dupăce s'a înapoiat în patria lui a arătat impresiile culese, în România, sub raportul pădurilor spunând că: *„după felul cum se exploatează pădurile acum în întreaga Românie, dar mai cu osebire în teritoriile alipite, am impresia că Românii nu consideră de lungă durată unirea provinciilor subjugate odinioară, având în vedere frenezia cu care caută să exploateze lemnul în timpul ce le mai rămâne de șezut în aceste provincii!“*

Pădurarii noștri au căutat, în toate împrejurările, să arate și să convingă, cu cifrele pe cari le posedă, că este numai o iluzie a unora faptul că posedăm isvoare nesecate de lemn. La cifrele și argumentările aduse, s'a răspuns de către cei interesați [1]), că niciodată nu va fi vorba de o epuisare a fondului forestier și dacă totuși această teamă poate fi justificată, într'u cât sunt vinovați exploatatorii cari nu fac altceva decât să cumpere un bun oferit spre vânzare?

Această afirmare conținând două fapte, vom căuta să le precizăm:

1⁰ Dacă nu poate fi vorba de o teamă referitoare la o apropiată dispariție a pădurilor nostre, pentruce se tem atunci oameni de talia unui Cotta, Mathéy, Railly, etc.? Aceștia și-au manifestat teama, atât pentru patria fiecăruia, cât și pentru întreaga Europă. Ei numai „biurocrați ai ministerului de domenii“ nu sunt, așa că își întemeiază — probabil — convingerea pe ceva și acel ceva ne este cunoscut nouă, pădurarilor de aici și dela congresul din Lyon și din toată lumea, iar nici de cum oamenilor fără pregătire de meserie.

2⁰ In adevăr, un negustor cumpără un lucru, ce i se

---

1) A se vedea memoriul uniunii g-le forestiere, adresat d-lui Ministru V. Brătianu și prin care se arată, că lipsa eventuală de păduri, în România, este o idee fantezistă, care emană dela funcționarii biurocratici ai ministerului de domenii (respectiv al Casei Pădurilor N. mea).

oferă, spre vânzare, operaţiune legală până la un punct. Din moment însă ce negustorul vine pe uşa din dos, aducând cu el, pe corifeii zilei, pentru a face presiune, este posibil, funcţionarului — lipsit de stabilitate, deci amovibil — să aplice „cel mai bun cod silvic din Europa“, după cum se exprima cineva? Evident că nu!

Cunoaştem păduri de protecţie, scoase de curând în vânzare, spre a fi exploatate, de către o societate în bune raporturi cu anumite autorităţi supreme. Ne întrebăm: ce poate face representantul autorităţii silvice, care se gândeşte şi la persoana lui, decât să ignoreze dispoziţiunile textuale ce se referă la pădurile de protecţii?

Şi atunci, întreprinzătorii mai pot face responsabili, pe slujitorii pădurilor, că le aprobă suprafeţe spre exploatare?

In rezumat, dar, vedem că şi aiurea e o stare de lucruri asemănătoare cu aceea dela noi; şi acolo meseriaşii pădurilor au acelaş strigăt ca şi la noi, referitor la decimarea pădurilor; nici acolo, înţelegerea lucrurilor nu este completă. Va veni însă vremea când ni se va da dreptate dar va fi târziu, din nenorocire, pentru ţară şi popor.

H. Manole

DESBATERILE CELUI AL 36-lea CONGRES AL SOCIETAŢEI „PROGRESUL SILVIC"

dela Timişoara 14—16 Sept. 1924

Şedinţa de după prânz

Se deschide la ora 4.30 p. m. sub preşedinţia d-lui P. Antonescu, asistat de d-l M. P. Florescu secretarul Societăţei.

La ordinea zilei:

Vânătoarea din punct de vedere silvic şi sportiv. D-l inginer inspector silvic Ernest Gheorghiu, citeşte următoarea comunicare:

D-le Preşedinte, Doamnelor şi iubiţi Colegi,

Nu voesc a ţine o cuvântare lungă despre acest subiect, pentru care am ţinut deja o documentată conferinţă la sediul Societăţei noastre din Bucureşti.

De atunci şi până acum, condiţiunile vieţei sub toate raporturile s'au schimbat mult în rău, aşa că ne găsim astăzi într'o situaţie, cu totul desavantajoasă, şi'n privinţa vânătoarei, mai ales în Vechiul Regat.

Mai înainte de a intra în miezul acestei însemnate chestiuni, care pe noi silvicultorii ne interesează tot aşa de mult ca pădurile de care este legată, să-mi permiteţi o mică introducţie, destul de importantă, atât din punct de vedere sportiv, cât şi din cel economic şi silvic.

Este fapt bine cunoscut, că pasiunea vânătoarei la omul de astăzi, e un sentiment atavic, cu răsfrângere la omul primitivi care pentru a se hrăni, a trebuit să vâneze în mod inconştient;

acest sentiment de necesitate şi desfătare sufletească, s'a desvoltat cu timpul din ce în ce mai mult, — ajungând a deveni cea mai frumoasă petrecere a Regilor şi a nobililor din toate timpurile vechi, iar astăzi patima vânătoarei, domneşte dela tron la opincă.

Fazele prin care a trecut vânătoarea, care este tot atât de veche ca şi omenirea, sânt numeroase şi variate, dar nu voesc a mă întinde aci într'o descriere prea largă, ci numai a arăta, că nici una din pasiunile omeneşti, n'a domnit cu atâta putere în cursul veacurilor.

In adevăr, Onor. Adunare, nici o petrecere nu este mai nobilă, mai curată şi mai înălţătoare ca vânătoarea!.. Ea ne dă putere sănătate şi curaj, ne face îndrăsneţi şi viguroşi, inobilând sufletele celor ce o practică.

Insă nu trebuie să considerăm vânătoarea ca o petrecere sălbatecă, de carnaj, şi dor de a vedea curgând sânge nevinovat!.. ci ca un sport nobil, exercitat cu artă şi cumpătate!.

In decursul ultimelor decenii, s'a legiferat în mai multe rânduri, asupra vînătoarei, am luat şi eu parte în comisiuni ca delegat al Ministerului de Domenii, iar la ultima lege, am fost consultat prea târziu şi numai asupra regulamentului legei de vânătoare, când legea era deja promulgată şi nu se mai putea face nimic.

Atât legile vechi, cât şi cea actuală, au părţile lor bune —însă, neavând mijloace de a le aplica şi controla, o lege ori cât de bună ar fi, pierde din valoarea ei, apoi cred că chestiunea vânătoarei şi aplicarea legei trebue să treacă la C. Pădurilor.

Intrebându-ne care este scopul acestei legi, vom răspunde „înmulţirea vânatului util şi ca consecinţă, sporirea venitului Statului, stârpirea fiarelor stricătoare cari produc ţărei pagube de zeci de milioane — procurarea unui aliment gustos, sănătos şi variat — siguranţa publică şi procurarea de lucru la mii de oameni, apoi .desvoltarea sportului vânătoarei, care abate pe om dela multe viciuri, făcându-l mai bun şi mai viguros.

Domnule Preşedinte şi Onor. adunare,

Trebuie să cunoaşteţi că în ţările din occidentul Europei articolul vânătoarei, procura anual Statelor ca Franţa, Germania, Austria etc. zeci de milioane venit şi susţinea industrii numeroase.

Marele răsboiu însă, a sdruncinat rău existenţa vînatului, aşa ca astăzi chiar, ţările altă dată bogate în vânat, sunt decăzute în această privinţă.

In România, vechiul regat ,existau localităţi înainte de răsboi unde se prăsise mult vânat, stârpind braconajul şi vulpele mai ales. Aşa de ex. la Dăbuleni propr. aşez. Brâncoveneşti Jud. Romanaţi în plantaţiile de salcâm pe nisipurile sburătoare, făcând o vânătoare M. S. Regele în câteva ore s'a vânat peste 700 de iepuri, iar în munţii Muşcelului, se împuşcau în câteva zile la o vânătoare, câţiva urşi, mistreţi căprioare etc.

Astăzi însă, o lipsă generală de vânat, domneşte pretutindeni ; citez un caz tipic :

Acum 3 ani, făcând o vânătoare cu M. S. Regele nostru şi cu cel al Greciei, bătând cu 60 bătăuşi, 3 zile, toţi codrii, sus la munte şi la poale, unde altă dată mişuna tot felul de fiare : urşi, mistreţi, căprioare şi iepuri, n'am găsit picior de vânat, totul pare că era un pustiu, fără urmă de vre-o vietate. ceeace a hotărât pe M. S. Regele să-şi părăsească, Bagna Rusului, cu castelele sale de vânătoare.

Una din principalele cauze, este îmmulţirea fiarelor stricătoare, care fac ravagii în vânatul util, mai ales acum, după răsboi, căci s'a îmulţit peste măsură.

Şi pentru a ne putea da seamă, de enormele pagube ce pricinuesc avuţiei naţionale, fiarele stricătoare, care pe lângă că au ajuns un flagel ameninţând siguranţa publică, dar produc stricăciuni în vitele domestice de zeci de milioane, am făcut o statistică prin Ministerul de interne înainte de răsboiul mondial constatându-se oficial No. vitelor distruse în valoare de câteva milioane numai într'un an chiar şi câţi-va oameni sfâşiaţi de lupi şi dacă deducem valoarea lor, după preţurile actuale ajungem la cifre fabuloase care pe nesimţite, se pierd din economia ţărei şi unde mai punem, valoarea vânatului distrus, mai cu seamă în iernele grele ?

In urma năprasnicului răsboiu, s'au înmulţit mai ales lupii aşa de mult, încât, deseori dau năvală iarna la sate în haite numeroase, atacând chiar şi oameni mari, ziua mare, devenind o primejdie pentru ţară şi dacă nu se vor lua măsuri energice, cât mai curând, vom suferi consecinţe grave.

Incă una din cauzele împuţinărei vânatului folositor este braconajul!... adică vânătoarea pe furiş, plaga rea şi greu de vindecat, de care suferim.

Braconierul sau hoţul de vânat—ucide orice animal sălbatec ce îi iese în cale, fără respect şi cruţare de sex, de epoca reproducţiei, sau de felul vânatului, din care unele specii abia mai există la noi;

Profitul ce trage astăzi, când preţul vânatului comestibil, blănile şi pieile s'au scumpit enorm, face pe braconier, să nu mai aibă răgaz, zi şi noapte, hoinărind după vânat, care-i produce un venit frumos.

Consecinţele braconajului şi al fiarelor stricătoare asupra vânatului util, sunt desastroase, iar în ţările unde nu s'a luat măsuri la timp pentru stârpirea lor, s'a distrus vânatul cu desăvârşire, cauzând enorme pagubi statului.

Legile noastre cu toate pedepsele prescrise în trecut şi prezent n'au putut reuşi a stârpi braconajul, pentru că n'au avut sancţiuni practice, aplicabile uşor şi nici mijloace de a fi executate cu severitate, — aşa că orice lege, fie cât de bună, când n'are mijloace de a fi aplicată, rămâne fără efect, după cum am mai spus.

Să trecem acum la partea a 2-a, vorbind puţin şi despre mijloacele ce pot fi folositoare în chestiunea vânătoarei.

PARTEA II-a

Propuneri

1) În primul rând vine instrucţia practică ce trebue să capete toţi agenţii silvici superiori şi inferiori, cât şi paznicii vânătoarei, căci nu este d'ajuns a cunoaşte teoria la perfecţie, ci trebue a şti aplicaţia practică a mijloacelor ce ne stau la îndemână, mai ales în chestia distrugerii fiarelor stricătoare care sunt foarte viclene şi greu de distrus.

Trebue ca fiecare silvicultor să vadă şi să facă el însuşi practică pe teren înainte de terminarea şcoalei, trebue ca cursul de vânătoare teoretic să fie predat şi practic, relativ la aşezarea curselor, otrăvirea cadavrelor destinate ca nadă—alegerea locurilor potrivite pentru aşezarea lor etc. etc.

Mai trebue ca silvicultorul la terminarea şcoalei, să fie şi un bun vânător, cunoscând în fond arta vânătoarei, mai ales partea practică, apoi trebue desvoltat la el sentimentul vânătoarei, astfel ca să devie aproape pasiune, căci numai atunci el va lucra cu plăcere şi cu ambiţia de a vedea o bună reuşită a trudelor sale.

Examenul cursului de vânătoare trebue să fie serios, dacă voim să obţinem rezultate bune.

Cursul de vânătoare să fie introdus în toate şcolile, atât în cele superioare de silvicultură şi agricultură, cât şi în cele medii sau inferioare cum şi în cele de brigadieri silvici.

Să se creeze câteva şcoli speciale inferioare de vânătoare pentru specializarea agenţilor de paza vânatului, distribuindu-se cu timpul fiecărui ocol şi chiar la particulari, la societăţi etc., un număr de agenţi specializaţi cari să aibă numai această îndatorire şi răspundere.

2) Să se redacteze cursul de vânătoare cât mai complect în partea practică, adaptat după regiuni, provincii şi după gradul şcoalei, cari 'cursuri să se predea de un silvicultor sau profesor, ales dintre vânătorii cu reputaţie.

3) Din sumele încasate anual din diferite taxe şi permisuri de vânătoare, să se angajeze un personal de pază, începând cu paznicii de vânătoare la sate, controlori şi inspectori de vânătoare, plătiţi şi cu răspundere, căci în starea de astăzi, cu inspectori onorifici sau cu şefii de ocoale cărora li se dă şi această obligaţiune, ei fiind prea încărcaţi cu gestiunea ocoalelor, nu au timpul necesar şi nici cunoştinţi practice a se mai ocupa şi de vânat, aşa că, oricâte ordine s'ar da şi măsuri s'ar lua vor rămâne fără efect.

4) Jandarmeria să fie obligată sever, a urmări mai deaproape pe toţi braconierii din localitate, mai cu seamă în zilele de sărbători şi pe timpul absenţei lor de acasă,—dându-li-se o recompensă bănească lunară şi $^1/_2$ din valoarea delictelor descoperite pentru care ar dresa şi înainta acte.

Ar mai fi o serie de măsuri bune pe care le mai enumăr: spre a nu vă obosi prea mult aci, — repet însă şi astădată, că nimic nu poate fi cu reuşită folositor, decât, când vom dispune de un personal bine specializat şi cu răspundere, până atunci, va dăinui starea actuală a braconajului datorit setei de bani şi pagubele enorme produse de fiarele stricătoare, de care nu ne putem scăpa uşor. Un început de măsuri bune s'au luat deja de actuala direcţie a vânătoarei, care trebue încurajată şi susţinută —spre a putea să-şi organizeze un personal complect şi apt.

D-l Inginer Şef silvic St. Caraman citeşte următoarea comunicare a *d-lui Inginer consilier silvic Mihail Tănăsescu*, care n'a putut lua parte la congres fiind reţinut de interese familiare la Bucureşti.

Domnilor şi iubiţi camarazi,

Regretînd din suflet că nevoi familiare m'au împedecat de a fi printre Domniile-Voastre, totuşi chestiunile la ordinea zilei, având o importanţă deosebită pentru noi şi în special chestiunea vânătoarei, cari pentru corpul silvic constitue astăzi un *Ce...* care atinge demnitatea corpului, nu puteam ca să nu particip chiar de departe la dezbaterea ei, arătându-mi şi eu părerile în această chestiune, în mod deschis, ca un vânător bătrân şi cu multă experienţă.

Domnilor şi iubiţi camarazi,

Cred, că şi autorii reali.. nu cei de formă ai legei vânătoarei din Iunie 1921, în forul lor interior, socotesc ca o anomalie faptul de a încredinţa aplicarea acestei legi altor persoane decât inginerilor silvici şi prin urmare de a se fi creiat o direcţiune a vânătoarei în Ministerul Domeniilor, independentă de Casa Pădurilor şi în afară de corpul silvic. Singura scuză nu poate fi decât nevroza... starea anormală în spirite ca şi în fapte, care s'a manifestat, aproape în toate direcţiunile de activitate omenească, după marele război. Nu pot să'mi închipui că a fost vorba de... căpătuirea cuiva sau... câtorva.

In adevăr, atât legea vânătoarei din 1891, cât şi cea din 1906, deşi cu aplicarea încredinţată Ministerului de Interne, lăsa corpul silvic, stăpân complect în pădurile ce-i erau încredinţate spre administrare.

El făcea poliţia vânatului în pădurile Statului, el ocrotea, hrănea şi înmulţea vânatul; el arenda vânatul iar veniturile mergeau unde era de drept... la Casa Pădurilor.

In aceiaşi epocă, deşi în state deosebite,—aproape aceiaşi stare de lucruri. În Bucovina, în Ardeal, Banat ca şi în Basarabia, – erau legiuiri şi ordonanţe chiar mult mai severe, în ceeace priveşte ocrotirea vânatului decât la noi, — dar totd'auna sub scutul de apărare şi aplicare al legei,—încredinţat corpului silvic,—lucru de altfel şi firesc,—acest corp fiind singurul,—cu o cultură specială în această ramură, cultură căpătată după băncile şcoalei şi apoi prin meseria lor, legaţi cu pădurea şi cu vânatul, pe care ea îl adăposteşte şi-l hrăneşte.

Legea din 1921, nu mai ţine seama de trecut. Descălicători noui se revarsă peste meleagurile noastre vânătoreşti.

O direcţiune nouă... independentă a vânătoarei, chemată să aplice o lege, făcută în pripă şi pe ascuns, după cum spunea şi la Chişinău în conferinţa sa, colegul C. P. Georgescu. Se înfiinţează un inspector general, al vânatului. Inspectori pe judeţe ai vânatului,—grade peste grade... dar toate aceste funcţii noui, încredinţate unor persoane, de sus până jos, fără nici o preparaţie de specialitate, ba dacă ar fi să cred svonurile... se zice că în unele judeţe, sunt ca inspectori ai vânatului... nişte calfe de frizeri, sau calfe de cizmari!!! Am mai aflat că la o şcoală din Ardeal, pentru paznici de vânat... ar fi fost director sau profesor un preot... mă întreb ce legătură poate sa aibă preoţia cu vânătoarea?!

Într'un cuvânt prin această lege, specialiştii sunt daţi la o parte... ca şi cum le-ar fi fost teamă de ei... noilor conducători improvizaţi prin noua lege... iar mulţi nechemaţi ajunşi directori or inspectori mari şi tari... ca să hotărască asupra bietului vânat.

Şi atunci se naşte firesc întrebarea... în astfel de condiţiuni este oare posibil progresul?

Pentru mine, este tot atât de posibil progresul în asemenea condiţiuni... cât este firesc a despărţi vânatul de pădure... cât este posibil a vârî 2 săbii într'o teacă!

Nici undeva pe lume, nu cred să se petreacă lucruri aşa de anormale ca la noi şi fără ca totuşi opinia publică să reacţioneze. Aceasta te face să crezi că opinia publică nici nu s'a născut la noi... or dacă se va fi născut este desigur ca un copil în fase... nu poate să meargă nici să vorbească!!

In Franţa, în Austria, cari au în adevăr vânat productiv... nimeni nu s'a gândit să ia administraţia vânatului din pădurile administrate de Corpul Silvic... şi să le încredinţeze unor streini de pădure. In Germania pădurea este aşa de strânsă de vânat, în cât şeful de ocol are şi titlul de Jagd und Forst Verwalter.

Şi este firesc ca aşa să fie, căci cine poate controla mai bine, mai de aproape starea vânatului şi îndeplinirea obligaţiunilor de către arendaşii de vânătoare, de cât personalul silvic al pădurei. care veşnic este în pădure! Nu sunt acestea anomalii ?! şi cu toate acestea, cu toţii constatăm că se petrec în veacul al 20-lea dela Christos la noi în ţară... acum când avem o Românie Mare.

Şi atunci este foarte firească şi explicabilă, turburarea adusă în sufletul inginerilor silvici, de o asemenea legiuire, precum este firească şi moţiunea dată de Congresul Silvic dela Chişinău. din toamna anului trecut, în urma comunicărei D-lui Inspector G-ral Silvic C. P. Georgescu.

Indignarea Silvicultorilor este fără îndoială întemeiată şi de natură a provoca grave conflicte între organele Direcţii de astăzi a vânătoarei şi organele Administraţii Casei Pădurilor căci nu este posibil ca să admiţi, ca un inginer silvic Şef de Ocol de ex. să fie obligat să primească a i se face inspecţie în pădurile Ocolului său, de cine ştie ce inspector de vânat al judeţului şi beneficiar al unui permis de călătorie gratuit, pe C. F. R. plătit şi acela desigur din arendarea vânatului din pădurile statului !!! Aceasta nu se poate.

Această stare de lucruri atinge demnitatea Corpului Silvic astfel că va provoca forţamente, fricţiuni din ce în ce mai grave fricţiuni cari vor deveni inevitabile întru cât nu este de admis ca un Şef de Ocol, sau chiar simplu pădurar de Canton, să poată îngădui ca să fie controlat în casă la el de orice indezirabil.... de orice braconier până mai ieri.... iar astăzi poate inspector de vânat...!

Dacă sunt legiuiri anormale.... excrescenţe a unor timpuri de nevroză... este datoria celor ce conduc ţara şi au răspunderea bunei stări a lucrurilor... ca cu un ceas mai înainte să le extirpeze.. şi să armonizeze administraţiile iar nu să le învrăjbească.

Socot că nu e bine ca să se ducă lucrurile prea departe, căci inginerii silvici, vor şti să pue la locul lor pe toţi cei nechemaţi, care'şi vor permite să se erigeze în administratori ai vânătoarei şi în stăpâni în casa altora. Sper însă că măsurile de îndreptare se vor lua mai din vreme, evitându-se astfel conflicte regretabile !

In nici un judeţ nu ar fi trebuit numit inspector al vânătoarei, o altă persoană de cât un inginer Silvic, — de fapt astăzi nu este nici unul, — căci în nici un județ nu se găsesc alte persoane cu o cultură de specialitate, de cât Ing. Silvici și nici nu sunt alte persoane cu mai mult drag de cultura vânatului și a pădurei, cu o tragere de inimă mai mare, și cu o autoritate morală în speță, mai desăvârșită de cât organele silvice.

Amestecul Persoanei Regelui sau a prințului Moștenitor în această chestiune... adică a se afirma că M. S. Regele ține ca să fie o Direcțiune a Vânătoarei, independentă de Casa Pădurilor, este după mine o indelicatețâ din partea acelora cari nesimțindu-și terenul destul de tare sub picioare... caută să exploateze oarecari situațiuni, punând în circulație asemenea versiuni... cu speranța căși vor putea întări situația și vor face să tacă pe cei cari luptă pentru o cauză dreaptă.

Este o chestie de demnitate pentru fiecare organ al Corpului Silvic dela cel mai superior... până la ultimul pădurar, de a lupta cu îndârjire, pentru răsturnarea stărei de lucru de astăzi în materie de vânătoare și a introna o organizațiune care să corespunză scopului ce urmărește și care nu este altul de cât propășirea vânatului, înmulțirea și selecționarea lui. — In orice administrație și mai ales într'o administrație de Stat, pentru ca lucrurile să meargă bine și scopul urmărit să fie atins, se cere în mod imperios ca fiecare să fie pus la locul ce merită... iar nu un preot la o direcție de școală de paznici de vânat... ori mai știu eu cine la inspectorat de vânătoare.

Dreptatea corpului silvic este vădită prin chiar crearea catedrei de vânătoare la Secția Silvică a Politechnicei; căci din 2 una: ori Inginerii Silvici au menirea culturei vânatului și atunci catedra are rațiune de a fi, ori asemenea însărcinări cată a se încredința altora... și atunci urmează a se desființa acea catedră, ca inutilă.

Este dar nevoe absolută ca congresul să ia o atitudine hotărâtă, în contra acestei anomalii, și prin moțiunea ce va da să solicite stăruitor trecerea Direcțiunei vânătoarei la Casa Pădurilor, fără de cari nu se va putea aduce armonia atât de necesară unei bune administrațiuni... din contră... conflictele vor deveni din ce în ce mai acute... și nu este nici un interes a se ajunge acolo.

Trebue ca conducătorii noştri să fie convinşi că după cum orce s'ar face, vânatul nu se poate despărţi de pădure, tot aşa nici administrarea vânatului nu se va putea despărţi de acea a pădurei.

M. Tănăsescu
Inspector G-ral Silvic

Se mai citeşte următoarea comunicare trimisă de d. inginer şef silvic Otto Witing şeful ocolului silvic *Braşov*.

O observare despre competinţa inginerului silvic în chestia vânătoarei

Fiind inginerul silvic singurul funcţionar, care are pregătire ştiinţifică în materia vânătoarei şi formând pădurile noastre, cari stau în orice direcţie sub îngrijirea, supravegherea, conducerea, administrarea a personalului silvic, cam o pătrime din pământul întreg al ţărei noastre, este natural şi dela sine înţeles, că inginerul silvic să aibă o influenţă importantă la toate chestiunile din materia vânătoarei, mai mult, să fie el chiar chema a juca rolul conducător în chestiile vânătoarei.

Legea noastră pentru protecţia vânatului prevede în capitolul II, modul arendărei dreptului de vânat pe terenurile comune de vânat şi la art. 100 modul arendărei pe proprietăţile statului, însă la nici un loc nu prevede sub ce condiţiuni şi în ce mod este de arendat dreptul de vânat pe proprietăţile comunelor şi oraşelor.

De oarece comunele şi oraşele au mai cu seamă la ţinuturile alipite, de multe ori pădurile cu întindere mai mare decât 1000 de hectare la munte şi 100 hectare la câmp şi deal: (vezi art. 3 din legea de vânat), aceste proprietăţi nu sunt obligate în baza art. 4 al legei, a forma terenurile comune de vânat şi prin urmare nici nu ţin sub prevederile Capitolului II. (Art. 8—14) al legei de vânat.

Evaluarea dreptului de vânat la proprietăţile comunale ma mare de cât 1000 de hectare, adică 100 de hectare după distincţiile din art. 3 a, al legei, ar trebui să se facă prin urmare conform legilor comunale şi relativ la pădurile comunale, ca produsul accesor al pădurei, conform disposiţiunilor din legea pădurilor comunale şi ale regulamentelor respective în vigoare.

Prin urmare referentul în chestia arendărei dreptului de vânat la pădurile comunale şi după părerea noastră şi la pădurile erariale trebue să fie chiar în baza legei de vânat şeful ocolului silvic respectiv, care din cauza aceasta este chemat a întocmi condiţiunile de licitare şi de contract, a participa la licitaţiune în mod oficios şi a da Prefecturei după licitaţiune avizul cerut în cauza aprobărei licitaţiunei.

Sub nici un caz nu poate fi referentul în cazul precedent inspectorul de vânătoare, cum prevede art. 12 al legei pentru terenurile comune de vânat.

Nu este însă după părerea noastră clarificat cazul, dacă pădurea comunală — fără considerare la estinderea sa — va fi arendată împreună cu terenurile comunei de vânat aflate la teritoriul comunei, formând prin aceasta un singur fond de vânat împreună cu terenurile comunei de vânat.

Cazul acesta — găsindu-se de multe ori în Ardeal — trebuie să fie clarificat prin regulamentul de aplicare al legei de vânat.

După părerea noastră reprezentantul din cauza arendărei în cazul cel din urmă poate să fie iar numai şeful ocolului silvic respectiv şi nu Inspectorul de vânătoare, formându-se pădurile rezervate de vânat cele mai importante pentru fiecare, fondul de vânat şi formând exercitarea dreptului de vânat un venit accesor al pădurei, ţinând prin urmare sub competinţa Inginerului silvic respectiv.

D. *Constantin P. Georgescu*, inginer inspector general silvic, în critica ce face acestei chestiuni, împarte vânătoarea în două părţi: sportivă şi economică. Vânătorii-sportmani au făcut să se voteze legea vânatului în cari ei sunt acei cari trebue să supravegheze la conservarea lui, cât timp există corpul silvic bine pregătit care poate cu mare succes să stârpească animalele vânătoare prin vânători organizate sistematic şi să pună în valoare pentru stat a vânatului bun. D-sa cere ca moţiunea votată de congres anul trecut în această chestiune să fie luată în consideraţie şi anul acesta până când se va ţine seamă de doleanţele corpului silvic pentru rezolvarea acestei chestiuni.

D. *Dr. M. Dracea*, spune că în apus pădurile s'au conservat şi menţinut din pasiunea celor mari, a regilor, înalţilor prelaţi şi nobilililor pentru vânat. Corpul silvic trebue să câştige supravegherea vânatului fiind un drept al lui.

Se propune reeditarea tratatului d-lui inspector silvic Ernest Gheorghiu „Despre vânătoare".

D. *Ştefanopol Alex.*, şeful ocolului silvic Căscioarele-Vlaşca, scoate în evidenţă dispoziţia din legea vânătoarei prin care dreptul de vânat se arendează dându-i-se licitatorului şi dreptul de ocrotire al vânatului după terenul arendat.

D. *C. P. Georgescu*, inspector general silvic, cere ca direcţia vânătoarei să treacă sub administraţia Casei Pădurilor şi modificarea legei vânătoarei.

Şedinţa se suspendă 15 minute.

La redeschiderea şedinţei se pun la vot următoarele 3 moţiuni:

MOŢIUNE

Inginerii Silvici adunaţi în congres la Timişoara în zilele de 14, 15 şi 16 Septembrie 1924, pe baza referatelor prezentate şi discuţiunilor urmate *privitor la inconvenientele exproprierei râpilor şi terenurilor improductive din regiunea dealurilor şi munţilor pentru islazuri comunale.*

Constată că:

Organele însărcinate cu aplicarea ultimelor legi de reformă agrară au procedat cu o condamnabilă dărnicie când a fost vorba de expropierea de păduri şi au omis cu totul aplicarea art. 14 din legea agrară, în ce priveşte exproprierea terenurilor neproductive.

Printr'o greşită interpretare a legii s'a depăşit cu mult spiritul şi litera ei, călcând-o flagrant prin denaturarea stării de fapt.

Se distruge astfel în mod abuziv şi zadarnic, întinse suprafeţe păduroase, atacându-se viitorul economic al ţării, fără folos real nici pentru populaţie, de oarece problema islazurilor nu se rezolvă definitiv ci numai se amână.

Pentru remedierea acestei stări, Congresul cere:

1. Să se revizuiască toate lucrările de expropriere privitoare la islazurile constituite din păduri, întocmite prin călcarea legei sau contra avizului organelor silvice.

2. Să se ancheteze toate cazurile de călcarea legii, semnalate de organele silvice şi în special în jud. Tulcea.

3. Prin aplicarea riguroasă a art. 14 din legea de reformă agrară, ad-ţia Casei Pădurilor să intre în imediata stăpânire a tuturor terenurilor neproductive, atât ale statului, cât şi ale particularilor şi să le pună în valoare prin împădurire.

4. Unde cu ocazia aplicărei legii pădurilor comunale nu s'a găsit păduri constituite, să se aibe în deosebit în vedere a se afecta terenurile neproductive pentru constituirea pădurilor comunale şi să se oblige la împădurirea lor, satele cărora li se destină.

MOŢIUNE

Inginerii silvici adunaţi în Congresul dela Timişoara în zilele de 14, 15 şi 16 Septembrie 1914 pe baza referatelor prezintate şi discuţiunilor urmate privitor la corecţiunea torenţilor şi ravenelor e de părere:

1) Că bazele fixate de codul silvic în art. 8 şi 9 relativ la împădurirea locurilor sterile, de Legea Pădurilor comunale din 1924, art. 14 şi următorii, şi de legea reformei agrare art. 13 şi 14, trebuesc să fie lărgite şi precizate în senzul ca să se dea posibilitatea ca pe cuprinsul ţărei întregi să se estindă asupra locurilor neproductive *indiferent de proprietar*, regimul silvic cu prevederile legei şi cu garantarea posibilităţei lor de aplicare.

2. Administraţia să înceapă chiar de acum a pregăti statistica, organizarea administrativă şi creiarea de mijloace materiale pentru a putea pe deoparte să continue şi să ţină în bună stare lucrările deja începute iar pe de altă parte să poată realiza lucrările noi pe întreaga întindere a ţărei.

3. Guvernul să ia în deaproape examinare grava problemă a despăduririlor mai ales pe terenurile expuse a se ruina, care se lărgesc mereu prin practica păşunatului şi altor mijloace de defrişare deghizată. In special atrage atenţiunea guvernului că exproprierile pentru islazuri au pus pădurile la o grea contribuţie şi că după ce s'a dat tot ce se putea da din întinderea lor, trebue să înceteze ingerinţa gospodăriei agricole asupra pădurei şi să fie în sfârşit lăsată unei culturi raţionale.

MOŢIUNE

Societatea *Progresul Silvic* reunită la Timişoara în al 36-lea congres anual, ascultând expunerile făcute asupra vânătoarei din punct de vedere economic silvic şi sportiv constată că:

Vânătoarea are două laturi distincte:

a) Una sportivă, vânătoarea propriu zisă adică arta de a vâna *b*) alta economică adică cultura vânatului, valorificarea produselor animalelor împuşcate şi poliţia vânatului.

De oarece moţiunea privitoare la vânat şi cultura lui votată de congresul nostru din Chişinău din 1923, până în present nu a fost luată în considerare, în urma discuţiilor urmate congresul autoriză din nou Consiliul de administraţie al societăţei Progresul Silvic ca în mod oficial să intervină pentru:

1) A se modifica cât mai neîntârziat legea de vânătoare din 1921, prin o comisiune de specialişti în economia vânatului complectând-o prin dispoziţiuni privitoare la înmulţirea vânatului şi economia vânătoarei în general din care corpul silvic râvneşte a face o nouă sursă de bogăţie pentru ţară.

2) Direcţia vânătoarei din Ministerul de Domenii în actuala ei alcătuire să treacă sub conducerea şi controlul Casei Pădurilor,—încadrând o în bugetul ei pe 1925.

Aceste moţiuni au fost aprobate în unanimitate de congres.

⁂

D. *Petre Antonescu,* mulţumeşte membrilor congresului pentru modul academic cum au decurs desbaterile din acest an şi materialul preţios cu care au colaborat membrii societăţei *Progresul Silvic.*

Inainte de a declara închis congresul din acest an, d-sa conform statutelor întreabă pe congresişti, unde ar dori să se ţină congresul la anul viitor (1926). Parte din membrii susţine a se ţine la Oradia Mare, parte la Bucureşti în Palatul Cercului Inginerilor silvici. D. Preşedinte crede că până la anul viitor nu va fi complect terminat Palatul şi deci trebue să ne gândim pentru o altă localitate.

Cei mai mulţi din congresişti propun şi se aprobă apoi de majoritate ca congresul viitor să se ţină la Galatz sau Brăila în luna Mai şi cu o excursie de studii în delta şi gurile Dunărei, spre a se studia atât pădurile din localitate cât şi împotmolirea gurilor Dunărei, din cauza depozitelor anuale ca efect al despăduririlor munţilor.

D-sa mulţumeşte în numele congresului d-lor ingineri silvici: V. Lintzia, St. Caraman, I. Dimitrescu şi tânărului Şuteu, cari ca membri în comitetul de organizare local au contribuit mult la aranjarea şi găzduirea congresiştilor.

Aduce apoi mulţumiri autorităţilor locale ca d-l Prefect al

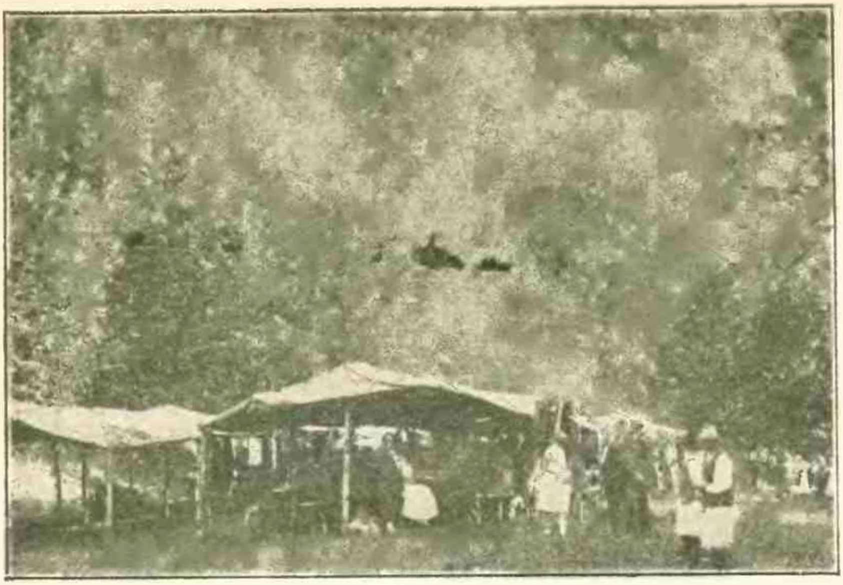

Masa forestieră în pădurea Diavoia.

Congresişti silvici fotografiaţi cu grănicerii în pădurea Diavoia.

Sosirea D-lui General Berthelot însoţit de D-nul Al. Constantinescu Preşedintele Soc. „Progresul Silvic" la gara Caransebeş.

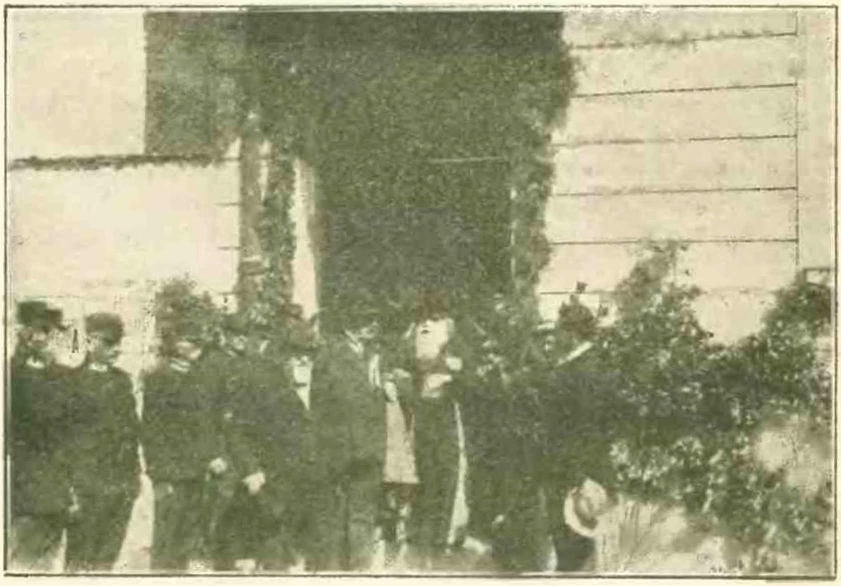

Plecarea dela congres a D-lui General Berthelot.

judeţului, d-l Primar al oraşului Timişoara care ne-a acordat o largă ospitalitate frăţească.

In fine d-lui general Găvănescu, comandantul Diviziei I, care ne-a acordat gratuit sala pentru conferinţe şi sprijinul său în reuşita congresului nostru, precum şi d-lui Vâlcovici directorul Şcoalei politecnice din Timişoara şi întreg corp profesoral care ne-a onorat cu prezenţa d-lor şi permis vizitarea laboratoarelor Şcoalei Politecnice.

D-l M. P. Florescu secretarul congresului, relevă că la acest congres pentru prima dată, iau parte cei 4 bătrâni înaintaşi ai silviculturei româneşti din cele 4 unghiuri ale ţărei şi anume: P. Antonescu din vechiul Regat, Liviu Marţian din Ardeal, D-r Gutzman din Bucovina şi Szatzmàry din Banat.

Doreşte şi propune ca aceşti 4 bătrâni pădurari să-putem sărbători — aşa cum se cuvine — în casa noastră dela Bucureşti, — Congresul aprobă aplaudând.

D-l Petre Antonescu, urând sănătate şi spor la muncă congresiştilor, declară cel al 36 lea congres din 1924 *închis.*

•

Seara a avut loc o masă colegială de despărţire.

In dimineaţa zilei de 17 Septembrie, congresiştii au plec a din Timişoara la Reşiţa. In gara Timişoara au fost de faţă autorităţile civile şi militare, care au urat congresiştilor călătorie frumoasă. Muzica Regimentului de infanterie a cântat diferite arii naţionale până la plecarea trenului.

MONOGRAFIA PĂDURILOR SOCIETĂŢII ANONIME UZINELE DE FIER ŞI DOMENIILE DE REŞIŢA

Închinată membrilor societăţei „Progresul Silvic" cu prilejul al XXXVI-lea congres silvic şi al vizitărei pădurilor şi instalaţiilor din Reşiţa 1924.

INTRODUCERE

Judeţul Caraş Severin, cu arealul său de 103.991 Ha. are păduri pe o întindere de 517.000 de hectare.

Din acest teritoriu de păduri 196.000 Ha. sunt ale statului, 150.000 Ha. ale Comunităţii de avere, constituită din regimentul al XIII grăniceresc bănăţean român, 88668 Ha. sunt proprietatea societăţii de fier şi Domeniile de Reşiţa, iar restul e al proprietarilor mai mici. Astfel din întreg complexul de păduri 17 la sută sunt în stăpânirea societății „Reșița".

Pe întreagă întindere a solului aparținător societății „Reșița" sunt de remarcat următoarele ramuri de cultură:

1. 88658 hectare păduri,
2. 100 „ intravilane,
3. 59 „ vii
4. 221 „ arabil,
5. 3365 „ fânețe,
6. 672 „ pășune,
7. 1369 „ improductiv.

Administrarea Societății U. D. R. o conduce, în sensul mai restrâns al cuvântului, Direcțiunea silvică și domenială, care îș are sediul în Oravița.

Acestei Direcțiuni îi sunt direct subordonate patru regiuni silvice:

Regiunea I silvică Oravița,
„ II „ Bocșa Română,
„ III „ Reșița,
„ IV „ Steierdorf.

Domeniul întreg se întinde între 39° 15' și 39° 48' lungimea ostică dela Ferro și între 44°40' și 45°30 lățime nordică (Veneția este la 45° lățime nordică), fiind traversat de văile râurilor Berzava, Caraș, Timiș și Nera rezemânduse în părțile din Sud pe șesul Dunării.

Toate aceste râuri și afluenții lor sunt de mare importanță pentru silvicultură, fiind pretutindeni pecât posibil utilizate.

Din întreg terenul domenial
aprox. 30% are caracter alpin,
„ 65% de deal și
„ 5% de șes.

La răsărit și miazăzi domeniul se mărginește cu părțile vestice ale Munților Bănățeni, iar spre vest și nord se coboară în șesul aluvial.

Condiționată de felurimea terenului clima încă este bineînțeles destul de variată. Având șesurile aparținătoare domeniului altitudinea până la 80 m. deasupra mării, clima acestor regiuni se poate numi caldă, în vreme ce în părțile muntoase dela Văliug și Anina cari au altitudine de 500—1400 m., clima se prezintă ca fiind mult mai aspră. Natural, că, în urma acestei variaţiuni climaterice, vegetaţia încă este destul de felurită, cum reiesă înaevea şi din felurimea speciilor de arbori din pădurile noastre. Câtă vreme în părţile mai joase pădurile prezintă caracterul masivelor de stejar cu specii pronunţate nobile, în locurile mai înalte dominează fagul şi molidul.

I. Istoricul domeniilor societăţii „Reşiţa".

După alungarea Turcilor din Bănat, îndată după pacea dela Pasarovit (1718) guvernul de pe atunci al Ţării luând în stăpânire şi considerând întreg teritoriul bănăţian ca formând averea statului, l-a investit necesarmente cu o nouă organizaţie.

Populaţia băştinaşă, Românii, îndeletniciţi cu munca câmpului, stăpâniţi de atâtea neamuri străine, erau consideraţi de clăcaşi. În scopul stabilirii obligamentelor populaţiei către stat şi pentru a se putea organiza administraţia, li s'a dat ţăranilor pământ, în schimbul prestaţiunilor, ce li se cerea. Tot în scopul acesta împărăteasa Maria Terezia înfiinţează în anul 1779 aşa zisul *Urbariu Bănăţean*, ordonând în acelaşi timp ridicarea în plan al acestui colţ de ţară, făcând repartizarea pământurilor între ţărani (urbarialişti) separând loturile lor de către proprietatea rămasă exclusiv în posesia boerilor. Întreaga repartizare şi fixarea pe hartă a pământului s'a făcut în anii 1779—1810.

În scopul majorării prestaţiunei de muncă urbarialiştii au primit pe alocuri pământurile cele mai bune, iar râpele, sectoarele (aşa numitul Uberland) a rămas în folosinţa şi stăpânirea statului.

Urbarialiştilor li s'a dat după împrejurările locale ale aptitudinei de prestaţiune şi destoinicia lor, ca pământ urbarial, câte o sesiune întreagă (20 ha) sau jumătate (11 ha) un pătrar (6 ha) sau a opta parte (4 ha) dintr'o sesiune, şi pe deasupra plantaţiunile făcute de dânşii (aşa numitele parcele industriale) pentru cari însă n'aveau să facă prestaţiuni naturale, ci să plătească arendă anuală, de fiecare jugăr cadastral 30 de creiţari în valută convenţională (egală cu 52.5 creiţari valută austriacă, adică aprox. 110 bani) în vreme ce pământurile urbariale trebuia să facă robot şi din productele câmpului să dea zeciuiala obicinuită.

Cu ocaziunea aplicării acestei reforme agrară, organele statului au întâmpinat rezistenţă din partea populaţiei, care cum se vede dintr'un Memoriu înaintat în anul 1792 Direcţiunei montane din Oraviţa a fost constrânsă cu forţa să primească sarcinele de robot.

Îndată după alungarea Turcilor aşa numitul district montan din regiunea minelor bănăţene a fost împădurit şi predat pe vremuri în administraţia direcţiunei miniere din Oraviţa Montană.

Minieritul, mai ales cel de fier şi aramă, a fost cultivat aici cum se poate dovedi cu documente, încă pe vremea Romanilor, şi mai târziu n'a fost neglijat cu desăvârşire nici de Turci, astfel că după alungarea acestora, Statul austriac a continuat exploatarea minelor şi a uzinelor în modul cel mai intens.

Graniţele regiunei montane, rămase în stăpânirea statului, au fost fixate precis cu ocazia segregării urbariale, cum şi din prilejul stabilirii şi demarcării confiniului militar al grănicerilor români din Banat şi aceste limite au rămas până azi neschimbate.

În regiunea montană nu erau urbarialişti ci numai muncitori şi impiegaţi, cărora li s'au dat spre folosire — fără nici o valoare în prestaţiuni — locuri de case şi grădini, rămânând, însă, erarul (fiscul) montan în stăpânirea exclusivă a acestor intravilane.

Odată cu exploatarea raţională şi mai intensă a minelor şi uzinelor s'a ivit necesitatea reglementării alimentaţiei muncitorilor dela aceste industrii. Şi cum însăşi comunele montane, în lipsă de pământ arabil, nu puteau produce alimentele de prima necesitate, erau nevoite a şi le procura—nefiind pe atunci trenuri — din cea mai apropiată vecinătate.

Sprijinind statul comunele montane în câştigarea alimentelor, era firesc a se ataşa la regiunea montană un număr de comune urbariale din împrejurime, a căror zeciuială: de grâu, porumb etc. adusă la comunele montane, era utilisată, ca prestaţiune de robot pentru cărăuşit, cărbunărit etc.

În decursul şi după războaele Francezilor statul avea mai târziu nevoe urgentă de bani şi din această pricină a fost nevoit a şi vinde succesivă în mare parte proprietăţile din Bănat. Cumpărătorii erau aproape în întregime Greci, Sârbi şi mai ales Români macedoneni, cari aveau în acele vremuri comerţul în mâna lor şi deci, dispuneau de capital. E cunoscut rolul social şi ajutorul ce l-au dat Bănăţenilor, Românii macedoneni prin ridicarea de biserici şi propagarea culturii naţionale, Regiunea montană cu comunele urbariale alăturate a rămas şi pe mai departe neschimbat proprietatea statului.

Veniturile din exploatarea minelor nu erau însă totdeauna mulţumitoare, din care cauză au survenit adeseori schimbări în administraţia acelor exploatări, trecându-se o parte din acestea, temporal pe mâna intreprinderilor particulare, rezervându-şi statul numai controlul suprem. Uzinele şi cele mai bune mine au rămas, însă, şi mai departe în regia proprie a statului.

La 1848 desfiinţându-se iobăgia, urbarialiştii au fost împroprietăriţi cu pământurile cultivate de ei. Concomitent au ajuns şi minerii, cum şi urmaşii lor din comunele montane în posesiunea locurilor de casă şi a grădinilor folosite de ei. Prin această nouă orânduire muncitorimea dela mine şi uzine şi-a pierdut privilegiile avute, trebuind să plătiască şi ei impozite şi să-şi facă armata. Urmarea a fost că în comunele montane scumpindu-se prin perderea decimei prestată până atunci de comunele urbarialiste, preţurile articolelor de alimentaţie, în mod firesc s'a urcat şi plata muncitorilor şi prin aceasta veniturile minelor şi uzinelor au scăzut mereu având aceste instituţiuni de a se lupta uneori şi cu deranjul deficitului. Astfel din pricina crizei de bani nu s'au mai putut face investiţii mai mari pentru stabilimente mechanice moderne la mine şi uzine.

Mai târziu când în războiul din Krimeea la 1854 Austria a avut mare nevoe de bani, a vândut în 1 Ianuarie 1855 întreaga regiune montană bănăţeană cu toate comunele aparţinătoare împreună cu toate drepturile şi sarcinele, Societăţii anonime a Căilor ferate de stat, fondată de bancherul parisian, Perier.

In acelaşi timp această Societate cumpărase şi Căile ferate de pe atunci ale statului, obţinând dreptul de a complecta reţeaua lor.

Pentru domeniile din Banat a plătit această Societate 6.815.072.31 Florinţi în valută austriacă, (aprox. 13.700.000 Lei) începându-şi imediat activitatea prin multiple construcţiuni noui, menite a intensifica gestiunea acestor domenii aducând statului un venit considerabil ca impozit, iar împrejurimei un câştig mult mai însemnat prin sporul de plată al muncitorimei.

Regiunea montană a statului era pe acea vreme constituită din cele 8 districte montane, şi anume : Bocşa Montană, Steierdorf, Sasca Montană, Moldova Nouă şi Gladna Montană, cum şi din comunele camerale Bocşa Română şi Oraviţa Română cu cele 50 de comune urbariale aparţinătoare.

Gladna Montană a fost mai târziu, în 1880, retrocedată statului în schimb pentru pădurile erariale din cuprinsul comunei Gărâna.

In anul 1858 a mai cumpărat Societatea dela proprietarul Alexa Petrovici pădurea „Dobrea" din teritorul comunei Ciudanoviţa, iar la 1860 a mai cumpărat pământurile lui Ioan Sarfitzky în comuna Barbosu.

In cursul anilor următori n'a mai cumpărat Societatea decât numai parcele mai mici, de cari avea nevoe pentru construirea de fabrici şi alte întreprinderi industriale, cum şi pentru terasamente de sosele, căi ferate etc. dând în schimb pentru aceste părţi din proprietatea ei.

După războiul de întregire al neamului român Societatea Căilor ferate s'a transformat în Soc. an Uzinele de fier şi Domeniile de Reşiţa continuîndu-şi activitatea fără întrerupere.

II. Descrierea pădurilor Societăţii,

a) Regimul şi revoluţia.

Cele mai de seamă masive ale pădurilor Societăţii sunt adaptate pentru regimul codrului. Creşterea maximală mai ales la fagi, survine abia mai târziu. Inlăuntrul acestor masive sunt, însă, în regiuni cu climă mai domolă, şi unele păduri de stejar în tratamentul crângului simplu. Revoluţia la pădurile tratate în regimul codrului este de 80—100 ani, la cele în crâng simplu 40 60 ani. Natural că posibilitatea anuală serveşte în primul rând pentru acoperirea nevoilor proprii: al minelor, atelierelor şi uzinelor. Aşa fiind, gospodăria forestieră constitue partea integrantă a serviciului minier, a uzinelor şi atelierelor, fără de care nici că s'ar putea imagina existenţa acestor întreprinderi industriale.

b) Esenţele şi proporţia amestecului:

Cum s'a zis şi în introducere, esenţele şi proporţia amestecului variază în raport cu referinţele climaterice, şi configuraţia terenului. La şes şi deal şi mai ales la podgoriile cu expoziţie de sud sau vest, precum şi pe creştetul şi versanţii dealurilor. La şes, special cu altitudine sub 550 m. se găseşte adeseori stejarul. In aşezături găsim stejarul pedunculat, cerul şi gârniţa, apoi din sus de acestea gorunul. Fagul să găseşte în poziţiile nordice mai răcoroase, mai de multe ori pe partea ostică şi pe unde e solul cu conţinut calcaros.

In aceste masive se găsesc amestecate teiul, frasinul şi alte esenţe foioase.

In interiorul codrilor, cum şi pe munţi aproape pretutindeni dominiază fagul şi bradul fie sporadic, ori în pâlcuri mai mici sau mai mari. Pinul comun şi cel austriac ocură pe locuri amestecaţi, în mod artificial, mai adeseori pe versanţii sudici unde se plantează pentru ameliorarea solului.

c) *Condiţiunile de vegetaţie.*

In urma situaţiei sudice şi a altitudinei neînsemnate părţile mai adânci ale domeniului au o climă în general caldă. Vara, este pe aici lungă, iarna însă e scurtă, rareori cu zăpadă, ori cu ger durabil. La şes se coc bine strugurii, persicele şi fructele, cari necesită o climă domoală.

Cu creşterea altitudinei şi în munţi aceste condiţiuni se schimbă, dar toţi munţii noştri rămân în regiunea fagilor, deoarece cel mai înalt punct al domeniului Societăţii nu se ridică peste 1452 m. Dar şi clima îşi are neajunsurile sale. Astfel gerurile târzii şi frigul mare de iarnă nu sunt rare, prin urmare fructele sudice bunăoară smochinele, mandulele etc. nu se găsesc decât în foarte puţine locuri scutite de asperităţile climei

La şes precipitatele atmosferice sunt neînsemnate şi numai roua ce cade în nopţile răcoroase suplineşte în câtva ploile. In părţile muntoase ale domeniului ploile sunt suficiente.

Păgubitoare sunt furtunele, viscolele reci secetoase mai ales iarna.

d) *Suprafaţa posibilităţii şi volumul materialului lemnos.*

Intinderea totală a domeniului forestier supusă regimului silvic este de 88668 ha. Suprafaţa posibilităţii anuale aprox. 700 ha. iar volumul 443,340 m^3.

e) *Exploatarea, transportul şi valorificarea*

Exploatarea materialelor lemnoase se face aproape exclusiv cu muncitorii, aşa numiţi stânjenari, indigeni. Transportul produselor forestiere se face în părţile muntoase în mare parte pe scocuri, canaluri şi cu funiculare, iar în regiunile de deal cu ajutorul căilor ferate silvice, întrebuinţându-se pretutindenea şi transportul cu carul.

Trenuri cu gravitate încă se construesc unde se găsesc de rentabile, ca mijloc de transport.

1. *Lemn de lucru şi de construcţie*

Deobiceiu exploatarea parchetelor se începe în fiecare an în luna lui Octombrie şi se continuă pe cât posibil şi iarna. Numai fagul din locurile cu altitudine mai mare se taie şi fasonează în cursul verei.

Recepţia buştenilor, lemnelor de mine şi de construcţie se face în registre speciale. Apropierea buştenilor la locurile de încărcare a căii ferate se face în cursul iernii, transportarea pe calea ferată silvică peste tot anul.

Debitarea buştenilor în cherestea se face tăindu-se toate sortimentele de scânduri, stinghii, grinzi etc.

2. *Lemne de foc şi cărbunii de lemn.*

Lemnul nepotrivit pentru lemn de lucru se fasonează ca lemn de foc şi lemne de cărbuni. In categoria primă intră lemnele calitate mai bună, uşor despicabile, în a doua cele strâmbe, noduroase. subţiri şi greu despicabile.

f) *Impăduriri, regenerări.*

Impădurirea se face pe cât posibil, pe cale naturală cu tăieri succesive. Unde lipseşte seminţişul preexistent regenerarea se face cu puieţi crescuţi în pepinierele serviciului silvic. Chiar golurile din terenele împădurite pe cale naturală se plantează cu puieţi. Societatea dispune în prezent de 19 pepiniere cu întindere totală de 6 ha.

b) *Fabrici de cherestea.*

Societatea are patru fabrici de cherestea ş'anume : în Anina, în Văliug în Bocşa Română şi în Moldova Nouă.

Forţa motrică a ferestreului din Anina constă dintr'un motor electric de 150 HP. şi dintr'un motor de 8 HP. Are patru juguri (gatere) 5 circulare, 3 maşini de rindea şi 3 camere de aburit. In fabrică se taie zilnic 60—100 m^3 lemne rotunde, dând de lucru cam la 100 de muncitori.

Fabrica de cherestea din Văliug are ca forță motrică o roată hidraulică cu 40 HP., purtând 2 juguri, și un circular, ocupă 7 muncitori și prelucrează zilnic 10—12 m^3 bușteni.

Ferestrăul din Bocșa Montană are ca forță motrice o mașină de aburi cu 100 HP. Are 2 juguri. 2 circulare și necesitează ca 30 muncitori. Cum am amintit el este dat în arendă.

Ferestrăul din Moldova nouă este mânat cu locomobilă de aburi 24 HP. Are un jug și un circular. Deasemenea este dat în arendă.

h) *Instalațiunea pentru forța hydraulică Semenic-Văliug-Reșița din punct de vedere silvic.*

Scopul rețelei canalelor și al întregei instalații hidraulice este: Producerea energiei electrice pentru uzine și în acelaș timp transportul lemnului de foc cca 150.000 steri anual.

Societatea pentru ca să rămână capabilă pentru concurență, a fost necesitată, ca în locul forței de vapori devenită tot mai costisitoare în urma scumpirei continue și a procurărei tot mai anevoioase a cărbunelui de peatră, să producă o forță pentru uzină nouă mai eftină și stabilă, mai departe ca să facă independentă transportarea lemnelor dela urcarea continuă a chiriilor.

Transportarea lemnelor sus amintite cu trăsura, anual cca 150.000 steri din pădurile societății la locurile de desfacere ar fi imposibilă în urma lipsei de trăsuri și de altă parte ar nimici rentabilitatea uzinelor.

Intențiunea de mai sus se năzuiește a o realiza instalațiunea hydraulică Semenic-Văliug-Reșița. Prin o rețea de canal se unește apa singuraticelor râuri de munte, și se conduce mai departe pe coaste prin tunele și prin apeducte cu o scădere foarte mică, astfel că la finea canalului așa numit „canalul de sus" în Brazova se obține o cădere de 38 m. iar la finea canalului principal lângă Reșița o cădere de 216 m. Apa aici e condusă prin tuburi de fer la turbine, acolo puterea se transportă pe dynami și astfel câștigă la Brazova 400 și la Reșița 7500 HP. pentru ținerea în funcțiune a uzinelor.

Deoarece cuantul disponibil de apă în urma afluenței variabile a apei se reduce des în mod simțitor, mai ales toamna și iarna, lângă canale a trebuit să fie îngrijit și despre înmagazinarea apei, prin care în timpurile secetoase apa ce lipseşte la instalaţia hidraulică să se poată complecta.

Pentru scopul acesta serveşte barajul din Văliug. Barajul acesta adună în sine precipitatul din 769 Km²; suprafaţa rezervorului plin e 12.06 hektari, capacitatea lui e 1.2 milioane m³ apă. Zidul e construit din piatră de gneis aşezată în tencuială de ciment cu var. Lungimea zidului principal al barajului e 90.46 m. afunzimea cea mai mare 27 m., grosimea deasupra 3 m. şi grosimea maximală de jos e de 18 m. La partea stângă a barajului mai este un alt zid mai scund care opreşte apa, să nu se scurgă la şeaua de deal de situaţie ceva mai joasă de cât punctul cel mai înalt al zidului principal.

Lungimea acestui zid lateral e 110.92 m. înălţimea cea mai mare de 12.8 m., grosimea deasupra de 1 mm., grosimea maximală de jos de 8 m. Intreaga instalaţie constă dintr'o reţea de canale şi anume:

1. Şanţul de alimentare Zanoga cu o lungime de 4.7 Km.
2. Canalul de plutit Semenic cu o lungime de 23.3 Km.
3. Scocul de apă şi canalul de plutit Isvorul-Rău cu o lungime de 37 km.
4. Canalul de plutit Gozna cu o lungime de 9·8 km.
5. Canalul de sus Văliug-Brazova cu o lungime de 3,4 km.
6. Canalul de alimentare din baraj cu o lungime de 1·1 km.
7. Canalul Crainic cu o lungime de 1 km.
8. Canalul de alimentare şi de plutit Gropos-Brozova cu o lungime de 11 km.
9. Canalul principal Brazova-Reşiţa cu o lungime de 13 km.
10. Canalul mort Ranchina cu o lungime de 1·5 km.
11. Ranchina-Castelul de apă cu o lungime de 1 km.
12. Scocul de apă Curmătura-Valea Cuptoare cu o lungime de 4·7 km.

In total 78.2 km.

Scopul şi menirea specială a fiecărui canal în parte:

ad 1. Acest canal are scopul ca cu ajutorul apei sale să se poată aduce lemnul din pădurile înfundate. Acest canal e construit simplu fiind săpat în pământ şi numai pasajele peste văi sunt construite din scocuri de lemn. Debitul apei din acest canal este 100 Litri pe secundă. Dela sfârşitul canalului curge apa printr'un scoc în barajul dela „Intre Dealuri". Acesta colectează apa peste noapte şi în cazuri când nu este plutire din această stavilă să abate apa în

ad 2. Canalul de plutit Semenic. Acest canal se începe într'o altitudine de 1035 m. Are o pantă de 1.6 —1.8 %. Canalul e săpat în pământ şi are păreţii căptuşiţi cu dulapi de fag, profilul e diferit mai ales cu lărgimea deasupra 1.5 m., iar la fund 0.25 şi cu o adâncime de 0.90 m. Pentru a pluti lemnul în acesta e nevoe de 300 Litri de apă pe secundă. Deoarece apa aparţine regimului râului Timiş, permiţându-se numai 100 litri pe secundă de a curge dela Prislop la vale e instalat *la Prislop un dispozitiv care face ca restul de apă ce trece de 100 de litri, să se abată înapoi în valea râului Timiş.*

Sfârşitul canalului Semenic e la Prislopu Balici la o altitudine de 995 m Aici se începe:

ad 3. Scocul de apă Isvorul-Rău cu o pantă 36%. Atât scocul cât şi în continuare canalul de plutit Isv.-Rău sunt construite din lemn având numai păreţii interiori căptuşiţi cu plăci de fier. Panta scade până la îmbucarea în canalul de sus la 4.6% fiind aici construit din beton pe o lungime de 120 m. şi având altitudinea de 519 m.

Secţiunea transversală a canalului e deasupra cu o lungime de 1.10 m., iar la fund 0.4 m. şi cu o adâncime de 0.70 m.

ad 4. Canalul Gozna se începe la o altitudine de 874 m. şi se revarsă în scocul de apă Isv.-Rău. La început e numai săpat în pământ şi numai în porţiunile cari se folosesc şi pentru plutire are păreţii căptuşiţi cu dulapi de fag.

Secţiunea transversală e deasupra cu o lărgime de 1.20 m. la fund 0.50 m. şi cu o adâncime de 0.60 m.

ad 5. Canalul de sus. Acesta se începe mai în jos de comuna Văliug la o altitudine de 519 m. Aici în albia Berzavei să află o stavilă construită din piatră şi beton având uşi mobile şi deversor aşa încât când apa nu e mare întregul debit al râului Berzava e abătut în canal. Canalul e în întregime construit din pietre aşezate în mortar de ciment şi tencuit tot cu mortar de ciment. Panta canalului de sus e în mediu 1%. Lungimea stavilei 17 m., zidul are grosimea de 1.3 m. la coroană şi înălţimea de 2.6 m. Canalul de sus trece prin 4 tunele betonate şi anume: 1. prin tunelul Crăinicel 112 m. lung, 2. prin tunelul Isvorul-Rău 53 m. lung, 3. prin tunelul Isvorul mic 62 m. lung şi 4. prin tunelul Cleanțul Sirbu 114 m. lung. Mai departe trece canalul de sus peste 3 apeducte boltite din piatră zidită, care au laolaltă o lungime de 151 m. Profilul e cu lărgimea de deasupra 2 m., iar la fund 1.15 m. şi cu adâncime de 1.40 m.

La sfârşitul acestui canal e un basin de unde apa se conduce printr'un tub la camera turbinei din *Brazova* cu 400 HP. care furnizează curentul electric la minele din Secul. Apa utilizată aici curge prin canalul ce vine dela baraj iarăş, în canalul principal fiind folosită aici din nou. In basin apa să strecoară printr'un grătar în timp ce lemnul alunecă în canalul principal pe un scoc construit din fier şi aşezat pe sub porți de beton.

ad 6. Canalul de alimentare din baraj. Acest canal serveşte la scurgerea apei din baraj, trecând pe sub turbina Brazova şi revărsându-se în canalul principal. Acest canal e construit tot din pietre zidite cu mortar de ciment.

Profilul e următorul: Lărgimea deasupra de 2 m. dela fund 0.90 m., iar adâncimea de 1.40 m.

ad 7. Canalul Crainic s'a construit pentru a conduce apa în canalul principal din pârâul Crainic, are următorul profil: Lărgimea deasupra de 0.70 m., dela fund 0.40 şi afunzime de 0.60 m.

ad 8. Canalul de alimentare şi plutit Gropos-Brazova. Acest canal s'a construit în parte cu scopul de a se utiliza apa care curge cu mult mai jos în Brezava prin abaterea ei în canalul principal, de altă parte pentru transportarea lemnelor exploatate în parchete situate deasupra de el. Acest canal e construit din pietre aşezate în mortar de țiment. Profilul: lărgimea deasupra 0.90 m., dela fund 0.40 m.. afunzime 0.70 m.

ad 9. Canalul principal. Secțiunea transversală e: lărgimea deasupra 2.0 m., la fund 1.15 m., afunzime 1.40.

Are o pantă de $1^0/_{00}$. Este construit din zid de pietre aşezate în mortar de țiment şi tencuit cu mortar de țiment.

Debitul apei pe acest canal este de 4 m^3 pe secundă.

Canalul traversează văile prin apaducte construite fie din fier, fie din zid de piatră, iar dealurile prin tunele ai căror pereți sunt parte făcuți din beton, parte din zidărie, iar în parte sunt săpați în rocă naturală.

Canalul principal trece prin 6 tunele şi anume:

1. prin tunelul Liscov-barni 1761 m. l.

2.	prin tunelul	Coziuța	825 „
3.	„ „	Cozie	792 „
4.	„ „	Secul	382 „
5.	„ „	Teius	820 „
6.	„ „	Ranchina	591 „

Mai departe trece canalul principal peste cinci apaducte construite în fier și anume:

				Înălțimea deasupra punctului cel mai adânc.
1.	peste apaductul	Văran	138 m. l.	26 m.
2.		Stârnic	28 „	16 „
3.		Râul-Alb	95 „	38 „
4.		Secul	216 „	52 „
5.		Curmătura	226 „	20 „

Cel mai impozant din aceste apaducte din fier este apaductul Secul. Apaducte mici zidite din piatră sunt 8 pe canalul principal în o lungime totală de 65 m.

În canal se depozitează în urma ploilor mari nisip și pietriș, iar în urma plutirei lemnului se depozitează multă coajă de pe blăni, materii străine cari cu timpul ar umplea canalul. Pentru remedierea acestui inconvenient s'a construit în mai multe locuri ale canalului de sus și mai ales în canalul principal basine pentru depozitarea și scurgerea nămolului. În aceste locuri canalul are o lățime cu mult mai mare și e de 4 m. afund. Aici iuțeala apei scade provocând depozitarea materiilor amintite cari se curăță odată pe săptămână cu ajutorul unei supape așezate la fundul basinului. Sunt zece (10) basine de felul acesta. Afară de ele mai sunt alte trei mai mari, cari au același scop de a prinde nămolul și materiile străine dintre cari cel mai mare se curăță numai odată pe an. Pe timpul secetei de vară se face odată pe an o curățire și reparație generală a canalurilor care durează 8 – 10 zile.

ad 10. La Ranchina canalul principal are o ramificație, așa numitul canal mort. care servește pentru a colecta apa numai pentru Centrala Electrică.

ad 11. Stațiunea finală a canalului principal o formează castelul de apă, care e un rezervor construit din piatră, cărămidă și beton. Din el pornesc trei tuburi de fier cu câte un diametru de 1 m. cari duc apa la turbină. Cele 3 turbine au la un loc o energie de 7500 HP.

ad 12. Din canalul principal se ramifică la Curmatură ulucul de apă care luând din canalul principal 70 litri apă pro secundă duce lemnul în depozitul din Valea Cuptoare unde e scos sau cu sapina sau e aruncat pe locul de depozit cu ajutorul unor scocuri de apă, aici se aşează apoi în grămezi. În depozitul de sus se aşează numai blănile de calitatea I pentru fabrica de destilat, în timp ce lemnul de calitatea II precum şi cel rotund e plutit în magazia de lemne situată mai jos pentru a se folosi ca lemn de foc.

Acest uluc se începe la o altitudine de 465 m. şi se termină la una de 246 m. Panta e în părţile superioare 10°/₀ scăzâod către sfârşit până 1°/₀. Profilul e: lungimea deasupra de 0.90 m. la fund 0.75 şi afunzime 0.70 m.

Canalul este construit din zidărie de piatră cu mortar de ţiment având interiorul căptuşit cu plăci de fier de 3 mm. grosime.

Fabrica de aceton consumă anual o cantitate de 100000 — 110000 steri de lemne.

Cantitatea consumată de uzine şi public e de 70000 steri

Randamentul canalelor e de 1000 steri pe zi *în epocile cu apă multă.*

Afară de canalele menţionate mai sus mai avem încă unul de 15 km. lungime care aduce lemnul cumpărat de noi în pădurea Ciula a Comunităţii de avere Caransebeş până la staţiunea de încărcare a funicularului situat în Valea Semenic.

i) Căile ferate forestiere ale soc. U. D. R.

Pe teritoriul societăţii sunt în total 151.4 km. căi ferate înguste cu ecartamentul de 700 mm. care nu compun o reţea continuă, ci sunt despărţit instalate la locurile principale de exploatare a masivelor forestiere şi anume:

Căile ferate forestiere Anina Pauleasca	64	Km.
Mediureca-Jervan	22	„
Delineşti	30.9	„
Berzovia-Dumbrava	14.8	„
Gârlişte	3.3	„
Micoş	12.4	„
Lişava	4	„

Aceste căi ferate înguste sunt toate căi ferate de munte cu pantă medie de 25°/₀₀ iar în ramificaţii până la 50°/₀₀. Trasarea e astfel făcută, ca liniile să atingă pădurile exploatabile, carierele şi minele ca să poată primi produsele acestora. Scopul principal este ca să transporte productele silvice a parchetelor la căile ferate principale respective la locuri de desfacere, la stabilimentele destilărei de lemn la ferestrile şi depositele de cărbuni de lemn.

Calea ferată forestieră Anina, al cărei punct de plecare e magazia de cărbuni de lemne de foc precum şi stabilimentul de ferăstrău lângă linia căii ferate a statului, are o lungime întreagă de 86 km. Se desparte spre sud în o linie principală Anina, Crivina, Chirşa şi Crivina, Pauleasca, spre nord în o linie principală Anina Mediureca-Jervan.

Calea ferată Anina Crivina-Chirşa 30 km. de lungă, conduce în Valea Minişului la stabilimentul pentru destilarea lemnului, transpoartă pentru acest stabiliment lemne pentru fabricarea acetonului şi diferite materiale pentru uzine şi aduce la Anina productele srabilimentului adică cărbuni, spirt de lemne. acetat de câlţiu etc.

Plecând din Anina calea ferată aceasta atinge următoarele mine de cărbuni: Puţul de aerizare No. 1. Puţul de aerizare No. 2. Puţul central şi Ponur, duce pentru ele lemn de mine cât şi materialele necesare pentru uzine şi aduce productele lor de cărbuni de peatră la stabilimentul pentru separaţia cărbunilor. Mai departe atinge carierele de piatră, un cuptor de var şi o carieră de nisip.

Linia aceasta are o pantă maximală de 25°/₀₀ cu radiul minimal de 30 m. În cea din urmă terţialitate a liniei se află un tunel de 22 m. unul de 14 şi unul de 10 m. şi 3 viaducte de beton armat cu lungimea de 7,12 şi 14 m.

Pe linia aceasta principală, din care se ramifică în Chirşa calea ferată Gura-Golumbului şi în Crivina calea ferată Pauleasca circulă zilnic 6 trenuri cu o viteză medie de 12 km. pe oră şi cu o încărcătură de tren de 98 tone brute. Pantele mai mari, se înving cu trenuri despărţite sau cu locomotive de ajutor.

Circulaţia vioaie care se depână zilnic întrebuinţează dese încrucişări de tren, pentru aceasta la fiecare 5 km. sunt staţiuni cantoane stabil locuite şi cu legătură telefonică.

Dela Chirşa conduce calea ferată în lungimea de 5.5 km.

în parchetul Gura-Golumbului. Panta liniei e în jumătatea d'intâi $25^{0}/_{00}$. În a doua, unde se află şi o ranversă ascuţită, $40^{0}/_{00}$. Această cale ferată serveşte pentru transportul lemnului de aceton şi aduce productele de gresie ale carierei de gresie situată lângă calea ferată.

Calea ferată Crivina-Pauleasca are o lungime de 15 km. o pantă până la $45^{0}/_{00}$, radiul cel mai mic al curbelor e de 30 m. Dela ea conduc ramificaţiile în parchetele: Mindrişac 3 km. Padina Sacă 3 km, Racaşdiană 3.5 km. Ursonia 3.5.

Linia de nord Anina Mediureca-Jervan are o lungime de 22 km. o pantă de $25^{0}/_{00}$ curbele cele mai mici cu radiu până la 30 m. un tunel de 430 unul de 34 şi unul de 70 m. lungime, cât şi un viaduct de fier de 8 şi unul de 5 m. lungime.

Calea ferată aceasta serveşte pentru transportarea lemnului de foc, lemnului de mine, buştenilor de ferestrău şi al cărbunelui de lemn.

Suprastructura căii ferate sus amintite constă din şine de oţel cu greutate de 10.9 Kg. în pante mai mari, şi în curbe 12 kg. până la 13.75 kg. Aşezată pe traverse de stejar într'un strat gros de pietriş.

Parcul vehiculelor al acestor căi ferate constă din următoarele: 9 locomotive cu aburi şi 150 wagoane cu tonajul de 10 tone şi anume:

o locomotivă cu greutatea de 18 tone şi o locomotivă geamănă cu greutate de 6 tone.

7 locomotive cu vapori compound în greutate de 12 tone. Toate locomotivele sunt cu 4 osii cuplate.

59 vagoane pentru blană.
41 „ „ lemn lung.
20 „ „ cărbuni de lemn.
26 „ „ cărbuni de piatră
4 „ acoperite.

Toate vagoanele sunt prevazute cu scaune rotative şi cu frâne.

j) Pentru transportarea lemnului din parchetele situate mai jos, până la canalul Semenic serveşte *funicularul* system Bleichert de 1.2 km. lung. Punctul de plecare al acestui funicular este cantonul de pază Semenic, iar punctul final este şeaua Demel. Pentru funcţionarea acestui funicular serveşte o locomobilă de vapori de 30 HP. cu combustibil lemn. Pe şeaua Demel se

Drumul cu vagonetele la pădurea Slătinioara.

Masa câmpenească forestieră dela pădurea Slătinioara, replantată de colegul inginer inspector-silvic I. Câmpeanu.

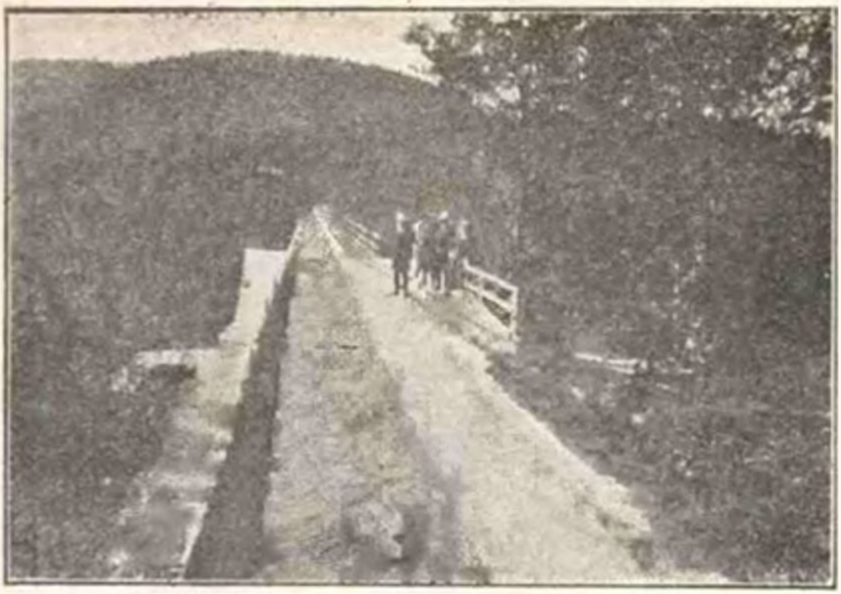

Viaductul dela Reşiţa.

Conducerea apei la Turbină (Uzina Electrică).

D-l Drăcea în fața problemei refacerei pădurilor devastate în timpul răsboiului.

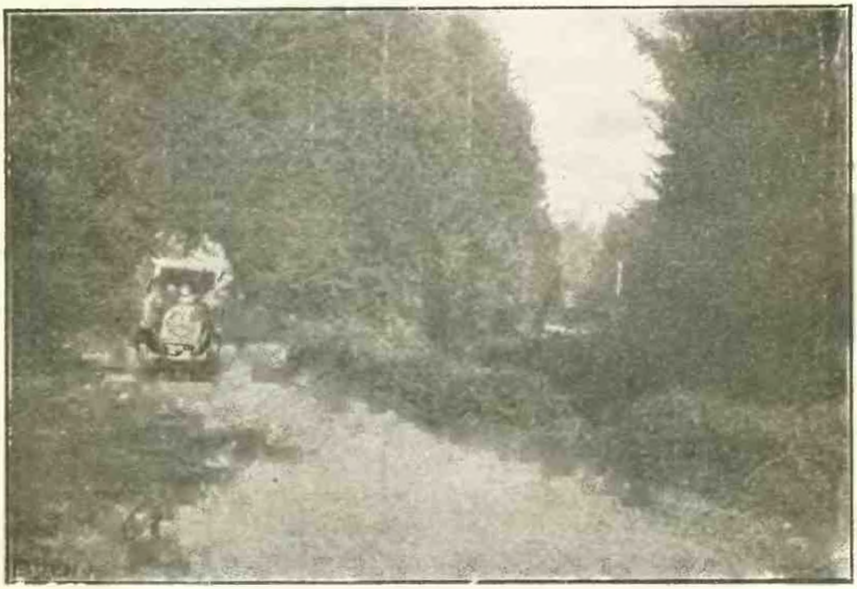

Drumul la Valiug.

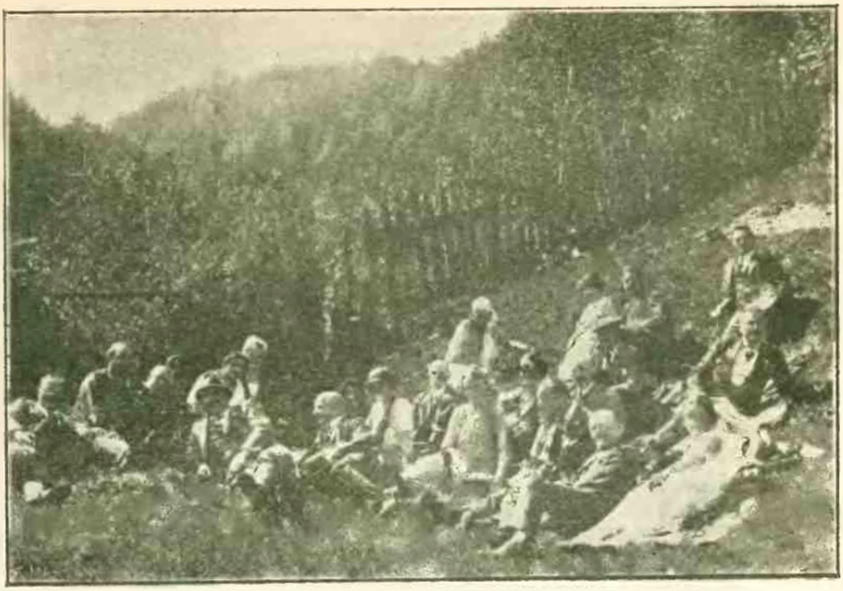

Un grup de congresişti în pădurea Slătinioara.

Ţăranii-grăniceri întru întâmpinarea congresiştilor din Com. Feneş la drum spre pădurea Diavoia.

descarcă coşurile de transport direct în canal. Funicularul are un rendement de 520 steri în 11 ore de muncă. Ne stau la dispoziţie 100 coşuri de transport.

k) Pentru înlesnirea provederei cu combustibil a instalaţiunilor din Reşiţa cât şi a locuitorilor, s'a instalat acolo un stabiliment pentru mărunţirea lemnului de foc. Ca forţă motrică servesc 3 electro-motoare de 50; 33 şi 30 HP. cu aceste se ţin în funcţiune 12 firize circulare şi 8 perechi de topoare pentru mărunţire, rendementul acestora e de circa 200 steri pe *zi.*

l) *Produse secundare.*

Vânatul şi pescăria o exercită societatea pe teritorul său în regie. Pentru desvoltarea pescăritului sunt înfiinţate pentru peşti mai multe lacuri artificiale, cari servesc exclusiv numai pentru cultura păstravilor. O cameră pentru piscicultura păstrăvilor se află în Văliug.

Ghindăritul ghindei şi jirului, dacă obvine, se dă de regulă în arendă pe calea licitaţiunii

Societatea are mai multe cariere, dintre cari o parte este dată în arendă, iar altă parte se exploatează de însăşi societatea.

Iarba acelor poeni de pădure cari ne-au mai rămas după punerea în aplicare a legii reformei agrare, se foloseşte exclusiv numai pentru acoperirea necesităţilor cu furaj ale angajaţilor şi lucrătorilor societăţii.

m) *Stabilimentul cuptoarelor de var din Colţan.*

Acest stabiliment constă din 9 cuptoare înalte de ars vau regulate pentru o uzină continuă. Material brut, var de Jura cu structura cristalină 98—99$^0/_0$ Ca CO^3 se află în nemijlocită apropiere a stabilimentului cuptoarelor, se exploatează la suprafaţă şi se duce pe un plan automotor dela cariere la deschizăturile cuptoarelor. Ca combustibil se foloseşte lemn de foc, din care după calitate se întrebuinţează 1.5 – 2 steri la 1000 kgr. de var ars.

Deoarece stabilimentul cuptoarelor de var stă în gara Colţan a C.F.R., varul ars se poate încărca direct în vagoane pentru care scop serveşte o linie industrială.

Varul se desface parte particularilor, parte uzinelor proprii şi cantitatea produsă variază după trebuinţa actuală. Producerea zilnică pe cuptor e 8—10 tone.

La staţiunea Gârlişte este încă şi un cuptor circular de ars var, care în urma împrejurării că a fost despuiat de debuşeul său natural cătră Iasenova (acum în Iugoslavia) stă în prezent în neactivitate.

n) *Stabiliment pentru tocile — Chirşa.*

Din clădirea liniei ferate silvice Chirşa — Gura Golumbului s'a descoperit existenţa gresiei acolo şi se află carierele de gresie dealungul liniei ferate pe valea Gura Golumbului. Gresia obvine în formaţie de cretă straturile sedimentare zac orizóntal în grosime diverse dela 10—50 cm. în duritate diferită, structura e conform carierelor şi situaţiunelor fină, mijlocie şi sgronţuroasă însă în singuraticele zăcăminte pe o formă. La pietrele constătătoare mai ales din boabe de cvarţ, serveşte ca materie de legătură mixturi văroase-lutoase. Prin ceva materie feruminoasă unele zăcăminte sunt mai mult sau mai puţin colorate galbin deschis.

Gresia aceasta se foloseşte deja de doi ani pentru producerea tocilelor cu diametru de 0·2 — 2·20 m. cari sunt bine Producerea lespezilor pentru tocile se efectuează deocamdată din cariere cu lucru manual, cât şi formarea lespezilor pentru tocile brute. Cele din urmă se transportă pe linia ferată silvică la Anina, unde este o instalaţie de ajustaj şi unde pe strugi se elaborează ca marfă de tocile aptă de vânzare.

o) Ciocanele din Ciclova Montană.

Constau din 3 edificii de ciocane, cari sunt despărţite unul de celalt, în cari sunt aplicaţi 5 berbeci cu instalaţie de martinet, 10 focuri de forjă, o presă şi un ciocan elastic (Sistem Aiax).

Material brut ruzile de oţel (oţel de Martin) se procură din Reşiţa, materialul de ars, precum cărbunele de lemn şi piatra din pădurile proprii resp. din minele de cărbuni din Anina.

Se produc unelte de săpat pentru scopuri economice precum: sape, lopeţi, târnăcoape etc.

Uzina aceasta funcţionează prin roate hydraulice împinse de sus. Pentru zătonirea apei afluente fiecare edificiu de ciocan posede un iaz pentru apă.

Producerea uneltelor de sape se acomodează după trebunţă.

p) Viile.

Societatea are în Ramna cca 30 jugăre, în Moldova Nouă cca 70 jugăre vie, pe care o administrează în regie.

In via Ramna sunt numai specii de struguri pentru vin alb. In Moldova se produce şi vin roşu şi anume numai din specia Cabernet. Pe lângă vinurile albe de masă se mai produc în Moldova Nouă şi următoarele specialităţi de vinuri albe:

Tramini,
Chablis,
Burgund gris,
Frunza teiului,
Risling italian,
Fetiţa.

Din via Ramna se aduce mustul resp. vinul obţinut în pivniţa societăţii din Bocşa Română, cât şi în pivniţele luate în arendă şi acolo se îngrijeşte.

In Moldova Noua societate are o pivniţă mare cu capacitate de 4000 de Hl. clădită din beton în deal, cu localităţi pentru fermentaţie şi pentru îngrijire. Toate aceste localităţi sunt iluminate cu acetylen.

Vinul care se obţine din viile societăţii serveşte în deosebi pentru acoperirea necesităţilor magazinelor de alimente cât şi ale crâşmelor societăţii, o mică parte se foloseşte pentru vânzarea particularilor. Vinul de butelie al socetăţii are un bun renume şi este foarte căutat.

III. Administraţia şi situaţia muncitorilor.

Administraţia pădurilor societăţii, în înţeles mai restrâns pe cum s'a amintit mai sus, se exercitează de către direcţiunea silvică şi domenială. Acesteia îi sunt subordonate 4 regiuni silvice, dintre cari fiecare are câte 2–6 ocoale silvice conform mărimii acestora. Fiecare ocol silvic se împarte din nou în mai multe circumscripţii de brigadieri silvici, iar aceste ultime în mai multe cantoane de pază.

Insăşi direcţiunea silvică şi dominală se repartizează pe 7 secţii dintre cari:

Secţia I. rezolvă chestiile personalului, secretariatului, expediţia şi altele,

Secţia II. rezolvă chestiile forestiere şi agricole,

Secţia III. este secţia tehnică silvică şi biroul taxaţiunei,

Secţia IV. este Cadastrul,

Secţia V. este secţia edilă,

Sectia VI. este secţia de aprovizionare, iar

Secţia VII. este contabilitatea şi caseria.

Directorul, subdirectorul, şefii regiunilor şi ocoalelor silvice sunt toţi ingineri silvici diplomaţi, pânăce şefii celorlalte secţii şi funcţionarii repartizaţi au calificaţia recerută de repartizarea lor. Brigadierii silvici şi pădurarii sunt organe examinate de către stat şi cu jurământul către stat. In prezent administrarea este prevăzută de 67 funcţionari, 309 subfuncţionari şi 24 servanţi. Din funcţionari sunt 37 ingineri diplomaţi şi 30 funcţionari administrativi.

Muncitorimea constă dintr'un stoc stabil de muncitori stabili şi din lucrători ocazionali, cari se recrutează aproape fără excepţie din locuitorii comunelor din jur şi folosesc timpul dintre lucrările de câmp cu lucrări în parchete etc.

Stocul muncitorilor este deci supus unei fluctuaţiuni foarte variabile, totuşi se poate lua ca medie 6000 de lucrători.

Pentru îngrijirea bătrâneţei funcţionarilor este un institut de pensiune, până ce de subfuncţionari şi servanţi, apoi de muncitorii stabili se îngrijeşte „Lada muncitorească". Atât pentru institutul de pensiune cât şi pentru lada muncitorească contribue societatea din mijloacele ei proprii cu sume foarte considerabile. Toţi funcţionarii sunt membrii casei cercuale a statului.

Pentru prevederea lesnicioasă şi bună a funcţionarilor şi lucrătorilor sunt în fiinţă institute moderne de aprovizionare.

Spitalele moderne, din Reşiţa şi Anina, pe cari le-a înfiinţat societatea le-a preluat în timpul din urmă casa cercuală.

PROGRAMUL

excursiei Congresiştilor silvici pe teritoriul U. D. R.

GRUPA I.

Ziua I.

Mercuri 17 Septemvrie 1924.

La Reşiţa.

Ora 10.45. Sosirea congresiştilor şi primirea lor în gara Reşiţa.

Ora 11—14. Încartiruire.

Ora 14–16. Masa comună în grădina hotelului „Oltenia".

Ora 16–19. Vizitarea furnalelor şi cuptoarelor înalte din Reşiţa.

Ziua II.

Joi 18 Septembrie 1924.

Din Reşiţa la Valiug, Molid, Prislop, Izvorul rău şi retour la Valiug.

Ora 7. Plecare din Reşiţa dela Hotelul „Ferdinand“ cu autocamioane la Valiug, de acolo la Trei Ape, apoi pe jos până la casa pădurarului din Semenic (2.5 km.) De aci pe jos la Curmătura (1.5 km.) staţia de descărcare a funicularului, apoi la canalul Semenic (2 ½ km.)

Ora 13.30 Masa câmpenească la Prislop.

Ora 15.30. Plecare la Isvorul Rău pe jos (4.5 km.) apoi pe lângă canal la Valiug,

Ora 20. Masa la Birtul Mare în Valiug,

Ziua III.

Vineri 19 Septembrie 1924.

Din Valiug la Turbina Brazova, apoi la Tunelul Barnii, Portul-Secul, Valea, Cuptoare şi Reşiţa.

Ora 7.30 dimineaţa. Plecare din Valiug cu autocamioane la Barajul mare, de aci pe canalul din sus până la Turbina Brazova, apoi pe Canalul Mare, până la Tunelul Barnii. De aci [illegible] îngustă trecând prin 4 tuneluri, la Portul Secului.

[illegible] asa câmpenească la Portul Secului.

[illegible] ecare la Curmătura şi de aicia la Valea Cup-[illegible] a.

[illegible] lasă de seara la Hotelul „Oltenia“.

GRUPA II.

Ziua I.

Mercuri 17 Septembrie 1924.

La Reşiţa.

Ora 10.45. Sosirea congresiştilor şi primirea lor în gara Reşiţa.

Ora 11—14. Incartiruire.

Ora 14—16. Masa comună în grădina hotelului „Oltenia".

Ora 16—19. Vizitarea furnalelor şi cuptoarelor înalte din Reşiţa.

Ziua II.

Joi, 18 Septembrie 1924.

La Reşiţa, Secul şi Portul Secul.

Ora 7. Plecare cu trenul industrial la Halta Secul şi de acolo la Portul de plutărit al lemnelor de construcţie.

Ora 8. Sosirea la Portul Secul.

Ora 9. Plecare pe jos dealungul canalului şi apaductului Secul.

Ora 10. Sosirea la Tunelul Teius (550 m. lung).

Ora 11. Sosire la apaductul „Curmătura".

Ora 12. Sosire la locul pentru degajarea nămolului din Canalul de plutariat.

Ora 13. Coborâre în Valea Cuptoare.

Ora 14—16. Masa comună în grădina cantinei destilăriei de lemn.

Ora 16—18. Vizitarea destilăriei de lemn şi a Centrale electrice.

Ziua III.

Vineri, 19 Septembrie 1924.

La pădurea Delineşti.

Ora 7.30. Plecare cu trenul industrial până la „Podul Seculului", de aici cu trenul silvic la pădurea Delineşti".

Ora 10. Sosire la pădurea Delineşti. Masa câmpenească.

Ora 14. Plecare cu trenul la Reşiţa.

Ora 17. Vizitarea lamincarelor şi atelierelor mechanice.

Ora 20. Masa la Oltenia.

Ora 2.30 noaptea. Plecare din Reşiţa la Timişoara.

Acest program a fost executat întocmai.

De notat că toată încartiruirea congresiştilor a fost oferită gratuit în aceste 3 zile, de direcţia generală a soc. „Reşiţa".

In momentul sosirei trenului în gara Reşiţa, în sunetul famfarei lucrătorilor minieri, congresiştii au fost întâmpinaţi de d-l inginer N. Orghidan, directorul g-ral al soc. „Reşiţa" ; ing. consilier silvic Liviu Marţian, directorul pădurilor domeniului Reşiţa; d-l Boitner, d-l Brebenaru, ingineri inspectori silvici şi toţi colegii forestieri din localitate.

După cazarea pela Hoteluri şi locuinţi particulare, congresiştii au urmat strict programul enunţat, rămânând pe deplin satisfăcuţi de tot ceia ce au văzut la Reşiţa.

In seara ultimă a plecărei din localitate cele 2 grupe adunate la ultimul banchet oferit de Soc. „Reşiţa", a ovaţionat îndelung pe d-l inginer *N. Orghidan*, directorul g-ral al soc. „Reşiţa" — *D-l director g-ral N. Orghidan, vădit emoţionat a promis că va da tot sprijinul său material, contribuind la înfăptuirea clădirei Cercului inginerilor silvici din Bucureşti.*

După care „Corul forestier" al congresului, intonând în versuri donaţia societăţii „Reşiţa" pentru clădirea cercului inginerilor silvici, a provocat un entusiasm sufletesc, cum rar s'a mai văzut în congresele noastre anuale, ducând cu ei cele mai frumoase amintiri de timpul petrecut pe domeniile forestiere ale soc. „Reşiţa".

⁂

In diminnaţa zile de Sâmbătă 20 Septembrie congresiştii plecând din Reşiţa au ajuns la ora 7 în gara Timişoara.

Aci congresişti au aşteptat pe d-l general Berthelot, membru de onoare al soc. „Progresul silvic" a carui venire în ţară coincidase cu congresul nostru din Timişoara.

La ivirea d-lui general Berthelot pe peronul gărei Timişoara însoţit fiind de d-l Al. Constantinescu Preşedintele soc. „Progresul silvic" care venise special din Bucureşti, congresiştii au ovaţionat îndelung pe d-l general Berthelot.

D-l Inginer inspector g-ral silvic Daniil Clain a pus cocarda de congresist pe pieptul d-lui general Berthelot.

Apoi la trenul ministerial au fost ataşate şi vagoanele congresiştilor, mergând astfel până la Caransebeş.

⁂

La orele 12 din zi, congresiştii împreună cu distinsul oaspete au descins în gara Caransebeş, unde au fost întâmpinaţi de autorităţile civile şi militare, de popor numeros şi corpul inginerilor silvici dela Comunitatea de Avere din Caransebeş, după care a avut loc banchetul dat în sala Hotelului „Pomul Verde" la care a participat d-l general Berthelot, notabilităţile din localitate şi foarte numeroşi ţărani.

D-l Al. Constantinescu, citeşte următoarea telegramă din partea M. S. Regelui.

Castelul Peleş, la Timişoara.

Mulţumesc din inimă pentru salutul ce-mi aduce-ţi dela congresul silvic al silvicultorilor şi urez deplin succes lucrărilor d-v, spre folosul şi cinstea marei comori a tezaurului frumoşilor noştri codri.

FERDINAND

După care toţi salută în picioare, muzica cântând : *„Trăiască Regele"*.

Facem loc programului congresului din localitate:

Comunitatea de Avere a fostului Regiment Confiniar Român-Bănăţean No. 13

PROGRAMUL

Excursiunei inginerilor silvici, membrii congresului societăţii „Progresul Silvic" din 20—22 Septembrie 1924 în Pădurile Comunităţii de Avere a fostului regiment confiniar Român-Bănăţean, No. 13 din Caransebeş.

Sâmbătă 20 Septembrie 1924

Ora 11.51. Sosirea D-lor: Ministru al Domeniilor Al. Constantinescu, generalul Franţei Berthelot şi a d-lor ingineri silvici la gara Caransebeş cu trenul personal No. 134.

Ora 11.55. Primirea oaspeţilor, prezentarea Reprezentanţei, Comitetului funcţionarilor superiori ai Com. de avere şi autorităţilor locale şi cuvântările de „bine venit" rostite de Preşedintele Comunităţii de avere şi Primarul oraşului Caransebeş.

Ora 12.10. Plecarea în oraş.

Ora 12.20. Sosirea şi încuartiruirea.

Ora 13.30—15.30. Banchetul dat în onoarea oaspeţilor de Com. de avere în sala mare a Hotelului „Pomul Verde".

Ora 15.45 Vizitarea birourilor Comunităţii de avere.

Ora 16.00—18.00. Plecarea cu trăsuri şi automobile la Balta-Sărată (3 Km.) şi vizitarea fabricei Societăţii Mundus-Borlova-Armeniş. Instalaţiunile fabricei pentru prelucrarea lemnului sunt următoarele: remiza cazanelor cu trei cazane, unul având 300 m² suprafaţa de încălzire; remiza maşinelor una cu 350 H.P.; atelier mecanic cu un strung de 13 tone pentru locomotive; patru strunguri mici, maşină de fresat, maşină de rindea; cinci gatere; trei pendule, douăzeci circulare; cinci strunguri automatice pentru laţuri de mobile curbate, două maşine de parchete; una maşină de cuţit (orizontal) pentru placaje sistem D'Espine Achard, una maşină de cojit pentru placaje; ferestrău Hamburger, gater horizontal, două maşini pentru fabricarea cutiilor de cafea Franck, bomboane, R.M.S.; atelierul de curbat şi de presă cu maşină de curbat, două prese hidraulice pentru fabricarea şezuturilor dela scaune, una presă electrică de ars şezuturile scaunelor; turnătorie de fier; experimentaţii cu destilarea lemnului şi depozite de furnir, lemne de foc; colonia de muncitori, birouri, şcoala etc.

Ora 18.00—18.20. Reîntoarcerea în oraş.

Ora 19.00—20.00. Conferinţa Preşedintelui Com. de avere despre instituţiune în sala de gimnastică a liceului „Traian Doda".

Ora 20.00—21.00 Repaos.

Ora 21.00. Cină comună în sala mare a Hotelului „Pomul Verde" dată de Com. de avere.

Duminecă 12 Septemvrie 1924:

Ora 6.30. Dejun.

Ora 7.00. Plecarea cu trăsuri şi automobile la gara Caransebeş.

Ora 7.30. Plecarea din gară cu trenul No. 1494 spre Slatina mică.

Ora 8.44. Sosirea în gara Slatina mică.

Ora 8.50. Plecarea cu trenul industrial al firmei I. Eissler şi Fraţii în pădurea Com. de avere „Slătinioara". Vizitarea plantaţiunilor, pepinierei.

Ora 10.00. Dejun. După dejun doritorii vor face excursiune călare în pădurea din valea „Secaş“.

Ora 13.00. Reîntoarcerea şi sosirea în gara Slatina mică.

Ora 13.13. Plecarea din gara Slatina mică cu trenul No. 1302.

Ora 13.34. Sosirea în gara Armeniş.

Ora 13.40. Plecarea în pădurile Comunitatea de avere „Diavoia“ şi „Petroasa“ cu trenul industrial al Societăţii „Mundus-Borlova-Armeniş“.

Ora 14.20. Sosirea în pădure şi vizitarea pădurei.

Ora 15.00. Prânzul dat de Com. de avere.

Ora 16.00—18.00. Vizitarea pădurilor regenerate pe cale naturală a parchetului împăduriţilor din comuna Feneş, a pădurei „Diavoia“ şi doritorii vor putea face escursiune în pădurile vecine aparţinătoare Statului.

Ora 18.00. Plecarea cu trenul industrial şi sosirea în gara Armeniş la ora 18.30.

Ora 18.32. Plecarea la Caransebeş cu tren special.

Ora 19.30. Sosirea în Caransebeş.

Ora 19.40 – 20.30 Repaos.

Ora 20.40. Cină comună dată de Com. de avere în sala mare a Hotelului „Pomul Verde“.

Luni 22 Septemvrie 1924:

Ora 8.00. Dejun.

Ora 8.30. Plecarea la gara Caransebeş.

Ora 9.00. Plecarea din gara Caransebeş cu tren special spre Băile-Erculane.

Ora 11.15. Sosirea în gara Băile-Erculane şi plecarea cu trăsuri şi automobile.

Ora 11.40. Sosirea în Băile-Erculane.

Ora 12.30. Prânz comun în „Casinoul“ Băilor, dat de Com. de avere.

Ora 14.00. Vizitarea Băilor-Erculane şi excursiuni în pădurile din jur.

Ora 19.00. Cină comună dată de Com. de avere în „Casinoul“ Băilor.

Ora 20.40. Plecarea cu trăsuri şi automobile la gara Băile-Erculane.

Ora 20.53. Plecarea cu trenul No. 102 Băile-Erculane — Bucureşti.

Facem loc conferinței ținute de d-l Orzescu, președintele comunității de avere, în ziua de 20 Septembrie ora 7 seara în sala de gimnastică a liceului *„Traian Doda“*.

COMUNITATEA REGIMENTULUI CONFINIAR ROMANO-BĂNATAN No. 13 INAINTE DE DESFIINȚAREA GRANIȚEI — ADECA PANA LA 8 IUNIE 1871.

1. Inființarea regimentelor limitrofe.

Necontenitele războaie otomane încă pe vremuri a îndemnat imperiul austriac la organizarea unor așezăminte militare pentru apărarea granițelor contra invaziunilor turcești.

Primele încercări în această direcție au fost făcute în cursul unui veac dela 1660—1760, dar ele au fost zădărnicite din cauza că puterea otomană încă n'a putut fi înfrântă definitiv în decursul acestui timp, deși luptele cu turcii au ținut lanț.

După multe încercări în fine la anul 1767 a reușit înființarea și organizarea regimentelor confiniare pe întreg frontul graniței de sud și ost, dela Croația începând până la Bistrița Năsăud.

Intre celelalte regimente astfel a luat ființă și „Regimentul Confiniar-Valaho-Iliric“, având întinderea dela Paniciova până la Mehadia-Orșova.

Văzând austriecii, că aceste așezăminte și organizațiuni militare deja în ultimele războaie cu Turcii, până la pacea dela Sistov (Bulgaria) în 1792, prin care s'a pus capăt pentru totdeauna războaielor cu Turcii — de fapt au avut rost și au fost foarte bune, au găsit de bine să menajeze și să desvoalte mai departe aceste regimente pe o scară tot mai întinsă.

Incă pela sfârșitul veacului 18 s'a ordonat încorporarea tuturor satelor de pe coasta stângă a Dunării până la Orșova-Mehadia și în curând a urmat estinderea regimentului dela Mehadia spre nord, încorporând în cadrele regimentului, inclusive comuna Morga, la hotarul dintre Banat și Ardeal.

Astfel pe la finea veacului 18 „Regimentul confiniar valaho-iliric“ cuprindea în sine deja 112 comune, cari în acelaș timp și mai ales în primul deceniu al veacului 19 — prin colonizări noi s'a mai sporit cu 14 comune.

In anul 1838 confiniul militar din Banat a fost deja prin mare şi poate chiar şi prea eterogen pentru a putea fi administrat întrun singur regiment. Din acest motiv s'a separat în total circa 30 comune dela confluenţa râului Caraş până inclusive satul Svinița, pentru Regimentul confiniar Sârbesc-Bănăţan No. 14, iar restul comunelor — în număr de 94, dela Tişovița până la Marga — au rămas în cadrele „Regimentului valaho-banăţan No. 13".

Acest regiment compus aproape în întregime numai din Români, — a fost reorganizat la 1848 — când în urma renaşterii simţului naţional a primit definitv numirea de: „Regimentul confiniar Româno-Bănăţan No. 13," cu comandamentul în Caranşebeş.

Austriecii au pus deosebit pond pe desvoltarea elementului combatant în regimetele confiniare şi pentru desvoltarea şi întreţinerea în perpetuă pregătire de război a maselor combative au folosit de toate mijloacele posibile, necruţând nici o jertfă pentru ajungerea scopului.

Fiecare grănicer dela naştere a fost obligat la serviciu militar timp de 12 ani şi anume:

a) la *serviciul poliţial* pentru menţinerea ordinei interne;

b) serviciu pentru apărarea frontierelor, care se numea *„serviciu de cordon"*.

c) serviciul ostăşesc pentru apărarea Monarhiei, în ţară şi peste hotare, ori unde ar fi fost nevoie.

Serviciul poliţial şi cel de cordon — grănicerii îl făceau cu îmbrăcămintele şi alimentele proprii, obţinând dela comenduire numai armatura, iar în caz de război toate cele trebuincioase.

Populaţia din confiniul militar, ca grăniceri obligaţi (Geborener Grenzer), în fiecare comună trăiau în aşa numitele: *„Comunioane grănicereşti"*. Fiecare familie grănicerească a format un *„Comunion"*; averea particulară a „Comunionului" s'a folosit de către toţi membrii comunionului *„în indivizie"*, fără drept de înstrăinare. Din punct de vedere al dreptului privat instituţia comunioanelor grănicereşti este cea mai veche formaţiune a proprietăţii comune. Slavii o consideră de origine slavă, căci la dânşii ideia unităţi familiare este baza dreptului familiar. Totuşi se poate dovedi, că vechimea comunioanelor este egală cu vechimea familiei şi se poate zice, că comunionul nu este altceva decât o familie cu cadre mai largi. Acest sistem al comunioanelor a fost introdus cu scopul de a împiedecă fărămiţarea averii particulare şi prin aceasta de a asigura existenţa elementului grăniceresc pentru totdeauna.

In caz că membrii comunionului s'au sporit şi pământul de hrană ar fi fost însuficient pentru întreţinerea membrilor comunionului, acesta avea dreptul să ceară din averea comună a regimentului sporirea pământului prticular — primind astfel alte parcele ca pământ de hrană.

In afară de averea particulară a comunioanelor (familiilor grănicereşti) — tot celalt teritor din confiniul militar, fără considerare la caracterul de întrebuinţare, a format *„averea Regimentului“* care în definitiv se compunea din *totalitatea comunioanelor grănicereşti*, adecă din *Obştea grănicerilor*.

In consecinţă munţii, pădurile, păşunile, apele, realităţile clădite şi neclădite rezervate pentru folosul comun al Regimentului — precum şi toate drepturile reale legate de aceste imobile au format „Averea Comună şi independentă a obştei familiilor grănicereşti“. Această avere „comună“ se administra şi în acele vremuri *în indivizie* şi în mod autonom, prin organele de administraţie a Regimentului şi *în favorul comun al obştei familiilor grănicereşti*, bucurându-se grănicerii şi folosindu-se de toate *„drepturile uzufructuare“* la această avere.

Bineînţeles, că conservarea, apărarea ameliorarea averii şi îngrijirea ca venitul acestor imense averi să fie în permanenţă asigurat şi majorat treptat, după trebuinţele culturale, au impus necesitatea de ordin obştesc, ca grănicerii — coproprietari ai acestor averi, să-şi exercite drepturile lor uzufructuare în cadrele unor *„Regulamente“* şi averea Regimentului să fie administrată de organele administrative în acest scop. Astfel după multe regulamente premergătoare, la 1754 toate regulamentele şi ordinaţiunile în vigoare şi referitoare la confiniile militare au fost tipărite şi coordonate în „Militärgrenzrechte“ für des Karlstädter und Varaşdiner Generalat“.

Acest regulament a rămas în vigoare până la compunerea legii fundamentale din 1 Nov. 1807 (Granz-Grundgesetz) referitoare la toate confiniile militare, apoi la 7 Mai 1850 intră în vigoare a două şi adevărata lege fundamentală. In această lege se spune, că confiniul militar formează parte integrantă din Monarhia Austriacă, având administrație și reprezentanță separată. Instituția grănicerească se păstrează și pe mai departe, fiind supusă din punctul de vedere al organizației militare deadreptul Ministerului de război austriac.

Impărțirea de mai 'nainte a plaselor militare în regimente, companii etc. a rămas neștirbită.

Limba de serviciu a soldaților grăniceri era cea germană.

Din punct de vedere militar, locuitorii erau supuși regulelor în vigoare pentru armata austriacă, iar în alte privinți dreptului civil austiac.

Grănicerii sunt obligați a face serviciul militar în și afară de hotarele țării, la dorința împăratului. In schimbul acestui serviciu armat grănicerii primesc de proprietate reală și de veci toate moșiile de pământ la cari până aci avuseseră numai dreptul de uzufruct. Această dispoziție a fost schimbată apoi la 9 Iunie 1872, când prin manifestul regal referitor la desființarea graniței, grănicerii devin fără nici o restricție proprietarii moșiilor lor.

Pășunele folosite până aci în comun, rămân proprietatea lor.

Pădurile confiniului militar erau ale statului. Totuși din acestea, pe baza dreptului din vechime, grănicerii primeau pentru trebuințele proprii în mod gratuit lemnul de foc și de construcție, dupăce mai întâi să satisfăceau trebuințele erarului. Mai aveau dreptul de pășunat gratuit.

Se mai fixează în această lege condițiile pe lângă cari se poate face desființarea comunioanelor. In comunioanele grănicerești puteau să intre și alte persoane, dacă se supuneau obligamentului militar, deoarece pe teritoriul confiniului militar avere imobilă nu puteau să aibă decât numai celce făceau serviciul militar.

Felul și forma de administrare însă n'a avut absolut nimic comun cu proprietatea averilor, care a fost și a rămas până la desființarea graniței necontenit în proprietatea „Comunității regimentului confinar". (Regiments Gemeinde) și împrejurarea, că grănicerii îndreptățiți au exerciatat drepturile lor uzufructuare la averea lor comună și administrată în indiviziune—*sub auspiciul autorităților militare grănicerești*, în cadrele *regulamentelor de pe vremuri*, asemenea n'a avut nici o influență asupra drepturilor uzufructuare — care fără scăderi şi fără restricţie au trebuit să fie asigurate şi satisfăcute.

Administraţia confiniului militar — cu toate serviciile care să făceau din partea *„ofiţerilor de administraţie"* (Verwaltungs officire), au reclemat cheltuieli, aceste cheltueli nu le-a dat statul, ci ele se acopereau din veniturile „averii obştei grănicereşti", care pe scurt — cum am arătat mai sus — era identică cu numirea „Averea Regimentului" şi aceasta în mod firesc, pentrucă Regimentul nu era altceva decât *totalitatea comunioanelor respective obştea familiilor grănicereşti.*

Prin această împrejurare, că spesele de administraţie a confiniului militar s'au acoperit din venitele „averilor regimentului", s'au consescrat „autonomia" în gospodăria averii grănicereşti încă înainte de desfiinţarea graniţei. Această autonomie s'a menţinut şi continuat apoi şi după desfiinţarea graniţei — odată cu trecerea averii în formaţiunea cea nouă.

Autorităţile militare şi guvernul austriac tocmai din pricina că totdeauna avea mare nevoie de braţele celor 10—15000 grăniceri combatanţi, nu au îndrăznit să *„impună obştea grănicerească*, care chiar pentru serviciul militar obligator a fost scutită pe o scară foarte întinsă de orice sarcini publice; ba din potrivă, guvernul a căutat să facă obştei grănicereşti şi alte favoruri prin distribuirea monopolului statului cu p eţul de cost deci fără câştig (sarea, tutun etc.) şi prin asigurarea fiertului rachiului scutit de taxă.

Astfel pentru asigurarea cheltuielilor de administraţie, autorităţile Regimentului au recurs la alte curse şi anume:

Realităţile imobile ale obştei grănicereşti (averea Regimentului) ca munţi, păduri, păşuni s. a. erau destul de mari şi astfel după îmbelşugata îndestulire a lipsurilor grănicerilor, a mai rezultat un surplus, care se valora altor locuitori negrăniceri şi altor întreprinderi străine.

In acest chip s'au introdus pe munţii de prisos turmele sătenilor din: Maciova, Rugi, Dălineşti, Apadia, Târnova s. a. — la fel, când a fost jirovină în belşug, s'a esarendat parcelele de prisos altor străini, din satele învecinate.

În fine pentru asigurarea industriei minerice şi metalurgice din Valea Bistra, s'a contractat din partea Regimentului un teritor potrivit de pădure spre exploatare. Toate veniturile incurse pe această cale, cum şi veniturile dela Băile-Erculane, au fost întrebuinţate pentru interesele şi în favorul obştei grănicereşti din confiniul militar.

Eşirea din cadrele Regimentului confiniar a dispensat pe respectivul dela obligamentul militar, *însă în acelaş timp şi-a pierdut toate drepturile la averea comună a Regimentului*, chiar şi oficerii cari au ieşit din comunionul lor original, au *pierdut aceste drepturi.*

2. *Desfiinţarea Graniţei şi Comunitatea grănicerească dela 1871 încoace.*

După ce dinastia Habsburgică s'a înpăcat cu Ungurii şi la anul 1867 în sistemul dualistic a decretat autonomia Ungariei, Ungurii prin legăturile lor cu magnaţii din Viena necontenit au stăruit pentru desfiinţarea confiniului militar din Banat şi incorporarea acestui petec de ţară la Ungaria. În urma acestor stăruinţe, în fine, împăratul Francisc Iosif I, prin patenta regală dela 8 Iunie 1871, — a decretat desfiinţarea graniţei.

Deşi din cele arătate mai sus este evident, că averea Regimentului a fost incontestabil proprietatea comunioanelor grănicereşti, adecă proprietatea obştei familiilor grănicereşti, şi cu toate că împăratul în repetite rânduri a dispus ca *„grănicerii săi să fie pe deplin satisfăcuţi“*, totuş guvernul ungar s'a folosit de tot felul de uneltiri ca să demonstreze, că această avere imobilă este a „erarului“ adecă a statutului şi grănicerii nu aveau decât unele drepturi de servitute uzufructuale în această avere. Astfel întortochiate lucrurile, guvernul ungar a forţat aplicarea „legii pentru răscumpărarea servitutelor“ (art. xxx 1873), la fel cum s'a făcut răscumpărarea pământelor date iobagilor din Transilvania, desconsiderând faptul, că grănicerii n'au fost *niciodată* trataţi sau *identici* cu iobagii.

După toată dreptatea deci familiile grănicereşti ar fi trebuit să-şi capete *întreaga lor avere*, la fel cum, au primit-o şi regimentele grănicereşti din Transilvania Nr. 1 Orlat şi Nr 2 Năsăud şi cele trei regimente săcuieşti, cari spre norocul lor, fiind desfiinţate înainte de 1867, adecă sub regimul absolutizmului austriac, *au primit toţi munţii, şi toate pădurile aşa fel că în aceste ţinuturi statul n'au avut nici o palmă de pământ din averile grănicereşti.*

Răscumpărarea servitutelor în confiniul militar bănăţan s'a făcut astfel, că întreg domeniul confiniar s'au împărţit în două părţi de valoare egală.

Şi deoarece hartele vechi a cărţilor funduare fiind defectuoase, nu au putut servi ca bază la împărţirea corectă a pădurilor, guvernul a dispus mai nainte măsurarea cadastrală în anii 1871-72 Pe baza hartelor cadastrale în fine s'a făcut estimaţia specială şi împărţirea pădurilor, care a durat până la anul 1879 şi a costat 500.000 fl. austrieci. In acest an au luat fiinţă *Comunitatea de avere* în forma sa de azi.

Cota parte a Com. de avere s'a predat numai pe hârtie şi nu în natură aşa că părţile de către izlazuri şi particulari nu au fost hotărnicite în astfel Com. de avere fu silită ca în lunile de iarnă Noemvrie-Decemvrie 1880 să-şi primească partea în totală lipsă de harte, deşi delimitarea averii în natură şi întregirea instrumentului de împărţire cu hartele pendente era obligamentul statului, Toate acestea în zădar le-a reclamat Com. de avere dela statul şi Guvernul ungar.

Altă nedreptate şi mai mare a îndurat Com. de avere la Băile-Herculane· Aceste aşezăminte termale au fost parte întregitoare din averea grănicerească, aşa că şi ele formau proprietatea obştei familiilor grănicereşti. Deşi toate realităţile clădite şi apaductul din Băile-Herculane până la anul 1870 au fost făcute cu braţele grănicerilor si din averile lor, guvernul ungar în modul cel mai infam a eschis obştea grănicerească chiar şi dela jumătatea parte, care îi revenea cel puţin în mod analog cu jumătatea primită din păduri.

Din această avere grănicerească nu s'a ales decât cu „baraca muncitorilor şi a profesioniştilor grănicerii" care a fost falş poreclită de „casa grănicerească". Apoi ca nedreptatea să fie la culme, grănicerilor li s'a detras chiar şi dreptul de întrebuinţare gratuită a termelor în basenurile poporale, deşi aceste drepturi au fost decretate prin lege.

Generalul Doda şi fruntaşii din comisia locală, ca delegaţi ai Com. de avere în zădar a reclamat aceste abusuri de drept rugările lor au ajuns la urechi surde şi delegaţii lor au bătut la porţi închise, aşa că în fine au fost siliţi să primească partea şi să *prezinte Statutele de organizare şi administrare* spre aprobare.

Statutele actuale sânt copiate după forma statutelor dela Comunităţile de avere din Croaţia şi Slavonia şi în mod inconştient, fără de a prevedea că aceste statute nu vor corespunde cu timpul scopului între împrejurări schimbate. Ele au fost înaintate şi aprobate de către ministrul de interne ungar la Budapesta în 24 August 1879. (O curiozitate! Clauzula de aprobare a ministerului de interne unguresc este scrisă în limba germană).

Averea Com. de avere afară de realităţile clădite şi eventual alte mobile cumpărate şi câştigate mai târziu se compun din:

1. Păduri	215.752.88 jug.	= 124.165.78 Hect.
2. Munţi, poeni etc.	33.828.56 „	= 19.468.34 „
3. Terenuri sterile	3 525.48 „	= 2.028.91 „
Total	253.306.92 jug	= 145.663.03 Hect.

Această avere s'a predat familiilor grănicereşti, împădurite şi s'a introdus în cărţile funduare cu numele lor comutativ: „*Comunitatea de avere*" (Vermögens-Gemeinde, Vagyonközösség).

3. Organizarea Administraţiei Comunităţii de avere.

După cum reiese din cele de mai sus, dinastia habsburgică la desfiinţarea confiniului militar, având în vedere serviciile mari în timpurile grele ale grănicerilor, prin legea din 8 Iunie 1871 dispune ca pădurile erariale să fie împărţite în două părţi egale, având o jumătate să treacă în proprietatea comunelor cari formau regimentul conf. rom.-bănăţean No. 13, drept răscumpărare a drepturilor de servitute ce-l aveau mai 'nainte în toate pădurile de pe teritorul confiniului militar.

In interesul unei exploatări şi administrări mai raţionale, Reprezentanţa comunei regimentale la stăruinţa marelui bărbat, general Traian Doda, a dat naştere Comunităţii de avere în forma ei de astăzi, începându-şi activitatea la 1880.

Statutul compus de dânsul este în vigoare şi azi, purtând numele de: Statutul despre organizarea şi sfera de activitate a Com. de avere a fostului regiment conf. rom.-bănăţean Nr. 13.

Dispoziţiile cuprinse în acest Statut prevăd organizarea administraţiei acestei instituţii, precum şi dreptul de control al statului.

Toată averea Com. de avere se administrează prin:

a). Reprezentanţa Com. de avere;

b) Comitetul Com. de avere;

c) Oficiul de economie sau Direcţia silvică.

a) Totalitatea delegaţilor celor 94 comune grănicereşti formează reprezentanţa Com. de avere. Fiecare comună alege un delegat, numit reprezentant, afară de comunele cu peste 3000 suflete, cari aleg doi reprezentanţi. Numărul total al delegaţilor este de 99. Ei sunt aleşi pe 6 ani. Aceşti delegaţi, constituiţi în adunare generală aleg din sînul lor: un preşedinte, un vicepreşedinte, 4 membrii ordinari şi 4 supleanţi, care constitue Comitetul Com. de avere.

In senzul Statutelor sânt obligatoare la an 2 adunări generale ordinare, una toamna, alta primăvara.

Reprezentanţa este forul suprem de conducere şi control din partea coproprietarilor. Ea decide asupra escedenţelor bugetare, ia măsuri în privinţa, modului de valorizare a pădurilor, hotărăşte în privinţa schimbărilor în averea comună, sistemizează posturile de funcţionari şi ratifică angajarea funcţionarilor.

Art. 26 prevede că fără prezenţa comisarului guvernial, în persoana prefectului judeţului, nu se poate ţinea nici o adunare generală.

Bugetele votate trebuiesc aprobate şi de Ministerul de Interne.

Ad. b.) Comitetul Com. de avere reprezintă instituţia înaintea judecătoriei şi faţă de terţe persoane. El compune planul de muncă anuală şi execută prin Of. de E. toate hotărârile adunării generale. Aprobă proiectele de buget, socotite anuale, tarifa produselor silvice, proiectele de tăiere şi le supune spre aprobarea adunării generale. Angajază în baza normelor în vigoare personalul Oficiului de economie, transferează şi suspendează funcţionarii, apoi îi controlează întrucât îşi împlinesc serviciile în mod conştiincios. De regulă ţine şedinţă în fiecare lună.

Ad. c.) Oficiul de economie (Dir. silvică) este subordonat Comitetului şi este organul consultativ şi executiv în toate chestiunile silvi technice.

La început era compus din: un administrator silvanal, un controlor totdeodată şi contabil, un cancelist, un diurnist, şi un servitor, iar pentru serviciul silvic exterior din 4 forestieri de revir şi personalul silvic de pază.

Astăzi acest serviciu are subordonate următoarele servicii:

1. Serviciul amenajărilor forestiere, 2. Serviciul exploatărilor, 3. Cinci ocoale silvice cu sediul în Ohaba-Bistra, Caransebeş, Teregova, Orşova, Bozovici, 4. Serviciul contabilităţii, 5. Serviciul internatului, 6. Serviciul auxiliar şi economatul caselor dela Băile-Herculane.

In serviciul central al Of. de E. 11 ingineri silvici, 3 contabili, un cassar, directorul internatului, profesor secundar, 3 oficianţi, 5 diurnişti, 1 primcodrean, 2 dactilografe, 1 mecanic (şofeur), 2 economi, 1 grădinar şi 6 servitori.

In serviciul silvic exterior se găsesc: 5 ingineri silvici şef de ocoale, 2 ingineri silvici la serviciul exploatărilor în regie 1 conducător silvic, 2 conducători silvici stagiari, 25 primcodreni (brigadieri silvici), 126 codreni (pădurari cu examenul de cvalificaţie), 13 elevi silvici, 1 mecanic, 1 magaziner, fochişti, păzitori de depozite.

Ingrijirea sanitară a întregului personal se prevede de către 6 medici, chestiunile juridice de către un avocat jurisconsulent, iar educaţia elevilor din internat de 2 profesori de supraveghere.

Of. de E. compune proiectele de buget, amenajamentele, proiectele de exploatare, de regenerare a pădurilor etc.

Cunoscând în amănunte organizaţia acestei instituţii, urmează să arătăm cari sânt beneficiile grănicerilor de pe urma acestei averi?

Beneficiile directe din averea comună a grănicerilor sânt cuprinse în: „Instrucţiunile pentru apărarea şi administrarea pădurilor Com. d. a. a fostului regiment conf rom.-bănăţean Nr. 13", tipărite în 1900. Fiecare familie grănicerească primeşte anual în mod gratuit 28 m. st. lemne de foc în pădure pe tulpină, primeşte apoi lemn de construcţie pentru trebuinţele proprii fie gratuit, fie cu preţuri foarte reduse, staverite încă la 1884. Mai primesc lemne de foc pentru arderea varului, ţiglei, cărămizi din lemne moarte. Fiecare comună grănicerească primeşte apoi anual 72 m. st. pentru încălzitul primăriei şi şcoalei.

Locuitorii negrăniceri asemenea primesc lemnul necesar trebuinţelor proprii din pădurile Com. d. a. cu preţuri tarifale.

Mai au grănicerii dreptul la păşunatul alpin, apoi jirovină (ghindărit). Din cele 94 comune însă numai 56 beneficiază de păşunatul alpin. Taxa pentru păşunat nu trece peste 50 bani de hectar.

Mai întreţine Com. d. a. pepiniere de pomi fructiferi din cari s'au distribuit comunelor mai multe sute de mii de pomi nobilităţi.

Tot în mod gratuit primesc grănicerii la Băile-Erculane locuinţă şi îngrijire medicală.

Beneficii indirecte: Excedentele cari se realisează din proprietatea Com. d. a. după satisfacerea beneficiilor înşirate mai sus, atât destinate exclusiv pentru scopuri economice culturale în favorul grănicerilor.

Iată jertfele aduse de Com. de avere în această direcţie:

I. Dela 1889 până azi, Conducerea Comunităţii de avere a distribuit stipendii şi ajutoare de studii în suma de	Lei	553.000
II. Pentru construirea liniei ferete Caransebeş Haţeg s'a plătit suma de	„	110.000
III. Pentru trasarea liniei ferate Iabliţa-Bozovici s'a cheltuit suma de	„	29.000
IV. Pentru clădirea palatului de sub Nr. 486/7 în Caransebeş s'a cheltuit suma de	„	100.000
V. Pentru reşedinţa ocolului silvic Teregova cu clădirea s'a cheltuit suma de	„	73.000
VI. La fondul de pensie al funcţionarilor Comunităţii de avere, s'a contribuit cu	„	410.000
VII. La ridicarea monumentului fostului Rege Austro-Ungar Francisc Iosif I-iul	„	10.000
VIII. La clădirea liceului „Traian Doda" . .	„	99.600
IX. Până în prezent, dela 1907, 1 Septemvrie începând, s'a cheltuit cu Internatul suma de . .	„	4.330.000
X. Pentru Internatul din Bozovici s'a contribuit până în prezent suma de	„	250.000
XI. Pentru Internatul din Orşova suma de .	„	120.000
XII. Ajutor diecezei pentru clădirea Internatului teologic, suma de	„	10.000
XIII. Contribuirea la Internatul Reuniunei învăţătorilor din judeţul Caraş-Severin, proiectat pentru clădire, suma de	„	10.000
XIV. Ajutor populaţiei cu porumb, în timpul războiului mondial, suma de	„	35.000
Total	Lei	6.139.600

S'a distribuit apoi dela 21 Nov. 1921 până la 31 August 1924 lemne de foc gratuit la următorii:

S'au distribuit

Funcţionari, văduve, orfani şi săraci . .	499	Metri clădiţi
Reuniunea Femeilor de meseriaş . . .	15	„ „
Reuniunea de Cântări	11	„ „
Reuniunea meseriaşilor	4	„ „
Cercul de recrutare	60	„ „
Casina română	10	„ „
Biserica evanghelică	4	„ „
Liceul „Traian Doda“	22	„ „
Reuniunea Femeilor române	27	„ „
Soc. Semicent „Eminescu"	8	„ „
Internatul teologic	20	„ „
Soc. de lectură „Ioan Popasu"	3	„ „
Soc. „Presei române	2	„ „
Şcoala normală Confesională	20	„ „
Clubul-Sportiv	3	„ „
Reuniunea Femeilor Catolice	20	„ „
Crucea Roşie	2	„ „
Funcţionarii dela Casa Cercuală . . .	20	„ „
Poliţia Oraşului Caransebeş	4	„ „
Total	754	Metri clădiţi

Lemne de foc cu preţ redus s'au distribuit între timpul dela 24 Nov. 1921 până la 31 August 1924 la următorii:

S'a distribuit

Funcţionari, văduve, săraci	3147	Metri clădiţi
Casina română	4	„ „
Perceptoratul reg. rom.	34	„ „
Grădina de Copii	5	„ „
Parchetul tribunalului	64	„ „
Liceul „Traian Doda"	234	„ „
Internatul teologic	32	„ „
Internatul pedagogic	20	„ „
Şcoala Civilă de fete	60	„ „
Tribunal	220	„ „
Biserica evanghelică	1	„ „
Oficiul poştal	12	„ „
Spitalul Orăşănesc	34	„ „

Şcoala Politechnică T-şoara	100 Metri clădiţi
Consistoriu (Pedagogie şi teologie) . .	120 „ „
Poliţia Oraşului Caransebeş	20 „ „
Cercul de recutare	40 „ „
Şcoala primară de Stat	20 „ „
Total	4167 Metri clădiţi

Afară de acestea s'a dat lemne de construcţie pentru aproape toate şcoalele din graniţă apoi în anul curent 500.000 Lei pentru construcţii şcolare.

Toate aceste beneficii sânt menite să ajute bunăstarea meterială şi morală a grănicerilor.

Deşi pornind din istoricul expus reiese clar, că această avere este particulară, totuşi guvernele ungureşti de pe vremuri au încercat să decreteze această avere a grănicerilor de avere a comunelor politice din confiniul militar, urmărind prin aceasta scopul de aşi asigura o ingerinţă nejustificată asupra proprietăţii grănicerilor. Abia după atât Curtea de Casaţie din Budapesta prin hotărârea sa Nr 4958/911 Polog. şi 1642/905, cât şi parlamentul ungar în şedinţa sa din 31 Ianuarie 1907 au recunoscut şi enunţat categoric, că acea proprietate este particulară a grănicerilor şi nu a comunelor politice s'au potolit discuţiile inutile. Caracterul de proprietate particulară reise şi din art. 14, 24 şi 25 al Statutului azi în vigoare, având grănicerii dreptul să o împartă pe familii desfiinţându-se ca Com. d. a. O nouă încercare făcută de către guvernul unguresc la anul 1917 pentru luarea în administraţia Statului a averi noastre a dat greş, căci înşişi organele emise spre acest scop au fost nevoite să raporteze factorilor competenţi că nu e bine să ştirbească autonomia acestei instituţii cu atât mai vârtos, că administraţia averii sub toate raporturile se face astfel, încât ar putea servi de model chiar şi Statului. Şi aceasta cu tot dreptul, căci Com. d. a. n'a ajuns în conflict nicicând cu dispoziţiile legilor silvice, conservându-şi pădurile şi făcând regenerarea lor cu cea mai mare punctualitate. Dealtcum în bugetul instituţiei avem un fond special al regenerărilor care face azi Lei 400.000 şi care se va spori treptat în fiecare an.

Dacă în această privinţă s'au făcut unele abateri, acestea s'au făcut în timpul revoluţiei dela 1918, când populaţia furioasă a năvălit cu toporul în păduri devastându-le în unele locuri fără milă. Fapt care dealtcum s'a întâmplat în toate părtile şi chiar la fel şi în pădurile Statului.

Aici ţin să trag atenţia On. Congres că râpele goale ce să văd în unele locuri, călătorind cu trenul dela Orşova în sus, nu sânt ale Com. d. a., ci sânt izlazuri comunale. O dovadă că formarea de păduri comunale, trecându se administraţia în mâna comunelor, nu este soluţia cea mai norocoasă din punctul de vedere al unei administrări silvice raţionale.

Dealtcum proprietatea Com. d. a. este în întregime ridicată în plan, iar pădurile toate sânt amenajate şi aprobate de autorităţile cempetente de pe vremuri.

Astăzi este în curs amenajarea din nou a pădurilor Com d. a. în conformitate cu dispoziţiile Casei Pădurilor şi sperăm, că până la finea lunei Decemvrie să avem gata planurile noi de amenajare ale pădurilor, de şi este vorba de o suprafaţă de 250.000 jug. cadastrale.

Amenajarea pădurilor ocolului silvic Orşova este terminată, iar planul se află la Casa Pădurilor spre aprobare, urmând în câteva luni şi celelalte planuri de amenajare şi referitoare la la celelalte 4 ocoale silvice.

Tot interesul unei administrări raţionale şi pentru a uşura paza pădurilor noastre, vom spori în cel mai scurt timp numărul ocoalelor silvice dela 5 la 10, având cele de azi o estindere prea mare.

Pentru ca şi în viitor să putem sta la nivelul cerinţelor moderne şi bazaţi pe experienţa trecutului ni se impun următoarele probleme:

1. Schimbarea Statutelor, cari ,n forma lor de azi nu mai corespund vremilor noi din nici un punct de vedere. Noile Statute vor trebui să arate în mod neîndoelnic că această avere formează averea exclusivă şi inalienabilă a familiilor împădurite din fostul reg. conf. rom. b.

2. Altă chestie care va trebui soluţionată în noile statute este ca controlul statului în viitor să nu se mai facă de către Ministerul de Interne, ci să treacă la Ministerul Domenilor, respective la Casa Pădurilor, după cum aceasta este firesc să fie. Dacă din motive politice în trecut guvernul unguresc ne-a pus în dependenţă de Ministerul de Interne, astăzi această situaţie nu mai poate dăinui.

Sântem o instituţie particulară care se administrează în mod autonom, dar în senzul şi sub control organelor de control silvic ale Statului. Fiind vorba de o avere particulară, credem că în forma aceasta se pot împăca atât interesele particularilor cât şi ale statului. Astfel sântem siguri că înaltul guvern al ţării, înţelegând drepturile şi rostul nostru de a exista şi pe mai departe ca Comunitatea d. a. în forma de azi, ne va acorda înaltul său sprijin când va fi vorba de desvoltarea şi naţionalizarea întreprinderilor ce vom înfiinţa în legătură cu Comunitatea de avere.

3. Asemenea este pentru noi o necesitate imperioasă ca în viitor Com. d. a. însăşi să exploateze în regie proprie toate materiile prime ce sânt de exploatat. Aci trebuie să observăm însă că am şi început intensificarea lucrărilor în regie şi în rezultatele de până acum ne îndreptăţesc să credem, că prin veniturile ce vom realiza pe această cale vom putea contribui în largă măsură la ridicarea economică şi culturală a acestui ţinut, dealtcum sărac în pământ.

4. Altă datorinţă a noastră este, ca şi în viitor să contribuim prin toate mijloacele la infiinţarea şi susţinerea de instituţii culturale, după cum au făcut-o aceasta grănicerii şi în trecut. In cele de mai sus am arătat jertfele aduse de Com. d. a. în aceasta direcţie.

Am incercat prin cele expuse să arăt ce a fost în trecut, ce este azi şi ceeace vrea să fie în viitor Com. d. a.

Din acestea uşor poate înţelege orişicine mândria ce o simte fiecare grănicer, ştiindu-se părtaş la această avere.

Trecutul instituţiei noastre este totodată şi trecutul celor 130.000 familii grănicereşti şi astfel trecutul acestui teritor care s'a numit Graniţa Severinului. Mândria ce o simte fiecare grănicer faţă de această instituţie este nu numai aceea că prin această s'a conservat averea celor 130.000 familii grănicereşti, ci este şi mândria pe care le o dă conştiinţa, că această instituţie a contribuit îndeajuns şi la păstrarea naţionalităţi sale, prin faptul că limba de administraţie chiar şi sub Unguri a fost limba română. Atât aici în centru cât şi la periferii, la ocoalele silvice s'a corespondat numai româneşte. Iar personalul silvic totdeauna conştiu de ceeace reprezintă, a fost la culmea chemării sale şi sub raport naţional.

Iată de ce suntem convinşi că guvernul ţării româneşti ne va da tot concursul pentru reorganizarea acestei instituţii, fiind convinşi că prin aceasta serveşte interesele economice, culturale şi naţionale a unui colţ de ţară cu adevărat românesc. Dealtcum înaltul guvern ne-a şi dovedit întreaga sa bunăvoinţă, când prin legea despre formarea pădurilor comunale, a consacrat din nou autonomia instituţiei noastre, respectând astfel drepturile existente ale grănicerilor, câştigate prin multe jertfe în cursul veacurilor trecute. N'avem nici un motiv să ne îndoim, că cu cât va fi instituţia noastră mai bine cunoscută de către factorii competenţi, cu cât i-se va înţelege rostul şi marea ei importanţă pe care a avut-o în trecut şi o are deopotrivă şi astăzi, cu atât mai mare va fi şi sprijinul ce-l vom primi dela aceşti factori. Nici un interes superior de Stat, dar nici unul chiar, nu suferă vr'o ştirbire prin păstrarea acestei instituţii în forma în care se găseşte. Ba din contră, devotamentul şi alipirea celor 130.000 familii româneşti faţă de mai marii lor va creşte cu atât mai mult cu cât vor vedea mai bine ocrotirea părintească din partea acestora şi respectarea tuturor drepturilor lor.

Sunt foarte satisfăcut că am putut spune toate acestea tocmai înaintea celor mai competenţi în materie silvică, înaintea inginerilor silvici din întreaga ţară şi înaintea bărbaţilor distinşi dela Casa Pădurilor în frunte cu dl. adm. Opran, în mâna cărora se află soarta întregei economii forestiere din această ţară.

Avem nevoie de întreaga bunăvoinţă şi de tot concursul D-Voastră şi sperăm că ni-l veţi acorda fără nici o ezitare.

⁂

E de notat că în tot timpul congresului Comunitatea de Avere din Caransebeş a pus gratuit la disposiţia congresiştilor atât locuinţa cât şi întreţinerea în Caransebeş, în excursie până şi la Băile Herculane.

La vizitarea fabricei dela Balta Sărată de lângă Caransebeş, a societăţei Mundus-Borlova-Armenes, congresiştii au admirat una din cele mai importante fabrici pentru prelucrarea lemnului din România şi în special pentru *furniruri* — Direcţia Fabricei a oferit congresiştilor eşantiloane din toate speciele de lemn cu banderole tricolore, şi o gustare la plecare — pentru care soc. „Progresul silvic“ a adus mulţumiri pentru primirea făcută.

⁂

S'au vizitat în ziua de 21 Septembrie, plantaţiunile dela Slatinioara (de lângă gara Slătinioara mică). Până congresiştii să ajungă în valea pitorească de pe domeniile Comunităţei de Avere, au fost întâmpinaţi în drum de o delegaţie de ţărani în frunte cu preoţii, învăţători şi fruntaşii satelor. In drum congresiştii au observat un tablou clasic şi dureros, ca resultat al despăduririlor şi a păşunatului abuziv de pe terenurile ţăranilor. In pădurea Slătinioara d-l inginer inspector silvic *Câmpeanu*, a făcut o expunere a frumoaselor plantaţiuni executate de d-sa personal cu colaborarea colegilor, în această pădure şi a căror reuşită a atras admiraţia congresiştilor, în special a transformărei pădurilor de fag în păduri de reşinoase. Aci s'a servit o adevărată masă câmpenească.

* * *

In aceiaşi zi s'au vizitat pădurile „*Diavola*" şi „*Petroasa*", de lângă gara Armeniş — care sunt admirabil conservate — In drum congresiştii au fost întâmpinaţi de fruntaşii satelor şi întreg poporul grăniceresc îmbrăcaţi în haine de sărbătoare precum şi de o nuntă ţărănească.

Ajunşi în mijlocul pădurei s'a servit o masă câmpenească la olaltă cu ţăranii — în serviciu (tacâmuri) de lemn — Ca sfârşit al excursiilor congresului, s'a încins o mare horă frăţească între ingineri şi grăniceri după care s'au fotografiat în grup.

Inginerii în amintirea frumoaselor clipe petrecute între ţăranii grăniceri, au cotizat şi au oferit un dar miresei care a eşit întru întâmpinarea congresiştilor, oferindu-se ca primul născut să l boteze soc. „Progresul silvic".

* * *

In ziua de 22 Septembrie congresiştii plecând din gara Caransebeş, o parte în frunte cu d-nii P. Antonescu, Dr. Gutzman, d-l Szatzmary şi alţi mulţi ingineri s'au oprit în gara Teregova şi au vizitat pe teren lucrările de corectarea torenţilor din apropiere (observaţiile şi criticele vor fi publicate ulterior în „Revista Pădurilor").

Restul congresiştilor s'au oprit la Băile Herculane. In gara „*Băile Herculane*" congresiştii au fost întâmpinaţi de d-l Cihosky directorul g-ral al Băilor Herculane, un bun prieten al silvicultorilor.

S'a vizitat staţiunea, vegetaţia forestieră, etc. Direcţia băilor a oferit băi gratuite tuturor congresiştilor — La ora 5 seara în saloanele *„Casinoului“* băilor a avut loc un the-dansant şi concert în onoarea congresiştilor la care au luat parte foarte mulţi vizitatori.

Seara a avut loc la „Casinoul" băilor ultimul banchet de despărţire, oferit de Comunitatea de Avere.

S'a toastat atât din partea representanţilor Comunităţei de Avere la adresa corpului silvic pentru cinstea de a vizita aceste bogate ţinuturi româneşti, cât şi din partea corpului silvic la adresa representanţilor Comunităţei de Avere pentru sacrificiile şi dragostea cu care a primit congresiştii silvici.

Intr'un moment de înaltă dragoste frăţească şi consideraţie pentru breasla silvică, d-l Orzescu, preşedintele comunităţei de Avere, comunică congresului că după cum soc. „Reşiţa" a promis concursul său pentru clădirea Cercului inginerilor silvici din Bucureşti şi d-sa în limitele puterilor financiare ale averii Comunităţei de avere, va contribui la desăvârşirea acestei clădiri.

Congresiştii aplaudă frenetic ultimele cuvinte ale d-lui Orzescu, iar *Corul forestier* în mod impunător cântă : *Mulţi ani trăiască.*

In fine d-l dr. Drăcea, aduce în numele congresului mulţumiri comitetului de organizare a congresului, care a reuşit complect în programul ce şi l'a anunţat, *d-l M. P. Florescu,* secretarul congresului în numele comitetului de organizare mulţumeşte congresiştilor că la apelul Soc. „Progresul silvic“ au răspuns în număr atât de numeros şi de sacrificiile materiale ce fiecare a ştiut să şi le impună, pentru a vedea în cele câteva zile, frumoasele păduri şi bogăţii ale fraţilor noştri.

Relevă că însă-şi „Natura“ a fost foarte binevoitoare cu congresul nostru, căci în toate cele 12 zile cât a durat congresul, n'am avut un strop de ploaie.

Relevă resultatele : *naţionale,* morale şi materiale ale acestui congres :

Naţional, că ne-am cunoscut fraţii la ei acasă,

Moral, căci M. S. Regele, personal a răspuns la telegrama noastră şi *material* căci ne-am îmbogăţit cunoştinţele în cele 12 zile de congres şi excursii ştiinţifice, iar mai presus de toate, odată cu atâtea amintiri frumoase ale acestui congres, ne ducem acasă şi cu 1.500.000 lei din partea soc. „Reşiţa" şi a Comunităţei de Avere din Caransebeş, pentru clădirea căminului nostru dela Bucureşti.

* * *

După care congresiştii luându-şi rămas bun dela d-l Orzescu preşedintele Comunităţei de Avere, dela d-l Cihosky directorul Băilor Herculane, care a fost atât de amabil cu silvicultorii dela toate notabilităţile locale şi colegii dela Comunitatea de Avere care ne-au însoţit până la urmă, au plecat în trăsuri şi automobile spre gară, unde la trenul accelerat 102, s'a ataşat şi vagoanele rezervate pentru congresişti şi în dimineaţa zilei de 23 Sept. 924, congresiştii au ajuns în Bucureşti.

APLICAREA SISTEMULUI METRIC

Dela 1864 în mod facultativ, de doi ani obligatoriu, a adoptat şi ţara noastră sistemul metric de măsuri şi greutăţi.

Trecerea unui atât de îndelungat timp şi votarea multor legi. din cari cea mai nouă — extinsă pe întreg regatul României — s'a publicat în Monit. Oficial No. 34 din 18 Maiu 1922, n'au fost de ajuns ca sistemul internaţionalizat, să se aplice şi la noi corect, în toate părţile lui. Este vorba de scrierea semnelor prescurtate ale diverselor măsuri de cari toate tablourile şi actele noastre sunt pline.

Gândeam că mulţimea de formulare (peste una sută) anexe ale regulamentului serviciului silvic exterior din anul 1924 vor fi puse la punct şi în această privinţă şi nu ne va da neplăcuta ocazie să le vedem scrise, nu două la un fel.

Se neglijează tocmai cea mai de căpetenie calitate a sistemului metric: simplitatea. Hectarul se găseşte notat Ha, Har, H, hect, har. şi nicăeri ha, cum ar trebui; pentru metru cub, vezi m. c., M.c., M. cube, dar niciodată m^3; metrul patrat, de cele mai multe ori m.p. m■ şi rar m^2, iar speciala noastră măsură — sterul — oricum altfel (ster, St, st, metru st., m. ster) iar s^2 cum trebue, nu, etc.

Răposatul profesor Miclescu, nu îngăduia să se pună nici punct măcar, după vre-o notaţiune, dacă nu era nevoe. Ce-ar zice el acum, văzându-le pe toate schimonosite în atâtea feluri şi cât de nemulţumit ar fi, constatând că truda i-a fost zadarnică ?

Dela oricari alţii nu ne putem aştepta la vre-o îndreptare, căci toţi le scriu şi mai rău. Exemplul nostru, însă, (ingineri, de?!) este hotărâtor în balanţa aplicării exacte a sistemului metric şi cu cât ni-l vom însuşi mai repede, cu atât vom scăpa mai onorabil de ruşinea de a nu-l fi generalizat cum trebue în timp de 6 ani.

Până să-şi procure fiecare legea mai sus amintită — deşi bine ar fi să o procure Casa Pădurilor pentru fiecare ocol şi direcţie ¹) şi până să înceapă Casa Pădurilor a publica din multele broşuri instructive de cari serviciul are mare şi simţită nevoe, abuzez de paginele revistei noastre, care — ori cum — se citeşte mai mult şi mai plăcut de cât ordinele circulare şi dau mai jos o copie depe tabloul de notaţiuni al măsurilor şi greutăţilor uzitate.

Ştiu că întreg depozitul de broşuri şi formulare al Casei Pădurilor, este epuizat, bănuesc, că această administraţie are de gând să facă noi tipărituri, nădăjduesc că va avea în vedere modificările necesare în această direcţie şi sunt sigur că pentru o repede îndreptare, faţă de personalul care nu se va conforma în viitor, va fi mai puţin iertătoare de cât suntem noi de astă dată cu ea, aflând-o în greşeală.

P. I.

MASURI

DE

LUNGIME		SUPRAFAŢĂ		V O L U M		GREUTATE		CAPACITATE		Observaţiuni
Numirea	Semnul	Numirea	Semnul	Numirea	Semnul	Numirea	Semnul	Numirea	Semnul	
Miriametru	Mm	Miriamatre patrat	Mm^2	Miriametru Cob	Mm^3	Miriagram	Mg.	—	—	
Kilometru	km	Kilometru „	km^2	Kilometru „	km^3	Kilogram	kg	Kilolitru	kl	Lei = L
Hectometru	hm	Hectometrul sau		Hectometru „	hm^3	Hectogram	hg	Hectolitru	hl	Bani=B
		Hectarul „	$hm^2 = ha$							
Decametru	dam	Decametru		Decametru „	dam^3	Decagram	dag	Decalitru	dal	Bucăţi = b
		sau Arul „	$dam^2 =$							
Metru	m	Metrul patrat „	m^2	Metru „	m^3	Gram	g	Litru	l	Trunchi = tr
Decimetru	dm	Decimetru „	dm^2	Decimetru „	dm^3	Decigram	dg	Decilitru	dl	Grămezi = gr
Centimetru	cm	Centimetru „	cm^2	Centimetru „	cm^3	Centigram	cg	Centilitru	cl	
Milimetru	mm	Milimetru „	mm^2	Milimetru „	mm^3	Miligram	mg	Mililitru	ml	
Micron	μ			Decasterul „	das	Tona–1000 kg	t	Microlitru	λ	
				Sterul „	s	Quintal-Cântar 100 kg	q			
				Decister „	ds					
				Dubluster „	rs					

---

[1]). Se găseşte la Direcţia generală de măsuri şi greutăţi din Ministerul de industrie şi comerţ.

Informaţii

STUDENŢII ŞCOALEI POLITECHNICE DIN BUCUREŞTI

Anul şcolar 1924/25

Secţia Silvică

Anul I

Caloianu Ion, Ceacăreanu Gh., Croitoru Nicol., Dinu A. Valeriu Voinea, Dumitrescu Aurel, Fedorovici Const., Frăţilă Virgil, Georgian N. Teofil, Georgescu I. Const., Haner Friderich, Iacomi Const. Imbăruş Nicolae, Ionescu V. D., Ionescu I. Nic., Ionescu R. Nic., Ivănescu Gh., Konrad Iosif, Lazăr Vasile, Leviţchi Antonie, Lungu Ion, Marcu Iosif, Marinescu N. Const., Mezinca Cornel, Mihăileanu D., Mircea Romulus, Mironescu Grigore, Miulescu Nicolae, Munteanu Dumitru, Munteanu Radu, Murgu Gheorghe, Neagoe Nicolae, Novac Eftimie, Olănescu N. Ion, Pană Vasile, Popovici Iulian, Popovici Grigore, Pop. Traian, Rotaru Corneliu, Sava Alexandru, Stângă Ion, Şerbănescu Stelian, Ştefănescu D. Const., Ştefănescu I. Const., Carnavschi Alex., Ursu Victor, Vaniş Leonid, Vendel Alexandru, Zaharescu Petre Paul, Vulpe Filip, Zoltan Francisc Szücs, Rosca O. Petre.

Anul II

Angelescu Const., Cioc Gh., Cioroiu Anton, Cimoca Alexandru, Chibeleanu Aur, Constantinescu Victor, Coţofide Const., Dârlău Ion, Georgescu Silviu, Ghervasia Pantelimon, Hagi Marcel, Lăcătuşu Traian, Lupan Constantin, Munteanu Victor, Nahlick Alfred, Negoiţă Vasile, Nicolescu Petre, Păcuraru Ioan, Petcu Gheorghe, Petrescu Alexandru, Popescu Pamfil, Preoţescu Ion, Pribegeanu Const., Rimbaşiu Alex., Rădulescu A., Roşca M. Tudor, Roşculeţ Oprea, Rusu Alexandru, Ştefănescu Alex., Stinghe Nicolae, Stoian Nicolae, Voiculescu Petre, Vulcan Gheorghe, Duschin Alex., Fomitro N.

Anul III

Adam C. Ion, Alexandrescu Andrei, Anderco Vasile, Avram Micolae, Belcea Traian, Căpitanu Const., Ciolofan Victor, Chelsoiu Nic., Chiţu Alexandru, Chiriţă Const., Chiculiţă Const., Decei Ovidiu, Dinulescu Ion, Dobrescu Const., Dogaru Nicolae, Dumitru Gh., Dimoftache Const., Filip Vasile, Georgeanu Gh., Georgescu Alex., Gheorghiu Miron, Gheorghiu Romeo, Homoreanu Dan, Hartia Dumitru, Hristu Nicolae, Iancovici Nicolae, Istrate Demostene, Leescu Vasile, Lugojanu Lucian, Marinescu Nic., Melenciuc Al., Mihăescu Ion, Mitan Const., Mara Ion, Nicolaescu Lucian, Oprişan Gh., Potângă Valeriu, Păcurariu Ion, Radu Petre, Runcan Romulus, Roman Traian, Sabău Vasile, Simionescu Ion, Stănescu Dum., Schrött Iosif, Storosciuc Ion, Sasebeşiu Valeriu, Tarhon Const., Toma Ion, Cerna Leon, Taşcă Nicolae, Vasilescu Borcea, Vendel Const., Verşescu Nic., Vrona Ladislau, Bărbulescu A., Gheorghieş Const., Mateescu Dum. Marin P. Ioan.

Anul IV

Ardeleanu Ion, Bordea Dumitru, Bozdog Pavel, Bulancea Alex., Cara Nicolae, Cartaş Cernat, Călinescu Const., Ceauşu Const., Chirvăsuţă Ion, Constantinescu Nic., Diordiţa Gh., Dobrescu Pascu, Domusci Gh., Drăgan Raiciu, Dragomir Ioan, Florescu Ilie, Haralamb Ath., Hunciac Ion, Ion Mircea, Ivănescu Alex., Kofler Martin, Mureşanu Iosif, Malaescu Andrei, Mihalescu Marcel, Negulescu Emil, Nicorovici Ştef., Niţescu Constantin, Pătraşcu Eugen, Paraschivescu N., Popa Grigore, Popescu Mircea, Rădulescu Ion, Roiescu Iosif, Rubţov Ştefan, Samoilescu Ion, Sotiriu Dumitru, Stănei Ion, Stănescu Romeo, Teodorescu Th., Tomescu Const., Urseanu Octav.

⁂

In luna Februarie şi Martie 1925 urmând a se ţine ciclul conferinţelor silvice fixate prin Statutele Societăţei, d-nii membri doritori de a se înscrie sunt rugaţi a anunţa Societatea asupra subiectului până la 30 Ianuarie 1925, spre a se stabili ordinea şi zilele.

⁂

Colectă pentru familia pădurarului Biro Gheorghe.

S'a colectat în total	Lei	9000.—
Din această sumă s'a predat văduvei Biro la 17 VII 1923	„	1000.—
asemenea la 29 VII 1923	„	3000.—
A rămas	„	5000.—

Care sumă s'a depus în contra livretului No. 2652 la Banca de Economie din Mercurea-Ciuc.

⁂

D-na Caliopi Şt. Demetrescu Vergu a instituit o bursă anuală de 10.000 lei în amintirea fostului ei soţ Şt. Demetrescu Vergu fost Director al Bunurilor Academiei Române.

Bursa a fost acordată Studentului Iacomi I. Constantin, student al Şcoalei Politecnice, secţia silvică, anul I, fiu de funcţionar sărac.

Jumătate din bursă, adică 5000 lei i s'a şi încredinţat studentului Iacomi I. C.

Lucru demn de relevat, e că un alt student sărac şi acesta solicitase şi el dela delegatul d-nei Demetrescu un eventual ajutor, dacă ocazional s'ar mai oferi de vreo inimă caritabilă.

La acest gest destul de senmificativ, studentul Iacomi I. C. din ajutorul ce i s'a oferit de d-na Şt. Demetrescu Vergu, a oferit din proprie iniţiativă 1000 lei colegului său Ceacâreanu M. Gh. din anul I. Actul nobil al d-nei Caliopi Şt. Demetrescu Vergu e mai presus de orice laudă iar gestul camaraderesc a studentului Iacomi I. C. vorbeşte dela sine de însufleţirea de colegialitate a tineretului nostru.

⁂

Mercuri 17 Decembrie 1924 în amfiteatrul Şcoalei Politecnice, din Bucureşti d-l inginer Inspector Silvic M. P. Florescu cu autorizaţia Direcţiunei Şcoalei Politecnice, a ţinut pentru Soc. „Codru" a studenţilor forestieri, prima conferinţă din ciclul conferinţelor din acest an, tratând despre:

„Scopul incadrărei invăţământului Silvic în şcoala politecnică".

⁂

Se primesc în Corpul Silvic pe 1 Octombrie 1924.

Samuel Jakots şi Nicolae A. Lăzărescu, cu gradul de inginer silvic stagiar.

Aurelian N. Ionescu — fost în Serviciul Centralei Cooperativelor săteşti — cu gradul de inginer silvic pe ziua de 1 Noembrie, 1924.

I. P. Costianu cu gradul de inginer inspector silvic şi M. I. Codru şi I. Bârzan, cu gradul de inginer silvic stagiar pe ziua de 15 Noembrie 1924.

Aurel Drăghiceanu se reprimeşte în corpul silvic cu gradul de inginer şef silvic, pe ziua de 15 Noembrie 1924.

M. G. Georgescu idem cu gradul de inginer şef silvic pe 1 Decembrie 1924.

Petre Al. Nicolescu, Anghel St. Tocuşef, Gavrilă I. Andrei, Eugeniu Gh. Bantă, Const. T. Ionescu, Mihail Grecu, Iulian St. Niculescu, Ion Dobrescu, Atanase M. Mărăşescu, Ion M. Ionescu, Petre Costinescu, Mihai Pop, Liviu Pop. D. M. Galbenu, Ioan Creiţaru, Petre Cojegiu, Gh. Petrescu şi Caton Diaconescu, cu gradul de inginer silvic stagiari pe ziua de 1 Decembrie 1924.

Transferări

Inginer silvic M. Gheorghiu şef ocol Casimcea, după cerere la Dir. reg. silvic Bacău 1 Decemvrie 1924.

Inginer silvic Aurelian Ionescu din Adm. Centrală a C. P. şef ocol Casimcea.

Inginer stag. C. V. Popescu ajutor oc. Căscioarele, după cerere, şef ocolului St. Martinul Ciucului, 1 Noembrie 1924 ing. silvic stag. Ilie Dumitrescu, dela oc. Regina Elisabeta conferenţiar Sc. Brigadieri Căiuţ.

Inginer silvic G. Nonuţă Adm. Centrală a C. P. ca titular la ocolul Valea Rea.

Inginer silvic Traian Vişan, ajutor la ocolul Mrea Neamţu, titular provizoriu la ocolul Tg. Ocna.

Inginer silvic I. Dimitriu din Adm. Centrală a C. P. după cerere ajutor la ocolul Lucieni.

Aurel Drăghiceanu la Bir. reg. silvică Cluj.

Inaintări.

Onorific pe 15 Noembrie 1923 şi bugetar pe 15 Sept. 1924.

Inginer inspector silvic Dem. Anastasescu la gradul de inginer inspector general silvic la alegere.

Onorific pe 1 Ian. 1924 şi Bugetar pe 1 Sept. 1924.

D-nii ing. şefi : H. Grumăzescu, Dionisie Nyri, V. Broşteanu, Gh Arsene, Emil Dumitrescu, Toma Földes, Rudolf Schwartz şi Modest Pihuleac la alegere, la gradul de ing. subinspector şi d-l ing. şef M. Jianu la gradul de ing. subinspector automat, la vechime.

D-nii ingineri : Ioan Petruţ C. Alboteanu, la gradul de ing. şef la alegere şi I. G. Protopopescu, E. Dămăceanu şi Andrei Boldescu la gradul de inginer şef automat la vechime.

Onorific pe 1 Aprilie 1924 şi bugetar pe 1 Septembrie 1924 : ing. silvici : St. Kiş, Carol Bery, Al. Bratu, M. Fiera, I. Orban, Armand Keleni, N. Dănilă, V. Popovici, D. Dănilă, Koloman Branich, Koloman Szabo, şi I. Pal la gradul de ing. şef la alegere iar ing. silvic An. Petrov onorific pe 1 Iulie 1924 şi bugetar 1 Septembrie 1924 la gradul de ing. şef la alegere.

Onorific pe 1 Aprilie 1924 şi bugetar pe 1 Septembrie 1924.

D-nii ing. subinspector: Petre Ionescu, Emeric Milke, C. T. Rădulescu, la gradul de inginer inspector la alegere.

Pe 1 Octombrie 1924 bugetar :

D-nii ing. şefi : V. Priboianu, şi Gh. Condrea la alegere, la gradul de ing. subinspector silvic.

Pe ziua de 1 Decembrie 1924, bugetar.

D-nii inginerii stagiari : I. M. Iliescu, Gh. Lupşa, E. Câmpeanu, M. I. Breţcanu, Ion N. Dimitriu, Gh. Moşandrei, Th. Robeanu, V. Bădulescu, Ion Gheorghiu, St. Bărbulescu, D. Sburlan Const. T. Niţescu, Virgil C. Iţoae, Vasile Suteu, C. Popescu, Vasile Cotta, D. Magoş ; Ion I. Andrei, Sabin Popovici, Iulian Guran, Toma Călugăreanu, Emil Bondescu, Ion Paladian, Stelian Georgescu, Mihail Poenaru şi Gh. Negulescu la gradul de inginer, automat.

* * *

Societatea centrală agricolă, a proprietarilor şi cultivatorilor din România a binevoit anul acesta să doneze o sumă de 6000 lei, pentru a fi distribuită primilor 3 absolvenţi, în ordinea clasificaţiei, ai secţiei silvice de la Şcoala Politechnică din Bucureşti.

Direcţia acestei şcoli luând act cu mulţumire de această ofrandă, a răspuns că deoarece prin trecerea vechei şcoale de Silvicultură cu 3 ani de studii, la Şcoala Politechnică, unde cursurile tuturor secţiilor durează 4 ani, suma de mai sus să se dea primilor trei clasificaţi ai Secţiei silvice, cari au trecut în anul al patrulea.

Societatea centrală a hotărât însă că, deoarece Secţia silvică dela Şcoala Politechnică, din împrejurările de mai sus, n'a putut produce nici-un absolvent în anul 1924, cei 6000 lei să se întrebuinţeze anul acesta, în mod excepţional, pentru a se cumpăra material didactic sucesar Secţiunii silvice.

Societatea „Progresul Silvic“ luând cunoştinţă de această iniţiativă de a veni în sprijinul învăţământului superior silvic, căruia în urma evenimentelor războiului i s'au devastat colecţiunile şi întregul material didactic, exprimă vii mulţumiri Societăţii centrale agricole, care fără nici-o solicitare, a dat un frumos exemplu numeroaselor Societăţi anonime pentru exploatări de păduri şi Cooperative forestiere deşi, acestea din urmă mai cu seamă, beneficiază în mare măsură de sprijinul Statului, care le acordă posibilitatea de a cumpăra păduri pe preţuri minime, punându-le la dispoziţie în acelaş timp şi capitalul de rulement necesar.

In ţările din centrul şi apusul Eeuropei, cetăţenii respectivi chiar în timpuri normale se grăbeau de a veni în ajutorul Şcoalelor forestiere, fie prin obiecte de valoare în legătură cu acest învăţământ, colecţiuni etc..., fie acordând studenţilor ajutoare, burse, etc...

E suficient să cităm în această privinţă Ungaria, care la fosta şcoală dela Sélméczbánya poseda mai multe săli cu material didactic obţinut numai prin ofrande dela proprietarii şi exploatatorii de păduri. Societăţile forestiere în special, se întreceau în a înzestra aceste şcoli cu asemenea material, completând laboratoriile existente şi venind astfel în sprijinul Statului, care mai cu seamă în aceste timpuri, are atâtea necesităţi de satisfăcut.

Gestul frumos al Societăţii centrale agricole ne dovedeşte de altminteri, convingerea ce o au reprezentanţii cei mai autorizaţi ai practicei şi ştiinţei agricole dela noi, despre importanţa conservării şi exploatării raţionale a pădurilor ţării, mai ales astăzi când aceste bunuri naturale au avut atât să sufere din cauza răsboiului precum şi în urma legilor de expropriere şi înfiinţare de păşuni comunale

Donatorii şi-au dat seama că prosperitatea agriculturii stă în strânsă legătură cu practicarea silviculturii cu spirit de discernământ, şi luând pildă dela camarazii lor din străinătate, cu toată criza monetară prin care trecem, nu a pregetat, acum ca şi altădată, a-şi da obolul pentru propăşirea învăţământului nostru silvic şi încurajarea prin stipendii a studenţilor celor mai merituoşi.

Ar fi de dorit, ca exemplul de faţă să găsească cât mai mulţi imitatori. P. A.

TH. DIMITRESCU

Inginer şef silvic (pensionar)

Născut la 1 Oct. 1861 şi decedat în ziua de 15 D-brie 1924 la domiciliul său din Bucureşti, în vârstă de 63 ani. A fost înmormântat în ziua de 17 D-brie la Cimitirul Sf. Vineri din Bucureşti.

La înmormântare a asistat d-nii *C. Opran* ad-torul Casei Pădurilor, *V. Teodorescu* şi *I. Comanici*, subadministratori ai Casei Pădurilor, precum şi d-nii ingineri silvici C. P. Georgescu, G. Gogulescu, O Crattero, Apostol Demetrescu, D. Robănescu, G. Dimitrescu, P. Maxim Lenş, Tomuţa, etc.

Pe lângă coroanele depuse din partea familiei, s'a mai depus 2 coroane de brad şi flori naturale din partea *Ad-ţiei Casei Pădurilor* şi a Soc. *„Progresul Silvic"*.

La domiciliu d-l ing. inspector silvic *M. P. Florescu*, din partea *Corpului Silvic* şi a Soc. *„Progresul Silvic"* în cuvinte bine simţite şi emoţionante a făcut biografia, a arătat meritele defunctului ca specialist, ca coleg şi în special ca bun părinte de familie, care a ştiut a da educaţie aleasă celor 9 copii ai săi (6 fete şi 3 băeţi).

Exprimă regretul din partea corpului silvic, cât şi din partea Soc. „Progresul Silvic" al cărui colaborator şi membru activ a fost timp de 35 ani.

După care corpul neînsufleţit a fost ridicat pe umeri de colegi, depus în carul mortuar, frumos împodobit de cununi şi condus de colegi până la locul de veci.

Fie-i memoria veşnică!

MINISTERUL AGRICULTURII ŞI AL DOMENIILOR
CASA PĂDURILOR
DIRECŢIA AMENAJERILOR

Deciziune

Noi, Ministru Secretar de Stat la departamentul Agriculturei şi al Domeniilor,

Asupra raportului Domnului Administrator al Casei Pădurilor,

Având în vedere articolul 2 din Codul Silvic,

Având în vedere articolul 2 din Legea Modificărilor la Codul silvic publicată în Monitorul Oficial No. 131 din 1920,

DECIDEM:

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul de exploatare al pădurii Valea Stânei şi Suviţa Benii Lotul II, pendinte de comuna Măneci Ungureni judeţul Prahova, proprietatea D-lor Ath. Constantinescu şi Ioan Mănescu, în suprafaţă de 334 hectare 5287 m. p. pădure. Regimul codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea în 7 ani şi cu garanţia de împădurire 2000 lei de fiecare hectar;

b) Regulamentul de exploatare al pădurii Băloiu, pendinte de comuna Stoileşti judeţul Argeş, proprietatea D-lui Petre P. Seltea, în suprafaţă de 202 hectare 8700 m. p. Regimul codru cu tăeri rase Seria I şi crâng simplu Seria II. Revoluţia normală 60 ani, exploatare în 13 ani şi cu garanţia de împădurire 2000 lei seria de codru şi 500 lei seria de crâng, de fiecare hectar;

c) Regulamentul de exploatare al pădurii Bălăneasa pendinte de comuna Bălăneşti judeţul Olt, proprietatea D-lor Lt-Colonel Tărlăşescu şi Stef. C. Păunescu, în suprafaţă de 56 hectare 2732 m. p. pădure curată, Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 15 ani, exploatarea în 5 ani şi cu garanţia de împădurire 300 lei de fiecare hectar;

d) Regulamentul de exploatare al pădurii Văculeşti Lotul III, pendinte de comuna Văculeşti judeţul Dorohoi, proprietatea, D-lor Leon I. Mohnblatt, Kiva D. Moscovici, Ioina H. Ionaş şi Manea Zalman Goldman, în suprafaţă de 254 hectare 2350 m. p. Regimul crângul cu 60 rezerve la hectar pe porţiunile cu pante repezi. Revoluţia normală 25 ani exploatarea în 13 ani şi cu garanţie de împădurire 500 lei de fiecare hectar;

e) Regulamentul de exploatare al pădurii Bratia Oleasca Seria II Luncile şi anume Lunca dela Miază noapte, pendinte de comuna Frumuşica judeţul Ialomiţa, proprietatea Statului uzufructuară fiind D-na Hamangiu, în suprafaţă de 27 hectare 8770, m. p. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 5 ani, exploatarea în 2 ani şi cu garanţia de împădurire 150 lei de fiecare hectar.

Art. 2. — Toate celelalte dspoziţiuni prevăzute în regulamentele respective şi articolul adiţional anexat sunt executorii.

Art. 3 şi ultimul — Domnul Admin strator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 26 Noembrie 1924 în cabinetul nostru.

(ss) Ministru, **Al. Constantinescu**

No. 62100

Deciziune

Noi Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculturei şi al Domeniilor.

Asupra raportului Domnului Administrator al Casei Pădurilor.

Având în vedere articolul 2 din Codul Silvic.

Având în vedere articolul 2 din Legea modificărilor la Codul silvic publicată în Monitorul Oficial No. 131/920.

DECIDEM:

Art. 1) Se aprobă de noi:

a) Regulamentul de exploatare al pădurii Zapadia-Chiperu pendinte de comuna Coloneşti, judeţul Tecuci, Proprietatea D-nei Smaranda Apostoleanu, în suprafaţă de 44 hectare 0542 m. p. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 4 ani şi cu garanţia de împădurire 300 lei pe fiecare hectar;

b) Regulamentul de exploatare al Pădurii Zăvoiul Greci pendinte de comuna Greci, judeţul Dâmboviţa, proprietatea D-lui Zamfir Dobrescu, în suprafaţă de 91 hectare 7380 m. p. Regimul crâng simplu. Revoluția normală 10 ani, exploatarea în 4 ani și cu garanția de împădurire 300 lei pe fiecare hectar:

c) Regulamentul de exploatare al pădurii Ciovârnăşani Seria II, pendinte de com. Ciovârnăşani, județul Mehedinți, propr. D-nei Emilia General Grămăticescu, în suprafață de 205 hectare pădure. Regimul crâng simplu cu 120 arbori de rezervă la hectar în parcela C. Revoluția normală 15 ani, exploatarea în 15 ani și cu garanția de împădurire 300 lei pe fiecare hectar;

d) Regulamentul de exploatare al pădurii Dealul Secăturei şi Lapoşul de sus, pendinte de comuna Năruja, județul Putna, proprietatea Obştei moşnenilor din comuna Năruja, în suprafață de 2871 hectare 2700 m. p. din care de exploatat 2382 hectare pădure. Regimul codru grădinărit. Revoluția normală 100 ani, explotarea în 20 ani şi cu garanția de împădurire 1000 lei de fiecare hectar;

e) Studiul Sumar pentru exploatare al pădurii la Gârniția, pendinte de comuna Drăghiciu județul Muşcel, proprietatea D-lui Colonel T. Constantinescu prin căsătorie, în suprafață de 19 hectare 4550 m. p Regimul crâng simplu. Revoluția normală 20 ani exploatarea într'un an şi cu garanția de împădurire 500 lei pe fiecare hectar;

f) Studiul Sumar pentru exploatare al pădurii Zăvoiul Armăşeşti pendinte de comuna Armăşeşti județul Ialomița, proprietatea bisericei din satul Armăşeşti, în suprafață de 17 hectare 7040 m. p. Regimul crâng simplu. Revoluția normală 10 ani, exploatarea într'un an şi cu garanția de împădurare 200 lei de fiecare hectar;

g) Regulamentul de exploatare al pădurii Piscu Păişului pendinte de comuna Broşteni județul R. Rărat, proprietatea D-lui Nicolae Rău, în suprafață de 25 hectare 4730 m. p. Regimul crâng simplu. Revoluția normală 20 ani, exploatarea în 5 ani şi cu garanția de împădurire 400 lei de fiecare hectar;

h) Regulamentul de exploatare al Pădurii Cristeşti Podişu pendinte be comuna Cristeşti, județul Botoşani, proprietatea D-lui N. Boldur Epureanu, în suprafață de 232 hectare 4100 m. p. pădure de exploatat. Regimul crâng simplu. Revoluția normală 20 ani exploatarea în 9 ani pentru suprafața de 232 hectare 4100 m. p. Garanția de împădurire 500 lei pe fiecare hectar;

i) Studiul sumar pentru exploatare al pădurii Costişui pendinte de comuna Ciocadia judeţul Gorj, proprietatea Obştei moşnenilor Costişul în suprafaţă de 30 hectare pădure din cari de exploatat 5 hectare. Regimul codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 80 ani exploatarea într'un an a celor 5 hectare. Garanţia 2000 lei pe fiecare hectar;

j) Regulamentul de exploatare al pădurii Uşiţa pendinte de comuna Tibana judeţul Vaslui, proprietatea D lor Lupu Leibovici şi Simion Leibovici, în suprafaţă de 84 hectare 7300 m. p. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 4 ani şi cu garanţia de împădurire 600 lei pe fiecare hectar;

Art 2) Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în regulamentele respective şi articolul adiţional anexat sunt executorii.

Art 3 şi ultimul) Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 11 Decemvrie 1924 în cabinetul nostru.

(ss) Ministru **Al. Constantinescu**

No. 64857

TABLA DE MATERII

a „Revistei Pădurilor" pe anul 1924

		Pag.
Antonescu P.	*a*) Statistica forestieră din 1907	21
	b) Recunoaşterea binevenită a unui adevăr	193
	c) Pădurea Fontainebleau	244
	d) Experienţe făcute în pădurile din Belgia	245
	e) Principalele cauze cari au provocat ruina pădurilor în teritoriul vremelnic ocupat	287
	f) Un omagiu postum	311
	g) Lupta pentru apărarea cauzei pădurilor	405
	h) Instrucţii referitoare la administrarea şi exploatarea păşunilor de munte	438
	i) Plantaţiunile de ştejar dela „Piscul Tunari"	627
	j) Lupta pentru apărarea pădurilor ţării în timpul ocupaţiei	635
	k) Tabelele de valori naturale ale lui Ciurileanu	644
	l) România agricolă în urma războiului mondial	649
	m) Lupta pentru apărarea pădurilor ţării	679
	n) Felurite	754
	o) Lupta pentru apărarea pădurilor ţării	895
	p) Lupta pentru apărarea pădurilor ţării în timpul ocupaţiei	988
	r) Amenajamente cu ajutorul fotografiei din aeroplan	999
	s) Miscellane	1004
	t) Intrebări şi răspunsuri	905
Agapie Gh.	*a*) Articolul 132 din Noua Constituţie	4
	b) „ „ „ „ „	100
Atanasescu A.	Verificarea Tarifelor de Cubaj	133
Antonescu G. P.	*a*) Referatul raportorului chestiunilor silvice prezentat la congresul inginerilor ţinut la Bucureşti în Oct. 1923	147
	b) Incendiile pădurilor din Jugoslavia	431
	c) Contribuţiuni la studiul laricelui în Carpaţi (în colaborare)	669
Andreianu I.	Critica art. 29, 97 şi 98	259
Brebenaru I.	Calendarul florilor	409

		Pag.
Bunescu C. M.	Din practica comerţului lemnului	717
Al. Borza	Pădurea —Stepa ierboasă— Lupta între aceste două formaţiuni	1037
Ciurileanu D.	*a*) Memoriu descriptiv al „firului Ciurileanu“ . .	185
	b) Cadastrul ţărei în legătură cu reforma agrară .	
Cristea C.	Prinos memoriei prof. C. Miclescu	254
Ciomac I. L.	Problema silvică	306
Dumitrescu A.	Exploatarea pădurilor	35
Davidescu N.	Clima României	212
Diaconescu I. P.	*a*) Păşunatul în păduri. o greşală economică, vătămăturile păşunatului în păduri	351
	b) Problema exploatării întregului masiv forestier al României	514
	c) Cum se pot repara daunele aduse pădurilor prin expropriere	554
Dumitrescu Gârbovi Şt.	*a*) Păşunatul în păduri o greşală economică . .	646
	b) Refacerea pădurilor de stejar compromise din şesul dunărean al Munteniei	863
Dan I.	Coloarea lemnului la arborii în picioare . . .	642
Eliescu A.	1923	1
Florescu M. P.	*a*) Exproprierea pădurilor bunurilor private din Judeţul Ciuc	68
	b) Din bogăţia munţilor noştri	113
	c) O nouă orientare	142
	d) Exportul lemnăriei în lanuarie 1924	258
	e) Contribuţii la comerţul şi industria lemnului .	359
	f) Problema exploatării întregului masiv forestier al României	493
	g) Contribuţii la comerţul şi industria lemnului .	581
	h) Inconvenientele exproprierei râpelor şi terenurilor improductive din regiunea dealurilor şi munţilor pentru islazuri comunale	806
	i) Industria şi comerţul lemnului	884
	j) Contribuţii asupra Problemei stejarului în România (Exportul)	1060
Fiera M.	Proectul de lege pentru constituirea pădurilor comunale	80
Florescu I.	*a*) Păsările cântătoare	346
	b) Scumpia, cultura şi industrializarea ei . .	726
	c) „ „ „ „ „ (urmare)	878
Fröhlich I.	Pădurile din Transilvania	388
Georgescu C. P.	Problema exploatării întregului masiv forestier al României	477
Georgescu C.	*a*) Din literatura silvică	656
	b) „ „ „	910

		Pag.
Bunescu C. M.	Din practica comerţului lemnului	717
Al. Borza	Pădurea — Stepa ierboasă — Lupta între aceste două formaţiuni	1037
Ciurileanu D.	*a*) Memoriu descriptiv al „firului Ciurileanu" . .	185
	b) Cadastrul ţărei în legătură cu reforma agrară .	
Cristea C.	Prinos memoriei prof. C. Miclescu	254
Ciomac I. L.	Problema silvică	306
Dumitrescu A.	Exploatarea pădurilor	35
Davidescu N.	Clima României	212
Diaconescu I. P.	*a*) Păşunatul în păduri. o greşală economică, vătămăturile păşunatului în păduri	351
	b) Problema exploatării întregului masiv forestier al României	514
	c) Cum se pot repara daunele aduse pădurilor prin expropriere	554
Dumitrescu Gârbovi Şt.	*a*) Păşunatul în păduri o greşală economică . .	646
	b) Refacerea pădurilor de stejar compromise din şesul dunărean al Munteniei	863
Dan I.	Coloarea lemnului la arborii în picioare . . .	642
Eliescu A.	1923	1
Florescu M. P.	*a)* Exproprierea pădurilor bunurilor private din Judeţul Ciuc	68
	b) Din bogăţia munţilor noştri	113
	c) O nouă orientare	142
	d) Exportul lemnăriei în Ianuarie 1924	258
	e) Contribuţii la comerţul şi industria lemnului .	359
	f) Problema exploatării întregului masiv forestier al României	493
	g) Contribuţii la comerţul şi industria lemnului .	581
	h) Inconvenientele exproprierei râpelor şi terenurilor improductive din regiunea dealurilor şi munţilor pentru islazuri comunale	806
	i) Industria şi comerţul lemnului	884
	j) Contribuţii asupra Problemei stejarului în România (Exportul)	1060
Fiera M.	Proectul de lege pentru constituirea pădurilor comunale	80
Florescu I.	*a*) Păsările cântătoare	346
	b) Scumpia, cultura şi industrializarea ei . .	726
	c) „ „ „ „ (urmare)	878
Fröhlich I.	Pădurile din Transilvania	388
Georgescu C. P.	Problema exploatării întregului masiv forestier al României	477
Georgescu C.	*a*) Din literatura silvică	656
	b) „ „ „	910

Pag.

Bunescu C. M. Din practica comerţului lemnului 717

Al. Borza Pădurea—Stepa Ierboasă—Lupta între aceste două formaţiuni 1037

Ciurileanu D. a) Memoriu descriptiv al „firului Ciurileanu" . . 185

b) Cadastrul ţărei în legătură cu reforma agrară .

Cristea C. Prinos memoriei prof. C. Miclescu 254

Ciomac I. L. Problema silvică 306

Dumitrescu A. Exploatarea pădurilor 35

Davidescu N. Clima României 212

Diaconescu I. P. a) Păşunatul în păduri. o greşală economică, vătămăturile păşunatului în păduri 351

b) Problema exploatării întregului masiv forestier al României 514

c) Cum se pot repara daunele aduse pădurilor prin expropriere 554

Dumitrescu Gârbovul Şt. a) Păşunatul în păduri o greşală economică . . 646

b) Refacerea pădurilor de stejar compromise din şesul dunărean al Munteniei 863

Dan I. Coloarea lemnului la arborii în picioare . . . 642

Eliescu A. 1923 1

Florescu M. P. a) Exproprierea pădurilor bunurilor private din judeţul Ciuc 68

b) Din bogăţia munţilor noştri 113

c) O nouă orientare 142

d) Exportul lemnăriei în Ianuarie 1924 258

e) Contribuţii la comerţul şi industria lemnului . 359

f) Problema exploatării întregului masiv forestier al României 493

g) Contribuţii la comerţul şi industria lemnului . 581

h) Inconvenientele exproprierei râpelor şi terenurilor improductive din regiunea dealurilor şi munţilor pentru islazuri comunale 806

i) Industria şi comerţul lemnului 884

j) Contribuţii asupra Problemei stejarului în România (Exportul) 1060

Fiera M. Proectul de lege pentru constituirea pădurilor comunale 80

Florescu I. a) Păsările cântătoare 346

b) Scumpia, cultura şi industrializarea ei . . 726

c) „ „ „ „ „ (urmare) 878

Fröhlich I. Pădurile din Transilvania 388

Georgescu C. P. Problema exploatării întregului masiv forestier al României 477

Georgescu C. a) Din literatura silvică 656

b) „ „ „ 910

		Pag.
Bunescu C. M.	Din practica comerţului lemnului	717
Al. Borza	Pădurea —Stepa ierboasă— Lupta între aceste două formaţiuni	1037
Ciurileanu D.	a) Memoriu descriptiv al „firului Ciurileanu"	185
	b) Cadastrul ţărei în legătură cu reforma agrară	
Cristea C.	Prinos memoriei prof. C. Miclescu	254
Ciomac I. L.	Problema silvică	306
Dumitrescu A.	Exploatarea pădurilor	35
Davidescu N.	Clima României	212
Diaconescu I. P.	a) Păşunatul în păduri, o greşală economică, vătămăturile păşunatului în păduri	351
	b) Problema exploatării întregului masiv forestier al României	514
	c) Cum se pot repara daunele aduse pădurilor prin expropriere	554
Dumitrescu Gârbovi Şt.	a) Păşunatul în păduri o greşală economică	646
	b) Refacerea pădurilor de stejar compromise din şesul dunărean al Munteniei	863
Dan I.	Coloarea lemnului la arborii în picioare	642
Eliescu A.	1923	1
Florescu M. P.	a) Exproprierea pădurilor bunurilor private din Judeţul Ciuc	68
	b) Din bogăţia munţilor noştri	113
	c) O nouă orientare	142
	d) Exportul lemnăriei în Ianuarie 1924	258
	e) Contribuţii la comerţul şi industria lemnului	359
	f) Problema exploatării întregului masiv forestier al României	493
	g) Contribuţii la comerţul şi industria lemnului	581
	h) Inconvenientele exproprierei râpelor şi terenurilor improductive din regiunea dealurilor şi munţilor pentru islazuri comunale	806
	i) Industria şi comerţul lemnului	884
	j) Contribuţii asupra Problemei stejarului în România (Exportul)	1060
Fiera M.	Proectul de lege pentru constituirea pădurilor comunale	80
Florescu I.	a) Păsările cântătoare	346
	b) Scumpia, cultura şi industrializarea ei	726
	c) „ „ „ „ „ (urmare)	878
Fröhlich I.	Pădurile din Transilvania	388
Georgescu C. P.	Problema exploatării întregului masiv forestier al României	477
Georgescu C.	a) Din literatura silvică	656
	b) „ „ „	910

„PETROŞANI"

SOCIETATE ANONIMĂ ROMANĂ

PENTRU

EXPLOATAREA MINELOR DE CĂRBUNI

Capital Social Lei 280.000.000

MINELE : Petroşani, Vulcan, Aninoasa şi Dilja
Judeţul Huniedoara, Transilvania

Direcţiunea Generală :

BUCUREŞTI

STRADA AUREL VLAICU No 22

Adresa telegrafică : „PETROŞANI".

Telefon 39|77

HOTEL

„ROYAL PALACE“

Proprietatea Societăţei „Clădirea Românească“

BUCUREŞTI — STR. SĂRINDAR COLŢ CU BREZOIANU

Tarif foarte avantagios. — Camere cu luna

CONSTRUCŢIUNE NOUA

CALORIFER, ASCENSOARE, TELEFOANE, BAI,

APA CALDA şi RECE, LUMINA ELECTRICA, ETC.

Curăţenie, Ordine, Linişte.

„BANCA ROMANEASCA“

Societate anonimă, fondată în anul 1911

Capital vărsat şi Fond de rezervă Lei 379.000.000

Sediul Central „BUCUREŞTI“

SUCURSALE: [illegible]d, *Bălţi*, *Bazargic*, *Braşov*, *Cernăuţi*, *Cetatea-Albă*, *Chişinău*, *Cluj*, *Constanţa*, *Craiova*, *Galaţi*, *Ismail*, *Oradia-Mare*, *Satu-Mare*, *Sibiu*, *Soroca*, *Tg.-Mureş*, *Timişoara*, *Tighina*, *Tulcea*.

BĂNCI AFILIATE:

Banca Almajului, Bozovici
„ *Bacăului*, Bacău
Câmpulungul Moldovenesc, C. Lung
Banca de Comerţ şi Industrie, Roman
Banca Comercială şi Industrie din Valea Târnavei, Diciosânmartin
Banca Corvineană, Hunedoara
„ *Creditul obrogei*, Constanţa
„ *Creditul Prahovei*, Ploeşti
„ *Dunărea Romanească*, Brăila
„ *Durostorului*, Silistra
„ *Economul*, Cluj

Banca Iaşilor, Iaşi
„ *Maramureşeana*, Sighetul Marmaţiei
Banca Mehedinţului, T.-Severin
„ *Petrodava*, P.-Neamţ
„ *Pieţei*, Bucureşti
„ *Rădăuţilor*, Rădăuţi
„ *Română*, Dorohoi
„ *Românească a Banatului*, Lugoj
Banca Românească a Orientului, Bucureşti
Banca Sebeşeană, Sebeşul Săsesc
„ *Ştefan cel Mare*, Fălticeni
„ *Suceava*, Suceava

Face toate operaţiunile de Bancă

Serviciu special pentru relaţiunile cu străinătatea

Către camarazi,

Comitetul de direcţie al clădirei Căminului Inginerilor Silvici, în dorinţa mare, ca nici un silvicultor să nu lipsească de ajutorul său, această întreprindere care pe lângă că cimentează legătura corpului cu toate elementele ce îl compun, dar aşează pentru veci Societatea noastră Progresul Silvic, pribeag de 38 de ani, în proprietatea ei, zic a lansat către d-nii directori Regionali apelul de mai jos, pe care socotim util al da publicităţei, ca astfel să ajungă la cunoştinţa întregei suflări Silviculturești din ţară.

Eacă cuprinsul acestui apel:

Domnule şi Iubite Coleg,

Ştiţi că încă din primăvară s'a început clădirea Căminului Inginerilor Silvici, şi că până în prezent s'a ridicat deja 3 etaje, iar până în toamnă sperăm să fie gata de roşu şi învelită.

Vi s'a comunicat că d-l Al. Constantinescu Preşedintele nostru şi Ministru al Agriculturii şi Domeniilor a hotărât ca pentru a se veni în ajutorul clădirei care costă astăzi mulţi bani, să se reţină 30°/₀ la fiecare silvicultor din diurna suplimentară, iar în schimbul sumelor reţinute să li se dea acţiuni de ale Soc. Progresul Silvic în valoare nominală de câte 500 lei bucata.

Observându-se că dela unele Direcţiuni regionale, *nu se primesc sumele în proporţia vorbită mai sus, s'a adus cazul la cunoştinţa domnului Ministru Al. Constantinescu, care a rămas rău impresionat de acest fapt, şi m'a însărcinat să vă rog ca să luaţi serioase măsuri ca hotărârea Domniei-Sale de a se reţine pentru Cerc 30% să se îndeplinească cu seriozitate de către d-voastră, mai ales că este vorba de un aşezământ al nostru Cultural, car va face cinste nu numai Corpului silvic, dar şi ţărei, şi pentru care Domnia-sasocoteşte că nu este nevoe a se insista mai mult.*

Faţă cu cele ce preced, vă rog călduros să stăruiţi şi să dispuneţi ca agenţii plătitori să trimeată cât mai curând sumele pe trecut dela fostele regiuni contopite în Direcţii regionale, sume cari vor constitui un bun plasament şi o economie pentru fiecare din noi, şi un ajutor mare pentru atingerea scopului înalt ce se urmăreşte.

Totdeodată vă rog să ne înaintaţi complectat tabloul alăturat, cu datele respective la fiecare coloană pentru a se putea face o verificare a sumelor deja expediate de agenţii plătitori, când veţi comunica şi o listă de inginerii silvici dela cari eventual nu s'ar fi reţinut sumele respective dintr'un motiv ori altul, din Direcţiunea d-v şi aceasta până la finele lunei curente.

In aşteptarea răspunsului D-v vă rog Domnule şi iubite Coleg a primi expresiunea sentimentelor mele distinse.

Inspector General Silvic
M. Tănăsescu
Membru in Comitetul de
Direcţie al Clădirei.

		Pag.
Simionescu L.	Recensie	85
Stinghe V.	Pădurile şi legile noi	381
Szalzmary Fr.	Corecţia torenţilor şi a ravenelor în special a celor din jud. Caraş Severin	777
Tănăsescu M Moşandrei	*a*) Un omagiu	573
Văleanu I. Nistor	Măsuri de combaterea incendiilor la păduri	127
	b) Către camarazi	
	c) Congresul internaţional al lemnului dela Lyon	876
Teodorescu D.	Art. 132 din Noua constituţie şi pădurile instituţiunilor de binefacere	304
Voinescu B.	Legea învăţământului silvic superior	577
⁂	Desbaterile congresului dela Chişinău	38
⁂	Desbaterile congresului dela Chişinău	150
⁂	Acordarea premiului de 8500 lei	180
⁂	Recenzii	241
⁂	Necrolog: N Poli, A. Benedeck	263
⁂	Încadrarea inginerilor silvici	246
⁂	Şedinţele consiliului de Administraţie al Soc. „Progresul Silvic"	362
⁂	Soc. „Progresul Silvic" faţă de anteproectul de lege relativ la aplicarea art. 132 din Constituţie	369
⁂	Revista Revistelor	470
⁂	Problema pădurilor	603
⁂	Exproprierea pădurilor	607
⁂	Necrolog † Şt. Demetrescu Vergu	919
⁂	Desbaterile celui de al 36-lea congres al Soc. „Progresul silvic"	941
⁂	Desbaterile celui al 36-lea congres al Soc. „Progresul Silvic"	1070

Institutul Forestier